

| ئاملىق شىنقى |

| رىئەتتىن ئاملىق
| جىلىل كىلىمىس |

چىل رىئەتتىن ئاملىق

رۇملىق ئاملىق جىلىل كىلىمىس

چل ريساكه ي عه شق

(پۆمانىكه دهر باره ي جه لاله دىنى رۆمى)

ئەلىف شەفەق

وهرگىترانى له عەرەبىيەو:

جه ليل كاكه وهيس

زنجیره‌ی کتبی همزگای چاپ و پمخشی سهردهم ژماره (۷۳۲)

سهرپهرشتیاری گشتی زنجیره

نازاد بهرزنجی

www.sardem.org

سهرچاوه:

قواعد العشق الأربعون

إلیف شافاق

ترجمة: خالد الجبيلي

الطبعة الأولى ۲۰۱۲

دار طوی للثقافة والنشر والإعلام - لندن

■ چل ریسکه‌ی عشق

نویسنی: ئه‌لیف شافاق

وه‌رگرتانی له عه‌ره‌بییه‌وه: جه‌لیل کاکه‌رمیس

بابه‌ت: رۆمان

هه‌له‌چنی و پێنوس: دهریا غه‌فور

دی‌زانی ناوه‌وه: ره‌وشته‌ محهمه‌د

دی‌زانی به‌رگ: ئاکار جه‌لیل کاکه‌رمیس

تیرا: ۱۵۰۰ دله

نرخ: ۹۰۰۰ دینار

چاپی به‌کهم: چاپخانه‌ی (تاران) سالی ۲۰۱۵

■ له‌به‌رپه‌ به‌رایه‌تی گشتی کتبخانه گشتیه‌کان ژماره (۱۷۹۸) ی سالی ۲۰۱۴ ی پیداره

■ مافی له چاپدانه‌وه‌ی بۆ همزگای چاپ و په‌خشی سهردهم پارێزوله ©

که مندال بووم، خودام بینی،

فریشته‌کانم بینی؛

پازه‌کانی هەردوو دنیای سەروو و ژێریم بینی. پێم وابوو

ئەوێ من دیتوومە هەموو پیاوانیش بینیوانە، وەلی هەر

زوو تیگەیشتم که ئەوان هیچیان نەبینووە...

شەمسی تەوریزی

ناوهرۆك

۷	بەر له خویندنهوهی ئەم پۆمانه
۹	دهستپيك
۱۳	ئایلا
۲۹	كفری شیرین
۳۱	به راییهك
۳۳	بكوژهكه

بهشی یهكهم

۳۹	زهوی له توخمی رهق و پاراو و ئارام پیکدیت
----	--

بهشی دووهم

۱۲۹	ئاو، شته شلهمهنبیهکان دهگورپین و پیشبینی ناکرین
-----	---

بهشی سییههم

۱۹۹	با، ئەو شتانهی که دهبزوین، گهشه دهکهن، مهیدانخوازی دهکهن
-----	--

بهشی چوارهم

۳۱۷	ئاگر، ئەو شتانهی که پووختنەر و تیکشکینهرن
-----	---

بهشی پینجههم

۳۷۹	عهدهم، ئەو شتانهی له میانهی نادیارییانهوه ههن
-----	---

۴۶۵	ئەلیف شەفهق
-----	-------------

بەر لە خویندنهوهی ئەم پۆمانە

پۆمانی (چل پێساکی عەشق) شۆرپوونەوهیەکی بەرەو ناخ و گەپانیکە بەنیو ئەو سووچ و کەلهبەرانی کە بوونەتە حەشارگی چەندین نەپتیی کەسانی ئاسایی و ئااسایی. کاتی ئەو نەپتیانە بۆ کەسەکی ئاشکرا دەبێت، ئیدی ململانێیەکی بەردەوام لە خودی کەسەدا بەردەوام دەبێت و وردەوردە ململانێکە دەبێتە پێداچوونەوه و بەراوردکردن و لە پەفتار و ئەتواری ئەو کەسەدا پەنگ دەداتەوه. زۆر جار ئەم هەلگەپانەوهیە لە خود بۆ کەسانی تر قووت ناچێت و نامۆییەکی یان بۆشاییەکی دەکەوێتە نێوان ئەو خودە و کۆمەڵەوه تا دەگاتە ئەو پادەیهی کەسەکی تووشی نەفرەت دەبێت و بەهەستەم دەتوانێت سرووتەکانی خۆی جێبەجێ بکات. ئەم لووتەلایییە کۆمەڵ لەو کەسە بەلەسه بووه، لە هەموو سەردەمەکاندا دووبارە دەبێتەوه. هەندێ جار بە ناوی فەلسەفەوه و بری جار بە ناوی بیر لە پەوتدەرچووی دیدگای کۆمەڵەوه و جارجاریش بە ناوی سۆفیگەریتییهوه ئەو کەسانە تووشی سزای دابونەریتی کۆمەڵ یان سزای کەسانی توندپەوهی ناو کۆمەڵ دەبن و کەسی گەپیدە ناو خود فریای گەیانندی پەيامەکی ناکەوێت، یان بە نێوهچلی پەيامەکی جێدەهێڵێت و بۆ هەتاھەتایە بە جەستە سەردەنیتەوه، بەلام دەوسی پەفتار و کردار و وتەکانی بە زیندوویی دەمێنێتەوه.

ئەم پۆمانە دەربارەی ژيانی کۆمەڵایەتی و پایە زانستی جەلالەدینی پۆمییە، بەلام دواي ئەوهی لەگەڵ شەمسێ تەوریزیدا بەیەک دەگەن، ئیدی جەلالەدینی پۆمی دەست لە هەموو تەماحیکێ دنیا هەلدەرگێت و دەبێت بە جەلالەدینیکی دیکە و بەرەو ناوہوہی خۆی شۆردەبیتەوه و پۆالەتەکانی دنیا دەکاتە قوربانی پامانە قوولەکانی خۆی و عەشقی خودایی دەکاتە ئامانجی

سۆفییەکی بێنیاز و پشت لە دنیا کردوو، جگە لەوەش ئەم پۆمانە لە شیوەی تەکنیکی ھونەری ناوازدە لە دوو پۆمان یان لە گێڕانەوێی دوو پروداو کە ھەر یەکەیان لە سەردەمیکی جیا و دوور لە یەکتەر پرویان داوە، پێک دیت و مەودای نێوانیان نزیکەی 800 ساڵە، بەلام لەدواییدا لە یەک نۆختەدا یەک دەگرنەووە کە ئەویش شوپۆبوونەوێی بەرھە ناوەوێی نەفس و ھەڵدانیکە بۆ پاککردنەوێی خود لە خۆی پڕۆتەتازی، بەلام ھەریەکەیان بە کەرەسە و ناو و زاراوەی سەردەمی خۆی. ئەو پروداوانەکان کە لە سەدەی دواوە ھەمەیانیدا پرویانداوە و باسی جەلالەدینی رۆمی و شەمس تەوریزی دەکن، لە پۆمانەکاندا شوین و کۆڵەکانی فیربوون و زانست لە سەدەی دواوە ھەمەیان بە قوتابخانە و قوتابی و مامۆستا ناو دەبات، بەلام من پێم وایە لەو سەردەمە زووەدا ئەم ناوانە بەو جۆرە بەکار نەھێنراون، بۆیە لەبری (قوتابی) وشەی (فەقی) و لەبری (قوتابخانە) وشەی (سوختەخانە) بەکار ھێناوە. لەکاتیکیدا ھەک من پێم وایە قەوماوی دووھەم کە باسی (ئێلا) و عەزیز ز. زاھارایە و لە سەرھەتای سەدەی بیستویەک پروووە، ناوەکان ھەمان ئەو زاراوە تەکنۆلۆژیانەن کە ئێستا بەکار دەھێنرێن.

لە ھەندێ شوینی ئەم پۆمانەدا ھەستم بە جۆرە غافلپوونیک کردوو و بە بۆچوونی خۆم پەرەوێزم بۆ پێکھێستون، ھەروەھا لە لێکدانەوێی ئایەتەکانی قورئاندا پێش بە مامۆستای ئایینی شارەزا کردوو، لە ھەندێ شوین سوودم لە ھەرگێڕانەکانی ھەژاری موکریانیش ھەرگرتوو. لەگەڵ ئەو زەحمەتە زۆرەکانی لە ھەرگێڕانی ئەم پۆمانەدا بینیم، چێژیکی پۆحیی زۆریشم ھەرگرتوو، ئومێدەم وایە خۆیتەرانی ئەم پۆمانە بە زیادەووە ئەو چێژە ھەرگرن و نووسەرە کەیشیم پەنج بەخەسار نەکردبێت. ئەم پۆمانە خالید ئەلجیبلی لە ئینگلیزییەووە کردوویەتی بە عەرەبی.

جەلیل کاکەوێس

٢٠١٤-٧-١٤

دهسټپټيک

بهردټيک له نيو ټهنگو سته کانت هه لېگريت و بهرزی بکه يته وه، ټينجا فرېی بده يته نيو ټاو يکی خوږه وه. ږهنگه بينینی ټه وه ټاسان نه بيت، چونکه شه پلؤکه يهک له سهر ټه و ټاوه ی که بهرده که ی ټيکه و ټووه دروست ده بيت و ږرزه ی ټاوه که ږه رت ده بيت، لی ټاوی خوږی ږووباره که کپی ده کات. هه موو شته که ټا ټه مه يه.

بهردټيک باوړزه نيو ده ریاچه يه ک، کاریگه ريبه که ی ته نها بينراو يک نييه، به لکو بهرده وامييه که ی زور تره، چونکه بهرده که ټارامی ټاوه وه ستاوه که ده شله قينيت و له و شوينه ی که بهرده که ی ټيکه و ټووه، بازنه يه ک دروست ده بيت و له چاو ترووکا نیکدا ټه و بازنه يه فراوان ده بيت و بازنه له دوا ی بازنه چی ده بيت. ټیدی زو و ټه و ورده شه پلؤانه ی که له دهنگی ټيکه و ټنی بهرده که پهيدا ده بن و له سهر ږووی ټاوه که دهرده که ون، له هاو ټنه ده چيت. ټیدی ټه م بازنه يه تا نه گاته که نار، نه ده وه ستيت و نه ون ده بيت.

ټه گهر بهردټيک هاويشته نيو ږووباريکه وه، ټه و ږووباره که له ږه و ټی هاژه هاژکه ری ټيکچر ژاوی خویدا بهرده که به جووله يه کی تری لرفه لرف داده نيت.

خو ټه گهر بهرده که که و ته نيو ده ریاچه يه که وه، ټه و جار يکی دی ده ریاچه که هه مان کپی ناميتيت. ژيانی ټيلا ږوېنشتاين به دريژايی چل سال وهک ټاويکی وه ستاو سبريتی بوو له زنجيره يه ک خوويږه و گرتن و پيوستبوون و به هه ند وهرگرتنی شته ده فگرتو وه کان. هه رچه نده ټه و ژيانه له چهندين ږووه وه ژيانتيکی ږيکخراو و خوا سایی بوو، لی ټيلا به تافه تږووکين و بيزار که ری نه ده زانی. له م بيست ساله ی دواييدا، هه ر ټاره زوويه ک هه لی

پېنجاپا يان هاوپېيەتیی له گهل هر كه سېكدا كړدبا، يان هر برپاريكې بډايه، له ديدگای ژن و مېردايه تېيه وه ته ماشاي ده كړد. ده يفيدی مېردی پزېشكېكې سهر كه وتووی ددان بوو، چهندين سه عاتی دوورودرېژ، كاری ده كړد و سامانېكې زوړی پېكه وه نابوو. خو ده يزانی كه په يوه نډيه كه يان قولل نيه، لې به خوۍ دهوت له ژيانی ژن و مېرددا گرېنگ نيه په يوه نډي سؤزداري له پيزی پېشه وه بېت، چجای ژن و مېردېك ماو هيه كي زور به سهر ژن و مېردايه تېيه كه ياندا تېه پې بېت. له ژيانی ژن و مېردايه تيدا شتگه لې هن له سؤز و ئه فېني گرېنگ ترن، وهك خو شه ويستی و به زه يی، ئاخر ئه و شته خودايان هې كه په ننگه مېردېك په يره وې بكات، لېتوورده ييه، به لام خو شه ويستی به چاو هه موو ئه م شتانه وه لاهه كييه، مه گهر بنيادهم له دووتوۍ پړمانه كان يان فيلمه پړمانسيه كاندا ئه وه بېيښت، كه هه ميشه كار هكته ره كان له ژيانی خواسايی خوۍان گهره تر وينا ده كړين و له ئه فسانه يه ك ده چيت.

ئېلا منډاله كانی له پيزه بډي پېشه وه ي بایه خه كانی بوون. كچېكي جوانيان به ناوی جانېت هه بوو له زانكو ده يوڅيښت، هه روه ها كچ و كوړېكي جمكي هه رزه كاريان به ناوی ئورلی و ئافي هه بوو، سه گيكي زهرديشيان به ناوی سپيريت هه بوو كه ته مهنی دوانزه سال بوو و ئېلا له پياسه ي به يانېاندا له گهل خوۍ ده بېرد و هر له گوجيله ييه وه خو شه ويستترين هاوپېي بوو، وه لې ئه ميستا پير بوو بوو و كيتشي زياد بوو بوو و گوۍي كه پ بوو بوو و خهريك بوو كوۍرېش بېت. بېگومان ژيانی سپيريت به رهو كوتايی ده چوو، وه لې ئېلا ده يه هويست باوه پ به خوۍ بېتېت كه هه تا هه تايه ده ژي. له ژيانيدا مهرگی هېچ شتيكي نه ديتبوو، ئيدي مه گهر وهك ده قېتوه گرنتيك يان قوناغيك يان وهك ژن و مېردايه تي به بهرچاوييه وه به پرونی پووی دابا.

خيزانۍ پړېنشتاين له نورتامېتون له ولايه تي ماساشو سستس له خانوويه كي گهره و له سهر شتوازي فيكتوري ده ژيا. هه رچه نده خانووه كه حه وه جه ي به هه نډي بيراز كړدنه وه هه بوو، له گهل ئه وه شدا هيتا خانوويه كي ناياب بوو، پېنچ ژووري نوستن و سې گهرماوی تېدابوو. زه وييه كه ي به داريكې پته و دره وشاوه موكېت كرابوو. گه راجيكي تېدابوو جيگه ي سې ئوتوميلي لېده بووه وه، ده رگای شووشه ي فراوانی هه بوو، هه روه ها له

باخچه کهیدا جاکۆزی هه‌بوو. خێزانه‌که زیانبژی‌ری ژیان و زیانبژی‌ری ئۆتۆمبیلی هه‌بوو، به‌رنامه‌ی خانه‌نشینی و پلانی پاشه‌که‌وتی له زانکۆ هه‌بوو، هه‌روه‌ها ژمی‌ره‌ی هاوبه‌شیی بانکی‌شی هه‌بوو. جگه له‌و خانووه‌ی که تێیدا نیشته‌جی بوون، خێزانه‌که دوو شوقه‌ی نایابی دیکه‌یان هه‌بوو: شوقه‌یه‌ک له بۆستن و ئه‌وی دی له پۆدئایلاند. خۆی و ده‌یفید له‌پای وه‌ده‌سته‌تانی هه‌موو ئه‌وانه‌دا ده‌وانیکی زۆریان دا. مالنکی فراوانی پڕ منداڵ و پڕ له‌که‌لوپه‌لی نایاب، له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی بۆنی نانی هه‌لاته‌ ماله‌که‌ی پڕ ده‌کرد، په‌نگه به‌ لای هه‌ندێ که‌سه‌وه شتیکی دووباره‌وه بووبیت، به‌لام وینه‌ی ژیانیکی نموونه‌بیش بوو. له‌سه‌ر ئهم دیدگا هاوبه‌شه‌ ژیا‌نی ژن و میردایه‌تیان پێکه‌وه نا و گه‌ر هه‌موو خه‌ونه‌کانیشیان به‌دی نه‌هێنابیت، ئه‌وا زۆربه‌یان به‌دی هێنابوو.

له‌دا جیه‌ژنی فالانتایندا، شووه‌که‌ی ملوانکه‌یه‌کی ئه‌لماسی شیوه‌ دلی له‌یه‌ل کارتی‌کدا پێشکه‌ش کرد که ئه‌مه‌ی له‌سه‌ر نووسرابوو:

بۆ ئیلا‌ی نازیزم

ئهو ژنه‌ ته‌بیات هێمن و دل‌ باشه، که ئارامی قه‌دیسه‌یه‌کی هیه. سوپاست ده‌که‌م، چونکه‌ تو من‌ت وه‌ک چۆن هه‌م قه‌بووله. سوپاست ده‌که‌م، چونکه‌ تو هاوسه‌رمیت.

خۆشه‌ویستت

ده‌یفید

ئیلا پێشتر له‌ لای ده‌یفید هێچی نه‌درکانه‌دبوو، لی‌ کاتی کارته‌که‌ی خۆینه‌ده‌وه، هه‌ستی کرد شینیک ده‌خوینیته‌وه. به‌ خۆی گوت: کاتی که‌ ده‌مرم هه‌ر ئه‌مه‌ ده‌نووسن، خۆ ئه‌گه‌ر له‌مه‌ش زیاتر دلسۆز بن، ئه‌وا ده‌کری ئهم په‌ره‌گرافه‌شی بخه‌نه‌سه‌ر:

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی ئیلا به‌شیکی زۆری ژیا‌نی خۆی بۆ شووه‌که‌ی و مندا‌له‌کانی ته‌رخان کردبوو، که‌چی شاره‌زایی له‌و شیوه‌ ژیا‌نه‌ نه‌بوو که په‌نگه هه‌ر بایی ئه‌وه‌ی یارمه‌تی دابا تا به‌سه‌ر ئاسته‌نگه‌کانی ژیا‌نی خۆیدا زال بیت. ئاخ‌ر خۆ

لهو كهسانهش نهبوو كه حهز له سهركىشى دهكهن، چونكه گۆرپنى جۆرى
 ئهو قاوهيهى پۆژانه دهيوخاردوه، بۆ ئهو ئهركىكى گهره بوو.
 له سۆنگهى ههموو ئهمانهوه كهسك نهيتوانى تهنانهت به ئيلا
 خۆيشيهوه لهو شته بگات، كه دواى بيست سالى ژن و ميتردايهتى، له سالى
 ۲۰۰۸دا دواى ليك جيابوونهوه بگات.

* * *

بهلام هۆيهك ههبوو، ئهويش خۆشهويستى بوو.
 خۆ ئهوان له ههمان شار پتكهوه نهدهژيان، تهنانهت له ههمان كيشوهريش
 نهبوون و چهندهها ميل له نيوانياندا بوو، بهلكو بهقهه جياوازيى شهو و پۆژ
 له يهك جيابوون. شتيازي ژيانيان به جۆري جيا بوو، هيچيان ئهوى ترى پى
 قووت نهدهچوو، ئيدي چۆن يهكتريان خۆش بوئ. كهچى ئهوه بهراستى
 پووى دا، زۆر به خيرايش پووى دا، به خيرايهكى وا ئيلا خۆيشى بوارى
 ئهوهى نهبوو تا لهو خۆشهويستيه ئاگادار بيهوه و لى تتيكات.
 ئهوه بوو لهناكاو مينا كهسك له شوينيكهوه بهردىكى فريداييه ناو گۆمى
 مهنكى ژيانى، ئاوها عهشق زۆرى بۆ ئيلا هينا.

ئىيلا

نۇرتامبىتون، ۱۷ ئايرى ۲۰۰۸

بىلەندەكان لەو پۇژە بەھارىيە فېنكەدا لەودىيوى پەنجەرەى ناندىنەكەو
دەيانخويند. ئىيلا دواى ئەوەى لە يادەوهرىي خۇيدا نەك ھەر دىمەنەكەى وەك
بەشىك لە رابردوو زىندوو نەكردەو، بەلكو واى بە خەيالدا ھات كە لە
شۈيىنكى تىرى ئەم بوونەوارەدا چركەساتىكى بەردەوام لەئارادايە.

لە عەسرى پۇژى شەممەدا، ھەموو ئەندامانى خىزانەكە بەدەورى
مىزەكەدا كۆبوو بوونەو و نىوہ پۇژەيان دەکرد. شووہكەى قاپىكى لە
پانەمرىشكى كولوا پىركىدبوو، كە بە لايەو خۇشتىن خوارىن بوو. ئافى
وہك ئەوہى چەقۇ و چەتالەكەى دوو شوول بن و دەوليان پى لىتبات، گەمەى
پىدەكردن، لە كاتىكدا ئۆزلىي خوشكە جىكانەى ھەولى دەدا ئەو پارووانە
بژمىرەت كە دەيخواردن تا پۇژانە ۶۵۰ كالۆرى دەست بکەوئىت و سىستەمى
وزەى تىك نەچىت. جانىت كە ھىشتا لە قۇناغى يەكەمى زانكۆى ماونت
ھۆليۇك بوو، وا دياربوو لە فكران پۇچووبوو و خەرىك بوو پەنئىرىكى سېى
و تازەى دەخستە ناو پارچە نانىكەو، ھەروہا پوورە ئىستىرىش كە ھاتبوو تا
قالىپك كاتويان بۆ دروست بکات كە لە دروستكردنىدا دەستپەنگىن بوو،
مابوہوہ تا نانىان لەگەلدا بخوات، چونكە ئىيلا كارى ناومالى زۆر بوو و پىيى
باش بوو يارمەتتيان بدات. ئاخىر لەم دوايىيەدا نەدەھانتەوہ تا پىنكەوہ نان
بخۆن، ئىدى ئەمەى بە ھەل زانى تا سەرلەنوئ پىنكەوہ لەسەر مىزەكە نان
بخۆن.

ئىستىر، ئايا ئىيلا ھەوالى خۇشى پى رانەگە ياندوويت؟، دەيفىد لەناكاو
پرسىيارى كرد، 'كارىكى گرېنگى دۆزىوہتەوہ'.

له گهل ئه وهى ئيلا ده رچووى زانكو بوو و پروانامهى له ئه ده بياتى ئينگليزىدا به ده ست هيتابوو و هه زى له خو يند نه وهى پرمانيش بوو، به لام دواى ده رچوونى له بواى پسيپوريه كهى خويدا كارى نه كردبوو، ته نها هه ندئ كورته گوتارى بۆ هه ندئ گوتارى ئافره تان نووسيپوو و به شدارى له چه ند يانه يه كهى كتيپدا كردبوو و ناوبه ناويش و تاگه ليكي بۆ چه ند پوژنامه يه كهى ناوخو نووسيپوو، ئيدى هه موو شته كه هه ر ئه وه نده بوو. برى جار ته ماحى ئه وهى هه بوو كه بيه ته ره خنه گريكي به نيويانگى كتيپان، لى دواى ئه وه به و دۆخه قايل بوو كه زيان به ره و شو يتيكي ديكي بردوو و كردوويه تى به كابانيكي به هۆله وه بووى مال و گه ره كه بايه خ به هه رسى مندا له كهى بدات، چونكه ئه ركي له راده به ده رى به پيوه بردنى ماله كهى كه وتوو ته ئه ستو.

بيزارى ده رنه ده برى. ئاخه ر ئه و دا يكه و هاوسه ره، به زورى مژوولى كارى ماله وه يه، به يانيان له گهل سه گه كه يدا پياسهى ده كرد و به رپرسيارى تى بزيوى خيزانيشى له ئه ستو نه بوو. هه رچه نده ده سته خوشكه كانى ترى له زانكو سميت، به تايبه تى ئه وانه ي لاگري يه كسانى زن و پياو بوون، له گهل ئه م هه لبا رده نيدا نه بوون، كه چى ئه و به وه قايل بوو وه ك دا يكيك مال جينه هيت و ئاوهاش هه ستى به په زامه ندى ده كرد، چونكه توانيپوى له گهل شو وه كه يدا ئه و ئه ركه هه لبا گريت، به لام ده سته بردارى ئاره زوى خو يند نه وه نه ده بوو و هيتا خوى به خو ينه ريكي به په رۆش داده نا.

به لام ئه وه چه ند ساليكي كه مه خه ريكه شته كان ده گو پين: مندا له كان گه وه بوون و خويان وا پيشان ده دن كه ئيدى وه ك جار ان ئاتاجى ئه و نين. ئيلا كه زانيى كاتيكي زورى ده سته تاليى هه يه، ئيدى كه سيكيش نيه كاتى له گه لدا به سه ر ببات، بيري كرده وه كه له كاريك بگه ريت، له مه دا ده يقيد هانى دا. هه رچه نده له م باره يه وه قسه يان كردبوو، لى ئه و هه له ي كه بوى هه لده كه وت، به كه مى هه ولى ده دا بيقوزيته وه. كه كاريكي ده دوزيه وه، خاوه ن كاره كه پيى ده گوت كه ئه وان منه ي كه سيكي له و ته مه ن كه متر ده كن، يان كه سيكيان ده وئ شاره زاييه كي فراوانترى هه ييت. جا له ترسى ئه وهى به رده وام ده ستيان به پوويه وه ده نا، شته كهى پشتگوئ ده خست.

له ئایاری ۲۰۰۸دا، هه‌موو ئه‌و ئاسته‌نگانه‌مان که به درێژایی ئهم هه‌موو ساله‌ له به‌رده‌میدا پێگر بوون. ئه‌وه‌بوو نزیکه‌ی دوو هه‌فته‌ له‌مه‌و‌به‌ر له‌ چله‌مین جه‌ژنی له‌دایکبوونیدا، کاتیکی زانی وا بۆ په‌خشکاریکی ئه‌ده‌بی کار ده‌کات که بکه‌که‌ی له‌ بۆسته‌. شووه‌که‌ی له‌ پێگه‌ی یه‌کێ له‌ مه‌عمیله‌کانیه‌وه ئهم کاره‌ی بۆ دۆزییه‌وه- دووریش نییه‌ له‌ پێگه‌ی یه‌کێ له‌ ئافره‌ته‌ دۆسته‌کانیه‌وه‌ بووبیت.

ئیلا وتی: "ئه‌وه‌ کاریکی ئه‌وه‌نده‌ گرینگ نییه‌، ئاخ‌ر من جگه‌ له‌ خوێنه‌ریکی خۆته‌رخانه‌کردووی کاره‌ ئه‌ده‌بییه‌کانی په‌خشکاریکی ئه‌ده‌بی پتر نیم."

وله‌ی ده‌یفید وا دیاربوو پێی له‌سه‌ر ئه‌وه‌ داده‌گرت که نه‌هێلێت له‌ نرخێ کاره‌ نوێیه‌که‌ی که‌م بکاته‌وه‌، ویستی به‌ هاندانه‌وه‌ پێی بلیت، ده‌ی پێیان بلی که ئه‌وه‌ په‌خشکاریکی ئه‌ده‌بییه‌ی به‌نیۆبانگه‌، لێ کاتی ئه‌مه‌ی نه‌وت، به‌ سووربوونه‌وه‌ گوتی: "ئێستر، ئه‌وه‌ په‌خشکاریکی ئه‌ده‌بییه‌ی سه‌نگینه‌. گه‌ره‌که ئه‌وه‌ش په‌چاو بکه‌یت که ئه‌و کوپ و کچانه‌ی تازه‌ له‌ زانکۆ ده‌رچوون، ئیلا له‌ نیویاندا تاقه‌ ئافره‌تیکه‌ دوا‌ی سالانیکی زۆر ته‌نها کابانی مال بووه‌! ئایا ئه‌مه‌ شتیکی گرینگ نییه‌؟".

ئیلا له‌ خۆی پرسێ ئاخ‌ق شووه‌که‌ی له‌ دله‌وه‌ هه‌ست به‌ تاوان ده‌کات که له‌ ماوه‌ی ئه‌و ساله‌ دوورودرێژانه‌ له‌ کارکردن دووری خستوه‌ته‌وه‌، یان غایه‌نه‌تی لێده‌کات. ئیدی به‌وا‌ی زۆر په‌رۆشییه‌وه‌ که له‌ ئێستادا کاریکات، ئه‌وه‌نده‌ ئهم دوو گریمانه‌یه‌ی به‌هه‌ند هه‌لنه‌گرت.

ده‌یفید که کۆتایی به‌ قسه‌که‌ی هێتا، هێشتا زه‌رده‌خه‌نه‌ به‌ لالیویه‌وه‌ بوو "هه‌ر ئه‌مه‌شه‌ من ناوی لێده‌نیم باوه‌ر به‌خۆبوونی په‌ها، هه‌موومانیش شانازی به‌وه‌وه‌ ده‌که‌ین".

وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیلا بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ میزه‌که‌ جێ به‌هێلێت، پووره‌ ئێستر به‌ ده‌نگێکی به‌سۆز و ناسکه‌وه‌ وتی: "ئه‌مه‌ خه‌لاتکردنه‌، به‌راستی ئیلا شایسته‌ی ئه‌وه‌یه‌".

هه‌موویان به‌ خۆشه‌ویستی و نیا نییه‌وه‌ تێیانروانی. ئافی وه‌ک پێشه‌ی هه‌میشه‌یی سه‌رنجی بێزاری ده‌رنه‌بڕی، ئۆرلیش وا دیاربوو بۆ یه‌که‌م جاره‌ جگه‌ له‌ دیمه‌نی خۆی بایه‌خ به‌ شتیکی تر ده‌دات. ئیلا خۆی ناچارکرد که

پړزی ئەم چرکەساتی نیانی و ناسکییه بگریټ، لښ هەستی بە شەهەتییەکی زۆر کرد کە لەو وەبەر هەستی پښ نەکردبوو. ئیدی خواخواوی بوو یەکیکیان بابەتەکە بگۆریت.

بێگومان جانیټی کچەگەورە ی گویی لە خواستەکی بوو، بۆیە لەناکاو وتی: 'منیش هەوائیکی نویم پێتە'.

هەموو سەرەکان بە لایدا وەرسوو، پان، پوخسارگەلن بە زەرەدەخەنە یەکی چاوەروانکراوە گەشەنەو.

'من و سکۆت بپارمان دا هاوسەرگیری بکەین، جانیټ لەگەڵ جارێک داوتی: 'دەزانم چی دەلێن! گویا هیشتا خۆیندەمان تەواو نەکردووە و شتی لەم بابەتە، وەلێ گەرەکە ئەو بزانن ئێمە ئامادەین دواتر هەنگاوی گەورە بنێین'.

دوای ئەو گەرموگۆپییهی کە پێش چەند چرکە یەک دەوری دابوون، بێدەنگییەکی تەنگەتاینامیز جێ گرتەو و بالی بەسەر مێزەکەدا کێشا. ئورلی و ئافی نیگایەکی ئالوزیان ئالوگۆر کرد، مێمکە ئیستر کە پەرداخی خوشاوی سێوی بە دەستی توند گرتبوو، لە جێی خۆی و شک بوو، دەیفیدیش وەک ئەوێ لە پەڕ دلی لە خواردن تۆرابیت، چەتالەکە ی خستە لاو و بە چاوە مەپییەکانی تەماشای جانیټی کرد، وەک ئەوێ قومی سرکە ی خواردبیتەو، لە زەرەدەخەنە کەوت و لیوێکانی هەلقرا.

'جوانە! پێم وابوو کە ئێو بەشداریی شادمانییەکەم دەکەن، جگە لەم ساردوسرپییه تان هیچی دیکەم پښ نەبێت. جانیټ بە دەم قسەو دەستی بە گریان کرد.

دەیفید وەک ئەوێ بیهوێ لە قسەکە ی جانیټ دلیا بیت، پرسیی: 'ئەوێ وت گویا ئێو هاوسەرگیری دەکەن؟'.

'باوکه، وا دیارە پیتان وایە کە ئەمە هیشتا زۆر زوو، بەلام چەند پۆژی لەمەو بەر سکۆت داوای لیکردم کە شووی پښ بکەم، منیش قایل بووم'.

ئێلا پرسیی: 'بەلام بۆچی؟'.

لە نیگای جانیټەو، ئێلا زانیی کە دویتەکە ی چاوەرێی پرسیاریکی ئاوە ی لښ نەدەکرد، بەلکو دەبوو پرسیت 'کە ی؟ یان؟' چون؟' لە هەردوو باردا ئەو

مانای وایه به دواى جلی بوو کینیدا دهگه ریت، به لام پرسىاری (بوچی) ته وای
تووشی سه رسو پمانی کرد.

“چونکه پیتم وایه خوښم دهوئ، جانیت ئه مەى به پیتمیکی
خو به دهسته وه دانه وه وت.

“نازیم، مه به ستم ئه وهیه بلیم ئه م په له کردنه بوچی؟، ئیلا پیی له سه ر
داگرت، “بۆ نموونه ئایا تو دوو گیانیت؟”.

میمکه ئیستر له سه ر کورسییه که ی راپه ری و ده موچاوی گرژ بوو، دیاره
نازاریکی هه بوو. بۆ هئور کردنه وه ی دله کزیکه ی حه بیکی له گیرفانی ده رهیتا و
دهستی به کرۆشتنی کرد.

ئافی به پیکه نینه وه گوئی: “ده بم به خالۆ. ئیلا دهستی جانیتی گرت و به
نه رمی گووشی و گوئی: “ده توانیت به رده وام له گه لماندا راستگۆ بیت. خو ت
ئه وه ده زانیت، شته که هه رچییه ک بیت، ئیمه یارمه تیت ده دهین.”

“دایکه، تکایه واز له وه بیهته!، جانیت راپه ری و دهستی کیشایه وه و وتی:
“ئه مه په یوه ندیی به دوو گیانبوونه وه نییه. تو شه رمه زارم ده کهیت.”

ئیلا به هئوری به رسفی دایه وه: “ته نها ده مه هوئ کومه کت بکه م. دوا یی
هئوربوونه وه یه ک خه ریکبوو ده ربکه ویت که نیشانه ی ئه وه بوو شته که
هه سته مه سه ربگریت.

تو ده ته وئ سوو کایه تیم پی بکهیت. وا دیاره له شوو کردنم به سکوت له
سک لی پرپوونمی زیاتر نابینیت! ئایا بیرت له وه کردووه ته وه که په نگه
خوښم بوئ؟ ئاخه ده مه وئ شوو به م پیاوه بکه م، چونکه خوښم دهوئ. ئه وه
هه شت مانگه ئیمه چاومان به یه کتر ده که وئ.”

ئیلا به ته وه وه وه لامی دایه وه: “ئئی ئی، به لی، له تو وایه به هه شت مانگ
ده توانیت که سایه تیی پیاویک بناسیت! ئه وه بیست ساله من و باوکت ژن و
مێردین، که چی هیشتا ناتوانین لافی ئه وه لیتدهین که هه ریه که مان ده رباره ی
ئه وئ تر هه موو شتی ده زانیت. ئاخه بۆ ئه م جوړه په یوه ندییه، هه شت مانگ
هه ر هیچ نییه.”

ئافی به زه رده خه نه وه گوئی “خودا له شه ش پوژدا ئه م بوونه ی
دروستکرد، وه لی ئه و زه رده خه نه ساردوسپه ی ئه وانه ی سه ر مێزه که

ئاراستەيان كرد، بېدەنگيان كرد. كه زياده شله ژانگيش بالى كيشا، دهيفيد هاته قسه و هەردوو چاوى له كچه گەورەكەى برى، برۆى تىك نا و وتى: 'ئازىزم، ئەوەى داىكت هەولدهات پىتى بليت ئەوەيه كه بەلەين بەيهكردان شتىكه و هاوسەرگيرى شتىكى دىكەيه'.

جاننيت لى پەرسى: 'بەلام باوكە، ئايا تۆ پىت وايە كه ئىمه هەتاهەتايە دەبى هەر خەرىكى بەلەين بەيهكردان بىن؟'.

ئىلا هەناسەيهكى قوولى هەلكيشا و گوتى: 'له راستيدا ئىمه چاوه‌پى ئەوەمان دەکرد كه لاوئى باشتر بدۆزىتەوه. ئاخىر تۆ هيشتا لەوه مندالتى تا بتوانيت پەيوەنديه‌كى راستەقينه بيهستيت'.

'دايكە، ئايا دەزانيت؟'، جاننيت بە دەنگىكى نزمى وا هەر ئەوەتا بىسترا وتى: 'پىم وايە تۆ له روانگەى پەيوەنديه‌كەى خۆتەوه دەپوانيتە پەيوەنديه‌كەى من. تۆ لەبەر ئەوەى له تەمەنىكى زودا شووت كرد و هەر له تەمەنى مندا بوويت دووگيان بوويت، ئەمە وا ناگەيهنيت كه منيش هەمان هەله بكەم'.

دەموچاوى ئىلا وەك ئەوەى زلله‌يه‌كى لىدراپىت، سوورەلگەرا. بە وردى ماوه‌ى سەختى دووگيانىه‌كەى خۆى بىركەوتەوه، كه بوو بەواى ئەوەى جاننيت بەنەبەكامى لەدايك بىيت. منداڵەكەى هيز و برستى لەبەر برىبوو، بۆيه لىبرا شەش سالى تر چاوه‌پى بكات ئىنجا دووگيان بىيت.

'ئازىزم، ئىمه شادمانىن كه پەيوەندىت لەگەل سكوئتدا بەستووه، دهيفيد ئەمەى به ورياييه‌وه گوت و هەولى دا شىوازيكى جيا بەكار بهيتنيت، ئەو لاوئى ناسكه، بەلام دواى دەرچوونت له زانكوكتى دەزانيت بۆچوونەكانت ناكوپىن؟ پەنگە بەتەواوى بكوپىن'.

جاننيت كه‌مه‌كسى سەرى بادا و جۆره پاساوينكى پەخنه‌گرانه‌ى دروستكراوى هينايه‌وه، ئىنجا پەرسى: 'ئايا ئەمە هەمووى لەبەر ئەوەيه كه سكوئت جووله‌كه نيه؟'.

دهيفيد لەوەى بىستى وەك ئەوەى باوهر به گوئيه‌كانى خۆى نه‌كات، تى پوانى. ئاخىر ئەو شانازى به‌وه‌وه دەکرد كه باوئىكى كراوه و پۆشنبیره و له ماله‌كه‌دا دەربارەى ئەژاد يان ئاين يان سىكس قەت بۆچوونى خراپى نەبووه.

وا دیاربوو جانیت سووره له سەر بۆچوونهکانی خۆی، ئەوهبوو لای به لای دایکیدا کردەوه و لینی پرسی: "ئایا دەتوانیت راستەوخۆ تەماشای چاوه‌کانم بکەیت و پێم بڵێیت، ئەگەر سکۆت لاویکی جووله‌که بوايه و ناوی هاروون بوايه، ئەوسا ڕێگریت دەکرد؟"، دەنگی جانیت جووره بێزاری و دەردەدلییه‌کی تێکه‌وت و ئێلای له‌وه ترساند که شت‌هایه‌ک له دایدا په‌نگیان خواردوو ته‌وه.

"ئازیزم. له‌گه‌لتدا ته‌واو راستگو دەبم، ته‌نانه‌ت گەر به‌ قسه‌کانیشم قایل نه‌بیت. ده‌زانم چه‌ند نایابه‌ که بنیاده‌م لاو و عاشق بیت. ب‌روام پێ بکه، به‌لام شووکردن به‌ پیاویک سەر به‌ پاشخانێکی جیا بیت، قوماڕیکی گه‌وره‌یه. من و باوکتیش ده‌مانه‌وێ دلتیابین که تو پیاویکی شیاوت هه‌لبژاردوو." "تو چوزانیت که هه‌لبژاردنی شیاو له‌ دیدی تۆوه‌ بۆ من هه‌لبژاردنیکی شیاوه‌؟".

پرسیاره‌که ئێلای تووشی هه‌ندێ سهره‌گیژکه کرد. وه‌ک ئەوه‌ی تووشی ژانه‌سەر بووبیت، هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکشیا و ده‌ستی به‌ ته‌ویلدا هێنا. "دایکه، دایکه من خۆشم ده‌وێ، ئایا پێت وایه‌ ئەمه‌ شتیکی تێدايه؟ ئایا وشه‌ی خۆشه‌ویستیت له‌ شوێنێکدا بێر ناکه‌وێته‌وه؟ ئاخ‌ر ئەم وشه‌یه‌ به‌ توندی دلم ده‌خاته‌ خورپه‌ و ناتوانم به‌ی ئەو بژیم."

ئێلا گویی له‌ خۆی بوو به‌ بێده‌نگی بێده‌که‌نیت. قه‌ت نیازی نه‌بوو گه‌لته‌ به‌ هه‌ستی که‌که‌ی بکات، لێ ڕه‌نگه‌ پێکه‌نینه‌که‌ی به‌وای شتگه‌لیکه‌وه‌ بن و خۆی په‌ی پێ نه‌بات، بۆیه‌ ئاوها شله‌ژاوه‌. خۆ ئەو و جانیت زۆر به‌گژیه‌کدا چوون، به‌لام ئەم‌ڕۆ وا هه‌ست ده‌کات به‌گژ شتیکی دیکه‌دا ده‌چیت، شتیکی گه‌وره‌تر. "دایکه، ئەئێ تو له‌ ژیا‌نتدا که‌سیکت خۆش نه‌ویستوو؟"، جانیت به‌ پڕیمێک که‌که‌م‌پ‌ریزی تێدا‌بوو، وه‌لامی دایه‌وه‌.

"نه‌ختی ڕاوه‌سته. ئەری واز له‌ خۆنو‌قم‌کردن له‌نێو زینه‌ده‌خه‌ون ناهێنیت تا بگه‌ڕێته‌وه‌ دۆخی راسته‌قینه‌ی خۆت؟ تو بوویت به‌... چاوه‌کانی ئێلا به‌ره‌و په‌نجه‌ره‌که‌ هه‌لیان‌روانی و له‌ وشه‌یه‌کی کاریگەر ده‌گه‌ڕا، تا له‌ کۆتاییدا وشه‌ی (پۆمانسی) به‌ خه‌یالدا هات."

پشتگیرکردنیکی نااسایی خوشکه گهرهکه یانهوه بوو، یان له قسهی گهرهکان بیزار بووبوون، ئینجا میمه ئیستر به بیانگیکی لاواز پوښت و دوا دهنکی حه بی دژه دله کزهی کرؤشت.

دهیفید و ئیلا به دهوری میزه که دا مانه وه، ههستی شله ژانیک به توندی له نئوانیاندا بالی کیشا. ئه و شتهی ئازاری ئیلا ی دها، وهک خویان ده یانزانی پرو به پرو بوونه وهی ئه و بۆشاییه ی نئوانیان بوو، په یوه ندیی نه به جانیت ه وه هه بوو نه به دوو منداله که ی دیکه یانه وه.

دهیفید که چه تاله که ی خستبووه لاوه، هه لیگرت و قه ده ریک ته ماشای کرد و گوتی: "که واته ده توانم بگه مه ئه و به رهنجامه ی که تو شووت به و پیاوه نه کردووه که خوشت ویستووه؟".

"نکایه، مه بهستی من ئه مه نه بوو".

"ئه ی مه بهستت چی بوو؟"، دهیفید که هیشتا له گه ل چه تاله که دا ده دوا، پرسیی: "کاتی هاوسه رگیریمان کرد، پیم وابوو که خوشت ده ویم".

"توم خوشت ده ویست"، به لام ئیلا ئه مه یشی خسته سه ر و گوتی: "ئه و کاته".

دهیفید به دهنگیکی بی ده ربهرین پرسیی: "ئه ی که ی دهستت له خوشه ویستی من هه لگرت؟".

ئیلا مینا ئافره تیک که قهت رهنگدانه وهی وینه ی خوی نه دیبیت، به سه رسو پرمانه وه دیقه تی شووه که ی دا، وه لی ئه میستا ئافره تیک بوو ئاوینه ی که هه لگرتبوو و به ره و پوخساری خوی به رزی کردبووه وه. ئه ری دهستی له خوشه ویستی میزده که ی هه لگرتووه؟ پرسیاریک بوو له وه و به ره له خوی نه کردبوو. ده به وه ویست به رسقی ئه م پرسیاره بداته وه، وه لی ئه و شته ی حه وه جه ی بوو په یف بوو. له ناخه وه ده یزانی گه ره که هه ردووکیان چاره سه ری شته که بکه ن، نهک منداله کانیان، به لام هه ردووکیان له جیاتی ئه وه تا له توانایاندا بوو هه ولیان دا که: لیکه پین با پوژه کان تیپه پن و شته دووباره وه بووه کان به سه ر ژیاناندا زال بن و پوژگار به ساردوسپری پاسته قینه وه پیره وهی خوی بپریت.

دهستی به گریان کرد، نهیتوانی بهر لهو خه مه بهرده وامه بگریت که به بی
 ئاگایی ههردووکیان بالی کیشابوو و بووبوو به به شیک له بوونیان. دهیقد
 پوخساره گرژه که ی شارده وه. ههردووکیان دهیانزانی که به قهده وهی پقی
 له وهبوو که له به رانه بری بگری، ئه ویش نایه وهی بیینیت، دهگری. له به ختی
 ئه واندان زهنگی تهلیفونه که پرزگاری کردن.

دهیقد تهلیفونه که ی هه لکرت و وتی: 'ئه لۆ... به لئ لیتره یه. به یارمه تیت
 نه ختی چاوه پئی بکه'.

ئێلا خۆی کوکرده وه و تا له توانایدابوو هه ولئ دا وا ده ربکه ویت که له
 دۆخیکی دهروونی باشدایه. دهستی به قسان کرد: 'به لئ، ئێلا قسه دهکات'.
 'ئه لۆ، من میتشلم، ببورره له م پشووی کوتایی ههفته یه دا بیزارم کردیت،
 دهنگی ئافرهتکی کهنج بوو، دوتی ستیف داوای لیکردم په یوه ندیت پتوه
 بکه، به لام بیرم چوو. ئایا دهستت به خویندنه وهی دهستتوسه که کرد؟'.

'ئۆ، ئێلا دوا ی ئه وهی بیر ی کهوته وه که ئه رکیک چاوه پئی دهکات،
 هه ناسه یه کی هه لکیشا. یه که م کاریکه که په خشکاریکی ئه ده بی بۆی ده نیریت،
 پۆمانیکه نووسه ریکی ئه وروویی نه ناسراو نووسیویتی و ده بیت راپورتیکی
 تیروته سه لی له سه ر بنووسیت. پئی رابگه یه نه با نیگه ران نه بیت، دهستم به
 خویندنه وهی کردوه، ئێلا ئه مه ی به درۆ گوت. ئاخر ژنیکی به ته ماح و
 سه رسه خت، نایه وئ له یه که م کاریکدا که داوای جیه جیکردنی لیکراوه، میتشیل
 بیزار بکات.

'باشه، ئه ی شته کان چۆن ده پۆن؟'.

ئێلا که مه کی بیده نگ بوو و نه یزانی چی بلیت. ئاخر جگه له وهی که
 دهستتوسه ی پۆمانیکی میژوویه ده رباره ی پۆمی شاعیری سو فیی به نیو و
 دهنگ که به (شه کسپیری دنیای ئیسلامه تی) یش داده نرئ، ده رباره ی
 دهستتوسه که هیچ شتیکی نه ده زانی.

'پۆمانیکی سو فیانه یه، ئێلا پیکه نی و ئومیده وار بوو که به شوخیکردن
 درۆکه ی په رده پۆش بکات.

بهلام میثیل مژوول بوو و به کرده‌بری کوتی: باشه، کوئ بکره. پیم وایه وهک خوت پیشینی ده‌که‌یت که راپورتووسین دهرباره‌ی پۆمانیکی ئاوها کاتیکی زۆرتری گهره‌که...".

که ده‌نگی میثیل کپ بوو، له دووری ته‌لیفونه‌که وره‌وریکی ژنه‌وت. ئیلا وای به خه‌یالدا هات که له‌یه‌ک کاتدا چه‌ندین کار ده‌کات- نامه ئه‌لیکترۆنییه‌کانی ده‌خوینته‌وه، پیداجوونه‌وه‌ی یه‌کس له نووسه‌ره‌کان ده‌خوینته‌وه، قه‌پال له بابۆله‌یه‌کی زه‌لاته‌ی تونا ده‌دات، نینۆکه‌کانی بۆیه ده‌کات- هه‌موو ئه‌مانه‌ش له کاتی ته‌لیفونکردندا.

میثیل دوا‌ی خوله‌کیک پرسیی: "هیشتا له‌وینت؟".
"به‌لئ".

"باشه، کوئ بگره، لیتره دۆخه‌که ئالۆزه. ده‌بی برۆم. ته‌نها ئه‌وه‌ت له یاد بیت که دوامۆله‌ت بۆ راده‌ستکردنی کاره‌که سێ هه‌فته‌ی تره‌".
له‌پر ئیلا وتی: "ده‌زانم"، هه‌ولئ دا وای دهربخات که زۆر به‌پلانه، "کاره‌که له کاتی دیاریکراوی خۆیدا ئاماده‌ ده‌بیت".

له راستیدا ئیلا له هه‌لسه‌نگاندنی ئه‌م ده‌ستووسه‌دا متمانە‌ی به‌ خۆی نه‌بوو، هه‌رچه‌نده له سه‌ره‌تادا زۆر په‌رۆش و له‌خۆ دلتیا بوو، خۆش‌حالی‌ش بوو، چونکه یه‌که‌م که‌س بوو پۆمانی نووسه‌ریکی گومناوی ده‌خوینده‌وه که هیشتا چاپ نه‌کراوه و له دیاریکردنی ئه‌م نووسه‌ره‌دا پۆلیکی ده‌بیت، با که‌میش بیت. که‌چی ئیستا دلتیا نه‌بوو که ده‌توانیت له بابه‌تییکی وه‌ک سو‌فیکه‌ریتی قوولبیته‌وه که په‌یوه‌ندی به ژیا‌نی ئه‌وه‌وه نییه و پرو‌داوه‌کانی بۆ سه‌ده‌ی سیانزه‌هه‌م ده‌گه‌رینه‌وه.

بیگومان میثیل هه‌ستی به دوودلییه‌که‌ی کردبوو، بۆیه لئی پرسیی: (ئایا کیشنه‌یه‌ک هه‌یه؟).

کاتی وه‌لامی نه‌ژنه‌وت، پتر پینی داگرت و پرسیی: (کوئ بکره، ده‌توانیت پیم بلیت ده‌ته‌وئ چی بلیت؟).

ئیلا دوا‌ی که‌می بیده‌نگی، بریاری دا که راستیه‌که‌ی بلیت.

"پیم وایه له‌م پۆژانه‌دا سه‌رودلیکی ئه‌وتۆم نییه تا له پۆمانیکی میژوویی وردبمه‌وه. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه من بایه‌خ به پۆمی و شتی وا ناده‌م و هیشتا

بابەتەكە بە لامەوہ نامۆیە. كاشكى پۇمانىكى دىكەت دەدامى - شتىك زۆرتەر پەيوەندى بە خۆمەوہ ھەبىت.

“واى چ بۇچوونىكى سەيرە!، مېشىل ئەمەيشى گوت، تۆ پىت وایە گەر شتىك خويندەوہ و شارەزايى باشت لى ھەبوو، ئىدى دەتوانىت باشتى كارى لەسەر بکەيت؟ نەخىر، قەت وا نىيە! ھەر بەواى ئەوہى لەم ولایەتە نىشتەجىت وات بە خەيالىدا دىت كە دەتوانىت پۇمانگەلى بنووسىت، پروداوہكانى لە ولایەتى ماساشۆستس قەوماون، ئايا ئەمە راستە؟”

“مەن مەبەستم ئەمە نەبوو...، ئىلا كە واى گوت دەسبەجى زانىى دواینیوہپۇش ھەمان رىستى دووبارە كىردوۋەتەوہ. نىگايەكى شوۋەكەى كىرد تا بزانىت ئاخۇ ئویش سەرنجى ئەوہى داوہ، وەلى زەحمەت بوو سىماى دەموچاوى دەيفىد بخوينتەوہ.

“زۆر جار وا پىويست دەكات كىتىگەلىكىش بخوينتەوہ كە پەيوەندىيان بە ژيانمانەوہ نىيە. ئەمە بەشىكە لە كارەكانمان. ھەر لەم ھەفتەيەدا كىتىكىم خويندەوہ ئافرەتتىكى ئىرانى نووسىويتى كە لە تاران سەرپەرشتى سۆزانیخانەك دەكات، ئىدى ناچاربوو لە ولات ھەلىت . ئايا دەكرى داواى لى بکەم كە دەستووسەكە بۇ پەخشكارىكى ئىرانى بنىريت؟”

“بىگومان نەخىر، ئىلا ورەورىكى كىرد و ھەستى بە خۇى كىرد كە ھىچ لەباردانەبوو و توورەھاتە.

“ئايا ئاشنابوون بە خاك و كولتورى دورەوہ بە نىشانەى ھىزى ئەدەبىياتى باش دانانرى؟”

“بىگومان. گوئى بگرە، ئەوہى پىم وتىت لە بىرى خۇتى بەرەوہ. پىش وادەى دىارىكراو راپۇرتىك لەسەر مېزەكەت دەيىنى، ئىلا بەدەم قسەوہ رقى لە مېشىل ھەلگرت، چونكە بە شىوہەك مامەلەى لەگەلدا دەكات وەك ئەوہى لە ھەموو كەس وەپسكەر و گىلتىر بىت، رقى لە خۇيشى بووۋەوہ، چونكە بوارى دا ئەوہ پروبدات.

“نايابە، ئەمەيە گيانى بەھۆلەوہبوون، مېشىل ئەمەى بە جۆرى گوت مينا سىتران بچرىت، خراپ لىم تىمەكە، لى پىم وایە دەبى ئەوہت لە ياد بىت كە

دهيان كهس ئاواتهخوازن ئه م كارهى تويان دهست بكهوټ و زوربه شيان له
نيوهى ته مهنى تودان، ئه مهش بۆ كار كردن په رۆشترت دهكات.

كه ئيلا ته ليفونه كهى داخست، بينى ده يقيد ته ماشاى دهكات و له
پوخساريدا نيشانهى په رۆش و دوودلى دياربوو. وا ده رده كهوت چاوه پرى
ئه وهى كرد بټ له كوئ كوتاييان پى هيتابوو هه ر له ويوه دهست پټيكات، به لام
ئيلا ئيدى نه يده ويست ده ربارهى دويته كه يان قسه بكات، مادام به ر له هه ر
شتيك هه ردووكيانى نيگه ران ده كرد.

دواتر هه ر ئه و پۆژه خوئ بينى به ته نها له بالگۆنه كه له سه ر ئه و
كورسييه بزۆكه دانىشتوو كه حه زى ده كرد له سه رى دابنيشيت و بپروانيته
پهنگه سوور و مهيله و پرته قالييه كهى پۆژاوابوون له تورتامبتون. وا هه ستى
كرد كه ئاسمان به راده يهك لتيه وه نزيك و ئاوه لايه، له وه يه بتوانيت ده ستى
پى بگات. مه ژگى خوئ هتور كرده وه، چونكه وا دياربوو به واي ئه و
ژاوه ژاوهى كه له ناوه وهى ده خولايه وه، ماندوو بوويت: دانه وهى خه رجى
كارتى زيان بژيرى ژيان (تامين على الحياه) ئه م مانگه، خووه توو په هاته كانى
ئورلى له كاتى نانخواردندا، نمره كه مه كانى ئافى له قوتا بخانه دا، ميمكه ئيستر
و كيكه غه مگينه كانى، خراپوونى ته ندروستى سه گه سپيريتى، پلانه كانى
جانيت بۆ شوو كردن و په يوه ندييه سيكسيه كانى شووه كهى و سه ربارى
نه مانى خو شه ويستى له ژيانى خو يشيدا... ئه مانه هه موو پيكه وه يهك له دواى
يهك له چه ند سندوقى بچووكى ئاوه زيدا به سه ر يه كدا داخران. ئيلا له و
دۆخه ده روونيه دا ده ستنوسه كهى ده رهيتا و وهك ئه وهى بزانيت كيشى
چه نده، به ده ستى به رزى كرده وه. ناو نيشانى رۆمانه كه له سه ر به رگه كهى به
مه ره كه بيتكى شينى توخ نووسرابوو: "كفرى شيرين".

ئيلا زانيى كه كهس ده ربارهى نووسه زه كه كه ناوى عه زيز. ز. زاها رايه و
له هۆله ندا ده ژى، شتيكى ئه و تو نازانيت. ده ستنوسه كه له ئه مستردامه وه بۆ
په خشكارى ئه ده بى نيرد رابوو و له ناو زه رفه كه دا كارتيكيشى له گه لدا بوو،
ديمه نى په له گوله زه نبه قتيكى زه رد و ئه ركه وانيى نايابى له سه ر بوو و له
پوو كاري پشته وهى تيبينييهك به ده ستخه تيكي جوان نووسرابوو:

سەيدايىن من - خاتوننا من

لە ئەمستردامەو سلاو.

پۇمانى نىردراوى ھاوپىنچ پووداۋەكانى لە سەدەى سىانزەھەمدا لە قۇنيا
لە ئاسىيائى بچووك پوويان داۋە، بەلام پاستگۇيانە دەلىم كە پووداۋەكانى
كارىگەرپان بەسەر ھەموو ولاتان و پۇشنىبرىي ھەموو سەدەكانەو ھەيە.

ھىوادارم بۇ خويندەو ھى پۇمانى (كفرى شىرىن) كاتتان ھەيىت، كە
پۇمانىكى باتىنىي مىژوويە دەربارەى پەيوەندىي شىرىنى نىوان پۇمىي
شاعىرى ھەلگەوتوو و پىشەواى مەزن و ھىژاى دىرۇكى دىيائى ئىسلام و
شەمسى تەورىزىي بىناوتا و ونبوو و لىوانلىو لە سەركىشى و كارى
چاۋەرواننەكراو.

ئومىدەوارم خۆشەويستى بەردەوام ياۋەر و سايەبانتان بىت.

أ. ز. زاھارا

ئىلا ھەستى كرد كە ئەم كارتە پۇستكراۋە خۆتىھەلقورتانىكى پەخشكارە
ئەدەبىيەكەيە، چونكە سىتىف ئەۋەندە كاتى بە دەستەۋە نىيە تا پۇمانى
نوسەرىكى ئەدەبىدۇست بخوينتەو، ئىدى زەرفەكەى داۋە بە مىشپىلى
يارىدەدەرى و ئەمىش بە يارىدەدەرە نوئيەكەى داۋە. بەم شىۋەيە پۇمانى
(كفرى شىرىن) كەۋتە بەردەست ئىلا. ئاخىر ئەو لە كوئى بزانىت ئەم كىتەبە ھەر
ئەۋە نىيە كە كىتەبىكى ئاسايى بىت، بەلكو كىتەبىكە ژيانى دەگۇرپىت و كە
دەيشى خوينتەو، چىرۇكى ژيانى خۇى دووبارە دەنوسىتەو.

ع. ز. زاھارا كاتى لە سەفەرى شوپنە جياۋازەكانى دىنا نەبوايە، ئەۋا لە
ئەمستردام لەگەل كىتەبەكانى و پشپەكانى و كىسەلەكانى دەژيا. پۇمانى (كفرى
شىرىن) يەكەم پۇمانىتى و رەنگە دوا پۇمانىشى بىت. نىيازى نىيە بىتە
پۇماننوس، چونكە ئەم پۇمانەى لە سەرسامبوونىكى پەتيەۋە نوسى، لە
خۆشەويستى زۆرىيەۋە بۇ پۇمىي شاعىر و سۇفى و خۆرە ئازىزەكەى،
شەمسى تەورىزى بوو. چاۋەكانى بەرەو دامىنى لاپەرەكە بۇ دىرى دواتر
نىگايان كرد. ئىلا شتىكى خويندەۋە بە شىۋەيەكى سەير بە لايەۋە ئاشنا بوو.
گەرچى ۋەك ھەندى كەس دەلىن، عەشق تەنھا ھەستىكى شىرىنى
لەچارەنوسراۋ نىيە كە خىرا دىت و دەروات.

ئىلا دەمى داچەقاند و ھەستى کرد ئەم دەربرپنە ئاوەژووی ئەو دەربرپنەيە کە ئەو پۆژە لە ناندینە کە بە کچەکەى خۆى وت. چرکەساتیک وەستا. بیرۆکەيەکی بە خەيالدا ھات و ھەللەرزى، ھىزىکی تەماوى، يان ھىزىکی تری ئەم گەردوونە بووبیت، پەنگە ئەم کتیبە، يان ھەر کەسىکی دى سیخوپی بەسەرەوہ کردبیت، پەنگە نووسەرى کتیبە کە ئەم کتیبەي نووسیوہ، پىشتەر زانیبىتى يە کەم کەس کى دەخوینیتەوہ. بىگومان نووسەرە کە دەزانیت کە ئەم دەبیتە يە کەم خوینەرى . بە ھۆيەکی ناديار کە خۆيشى نەیدەزانی چىيە، ئىلا بیرۆکەکەى بە بىزارکەر و ھاوکات بە وروژینەر زانى.

لە چەندین شىوہدا سەدەى بىستويە کەمین زۆر لە سەدەى سیانزەھەم جیا نییە. لە مێژوودا ئەوہ تۆمار دەکری کە ئەم دوو سەدەيە سەردەمى ملەلانییەکی ئایینی ئەوتۆ بوون لەو پىتش وینەى نەبووہ، سەردەمیک بوون بەدھالیبوونى پۆشنیری تیاياندا باو بووہ، ھەر وەھا ھەستىکی دەستەجەمعى بەواى نەبوونى ئارامى و لەیەکتر ترسان باو بووہ. لە کاتىکی ئاوەھا دا خۆشەويستى لە ھەموو کاتىکی تر پىويستەرە.

بایەکی سارد و توند بەرەو پووی ھەلیکرد، لاپە پەکانى لەسەر بالکۆنە کە پەرت کرد: خۆرە کە بەرەو ئاوابوون شۆر بووہوہ و جوانییە کەى گۆرپاوبوو بە کەشیکى مات و خەمین.

وہک پۆمى بیرمان دەخاتەوہ، مادام عەشق گەوھەرى ژيان و ئامانجى بالایەتى، کەواتە لە دەرگای ھەموان دەدات، بەوانەشەوہ کە خۆيان لە خۆشەويستى دوور دەرگن - تەنانەت بەوانەوہشە کە پەیفى (پۆمانسى) وەک ئاماژەيەکی رەتکردنەوہ بەکار دینن.

ئىلا مینا (خۆشەويستى لە دەرگای ھەموان دەدات، تەنانەت لە دەرگای ئەو کابانى مالەش دەدات کە لە ناوہ پراستى تەمەندايە و لە نۆرتامبۆن دەژى و ناوى ئىلا پۆبنشتاين) ھى خویندبیتەوہ، ھەستى بە سەرسوڤمان کرد.

حەز و غەریزە ھانىيان دا کە دەستنووسە کە بداتە لاوہ و بچیتە ژوورەوہ و تەلیفۆن بۆ مېشیل بکات، تا پىنى بلێت کە ئەو دەتوانیت دەر بارەى ئەم پۆمانە راپۆرتیک بنووسیت، وەلى لەبرى ئەوہ ھەناسەيەکی ھەلکیشا و لاپە پەکەى ھەلدايەوہ و دەستى بە خویندەنەوہ کرد.

کفری شیرین

رۆمان
ع.ز. زاهارا

سۆفیه کان دهلین نهیتی
قورئان له سورهتی فاتیحاده
نهیتی سورهتی فاتیحاش له دهربرینی
به ناوی خودای دههنده و دلوقاندایه
گهوهری به ناوی خودای دههنده و دلوقانیش له پیتی (ب) دایه
که خالیک له ژیر ئهم پیتهدایه...
خالی ژیر (ب) نیه کهش هه موو بوونه واره که بهرجهسته دهکات...
هه ر وەک چۆن مهسنهوی به پیتی (ب) دهست پیتدهکات،
بۆیه هه موو به شهکانی ئهم پیمانesh به پیتی (ب) دهست پیتدهکات.

به راییه ک

به دردهوام سدهی سیانزههم به ململانی نیی و ناوکی سیاسی و ململانی له سهر دهسهلات بارگاوی بوو، دۆخیکی شله ژاو له ناوچهی ئەنادۆل سهری هه لدا بوو. له پۆژاواوه خاچه رستان قوسته ننتینه یان داگیرکرد و به رهو داگیرکردنی قودس پشپه و بیان ده کرد و گهندهلی و خراپه کاریان تیدا ده وه شانده و ئیمپراتۆریتی بیزهنتی دابهش بوو. له پۆژه هاته وه سوپای مه غۆل به سه رکرده تی سه رکرده ی سه ریازی مه زن جهنگیزخان زۆر به خیرایی بلاو بو وه وه. له ناوه پاسته وه خپله تورکه جۆراوجۆره کان له نیو خویاندا له شه پوشۆردا بوون، هاوکات بیزه ننتینه کان هه ولیان ده دا ئه و خاک و سامان و هیزه ی له ده ستیان دابوو، به دهستی بینه وه. ئیدی سه رده می ئازاوه یه کی وا بوو، که له وه بهر وینه ی نه بوو، به جۆری مه سیحیه کان دژی مه سیحی ده جهنگان، مه سیحیه کان دژی موسلمانان ده کارد، موسلمانان ده کارد موسلمان ده جهنگان. ئیدی بنیاده م پووی له هه ر شوینی کردبا، جهنگ و ئازار و ترسیکی ئه وتو بوو وینه ی نه بینرابوو. له گه رمه ی ئه م ئازاوه یه دا زانیه کی ئیسلامی بیهاوتا ده ژیا، که به جه لاله دینی پۆمی ده ناسرا و نازناوی "مه ولانا" بوو، له هه موو ناوچه که و ده ره وه ی ناوچه که، هه زاران هه وادار و مرید ده وریان دابوو و بۆ هه موو موسلمانان وه ک پووگه یه ک بوو. سنایی ۱۲۴۴ ی زاینی (پۆمی) له گه ل (شه مس) به یه ک گه یشتن - شه مس ده رویشیکی گه پریده و رهفتار سه یربوو و بۆچوونی هه رته قیانه ی هه بوو. ئه م به یه ک گه یشتنه یان ژیا نی هه ری هه کیانی گۆپی. ئه و به یه ک گه یشتنه سه ره تای هاو پنیه تییه کی تۆکه بوو و له سه ده کانی دواتر دا سۆفییه کان به یه ک گرتنی دوو ئۆقیانووسیان چوانده. دوا ی ئه وه ی پۆمی به م هاو پنی ناوازه یه گه یشت،

له پیاوړېکې ئایینې خوا ساییه وه بڼ شاعیرېکې لیوانلیو له سۆز و سوفیه کی وابهسته و بانگخوازیکې عشق گورپا، سه ما ی دهر ویشانی داهیتنا و له هه موو کۆت و بڼه مایه کی کونخوازی پزگاری بوو. له سهرده میتکا گیانی دهمارگیری و ناکوکی ئایینې تیتدا ته شه نه ی کردبوو، ئه و بانگوازی پڅوانییه تیکې جیهانی گشتگیری ده کرد و دهرگاگانی له بهردهم هه موو تیره ی مرؤف به جیاوازی ئاره زوو و پاشخانیه وه والا کردبوو. له بری ئه وه ی بانگوازی جیهادی پواله تبازی بکات، که به (جهنگی دژى خودانه ناسان) دهناسرئ و زؤریک له و سهرده مه دا بانگوازیان بڼ ده کرد و ته واو وهک ئه وه ی ئه مرؤ پووده دات - پڼمى بانگوازی بڼ جهنگی ناو ه وه ی مرؤف ده کرد، ئامانجه که یشی له جهنگی دژى (منی بالا) دا به رجهسته ده بوو و له کۆتاییدا دژى (نه فس) و پیشیلکردنی نه فس بوو.

به لام بیروبڼوچوونه کانی له لایه ن هه موو خه لکه وه پتیشوازی لی نه کرا و دلایان بڼ خوشه ویستی والا نه کرد. په یوه ندی پته وی گیانی نیوان شه مسی ته وریزی و پڼمى بوو به جیگه ی واته وات و پتیه هه لبه ستان و هیرشکردن. ئه وه بوو خه لکی خراب لییان تیگه یشتن و ئیره ییان پتیه بردن و تانه یان لیده دان، ئه وه نده بیتریزیان پیکردن، تا نزیکترین که سی خویان غایه نه تیان لیکردن. ئه وه بوو دواى سی سال له به یه ککه یشتنیان، به شیوه یه کی کاره ساتبار له یه کتر دابران.

وه لی چیرۆکه که له ویدا کۆتایی نه هات.

له راستیدا کۆتاییه ک له ئارادا نه بوو. دواى نزیکه ی هه شتسه د سال، هیشتا پڅوخی شه مس و پڅوخی پڼمى تا پڅوخی ئه مرؤمان قولپ به ژیان ده دهن، له ناخماندا و له شوپنیکدا ده سوو پینه وه...

بکوژه که

ئەسکەندەرییە، تشرینی دووهم ۱۲۵۲

بەنی ئاویکی لیخنی بیریک، مردوویەکی تیندا راکشاوێ. ئیدی پروم لە
هەر شوینیک کردبا، چاوەکانی دوام دەکەوتن، دوو چاوی گەش و بیدار وەک
دوو ئەستێرە ی تاریک بە بەرزایی ئاسمانەوێ که نوقلانە ی شووم لێدەن
هەلواسرا بوون. بەو نیازەوێ بۆ ئەسکەندەرییە هاتم تا بتوانم بۆ شوینیکی
دوور سەفەر بکەم و لەم یادگە کونکەرە هەلیم و ئەو لوورەلوورە بوەستینم
کە لە سەرمدا دەنگ دەداتەوێ، لەو دوا هاوارە ی هەلیم کە بەر لەوێ
خوینەکی بشۆردریتەوێ و چاوەکانی بەقوڵدا بچن و لە هەناسەپرکیتیەکی
بێپراوەدا گەرووی داخات، لێتێوێ هەنگاوم نا، مالتاوا یی پیاویکی بە خەنجەر
دابێژراو، لوورە ی گورگیکی بەتەلەوێبوو.

کاتێ کەسیک دەکوژیت، ئەوا شتیک لەوێوێ بۆ تۆ دەگوزیریتەوێ –
هەناسەیهک، یان بۆنیک، یان ئاماژەیهک. من ناوم لەوێ ناوێ (نەفرەتی
قوربانی). بە جەستەتەوێ دەلکیت و بەنیو پێستەتەتدا پۆدەچیت و پاستەوخۆ
بەرەو دڵت دەخزیت و لە ناوێوێتدا دەمینیتەوێ و هەلدەپلکیت. ئەوانە ی لە
شەقامدا دەمبینن، شێوازیکی وا شک نابەن تا ئەوێ بزانن، لێ من پەوسی
هەموو ئەو پیاوانەم لەگەڵ خۆمدا هەلگرتووە، کە کوشتوومن. وەک
گەردنبەندیکی شارراوێ بە گەردنی خۆمدا هەلمواسیون و بە توندی هەست بە
قورساییان دەکەم. هەرچەندە هەست بە ئاسوودەیی ناکەم، بەلام پراهاکم
لەگەڵ ئەو بارە قورسەدا بژیم و وەک بەشیک لە کارەکەم قەبوولی بکەم.

لهوساوه که قابیل هابیلی کوشت، له هه موو بکوژیکدا ئه و پیاوهی که کوشتوویه تی هه ناسه ده دات. ئه وهی دهیزانم ئه مهیه، شتی که بیتزارم ناکات، به لام بۆچی دوا ی ئه و پرووداوه خیرایه، ته زووی هه لله رزین دایگرتم؟
 ئه م چاره هه ر له سه ره تاوه هه موو شتی جیاواز بوو. ده ته ماشاکه ن، بۆ نمونه ئه و شتیوازی کارکردنه ی دۆزیمه وه، یان ئایا گه ره که بلیم ئه و شتیوازه ی که منی بۆ کارکردن دۆزییه وه؟ له سه ره تای به هاری سالی ۱۲۴۸دا، له قونیا له کن خاوه ن سۆزانیخانه یه ک کارم ده کرد، نیره مووکیک بوو به توندوتیژی و توو په یی ناسرابوو و له چاودیری کردنی له شفرۆشه کاندایارمه تیم ده دا و ترسم ده خسته دلّی ئه و مه عمیلانه وه که به باشی په فقتاریان نه ده کرد.

به پروونی ئه و پۆژه م له یاده، دوا ی له شفرۆشیک که وتبووم که له سۆزانیخانه که هه لاتبوو و له خودا ده گه را. ئافره تیکی ئه ونده جوان و جحیل بوو، له وه بوو به ندی دلم بیسی نیت، ئاخه گه ر پیتی گه یشتبام، به ته مابووم به جوړی دهموچاوی بشیوینم، ئیدی هیچ پیاویک بیژی نه یه ته ماشای بکات. ئه وه ندیه نه مابوو ئه و ئافره ته گیله ده سنگیر بکه م، کاتی نامه یه کی ئالۆزم دۆزییه وه که له به رده م ماله که م فریدرابوو. له به ر ئه وه ی نه خوینده وار بووم و نه مده توانی بخوینمه وه، نامه که م بۆ سوخته خانه برد و دام به یه کیک له فه قیکان تا بۆمی بخوینتیه وه، له به رانه ردا بری پاره م پیتی دا.
 دوا یی بۆم ده رکه وت که نامه که له نه ناسراویکه وهیه و (ژماره یه ک له خودا ناسانی به ئه مه که) واژوویان له سه ر کردوه.

له نامه که دا وا هاتبوو: له سه رچاوه یه کی باوه پپیکراوه وه زانیومه نه که تو کینیت و له کوینه هاتوویت و له کوئ کارده کهیت. تو ئه ندایمکی پینشوویت له ده سته ی تلیاککی شه کان! هه روه ها ئه وه ش ده زانین که دوا ی مردنی هه سه نی سه باح و ده سنگیر کردنی سه رکرده کانی، ئیدی ده سته که ئه و هیزه ی جارانی نه ما. ده زانین تو له ترسی سزادان هه لاتوویت و بۆ قونیا هاتوویت، ئیدی له وساوه خۆت گوپیوه و ژیان به سه رده به یه ت.

له نامه که دا نوو سرابوو که ئه وان یه کجار هه وه جه ی منن و پاره یه کی مؤلم ده ده نی. وتبوویان گه ر من به راستی ده مه وی به ده نگیا نه وه بچم، ئه وا

گهره که له و ئیواره یه دا دواى تاریکان به ره و مه یخانه یه کی به نیوبانگ برۆم. کاتی دهگمه ئه و مه یخانه یه، له سه ر نزیکتین میزی لای په نجه ره که دانیشم و پشت له ده رگا که بکه م و سه ر به ربه ده مه وه و چار بپر مه زه ویه که. ئینجا که سیک یان که سانیک که به کارم دیتن، بۆ لام دین و هه موو ئه و زانیاریانه م پێده ده ن که پتو یستم به زانیانه، کاتیکیش دهگه نه جی، یان ده پۆن، گهره که سه ر هه لنه برم و ته ماشای ده موچاویان نه که م.

نامه یه کی سه یر بوو، لی من راها تبووم که چۆن مامه له له گه ل ئاره زووی مه عمیله کاندا بکه م. چه ندین سال جۆره ها که س به کاریان هینام و زۆر به یان ده یانه ویست ناوه کانیا ن به نه ینى بمینته وه. ئه زمون فیری کردم، جارى وا هه بوو مه عمیله که چه ند هه ولئى شار دنه وه ی ناسنامه ی خۆی دایا، ئه وا ده بووه نزیکتین قوربانی، به لام کارم به وه نییه، چونکه ئه رکی من ته نها کارى کوشتنه. نابیت له هۆکاره په نه انه کانی پشت ئه رکه که م بیرسم. له و چه ندین ساله ی که (ئه له مووت)م جیه یشتبوو، ئه و ژیا نه م بۆخۆم هه لبا زاردبوو.

له هه موو بارینکا مه گه ر چۆنها پرسیارم کردبا. بۆچی بیرسم؟ زۆر به ی ئه وانه ی که ده یاناسم، لای هه ریه کیکیان، یان به لای که مه وه یه کیک هه یه که ده یه وه ی یه کیک له ناو ببات، کاتیکیش ئه وه نا که ن، مانای ئه وه نییه له کوشتن پارێزاون. له راستیدا له ناخی هه ر که سیکدا ئاره زوویه کی په نه ان هه یه که پۆژی یه کیک بکوژیت. خه لکی تا دواى ئه وه ی شته که یان به سه ر دیت، ئینجا ئه وه ده زانن. ئاخو ئه وانه پێیان وایه له کوشندا ده سته وسانن، وه لئى شته که ته نها مه سه له ی ویزدانه، که چی بری جار ته نها سه ره له قاندنیک به سه بۆ دایساندن توو په ییان. ئیدی به دحالی بوونیکى ئه نقه ست، یان ده مه قالی له سه ر شتیکی توو په هات، یان کاتی بنیاده م له شوینیکى هه له و کاتیکى هه له دا بیت، په نگه نیازیکى تیکشکینه ر له که سانیک ده ربه که ویت که له کاتی خوا سایدا که سانیکى باش و به ریزیش بن. ده کرئ هه ر که سیک، که سیک بکوژیت، به لام له توانای هه یج که سیکدا نییه که که سیکى غه ریب و لایده به ئه نقه ست و به مه به ست بکوژیت، ئا لیزه وه ده چمه نیو دیمه نه که وه.

من کارگه لیکى قیزه ونم بۆ که سانیکى تر جیه جی ده کرد، ته نانه ت خوداش له پلانه پیرۆزه که یدا، کاتی عیزارائیلی فریشته ی مه رگی بۆ کۆتاییه تان به

ژيانی خه لکی دانا، ههستی به پتو یستبوونی که سیتی وهک من کردبوو. بهم
 ئاو هابه خه لکی له فریشته دهرسن و نه فره تی لیده کهن و پقیان لیه تی، له
 کاتیکدا دهسته کانی خودا و ناوی خودا به پاکی و بیگه ردی ده میتنه وه. له وهدا
 سته میک له و فریشته یه ده کرئ، لی بۆ دووهم جار ده لیم که ستم هه موو
 دنیای ته نیوه. ئه ری وای نییه؟

که شه و داها، رووم کرده مه یخانه که. ریکه وت وای ویست پیاویک که
 دهوسی کۆنه برینیک به ده موچاوییه وه دیاربوو، له تهک ئه و میزه ی نزیک
 په نجه ره که دابنیشیت و له پر خه ی خه ودا بیت. وام به خه یالدا هات بیداری
 بکه مه وه و داوای لی بکه م بچیته سه ر میزیک ی تر، به لام تو نازانیت
 کاردانه وه ی سه رخوشان ده بیت چۆن بیت، بۆیه ده بوو ئاگادارم و خه لکی له
 خۆم نه ورووژینم. له بهر ئه وه لای میزه به تاله که ی دوا ی ئه و، به رانه بهر
 په نجه ره که دانیشتم.

دوا ی که م دوو پیاو گه یشتنه جی، بۆ ئه وه ی روخساریان نه بینم،
 هه ری که یان له لا ته نیشتی که مه وه دانیشتم. پتو یستم به وه نه بوو ته ماشایان بکه م
 تا بزانه که ئه وان دوو گه نجن و ئاماده ی ئه و هه نگاوانانه نین که خه ریکه
 هه لده یترئ.

'راسپارده یه کی گرینگمان بۆ تو پیگه یشتوو،' به کیکیان ئه مه ی گوت و
 پریمی دهنگی پتر دوودلی بوو، نهک وریایی، پیمان و تراوه که تو لیها تو ویت.
 شیوه ی وتنه که ی پیگه نیناوی بوو، لی من زه رده خه نه که م خه فه کرد.
 دیقه تم دا هه ردووکیان دهرسان، ئه مه ش کاریکی باش بوو، ئه گه ر له دۆخی
 ترسدا بن ئه و له گه ل مندا زات ناکه ن هیچ هه له یه ک بکه ن.

بۆیه گوتم: 'به لی من لیها تووم، بۆیه ناوی (سه رچه قه ل) یان لیناوم. ئه و
 ئه رکه چه ند سه خت بوو بیت، قه ت مه عمیله کانم نا ئومید نه کردوو'.
 هه ناسه یه کی هه لکیشا و وتی: 'باشه، ئاخه ر ئه م ئه رکه ره نگه ئاسان
 نه بیت'.

لیره دا لاوه که ی تر هاته قسه و گوتی: 'ته ماشاکه، ئه م پیاوه دوژمنیکی
 زۆری بۆخۆی په یدا کردوو. له وه ته ی ها تو وه ته ئه م شاره، جگه له کیشه،
 شتیکی تری له گه ل خۆیدا نه هیتاوه. چه ند جاری ئاگادارمان کردوو ته وه،

بهلام گویی له قسه مان نه گرت و بووه به مایه ی خراپه کاری و کیشه و هیچ
هه لېزارنیکي تری له بهرده ممان نه هیشتووه ته وه.

بهرده وام شته کان بهم جوړه دهړویشتن. هه موو جارې پیش نه وه ی
بگهینه پڼکه و تنیک، مه عمیله کان وهک نه وه ی بۆ قایلکردنم مه ترسیی کاره که
که م بکه نه وه، هه ولیان دها پاساویک بۆ نه وه کاره بهینه وه که ده یان نه وه ی
نه نجامی بدهن.

لیم پرسین: 'له مه به سستان تنیکه یشتم. پیم بلین نه وه که سه کییه؟'. له
ناوهیثانی پراپوون و چه ندین وهسپ و ناویشانی ئالوزیان دا.

'پیاویکی خودانه ناسه و هیچ په یوه ندییه کی به ئیسلامه وه نییه، لامل و
سه رکیشه، له ناخدا خراپه کار و بیتاوه ږه. ده رویشیکي له ئابین وهرگه ږاوه.'

که دوا وشهم ژنه وت، هه سستیکي ترسناک به باسکه کانمدا گه ږا. مه ژگم
به له ز که وته هزرکردن. منیک جوړه ها خه لکم کوشتووه، گه وره و بچووک،
ثافره ت و پیاو، وه لی قه ت ده رویشیک، پیاویکی بروادارم نه کوشتووه. من
بروام به شتی پروپوچ هیه و ئاره زووی نه وه م نه بووه خودا له خو م بکه م،
چونکه سه رباری هه موو شتی، بروام پیته تی.

'پیم وایه داواکه تان ږه ت ده که مه وه. پیم وا نییه من به مو ی پیاویکی ئابینی
بکوژم. که سیکي تر بدوزنه وه.'

که قسه که م ته واوکرد، هه ستامه سه ر پین و ئاماده ی ږویشتن بووم، به لام
یه کی له دوو پیاوه که ده ستی گرتم و به پارانه وه وه کوتی: 'تکات لیده که م
چاوه ږی بکه: نه وه پارویه بۆ نه وه ئه رکه ی ده یکیشیت گونجاوه، ئیمه ئاماده ی
بیکه ین به دوو نه وه نده.'

'نه ی نه گه ر سی نه وه نده بیت؟'، لیم پرسین و پیم وابوو که ږه که له وه
زیاتر ناکه ن.

به لام سه رم سوږما، دوا ی دوو دلییه ک هه ردوکیان هه ستان. به
شله ژاوییه وه دوو باره له شوینه که ی خو م دانیشتمه وه. به م ږه پارویه ده توانم
ماره یی ژنیک پڼکه وه بنیم و له دوا ییدا ژن به ینم. ده رباره ی به ږیوه بردنی
کاروباری ژیانم هیچ په ژاره یه ک داینه گرتم. ده رویش بیت یان ده رویش نه بیت،
به رانه ر نه م ږه پارویه هه ر که سیک بیت شایانی کوشتنه.

چۆن بزنام كه من لهو چركه ساته دا له ژيانمدا كه وره ترين هه له م كردوه
و له سۆنگه ئه و تاوانه ئى كردومه، پاشماوه ئى ژيانم به په شيمانى
به سه رده به م؟ ئاخىر چۆن بزنام كه كوشتنى دهرويشه كه ده بېته شتيك له
ملۆزم ملۆزمت و دواى مردنيسى به رده وام به نيگا تيز و چه قوئاساكه ئى له
هه موو شوينيك دوام ده كه ویت؟

ئه ميستا وا چوار سال به سه ر ئه و كاته دا تپه پيوه كه له و حه وشه يه دا به ر
خه نجه رم دا و لاشه كه يم فرى دا به نيو بيريكه وه و چاوه پى ئه وه م ده كرد كه
گويم لى بيت ده كه ویت ناو ئاوه كه وه، ئه وه ش شتيك بوو قه ت نه ميست. هيچ
دهنگيكى ليه نه هات. له جياتى ئه وه ئى بكه ویت نيو ئاوه كه وه، وا دياربوو كه
به ره و ئاسمان هه لكشابوو. ئيستاش به بى ئه وه ئى مۆته كه بېته كوكم، چاويكم
بو ليك نه نراوه. كاتى ته ماشاى ئاوه كه م، هه ر سه رچاوه يه كى ئاوه، بو چه ند
چركه يه ك ئازاى جه سته م ترس دا به ده گريت، ئيدى ده رپشيمه وه.

به شی یه که م

زهوی له توخمی رهق و پاراو و
ئارام پیکدیت

شەمس

مەيخانەيەك لە دەرەوێ سەمەرقەند، ئاداري ١٢٤٢

بە ديمەنيكى يەكجار درەوشاوێ ئەم ئىوارەيە لىوانلىو بووم. پووناكىي كۆمەلە مۆمىكى لە شەمىي هەنگ دروستكراو و لەسەر مۆزىكى دارىنى درزبردو، لە بەرچاوم پرتەپرتى دەکرد.

مالىكى گەورەم دى حەوشەكەي پەربوو لە گولى زەردى شكۆفەكردو. لە ناوہ پاستى حەوشەكەدا بىرىكى سەرداپۆشراو ھەبوو، ئاوہكەي لە ھەموو ئاوى دنيا تەزىتر بوو. شەويكى سامالى كۆتايى پايز بوو. مانگى پە لە ناوہ پاستى ئاسمانى بىگەرد بوو. لە دوور پە گويم لە دەنگى قىرە و لوورەي گياندارانى شەو بوو. دواي كەمەكيك پياويكى تەمەن مامناوہندى، پوخسار ناسك، ناوشان پان، دوو چاوى تىژ و بادەمى، لە مالەكە ھاتە دەرەوہ و منەي منى دەکرد. دەموچاوى شەلەزاو دياربوو و چاوہكانى خەمىكى قوليان دەنواند.

"شەمس، شەمس، تۆ لە كىيت؟"، بانگى دەکرد و بە راست و چەپدا ئاوپى دەدايەوہ.

بايەكى توند ھەليکرد، مانگەكە وەك ئەوہى نەپھەوئ ئەوہ ببىنيت كە پووى داوہ، لە پشت ھەورىكەوہ ونبوو. كوندەپەپووہكە وازى لە خويندن ھىنا، شەمشەمەكويرەش ئىدى بالەكانيان ليك نەدەدا، تەنانەت ئاگرى ناو ئاگردانى مالەكەش نەدەئاسا.

خامۆشىيەكى تەواو دنياي داگرت.

پياوہكە لەسەرخۆ لە بىرەكە نزىك بووہوہ و خۆي نوشتاندەوہ و تەماشاي خوارەوہي كرد، بە چەپەدوو گوتى: "شەمس، ھۆ لە ھەموو

خۆشه‌ويستانم خۆشه‌ويستتر، ئەر ئۆلۈرەيت؟. دەمم ھەلئىنا تا ۋەلام
بدەمەۋە، لى چ دەنگىك لەنئوان لىۋەكانمەۋە دەرئەچۈۋ.

پىاۋەكە پتر خۇى داچەماندەۋە و دووبارە تەماشائى ناو بىرەكەى كرد.
يەكەم جار جگە لە لىلىى ئاۋەكە ھىچى تىرى نەبىنى، ۋەلىى دواى ئەۋە لە
قوۋلايى بىرەكەدا ھەردوۋ دەستى بىنى چون بەلەمىك بايەكى بەھىز پايمايىت
بەبى ھوۋدە سەر ئاۋەكە كەتبوون. ئىنجا دوۋ چاۋ دەرەكەۋتن سۈۋ بىلبىلەى
پەش دەرەۋشانەۋە- تەماشائى مانگەكەيان دەكرد كە ئىستا خەرىكبوۋ لە
پشت ھەۋرە پەش و چەرەكەۋە دەخزى. چاۋەكانم مىنا لە ھەناس مانگەكەدا
چاۋەرئى بن، ھۆكارى كۈشتەكەم لىك بداتەۋە كەۋتنە نىگاكردن.

پىاۋەكە بە كرنۆشەۋە چۆكى دادا و لە سەلاى گريانى دا، بە ھەردوۋ
دەستى سىنگى خۇى دەكوتا و ھاۋارى دەكرد: 'كۈشتيان! شەمسىيان كۈشت'.
ئەۋسا سىتتەرەك لە پشت ئاۋە سەركردوۋەكەۋە پەيدا بوۋ و بە
جوۋلەيەكى بەلەز و پەنھان چون پشیلە كىتويىەك بەسەر دىۋارى باخچەكەدا
بازى دا، بەلام پىاۋەكە بكوژەكەى نەدى. ئازارى لى دەچۆرا و لە ھاۋار و
زايەلە نەدەكەۋت، ئىدى چۈن شوۋشە وردوخاش دەبىت، دەنگى وردوخاش
بوۋ و بە ھەموۋ لايەكى شەۋەكەدا بوۋ بە پارچەى ورد و تىژ و بلاۋبوۋەۋە.
- ھىى لەگەل تۆمە! دەلىى شىت بوۋىت، ۋاز لە ھاۋاركردن بىتە.

-

- ۋاز لەم ھاۋاركردنە بىتە، ئەگىنا ۋەدەرت دەنىم.

-

- گوتىم بىدەنگ بە! گوتىت لىمە؟ بىدەنگ بە.

دەنگى ئەۋ پىاۋەى كە ئەم ۋشانەى لى پەيدا دەبوۋ، بە شىۋەيەكى
ترسناك تا دەھات لىم نىك دەبوۋەۋە. ۋام پىشان دا كە من نايژنەۋم، چونكە
باشتر ۋابوۋ ماۋەيەكى زۆر لەنئو دىدگائى خۆم بىمىنمەۋە. دەمەۋىست پتر لە
چۆنىتىى مردنەكەى خۆم تىبگەم، ھەروەھا گەرەكم بوۋ ئەۋ پىاۋە بىبىم كە
دوۋ چاۋى خەمىنى ھەيە. ئەۋ كىيە؟ ئەۋ پەيوەندىى بە منەۋە چىيە؟ ئەۋ
بۆچى لە شەۋىك لە شەۋەكانى پايز شىلگىرەنە لىم دەگەر؟

به لام بهر له وهی بتوانم دزه نیکایه کی تر بکه، یه کیک له دنیا به کی دیکه وه
قو لی گرم و به توندی رایوه شاندم و هه ستم کرد ددانه کانم له نیو زارمدا
چیره چیرینه. نه وه بوو که دهستی لئ گیرکردم به ره و نه دنیا به په لکیشی
کردم.

له سه رخو و به دوو دلیسه وه، چاوه کانم کرده وه، بینیم پیاوه که به
ته نیشتمه وه وه ستاوه. پیاویکی پانو پوړ بوو، ریشی ماشو برنج بوو، دوو
سمیلی گهره ی هه بوو، شوړ و له هه ردوو لاوه باد را بوون. زانیم که نه مه
خاوه نی مه یخانه که یه. ده سه جی دوو تییینیم لئ هه لئجا: پیاویکه به قسه زبر
و ره وتاره تونده کانیه وه ترس له دلی خه لکیدا ده چینی، نه میستا له دخیکی
یه کجار توو ره پیدایه.

لیم پرسى: "چیت ده وئ؟ بوچی قو له کانم راده کیشیت؟".
"چیم ده وئ؟"، خاوه ن مه یخانه که به گرمه گرم و گرزییه وه گوتی، "ده مه وئ
واز له هاوارکردن بییت، من نه مه ده وئ... تو ترس ده خیه ته دلی
مه عمیله کانمه وه".

"به راستیت؟ ئایا من هاوارم کرد؟"، دواى نه وه دهسته کانم له چنگی
په هاگرد بلمه بلمیکم کرد.

"گروه ده که که تو هاوارت ده کرد! تو وهک ورچیک درک له نیو له پی
پوچو بییت هاوارت ده کرد. تو چیت به سه رهاتووه؟ ئایا دواى نانی شیوان
نوستیت؟ بیگومان ده بی مؤته که یهک، یان شتی له و بابته ته بینى بیت".

ده زانم نه مه تافه لیکدانه وه یه کی دروسته، خو نه گهر پتی قایل نه بم، نه وا
خاوه ن مه یخانه که قایل ده بییت و وازم لیدینیت تا به بی کیشه برؤم، به لام من
نه مده ویست درق بکه م.

وتم: "نه خیر براهه کم، من نه نویسم و مؤته که شم نه بینوه، به لکو قهت
خه ویش نابینم".

"که واته نه مه هاوارکردنه ت چون لیک ده ده یته وه؟"، خاوه ن مه یخانه که
دهیه ویست نه وه بزانی. گوتم: "من دیدگاه کم بو ها تووه، نه مه ش شتیکی
جیاوازه".

به نيگايه‌کی پر له سه‌رسامی ته‌ماشای کردم و ه‌ردو لای سمیله‌کانی لسته‌وه، ئینجا وتی: ئیوهی ده‌رویشی شیتوشوور، به تاییه‌تی ده‌رویشه گه‌ریده‌کان وهک جرجی ناو کۆگای زه‌خیره‌ن . ئیوه هه‌موو پۆژه‌که به‌پۆژوو ده‌بن، نوێژ ده‌که‌ن و له‌به‌ر تیشکی سووتینه‌ری خۆردا پێ ده‌که‌ن. ئیدی سه‌یر نییه که وپینه بکه‌یت - ئاوه‌زت ژهنگی گرتوه.

زه‌رده‌م هاتی، په‌نگه قسه‌که‌ی راست بی‌ت، ئاخ‌ر له نیوان له‌خودا قوولبوونه‌وه و ئاوه‌ز له‌ده‌ستداندا داویکی باریک هه‌یه.

له‌و ده‌مه‌دا دوو می‌زدمن‌دالی به‌رده‌ست ده‌رکه‌وتن، به ه‌ردووکیان سینیه‌کی گه‌وره‌یان هه‌لگرتبوو که خۆراکیکی زۆری له‌سه‌ر بوو: گۆشتی برژاوی بزن، ماسی خویکراوی وشکه‌وه‌کراو، گۆشتی مه‌پی به‌هارات پیوه‌کراو، کێکیکی دروستکراو له ئاردی گه‌نم و تۆک، نیسکینه به‌دونگی مه‌پ لیتراو. به هه‌موو هۆله‌که‌دا ده‌یانگێرا و خواردنیان به‌سه‌ر ئاماده‌بوواندا دابه‌ش ده‌کرد و ناو هۆله‌که‌یان پر له بۆنوبه‌رامی پیاز و سیر و به‌هارات کرد. کاتی له ه‌ردو لای می‌زه‌که وه‌ستان، که‌می شۆربام وه‌رگرت که هه‌لمی لی هه‌لده‌ستا، له‌گه‌ل که‌می نانی بۆر.

ئایا پاره‌ت پینه تا نرخه‌که‌ی بده‌یت؟، خاوه‌نی مه‌یخانه‌که به‌جۆره‌ فیز و لووتبه‌رزیه‌وه لێی پرسیم.

وتم: نه‌خێر، پاره‌م پی نییه، به‌لام به‌رانبه‌ر به‌خواردنه‌که و مانه‌وه، ده‌توانم شتی‌ک پیشکه‌ش بکه‌م . ده‌توانم خه‌ونه‌کانت بۆ لیک بده‌مه‌وه.

ه‌ردوو ده‌ستی خسته‌ سه‌ر که‌مه‌ری و به‌ته‌وسه‌وه به‌رپه‌رچی دامه‌وه: تو ئیستا وتت که خه‌ون نابینیت.

پاسته‌ من لیکده‌ره‌وه‌ی خه‌ونم، به‌لام خه‌ون نابینم.

خاوه‌ن مه‌یخانه‌که گوتی: هه‌ر وه‌ک وتم گه‌ره‌که ده‌رت بکه‌مه ده‌ره‌وه، ئیوه‌ی ده‌رویشان شیتن.

ئه‌مه ئامۆژگارییه‌که و پیشکه‌شتی ده‌که‌م. من نازانم ته‌مه‌نت چه‌نده، وه‌لێ دلنایام که تو بۆ ه‌ردوو دنیا بایی ئه‌وه نوێژت کردوه. بۆخۆت ئافره‌تێکی جوانکیله‌ بدۆزه‌وه و داکاسرێ. من‌دال بخه‌وه. ئه‌مه یارمه‌تیت ده‌دات تا پینه‌کانت له‌سه‌ر زه‌وی گیر بکه‌یت. ئاخ‌ر له دنیا‌یه‌کدا که کلۆلی و به‌دبه‌ختی

هه موو شوینیکی ته نیوه، ئیدی گه پیده یی چ دادیکت ده دات؟ هیچ شتیکی نوئ نییه. له هه موو شوینیکی دنیا دا مه عمیلیم هه یه، دوا ی ئه وه ی چه ند پیکتیک ده خونه وه، هه مان چیرۆکیان لی ده بیستم. بنیاده م له هه موو شوینیی هه مان بنیاده من، هه مان خواردن، هه مان ئاو، هه مان گیلایه تییه کۆنه که. گوتم: 'من به دوا ی شتیکی جیا وازدا نا که پریم. من له خودا ده که پریم. ده وانی من که پرانه به دوا ی خودا'.

به ره په رچی دامه وه و گرپییه که وه ته ده نگیه وه، که واته تو له شوینیکی هه له دا ده که پریت. خودا ئه م شوینه ی جیه شتو وه! نازانین که ی ده که پرته وه. کاتی ئه م قسانم ژنه وت، دلم به سه ر کۆله ی سینگدا که وت و گوتم: 'که بنیاده م به خراپه باسی خودا بکات، ئه و به خراپه باسی خوی ده کات. زه رده خه نه یه کی مه کراوی له سه ر لیوه کانی خاوه ن مه یخانه که نه خش بوو، له ده موچا ویدا درژی و بیزارییه کم بینی، شتیکی تریشی پیوه دیار بوو که له ئازاریکی ئاشکرای ده موچاوی مندالیک ده چوو.

ئینجا لیم پرسى: 'ئه ی خودا نافه رمویت (خودا له شاده ماری لامل لیمان نزیکتره)؟ خودا له و دووره، له ئاسمانه به رزه کاندای خوی نه شار دووه ته وه، به لکو له ناخی هه ر یه کئ له ئیمه یه، بۆیه ئه و ده ستمان لی هه لئاگریت، ئیدی چۆن ده ست له خوی هه لده گریت؟'

'به لام ئه و ده ستمان لی. هه لئاگریت، خاوه نی مه یخانه که ئاوها به ره په رچی دامه وه و چاوه کانی ساردوسر و به رهنکار کار بوون: 'گه ر خودا لیتره یه، بۆ بیده نگه، له کاتی که تا ئه وه په ری ئازار ده چیژین، ئه ی ئه مه چی ده که یه نیت؟'

گوتم: 'برا که م ئه وه پێسای یه که مه: ئه و شتوازه ی که خودای تیدا ده بینین، هه ر په نگدانه وه ی ئه و شتوازه یه که خۆمانی تیدا ده بینین. گه ر خودا جگه له ترس و سام هیچ شتیکی دیکه ی بۆ ئاوه زمان نه هێتابا، واتای وابوو بریکی زۆر له ترس و سام له ناخی خۆماندا هه لده قولا، وه لی ئه گه ر خودامان لیوانلیو له خۆشه ویستی و به زه یی بینی، ئه و ئیمه ش به هه مان شیوه ده بین. خاوه ن مه یخانه که به ناقایلییه وه وه لامی دامه وه، چونکه قسه کانم تووشی سه رسورمانیکی له نا کاویان کرد: 'ئه مه چۆن له و وته یه جیا ده کریته وه که خودا بۆخوی وینایه که له ده سکردی خه یالی خۆمان؟ من تینا که م.'

له پشت هۆلی نانخواردنه که وه ژاوه ژاویک پهیدا بوو و وای لیکردم له وه لامدانه وهی بووه ستم . که به لای سهرچاوهی دهنکه که دا ئاورمان دایه وه، دوو پیاوی ئیسکقورس و سهرخوښمان بینی به دهنکی بهرز و ناحالی قسهی ههله قومه لهق و ناشیرینیان دهکرد. جنتویان دها و ترسیان خستبووه دلی مه عمیله کانی تره وه، خواردنیان له قاپه کانیان دهرفاند و له پهرداخه کانیان دهخوارده وه. گهر یه کئی ناره زایی دهربرپایه، وهک دوو مندالی چه توونی حوجره شوخیان پنده کرد.

‘پیت وا نییه که ده بی یه کئی بهر بهم دوو ئازاوه گپره بگریته؟’، خاوهن مه یخانه که به چیره چیری ددانه کانییه وه به چه ئه می گوت و له سهری پویشته: ‘بروانه ئیستا چی ده که م’.

له چاو تروو کانی کهدا گه یشته ئه وسهری هۆله که، یه کئی له دوو سهرخوښه که ی له سهر کورسییه که ی راکیشا و به ده موچاویدا کیشا. بنگومان پیاوه که قهت چاوه پئی شتیکی وای نه ده کرد، ئیدی وهک فهرده یه کی به تال له سهر زهوییه که تهخت بوو. جگه له سووکه ئه یکه که له نیوان لیوه کانییه وه دهرچوو، دهنگیکی دیکه ی لیوه نه هات.

دیاربوو که پیاوه که ی دیکه له وهی یه که م به هیزتر بوو، به توندی به گزیدا چوو، به لام خاوهن مه یخانه که ده سبه جی به زه وییدا دا و به پیله قه که وته لیدانی قول و باسکی مه عمیله ده ستنه کردووه وه که ی، ئینجا پئی خسته سهر دهستی و له ژیر پیلاره قورسه کانیدا شیلای. گویمان له قرچه قرچی په نجه یه کی یان زیاتری بوو ده شکا.

هاوارم کرد: ‘وازی لی بینه. تو خه ریکه ده یکوژیت. ئه مه بوو که به ته ما بوویت بیکه یته؟’.

له بهر ئه وهی من سو فی بووم، سویندم خواردبوو که ژیا نی خه لکی بپاریزم و ئازار به کهس نه گه یه نم. ئاخه له م دنیا پر وه هم و خه یالیه ی تیدا ده ژیین، خه لکیکی زور هه ن ئاماده ن به بی هۆ شه پ بکه ن، هه ندیکی دیکه ش هه ن له بهر هۆکار یکه شه پ ده که ن، وه لی سو فی له گه ل ه یچ که سی کهدا شه پناکات، ته نانه ت گهر هۆکار یکیشی به ده سته وه بیت. ه یچ شتی که نییه وام

لی بکات په نا بۆ توندوتیژی بیهه، به لام ده توانم وهک په تویه کی نه رم خۆم باویمه نیوان خاوهن مه یخانه که و مه عمیله که وه تا ناو بژیان بکه م.

هه یی ده رویش، دووره وه بکه وه، ته گینا لیدانیکی کوشنده به تۆش ده که یه نم، خاوهن مه یخانه که هاواری کرد، هه رچه نده ده مانزانی که شتی وا ناکات.

دوای خوله کیک دوو خزمه تگوزاره که هه ردوو مه عمیله که یان هه لگرت که په نجه ی یه کیکیان شکا و ته وی تریش لووتی شکا و به هه موو لایه کدا خوین په ریوو. بیده نگیه کی سامناک بالی به سهر هوئی نانخواردنه کدا کیشا. خاوهن مه یخانه که به ترسه ی خستیه دلی هه موانه وه، به تیلی چاو نیگایه کی کردم و شانازی ده کرد. که دووباره هاته وه قسه، وهک ته وه ی هه موو ئاماده بووان بدوینیت و مینا بالنده یه کی گۆشتخۆر به بیتاکی به ئاسماندا بخولیته وه، وهک هاربوویه ک دهنگی به رز کرده وه.

هه یی ده رویش، وهک بینیت کاروبار به ردهوام به م جوړه ناپرات. توندوتیژی قهت ئاکاری من نه بووه، به لام وا ئیستا شته که پروی دا. ئاخ کاتی خودا له بیرمان دهکات و لیره به ته نها جیمان دیلایت، ئیمه ی بنیاده می خواسایی ئهرکی ته وه مان ده که وینته ته ستو، که توند بین یان به دهستی خۆمان دادپهروه ری جیبه جی بکه ین، بۆیه له مه ولا گهر قسه ت له که لیدا کرد، تکایه ته وه ی پی بلئ. منیش پی ده لیم کاتی به رخه کانی به ره له دا دهکات، ته وا به رخه کان به سه لاری و ملکه چیه وه چاوه پیی ته وه ناکه ن تا سه ربپر دین، به لکو ده بن به گورگ.

شانه کانم هه لته کاند و ئاماژه م بۆ ده رگا که کرد و وتم: "تو هه لیت".
"ئایا له قسه که مدا هه له م که گوایا پوژی له پوژان به رخ بووم و ته مپو بووم به گورگ؟".

"نه خیر، تو راست ده که یت. من وای ده بینم تو به راستی بوویت به گورگ، لی له ودا هه له ت کرد که وت دادپهروه ری جیبه جی ده که یت".
"چاوه پی بکه، من هیشتا له که ل تودا ته واو نه بووم"، خاوهن مه یخانه که له پشتمه وه بانگی کرد: "تو له جیاتی خواردن و جیکردنه وه قهرزاری منیت، تو بریاربوو خه ونه کانم بۆ لیک بده یته وه".

‘شتیکی باشتەر دهکەم، پیشنیارم کرد، ناوله پت دهخوینمه وه.’

سورامه وه و به رهو لای پۆیشتم و هاوکات چاوم برپیه نێو چاوه دایساوه کانی. له م کاتانه دا به شیوهیهکی زگماکانه و غه ریزهیی و گوماناوی چاوه کانم دهنوو قینم. کاتی دهستی راستهیم گرت و ناوله پیم بهرز کرده وه، هیچ به رهنگارییهکی نه کردم. دیقه تی ههله کانی ناو له پیم دا، بینیم قوولن، درزبردوون، ئاواره بۆ پچک و دهر بهندی پچاوپینچ و لیکدا براو دهکەن. پهنگه کان له نێو خه رمانه یه کدا ورده ورده ده رکه وتن: قاره ییه کی پهنگ ژهنگاوی، شینیکی کالی خۆله میشی ئامال. وهک ئه وهی له هه ر هینیکی خۆپاریزی دنیا ی دهر وه به تال بوو بیته وه، هینزه پۆحیه که ی بوو به ناو به تالکی قوول و به لیوا رهکاندا ته نک بوو وه. ئیدی له ناخی پیاو ه که دا ژیان له درهختیکی په ژمورده زیاتر نه بوو. بۆ قه ره بوو کردنه وهی له دهستانانی وزه ی پۆحی، هینزی جهسته یی زیادی کرد بوو و زیاده پۆیی له به کارهیتانیدا ده کرد.

دلم به په له کهوته خورپه، چونکه خه ریک بوو شتیکم ده بینی. له سه ره تا دا وهک ئه وهی له پشت په رده وه ببینم به کالی دیار بوو، ئینجا پتر پوونبوو وه، له پاشان دیمه نیک له بهر چاوم ده رکه وت.

کچیکی گهنجی قژ مه یله و سوور، پینخاوس و خالیک له سه ر پینه کی بوو، شالکی سووری نه خشینراو به سه ر شانیدا دا بوو. گوتم: ‘تۆ خۆشه ویستیکت له دهست داوه، به دهم قسه وه ناوله پیم به دهستم گرت.’

هه ردوو مه کی شیریان لێ ده چۆرا یه وه، زگی ئه وهنده گه وره بوو، له وه دا بوو بته قیت. له کوختیکی گرتیه ر درا ودا هه لواسرا بوو. کومه له جهنگاوه ریک به سواری ئه سپی زین زیو و زیره وه له وی ده خولانه وه. به وای سووتانی دارو په ردوو و گوشتی بنیاده مه وه بۆنکی تیژ بلابوو بوو وه.

ئه وانه سواره ی مه غۆل بوون، لووتیان فس و پان بوو، ملیان ئه ستوور و کورت بوو، دلایان چون به رد په ق بوو. سوپای به هینزی جهنگیزخان. ‘تۆ دوو خۆشه ویستت له دهست داوه، قسه که ی خۆم راست کرده وه و گوتم ‘هاوسه ره که ت به مندالی تۆ به ره ت دوو گیان بوو.’

خاوهن مه‌یخانه‌که هه‌ردوو برۆی لێک دا و چاوه‌کانی له‌سه‌ر پێلاوه
چه‌رمه‌که‌ی گیرکرد و به‌ توندی لێوه‌کانی کرژکرد، ده‌موچاوی وه‌ک
نه‌خشه‌یه‌کی بیسه‌رو به‌ر تیکچوو. له‌ناکاو له‌ ته‌مه‌نی راسته‌قینه‌ی خۆی پتر
نیشانه‌ی پیریتیی لێ ده‌رکه‌وت.

وتم: 'ده‌زانم ئه‌وه‌ی ده‌ی‌لیم ته‌سه‌للات پێ نایات، به‌لکو پێم وایه‌ شتیک
هه‌س گه‌ره‌که‌ پیتی بیژم. ژنه‌که‌ت ئاگر یان دووکه‌ل نه‌یکوشتوه‌، به‌لکو
ته‌خته‌داریک له‌ بنمیچه‌که‌وه‌ به‌ربووه‌ته‌وه‌ و به‌سه‌ر سه‌ریدا که‌وتوه‌ و
ده‌سه‌جێ به‌بێ ئازار مردوه‌. تۆ به‌رده‌وام له‌ باوه‌ردا بوویت که‌ ئازاریکی
زۆری کیشاوه‌، به‌لام له‌ راستیدا هیچ ئازاریکی نه‌کیشاوه‌.'

خاوهن مه‌یخانه‌که‌ برۆکانی تیک نا و به‌ کاریگه‌ری فشاریک له‌ خۆی
به‌ولاره‌ که‌س تێی نه‌گه‌یی، نوشتایه‌وه‌، که‌ پرسیا‌ری کرد ده‌نگی گر‌تر بوو 'تۆ
چۆن ئه‌وه‌ت زانیوه‌؟'

خۆم له‌ پرسیا‌ره‌که‌ی نه‌بان کرد و گوتم: 'تۆ خۆت سه‌رکۆنه‌ ده‌که‌یت که
گوا‌یا بۆ ناشتنی رپۆره‌سمیکی شایانت بو‌ی نه‌کردوه‌. ئه‌و هه‌شتا دینه‌
خه‌ونت و له‌و چاله‌ی لێی نیژراوه‌ به‌ زگه‌خشکی دینه‌ ده‌ره‌وه‌، به‌لام ئاوه‌زت
گه‌مه‌ت پنده‌کات. له‌ راستیدا هاوسه‌ره‌که‌ت و کورپه‌که‌ت له‌ دۆخیک‌ی باش‌دان،
هه‌ردووکیان له‌ دنیا‌یه‌کی بیکۆتاییدا وه‌ک دوو تیشک به‌ ئازادی دین و ده‌چن.
ئینجا له‌سه‌ری رپۆیشتم و ئه‌وه‌ی ده‌موت به‌ وردی لیم ده‌کۆلییه‌وه‌:
'ده‌توانیت دووباره‌ ببیسته‌وه‌ به‌ به‌رخ، چونکه‌ هه‌شتا له‌ ناخدا به‌رخه‌که‌ت
پاراستوه‌.'

که‌ خاوهن مه‌یخانه‌که‌ ئه‌وه‌ی بیست، وه‌ک ئه‌وه‌ی ده‌ستی به‌ مه‌قاله‌یه‌یه‌کی
داخ‌بو‌دا چزاییت، ده‌ستی له‌ ده‌ستم کیشایه‌وه‌: 'هه‌ی ده‌رویش، من تۆم خۆش
ناوێ. رینگه‌ت ده‌دم ئه‌مشه‌و لێره‌ بمینیته‌وه‌، به‌لام ده‌بێ به‌یانی زوو برۆیت.
نامه‌وێ جاریک‌ی تر لێره‌ ده‌موچاوت ببینم.'

ژیان ئاوه‌ایه‌. کاتی راستی به‌ یه‌کیک ده‌لیت، ئه‌و رقی لێت ده‌بیته‌وه‌. هه‌ر
گاوی باسی خۆشه‌ویستیت کرد، پتر رقت لێ هه‌لده‌گریت.

ئىيلا

نۇرتامبىتون، ۱۸ ى ئايار ۲۰۰۸

بەدوای گفتوگوگەي نىوان دەيفيد و جانيتدا، توندوتىژيىك سەرى ھەلدا، ئىيلا ھەستى بە ماندوويىتى كرد و بېياري دا بۆ ماوھىك دەست لە خوڭندەوھى پۇمانى (كفرى شيرىن) ھەلبىرىت. ھەستى دەكرد مىنا سەرقاڭى مەنچەلىكى پېر لە ئاوى بەكولھاتوو لەپەر بەرزىبىتەوھ و لە ھەلمە بەرزىبووھەكەوھ ناكۆكى كۆن و توورپەي تازە دەرېچىت و بۆ بەدبەختىش جگە لە خۆي كەسىكى تر ئەو سەرقاڭى ھەلنەدايەوھ، ئەوھىشى لە كاتىكدا كرد كە پەيوھەندىي بە ژمارە تەليفونى سكوئەوھ كرد و داواي لىكرد كە كچەكەي نەخوازىت.

ديارە لە ژيانى لەمەولاي بۆ ھەر وشەيەك كە لەميانەي ئەم تەليفونكردنەوھ كە كردى زۆر نىگەران دەبىت، بەلام لەم پۇژى مانگى ئايارەدا، تەواو لە خۆي دلىا بوو كە ناتوانىت لە ئاكامى ئەم خۆتېھەلقورتانە ترسناكەي باش تىبگات. 'سكوت، سلاو. من ئىيلا، داىكى جانىتم، وەك ئەوھى ئاسايى پۇژانە پەيوھەندى بە ھاوړى كچەكەيەوھ بكات، خۆي خوشحال پىشان دا، ئايارە دەكرى خولەكەك قسان بگەين؟'

'خاتوو پۇڭىشتاين، خزمەتلىك ھەبوو؟، سكوت بە پچرپچرى و واق وپماويەوھ، بەلام بە شىوازىكى شارستانىيانە ئەمەي گوت.

بە رېتىمىكى شارستانىيانەي ھاوتاي ھىنەكەي ئەو ئىيلا پىي و ت كە شتىكى تايبەتتى دژى ئەوئى نىيە، ئەو كە گەنجىكى مىندالكارە و ھىشتا ئەزموونى ئەوھى نىيە كچەكەي بخوازىت، لە تەليفونەكەشدا لەوھ ئاگادارى كردهوھ كە لە بانەپۇژىكى نىزىكا بە باشى لەوھ تىدەگات، بگرە سوپاسىشى دەكات، چونكە لە كاتىكى گونجاودا ئاگادارى كردهوھەوھ. ئىدى داواي لىكرد تا ئەو كاتە دىت

بابه تی هاوسه رگیری له گهل کچه کهیدا له بیر خوی بیاته وه و ئه م قسه یه ش له
نیوان هه ردووکیاندا به نهیته بهیلتیه وه.

بیده نگیه کی چر و قورس بالی کیتشا.

‘خاتوو پۆبنشتاین، پیم وا نییه که تو تیی گه یشتیت، سکوت که دهنگی
ئاسایی بووه وه وتی، ‘من و جانیت یه کترمان خوش دهوئ.’

به زمه! ئاخو چۆن ده کرئ خه لکی به م ئاوهایه ساویله بن و وا بزانه که
خۆشه ویستی هه موو ده رگا کانیان بۆ واز ده کات؟ ئه وانه وا تیده گن که ئه فین
دارده ستیکی ئه فسووناوییه و ده کارئ به یه ک بهرکه وتنی سه رووی توانا،
هه موو شتی به دی بیتیت.

وهلی ئیلا ئه وهی نه وت، به لکو وتی: ‘بروام پی بکه، من ئاگام له ههستی
تو هه یه. به لام تو هیشتا لایکی هه رزه کاریت و ژیا نیکی درێژ له به رده متدایه.
کی ده زانیت؟ پهنگه سبه ینی کچیکی توت خوش بوئ.’

‘خاتوو پۆبنشتاین، نامه وهی به رانه رت بیچاو و پروو بم، وهلی پیت وا نییه
که ئه م شته بۆ هه موان چونه که، ته نانه ت به تۆشه وه؟ کی ده زانیت؟ پهنگه
توش که سیکی توت خوش بوئ.’

ئیلا پیکه نی نیکی خه فه بووی به دهنگیکی بهر زتر و درێژ تر له وهی خوی
دهیه ویست په ها کرد و گوئی: ‘من ئافره تیکی می رده دارم و هه لبژارده ی ژیا نی
خۆم هه یه، هه روه ها می رده که میش وهک من، ئه مه ش ته واو ئه و شته یه که
ده مه وئ بۆتی رافه بکه م. هاوسه رگیری پیش ئه وهی هه نگاوی بۆ بنرئ،
بریا ریکی به هۆله وه بووانه یه و گه ره که زۆر به وردی لئی بکۆلریتیه وه.’

سکوت لئی پرسئ: (ئایا ئه مه وا ده گه یه نیت که هه ر له بهر ئه وهی پهنگه
له بانه پۆژیکی نادیا ر و دیا رینه کرا و کچیکی نادیا رم خوش بوئ، تو داوام
لیده که یت له گهل کچه که تدا هاوسه رگیری نه که م که خۆشم دهوئ؟).

له م نوخته یه وه گفتو گوئی نیوانیان دهستی به هه ره سه یان کرد، ئه و
گفتو گو یه ی که پر بوو له تن گزه و نا ئومیدی. که ئیلا له کوتا ییدا ته لی فۆنه که ی
دانا، پووی کرده ناندینه که و به رده وام که توشی په ژاره یه کی سۆزدا ری
بووبا، دهستی به و کاره ده کرد: چیش تلێنان.

* * *

دواى نيو سوعات مېردهكې تەليفونى بۇ كرد.

خەريكە باوەر ناكەم كه تۆ تەليفونى بۇ سكۆت كردوو و داوات لى كردوو كه له گەل كچه كه ماندا هاوسەرگيرى نهكات. پىم بلئ چيت كردوو؟. ئىلا به قسهكې سەرى سوڤما و به هەناسەپرکيوه وتى: ئاى خودايە، چەند به خىراىى قسه دەگويزریتەوه. خوشەويستم، بوآرم بەدەيه با بۆت ڤاڤە بکەم.

بەلام دەيفيد به شەژاوييه قسهكې پى بىرى و گوتى: پىويست به ڤاڤەکردنى هيج شتى ناکات. ئەوێ کردووته هەلەيه. سکۆت پەيوەندى به جانيتهوه کردوو و يەكجار تووڤهيه. ئەو نايەتەوه و بۇ چەند ڤۆژى له گەل دەسته خوشکەکانيدا دەمىنیتەوه، ئىستا نايەوى بتينیت.

کەمى بیدەنگ بوو، ئىنجا لەسەرى ڤۆيشت: من لەسەر ئەوه گلهيى لى ناکەم.

لەو ئىوارەيه دا تەنها جانييت نەبوو كه بۇ مالهوه نەگەڤايەوه، ئەوهبوو دەيفيدىش نامەيهكى بۇ ئىلا نارد و تيدا گوتى كه شتيكى كتوپڤ هاتووته پيش و چۆنيتى شته كتوپڤهكيشى بۇ ڤوون نەكردهوه.

خۇ خووى ديفيد وا نەبوو، بەلكو ئەو ڤەفتارەى دژى كرۆكى ژنومېردايەتييهكەيان بوو، له گەل ئەوهشدا له وهيه هاوجيتى له گەل ئافرهت له دواى ئافرهتدا بکات، ڤهنگه له گەلياندا بنويت و ڤارهشيان لى خەرج بکات. ئەو كه ئىواران بۇ مالهوه دەگەڤايەوه، شويتى خۆى له دەورى مېزهكه دەگرت. گەر درزى ناکوکيش بکەوتايەته نيوانيانەوه، ئەم چيشتى هەر ليدەنا و ئەويش بەردهوام به خوشى و پىزانينهوه بىرى ئەو خواردنەى كه بۆى دەكرده ناو قاپهكەيهوه، دەيخوارد و له كۆتايى هەر نانخواردنيكدا دەيفيد له دلەوه سوپاسى دەکرد. ئىلا هەميشه بهواى غايەنهتيهكانييهوه ئەو پىزانينهى به تەواژمىنانەوهيهكى شارراوه دادەنا و بەردهوام لى خۆش دەبوو.

ئەمه يەكەم جاربوو كه مېردهكې بهم شىوازه بيچاوڤوڤوييه ڤەوتار بکات. ئىلا بۇ ئەم گۆڤانه خۆى سەرکۆنهکرد، بەلام هەستکردن به تاوان بوخۆى ناوى سىيه مى ئىلا ڤوبنشتاينه.

* * *

ھەر كە ئىيلا لەگەل كچەكەي و ھەردوو مندالە جمكەكەي لە دەوری
 میژەكە دانیشتن، ئیدی ئەو ھەستکردنەي بە تاوان بۆ خەمۆکی گۆرا. گونی
 نەدایە پارانەو ھەکانی ئافی كە داوای پیتزای دەکرد، ھەروەھا ھەولەکانی ئۆرلی
 كە نەیدەویست ھیچ بخوات، ئەو ھەو بوو ناچاری كردن برنجی خۆمالی لەگەل
 گاگۆزی سەوز و گۆشتی برژاوی مانگا بخۆن كە كەمێ پەشكەي پتو ھە
 كرابوو. لە پوالتدا وا دەردەكەوت كە ھەر ئەو دایكە كاركرده و خەمخۆرەي
 جارنە، وەلێ لە ناو ھەدا ھەستی بە شەپۆلێ نا ئومیدی دەکرد و لە زاریدا
 ھەستی بە تالییەكی ھەك گۆژالک دەکرد.

دواي نانی شیوان، ئیلا لە ناندینەكە لە بەردەم میزێ نانخواردنەكە بە
 تەنھا دانیشتن و خامۆشییەكی قورس بالی بەسەردا كیشا. لەناكاو بۆي
 دەركەوت كە ئەو كاری خواردن ئامادەكردنە و ئەو سەعاتە دوورودریژانەي
 بە كاری قورسەو ھەسەری بردوو، بێزاركەر و گیلایەتی بوو. ھەستی كرد
 ھەسەرت بۆ خۆي ھەلدەكیشیت. ھەسەرتەكەیشی بۆ ئەو ھەو، تەمەنی خۆي
 لە چل سال دەدا و شتیکی گرینگی لە ژيانیدا بەدی نەھینابوو و بێ ئەو ھەي
 كەسیك داوای لێ بكات، خۆشەویستیەكی زۆری بە خیزانەكەي بەخشی بوو.
 لەپەر بیركردنەو ھەي كەوتە سەر پۆمانی (كفری شیرین) كە تیندا
 كەسایەتی شەمسێ تەوریزی سەرنجی راكیشابوو.

"چەند خۆش بوو كە كەسێكی ھەك ئەو لێرە بوايە"، بە شۆخییەو ھەمەي
 بەخۆي گوت: "لەگەل پیاویكی ھەك ئەودا پۆژێك بە ناخۆشی تیناپەپیت).
 ئەو ویتەيەي كە لە خەيالی ئەمدا ویتا بووبوو، دیمەنی پیاویكی بالابەرن،
 پەشتالە، مۆن بوو، پانتۆلیكی چەرم و چاكەتێك لە شینو ھەي ئەوانەي
 ماتۆپسوارەكان لە بەری دەكەن، لە بەری بوو. پرچیكی پەش بەسەر
 شانەكانیدا ھاتوو ھە خوارێ و سواری ماتۆپێكی ھارلی دیفیدسنی سووری
 بیریقەدار بسوو و لە ھەردوو لای سوكانەكەي ھەو گولینكی رەنگاوپرەنگ
 شۆرپوونەتو ھە. بەم ویتاكردنە زەردەي ھاتی. ماتۆپسوارێكی قۆز و
 سەرنجراكیشە، سۆفیەك بەسەر پێگەيەكی تیزپەو ھەي و چۆلدا ماتۆپەكەي
 دەھاژوویت. ئەرێ باشتەر نییە لەگەل پیاویكی ئاواھا سوار بیت و داوای لێ
 بكەیت بنگەيەنیتە جی؟

ئىنجا ئىلا لە خۆى پرسى: گەر شەمس ناو لەپى بخوینىتەو، ئاخۆ چى
بىيىت، ئايا ھۆى ئەوھى بۆ پروون دەكاتەوھى كە ناوبەناو بىرکردنەوھى
دەگۆرپىت و دەيىتە ئەشكەوتىكى تارىك؟ يان بۆچى لەگەل ئەوھى خىزانىكى
گەورە و خۆشەويستىشى ھەيە، ھەست بە تەنھايى دەكات؟ ئەى دەربارەى
پەنگەكانى خەرمانەى بەختى چى؟ ئاخۆ بىرىقەدار و پرووناكە؟ ئايا شتىكى
برىقەدار و پروون لە ژياندا ھەيە؟

لەو دەمەيدا ئىلا بە تەنھا لە بەردەم مىزى نانخواردنەكە دانىشتىبوو و
تروسكەيەكى پۆشنایى كز لە فېرەكەوھى دەردەچوو، زانىى سەربارى ئەوھى
نكولى لە بىرکردنەوھى ئومىدبەخشەكانى دەكات، لەگەل ئەوھى شىدا بە سووربوون
و خۆپاگرييەوھى تواناى مانەوھى بەرانبەر تەنگزەكان ھەيە. لە ناخەوھى ئەلھى
خۆشەويستى دەکرد.

شه مس

مه‌یخانه‌یه‌ک له ده‌ره‌وه‌ی سه‌مه‌رقه‌ند، ئاداری ۱۲۴۲

به‌سه‌ر چه‌ندین پیتی په‌تی و ده‌ستی ږووتی ږیواره شه‌که‌ته‌کاندا که ژماره‌یان له ده‌که‌س زیاتر بوو، له نه‌ومی سه‌ره‌وه‌ی مه‌یخانه‌که که هه‌موو له خه‌وینکی قوولدا‌بوون و هه‌ریه‌که‌یان خه‌وینکی ده‌بینی، به‌ره‌و پیش چووم، تا که‌یشتمه جی‌خه‌وه ږووشه‌که‌م که بۆنی که‌لمه‌خاو و بۆگه‌نی لیده‌هات. له و تاریکیه‌دا ږاکشام و ږووداوه‌کانی ئه‌و ږۆژهم بیر خۆم هینایه‌وه، له هه‌ر ئاماژه‌یه‌کی خودایی که بینیبوو‌من، وردده‌بوومه‌وه، ږه‌نگه له په‌له‌په‌لیی خۆمدا، یان له نه‌زانیمه‌وه بووبیت، هیچیانم نه‌ده‌زانی.

هه‌ر له مندا‌لیمه‌وه، خه‌ونم ده‌بینی و ده‌نگه‌ل‌یکم ده‌بیست، به‌رده‌وام خودام ده‌دواند و وه‌لامی ده‌دامه‌وه. هه‌ندی ږۆژ زۆر به سووکی به‌ره‌و ئاسمانی هه‌وته‌مین هه‌لده‌کشام، ئینجا به‌ره‌و قوولترین چال له زه‌ویدا داده‌کشام، سامناک چون به‌ردیکی نیژراوی ژیر داربه‌ږووی زه‌به‌ل‌لاح و دره‌ختی که‌سته‌نایی شیرین، بۆنی خاکی لیده‌هات. ناوبه‌ناو مه‌یلی خواردنم نه‌ده‌ما، چه‌ندین ږۆژ ږاده‌بووردن و خواردن‌یکم نه‌ده‌خوارد. ئه‌م شتانه نه‌یاند‌ه‌ترساندم، ورده‌ورده فیربووم بۆ هیچ که‌س‌یک باسیان نه‌که‌م. ئاخ‌ر م‌رو‌ف توانای تیگه‌یشتمنی شتینکی نه‌بیت، هه‌ز ده‌کات شو‌خیی پ‌ی بکات.

باوکم یه‌که‌م که‌س بوو ب‌ی‌ږ‌ی‌زی به‌و خه‌وانه‌م ده‌کرد که ده‌م‌بین. ه‌ی‌شتا له ته‌مه‌نی ده‌س‌الیدا بووم و ب‌ږ‌ی ساویلکه بووم، هه‌موو ږۆژ‌ی فریشته پاسه‌وانه‌که‌م ده‌بینی، وام ده‌زانی که ئه‌و سه‌ر له خه‌لکانی دیکه‌ش ده‌دا. ږۆژ‌یکیان ئه‌و ده‌مه‌ی باوکم له داری ئورز فیری چو‌ن‌یتی درووستکردنی

سندووقیکی دهکردم تا وهک خۆی ببمه دارتاش. ئهوه بوو باسی ئهوه
فریشتیهه بۆی کرد که دههاته خهونم.

"زۆله، خهیاڵیکی سه رکیشته ههیه، باوکم به ساردوسپیه که وه ئه مهی
گوت، 'باشتر وایه ئه وه بۆ کهس باس نه کهیت. نامانه وێ لادییه کان بهم شتانه
ببزار بکهین'.

زۆری پێ نه چوو هه ندێ له دراوسێکان له کن دایابم گله بیان لێ کردم و
به وه خه تاباریان کردم که گویا په فتاری نامۆم ههیه و ترس دهخمه دلی
منداله کانیه وه.

باوکم وتی: "کوڕم من له په فتاره کانت تیناگه م. بۆچی به وه داناکه ویت که
تۆ جیاوازییه کت له گه ل دایک و باوکت نییه؟ ئاخو هه موو مندالیک به دوای
پێچکه ی دایبابی خۆیدا ده پوات و وهک ئه وان ده کات، گهره که تۆش وا
بکهیت".

ئه وه ده مه زانیم له گه ل ئه وه ی دایابم خۆش ده وێن و هه ز ده که م پێتانه وه
پابه ند بم، وه لێ بۆ من نامۆ بوون.

"باوک، من له هیلکه یه که وه ده رچووم جیا یه له وه هیلکه یه ی که منداله کانی
دیکه تی لێ وه ده رچوون. تکت لێ ده که م وام دابنێ مراوییه کم و له گه ل
مریشکان ده ژێ. ئه وه ئاوه ی تۆ ده ترسیتیت، ژیا ن به من ده به خشیت، من
مه له وانی ده زانم، بۆیه مه له ده که م. ئوقیانووس نیشتمانی منه، گهر
له گه لمدایت، وه ره بۆ ناو ئوقیانووسه که، خۆ ئه گهر نایه ییت، ئیدی واز له
ده ستتیه وردانی ژیا نم به یته و به ره و کولانه ی مریشکان بگه پتیه".

هه ردوو چاوی باوکم کرانه وه، ئینجا بچووک بوونه وه، به پروخۆشییه وه
گوتی: "گهر تۆ ئیستا به م شیوازه له گه ل باوکتدا بدویتیت، ئه ی که گهره
ده بیت، ده بی له گه ل نه یاره کانت چۆن قسه بکهیت".

له گه ل ئه وه ی دایک و باوکم خه م دایگرتبوون، خه و بینینه کانیشم به رده وام
بوون، به لکو زۆرتر بووبوون. دایابم تا ده هات توو په ده بوون و ده شله ژان،
بۆیه هه ستم به خه تاباری ده کرد، چونکه خه ونه کان ببزاری کردبوون، لێ
نه مده زانی چۆن سنووریک بۆ ئه وه ونانه دابنیم. خۆ ئه گهر ئه وه شم له
توانادا بوایه، پیم وا نییه هه نگاوم بۆ ده نا. ماوه یه کی زۆری نه برد ما له وه م

جیهیشت و ئیدی نه‌گه‌پامه‌وه. له‌وساوه‌ وشه‌ی ته‌وریز بوو به‌ په‌یفیک‌ شیرین و ناسک، نایاب و به‌ زهمزه‌مه‌یه‌کی‌ وا له‌سه‌ر زمانم ده‌تویه‌وه. سێ بۆنی ئهم شوینه‌ بوون به‌ یاده‌وه‌ریم که‌ ئهمانه‌ن: داری هه‌لپاچراو، نانی له‌تۆوخه‌شخاش دروستکراو، بۆنی به‌فری نه‌رم و تازه‌.

به‌م ئاوه‌ایه‌ بووم به‌ ده‌رویش و له‌ شوینیکه‌وه‌ بۆ شوینیک‌ تر ده‌گه‌پام، له‌ جارێ زیاتر له‌ یه‌ک شوین نه‌ده‌نوستم، له‌ناو هه‌مان قاپی چینی‌دا دوو جار خواردنم نه‌ده‌خوارد. وام لی‌هات له‌ هه‌موو پۆژیک‌دا له‌ ده‌ورو به‌ری خۆم ده‌موچاوی جیام ده‌بینی. که‌ برسیم ده‌بوو، به‌ لی‌کدانه‌وه‌ی خه‌ون برێ پاره‌م ده‌ست ده‌که‌وت. پۆژه‌لات و پۆژاوا ده‌گه‌پام و له‌ هه‌موو شوینی منه‌ی خودام ده‌کرد، له‌ ژیا‌نیک ده‌گه‌پام که‌ شایسته‌ی ژیا‌ن بیت، له‌ زانیاری نوێ و زانستی شایان ده‌گه‌پام. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له‌ هه‌یج شوینی په‌گورپیشه‌م نه‌بوو، هه‌موو دنیا بوو به‌ هی من و له‌ هه‌موو شوینیک‌ ده‌گه‌پام.

له‌ میانه‌ی گه‌شته‌کانمه‌وه‌ هه‌موو جۆره‌ پێگه‌یه‌کم گرته‌به‌ر، ئیدی هه‌ر له‌ رێگه‌ی بازרגانی میلییه‌وه‌ بیگره‌ تا ده‌گاته‌ ئه‌و کویره‌پێانه‌ی که‌ چه‌ندین پۆژ ناتوانیت زینده‌وه‌رێکی تیدا ببینیت. له‌ پۆخه‌کانی ده‌ریای په‌شه‌وه‌ بۆ شاره‌کانی ولاتی فارس، له‌ ده‌شتاییه‌ هه‌راوه‌کانی ئاسیای ناوینه‌وه‌ بۆ ته‌پۆلکه‌ لمینه‌کانی دوورگه‌ی عه‌ره‌بی. دارستانی چر و له‌وه‌رگای ته‌خت و بیابانی زۆرم بری. له‌ چه‌ندین خان و له‌ چه‌ندین حه‌وانه‌وه‌گه‌ مامه‌وه‌، له‌ چه‌ندین کتیبخانه‌ی گشتی و کۆن گفتوگۆم له‌گه‌ل پیاوانی ئه‌هلی زانست کرد، گویم له‌ مامۆستایانیک گرت که‌ له‌ حو‌جره‌کاندا فه‌قیی مندا‌لیان فێرده‌کرد. له‌گه‌ل فه‌قیانی حو‌جره‌کاندا ده‌رباره‌ی زانستی لی‌کدانه‌وه‌ و زانستی لۆژیک گفتوگۆم ده‌کرد. سه‌ردانی چه‌ندین په‌رستگه‌ و مه‌زارگه‌ و دیر و گۆپی پیاوچاکانم کرد، له‌گه‌ل خه‌لکانی پشت له‌ دنیاکردو له‌ ئه‌شکه‌وته‌کانیان تی‌پرامنم جه‌رباند. له‌ کۆپی زی‌کردا به‌شداری ده‌رویشانی دیکه‌م کرد، له‌ خزمه‌ت هۆشمه‌نداندا خۆم کپ‌ده‌کرد، له‌گه‌ل خودانه‌ناساندا شیوم ده‌خوارد، له‌گه‌ل کاهینانی ئه‌فسوونکار له‌به‌ر تریفه‌ی مانگ سه‌مام کرد. ئیدی له‌ هه‌موو نه‌ته‌وه‌ و تیره‌یه‌ک، له‌ هه‌موو ته‌مه‌ن و پیشه‌یه‌ک خه‌لکانیکم ناسی و پووداوی خۆش و ناخۆش و په‌رجووی زۆرم دی.

دېهاتى ھەژار و كىلگەي سووتماك و پەشەلگەپاوم دى، شار و شارۆچكەي داگىركراو و تالانكراوم بينى كە پروبارەكانى سوورھەلگەپابوون و نىزىنەيەكيان تىدا نەمابوو تەمەنى لە دە سال زياتر بىت. لە مرقاىەتيدا چاك و خراپم دى، بۆيە ئىدى شتىك نەماوھ تووشى سەرسوپمانم بكات. لەميانەي ئەم سەفەر و ئەزمونانەوھ دەستم بە كۆكردنەوھى لىستىك كرد كە لە ھىچ كىتیبىكدا تۆمار نەكراوو، بەلكو تەنھا لە پوحى خۆمدا ھەلم كۆلى بوو. ئەم لىستە تايبەتییەم ناو نا (پێسا سەرەككەكانى سۆفییە گەپدەكان لە ئىسلامدا)، من ھەك ياساكانى سروشت بە لىستىكى گشتگير و باوھپىنكراو و جىگيرى دادەنیم.

ئەمە تۆمارى (چل پێساكەي ئايىنى عەشق) پىكدىنیت، كە تەنھا لەميانەي عەشقەوھ، تەنھا عەشق، بەدى دەھىترى. يەكئى لەو پێسايانە دەلێت: 'رێگەي بەرەو راستى لە دلەوھ تىدەپەپیت، نەك لە (سەر). دلت بكە بە پىنویتی سەرەكيت نەك ئاوەزت. پرووبەپروو ببەوھ، مەيدانخووزى بكە، لەئەنجامدا دلت بەسەر (نەفس)دا زال دەبیت. ئىدى خۆناسىن بەرەو ناسىنى خودا دەتبات'. شتەكە چەندىن سالى خاياند تا توانیم ئەم چل پێسايە دابنیم. ئەمىستا دوای ئەوھى لى بوومەوھ، تىگەيشتم لەم دنيايەدا من لە دواقوناغى زەمەنى خۆم نزىك دەبمەوھ. لەم دوايىدا خەونىكى زۆر دەبينم كە ھەموويان ئاماژە بۆ ئەوھ دەكەن. ئەوھ مردن نىيە كە پەژارەم دەكات، چونكە من مردنم بە كوتايى دانەناوھ، بەلكو ئەوھى نىگەرەنم دەكات ئەوھى كە بمرم و كولتورىكم لەدوای خۆم جىئەھىشتبیت. لە سىنگمدا پەيفەلىك كەلەكە دەبن، چىرۆكىكى زۆر چاوەپىن كە بيانگىزمەوھ. من دەمەوىست ئەو زانىارىيانەي پىيان گەيشتووم بۆ كەسىكى دى بيانگويزمەوھ، ئىدى كەسەكە مامۇستا بىت يان فەقى. من منەي ھاوتايەك - ھاوھلىك دەكەم.

(ھۆ خودايە)، لە ژوورە شىدار و تارىكەكەدا چىپەدوويەكم كرد، (من بە ھەموو شویتىكى دنياىدا ژيانى خۆم بە گەپان بردەسەر و پىگەكەي تۆم گرتەبەر، ھەموانم ھەك كىتیبىكى كراوھ، قورئانىكى گەپۆك بينى. لە تاوھرى بەرزى زانىيان دووركەوتمەوھ و كاتى خۆم لەگەل نەفرەتلىكراوان و دەرکراوان و دەر بەدەرکراوان بەسەربرد، من لە ھەموو ئەوانە لىوانلىو بووم،

بۆيە يارمەتيم بده، تا حېكمەتى تۆ بۆ كەسكى شياو بگويزمەوه، ئىدى دواى
ئەوه چىت پىن باشە وام لى بكه).

لەناكاو لەنىو ژوورەكەدا پرووناككېهكى يەكجار درەوشاوه لە بەرچاوم
داكشا، دەموچاوى پېيوارە نوستووەكان لەنىو جىگەكانيانەوه بوو بە گرېكى
شىن. ئىدى وەك ئەوهى ھەموو پەنجەرەكان كرايىتنەوه، لەگەل ھەوا بىنگەرد و
بووژىنەرەوهكەدا بايەكى توند ھەلىکرد و لەگەل خۆيدا بۆنى گولەزەنبەق و
ياسەمىنى لە باخە دوورەكانەوه ھىتا.

فرىشتە ياوەرەكەم بە دەنگىكى نەرمى نەيئاسا وتى (بۆ بەغدا برۆ). لىم
پرسى: (لە بەغدا چى چاوەرپىم دەكات؟).

تۆ داواى ھاوەلىكت كرد و ھاوەلىكت پى دەبەخشرى. لە بەغدا ئەو
(سەيد)ە دەبىنى كە بەرەو پىنگەى راست پىنۆينىت دەكات.

چاوەكانم پىبوون لە عەسرى پىزانىن. ئەوسا زانىم كە ئەوهى لە
خەونەكانمدا دەبىنى، جگە لە ھاوەلى پۆھىم، كەسى تر نەبوو. ئىتر لە
چارەمان نووسراو درەنگ يا زوو بەيەك بگەين، كاتىكىش بەيەك دەگەين،
ئەو دەمە دەزانم بۆچى چاوە بادەمى و ناسكەكانى بۆ ھەمىشە خەمىنن و
چۆن لە شەويك لە شەوكانى سەرەتاي بەھاردا كوژرام.

ئىتلا

نۆرتامبىتون، ۱۹ ى ئايارى ۲۰۰۸

بەر لە خۆراوايون، پىش ئەوئەى مندالەكان بۇ مال بگەپنەو، ئىتلا ئەو
لاپەرپەيەى كە لە پۇمانى (كفرى شىرىن) گەيشتبووين، نىشانەكرد و خستىيە
لاو. ھەر وەك ھەزىك و ناسىنى ئەو پياوھى كە پۇمانەكەى نووسىو، ئىتلا
ئىنتەرنىتى كردهو و بۇ دۆزىنەوھى ناوى (ع. ز. زاھارا) بە بزوينەرى گۆگۆل
دەستى بە گەپان كەرد و لە خۆى پرسى ئاخو چىى بۇ دەرەچىت، زۆر
چاوهرپى نەكرد، لەپەر تۆمارى كەسايەتییەكى بۇ دەرەكەوت.

ھەردوو رەنگە سەرەكییەكە كە لاپەرپەكەيان پازاندبوو، دوو رەنگى
وئەنەوشەيى و پىرۆزەيى بوون. لە سەرۆوى لاپەرپەكەو وینەى پياويك
دەرەكەوت كە عەبايەكى سىپى ئاودامانى لە بەر بوو و بە ھىواشى بە دەورى
خۆيدا دەسووراپەو. لەبەر ئەوھى ئىتلا لە ژيانيدا كەسىكى نەدىبوو سەماى
دەرويشى بكات، بۆيە بە وریاییەو نىگایەكى وینەكەى كەرد. ناونىشانى
تۆمارەكە (تويكەھىلكەيەك ناوى ژيانە) بوو و لە ژیريدا شىعرىك نووسرابوو،
ھەمان ناونىشانى ھەبوو:

با ھەريەكەمان ئەوى ترمان بكا بە ھاوهرپى خۆى

با ھەريەكەمان لە خاك و پاى ئەوى ترمان چۆك دابدات

لە ناخماندا تەبايىيەكى زۆر ھەيە، وا مەزانە تەنھا ئىمە دەيانىينين

لاپەرپەكە لە ھەموو لايەكى دنياو پەربوو لە پۆستكارتى شاران و شوپنان.
لە ژىر ھەر پۆستكارتىكدا دەربارەى ئەو شوپنە تاييەتییە پوونكردنەوھەك
نووسرابوو. كە ئىتلا دەستى بە خويندەوھيان كەرد، دەسبەجى سى زانىارى
سەرنجيان پاكىشا: يەكەم، پىتى (ع) كورتكراوھى ناوى (عەزىزە). دووھەميان،

عەزىز خۆى بە سۆفى دادەنەيت. سىيەمىيان، ئىستا عەزىز بۆ گواتىمالا سەفەرى
كردووه.

لە گۆشەيەكى تردا چەند نموونەيەكى لەو وىنانە بىنى كە گرتبوونى
زۆربەيانى بە جۆرەها رەنگ و مەيل و ئارەزوو وىناکرد. سەربارى جياوازى
زۆريان، بە شىۋەيەكى سەير ھەندىكىان لە ھەندىكىان دەچوون: ئاشكرا بوو
لەنئو ھەموو وىنەكاندا شتىكى بزر بوو كۆيدەكردنەو. رەگەزى ونبوو لای
ھەندىكىان شتىكى سادە بوو، وەك گوارە، يان پىلاو، يان قۆپچە. ھى ھەندىكى
ترىان لەو گرىنگر بوو، وەك ددان، يان پەنجە، يان ھەندى جار لاق. لەژىر
وىنەكاندا ئەمەى خویندەو:

ئىمە ھەرچىيەك بىن، يان لە ھەر شوئىنىك بژىين، وەك ئەوەى شتىكىمان
ون كرىبىت و دەبىي بىدۆزىنەو، لە دلى خۆماندا ھەست بە ناتەواويەك
دەكەين، لى زۆربەمان قەت ئەو شتە نادۆزىنەو، ئەوانەش كە لە تواناياندايە
بىدۆزىنەو، تەنھا كەمىكى كەمىان زات دەكات بچىتە دەرەو و بەدوايدا
بگەرەيت.

ئىلا لاپەرەكەى سەرەوژوور و سەرەوخوار جوولاند و يەك لە دواى
يەك لەسەر پۆستكار تەكان كلىكى كرد تا گەورەيان بكاتەو. ھەموو ئەو
پوونكردنەوانەى خویندەو كە عەزىز نووسىبوونى. لە دامىنى لاپەرەكەدا
ناونىشانى پۆستە ئەلىكترۆنىيەكەى دۆزىيەو: azizzahara@gmail.com
لەسەر پارچە كاغەزىكى بچووك نووسىي كە بە تەنىشتىيەو يەكەى لە
شىعەرەكانى پۆمىي بىنى:

عەشق بگە بە سەرمەشت، عەشق! وەك دەبىنى

ژيان بەبى عەشى بىگەرد دەبىتە بارىكى قورس

لە كاتىندا ئىلا ئەم چامەيەى دەخویندەو، بىرۆكەيەكى سەير لە سەرىدا
چەخمابخەى دا. ھەستىكى رەوتەنى دايگرت، رەنگە عەزىز. ز. زاھارا ئەم
ھەموو شتەى لە تۆمارە تايبەتەكەى خۆى- وىنەكان و پوونكردنەوكان و
وەرگرتەكان و چامەكان - لە خوشىي چاوەكانى ئەم دانابىت. بىرۆكەيەكى تا
پادەيەك سەير و خۆبەزلانين بوو، وەلى بۆ ئەو واتايەكى نايابى ھەبوو.

* * *

له عهسرى ئه و پۆژدهدا، ئيلا به شهكهتى و جۆره خه مۆكيبه كه وه، له نزىك په نجه ره كه دانىشت، تيشكى خۆره كه له سه ر پششى قورس بوو، هه وا له نيو ناندينه كه دا تژى بوو له بۆنى ئه و كيكه ي كه ده بيرژانده. پۆمانى (كفرى شيرين) له به رده مى كرابو وه وه، به لام بىرى مژوول بوو و نه يده توانى به وردى خه يالى له سه ر بىت. واى به خه يالدا هات كه ئه مىش كۆمه لى پيساى سه ره كى تاييه ت به خۆى بنووسىت، كه ده كرى ناوى بنىت (چل پيسا كه ي كابانىكى مالى كارامه ي ناگه رۆك له ده ورويه ر ده ژى).

به ترمه ترمىك گوتى: (پيساى يه كه م: ده ست له منه كردنى خۆشه ويستى هه لبره. به دواى خه ونى ناكرده نيدا مه چۆ! بىگومان شتگه لى له ژياندا هه ن بۆ ئافره تىكى ته مه ن نزىكه ي چل سال گرىنگترن).

به لام ئه م كه مه كرده نى پشوو سوارى به كى ئالۆزى له لا دروستكر و خولياى گه وره ترى بىرخسته وه. ئيدى له به ر ئه وه ي نه يده توانى خۆى پابگرىت، په يوه ندى به كچه گه وره كه يه وه كرد و گووى بۆ ئامىزى تۆمارى په يوه ندى به كان هه لخت.

"نازىزم جانىت، ده زانم من هه له بووم كه ته ليفۆنم بۆ سكۆت كرد، لى نيازم خراپ نه بوو. ويستم دلنات بكه مه وه كه ...".

كه مه كى وه ستا و خه مىكى زۆر داىگرت، چونكه پيشتر خۆى بۆ ئه م په يامه ئاماده نه كردبوو. دهنگى خشه خشىكى نه رمى له ئامىزى تۆمارى په يوه ندى به كانه وه ژنه وت كه له پشته وه تۆمارى ده كرد. كاتى بىرى كرده وه كه وا به كر كه ده سووپىته وه و پۆزگاريش به له ز ده روات، هه ستى به شله ژانىك كرد.

"جانىت، من به داخه وم بۆ ئه وه ي كه كردم. ده زانم گه ره كه له و خۆشيبه ي كه له سايه يدا ده ژىم بىزار نه بم، به لام هه مووى له به ر ئه وه يه كه من.. به خته وه ر نيم".

دهنگى قرته قرتىك. ماوهى ئامىرى تومارى قسه كان خەرىك بوو تەواو دەبوو. دلى ئىلا بەو قسانەى كە ئىستا كىردىبووى گوشرا. ئەو چىي بەسەر ھاتوۋە. ئەۋىك كە ھەستى بە خەمبارى نە كىردىت، ئىدى چۆن دەكرى تووشى خەمۆكى بوۋىت، خۇ پەى بەو ھەر نە بردوۋە؟ بە شىۋەيەكى سەير پىتى وا بوو كە ھەست بە خەمۆكى ناكات، كەچى ددانى پىدا نابوو كە ئەو بەختەوەر نىيە.

بە دزەنىگا تەماشايەكى ئەو پارچە كاغەزەى كىرد كە ناوئىشانى پۇستە ئەلىكترۆنىيەكەى عەزىز زاھاراي لەسەر تومار كىردبوو. ناوئىشانەكە سادە و ساكار و تا رادەيەك سەرنجراكىش بوو. بەبى ئەو ەى زۆر بىر لە شتەكە بكا تەو، پرووى كىردە كۆمپىوتەرەكەى و ئەم نامەيەى نووسى:

سەيدا عەزىز. ز. زاھارا،

من ناوم ئىلايە. لەسەر داواى پەخشكارە ئەدەبىيەكە، وا خەرىكم پۇمانەكەت (كفرى شىرىن) دەخوئىنمەو. ماوہيەكى كەمە دەستم بە خوئىندەوہى كىردوۋە و چىژىكى زۆرم لى وەرگرت. بە ھەر حال ئەمە بۆچوونى تايبەتى خۆمە و رەنگدانەوہى بۆچوونى پەخشكارە ئەدەبىيەكە نىيە. گەر پۇمانەكەتم خۆش بوئ يان نا، بۆچوونى من لەسەر بلاو كىردەوہى پۇمانەكەت نايىتە دوابىار و رەزامەندى.

وا ديارە تۆ باوہرت وايە كە عەشق گەوہەرى ژيانە و شتىكى دىكەى لەوہ گرینگىر نىيە. ئىستا نىازم نىيە دەر بارەى ئەم بابەتە لەگەلتدا بىمە نىو گفتوگۈيەكى نەزۇكەوہ. ئەو ەندە بەسە بلىم كە من تەواو لەگەل بۆچوونەكەتدا نىم.

وہلى من ئىستا لەبەر ئەم ھۈيە بۆت نانووسم، چونكە ناكىرى بۆ خوئىندەوہى پۇمانى (كفرى شىرىن) كاتىكى پچرپچر تەرخان بكەم، بەلكو بۆيە بۆت دەنوووسم، من لە ھەولى ئەو ەدام كىژە گەرەكەم قايل بكەم كە شوونەكات، چونكە ھىشتا مندالە. دوينى داوام لە ھاۋرىكەى كىرد كە پروژەى

هاوسه رگيريبه كه يان ههلبوه شينيتته وه، كچه كه ميش رقی لی هه لكرتووم و نايهه وئ قسه م له گه لدا بكات. هه ست ده كه م مامه له كردن له گه ل تودا خوشه، چونكه وا دياره دهر باره ی خوشه ويستی هاوبۆ چوونين.

داواي ليبوردين ده كه م، كه دهر باره ی كيشه تاييه تيبه كانی خۆم قسه ت بۆ ده كه م. من ئه مه م نه ده ويست. (ناونيشانه ئه ليكترونييه كه تم دۆزييه وه) و له تۆماره تاييه تيبه كه تدا وا هاتووه كه تۆ ئيستا له گواتيمالايت. بيگومان سه فه ركردن بۆ شوينانی دنيا شتيكي خوشه. گهر ريكه وت و سه ردانی بۆستنت كرد، رهنگه چاومان به يه ك بكه ويت و به ده م قاوه خواردنه وه وه گفتوگويه ك بكه ين.

به هيوای خوشيت

ئايلا

يه كه م نامه ی ئه ليكترونی بۆ عه زين، پتر داوه تيك بوو نه ك نامه، هاواريك بوو بۆ به ده نگه وه هاتن، به لام ئايلا كاتى به بيدهنگی له ناندينه كه ی دانيشت، هه ستی به وه نه كرد كه نامه ی بۆ نووسه ريكي ناديار نووسيوه و چاوه پيی ئه وه يشی نه ده كرد كه نه ئيستا و نه له بانه روژدا چاوی پي بكه ويت.

سەیدەكە

بەغدا، نيسانى ۱۲۴۲

بەغدا تىكرا بە ھاتتى شەمسى تەوريزى سى زانىبوو، بەلام من ئەو
رۆژەم لەبىر ناچىتەوہ کہ بو تەكى سادەكەى دەرويشەكان ھات کہ لىنى
دەماينەوہ. لە عەسرى ئەو رۆژەدا ژمارەيەك لە گەورەپياوان بو
سەردانىکردنمان ھاتبوون، سەرۆكى دادوہرانىش لەگەل چەند پياويکدا بو
سەردانم ھاتبوو، گومانى ئەوہم لا پەيدا بوو کہ شتى لە سەرۋوى
دۆستايەتییەوہ لە پشت سەردانەكەيەوہ ھەيە. دادوہرەكە بەوہ ناسرابوو کہ
زۆر رقى لە سۆفيگەرييە، پىنم وابوو ھەر وەك چۆن لە ناوچەكەدا چاوى
خستبووہ سەر ھەموو سۆفييەكان، دەيھەوى بيرم بخاتەوہ کہ ئىمەش لە ژىر
چاودىرى ئەوداين.

دادوہرەكە پياويكى چاۋچنۆك بوو، دەموچاوى پان و ورگى داچۆراو
بوو، پەنجەكانى كورت و پتەو بوون و ئەنگوستيلەيەكى بەنرخى لە ھەر
پەنجەيەكى كوردبوو. پىنم وايە دەبوو واز لە زۆرخورى بەينىت، وەلى گومان
دەكەم کہ يەكى بوئىرىت و ئەوہى پى بىزىت، تەنانەت پزىشكەكەيشى ناتوانىت
موچيارىيەكى ئاۋھاي بكات. دادوہرەكە لە خانەوادەيەكە ژمارەيەك لە زانا و
خاۋەن دەسلەلاتى ناوچەكەى لى ھەلكەوتووہ. بە بريارىك دەتوانىت پياويك
بنىرىتە بەر پىاى سىدارە، يان بە ئاسانى لە تاوانبارىك خوش ببىت و لە
تارىكتىن زىندان دەرى بەينىت. بەردەوام عەباى فەرۋە و جلى گرانبەھاي لە
بەر دەكرد. واى پيشان دەدا کہ كەسيكە يەكجار لە دەسلەتەكەى خوى
دنيايە. ھەرچەندە من لەگەل شىۋازە پۆزاوييە ئاشكراكانىدا نەبووم و

ئەوئەندەي لە توانامدا بوو بۆ بەرژەوندیی تەکنیکەمان هەولم دەدا لەگەڵ ئەم
پیاوێ خاوەن دەسەلاتەدا پەيوەندیم باش بێت.

“ئێمە لە نایابترین شاری دنیا دا دەژین، دادوهرەكە بە دەم قەسەو
هەنجیریکی خستە زارییهو، بەلام ئیستا بەغدا لەو پەنابەرانه جمەي دیت كە
لە جەوروستەمی مەغولەكان هەلاتوون، ئێمە ئارامگەیهکی ئاسوودەیان بۆ
دابین دەكەین. ئاخەر بەغدا چەقی دنیا یە. ئەرێ باوهرەمان تۆش هەر وای
نابینیت؟”

“بێگومان ئەم شارە مروارییهكە بۆخۆی، بە پێداگرییهو ئەمەم وت،
وێلێ نابێت ئەوهمان لەبیر بچیت كە شارانی ش مینا ئادەمیزادن. لەدایك دەبن
و بە هەردوو قوناغی منداڵی و هەرزەكاریدا تێدەپەن، ئینجا پیر دەبن و لە
كۆتاییدا دەمرن. پێم وایە كە ئیستا بەغدا گەیشقووتە كۆتایی لاویتی، چونكە
ئیدی دەولەمەندبووین، وەك چۆن لە سەر دەمی خەلیفە هارون ئەلرەشید
دەولەمەند بووین، وێلێ لەگەڵ ئەوئەشدا بۆمان هەیه شانازی بكەین كە هێشتا
مەلەبەندی بازرگانی و پیشەیی و شیعرین، بەلام كێ چووزانیت دواي هەزار
سال دۆخی شارەكە چیی بەسەر دیت؟ رەنگە هەموو شتی بگۆریت.”

“ئای لەم رەشبینییە؟، دادوهرەكە سەری بادا و دەستی بۆ قاپە چینییهكە
دریژكرد و هەنجیریکی هەلگرت و لەسەری پۆیشیت: “خەلافەتی عەباسی
سەقامگیر و بەربلاو دەبێت و خێر و فەر زیاد دەكەن، بێگومان ئەمە لە
كاتێكدا ئەگەر ئەو غایەنانهی بۆ ناومان دزەیان كردوو، ئارامی دۆخی ئیستا
نەشیوتین، ئەوانە بانگەشەي مۆسڵمانیتی دەكەن، بەلام بۆچوونیان لەمەر
ئیسلاام گەلێ مەترسیدارترە لە هەرشەي گاورەكان.”

وام بە باش زانی كە بێدەنگ بم، چونكە لە كەس شاراوە نییه كە
دادوهرەكە، سۆفییهكان و لێكدانەو تاییهتی و پەنھانەكانیان دەر بارەي ئیسلاام،
بە هۆكاری كێشەنانهو و خراپەكاری دادەنێت. بەو تەوانباری دەر كردین كە
گوايا ئێمە شەریعەتمان وەلاو نەو، ئەمەش سووكایەتیكردنە بە پیاوانی
دەسەلات - پیاوانی وەك خۆی. هەندێ جار هەستم دەكرد دەیەوێ هەموو
سۆفییهكان لە بەغدا دەر پەڕنیت.

نەم براپەتییەى تۆ زىيانى نىيە، وەلى پىت وا نىيە كە ھەندى لە سۆفییەكان سنوورى ئاسايى دەبەزىنن، دادوەر پرسیى و دەستى بە پىشىدا ھىتا. نەمزانى وەلامى پرسىيارەكەى چۆن بدەمەو. سوپاس بۆ خودا لەو چركەساتەدا گويمان لە لىدانى دەرگا بوو. فەقى قۆسورەكە ھاتە ژوورەو و پاستەوخۆ بەرەو لای من ھات، چاپاندییە بن گوچكەمدا كە ميوانىك لە دەرگا وەستاو، دەرویشكى گەپیدەيە و لەسەر بىننى من پىى داگرتوو و ناپھەوى لەگەل كەسىكى تردا قسەبكات.

فەقەكەم لەسەر ئەو راپەتارەبوو، كە ميوانىكى تازە دەھات بۆ ژوورىكى تر دەبیرد و خۆراكىكى گەرمى پىشكەش دەكرد، تا ميوانەكان دەپۆششتن چاوەرپى دەكرد، وەلى دادوەرەكە كەشكى ئاواى دروستكردبوو، بۆيە بىرم كەردەو كە رەنگە دەرویشكە گەپیدەكە بە گىترانەوئەى چەند چىروكىكى شوینە دوورەكان، ئەم ئالۆزىيە برەوینتەو، بۆيە داوام لە فەقەكە كرد دەرویشكە بەھىنە ژوورەو.

دواى چەند چركەيەك دەرگا كە كراپەو و پىاوىكى سەرتاپا پەشپۆش ھاتە ژوورەو. بالابەرز و لاوان، ھەستەم بوو مەزەندەى تەمەنى بكەى. لووتى تىژ و چاوەكانى پەش و خەوالوو، پرچە پەشەكەى ھۆنىبوو و بەسەر چاوەكانىدا ھاتبوو خوارى. عەبايەكى درىژى كلاودار و بەرگىكى سۆفیانەى لە بەر بوو، پىلاوىكى پىستەمەپى لە پى بوو. چەند تەزبىج و ملوانكە بە گەردنىدا شۆرپووبوونەو. قاپلەمەيەكى دارىنى پى بوو لەو جۆرەى كە سۆفییە سۆالەكەرەكان بۆ تىكشكاندن لوتتەرزى ھەلیدەگرن و خۆ بە خۆشحال دەزانن كە خەلكى خىریان پىدەكەن. زانىم كە من لە بەردەم پىاوىكەم ئەوئەندە بايەخ بە دابونەرىتى خەلكى نادات، رەنگە خەلكى بە دەربەدەر يان بە سۆالەكەرى بزائن، وا دياربوو ئەو گوئى بەو ھەر نەدەدا.

كە بىنىم لەوى وەستاو و چاوەرپىيە فەرمووى لى بكەى تا خۆى بناسىنەت، ھەستم كرد كە پىاوىكى جىايە و ئەوئەش بە پروونى لە چاوەكانى و لە جوولە و ئامازە رىكوپىكەكانى جەستەيدا دياربوو، لە بەرى داربەرپوو دەچوو و خاكەرا بوو، چاوى كالفامان گرینگىيان پى نەدەدا، وەلى نوقلانەى

نهو هی لیده دا که دار به روویه کی گه شه و له یانه روژدا که شه دکات. به چاره
تیز و ره شه کانی ته ماشای کردم و به بیده نگی سهری له قاند.
دهرویش به خیر بیت یو ته کی که مان، به دهم به خیر هینانه وه نامازدم بر
دهرویش به دابنیشیت.

کرد که له سهر رایه خه کانی به رانه به دابنیشیت.
دهرویش که دوی نهو هی سلاوی له هموان کرد. دانیشت و به چاری
پشکینه وه به وردی ته ماشای ناماده بووانی نیو ژووره که ی کرد. له کوتایدا
پشکینه که ی له هه ناس دادوهره که راگرت. ههر دوو پیاده که به بی نهو هی
وشه به کیان له دهم ده ربجیت، خوله کیکی ته و او ته ماشای به کتریان کرد. له
خوم پرسى ناخو چون له به کتر تیگه یشتوون، چونکه به دوو که سی نه باری
به کتر ده چوون.

شیری شله تینی بزن و چهند دانه هه نجیری خومالی و چهند دندی
خورمایه کم به دهرویش دا. به ویلیکی زوره وه هه مووی ره تکرده وه. که
ناویم پرسى، خوی به ته وریزی ناساند و گوتی دهرویش کی گه بیدیه و
له سهر زهویی پان و به رینی خودادا له خودا ده که ریت.
لیم پرسى: 'نایا دوزیته وه؟'

که سهری له قاند، سیبه ریک ده موچاوی دهرویشی داپوشی و گوتی
'به لى، نهو هه موو کانی له که لمدايه.'

دادوهره که به زهردخه نه یه کی ده ستر کرده وه هاته نیوانه وه و گوتی
'ناتوانم له وه تینگه م، بوچی نیوهی دهرویش به م جوهره ژیان ئالوز ده که
که خودا به دریزایی کات له که لتدا بیت، ئیدی بوچی منه ی ده که یت؟'

شه مسی ته وریزی سهری به ردايه وه و له فکران راچوو و ساتی بیده نک
بوو. که دووباره سهری هه لبری، بوخساری هیمن و دهنگی هاوسه نک بوو،
وتی: 'له کهل نهو هی ناگری به که ران بیدوزیته وه، ته نها نه وانه ی لینی ده که ریر
ده توان بیدوزنه وه.'

'نای نه مه چ که مه کردنیکه به وشه، دادوهره که به شوخییه وه نه مه ی وت
'نایا ده ته هو ی بلینیت که ئیمه به دریزایی ژیانمان که ره له هه مان شو
ماینه وه، نه و ناتوانین خودا بدوزینه وه؟ خو نابیت بنیاده م وه که تو جلی دراو
له بهر بکات و له ریگه و بانان بسووریته وه!'

به دواى نه و قسه يه دا شه پوليك پيکه نين به رزبووه ده. چونکه وا ديابوو که هم مو و ناماده بووان به بوچوونه که ي دادوهره که قايلن. قاقايه کی به رز له و که سانه وه به رزبووه وه که راهاتبوون مه رايبی بو که سانیکي له خويان پله بالاتر بگن. هه ستم به تهنگه تاوی کرد و بوم روونبووه وه که بیروکه ی پيکه وه کريدانی دادوهر و دهرويش، بیروکه یه کی باش نه بوو. دهرويشه که کوتی: 'زه نگه خراپ له من که شتبيت. من له قسه که مدا مه به ستم نه وه نه بوو که مروف له شوينی زاینده ی خوی مایه وه. ناتوانیت خودا بدوزيته وه. بيگومان نه مه دهبيت و هندی که س قهت سه فهريان نه کردووه. له گهل نه وه شدا دنيايان بينيوه.

دهق وایه: دادوهره که وهک سه ره که وتوو یه که نه مه ی کسوت و زهرده خه نه یه کی به رین له سه ر روخساری نه خشا. به لام دواى نه وه ی قسه ی دهرويشه که ی بیست. زهرده خه نه که ی ره و ییه وه.

هه دادوهر، له قسه که مدا مه به ستم نه وه بوو. که مروف به رده وام فره و جلو به رکی ناوړيشم و زیروزه به ری کرانبه های وهک نه وه ی تو ی له بهر بیت، نه وا ناتوانیت خودا بدوزيته وه.

خاموشییه کی سامناک بالی به سه ر ژوورده که دا کیشا و دهووبه رمان هه ناسه ی له بهر برا. ئیدی وهک نه وه ی چاوهری روودانی شتیکي که ورده تر، به ریه که که وتینکی زورتر بین، نازانم بو هه موومان هه ناسه ی خومان قهتیس کردبوو.

دادوهره که وتی: 'نه م زماندریزییه له دهرویشیک ناوه شيته وه.

'کاتی هه ست بکه م که دهبيت شتیک بلیم، نه وا ته نانه ت کهر هه موو دنیا ناقرکه م بگریت و داوام لی بکات بیده نگ بم، بیده نگ نابم.

که دادوهره که نه وه ی بیست. دهموچاوی تیک نا، به لام به شوخییه وه شانه کانی هه لته کاند و وتی: 'چونت که ره که با وایت. له هه موو باریکدا تو نه و پیاوه ی که ئیمه پیویستمانه. ئیمه باسی نایابی شاره که مان ده کرد. بیگومان تو شوینانی زورت دیوه. ئایا شوینیک له به غذا جوانتر هه یه؟.

شه مس به هیمنی یه که یه که چاوی به پیاوه کاند کیرا، ئینجا کوتی: 'که س لاری له وه نییه که به غذا شاریکی نایابه، به لام له سه ر رووی زهوی جوانییه که

نييه هه تاهه تايه بهرده وام بيت، چونكه شاره كان له سهر كۆله كهى پۇخى وه ستاون و مينا چهند ئاوينه يه كى گهره دلى دانىشتوانه كانيان پيشان ددهن، گهر ئهم دلانه تاريكه داهاتن و بر و ايان له ده ست دا، ئه وا دره وشانه وه و به ايان له ده ست ددهن. ئه وه به سهر زۆر شاردا هاتووه و بهرده واميش پرووده دات.

جگه له وهى سهرم بابدهم، نه متوانى هيچ بكم. شه مسى ته ورىزى به لاي مندا ئاوپرى دايه وه و كه مه كى بيرى رويشت، دۆستانه چاوه كانى پرووكاند و هه ستم كرد چاوه كانى چون خۆرىكى سووتينه ر دايساون. ئىدى بۆم پروونبووه وه كه به ليه اتووويه وه شايانى ناوه كهى خۆيه تى. ئاخىر ئه و پياوه به جۆش و چالاكى و دره وشانه وه يه وه له ناوه وهى خۇيدا وهك توپه له ئاگرىك ده سووتا. به راستى شه مس (خۆرىك) بوو بۆ خۆى.

به لام بۆچوونى دادوهره كه جياواز بوو. ئه وه بوو گوتى: ئىوهى سوڤيه كان به چه شنى فهيله سووفه كان و شاعيره كان، شته كان زۆر ئالۆز ده كن! چ پيويست بهم هه موو وشانه ده كات؟ مرۆڤ بوونه وه رى سادهن و پيداويستيه كانيشيان هه ر سادهن. ئه وهى ده كه ويته ستوى سه ركرده كان ئه وه يه به ده م داواكاريه كانiane وه بچن و هه ولېدهن گومرا نه بن و له پىنگه ي راست لانه دن، ئه مه ش وا ده خوازيت شه ريعه ت به وردى جيبه جى بكرئ.

شه مسى ته ورىزى وتى: شه ريعه ت مينا مۆمه، پرووناكييه كمان بۆ داببن ده كات نرخى ته واو نابيت، لى گهره كه بيرمان نه چيت كه مۆم يارمه تيمان ده دات تا له تاريكيدا له شوينيكه وه بۆ شوينيكى تر بچين. خو ئه گهر بيرمان چوو كه ئيمه بۆ كوئى ده چين و ته نها چاومان برييه مۆمه كه، ئىدى چ سوودىكى هه يه؟.

دادوهره كه به زهرده خه نه يه ك لالئوه كانى كشان و ده موچاوى ويكهاته وه. شه پۆلىكى په ژاره به جه سته مدا تپه پرى. ئاخىر چوونه نپو گفتوگۆيه ك ده رباره ي گرينگى شه ريعه ت، ئينجا له گه ل پياويكىشدا ئه ركه كهى وا بخوازيت فه رماندارى خه لكى بكات و زۆر جارىش هه ر به پيى شه ريعه ت سزاين بدات، مه له كردنيكه له ئاويكى ترسناكدا. تو بلنيت شه مس ئه مه نه زاننيت؟

له کاتیکدا له بیانگیکی گونجاو دهگه پام تا دهر ویشه که له ژووره که ببه مه دهر وه، گویم لی بوو ده لیت: 'پرسایه که هیه به سهر ئه م دۆخه دا جیبه جی ده بیت'.

دادوهره که به گومانه وه پرسیی: 'چ پرسایه که؟'.

شه مسی ته وریزی وه که ئه وهی کتیبیککی نادیار بخوینیته وه، راست پاره وستا و چاره کانی جیگیر کرد و کوتی:

(هر خوینه ریکی قورئانی پیروز به گویره ی قولی تیگه یشتی به ئاستی جیاواز تیی ده گات. چوار ئاستی تیگه یشتن هیه: ئاستی یه که م له واتای دهره کی خۆ دهنوینیت، ئه مه ش واتایه که هه موو خه لکی قنیاتی پیده کن، ئینجا ئاستی ناوه کی 'باتینی' دیت، له ئاستی سینه مدا ناوه وهی ناوه کی دیت، به لام ئاستی چواره م قوولاییه و ناگری به وشه دهر بپردری، بزیه وه سپکردنی هه سته مه).

شه مس به دوو چاوی دره وشاوه وه له سهری پویشت: 'به لام ئه و زانیانه ی که پی له سهر شه ریعت داده گرن، ئه وانه ته نها واتای دهره کی ده زانن، هه رچی سو فیه کانیشن واتای باتینی ده زانن، به لام وه لی و پیاو چاکان ئه وانه که ناوه وهی ناوه کی ده زانن. له کاتیکدا ته نها پیغه مبه ران و پیاو چاکان و نزیکانی خودا ئاستی چواره م ده زانن'.

('ئایا مه به ست ئه وه یه که سو فیه کی خواسایی له زانیه کی شه ریعت پتر له قورئان تیده گات؟'، دادوهره که به دم پرسیار کردنه وه به په نجه کانی له قاپه فه خفوورییه که ی ده دا.

زه رده خه نه یه کی کال و شوخی نامیز له سهر لیه و ه کانی دهر ویشه که نه خش بوو، به لام پاسووخی نه دایه وه.

'هینی برادر، وریابه'، دادوهره که گوئی: 'له نیوان قسه کانی تو و کفر کردنیکی ته وادا داوینکی باریک هیه'.

خۆ ئه گه ر له م وشانه دا هه ره شه یه کی شاراه هه بوو بیت، وا دیاره دهر ویشه که ئاگای لی نه بووه، پرسیی: 'به دیاریکراوی کفری ته واو چیه؟'، دوا ی ئه وه ی هه ناسه یه کی قولی هه لکیشا، له سهری پویشت: 'پینگه م بده با چیرۆکیکت بۆ بگێرمه وه'.

ئەمەش چىرۈكەكەيە كە بۇي گىراينەودە:
 رۇژىكىيان موسا لە چياكاندا بە تەنھا دەپۇيشت، كاتى شوانىكى لە
 دورودە بىنى. شوانەكە لەسەر ھەردوو ئەژنۇي بە چوكداساتبوو و ھەردوو
 دەستى بەردو ئاسمان بەرزكردبوودە. موسا لە خوشيان شاگەشكە بوو،
 وەلى كاتى لىنى نزيكبوودە و گوئى لى بوو شوانەكە نوژدەكات، سەرى
 سورما.

ئەق خوداي خوشەويست، من لەودە زياتر خوشتم گەرەكە كە خۇت
 دەيزانیت. لەپای تۇدا ھەر چتىك بىت دەيكەم، تەنھا پىم بىژدە تۇ چیت گەرەكە.
 خۇ ئەگەر داوام لى بکەیت، ئەوا لەپای تۇدا قەلەوترىن بەرخى ناو پانەكەم
 سەردەبىم، دەبىرژىنم و بە پۇنى دۈنگەكەي بىرنج لىدەدنىم تا تامى بەلەزەت
 بىت.

موسا لە شوانەكە نزيكبوودە تا باشتەر گوئى لى بگرىت.
 ئىنجا ھەردوو پات دەشۆم و گوئچكەكانت پاكەدەكەمەودە و ئەسپىت
 لىدەدۆزم، ئاخىر بەم تەرەجە تۆم خوش گەرەكە.

كە موسا ئەودە بىست، بانگى شوانەكەي كرد و نوژدەكەي پى بىرى و
 گوئى: ئەھى پياوى نەفام بوودەستە! ئەودە تۇ پىت وایە چى دەكەیت؟ پىت وایە
 كە خودا بىرنج دەخوات؟ ئایا لەو باوەردايت كە خودا دوو پىتى ھەيە تا
 بىانشۆیت؟ ئەمە نوژ نىيە، بەلكو كفرىكى تەواودە.

شوانەكە كە توشى سەرسوپمان و شەرمەزارى بووبوو، تەوازۇي بۇ
 خواستەودە و بەلىنى پى دا كە وەك خواپەرستان نوژ بكات. ئىدى موسا ھەر
 عەسرى ئەو پۇژدە فىرى نوژى كرد و بە پەزامەندىيەودە بە پىنگەي خۇيدا
 پۇيشت.

ھەر لەو شەودەدا موسا دەنگىكى بىست. دەنگى خودا بوو.
 (ئەق موسا، ئەودە تۇ چیت كرد؟ تۇ ئەو شوانە دامادەت سەركۈنە كرد و
 ئاگات لەودە نىيە چەند لای من پىزى ھەيە، پەنگە بە شىوازيكى دروست
 نوژى نەكردبىت، بەلام لەودە دىلىت پاستگۈيە. دلى پاكە و نيازى باشە. من
 لەو پارىم، پەنگە لە گوئى تۇدا وشەكانى كفر بن، بەلام بە لای مەنەو كفرى
 شىرىنن).

موسا دەسبەجى لە ھەلەكەى خۆى كەيشت. بەيانىى پۇژى دواتر بەردە چياكان گەپرايەو ە تا لە شوانەكە بگەپريت. كە دۆزىيەو ە خەرىكى نوپژكردن بوو، بەلام ئەم جارە بەو شىوازە نوپژى دەكرد كە فىرى كردبوو. جا بو ئەو ەى نوپژەكەى بە دروستى بكات، دەمى تىكدەئالا و ئەو جوش و سۆزەى جارانى نەمايوو. موسا لەو كارەى كە كردبووى ژيانبوو ەو ە دەستى خستە سەر شانى شوانەكە و وتى: "ھاوپىم، من ھەلەم كرد. تكات لىدەكەم كە لىم خوش بيت و ەك چۆن لەمەو بەر نوپژت دەكرد، ھەر ئاوا نوپژبەكە، چونكە نوپژەكەت لە لای خودا بەنرخ و دەگمەن بوو.

كە شوانەكە ئەو ەى بىست، ھەستى بە ئاسوودەيەكى قوولتر كرد، كەچى نەيدەويست بگەپیتەو ە سەر نوپژەكەى جارانى و خۆيشى بەو نوپژە دروستەش وابەستە نەكرد كە موسا فىرى كردبوو. ئەمىستا ئەو پىگەيەكى تازەى بۆ بەردەوامبوون لەگەل خودادا دۆزىبوو ەو ە بە پرا ساكارەكەى خۆى قایل و بەختەو ەر بوو، چونكە ئىستا ئەو قوناغەى تىپەپاندبوو - قوناغى دواى كفرە شىرىنەكەى.

شەمس كۆتايى بە چىرۆكەكەى ھىنا و وتى: "و ەك دەبىنى، پراپار لەسەر ئەو شىوازە نادى كە خەلكى لەگەل خودادا پەيوەست دەكات، ھەر كەسى شىوازى خۆى و نوپژى تايبەتى خۆى ھەيە. خودا لەسەر وشەكانمان سزامان نادات، بەلكو تەماشای قوولايى دلان دەكات. پۆرەسم و سرووت نامانكەن بە پرادار، بەلكو ئەو ە دلانە پىگەردە يان نا.

دقەتى دەموچاوى دادو ەردەكەم دا. بىنىم لەبن دەمامكى پراو ەخوبوون و ھىمنىيە پەھاكەيەو ە، بىزارىيەكى توند سەرەتاتكى دەكات. لەبەر ئەو ەى پياوئىكى زىرەك بوو، ھەستى كرد كە لە دۆخىكى سەخت و ناسكدايە. گەر و ەلامى چىرۆكەكەى شەمسى تەورپزى بدابايەو ە، ئەوا دەبوو ھەنگاوئىكى دىكە ھەلىتەت و بەواى بىچاوو ەو ەيەكەيەو ە سزای بدات، ئاواش شتەكان خراپتر دەبوون، چونكە ھەموان بىستيان كە دەرويشىكى خواسايى لە بەردەم سەرۆكى دادو ەران پەتى پساندو ە، بۆيە بە باشى زانى كە خۆى وا پيشان بدات ھىچ شتى بىزارى نەكردو ە و واز لە شتەكە بىنىت.

له دهره وه خۆر پووی له ئاوابوون بوو، ئاسمان پهنگی سییه ریکی
سوور ئامالی لئ نیشتبوو، ناوبه ناو هه وریکی خۆله میشی تاریک بهری
دهگرت. دواي کهمن دادهره که هه ستایه سه ر پئ و گوتی که چه ندین کاری
گرینگی له پیشه و ده بی جیه جیان بکات.

دواي ئه وهی سووکه ئاماژه یه یه کی بۆ کردم و نیگایه کی ساردوسپی
شه مسی ته وریزی کرد، بی ئه وهی شتی بلیت، چوو ده ره وه و پیاوه کانی
دوایکه وتن.

"پیم وایه که دادهره که زۆر خوشی پیتدا نه هات"، دواي ئه وهی هه موان
پویشتن وام به شه مس گوت.

شه مسی ته وریزی قه ژه که ی له سه ر ده موچاوی دوورخسته وه و به
زه رده خه نه وه گوتی: "گرینگ نییه، من له گه ل ئه و که سانه ی که خوشیان ناویم،
پاهاتووم".

هه ستیکی ورووژاو دایگرتم. له بهر ئه وهی ده میکه من بهرپرسی ئه م
ته کتیهم، بۆیه ده زانم میوانیکی ئاوها زۆر پوو ناکاته ئه م ته کتیهم.
پیم گوت: "ده رویش، پیم بلی که سیکی وه ک تو چ شتی تو ی بۆ به غدا
هینا؟".

په رۆش بووم وه لامه که ی بژنه وم، وه لی به شیوه یه کی سه یر هه ستم کرد
سلی لئ ده که مه وه.

ئىيلا

نورنامبىتون، ۲۰ ئاينى ۲۰۰۸

بۇ شەھىر ئىيلا كە شوۋەكەي بۇ مال نەگەرايەۋە، لە خەۋىندا چەند
ژنەسەماكەرىكى پۇژھەلاتىيى بىنى، سەمايان دەكرد، دەرويشگەلىكى بىنى بە
دەۋرى خۇياندا دەسوۋاپانەۋە، ھاۋكات لە يەككى لە خانەكانى سەر پىگە
ژمارەيەك لە جەنگاۋەرى توندوتىژى بىنى، نانايان دەخوارد و قاپەكانيان
پېۋو لە ناسكەنان و شىرىنىي بەلەزەت.

ئىنجا لە ولاتىكى بىانيدا لە بازارپىكى جەنجال و پېر جوۋلە و چالاكى
قەلەيەكدا خۇي بىنى لە كەسىك دەگەپىت، خەلكەكە ۋەك ئەۋەي لەسەر پىتم
و ئاۋازىكى نەيىستراۋ سەما بىكەن، لەسەرخۇ بە دەۋرىدا دەجوۋلىنەۋە.
پىۋاپىكى قەلەۋ و سەمىلشۇپى راگرت تا دەربارەي شتى پىرسىارى لى بىكات،
ۋەلى لە يادى نىيە چ پىرسىارىكى لىكرد. پىۋەكە بە مۇنى تەماشاي كىرد و
دوۋرەكەۋتەۋە. ھەۋلى دا لەگەل ژمارەيەك لە فرۇشىار و ھاتۇچۇكەرانى ناو
بازارەكە قسە بىكات، لى كەسى ۋەلامى نەدايەۋە. يەكەم جار ۋاي بە بىردا ھات
ھۆيەكەي ئەۋەيە كە ئەۋ بە زمانى ئەۋان قسەي نەكردوۋە، ئىنجا دەستى
خستە سەر زارى و بە ترسەۋە زانىي كە زمانى بىراۋە، بە ترسىكى زۇرتەرۋە
دېقەتى دەۋرۋەرى خۇي دا و مەنى ئاۋىنەيەكى كىرد تا وىنەي خۇي تىدا
بىنىت و دۇنيا بىت كە ھىشتا ھەر خۇيەتى. لەبەر ئەۋەي لە بازارەكەدا ئاۋىنە
نەۋو، دەستى بە گىران كىرد و بە دەنگىكى بىزاركەر بىداربۋەۋە و
نەيدەزانى ئاخۇ ھىشتا زمانى ھەيە، يان نا.

كاتى ئىيلا چاۋەكانى كىردەۋە، بىنىي (سېپىرىت) ۋەك ھارېۋىيەك چىنۇك لە
دەرگاي پىشتەۋە دەدات، پەنگە گىاندارىك ھاتىتە نىۋو بالكونەكەۋە و ۋاي لە

سه‌گه که کرد بیت ئاوها شیلگیرانه بود بیت، چونکه ده‌له‌که‌کان زور ده‌یان‌شله‌ژاند و هینشتا شهره‌که‌ی زستانی رابردووی له یار ماوه که له‌گه‌ل یه‌کئی له ده‌له‌که‌کان کردی. ئیلا سه‌گه‌که‌ی له هه‌وزیکی پر دوشاووی ته‌ماته‌نوقم ده‌کرد، چونکه بۆنه‌که له بۆنی لاستیکی سووتاو ده‌چوو و بنبر نه‌ده‌بوو، ئیدی تا دواي چهند هه‌فته‌یه‌ک ئینجا ده‌یتوانی ئه‌و بۆنه بۆگه‌نه له سه‌گه‌که بپریت.

ئیلا ته‌ماشای سه‌عاتی سه‌ر دیواره‌که‌ی کرد. سه‌عات سئ چاره‌ک که‌می به‌یانی بوو. ده‌یفید نه‌گه‌رابووه‌وه، رهنه‌گه قه‌ت نه‌گه‌ریتته‌وه. جانیت وه‌لامی ته‌لیفونه‌که‌ی نه‌دایه‌وه و ئیلا له‌م دۆخه ره‌شبینیه‌یدا دلتیا نه‌بوو که وه‌لامی ده‌داته‌وه. ترسی ئه‌وه‌ی لی نیشت که شووه‌که‌ی و که‌چه‌که‌ی وازیان لینی هینابیت و جتیان هینشتیت. یه‌خچاله‌که‌ی کرده‌وه و چهند خوله‌کینک ته‌ماشای ناوی کرد. هه‌زه‌که‌ی ئاگاداری کرده‌وه تا کینشی زیاد نه‌بیت، گه‌ره‌که که‌می هه‌ولبدات واز له خواردنی مۆته‌ی قانیلاي گیللاس بیتیت. که‌می به‌توندی ده‌رگای یه‌خچاله‌که‌ی پینوه دا و لینی دوورکه‌وته‌وه.

ئیلا شووشه‌یه‌کی شه‌رابی سووری کرده‌وه و په‌رداخیکی بۆ خۆی تیکرد، شه‌رابیکی نایاب و سووک و بوورینه‌ره‌وه بوو، تامیکی تال و شیرینی ددا که هه‌زی لنده‌کرد. له‌و ده‌مه‌یدا که په‌رداخ‌ی دووه‌می پر ده‌کرده‌وه، وای به‌ خه‌یالدا هات که رهنه‌گه یه‌کئی له‌و شووشه شه‌رابی بۆردۆ گرانبه‌هایه‌ی هه‌لپه‌ربینیت که ده‌یفید ده‌یان‌هینیت. نووسراوه پیوده‌لکاوه‌که‌ی سه‌ر شووشه‌که‌ی خوینده‌وه شاتو مارگۆ ۱۹۹۶. نه‌یزانی به‌رانبه‌ر ئه‌وه چی بکات، ئیدی به‌گرژییه‌وه ته‌ماشایه‌کی شووشه‌که‌ی کرد.

ماندوو بوو و هه‌ستی کرد وه‌نه‌وز ده‌دات، ئیتر نه‌یده‌توانی له‌وه زیاتر بخوینیتته‌وه، بۆیه بریاری دا که پۆسته ئه‌لیکترۆنیه‌که‌ی بخوینیتته‌وه، شه‌ش نامه‌ی ئه‌لیکترۆنی که‌مبایه‌خ هه‌بوون، نامه‌یه‌ک له می‌شیله‌وه‌یه و ده‌رباره‌ی ده‌ستنوسه‌که‌ی لینی ده‌پرسیت که ئاخۆ کاره‌که چۆن ده‌بوات، نامه‌یه‌کی ئیلاي ئازیز (گه‌ر بۆم هه‌بیت که وات پی بلیم).

ئه‌وکاته‌ی نامه‌که‌تم خوینده‌وه، له گوندیک له گونده‌کانی گواتیمالا به‌ ناوی موموستینانگۆ بووم، که یه‌کینکه له پاشماوه‌ی ئه‌و شته ده‌گمه‌نانه‌ی که

دانپښتوانه که ی هیښتا پوژژمیری گهلی ئەلمایا به کار دینن. له بهرانبهر نه و
هوښیله ی که لینی دهمینمه وه، درهختی ئاوات چه قینراوه، که به سهدان پارچه
قوماشی ههمه رڼگ و ههمه شیوه رازینراوه ته وه که ده توانیت وینای بکهیت.
خویان پتی ده لنین (درهختی خاوه ن دلره نجاوه کان). خه لکی له سهر په رکاغه ز
ئاوی خویان دهنوسن و به لقه کانی درهخته که دا هه لیده واسن و له پای
چاکبونه وه ی دلره نجاوه کانیان له خودا ده پارینه وه.

تکایه ئەم قسه یه م به جوړی له بی چاوو پرویی نه زانیت. وهلی دوا ی
ئه وه ی نامه ئەلیکترونییه که تم خوینده وه، پروم کرده درهختی ئاوات و بو تو
تزام کرد تا له و به دحالیبوونه ی نیوان خوت و کچه که ت، بگه یته چاره سه ریک.
تاخر ده بیت ته نانه ت ریز له گه ردیله یه ک خوشه ویستی بگیری ت، چونکه وه ک
پرومی وتوویه تی، خوشه ویستی ئاوی ژیا نه.

پیگه م بده پیت بلیم که له رابردو دا یه کیک له و شتانه ی به تاییه تی
یارمه تی دام، ئەوه بوو کاتی نه مده توانی خه لکی بگوړم، هه ستم به نا ئومیدی
ده کرد، به لام وازم له وه هیئا که خو م له کاروباری ده ورو به رم هه لبقورتینم.
که واته له بری خو ټیهه لقورتان دن یان خراپه کاری، ئایا بوم هیه پیشنیاری
دانپښدانان بکه م؟

هه ندی به هه له دا ده چن کاتی له نیوان (دانپښدانان) و (لاوازی) ټیکه لیه ک
دروست ده که ن. دانپښدانان به مه رجه گه ردوونییه که ی شیوه یه که له
شیوه کانی قه بوولکردنی ئاشتیانه، به تاییه تی نه و شتانه ی که ناتوانین
بیانگوړین، یان ئەمیستا ټیپانناگه ی ن.

به گویره ی پوژژمیری گه لی ئەلمایا، ئەمرو به پوژژکی پیروز داده نری.
گوړانیکي گه ردووناسیی سه ره کیی ټیده که یت، که مزگینی وشیاریی مرو ټینی
نوی ده به خشیت. ده بی پیش پوژژاوا بوون و کوتایی پوژژه که په له له ناردنی
ئەم نامه ئەلیکترونییه بو تو بکه م.

هیوادارم خوشه ویستی له کاتیکي چاو ده روانه کرا ودا بتدوژینه وه.

دلسوژت

عه زیز

ئىلا كۆمپيوتەر دەستىيەكە داخست، كە زانىي لە شوئىنىكى دوورى
 دنيا كەسىكى نەناس ھەيە و لەپاي ئەو و لەپاي بەختەوهرى ئەودا نزا دەكات،
 خۆشئوودىيەك سەرپاي گرتەو. چاوەكانى نوقاند و بىرى لە ناوى خۆى
 كردهو كە لەسەر پارچەكاغەزىك نووسراو و بەقەد لىقىكى درەختى
 ئاواتەكانەو وەك كۆلارەيەكى كاغەزىن شۆرپووەتەو و بە ئازادى و
 شادمانى لە ھەوادا دەشەكىتەو.

دواى چەند خولەكىك، دەرگای ناندىنەكەى كردهو و بەرەو ھەوشەى
 پىشتەو پۆيشت، تا چىژ لە ھەواى سارد و سازگار وەرگرىت. بە
 تەنىشتىيەو (سپىرىت) بە شلەزاويەو و ھەستابو و دەوہەى. چاوەكانى
 سەگەكە بچووكبوونەو، ئىنجا بە پەژارەو كرانەو، وەك ئەوہى لە دوورەو
 ھەستى بە شتىكى ترسناك كرديت، گوئيەكانى قوتكردهو. ئىلا و سەگەكەى
 لەبەر تريفەى مانگى كۆتايى بەھاردا بە تەنىشت يەكەو و ھەستابوون و
 چاويان بربووە تاريكايى چر و بىكۆتايى، لەو شتانە دەرسان كە لە تاريكىدا
 دەجوولانەو، لە ناديارىك دەرسان.

فه قیكه

به غدا، نیسانی ۱۲۴۲

به ئیكلامیكى زۆره وه، دادوهره كه م گه یانده دهرگا، به په له بۆ ژووری
دانیشن گه رame وه تا قاپه پیسه کان کۆبکه مه وه، به لام به بینینی باوه زه مان و
دهرویشه که واقم و پرما، وهک چۆن به بیدهنگی جیم هیشتبوون، هیچیان قسه ی
نه ده کرد. به تیل چاو دهستم به چاودیرکردنیان کرد، له خۆم پرسى ئایا
دهکری دوو کهس به بی ئه وهی دهم هه لێنن، پیکه وه قسان بکه ن. له سه ر خۆ
ده بزوام، سه رینه کانم پیکه ده خست، ژووره که م پاکده کرده وه، ورده نانم له سه ر
فه رشه که هه لده گرت، ئینجا ههستم کرد ئیدی هۆیه ک نییه بیته وای مانه وم.
به خاووخلیچکی و له سه رخۆ، پیته کانم به ره و ناندینه که بکیشیان کردم.
چیشتلینه ره که هه ر ئه وه منده چاوی پیکه وتم، ریزی فه رمانی پیدام: (میزه که
پاکبکه وه، زه وییه که پاکبکه وه! قاپه کان بشۆ! تۆزی ئاگردان و دیواره کانی
دهوری برژینه ره که بته کینه. که ئه وانه ت ته واو کرد، بیست نه چیت
ته له مشکه کان سه ح بکه یته وه). شهش مانگه له وه ته ی پیم ناوه ته نیو ئه م
ته کیه وه چیشتلینه ره که به شیوه یه کی خراب مامه له م له گه لدا دهکات. پوژانه
زۆرم لینه دکات وه کو سه گ کار بکه م، پیی ده وتم که گوایه ئه م شیوه
ئازاردانه م به شیکه له مه شقی پوچی، وهک ئه وه ی شتنی ئه و قاپانه ی که
تویژی چه وریان پیوه یه مه شقی پوچی بیت.
چیشتلینه ره که پیاییکی که مدو و بو و ئه م دهر برینه ی لی خوش هاتبوو:
(پاکى نویژه و نویژ پاکیه).
جاریکیان زاتم کرد و گوتم: گه ر ئه وه راست بیت، ئه واهه موو کابانانی
مالان له به غدا ده بوون به رابه ری پوچی.

که وچکنیکی تیکرتم و سهری شکاندم و به هه موو دنگییه وه هه واری
ده کرد: "کوږم، نه وهی ده یلیم گهر به رپرچم بده یته وه، هیچ دادیکت نادات. کهر
بته وی ببیته ده رویش، ده بی وهک نه م که وچکه داره بیده نگ بیت. سهرسه ختی
و یاخیوون سوخته تی هه قینی باش نین. چهند قسه که م بکه یت. زووتر
بیده گه یت."

رقم له چیشتلینه ره که ده بووه وه و لیشی دهرسام. قهت فرمانه کانیم
رهت نه ده کرده وه. ئیدی تا نه م ئیواره به شته که و ابوو.

هر نه وه ندده چیشتلینه ره که پشستی تیکردم، دزهم کرد و له ناندینه که
دهرچووم، له سهر نووکی په نجه کانم به ره و ژووری میوان به شوین خومدا
گه رانه وه. ده رباره ی نه م ده رویشه گه ریده به په روشی زانیاری زیاتر بووم.
نه و کینه؟ لیره چی ده کات؟ له ده رویشه کانی تری ته کی ناچیت. چاوه کانی
ته نانهت له کاتی سهر داخستنی ئاساییدا سهخت و یاخی دنوینن. شتیکی
نااسایی وای تیدا بوو له مه زنده به دهر بوو. شتیک به نکه ترسناک بیت.

به نه له اوه له درزی ده رگا که وه دیکه تم دده. له سهره تادا نه متوانی هیچ
ببینم، لی نه وه ندده نه برد چاوه کانم له گهل نیمچه تاریکی ژووره که راهان و
ده موچاوی هه ردو وکیان دهرکه وت.

گویم لی بوو سهید پرساری لیده کات: "شه مسی ته وریزی، نه وه چی بوو
که سیتی وهک تو ی بو به غدا هینا؟ ئایا ئیرهت له یه کی له خه ونه کانتدا دیوه؟"
ده رویشه که سهری بادا و وتی: "نه خیر، نه وهی منی بو به غدا هینا خه ون
نه بوو، به لکو دیدگا بوو. من خه ون نابینم."

(هه مووان خه ون ده بینن)، باوه زه مان به ناسکییه وه نه مه ی گوت، (به نکه
به رده وام له بیرت نه بینن، ودلی نه مه وا ناگه یه نیت که تو خه ون نابینیت).

ده رویشه که به پیداگرییه وه وتی: "به لام من خه ون نابینم: نه مه به شیکه له
پهیمانی نیوان من و خودا. که مندا ل بووم، فریشته کان و نه یینه کانی
گه ردوون له بهرچاوم دیار بوون. که نه وه م به دایبام وت، تو وره بوون و
داوایان لیکردم واز له خه ون بینن بینم. کاتی نه وه م به هاوړیکانم وت، نه وانش
گوتیان که من خه ون بیننکی ره نجه خه سارم. هه ولم دا که نه وه به ماموستا کانم
بلیم، که چی وه لامه کانیان جیاواز نه بوو. له کوتاییدا زانیم که خه لکی شتیکی

نااسایی دهیستن، ناوی لیده‌نین خه‌ون، بویه وام لی‌هات رقم له وشه‌ی خه‌ون و خه‌ون‌بینیش ده‌بووه‌ه.

ده‌رویش‌ه‌که وهک ئه‌وه‌ی له‌پر ده‌نگیکی بیستیت، وازی له قسه‌کردن هیتا، له دواییدا شتیکی سه‌یر پووی دا. هه‌ستایه سه‌ر پی و به سه‌نگینی و ئارامیه‌وه به‌ره‌و ده‌رگا‌که بۆ لای من هات و ته‌ماشای ده‌کرد. وهک ئه‌وه‌ی له‌میانه‌ی ده‌رگا داره‌که‌وه شت ببین، پیده‌چوو بزانتیت من خۆم لی داگرتوون. دلم به توندی که‌وته خورپه. ویستم برۆم و به‌ره‌و ناندینه‌که بگه‌ریمه‌وه، لی نه‌مزانی چۆن ئه‌وه بکه‌م. قۆله‌کانم و هه‌ردوو لاقم و هه‌موو جه‌سته‌م وشک بوون. له پشت و له‌میانه‌ی ده‌رگا‌که‌وه، چاوه نادیاره‌کانی شه‌مسی ته‌وریزی ته‌ماشایان ده‌کردم.

ترسیکی زۆرم لی نیشت، هه‌ستم کرد هیزیکی گه‌وره به جه‌سته‌مدا ده‌گه‌ریت. نزیکه‌که‌وته‌وه و ده‌ستی خسته سه‌ر ده‌سکی ده‌رگا‌که، وه‌لی هه‌ر ئه‌وکاته وای بۆ‌چووم که ده‌رگا‌که ده‌کاته‌وه و ده‌مگریت، وه‌ستا. له‌م مه‌ودا که‌مه‌وه ده‌مو‌چاویم نه‌بینی و نه‌مزانی چ شتی وای لیکرد که رابوه‌ستیت. به شنه‌وه‌یه‌کی توانا‌پروو‌کین دوو خوله‌کی دووردریژ چاوه‌ریمان کرد، ئینجا وه‌رسو‌پا. که له ده‌رگا‌که دوورکه‌وته‌وه، له‌سه‌ر گیرانه‌وه‌ی چیرۆکه‌که‌ی رۆیشت:

"که که‌می گه‌وره‌بووم، جا بۆ ئه‌وه‌ی هه‌ر کاتی تووشی خه‌ون‌بینین بووم وا بزنام که خه‌ون نابینم، داوام له خودا کرد که له خه‌ون‌بینین بیه‌شم بکات. خودا نزا‌که‌می گیراکرد و خه‌ون‌بینینی له‌کۆل کردمه‌وه. ئاوها ئیدی خه‌ونم نه‌بینی."

شمسی ته‌وریزی به‌ر له‌وه‌ی بلیت: "خودا توانای خه‌ون‌بینینی لی سه‌ندمه‌وه، به‌لام به‌وه قه‌ره‌بووی بۆ کردمه‌وه که توانای لیکدانه‌وه‌ی خه‌ونی که‌سانی دیکه‌ی پی به‌خشیم. من لیکده‌ره‌وه‌ی خه‌ونانم، له‌ته‌ک په‌نجه‌ره کراوه‌کانی ژووره‌که وه‌ستا و ته‌ماشای خوناوی بارانه‌که‌ی ده‌کرد و بیرى ده‌کرده‌وه.

چاوه‌پنی ئه‌وه‌م ده‌کرد که باوه‌زه‌مان به‌م گالته‌جارپیه باوه‌ر نه‌کات و وهک چۆن به سه‌رکۆنه‌کردنی منه‌وه ماندوو بوو، ئه‌ویش سه‌رکۆنه بکات.

بهلام سەيد به پۈزەوھ سەرى لەقاند و گوتى: 'پەدەچىت تۆ كەسىكى
 ئااسايى بيت. پىم بلى چىت دەوى تا خزمەت بكەم'.
 'نازانم. لە راستىدا، من ئومىدىم ئەو بوو كە تۆ بتوانىت پىم بلىت چۆن
 دەتوانىت يارمەتىم بدەيت'.
 'مەبەستت چىيە؟' سەيد پرسىي و نىشانەي سەرسورمان لە دەموچاويدا
 نەخش بوو.

'من دەرويشىكم و نزيكەي چل سالە به ولاتاندا دەگەرپىم و شارەزاي
 شىوازەكانى سروشت بووم. ھەرچەندە شىوازەكانى كۆمەل بۆ من نامۆن،
 بەلام گەر پىويست بكات، دەتوانم بەقەد دىندەيى گياندارىكى كىوى بجهنگم،
 بەلام ناتوانم ئازارى كەسىك بدەم. دەتوانم كەلووھەكانى ئاسمان بژمىرم، لە
 دارستانەكاندا درەختەكان لە يەكتەر جىابكەمەو، ھەك كىتپىكى كراوھ جۆرى
 كەسەكان دەخوينمەوھە كە خودا لە شىوھى خۆي ئەفراندوونى'.

شەمس كەمەكىك ھەستا و چاوەرپىي كرد تا سەيد فانوسىكى پىكرد، ئىنجا
 لەسەر وتەكەي بەردەوام بوو، 'يەكئى لە پىساكان دەلەيت: لەم گەردوونەدا
 لەمىانەي ھەموو شتىكەوھە و لەمىانەي ھەموو كەسىكەوھە دەتوانىت خودا
 بخوينتەوھە، چونكە خودا لە مزگەوت يان لە كەنىسە يان لە كەنىشت قەتەس
 نىيە، لى تۆ گەر ھىشتا بىتھەوئى بزانىت عەرشەكەي بە ديارىكراوى لە كوئىيە،
 تەنھا يەك شوين ھەيە دەتوانىت تىيدا لىي بگەرپىت، ئەويش دلى عاشقىكى
 راستەقىنەيە. ئىدى دواي بىنىنى ئەو كەسىك ناژى، دواي بىنىنى ئەو كەسىك
 نامرەيت. ئەوھى بىدۆزىتەوھە ھەتاھەتايە لەگەلیدا دەمىنەيتەوھە'.

لەبەر ئەو تىشكە كز و لەرزۆكەدا، شەمس بالا بەرزتر دياربوو، پرچەكەي
 لە شىوھى شەپۆلى نارىكدا بەسەر شانەكانىدا شۆپبوو بووھە.

'بەلام زانىارى گەر لە شوپىنكەوھە ھەلنەقولەيت، لە ئاويكى كەمخوئى بن
 گولدانىكى كۆن دەچىت. ئەوھە سالانىكە من داوا لە خودا دەكەم كە ھاوھەلىكم بۆ
 بىترەيت تا ئەو زانىارىيەي لەگەلدا بەش بكەم كە لە ناخى خۆمدا
 كۆمكردووتەوھە. لە ئەنجامدا كاتى لە سەمەرقەند بووم ھەر لەو پرواينەمەوھە
 زانىم كە دەبى بەدواي ئەو چارەنووسەمدا بۆ بەغدا پىم. من دەزانم تۆ ناوى

هاوه له كهه دهزانیت و دهشزانیت له كوییه، ههروهها دهزانم كه تو ئیستاش نهیت، له مهولا هر پیم دهلیت.

له دهرهوه شهو خهريكبوو بالی دهكیشا، له میانهی پهنجهره كراوهكانهوه تیروژنك له تیشكی مانگ دزهی دهكرد. زانیم كه درهنگم بهسهردا هاتوو. بینگومان چیشتلینه ره كه لیم دهگه پیت، بهلام گویم پی نهدا. بو یه كه مین جار بوو ههستم به بهخته وهری كرد، چونكه گوپراهه لیم فهراموش كردبوو. "نازانم جوری ئهو وهلامانه چین كه له من داویان دهكیت)، سهد وهره وریكی كرد، "خو ئه گهر له چارهه نووسرابیت زانیارییهك ئاشكرابكهه، دهزانم ئهوه له كاتی خویدا هر پروودهات. ئیدی تا ئهو كاته دهتوانیت وهك میوانك له لامان بمینیتوه."

كه دهرویشه گه پیدهكه ئهوهی ژنهوت، به خاكه رای و پیزانینهوه داچه مایهوه تا دهستی باوه زهمان ماچ بكات. له و ساته دا سهد پرسیاركی سهیری كرد: "تو گوت ئامادهیت هه موو ئهوهی دهیزانیت پیشكهشی كه سیک دیکه ی بكهیت. دهتهوئ وهك ئهوهی راستی مروارییهکی بهنرخ بیت و لهناو دهستندا رایبگریه و پیشكهشی كه سیک دیاریكراوی بكهیت، بهلام كه سیک دلی والا بكات تا به پیری پروناکی رۆحیهوه بچیت بو هر مروفیک کاریکی ئاسان نییه. تو هه وهره بروسكهی خودا ددهزیت. ئهی بهرانبهر بهوه دهتوانیت چ شتیک بیهخشیت؟"

تا له ژياندا ماوم وهلامهكهی ئهو كاتهی دهرویش له یاد ناكهه. بروكانی ههلبری و به دلنیا ییهوه وتی: "من ئامادهه سهری خویم پیشكهش بكهه". ترسام، تهزوویهکی سارد به پشتندا تیپه پری. كه گه پامهوه چاوهكانم خسته سهر درزی دهركاكه، بینیم كه سهدیش به وهلامهكه ئهبلق بووه. "پیم وایه ئه مرق بهگویره ی پتویست قسهمان كردد، باوه زهمان هه ناسبه یهکی هه لكیشا و له سهری رۆشیت: "بینگومان تو ماندوویت. با بانگی فهقی لاوهكه بكهه، تا جی خهوتنت پیشان بدات و پیخهفی پاک و قایی شیرت بداتی."

شه مسی تهو ریزی بهرهو دهركاكه وهر سوپا و ترسم لی نیشته نه بادا دووباره تخم بروانیت. وا دیاربوو كه ته ماشای دهكردم، نیکاكانی دهركاكه

ده سمن و له بوشايی و سووچه کانی پوځم ورد ده بیسته وه، له و پازانه ده گه پیت که تهنانه له خومیش پنهان. له ویه جادووی پش بکات، یان له به ردهستی هاروت و ماروت، نه و دوو فریشته بابلییه ی که قورئان باسیان ده کات، مه شقی کردبیت، یان به هره یه کی وای هیه که ده توانیت له میانه ی ده رگا و دیواره وه شت ببینیت. شته که هه رچییه ک بیت نه و ترسی خستووه ته دلمه وه.

"پتویست به بانگکردنی فه قیکه ناکات"، له گه ل قسه که دا پیتی ده نگی تا ده هات به رزده بووه وه: "هه ست ده کم نه و له شویتنکی نزیکه و په نکه گویشی لیمان بووبیت".

هاواریکی وام لی هه ستا په نکه مردووه کانم له نیتو گوره کانیانه وه بیدار کردبیته وه. به ترسیکی بقیه وام پاپه پیم و له سه ر پنیه کانم وه ستام و به ره و باخچه که رامکرد. له و تاریکیه دا له حه شارگه یه ک ده گه رام، وه لی له وئ شتیکی کتوپری ناخوش چاوه پنی ده کردم.

"هه ی بچکولی گیل، که واته تو لیره یه"، چیشتلینه ره که هاواری کرد و گسکه که ی دهستی راده وه شانده و به ره و پروم ده هات: "کوپم، تو کیشته ناوه ته وه، کیشته یه کی گوره".

لابه لا ده رپه پیم و دواچار توانیم خوم له گسکه که لایده م. چیشتلینه ره که به هه ناسه برکتوه بانگی کردم: "بو ئیره وه ره، نه گینا هه ردو و لاقت ده شکینم".

وه لی نه چووم و وه ک تیر بو ده ره وه ی باخه که ده رپه پیم. له و ده مه دا پوخساری شه مسی ته وریزی له به رچاوم ده دره وشایه وه، به دریزایی نه و پینگه پچاوپنچه ی که ته کی که ی به رینگه سه ره کییه که وه ده به سته وه، هه ر پامکرد و پامکرد. تهنانه ت دوا ی نه وه ی زور دووریش که وتبوومه وه، له پاکردن نه که وتم. دلم به توندی لئی ده دا و گه رووم وشک بووبوو. هه ر پامده کرد تا هه ستم به شلیوونی چوکه کانم کرد، ئیدی توانای پویشتم نه ما.

ئىيلا

نورتامبىتون، ۲۱ ئايارى ۲۰۰۸

بەيەننى پۇژى دواتر دەيفىد زوو بۆ مال گەپايەو و ئامادەى شەپ و دەمەقالى بوو، بەلام سەيرى كرد ئىيلا لەنتو جىگەكەيدا لە پرخەى خەودايە و دەستىنوسى پۇمانى (كفرى شيرىن) لە باوۋەشيدايە و پەرداخى بەتالى شەراب بە تەنىشتىيەو دانراو. بەرەو لاي پۇيشت تا دلىيا بىت كە بە پەتو بچووكەكەى خۆى باش داپۇشيە، بەلام زوو نيازەكەى گۇپى.

دواى دە خولەك ئىيلا لە خەو رابوو. كاتى گوىى لى بوو لەسەر شۆركەكە خۆى دەشوات، سەرى سورما. ھەرچەندە ئەو لەگەل ئافرەتانى تردا سەرجىنى دەكرد و پرونىش بوو لەگەلىاندا شەوى بەسەر دەبەرد، بەلام لەسەر شۆركى مالەكەى خۇيدا نەبوايە، خۆى نەدەشت. كە دەيفىد لە خۇشتن بووۋە و بۆ ژوورەكە گەپايەو، ئىيلا خۆى كرده خەوتوو تا لە چەندوچوونى نەھاتنەو كەى خۆى دووربگريت.

دواى سەعاتىك كەمتر، شوو كەى و ھەردوو مندالەكەى پۇيشتن و ئىيلا بە تەنھا لە ناندینەكە دانىشت. وا دياربوو كە ژيان گەپاۋەتەو دۇخى ئاسايى خۆى. ئىيلا ئەو كىتىپى چىشتلىتانەى كردهو كە بە لايەو پەسند بوو (چۇن ھونەرى چىشتلىتان ئاسان و لەزەتبەخش دەكەيت؟)، دواى ئەوۋەى لە چەند بابەتىكى ھەلبۇاردەى كۆلىيەو، خواردنىكى ھەلبۇارد كە ئامادەكردنى ھەندى قورس بوو، بۆيە ھەموو دواينىو پۆكە پىوۋەى مژوول بوو.

شۆرباى گويكە ماسى لەگەل زەعفەران، گويىزى ھندى، پرتەقالى جنراو و قارچك، گژوگىي تازە، پەنيرى پۇزمارى، فاسقۇلياي سەوز، سىر و لىمۇى

تیکه لکراو و زه لاتهی که لهرم، ئینجا دهرباره ی شیرینی برپاری دا: کیککی شکولاته.

چهند هۆکاریک هه بوون وایان له ئیلا ده کرد که هه ز له چیشتلینان بکات، چونکه هه زه که ی هه ر ئه وه نه بوو له چهند که ره سه یه کی ئاسایی ژه مه خۆراکیکی به له زه ت ئاماده بکات و دلی خۆش بیست و هه ست به خۆشحالی بکات، به لکو کاره که هه ستیکی سه یری ده خسته دلییه وه، له وه ش گرینگتر خۆی چیژی له چیشتلینان ده بیینی، چونکه وه ک ئه وه ی مه ژگی ئارام بکاته وه، هه زی لی ده کرد و داهیتانی تیدا ده کرد. له ژیانیدا ناندین تاقه شوینیک بوو که له سایهیدا دهیتوانی له هه موو دنیای دهره وه خۆی دووربگریت و له ناوه وهیدا رهوتی پۆژگار بووه ستینیت. به خۆی دهوت رهنگه سیکس هه مان کاریگه ریی له سه ر هه ندی که س هه بیست، وه لی ئه وه هه میشه پتویستی به دوو که س هه یه، که چی چیشتلینان هه موو ئه وه ی بنیاده م ئاتاجیتی کات و بایه خدان و کرینی کۆمه لی که ره سه ی لای به قاله.

ئو که سانه ی له ته له فزیۆن به رنامه پیشکه ش ده که ن ئامازه به وه ده دن که چیشتلینان به نده به سرووش و په سه نایه تی و داهیتانه وه. وشه ی دلخوازیشیان (ئه زموون). له ئیلا له گه ل ئو بوچوونه نه بوو. بوچی (ئه زموون) بو زاناکان و هونه رمه نده کان جی ناهیلرئ! ئاخه چیشتلینان په یوه ندیی به شته بنه ره تییه کان و ره چاوکردنی مۆچیاریه کان و حیکمه تی سه رده مه کانه وه هه یه. ئه وه ی له سه ر تو پتویسته بیکه یت په پره وکردنی دابه په سه نه کان و به کاره یتانیانه، نه ک ئه زموونکردنیان، چونکه سه رچاوه ی لیهاتوویی له چیشتلیناندا دابونه ریه کانه. هه رچه نده سه رده می نوئ به های ئه م شتانه ی که م کردووه ته وه، به لام زیانیکیش له وه دا نییه که بنیاده م له خواردن چیکردندا کۆنه خواز بیت.

هه روه ها ئیلا پۆژانه گه شه ی به کاره دووباره بووه کانی ده دا. له به یانیی هه موو پۆژیکدا، تا پاده یه ک له هه مان کاتدا، ئه ندامانی خیزانه که ی قاوه لتی ده که ن، له پشووی کۆتایی هه فته دا بو هه مان مه له بندی بازارکردن ده پۆن، له یه که م پۆژی یه که شه ممه ی هه موو مانگیکدا بو شتوکردن دراوسیکانیان داوه ت ده که ن. له به ر ئه وه ی ده یفید مژوولی کاره که ی بوو و کاتی به ده سته وه نه بوو،

ئىدى بەرپرسيارىتى ماله كه كه وتبووه ئهستوى ئىلا: مشوورخواردن و سهپرهرشتىكردى دارايى مال، دووباره دهستپىداهيتان و پىكخستى كهلوپهلهكان، چوونه بازار و دابىنكردى پىويستىيهكانى ماله كه، پىكخستى چهند خستهيهك بۇ مندالهكان و يارمه تيدانيان له ئهركهكانى قوتابخانه ياندا و شتى تر. له پۇژانى پىنجشه مووه كاندا بۇ (يانه ئىكه لكردى خواردنهكان) دهچوو، له وئى ئەندامانى يانه كه قاپه خواردنى چەندىن ولاتيان تىكهله دهكرد و به بهارات و پىكهاته ئى نوئ شىوازه كونهكانيان تازه دهكردهوه. هه موو پۇژانى هه يىيهك له بازارى جوتياره كاندا چەند سەعاتىكى به سەرده برد و ده باره ئى به رو بوومه كانيان له گه لىاندا قسه ئى دهكرد و دىقته ئى دهفرانه ئى دهدا كه خو شاوى قوخی كه مشه كريان تىدا بوو، يان باشتىن شىوازى لىتانى قارچكى پۇرتابىلاى قهواره بچووكى بۇ كپارىك رافه دهكرد. كه به رهو مال ده پۇيشته وه له رىزه دوكانىك ئه وه ئى به رچاوى كه وتبا ده پكرى.

له ئىواره ئى پۇژانى شه مەدا، ده يقىد له گه ل خویدا ئىلاى بۇ چىشخانه يهك ده برد (تايلاندى بوایه يان ژاپونى)، گەر ماندوو يان سه رخوش نه بووانه، يان سه رود لىان خوش بوایه، ئه وا كه بۇ مال ده گه رانه وه، پىكه وه جووت ده بوون. ماچو مووچى كورت و خىرا، جووله ئى ناسكى له سۆزه وه هه لقولاو پتر له ئه شىن. ده مى بوو گپرى جووتبوونيان تىدا كوژابووه وه. چەندىن هه فته تىده پهرى بى ئه وه ئى توخنى يه كتر بكه ون. سه ير له وه دا بوو ئىلا سه رجىئى به شتىكى گرینگ ده زانى، وه لى ئه مىستا دواى ئه وه ئى له لىاى كزبوو بوو، هه ستى به ئاسووده ئى ده كرى و پى و ابوو كه خه رىكه ره ها ده بىت. به شىوه يه كى گشتى ده باره ئى ئه و بىروكه يه ئى كه ژن و مىردىك ماوه يه كى زور به سه ر ژن و مىردا يه تىياندا تىخه پرى بىت، ئىدى ورده ورده جوشى سروشتى له ده ست ده دن، شىوازى پىكه وه ژيان و په يوه ندىه كى پر له دلنباى و جىگىرى جىگه ئى ده گرته وه، ئاوهاش هه ستى به قايلبوونىك ده كرى.

تا قه كىشه يهك ئه وه بوو كه ده يقىد وهك له گه ل ژنه كه یدا وازى له سه رجىئى هىتابوو، وهك دىكه له ده ره وه وازى نه هىتابوو، ئه مىش راس ته وخو به پوویدا نه ده دا، به لكو گو مانه كانىشى ده رنه ده خست. جا له بهر ئه وه ئى كه سىك له هاوړى نزىكه كانيان به نىوانيانى نه ده زانى، هىچ واته وات و شتىكى

ئابدۇرەھمان پەزىلەتلىك، ھېچ شىئى نەبوو كە زامانەكان بېئىتە گۆ، ئەمەش شىئەكەى بۆ ئاسان كەردىبوو كە خۆى بە بېئىگا پېشان بىدات. نەيدەزانى شووئەكەى بەواى پەيوەندىيەكانىيەو لەگەل ئافرەتانى تردا چۆن كارى خۆى دەكات، بە تايىبەتى لەگەل ئافرەتە جەئىلە يارىدەدەرەكانىدا، بەلام پىاوە شىئەكەى بە ھىئورى و لىزانىيەو دەكرد. جا لەبەر ئەوئەى خىانەتكەردىنىش بۆنى ھەيە و بەم ئاواھىيە ئىلا زۆر شىئى دەزانى.

گەر پىزە پووداويك قەومايان، لە تواناى ئىلادا نەبوو كە بزائىت كاميان يەكەم جار پوويداوه و كامەيان دواى ئەو پوويداوه. ئايا ھۆيەكەى ئەو بوو كە مىردەكەى غايەنەتى لىدەكرد؟ يان بە ئاوه ژووو بوو؟ ئايا يەكەم جار دەيىقە غايەنەتى لىكرد، ئىنجا ئەمىش جەستەى خۆى فەرامۆشكرد و ئارەزووى جووتبىونى لەدەست دا؟

لە ھەردوو باردا شىئەكە وەك خۆى مايەو: ئىدى پووناكى لە نىوانىندا نەمابوو، ئەو پووناكىيەى كە يارمەتى دەدان لە ئاوى ژن و مىردايەتتەكى نادىاردا مەلە بگەن و تەننەت دواى خستەوئەى سى منداى و تىپەپىنى بىست سالى، لەسەر ئارەزوو سەر ئاوكەتووەكانىان بىئىنەو.

لە ماوئەى سى سەعاتى دوايىدا بىرۆكەكان لە مەژگىدا پىكدا دەھاتن، لە كاتىكدا دەستەكانى شەژابوون، تەماتەى قازقاژ كەرد و سىرەكەى جنى و پىازەكەى سووركەدووه و زەلاتەكەى ئامادە كەرد و پەرتەقالى پاككەرد. بەگۆيرەى ئەو ئامۆزگارىيە زىپىنەى كە دايكى دەيىقە لە كاتى دەزگىرانىياندا كەردبووى، بۆ نان دروستكەردن ھەويىرى شىئە (ھېچ شىئى ئەوئەندەى بۆنى نانى گەرمەتەنوورى تازە، مال بەبىرى پىاو نەھىتەتەو)، پۆژى ئەمەى پى گوتبوو (قەت بۆخۆت نان مەكە، ئازىزم خۆت دروستى بگە، كاريگەرىيەكى سەيرى دەيىت).

ئىلا ھەموو دوايىنەو پۆكە كارى كەرد، مەژىكى ناياى ئامادەكەرد و لە جىي ھەر كەسىك وەك يەك بەركۆشى دانا، ھەروەھا مۆمى بۆندار و چەككى گولى زەرد و پەرتەقالى درەوشاوئەى دانا كە تا پادەيەك لە دەستكەرد دەچوو. وەك دوا چاوپىداخشاندن چەند پارچە دەستەسەرىكى بىرىقەدارى بۆ زىادكەرد. كە

ته‌واو بوو، میزی نانخواردنه‌که له‌و میزانه ده‌چوو که له‌ ماله ریکوپیکه‌کاندا له‌
گوفاره‌کاندا ده‌بینرئ.

ماندوو بوو، به‌لام قایل بوو، ته‌له‌فزیونی ناندینه‌که‌ی کرده‌وه و گویی له‌
هه‌واله‌ ناوخوییه‌کان گرت: کچیکي پسپوړ و گهنج له‌ شوقه‌که‌ی خوی به‌ر
چه‌قو دره، به‌ وای شورتيکی کاره‌باروه له‌ یه‌کس له‌ نه‌خوشخانه‌کان
ناگرکه‌وته‌وه، به‌ تومه‌تی به‌ئه‌نقه‌ست تیکدانی که‌لوپهل، چوار قوتایی قوناغی
دواناوه‌ندی ده‌ستگیر کران. هه‌واله‌کانی بیست و دربارهی ئه‌و مه‌ترسییه
بیگوتاییانه‌ی پوویان کردووه‌ته‌ جیهان، سه‌ری بادا. ئاخر چوون بتوانیت
که‌سانیکي وه‌ک عزیز. ز. زاهارا بدوزيته‌وه که‌ ئه‌و ئاره‌زوو و بویزییه‌ی تیدا
بیت بۆ شوینه که‌م پیشکه‌وتوووه‌کانی سه‌ر گوی زه‌وی سه‌فه‌ر بکه‌ن، له‌
کاتیکدا ده‌ورو به‌ری ئه‌مریکا ئارامی و ئاسایشی تیدا نییه‌؟

ئیلا وای بینی ئه‌وه‌ی جیگه‌ی سه‌رلنشتوانه‌ ئه‌وه‌یه له‌ دنیا‌یه‌کی ئالۆزدا
ناکرئ چاوه‌پړی ئه‌وه‌ بکه‌یت که‌ بتوانرئ خه‌لکی به‌ره‌و ماله‌کانیان
بگیردرینه‌وه، دیاره‌ کاریگه‌رییه‌که‌ی له‌سه‌ر که‌سیکی وه‌ک عزیز که‌ سرووش
له‌ سه‌رکیشیی سه‌فه‌ری به‌ره‌و دوور و پښه‌ نه‌کو تراوه‌کان وه‌رده‌گیریت،
جیاوازه.

خیزانه‌که‌ی پوښشتاین به‌ ده‌وری میزیکي نمونه‌ییدا دانیشتن، تا له‌
سه‌عات هه‌وت و نیوی ئیواره‌دا وینه‌ بگرن. مؤمه‌ دایساوه‌کان شتویه‌یه‌کی
پیرۆزیان به‌ ژووری نانخواردنه‌که‌ به‌خشیبوو، په‌نگه‌ که‌سیکی نه‌ناس بیانی
بینایه‌ وای به‌ خه‌یالدا هاتبا، که‌ ئه‌وان وه‌ک دووکه‌لنکی ته‌نک که‌ به‌ هیتواشی
له‌ هه‌وادا ده‌تویته‌وه خیزانیکي نمونه‌یی و ناسک پیکدینن، ته‌نانه‌ت نه‌بوونی
جانیتیش وینه‌که‌ی نه‌شتواندبوو. نانایان خوارد و ئورلی و ئافی دربارهی ئه‌و
شتانه‌ی که‌ ئه‌و پوژه‌ له‌ قوتابخانه‌ پوویان دابوو، ده‌ستیان به‌ زوربلیی کرد.
یه‌که‌م‌ین جاربوو ئیلا هه‌ستی کرد لییان پازیییه، چونکه‌ به‌ چه‌نه‌بازی و
ژاوه‌ژاوه‌کیان به‌سه‌ر ئه‌وه‌ بیده‌نگییه‌ قورسه‌دا زال بووبوون که‌ به‌سه‌ر خوی
و شووه‌که‌یدا بالی کیشابوو.

ئیلا به‌تیل چاو سه‌یری ده‌یفیدی کرد که‌ چه‌تاله‌که‌ی له‌ پارچه‌ قه‌رنابیتیک
ده‌چه‌قاند و به‌کاوه‌خو بۆ زاری ده‌یبرد و ده‌یجوو. نیگای به‌ره‌و هه‌ردوو لینه‌

تهنک و زهرده لگه پاره کانی و ددانه مرواریئاسا و سپییه کانی شوپ کرده وه -
 ئه و زاره ی که باش دهیناسیت و ماچیشی کردوه. دهیقدی هیتایه بهرچاوی
 خوی و ماچی ئافره تیکی تر دهکات. له بهر هر هویه ک بوو ئه و دژه ی که ئه م
 وینای کرد سکر تیره گه نه که ی دهیقد نه بوو. به لکو کوییه ک بوو له سوزان
 ساراندون، به لام به سینگیکی گه وره تر و له ژیرکراسیکی ته نکدا به ئاشکرا و
 به له خورازیبوونه وه مه که کانی ده رخستبوو. پیلایوکی چه رمی پاژنه به رزی
 دریژ و سووری له پی بوو که تا چۆکه کانی هاتبوو، به وای ئارایشی
 زیاده پوه ده موچاوی ده بریقایه وه و پهنگی کۆلکه زپینه ی ده نواند. ئیلا
 دهیقدی هیتایه بهرچاوی خوی و به خیرایی و به هه لپه وه ئه م ژنه ماچ
 دهکات، به لام نه ک وه ک جویی قه رنابیته که ی سه ر میزی خیزانه که.

هر له و شوینه دا و ته واه له و ساته دا کاتی ئیلا له کتییی (هونه ری
 چیشتلینانی ساده و ئاسان) خواردنی ئیواره ی دروست ده کرد، ئه و ئافره ته ی
 که میرده که ی تیکه لاوی بوو بوو، وینا کرد و شتیکی به خه یالدا هات. زۆر به
 پوونی و ئارامیه وه تیکه یشت که له گه ل ئه وه ی که مئه زموون و شه رمنه،
 پوژی دادیت که ده ست له هه موو شتی هه لده گریته: نان دینه که ی، سه گه که ی،
 منداله کانی، دراوسیکانی، میرده که ی، کتیه کانی چیشتلینان و رینماییه کانی
 خواردن دروستکردن بۆ ماله که. ئیدی به ئاسانی به ره و ئه و دنیا یه هه یپای
 لیده کات که به رده وام شتی گرینگی تیدا پرووده دات.

سەیدەكە

بەغدا، ۲۶ ئى كائونى دووم ۱۲۴۳

بەنيادەم كە بىتە ناو يەككى لە تەككى دەرويشەكان، ئەوا دەبىن تواناي لە سەرووى تواناي شەمسى تەورىزىيەو بىت، وەلى وا نۆ مانگ رابرد و ئەو ھىشتا لە نۆماندايە.

سەرھتا پىم وا بوو لە ھەر ساتىكدا بىت شتومەكەكانى كۆدەكاتەو و دەروا، ئاخىر ئەو رقى لە ژيانى پىكوپىك و وردەكارى بوو، سەرنجى ئەو دا كە نوستن و رابواردن و خواردنى ژەمە خۆراكى پىكوپىك و جىيەجىكردنى كارە دووبارەبووكانى وەك خەلكانى تر لە كاتى ديارىكراوى خۇيدا بۆ ئەو شتگەلىكن مایەى بىزارىيەكى زۆرن. ئەو وا راھاتبوو بە تەنھا بە سەركىشى و ئازادى بفرىت. چەندىن جار پىم وا بوو كە ھەلدىت، بەلام بەقەد گەرەبى پىويسىتبوونى بە خەلوەت، بۆ دۆزىنەو ھاوھەلەكەى پىويسىتبوونەكەى گەرەتر بوو. شەمس پىي وا بوو كە من دەگەم ئەو زانىارىيانەى كە ئەو ھەوھەيانە و ھەر دەبىن پىي رابگەيەنم بۆ كوئى بروا و ئەو كەسە كىيە بۆ لای دەروا. ھەر بەواى ئەم خوليايەشەو بوو لەتەكى مایەو.

لە ماوھى ئەو نۆ مانگەدا، لە نزىكەو چاودىریم دەکرد و دەمپرسى ئاخۆ پۆژگار بۆ ئەو بە شىوھەكى جيا و خىراتر و زۆر تىژتر فەراھەم بوو؟ ئاخىر ئەو شتەى دەرويشەكانى تر بە چەندىن مانگ و ھەندى جار چەندىن سال فىرى دەبوون، شەمس لە چەند ھەفتەيەكدا، بەلكو لە چەند پۆژىكدا فىرى دەبوو. بە وردى خۆى لە ھەر شتىكى نوئى و ئائاسايى ھەلدەقورتاند و چاودىرىكى وردەكارى سروشت بوو. پۆژانىكى زۆر دەمىنى لە باخەكەدا دەوھەستا و بە سەرسامىيەو لە تەونى جالجالۆكە يان دلۆپە ئاونگى

دەر شاووی سەر گولیکې پشکتووی شه و رد دهبوووه. بوم دهرکوت که بایه به گزنده و پروهک و گیانداران ددات و له کتیب و دستنوسهکان پتر سرووشی پیده به خشن. نهو دهمه ی وام دهزانی که نارهزووی خویندنه وهی نه ماوه، که چی دهمینی نوقمی نیو خویندنه وهی کتیبکی کون بووه.

پاشان چهند ههفته یهک راده بوورد نه دهیخویندنه وه و نه له شتیکی دهکولییه وه.

که دهرباره ی نهو له لیم پرسی، وتی گهره که بنیادهم بیرى خوی تیر بکات، وهی دهبی ناگای له وه بیت گندهلی نهکات. یهکی له ریساکان دهلیت: (هزر و خوشه ویستی له چهندین رهگزی جیا پیکدیت. هزر بنیادهم به چهندین کوت بهند دهکات، به لام خوشه ویستی هه موو کوتهکان دهشکینیت. هزر بهردهوام سرکه و به مۆچیاریه وه دهلیت: ناگات له بهدمهستی بیت، له کاتیکدا خوشه ویستی دهلیت: گوی مهدهری بۆ نهام سهرکیشییه ههنگاوینی. هزر به ناسانی له نیو ناچیت، که چی خوشه ویستی به ناسانی هه رهدینیت و له خورا دهیته داروپهردوویکی به سهریه کدا که وتوو، به لام گنجینه له نیو داروپهردوودا ون دهیته، دلی شکاویش گنجینان ههشاردهدات).

تا پتر شارهزای دهبووم، پتر به بویری و زیرهکییه که ی سهرسام دهبووم، به لام گومانیشم له پرویهکی دیکه ی خهوشداری رهسه نایه تی لیهاتوویه بیهاوتاکه ی شه مس دهکرد. ناخر تا راده ی دلپهقی قسه له پرو و سهرپاست بوو، له کاتیکدا من له تهکیکه ی خومدا دهرویشه کانم فیری نهو کردبوو که تهماشای خهوشی کهسانی تر نهکن، گهر خهوشهکانیشیان بینی لئی ببوورن و چاوپۆشی لئ بکهن، به لام شه مس بهبی تیبینی نهیده هیشت ههله یهک تیپه ریت. ههر گاوی ههله یهکی دیبا، دهسبهجی قسه ی دهرباره دهکرد و قهت له بابه ته که دا پیچوپه نای نه دهکرد. راستگویییه که ی کهسانیکى تووره دهکرد و ههستیان به سووکایه تی دهکرد، بۆیه ههزی له تووره کردنی خهک بوو تا بزانیته له ساتهکانی تووره پیدا چییان لئ دهرده که ویت.

ههسته م بوو ناچاری بکهیت کاریکی خواسابی بکات، چونکه ههوسه له ی نهام شتانه ی نه بوو، که فیری ههر شتی دهبوو، لینی ساردده بووه وه. که

تووشی کاریکی بیزارکه ر ده‌بوو، وهک پلینگى نئو قه‌فه‌ز نائومیدی دایده‌گرت. گهر دهمودوویهک بیزاری کردبا، یان که‌سئ سهرنجیکی گیلانه‌ی دهربرپیا، ده‌سبه‌جئ هه‌لده‌ستا و جئى ده‌هئشت و کاتى خۆى به دلپاگرتنى به‌فیرۆ نه‌ده‌دا. ئه‌و به‌هایانه‌ی که زۆربه‌ی خه‌لکى پاریزگارى ده‌که‌ن، وهک ئاسایش و ئاسووده‌ی و به‌خته‌وه‌رى، بۆ ئه‌و هیچیان نه‌ده‌به‌خشى. له‌ په‌یفان زۆر به‌ گومان بوو تا ئه‌و پاده‌یه‌ی چه‌ندین پۆژ تیده‌په‌رین وشه‌یه‌کى له‌ زار دهرنه‌ده‌چوو، ئه‌مه‌ش پيسایه‌کى دیکه‌یه‌ له‌ ريساکانى: زۆربه‌ی کيشه‌کانى دنیا له‌ هه‌له‌ی زمانه‌وانى و له‌ به‌دحالیوونیکى ساده‌وه‌ سه‌ره‌لده‌دن. قه‌ت وشه‌کان به‌ واتا ئاشکراکه‌یان وه‌رمه‌گره‌. کاتى بازنه‌ی خۆشه‌ويستى قورس و سه‌خت ده‌بیت، زمانى دهربرپینه‌که‌يشى به‌سه‌رده‌چیت، چونکه‌ ئه‌و شته‌ی به‌ په‌یفان دهرناپه‌ردئ، ته‌نها بیده‌نگى دهره‌قه‌تى دیت.

تا ده‌هات پتر بۆى په‌ژاره‌ ده‌بووم. له‌ ناخه‌وه‌ هه‌ستم ده‌کرد ئه‌و که‌سێکه‌ به‌ گرێکى توند ده‌سووتیت و په‌نگه‌ خۆى بخاته‌ مه‌ترسییه‌وه‌.

له‌ دواقوناغدا چاره‌نووسمان ده‌که‌وێته‌ ده‌ست ئه‌و خودایه‌ی که‌ هه‌ر خۆى ده‌زانیت هه‌ر یه‌کى له‌ ئیمه‌ چۆن و که‌ی ئه‌م دنیا به‌جیده‌هیلێت. برپارم دا تا له‌توانامدا هه‌یه‌ زیاتر شه‌مس ئارام و له‌سه‌رخۆ بکه‌م و به‌گوێره‌ی تواناش له‌سه‌ر شینوازی ژيانیکى دلنیا تر پایبه‌ینم. پیم وا بوو سه‌رده‌که‌وم، وه‌لى که‌ زستان داها، په‌یکێک په‌یدا بوو و نامه‌یه‌کى له‌ دووره‌وه‌ هئتا بوو. ئه‌م نامه‌یه‌ هه‌موو شتیکى گۆپى.

نامه‌که

له قه‌سه‌رییه‌وه بۆ به‌غدا، خاکه‌لیتوه‌ی ۱۲۴۲

ب‌ه ناوی خودا که ده‌هنده و دلۆقانه

برای ئازیزم باوه‌زه‌مان

سلۆتان لێ بیت و به‌زه‌یی و فه‌ری خوداتان به‌سه‌ردا ب‌رژیت

ماوه‌یه‌کی زۆر به‌سه‌ر دوا دیدارماندا تێپه‌ریوه، نزاده‌که‌م کاتی ئه‌م نامه‌یه‌ت پێده‌گات باش بیت. ده‌رباره‌ی ئه‌و خانه‌قاییه‌ی که له ده‌ورو به‌ری به‌غدا کردووته‌وه و تێیدا ده‌رویشه‌کان فێری حیکمه‌ت و خوشه‌ویستی خودا ده‌که‌یت، هه‌ندێ شتی نایابم بیستوه. ئه‌م نامه‌یه‌ت به‌ نه‌ینی بۆ ده‌نوسم تا له‌باره‌ی شتی که‌وه که بیرکردنه‌وه‌می مژوول کردوه، بۆچوونت بزانی. پێکه‌م بده‌ با له‌ نووکه‌وه ده‌ست پێکه‌م.

وه‌ک ده‌زانیت، سوڵتانی کۆچکردوو (عه‌لئه‌دین که‌یقوباد) پیاوێکی بیۆینه بوو و له‌ کاتی ته‌نگه‌کاندا له‌ رابه‌رایه‌تیکردندا لێهاقوو بوو. خه‌ونی به‌وه‌وه ده‌بینی که‌ شارێک دروست بکات شاعیران و پیشه‌وه‌ران و فه‌یله‌سووفه‌کان به‌ ئاشتی کاری تێدا بکه‌ن. خه‌ونیک بوو به‌وای ئاژاوه و جه‌نگه‌کانی جیهان، به‌ تایبه‌تی به‌وای هێرشێ دووسه‌ره‌ی مه‌غۆله‌کان و خاچه‌رسته‌کانه‌وه. زۆر که‌س پێیان وا بوو نایه‌ته‌ دی. ئیمه‌ هه‌موو ئه‌وانه‌مان دی، که‌ کریستیان موسڵمانیان ده‌کوشت، کریستیان کریستانیان ده‌کوشت، موسڵمان موسڵمانی ده‌کوشت. ئاییندار و تیره و هۆز، ته‌نانه‌ت برا دژی برا ده‌جه‌نگان، به‌لام که‌یقوباد رابه‌ریکی باوه‌ربه‌خۆبوو بوو، ئه‌وه‌ بوو - یه‌که‌م شوێنی دوا نیه‌شته‌وه‌ی تۆفانی گه‌وره - بۆ هه‌تانه‌دیی خه‌ونه‌مه‌زنه‌که‌ی، شاری قونیای هه‌لبژارد.

ئەمىستان لە قۇنيا زانايەك دەژى، رەنگە ناویشيت بىستىت، ناوى مەولانا جەلالەدینە، بەلام بەزۆرى بە پۇمى دەناسرى. شانازىي ئەوهم پى برا چاوم پىنى بکەويت، نەك ھەر ئەو، بەلکو شانازىي ئەوہشم بەرکەوت کە لەگەلیدا بخوینم، يەكەم جار وەك مامۇستايەكى، ئىنجا دواى كۆچى دوايى باوكى وەك مامۇستا و مۇچيارى ئەو، دواى سالاننىكىش وەك قوتابىيەكى ئەو. بەللى ھاوړىم، بووم بە قوتابىي قوتابىيەكەم. لەبەر ئەوہى پۇمى يەكجار بەھرەدار و بەحىكەت بوو، ئىدى من شتىكم پى نەمابوو فىرى بکەم، دەستم بەوہ کرد لەوہوہ فىترىم. باوكىشى زانايەكى ناودار بوو، بەلام پۇمى تاييەتمەندىيەكى ھەبوو زۆر بە دەگمەن لە زاناياندا ھەيە، وەك: تواناى قوولبوونەوہى ژىر تويكى ئايىن و دەرھىتانى گەوہەرە جىھانى و ھەتاھەتاييەكەى.

دەمھەوى بزانىت كە ئەمە تەنھا بۆچوونى تاييەتى خۆم نىيە. كاتى پۇمى لاو چاوى بە (شىخ فەرىدەدین عەتارى سۆفى)ى پايدەدار كەوت، كە كارى وردەوالەفرۆشى دەکرد، دەرمانى مىللى و بەھارات و عەترى دەفرۆشت، عەتار لەبارەى ئەوہوہ گوتى: (ئەم لاوہ لە دلى عەشقدا دەرگايەك دەكاتەوہ و ئاگرىك لە دلى ھەموو سۆفىيە عاشقەكان دادەگىرسىنىت). پۆژىكيان ئىبن عەرەبى فەيلەسوفى ديار و نووسەر و سۆفى ناسراو، كاتى پۇمى لاوى يىنى بەدواى باوكىدا دەپۆشت، گوتى: (پەنا بە خودا، ئۇقيانوسىك بەدواى دەرياچەيەكدا پى دەكات).

پۇمى ھىشتا لە تەمەنى بىستوچار سالىدا بوو، بوو بە رابەرىكى پۇجى. بەلام ئەمپۆ دواى تىپەپىنى سىانزە سال، دانىشتوانى قۇنيا بە پىشەنگى خۆيانى دەزانن. ھەموو پۆژىكى ھەينى لە سەرتاسەرى ناوچەكەوہ خەلكى بۆ بىستى وتارەكانى پوو لەو شارە دەكەن. لە بوارى زانستە ئىسلامىيەكان و فەلسەفە و لاھوت و ئاسمانناسى و مېژوو و كىمىيا و جەبردا دەستپۆشتوہ. دەوترى ئىستا پتر لە دە ھەزار مريدى ھەيە. مريدەكانى بە ھەموو وتەكانىيەوہ وابەستەن و واى دەبينن گەر لە مېژووى جىھانىش گۆران دروست نەكات، ئەوا لە مېژووى ئىسلامدا گۆرانكارى دروست دەكات.

بەش بە حالى خۇمىش ھەمىشە پۇمى وەك كۆپىكى خۆم تەماشى دەكەم، ئاخىر بەلنىم بە باوكە كۆچكردوہەكەى دا كە بەردەوام چاوم لىتى بىت.

ئەمىستا بەسالدۇ چووم و خەرىكە لە دواين پۇژەكانى تەمەنم نزيك دەبمەو،
بە پەرۇشەو دەمەھوئ بکەوئتە دەستىكى متمانەپىکراوہو.

ھەر وەك دەبىنىت، سەربارى سەركەوتن و بالايىكەي، كەچى پۇمى
چەند جارېك بەرباي گوى داوم كە لە دلەو لە خۇى قايل نىيە، چونكە لە
ژيانيدا شتىكى ناتەواوہ - ئەوئش بۇشايىكە نە خىزانەكەي و نە مريدەكانى
دەتوانن پرى بکەنەو. جارېكيان پىم گوت، ھەرچەندە ھىشتا كەمئەزمونە و
ھىشتا نەسووتاوئشە، وەلى كاسەكەي سەرپىژ پىر بوو، لەگەل ئەوھشدا
گەرەكە دەرگاي پۇحى خۇى بکاتەو تائوى خۇشەويستى بەرەو ناوہو و
بەرەو دەرەو ھەلبقولىت. كە لىنى پرسىم ئەو چۆن پىك دىت؟ پىم وت كە
ئەو ھەوہجەي ھاوہلىك، ھاوپىيەكي ھاوسەفەرە، ھەرەھا فرمودەيەكي
پىغەمبەرم ھىتايەو يادى، (پروادار ئاويئەي پروادارە).

گەر بابەتەكە دووبارە نەوروژىترايەتەو، لەوہبوو بەتەواوى لەبىرم
بچوايەتەو، بەلام كاتى قۇنيام جىتھىشت، پۇمى بۇ لام ھات و دەربارەي
خەونىك پرسىياري لىكردم كە گوايا بەردەوام دەبىنىت و تەنگەتاوى دەكات.
پىنى گوتم لە خەونەكەيدا مەنى كەسىك دەكات كە لە خاكىكى دوور لە
شارىكى گەرە و پىر لە خەلك دەژى. لەوئ پەيفەكان عەرەبىن و كاتى
پۇژاوايونى دلگىرە، كرمى ئاورىشم لەسەر گەلاي دارتوو لەنىو قۇزاخەي
نادياردا چاوہرى پىگەيشتن دەكات. ئىنجا خۇى لە ھەوشەي مالاكەي خۇيدا
بىنيوہ لە نزيك بىرىك دانىشتووہ و فائقسىكى بە دەستەوہ بووہ و گرياوہ.

سەرەتا نەمزانى خەونە تەرەتەووہرتەكانى ئامازە بۇچى دەكەن. خەونەكانى
دىار نەبوون، وەلى دواي ئەوہ، پۇژىكيان ملپىچىكى ئاورىشم بە دىاري
پىگەيشت، ئىدى وەلامەكە و مەتەلەكەم ھەلەيتا. بىرم كەوتەوہ كە من چەند
ھەزم لە ئاورىشم و كرمى ئاورىشم بووہ. ئەو شتە نايابانەي كە بىستبوومن،
دەربارەي ئەو (شېوازەي) كە تۇ پەپرەوي دەكەيت، ھاتەو ياد. بىرم كەردەوہ
كە ئەو شوئىنەي پۇمى لە خەونەكانيدا ديويئى، جگە لەو تەكىنى دەرۆيشانەي
كە تۇ داتەزراندووہ، ھىچ شوئىنكى تر نىيە. ھۇ براكەم، بە كورتى دەپرسم
ئايا ھاوہلەكەي پۇمى لە سىيەرى تەكىكەي تۇدا دەژى؟ ھەر ئەمەش واى
لىكردم ئەم نامەيەت بۇ بنووسم.

نازانم ئاخۇ ئەو كەسە لە تەككەي تۆيە يان نا. گەر وايە، ئەوا من شتەكە
 بۇ تۆ جىئەھىلەم تا ئەو چارەنوسەي پىن پابگەيەنيت كە چاوەپىي دەكات، گەر
 منيش و تۆش لە تواناماندا بيت بيبىنە يارمەتيدەرىك بۇ پىكگەياندىنى دوو
 پووبار تا بېژىنە نىو ئوقيانووسى عەشقى خودايى و يەك دەراوى ئاو
 پىككىنن، گەر توانيمان يارمەتیی دوو ھاوپىي باش بدەين كە لە ھاوپىيانى
 خودان، تا بەيەك بگەن، وا دەزانم كە فەپى خودام بەسەردا بارىو.

بەلام شتى ھەيە نايىت لە يادت بچىت، پەنگە پۆمى پياوئىكى كاريگەر بيت
 و لای زۆر كەس خۆشەويست و بەپىز بيت، ئەمەش وا ناگەيەنيت كە ناحەزى
 نىيە، بىگومان ناحەز و تانەلەندەرى ھەيە، ھەروەھا ئەم پىكەو جۆشەندە
 پەنگە توورەيى و بەرھەلستى لى بگەويتەو و ببيتە مايەى جۆرە ناكۆكيەك
 و ئىمە بە باشى لىتى تىنەگەين و پەنگە لە سەرووى تىگەيشتى ئىمەشەو
 بيت، ھەروەھا ئەو جۆشەندەى لەگەل ھاوئەلەكەيدا لەوھە لە چوارچىوہى
 خىزانەكەى و دەوروبەرى خۆيدا ببيتە مايەى كىشە، چونكە ئەو كەسەى كە بە
 ئاشكرا خۆشى دەوئ و خەلگىكى زۆر پىي سەرسام دەبن و پىزى دەگرن،
 بىگومان دەبيتە مايەى وروژاندنى ئىرەيى و پقى كەسانى دىكە.

پەنگە ھەموو ئەوانە ھاوئەلەكەى پۆمى تووشى مەترسىيەك بگەن و كەس
 پەى بەو مەترسىيە نەبات. براكەم، بە واتايەكى تر، پەنگە ئەو كەسەى كە تۆ
 بۇ قۇنيا دەينىترىت جارىكى تر نەتوانىت بگەپىتەو، بۆيە پىش ئەوہى بپىار
 بدەيت و ئەم نامەيە بۇ ھاوئەلەكەى پۆمى ئاشكرا بگەيت، داوات لىدەكەم كە بۇ
 بىركردنەو لەم مەسەلەيە ماوہەيەكى زۆرتەر تەرخان بگەيت.

ئەفسوس من تۆم خستە دۆخىكى قورسەو، وەلى وەك ھەردووكمەن
 دەزانين، خودا داواى شتىك لە كەسەك ناكات كە لەتواناي خۆى بەدەر بيت.
 چاوەپىي وەلامت دەكەم. دلنيام ئەجامەكە ھەرچىيەك بيت، تۆ ھەنگاوى
 دروست بەرەو ئاراستەى دروست دەنيت.

داوا لە خودا دەكەم كە پووناكى و تىشكى باوہر لە خۆت و
 دەرويشەكانت نەبپىت.

سەيد

سەيد بورھانەدين

شەمس

بەغدا، ۱۸ ی کانونی یەکم ۱۲۴۳

بەناو بەفرە چوون خوری هەلاجیکراوەکەرە و پێچکە بەفرگرتوووەکانەو، لە دوورەووە پەیکێک دەرکەوت. وتی کە لە قەیسەرییەووە هاتوو، بەمە واتەواتیک کەوتە ئێو دەرویشەکانەو، چونکە دەیانزانی لەم کاتە سالدایان لە ترێ شیرینی هاون دەگمەنتەر. ئاخر بەم بەفر و زریانە هاتنی پەیکێک بە خۆ و بە نامەیک بەپەلەووە یەکی لەم دوو شتە دەگەینیت: یان شتی پرویداو، یان شتی گرینگ خەریکە پرویدات.

گەیشتی تەتەرەکە وای لە دەرویشەکانی تەکیکە کرد کە بێنە زمان، چونکە هەموویان پەرۆشی زانیی نێوەرۆکی ئێو نامە یە بوون کە درایە دەست سەیدەو، سەیدیش خۆی لە عەبای نەیتییەکانی پێچابوو و هیچ ئاماژەیکە بۆ نێوەرۆکەکە نەدەکرد. بە سوخەتەسارد و لامیلیکە یەو و بە خۆپاریزییە توندەکە یەو، چەند پۆژی هەر وا مایەو و سیمای پیاویکی پێو دیاربوو، کە بە وێزدانی خەبات دەکات و بۆ گەیشتن بە بریارێکی دروست زەحمەت دەکێشیت.

لەو ماوەیەدا خۆهەلقورتان نەبوو کە پالی پێو دەنام چاو بخەمە سەر باوەزەمان، بەلکو لە ناخەووە هەستم دەکرد نامەکە تاییبەتە بە من، بەلام نەمدەزانی چۆن. چەند پۆژیکم بە تەنھا و بە خەلوەتی لە ژووری نوێژکردن بەسەر برد و هەر نەوهدونو ناوە جوانەکانی خودام دەوتەو تا پێنمایم بکەن. لە هەموو جارێکدا ناوی (جبار)م دەهاتە پیش کە جگە لە دەسلاتی خۆی، هیچ شتی پێکنایەت.

له پوڙهكانى دواتردا، ئه و دهمه دهرويشهكان خهريكى واتهوات بوون، من به تنها له باخهكهدا كاتم بهسهر دهبرد و له دايكه سروشتهكهمان پامابووم كه ئيستا لهژير پوښاكى قورسى بهفردا بوو. دواى چهند پوڙى گويتمان له زهنگه مسينهكه بوو كه له ناندينهكه به زنجيريكه وه ههلواسرابوو، چهند جارى زرينگه ليوههات، داواى كوڤوونهويهكى پهلهى له ههموومان دهكرد. كاتى چووينه ژوورى سهرهكي تهكئ، ههموان ئاماده بووبوون، فهقى تازه دهستپيكردووكان و موستهعيدهكان و دهرويشهكان به بازنيهكى فراوان دانيشتبوون، سهيديش له ناوهراستى بازنهكه دانيشتبوو و ليوهكانى ههلقراچابوون و چاوهكانى بهقوولدا چووبوون.

دواى ئهوهى خوى بهملا و بهولادا هيتا و برد، گوتى: 'به ناوى خودا، بيگومان له هوى بانگکردنتان بۆ ئه كۆبوونهويهى ئهمرۆ دهپرسن. ئه مه دهربارهى ناوهپۆكى ئه و نامهيهيه كه پيتم گهيشتووه. ئه وه گرینگ نيهيه له كويوه هاتووه، بهلام ئه وه بهسه كه ئه و نامهيه بۆ بابهتيكى يهكجار گرینگ سهرنجى پاكيشاوم'.

باوهزهمان كهمهكئ وهستا و بۆ دهرهوهى پهنجهرهكه ههليروانى. وهك ئهوهى له ماوهى ئه م چهند پوڙه دى رابردوودا چهند ساليك بهتەمهتر بووبيت، شهكەت و لاواز و پهنگ ههلبزپكاو دياربوو، بهلام كاتى لهسهر قسهكانى پويشت، دهنگى به شيوهيهكى چاوهپواننهكراو پرپوو له ريتمى سهنگينى.

'زانايهكى بالا له شارىكدا دهژى كه زۆر ليـره وه دوور نيهيه، له بهكارهيتانى پهيقان شارهزايه، بهلام زۆر خوازه بهكار ناهيـت، چونكه شاعير نيهيه. ههزاران كهس خوښيان دهوچ و به مەزنى دهزانن و پيزى دهگرن و يهكجار پنى سهرسامن، وهلى ئه و عاشق نيهيه، به هوى چهند شتيكه وه كه له سهرووى تيگهيشتنى من و ئيوهشهويه، پيوسته يهكئ له دهرويشهكانى تهكئكهمان بۆ ديدارى بروات و لهگهليدا بميتتوه'.

دلم له قهفهزهى سينگمدا گوشرا. ههناسه م قهتيس بوو، زۆر قهتيس بوو. ئيدى له وه زياترم له توانادا نهبوو تنها ئه وه نهبيت يهكئ له ريساكان بير خۆم بيتمه وه كه دهليت: 'تهنهابى و خهلووت دوو شتى جيان. كاتى به تنها دهبيت، ئاسانه خوت ههلبخه له تينيت و وا بير بكه يتوه كه تو ريگه يهكى

پراستت گرتووه، به لām خه لووت بۆ ئیمه له بارتیه، چونکه وا دهگهیه نیت که تو تنها خۆتیت بێ ئه وهی ههست بکهیت ته نهایت. به لām له کۆتاییدا باشتەر وایه منهی که سینگ بکهیت، که سینگ وهک ئاوینه بیت بۆت. ئه وهت له یادی بیت، مه گهر له دلی که سینگێ تر و خودای ناوه وهی خۆت زیاتر، ئیدی له وه ولا ناتوانیت خۆت ببینیت.

سهید له سههر قسه کهی پۆیشت و گوئی: "لێره کۆمکردوونه ته وه تا لیتان بپرسم ئایا کێ له ئیوه ئارهزووی خۆبه خشیی ههیه که ئهم گهشته پۆحییه بکات؟ دهتوانم به کێک دیاری بکه، به لām ئهمه ئه رکێک نییه له پوانگهی ئه رکه وه ته ماشا بکری، چونکه تنها له پوانگهی عهشق و به ناوی عهشق وه نه بیت ناکری."

دهرویشکی گهنج بۆ قسه کردن داوی مۆله تی کرد و پرسیی: "گه وه ره مان، ئه و زانایه کێیه؟"

"جگه له وه که سهی که دهیه و ئی بۆ لای ده پوات، ناتوانم ناوه کهی بۆ ههچ که سهی ئاشکرا بکه."

ئه وسای ژماره یهک له دهرویشهکان به جۆشه وه دهستیان بهرز کرده وه، تۆ دهرویش بوون، منیش چوومه پالیان و ژماره مان بوو به ده. باوه زه مان به دهست ئاماژهی کرد که چاوه پێ بکهین تا له قسه کهی ده بیته وه، گوئی: "پیش ئه وهی بریار بدن، شتیکی دی ههیه پێویسته بزانن."

ههروه ها سهید پینی راگه یان دین که سه فهرکه پهره له ماندووبوون و مه ترسی زۆر، ههچ دهسته به ریک بۆ گه رانه وهی ئه و که سه نییه که ده پوات. ئه وه بوو جگه له من هه موویان دهستیان داگرت.

باوه زه مان ههر له سه ره تا وه به رده وام راسته وخۆ ته ماشای چاوه کانی ده کردم، کاتی چاوه کانی له گه ل چاوه کانی یه کانی بوون، زانییم که ئه و ههر له یه کهم جاره وه ده یزانی من ده بمه تا قه خۆ به خشییک.

(شه مسی ته وریزی)، سهید له سه رخۆ و به جه خته وه ناوی هینام، ناوه کهم تامیکی قورسی له زاریدا جیهیشت، "من پێزی پێداگریه کهت ده گرم، وه لی تۆ نه نامیکی گرینگی ته ریفه ته که مانی، جگه له وهش تۆ میوانی ئیمهیت."
وتم: "من وای نایینم، چۆن ده کری ئه وه بیته کیشه."

سەيد ماوەيەکی زۆر بێدەنگ بوو، چەندین سات بە قوولی بیری کردووە، ئینجا لەناکاوەستایە سەرپێ و گوتی: "با ئیستا ئەم بابەتە بخەینەلاوە، کە بە ھار ھات جاریکی دی قسەي لێدەکەینەو".

دلم ھاروشیت بوو. ھەرچەندە ئەو دەیزانی کە ئەم ئەركە بە پلەي یەكەم تاقە ھۆيەك بوو مني بۆ بەغدا ھێنابوو، باوەزەمان دەيەويست بۆ بەدبەتانی چارەنووسەكەم، ھەلەكەم لە دەست بدات.

وتم: "ئاخر گەرەم بۆچی؟ چاوەپێکردن لە پای چي، لە کاتێکدا منیک ئامادەم دەسبەجێ بڕۆم؟ پێم بڵێ شارەكە كامەيە و زاناکە ناوی چيیە؟ تا دەسبەجێ ھەپپای لێ بکەم".

سەيد بە دەنگيکی یەكلاکەرەو و ساردەووە کە رانەھاتیووم دەنگي وای لێ بژنەووم، وەلامی دایەو: "شتی نییە تا گفتوگۆي لەبارەووە بکەین. کۆبوونەووەکە کۆتایی ھات".

* * *

زستانیکی درێژ و سەخت بوو، باخەكە وەك لاشەيەکی ساردوسر بەستبووی، ھەرەھا لێوھەکانی منیش. لە ماوەي سنی مانگی دواییدا کەسیکم نەدواند. ھەموو پۆژێ بەو ئومیدەي درەختی ببینم شکوفەي کردووە، ئیدی کردبووم بە پیشە مەودایەکی دوور دەپۆیشتم و لە دێیەكە دوور دەکەوتمەووە. وەلێ دواي بەفرەكە، بەفریکی زۆرتری بەسەردا باری. ھینشتا بە ھار نزیک نەبوو بوووە. لەگەل ئەوەي لە دەرەوھەدا سەرودلم تێکچوو بوو، لە ناوہەي خۆم بە پەزامەندی و گەشبینی مامەو. لێرەدا پێسایەکی دیکەم ھاتەو یاد، ئەمیش بێنەمایەكە لەگەل مگێزم دەگونجیت: ھەرچی شتێك لە ژیاوتدا پرووبدات، جا با بێزارکەریش بنوینیت، مەچو نێو دەقەري ناوئومیدیەو، تەنانت ئەگەر ھەموو دەرگاکانیش داخران، ئەوا خودا دەرگایەکی تازەت بۆ دەکاتەو. سوپاسی خودا بکە! کاتی ھەموو شتی بە دلی تو و لەبەر دلان بیت، ئاسانە سوپاسی خودا بکەیت. سۆفی تەنھا لەبەر ئەوہي خودا ئەو شتانەي

پټی به خشیوه سوپاسی خودا ناکات، به لکو بۆ ئه و شتانهش سوپاسی دهکات
که لټی بټبهش کردوه.

به یانی پوژیکیان پهنگیکی دلگیرم بینی، که وهک سترانیکی خوش
دلکه ره وه بوو و له بن توژه به فره کانه وه سهری ده رکردبوو. چهن دین درهخت
به ریز له چه شنی نهنگوستیلهی نقیمداردا، به بلاوی پروابوون و گوله زهنبهقی
پهنگاوپهنگیان ده رکردبوو. دلم لیوانلیو بوو له شادمانی. که به رهو تهکی
گه پامه وه، تووشی فقهی قزسووره که بووم، به شادمانییه وه سلاوی لیکردم.
وا راهاتبوو که ده بیینیم به بیدهنگی نوقمی نیو توورپیه که ده بوو، ئه وه بوو له
سه رسامیدا زاری کرده وه.

"لاو، پروت خوش بیت، هاوارم کرد، تهی نابینی وا به هار هات؟".
له و پوژه وه دیمه نی سروشت به خیرایی گورا. پاشماوهی به فر توایه وه و
درهخته کان چرویان ده رکرد و چوله که و بالندهی خوشخوان گه پانه وه و
زوری نه برد هه واپروبوو له سووکه بۆنکی تیژ.

به یانییه که گویمان له زهنگه مسه که بوو دووباره زرينگهی ده هات. ئه م
جاره من یه که م کهس بووم گه یستمه ژووره سه ره کییه که. جاریکی دی به
دهوری سه یددا به باز نه یه کی فراوان دانیشیتین. ئیمه گویمان لیگرتبوو و
ئویش به نیشانهی خوشه ویستی ده رباره ی ئه م زانا موسلمان و سه نگین و
هه مووشتزانه قسه ی ده کرد! جاریکی تر جگه له من، کهس ئاماده ی
خۆبه خشیی نه بوو.

"ده بینم شه مس تاقه ده رویشیکه ئاماده ی خۆبه خشییه"، پیتمی دهنگی
باوه زه مان به رزبووه وه، ئینجا وهک شنه با ناسک بووه وه، به لام من چاوه پټی
پایز ده که م تا ده گمه بریاریک.

وهک بروسکه لټی دابم، باوه یم نه ده کرد ئه مه پرووبدات. ئاخو من
ئاماده بووم دوا ی سئ مانگی دواخستن برۆم، که چی ئه وه تا سه ید داوام
لټدهکات شه ش مانگی تر سه فهره که م دوا بخه م. ناپه زاییم ده ربپی، گله یم

کرد، تکام له سەید کرد که ناوی شارەکه و ناوی زاناکەم پێ بلیت، بەلام ئەو پێی داگرت که پێم نەلیت.

زانیم که ئەم جارە چاوەروانییەکەم ئاسانتەر، چونکه ئیدی دواخستنیکی تری بەدوادا نایات. دواي ئەوەی له زستانەوہ بق بەہار بەرگەي چاوەروانیم گرت، دەشتوانم له بەہارەوہ تا پایز بەرگەي گرەي ئەو ئاگرە بگرم که تێم بەربووہ. پەتکردنەوہکەي باوہزەمان جۆشوخرۆشەکەمی خاوەنکردەوہ، بەلکو ورەي بەرزکردمەوہ تا پلانەکەم زیاتر بکەم. پێسایەکی تر دەلیت: ئارامگرتن مانای ئەوہ نییە بە خراپی بەرگەي ئاستەنگان بگرت، بەلکو ئەوہ دەگەینیت ئەوندە دووربین بیت لەو ئەنجامە کۆتاییە دلدیاییت که لە ھەر کرداریک دەکەویتەوہ؟ ئارامگرتن مانای چییە؟ واتای ئەوہیە که سەیری دپکت کرد، گول ببینیت، سەیری شەوت کرد، بەرەبەیان ببینیت، بەلام بیئارامی ئەوہ دەگەینیت که تۆ کورتبینیت و ناتوانیت ئەنجام ببینیت. ئارامی عاشقانی خودا قەت چک ناکات، چونکه دەزانن تا مانگی نوێ دەبیته مانگی پێ، کاتی دەوێ.

کاتی له پایزدا بق جاری سێیەم زەنگە مسەکه لێدرا، بە ھەنگاوی خێرا و دلدیاییەوہ پۆیشتم. دلدیابووم له کۆتاییدا شتەکان چارەسەر دەبن. سەید مینا شنگی لەبەربراییت لە ھەموو کاتەکانی تر پەنگزەردتر و بنیستر دیاربوو، بەلام که بینیمی وا دیسان دەستەکانم بەرز دەکەمەوہ، نیگای که لا نەخست و خۆی لە شتەکە نەبان نەکرد، بەلکو بە پڕواوہ سەری بق لەقاند.

‘ھۆ شەمس، دەي باشە. بێگومان تۆ ئەو کەسەیت که بق ئەم سەفەرە دەچیت. گەر خودا ویستی ئەوا سبەي بەیانی دەکەویتە پێ.’

دەستی سەیدم ماچ کرد. ئاخریکەي بە ھاوہلەکەم دەگەم.

باوہزەمان وەک چۆن باوکیک پێش ئەوەي کۆپەتاقانەکەي بق مەیدانی جەنگ بنیژیت، زەردەخەنەيەکی بە پڕودا دەپژینیت، ئاوا زەردەخەنەيەکی گەرمی بە پڕومدا پژاند. ئینجا لە بن عەبا درێژەکەيەوہ نامەيەکی مۆرکراوی دەرھینا، دواي ئەوەي نامەکەي پێدام، بە بێدەنگی ژوورەکەي جێھێشت و

ئەوانى تر دواى كەوتىن. كە بە تەنھا لە ژوورەكە مامەو، مۆرەمۆمەكەم
شكاند.

لە ناوێوەیدا بە دەستخەتێكى جوان دوو زانیارى نووسرا بوون كە بریتى
بوون لە ناوى زاناکە و ناوى شارەكە. ئىدى بۆ دیدارى زانایەك كە ناوى
(پۆمى)یە بەرەو قونیا دەپۆم.

دلم بە توندى كەوتە خورپە. لەمەوبەر ناویم نەبیسستبوو. بێگومان
زانایەكى بەنۆبانگە، وەلى بۆ من بە تەواوى مەتەلێك بوو. دەستم بە وتنى
پیتەكانى ناوێكەى كرد: پیتی پێى قورس و درەوشاو، پیتی واوى مەخمەلى،
پیتی میمی بوێرى و باوهر بەخۆبوو، پیتی یى ئالۆز كە دەبیت هەلبهێترى.
پیتەكانم خستەوێ سەریەك و چەندینبارە دەستم بە دركاندنێ ناوێكەى
كرد تا وشەكە لەسەر زمانم وەك پارچە هەلواىەكى شیرین توایەو، ئىدى
شەكە وەك (ئاو) یان (نان) یان (شیر) لام ئاشنا بوو.

ئىلا

نۆرتامبىتون، ۲۲ى ئايارى ۲۰۰۸

بەھواي ھەۋكردنى گەروويەۋە، ئىلا لەژىر لىقە سىپىيەكەيدا، جەستەي ماندوو بوو و بەھەستەم دەيتوانى تەفەكەي قووت بەداتەۋە. ئاخىر شەۋانى رابردوو تا درەنگانى شەۋ زىاد لە پىتويست خواردبوويەۋە و كارى تىكردبوو، لەگەل ئەۋەشدا بۆ نەۋمى خوارەۋە دابەزى تا قاۋەلتى دروست بكات. لەگەل ھەردوو مندالە جەمكەكەي و مېردەكەي بە دەۋرى مېزەكەدا دانىشت و بە ھەموو توانايەۋە ھەۋلى دا خۆي وا پىشان بەدات كە بايەخ بە قسەكانيان دەدات كە باسى جوانترىن ئۆتۆمبىليان لە قوتابخانەكەيان دەكرد، ھەموو ئەۋەي دەيەويست ئەۋەبوو بگەرپتەۋە سەر جىخەۋەكەي و بنويت.

لەناكاو ئۆرلى ئاۋرى لە دايكى دايەۋە و لىنى پرسى: 'ئافى دەلت خوشكەكەمان ئىتر بۆ مالاۋە ناگەرپتەۋە. دايكە، ئايا ئەمە راستە؟'. دەنگى گومان و تاوانباركردنى پتە دياربوو.

ئىلا گوتى: 'بىگومان ئەمە راست نىيە. ۋەك دەزانىت من لەگەل خوشكەكەتدا دەمەقالتىيەكمان بوو، بەلام خۆشى دەۋىم و خۆشم دەۋى'.
'ئايا راستە كە تو قسەت لەگەل سكوئدا كردوۋە و داۋات لىنى كردوۋە كە واز لە جانىت بىنىت؟'، ئافى وا دياربوو كە چىژ لە وروژاندنى بابەتەكە ۋەردەگرىت، بەدەم پرسىياركردنەۋە زەردەخەنەيەك لەسەر پوخسارى نەخشا.

ئىلا بە دوو چاۋى كراۋەۋە تەماشاي مېردەكەي كرد، لى دەيفىد بۆكەنى تىكنا و ۋەك ئامازەيەك كە ئەۋەي پى نەۋتوون ھەردوو لەپى والاچىرد.

ئىلا پىتمىكى دەسلەتخوازانى بە دەنگى خۇي بەخشى، ئەمەيشى لەو كاتانەدا دەکرد كە پىنمايى بە مندالەكانى دەدا، وتى: "ئەمە قەت پاست نىيە، من لەگەل سەكتدا قسەم كەردوو، بەلام داوام لىنى نەكەردوو كە واز لە خوشكەكەت بەيئەت. ھەموو ئەو ھى پىم گوتوو ئەو ھىو كە نايەت لە ھاوسەرگىرىدا پەلە بكن."

"من قەت شووناكەم، ئۆرلى ھەك لەخۆدلىيەك، ئەمەي پاكەياندا. ئافى گوتى: "بەلى، ئاوا! ھەك ئەو ھى پىاويك چاوەپنى خواستنى تۆ بىت."

لەو دەمەيدا كە ئىلا گوتى بۆ دوو مندالە جەكەكەي پادىرابوو، كە ھەريەكەيان ئەوى تى دەرووژاند، زەردەخەنەيەكى شەژاۋ لە دەموچاۋى نەخش بوو كە خۇيشى نەيزانى ھۆيەكەي چىيە. ھەرچەندە زەردەخەنەكەي خەفەكەرد، بە خەفەكراۋى ھەر ماىو، كاتىكىش ھەردوو مندالەكەي و مێردەكەي گەيانە بەردەرگا، ھىۋاي پۆژىكى خۇشى بۆ خواستن.

ئىلا تا ئەو دەمەي گەپاىو ھەك كورسىيەكەي خۇي لە بەردەم مېزى نانخواردن دانىشت و نىوچەوانى گرژ كەرد و ھىشتا زەردەخەنەكە بە لالئويىو ھەستى كەرد ھەك ئەو ھى سوپايەكەي پىس (جىر) پەلامارى ناندىنەكەيان دابىت، پاشماۋەي ھىلكەي كولاۋ و قاۋى نىو بەتال و كوپى پىس لەسەر مېزى نانخواردنەكە بلاۋبوۋبوۋنەو. سەگەكە بەم سەروپەوسەرى ناندىنەكەدا دەھات و دەچو، پەروشى دەرچوون بوو تا كەمى پىاسە بكات، ھەلى ئىلا تا دواي ئەو ھى دوو كوپ قاۋەي خواردەو ھەكەمى فېتامىنى خوارد، ھەموو ئەو ھى لە توانايدا بوو بىكات، ئەو بوو كە بۆ ماۋەي چەند خولەكەك سەگەكە بۆ ناۋ باخەكە دەرېكات.

* * *

که ئیلا له باخه که گه پایه وه، بینیی له ئامیری تۆماری تهلیفۆنه که وه
پووناکییه سووره که دهبریسکیتته وه. ئهنگوستی خسته سه زهنگه که. ئای له و
خۆشییه! دهنگی ناسکی جانیته ژووره که ی پرکرد.

“دایکه، تۆ له ویت؟ دهی باشه، پیم وا بوو له مال نییت، ئهگینا بیسته کی
تهلیفۆنه که تهله دهگرت”، به نیمچه پیکه نینیکه وه له سه ر قسه که ی به رده وام
بوو: “دهی باشه، زۆر لیت توو پره بووم و نه مده ویست جاریکی تر ده موچاوت
بینمه وه، لی ئیستا توو پره نیم. مه به ستم ئه وه یه که ئه وه ی تۆ کردت هه له بوو،
ئمه راستیه که. نه ده بوو په یوه ندی به سکو ته وه بکه یته، به لام من له و هۆیه
تیده گم که وای لیکر دیت ئه وه بکه یته. گوئ بگره، نابیت تۆ به درێژایی کات
مژوولی پاراستن و چاودێر کردنی من بیت. ئیدی من ئه و کچه منداله نیم که
ده بیت له دایه نگه بمیتیتته وه. واز له م پارێزگارییه زیده پۆیه بیتنه و لیمگه پێ با
به سروشتی خۆم په فتار بکه م. پیکهاتین؟”.

چاوهکانی ئیلا عهسریان تیزا. له هزریدا وینه ی جانیته به شیرمه خۆره یی
بروسکه ی دا. پستی به جورئ سووربوو مایه ی خه م بوو، په نجه بچکولهکانی
ئه وه ند هتک بوون، له وه بوو ئه و دیویان ده رکه ویت، هه ردوو سییه که ی بۆ
هه ناسه دان به بۆرییه که وه به سترابوون – هیشتا ئاماده ی ئه وه نه بوو که بۆ
ئهم دنیا یه بیت. ئیلا چه ندین شه و به دیارییه وه شه ونخوونی کرد و گوئی له
هه ناسه ی راده گرت تا دنیا بیت که هیشتا له ژياندا ماوه.

“دایه، شتیکی تر هه یه”، جانیته به ئاگاییه وه گوتی: “من تۆم خۆش دهوئ”.
که ئیلا ئه وه ی ژنه وت، هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و راسته وخۆ بیر ی
به ره و نامه ئه لیکترۆنییه که ی عه زیز چوو، رهنگه درهختی خۆزگه کان به دهنگ
داواکارییه کانییه وه چوو بیت، هه ر هه یچ نه بیت به شی یه که میان، رهنگه جانیته
به م په یوه ندیه ئه وه ی له سه ری پتویست بوو کردبیتی، ئه وه ی ماوه ته وه له
ئه ستۆی ئیلا یه. په یوه ندیی به مۆبایلی کچه که یه وه کرد و زانیی وا به ره و
کتیخانه ی زانکو به پتویه یه.

“کچی خۆشه ویستم، نامه که تم خوینده وه. گوئ بگره. من زۆر داوای
لینبردن ده که م. ده مه وئ ته وازۆت لی بخوازمه وه”.

ماوهیه کی کورت، به لام بارگاوی بالی کیشا، دایکه، کیشیه ک نییه.
 نا، شته که وا نییه، ده بوو پیزیکی زورترم له ههستی تو بگرتایه.
 وهک ئه وهی جانیت خوی دایک بیت و ئیلاش کچه یاخیه کهی، گوتی: 'با
 شته که له بیر خومان بیهینه وه'.
 'به لئ، کچه خوشه ویسته که م'.

جانیت وهک ئه وهی بترسیت که دواى ئه وه چ پرسیاریکی لیده کات، مینا
 وره وریکی په نهان بکات، دهنگی نزم کرده وه: 'ئه وهی پیش چه ند پوژیک وتم
 نیگه رانی کردووم. مه به ستم ئه وهیه، ئایا ئه وه راسته؟ ئایا تو زور
 خه مباریت؟'.

ئایلا به له ز به رسفی دایه وه: 'بیگومان نه خیر، ئینجا له سه ری پویش،
 سی مندالی جوانم به خیر کرد، ئیدی بوچی خه مبار بم؟'.
 به لام جانیت وهک دیاربوو دلنیا نه بوو، گوتی: 'مه به ستم له گه ل باوکه یه'.
 ئایلا جگه له راستی نه یزانی چی بلیت، 'ماوهیه کی زور به سه ر ژن و
 میزدایه تی من و باوکتدا تیپه ریوه، دواى ئه م هه موو ساله هه سته مه وهک
 دوو عاشق بمینینه وه'.

'تیگه یستم، جانیت ئه مه ی گوت و به شیوه یه کی سه یه لای ئایلا هه ستیک
 دروست بوو که جانیت لئی تیگه یشتوو.

ئایلا دواى ئه وهی ته لیفونه که ی داخست، ده رباره ی عه شق خوی پاده ستی
 بیر کردنه وهیه کی قوول کرد. له سه ر کورسییه بزۆکه که ی دانیش و خوی
 ویکه یتایه وه و له خوی پرسى ئاخۆ ئه میکی بریندار و ئازار زده چون بتوانیت
 جاریکی تر بجیته نیو ئه زموونی خوشه ویستییه وه. ئاخۆ ئه فیندارى بۆ ئه و
 که سانه یه که له م دنیا تیژ په وه دا به دواى ئامانجیک یان هۆکاریکه وه عه ودالن،
 به لام بۆ ئه وانه ی زور ده میکه ده ستیان له وه هه لگرتوو چی؟

پیش پوژاوا بوون وه لامی نامه که ی عه زیزی دایه وه.

ئازیزم عه زیز (گه ر بۆم هه بیته ئاوا بانگت بکه م)

سو پاس بۆ وه لامه ناسک و به سۆزه که ت که یارمه تی دام به سه ر ته نگزه
 خیزانییه که مدا زال ببم. من و کچه که م توانیمان ئه و به دحالیبوونه
 ئابروو به ره یه، هه ر وهک خۆت به ویله وه ناوت نابوو، تیپه پینین.

من له تاقه شتيكدا راست بووم. من له نيوان دوو دژدا ديم و دهچم:
 شه پانگيزی و نه ريني، يان زور له کاروباری. ئەو که سانه خۆم هه لده قورتينم
 که خۆشم دهوين، يان به رانبهر په وتاره کانيان هه ست به دهسه و سانی ده کهم.
 به لام ده رباره ی دهسه لاتخوازی، له ژياندا ئەم جوړه ملکه چيپکردنه
 ئاشتييانه يه م په يره و نه کردوه که تو ده رباره ی بو ت نووسی بووم.
 راستگو يانه ده ليم، پيم وا نيه که ئەو توانايه م هه بيت بيم به سو فی، به لام
 گهر که ئەمه ت پي بلیم: شته کانی نيوان من و که که م هه ر وه ک خۆم
 ده مه ويست، دوا ی ئەوه ی وازم له ده ستتيوه ردانی کاروباره کانی هيتا، به
 شيوه يه کی سه رسور هينه ر گوړان. قه رزاری تو م و زور سو پاس ت ده که م،
 هه روه ها نزام بو ت کرد، وه لی ده مي که له ده رگای خودام نه داوه و دلنيا نيم
 ئاخو هيتا له هه مان شوين ني شته جييه. هه ش به سه رم، ئايا وه ک چو ن له
 چيرو که که تدا خاوه ن مه يخانه که ده دويت، منيش ئاوها ده دوي م؟ ني گه ران مه به،
 من به ده رده دلبيه وه به رانبهر به به ها کان کفر ده که م. هيتا کفر نه کردوه.
 له مه ولاش ناي که م.

له نۆرتامبۆنه وه

هاو پيت، ئيتلا

نامه‌که

له به‌غداوه بۆ قه‌یسه‌رییه، ۲۹ ی ئه‌یلوول ۱۲۴۲

به‌ ناوی خودا که ده‌هنده و دل‌وفانه

برامان سه‌ید بوره‌انه‌دین

سل‌اوتان لی بیت و به‌زه‌یی و فه‌ری خوداتان به‌سه‌ردا برژی

که نامه‌که‌تم پی‌گه‌یشت شادمان بووم وه‌ک چۆن ناسیوتمه‌هر واه‌فاداری پی‌گه‌ی عه‌شقیت. نامه‌که‌ت تووشی گولمه‌زیک‌ی کردم، چونکه‌هر ئه‌وه‌نده‌زانیم که بۆ پۆمی منه‌ی هاوه‌لێک ده‌که‌یت، ئیدی زانیم مه‌به‌ستت کتییه، وه‌لی ئه‌وه‌ی نه‌مه‌ه‌زانی ئه‌وه‌ بوو که له‌دوا‌ی ئه‌وه‌ چی بکه‌م.

وه‌ک ده‌زانیت، ده‌رویشیک‌ی گه‌پیده‌ له‌ ته‌که‌یک‌ی منه‌ و ناوی شه‌مسی ته‌وریزییه. وه‌سپی ئه‌و که‌سه‌ی که‌ تو منه‌ی ده‌که‌یت، به‌ته‌واوی له‌مدا به‌دی ده‌کری. بر‌وا‌ی وایه‌ که‌ ئه‌و په‌یامیک‌ی بۆ ئه‌م جیهانه‌ پی‌یه. جا بۆ ئه‌وه‌ی مه‌به‌سته‌که‌ی بی‌تیته‌ دی، له‌ که‌سیکی پوونبین و پووناکییر ده‌گه‌ریت تا په‌یامه‌که‌ی خۆی بۆ بگو‌یزیته‌وه‌ و بیر‌ی زاخاوبدات و پووناک بکاته‌وه‌. ئه‌و له‌ مریدیک‌ یان له‌ فه‌قییه‌ک ناگه‌ریت، به‌لکو‌ داوا له‌ خودا ده‌کات که‌ هاوه‌لێک بدۆزیته‌وه‌. جاریک‌یان پی‌ی گوتم که‌ ئه‌و له‌ پی‌ناو که‌سانی خواسابی نه‌هاتووه‌، به‌لکو‌ هاتووه‌ تا په‌نجه‌ بخاته‌ سه‌ر خورپه‌ی دلی که‌سیک که‌ به‌ره‌و راستی رینوینی دنیا ده‌کات.

که‌ نامه‌که‌تم پی‌گه‌یشت، زانیم له‌ چاره‌ی شه‌سی ته‌وریزی نووسراوه‌ که‌ بگات به‌ رۆمی. جا بۆ ئه‌وه‌ی به‌یه‌کسانی بۆ هه‌موو ده‌رویشه‌کانی ته‌که‌یکه‌م هه‌ل بره‌خسینم، کو‌مکردنه‌وه‌ و بی ئه‌وه‌ی بچه‌ نیتو ورده‌کارییه‌وه‌، ده‌رباره‌ی زانایه‌ک که‌ ده‌یه‌ه‌وی دلی خۆی بکاته‌وه‌ قسه‌م بۆ کردن. له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی

ژماره یه کی کهم و دیاریکراو بوون، شه مس تاقه که سیک بوو ته نانه ت دواى بیستنی مه ترسیى ئه رکه که، پئی له سه ر قه بوو لکردنی ئه وه داگرت. ئه مه له زستانی رابردوودا بوو. ئه وه بوو هه مان شت له به هار و ئینجا له پایزدا دووباره بووه وه.

رهنگه بیرسیت بۆچی به درێژایی ئه م ماوه یه چاوه پیم کرد. به ئاشکرا ده لیم زۆر بیرم لیکرده وه، جگه له تاقه هۆیه ک ناتوانم هۆی دیکه به ینمه وه: وام لیهاتبوو شه مسم زۆر خۆش ویست و دلم نه ده هات بۆ سه فه ریکی ترسناک بینیرم.

شه مس له بهر ئه وه ی ژیانیکی ته نها ژیاوه، که سیکى ته بیات ئاسان نییه و هه ر ئه وه ده توانیت ئه م ئه رکه جێبه جێ بکات، به لام ئه گه ر له شاریکدا نشته جێ بوو و تیکه لاوی خه لکه که ی بوو، ئه وه ده ترسم هه ندێ که س بێزار بکات، بۆیه به گوێزه ی توانا هه ولم دا سه فه ره که ی دوا بخرم.

ئێواره ی پێش پویشته که ی شه مس، له بهر ئه وه ی کرمی ئاوریشم به خێو ده که م، به ده وری دارتووه کاندایاسه یه کی درێژمان کرد. ئاخه ر دابونه ریه ت کۆنه کان به که می له نێو ده چن. عه شق وه ک تروسکاییه ک ناسکه و به شیوه یه کی سه رسوڕه یته ر چون ئاوریشم به هیزه. بۆ شه مسم راقه کرد که چۆن کرمی ئاوریشم دواى ئه وه ی له قۆزاخه که ی سه رده ردینیت، ئه و ئاوریشمه له نێو ده بات که دروستی کردووه، بۆیه وه رزێره کان لێده برین له نێوان ئاوریشمه که و کرمی ئاوریشمه که دا یه کینکیان هه لبژێرن. زۆر جار کرمی ئاوریشمه که هیشتا له ناو قۆزاخه که یدايه ده یکوژن تا به ساغی ئاوریشمه که ده ربێن، بۆ دروستکردنی یه ک ملپنچی ئاوریشم، سه دان کرمی ئاوریشم به کار ده هینرێ.

خه ریک بوو ئێواره داده هات، بایه کی سارد به سه رماندا هه لیکرد و له رزم لیهات. له م پیرییه مدا به ئاسانی سه رمام ده بیته، لێ زانیم که ئه م له رز لیهاتمه م به وای پیرییه وه نییه، به لکو زانیم که له م دنیا یه دا ئه مه دوا جاره شه مس له ناو باخه که مدا ده وه ستیت و جاریکی تر هه چمان یه کتر نابینن. بێگومان ئه ویش هه ستی به وه کردبوو، چونکه خه میکم له چاوه کانیدا بینی.

کازيوه‌ی ئه‌م به‌يانییه، هات تا ده‌سته‌کانم ماچ بکات و داوای فه‌رم لی
 بکات، واقم وږما که بینیم قڙه ږه‌ش و دريژه‌که‌ی ږيوه و سمیله‌که‌ی تاشيوه،
 ئه‌و هوکاره‌که‌ی نه‌وت و منیش پرسیارم لیتی نه‌کرد. پیش ئه‌وه‌ی ږوات،
 گوتی ږولی ئه‌و له‌م چیرۆکه‌دا له‌ ږولی کرمی ئاوریشم ده‌چیت و ئه‌و و
 ږومی به‌ره‌و قو‌زاخه‌ی عه‌شقی خودایی ده‌کشینه‌وه، تا ئه‌و کاته دیت و
 ئاوریشمیکي به‌نرخ ده‌چنرئ، له‌ ناویدا ده‌میننه‌وه. وه‌لی له‌ کو‌تاییدا بو‌ ئه‌وه‌ی
 ئاوریشمه‌که‌ بژی، گه‌ره‌که‌ کرمی ئاوریشمه‌که‌ بم‌ریت.
 ئینجا به‌ره‌و قو‌نیا که‌وته ږی . خودا بیپاریزیت. ده‌زانم ئه‌وه‌ی له‌سه‌رم
 بو‌و کردم، هه‌روه‌ها تو‌ش، به‌لام خه‌میکي قورس که‌وتوو‌ته‌ سه‌ر دلم،
 خه‌ریکه‌ بو‌و ده‌رویشیک ږه‌روش ده‌بم که‌ له‌ هه‌موو ئه‌و ده‌رویشانه‌ی له‌
 ته‌کیکه‌ی خو‌مدا بینيومن، سه‌یرتر و سه‌رکیشت‌ر بو‌و.
 له‌ کو‌تاییدا هه‌موومان بو‌و لای خودا و بو‌و لای ئه‌ویش ده‌گه‌ږینه‌وه.
 هه‌ر خودا پشتوپه‌نات بیت

باوه‌زه‌مان

فه قیکه

به‌غدا، ۲۹ ئی ئیلوول ۱۲۴۳

بوون به ده‌رویش وه‌ک هه‌موان ئاگاداریان کردمه‌وه، ئاسان نییه، به‌لام
ئه‌و شته‌ی بیریان چوو پیتی بلین، ئه‌وه‌ بوو گهر من بووم به‌ ده‌رویش، ئه‌وا
له‌ دوو لاهه‌ تالاهه‌ ده‌چیزم. له‌ وه‌ته‌ی گه‌یشتوومه‌ته‌ ئه‌م ته‌کیه‌ وه‌کو سه‌گیک
کارده‌که‌م. پۆژانه‌ ئه‌وه‌نده‌ کارده‌که‌م که‌ ده‌چمه‌ نیو جییه‌که‌م، له‌ تاو ئازاری
ماسوولکه‌کانم و پییه‌کانم، خه‌و ناچیه‌ چاوم. له‌ خۆم ده‌پرسم ئاخۆ که‌سی
ئاگای له‌ وه‌ هه‌یه‌ که‌ چ مامه‌له‌یه‌کی خراپم له‌ گه‌لدا ده‌کرێ؟ ته‌نانه‌ت گهر
یه‌کیکیش سه‌رنجی ئه‌وه‌ی داییت، بیگومان هه‌ر گویشی پی نادات. تا زیاتر
کارم ده‌کرد، شته‌که‌ خراپتر ده‌بوو، ته‌نانه‌ت ئه‌وان ناویشم نازانن و له‌نیو
خۆیاندا به‌ چیه‌ له‌ دوامه‌وه‌ به‌ (فه‌قی تازه‌که‌ و نه‌ناسه‌که‌ و قۆسووره‌که‌)
ناویان ده‌هینام.

خراپترین شتیک بو من ئه‌وه‌ بوو له‌ ناندینه‌که‌ به‌ سه‌رپه‌رشتی
چیشتلینه‌ریک کارم ده‌کرد. ئه‌م پیاوه‌ له‌ جیاتی دل، خاوه‌نی پارچه‌ به‌ردیک
بوو. ده‌بوو له‌ سوپای مه‌غۆله‌کاندا بووبووايه‌ته‌ سه‌رکرده‌یه‌کی درنده‌ و
تینووی خوین، نه‌ک له‌ ته‌کی ده‌رویشه‌کاندا ببیه‌ته‌ چیشتلینه‌ر. له‌ یادم نییه
قه‌سه‌یه‌کی ناسکی له‌ گه‌ل یه‌کیکدا کردبیت. پیم وا نییه‌ بزانیته‌ زه‌رده‌خه‌یه‌ک
بخاته‌ سه‌ر لیوی. پۆژیکیان له‌ گه‌وره‌ ده‌رویشیکیانم پرسی ئاخۆ له‌ سه‌ر فه‌قی
پنویسته‌ که‌ له‌ ناندین له‌ گه‌ل چیشتلینه‌ریکدا ملکه‌چی مه‌ینه‌تی کارکردن بیت؟
به‌ زه‌رده‌خه‌یه‌کی ئالۆزه‌وه‌ وه‌لامی دایه‌وه‌: (نه‌ک هه‌موو فه‌قیکان، به‌لکو
ته‌نها هه‌ندیکیان).

که واته بۆچی هەر من؟ سەید بۆچی دەیهوئ من له فهقیکانی تر زیاتر
 ئازار بکیشم؟ ئایا له بهر ئهوهیه که (نهفسی من) له (نهفسی ئهوان) گهورهتره،
 بۆیه بۆ پهروه دهکردنم ئاتاجی مامهلهیهکی سهختترم؟

هه موو پۆژئ یه کهم کهس من پاده بـم، له جۆگه نزیکه که ئاو دههینم،
 ئینجا له کوانوه که ئاگر ده که مه وه، نانی کونجیدار ده کهم. بۆ قاوه لئی شۆربا
 ئاماده ده کهم. ئاخـر ئاسـان نییه بۆ په نجا کهس خواردن دابین بکهیت، چونکه
 پیویسته هه موو خواردنه کان له مه نجه لگه لئ لیتیرین که گه ره یی هه ره یه کینکیان
 له قهواره ی حه وزی گه رماوه کان که متر نییه. جا ئه وه بیتنه به رچاوتان کئ
 پاکیانده کاته وه و ده یان شوات. من له به یانییه وه تا ئیواره هه موو کاته کانم به
 پاککردنه وه ی زه وی و سه ربان و قالدـرمه به سه ر ده به م و حه وشه گسک
 ده دم و دار ده بـرم. چه ندین سه عات به سه رینه وه و پاککردنه وه ی ته خته به نده
 کۆنه کانی زه ویی ژووره کان به سه ر ده سه ته کانم و ئه ژتۆکانم کوو پ ده به مه وه،
 که جیره جیرپان لیوه دیت. مره بای پرته قال و خۆراکی گه رم ئاماده ده کهم و
 گیزه ر و کوله که سویر ده کهم و به وریاییه وه بـریکی گونجاوی خوی به کار
 دینم به جۆرئ ناییت به شی تامی هیلکه یه کی زیاد بیت. خو ئه گه ر بـریکی
 زۆرتر یا که متر خویم تیکردبا، ئه وا چیشـتلیته ره که تووشی نۆره تووپه ییه ک
 ده بوو، ئه وسـا هه موو شتیکی به سه ر یه کدا ده شکاند و ده بوو سه رله نوئ
 هه موو شتی ئاماده بکه مه وه.

له هه موو ئه وانه خراپتر، ئه وه بوو له کاتی کارکردندا داوای لیده کردم که
 به زمانی عه ره بی دوعا بخوینم، داوایشی لیده کردم به دهنگی به رز ئه و نزیانه
 بلیمه وه تا دلنیا بیت که وشه یه کم بیر نه چووه، بۆیه من پیکه وه نوێژ ده کهم و
 کار ده کهم، کار ده کهم و نوێژ ده کهم. ئازارده ره کهم لافی ئه وه ی لیده دا که:
 (کوپی خۆم، له ناندیندا چه ند به رگه ی زه حمه تییه کان بگريت، زیاتر پیده گهیت
 و له گه ل فیربوونی چیشـتلیتـاندا، ورده ورده پۆحت پیده گات).

جاریکیان لیم پرسـی: (به لام ئه م ئه زمـوونه تا که ی به رده وام ده بیت؟).

له وه لامدا گوتی: (ههزار و یهک پوژ، مادام له توانای شههرهزادی
حهکایهتخواندا بووبیت که به دریژایی ئەم ماوهیه هه موو شهوێک حهکایهتیکی
تازه دروست بکات، ئەوا له توانای توشدا ههیه بهرگهی ئەوه بگریت).

ئەمه شیتیه! ئایا له نێوان من و شههرهزادا چ لیکچوونیک ههیه؟ ئاخو
هه موو ئەوهی ئەو دهیکرد ئەوه بوو له سهه نوینیکی مهخمهلی رادهکشا و
پهنجهی پینهکانی دهجوولاند و دهنکهترینی شیرینی دهکرده دهمی پاشا
گیلهکهوه و چیرۆکی خهیاالی دروستدهکرد و خهیاالکی تیزیشی نهبوو. پێم وا
نیه که کاریکی قورسی کردبیت، ههروهها پێم وا نییه گه داوای لی کرابا
نیوهی ئەوه بکات که من دهیکهم، ههفتهیهک بهرگهی نه دهگرت. نازانم ئایا
کهس ههیه پوژهکان بژمیریت، بهلام بێگومان من دهیانژمیرم، ئەوه تا هیشتا
٦٢٤ پوژ له پێشم ماوه.

له ئەزموونهکهما چل پوژی یهکهمم له ژوورینکی بچکۆلهی نزم بهسهه
دهبرد که نه مدهتوانی رابکشیم یا به پتوه بوهستم، بۆیه لێدهبرام بهردهوام
له سهه چۆکهکانم دانیشم. گه ئارهزووی خواردنیکي باش یان کهمی
پشوودانم کردبا، یان له تاریکی یان له تهنیایی ترسابام، یا خودانهکه ران به
ئافرهتیکهوه شهیتانی بووبام، داوای لێدهکردم که ئەو زهنکه مسییهی له
بنمیچهکهوه شوڕبوو بووهو لێدهم تا یارمهتی پوچیم بدات. وهلی من قهت
ئەوه م نه دهکرد، خو ئەمهش وا ناگهیهنیت که من ئەو بیره ههله قومهله قانهم به
خهیاالدا نه هاتوه که بنیادهم که یفساز دهکن، بهلام چ ههلهیهک له وهدایه که
بیری ههله قومهله ق به خهیاالی مرقهتیکدا بیت که بهندکراوینکی بی جووله بیت؟
دوای تهواو بوونی خهلوتهکه، ده بوو بۆ ناندینه که بگه پێمهوه تا به دهست
چیشتلینه ره کهوه ئازارهکانم دهست پێبکه نهوه، بێگومان به راستی ئازارم
دهچهشت، بهلام ئەو راستیه تالهی که به قهت تالیه شتفه کهم بوو ئەوه بوو
قهت له پێنماییهکانی چیشتلینه ره که لام نه دهدا - تا ئەو ئیوارهیهی که
شه مسی تهوڕیزی گهیشته جی. لهو شه وهدا که له کوتاییدا چیشتلینه ره که
دهستی لیم گیربوو، تیروپری لێدام، داردهسته قهلهم توزهکان یهک له دوای

یهک له سهر پشتم دهشکان. ئینجا ههردوو پیلارهکه می له بهردهرگا دانا که نوکهکانیان پوووه دهرهوه بوون، ئهمهش نیشانهی ئهوهبوو که کاتی ئهوه هاتووه برۆم. له تهکیی دهرۆیشهکاندا دهرت ناکهن و به ئاشکرا بیت نالین که تو سهرکهتوو نهبوویت، بهلکو وات لیدهکن به بیدهنگی برۆیت.

(ناتوانین به زۆر بتهکین به دهرۆیش)، چیشتلینهکه ئهمهی درکاند، (چونکه بنیادهم دهتوانیت کهریک بیاته سهر ئاو، بهلام ناتوانیت به زۆر ئاوی دهرخوارد بدات. دهبی کهرهکه خۆی ئامادهیی تیدا بیت، لهمهش زیاتر پیگهیهکی تر نییه).

بیگومان مه بهستی ئهوه بوو که من کهرم. له راستیدا گهر شه مسی تهو ریزی نه بویه، ده می بوو به ته مابووم ئهم شوینه جی بهیلم، کهواته ختوکهی پتر ناسینی ئه وای لیکردم له م شوینه چهق بیهستم، چونکه له وه پێش من که سینی وهک ئهوم نه دیبوو. ئاخو ئه و له کهس نه ده ترسا، ملکه چی کهس نه بوو، ته نانهت چیشتلینه کهش زۆر ریزی دهگرت. گهر له م تهکییه دا گهر پێشهنگی هه بووینت و هی ئهوه بیت چاوی لی بکری، ته نها شه مسی تهو ریزی به ئه فسوونه کهی و ئابروومه ندیه کهی و یاخیبوونه کهیه وه بوو، نهک ماموستا و شیخه خاکه را کهی تهکیکه.

به لی، شه مسی تهو ریزی له بهر چاوی من قاره مانیک بوو. دواي ئه وهی که بینیم، زانیم من حه وه جهی ئه وه نیم که بېم به دهرۆیشیکی سه لار. گهر ماوهیه کی زۆرم له گه لیدا به سهر بردبا، ئه و ده بوومه که سینی پێشهنگ و به وهج و سه رکیش، بۆیه که پایز داهاات، زانیم شه مس دهروات و ئیتر ناگه رپته وه، بریارم دا له گه لیدا برۆم.

دواي ئه وهی خۆم یه کلا کرده وه، چووم چاوم به باوه زهمان بکه ویت، بینیم دانیشتووه و له بهر رووناکیی فانۆسیک کتییکی کون ده خوینته وه. (هیی فهقی، چیت ده وێ؟) وهک ئه وهی به بینینی من بیتاقت بوو بیت، به بیتاقتیه وه لی پرسیم.

به گویرهی ئه و توانای قسه له پرووییهی هه مبوو، گوتم: (گه وره م، زانیومه به م زووانه شه مسی ته وریزی ده روات. ده مه وی له گه لیدا بپۆم، په نگه له سه فه ره کهیدا ئاتاجی هاوده میک بیت).

(نه مده زانی تو ئاوها هۆگری بوویت)، سه ید به گومانه وه پپی گوتم: (یاخود بۆیه وا ده لئیت تا له کارکردنی ناندين رابکه یت؟ هیشتا ماوهی مه شقکردنه که ت ته واو نه بووه، هیشتا ماوته ببیت به ده رویش).

(په نگه یاوه ریکردنی که سیکی وه ک (شه مسی ته وریزی) له سه فه ره کهیدا بۆ من باشترین مه شق بیت)، هه رچه نده زانیم قسه یه کی ئاوها ئازایه تیی ده وی، له گه ل ئه وه شدا هه ر گوتم.

سه ید که وته بیرکردنه وه وه و چه ند بیده نگیه که ی دریزه ی ده کیشا، ئه وه نده بپوام به وه زیاتر ده بوو که له سه ر بیچاوه پرووییه که م سه رکۆنه م ده کات و بانگی چیشتلینه ره که ده کات، تا سزام بدات، به لام ئه وه ی نه کرد، به لکو به ناو می دییه وه ته ماشای کردم و سه ری له قاند.

(پۆله، په نگه تو بۆ ئه وه نه خولقا بیت تا له ته کی بژیت. له نیوان هه ر حه وت فه قیدا له یه ککیان زیاتر نامینیتته وه و ئه وان ی تر ئه م ریگه یه ده گرنه به ر. هه سه ته وه ریم پیم ده لئیت که تو بۆ ئه وه ناشییت ببیته ده رویش، بۆیه ده بییت له شوینتیکی تر به دوا ی به ش و چاره نووسی خۆتدا بگه رییت. ده رباره ی یاوه ریکردنی شه مسیش له سه فه ره کهیدا، ده بی له خوی بپرسیت). که ده مودوه که مان ئاوها کوتایی هات، باوه زه مان به سه ر ئاماژه یه کی به ویل و یه کلاکه ره وه ی کرد و کوتایی به باب ته که هیتا و گه پایه وه سه ر کتیبه که ی. هه ستم به خه مباری و بچووکیی خۆم کرد، به لام به راده یه کی سه یر پیم وا بوو که من ئازاد بووم.

شەمس

بەغدا، ۳۰ ئىيۇلى ۱۲۴۳

بە سواری ئەسپەكەم لە كازیوهدا پروو بەیەكە تەقاند، تەنها
جاریك وەستام تا تەماشایەکی دواو بەكەم، تەكینی دەرویشەكانم بینی وەك
هیلانەیی پەلەوەر لە نینو دارتووەكان و درەختیلەكان تا دەهات ون دەبوو.
دەموچاوی ماندووی باوێزەمان لە بەرچاوم بوو، دەمزانى نینگەرانی منە، بەلام
هۆکاریکی راستەقینەیی وام نەدەبینی وای لی بکات تا نینگەرانی بیت.

ئیدی لە سەفەریکی عەشقی ئاواهی ناوێزەماندا هەببام لیکرد، ئیدی چۆن
دەبیت تووشی زیان ببم؟ ئەمەش پێسای دەبەممە: لە نیتوان پۆژەلات و
پۆژاوا و باشوور و باکووردا جیاوازییەکی ئەوتۆ نییە. ئیدی ئاراستەت
پروو وەر لایەك بیت، ئەو سەفەری کە دەیکەیت دەبیت بیکەیت بە
سەفەری ناوێزەمان خۆت. گەر لە ناوێزەمان خۆتدا سەفەرت کرد، ئەو
دەتوانیت دنیا پانوبەرینەكە و ئەوێ پشیشییەو بەبیت.

هەرچەندە پێشبینی ئەوێ دەکرد کە پووبەپرووی هەندێ ئاستەنگ
بیمەو، وەلی پەژارە دایەگرتەم و ئەو چارەنووسەم بەخێرەیتا کە لە قونیا
چاوێزیم بوو. لەبەر ئەوێ من سۆفیم، فیزی ئەو بووبووم کە پێکەو بە
دپک و گول، بە دزیوی و جوانی زیان قایل بم. ئەمەش پێسایەکی
دیکە:

کاتی مامان که ده بینیت دوو گیانه که له کاتی ژاندا نازار ناچیتیت، ئیدی ده زانیت هیشتا ریگه بق مەلۆتکه که خوش نه بووه، که وانا جاری مندالی ناییت، جا بق ئه وهی نه فسیکی تازه له دایک بیت، پتویسته نازار هه بیت. هه وهک چۆن خشتی سوور ئاتاجی گهرمییه کی به رزه تا رهق بیت، خوشه ویستیش به نازار نه بیت کامل ناییت.

* * *

ئو شه وهی پیش ئه وهی ته کیی ده رویشه کان جی بهیلم، په نجه ره کانی ژووره که م والا کرد تا دهنگ و بۆنی تاریکی بینه ژووره وه. له بهر پرته پرتی پووناکی مۆمه که، پرچه درێژه که مم بری و چهند داویکی زبری لی که وته سه زه وییه که، ئینجا ریش و سمیلم و هه ردو برۆم تاشی. که لیبوومه وه، له و پوخساره ی نئو ئاوینه که ورد بوومه وه که پتر دره وشاوه و لاو ده یواند. دوا ی ئه وهی تووکه کانم لابر، ده موچاوم له هه ناو و ته مه ن و په گه زیک خالیبووه وه و ئیدی نه رابر دووی هه بوو نه بانه پۆژ. له م ساته وه بق هه تاهه تایه داخرا. به هتوری گوتم: (به لئ، خۆم ئه وه ده زانم). ئه مه ش پیتسایه کی تری چل پیتساکه یه: "گه ران به دوا ی خوشه ویستیدا ده مانگۆریت. که سیک نییه به دوا ی خوشه ویستیدا بگه ریت و له کاتی سه فه ره که یدا پی نه گه یشتیت. هه ر ئه وه منده ده ست به سه فره ی گه ران بکه یت، ئیدی له ناوه وه و له ده ره وه ده ست به گۆران ده که یت."

باوه زه مان به سووکه زه رده خه نه یه که وه سندووقیکی مه خمه لی ده ره ینا و پیتشکه شی کردم. له ناویدا سی شتم بینی که ئه مانه بوون: ئاوینه یه کی زیوین، ده سته سپرکی ئاوریشم و که مۆله یه ک که عه تری تیدا بوو.

(ئهم شتانه په نگه له سه فره که تدا یارمه تیت بدن، که ئاتاجیان بوویت به کاریان بیتنه. گه ر بپوات به خۆت نه ما، ئه وا ئاوینه که جوانی ناوه وه ت پیشان ده دات. ئه گه ر هه ست کرد ناو و ناوبانگت له که یه کی گرتووه، ئه وا

دهسته سږه که یه کسه ر بنگه ر دبی دلت دینیته وه یاد، به لام عه تره که برینه کانی ناوه وه و دهره وه ت تیمار دهکات).

دهستیکم له هه ریه که یان دا، ئینجا سندووقه که م داخست و سوپاسی باوه زه مانم کرد و گوتم: (پیم وایه تو ئیتر ناتهوئ شتیکی تر بلیت).

له گه ل گه ردی به یاندا، کاتی چۆله که کان دهستیان به جریوه جریو کرد، که دلۆپه ئاونگه بچوو که کان له سه ر لقه کانه وه دهستیان به تکانه وه کرد، سواری ئه سپه که م* بووم و به ره و قونیا تیمته قاند. نه مده زانی چی چاوه پیم دهکات، وه لئ له و چاره نووسه دلنیا بووم که خودا بۆی نووسی بووم.

* نووسه ر پیشتر ولاخه که ی شه مسی به (ماین) ناو بردووه، به لام له مه ولا به درێزایی پۆمانه که به (ئه سپ) ناوی ده بات، بۆیه منیش هه ر ئه سپم به کار هێناوه. (و. کوردی).

فه قیكه

به غدا، ۳۰ ی ئیلوولی ۱۲۴۳

په دواى شهمسى ته ورئزیدا، به سواری ئه و ئه سپه ی که دزیووم، تيم ته قاندا. تا له توانامدا بوو هه ولم دا مه ودايه که له نئوانماندا بهیلمه وه، بۆم ده رکوت ناکرئ بئ ئه وه ی بمبینیت که دواى که وتووم، پنی بگه م. کاتی شهمس له یه کئ له بازاره کانی به غدا وه ستا تا که مئ پشوو بدات و هه ندئ پیوستی سه فهر بکریت، بریارم دا خۆمى لئ ئاشکرا بکه م، ئیدی له به رده م ئه سپه که ی خۆم به زه ویدا دا.

“هئى لاوی نه ناسی پرچسور، ئه وه بۆ وا له سه ر زه ویه که خۆت دريژ کردووه؟”، شهمس له سه ر پشتی ئه سپه که یه وه نیوه شادمان و نیوه سه رسوپماو بانگی کردم.

له به رده میدا به چۆکدا هاتم و وه که ده رۆزه که ران ده سته کانم پانکرده وه و ملم دريژ کرد، به پارانه وه وه گوتم: “ده مه وئ یاوه ریت بکه م. تکات لیده که م با له گه لندا بيم”.

“ئایا ده زانیت من بۆ کوئ ده پۆم؟”.

بیته نگ بووم. بیرم له م پرسیاره نه کردبووه وه، گوتم: “نه خیر، به لام ئه وه گرینگ نییه. من ده مه وئ بیمه مریدی تو. تو پیشه نگی منیت”.

شهمس گوئی: “وا راهاتووم به ته نها سه فهر بکه م و نامه وئ مرید یان فه قیم هه بیئت، سوپاست ده که م! بیگومان من پیشه نگی که س نیم، به تاییه تی تسۆ، ده ی به ریسی خۆتدا بکه ریوه، به لام ئه گه ر له بانه پۆژدا به دواى مامۆستایه کدا گه رایت، تکایه ریسیایه کی زیرین بیته وه یادت که ده لیت: له م دنیا یه دا ژماره ی فیرکه ری درۆزن و مامۆستای درۆزن له ژماره ی ئه ستیره

بينراوه‌كاني گهردوون زورترن. ئو كه‌سه خو‌په‌رستانه‌ي كه له پای ده‌سه‌لاتدا كار ده‌كن له‌گه‌ل ماموستا راسته‌قينه‌كان تيكه‌ل مه‌كه. ماموستای پ‌وحيی راستگو سه‌رنجت بو‌ خو‌ي پ‌اناكيشيت و چاوهر پ‌ي ملكه‌چي پ‌ه‌ها، يان سه‌رسامي ته‌واوي تو نيه، به‌لكو يارمه‌تيت ده‌دات تا به‌هاي خودي ناوه‌وه‌ت بزانيت و پ‌يزي بگريت. ماموستا راسته‌قينه‌كان وه‌ك شووشه پروون و نووري خودايان پ‌يدا تیده‌په‌ريت.

تكات لیده‌كه‌م هه‌ليكم بده‌ري، ليی پارامه‌وه، هه‌موو گه‌پیده به‌ناوبانگه‌كان كه‌سيكيان وه‌ك مريد يان خزمه‌تكار هه‌بووه له بارگه‌خستن و پ‌ويشتياندا، يارمه‌تيان داو.

شه‌مس وه‌ك ئه‌وه‌ي ددان به‌ پاس‌تي قسه‌كانمدا بنيت، به‌ده‌م ري‌سخوراندنه‌وه پرسى: ئايا ده‌توانيت ياوه‌ريم بكه‌يت؟.

راپه‌ريم و به‌رزه‌پي هه‌ستم، له هه‌موو دلمه‌وه سه‌رم له‌قاند و گوتم: بيگومان، له ناخه‌وه هه‌ز ده‌كه‌م.

كه‌واته باشه، يه‌كه‌م ئه‌ركت ئه‌وه‌يه: ده‌مه‌وي پ‌وو بكه‌يته نزيك‌ترين مه‌يخانه و داواي ده‌فريكي پ‌ي شه‌راب بكه‌يت، بيه‌نيت و لي‌ره له بازارپه‌كه‌دا بيخو‌يته‌وه.

منيك كه به‌ عه‌باكه‌م زه‌ويي ژووره‌كانم پاكده‌كرده‌وه، مه‌نجه‌له‌كانم وا سپي ده‌كرده‌وه، وه‌ك شووشه‌ي جواني فينيسيا ده‌بريسكانه‌وه، كه له لاي يه‌كيك له پيشه‌وه‌ره‌كان بينيووم و زور ده‌مي بوو كاتي خاچپه‌رسته‌كان دايان به‌سه‌ر شه‌ره‌كه‌دا له قوسته‌نتينه تالانيان كردبوو، هه‌روه‌ها ده‌توانم به يه‌ك دانيشتن سه‌د پياز پاك بكه‌م، يان له‌ته‌سير بجنم، هه‌موو ئه‌مانه‌شم به ناوي گه‌شه‌كردني پ‌وچه‌وه ده‌كرد، به‌لام خواردنه‌وه‌ي شه‌راب له‌نيو هه‌موو خه‌لكي و له بازارپا له سه‌رووي تواناي منه‌وه‌يه، بويه ئيدي به‌ ترسه‌وه تيم پرواني.

ئاتوانم ئه‌وه بكه‌م. گه‌ر باوكم بزانيت، لاقه‌كانم ده‌شكينيت. ئاخ‌ر ئه‌و مني بو‌ ته‌كي ده‌رويشه‌كان ناردووه تا بيمه موسلمانكي چاكه‌خواز، نه‌ك بيمه يه‌كي له كاويراني بته‌پرست. ئاخ‌ر خانه‌واده‌كه‌م و هاوپ‌يكانم چيم پ‌ي ده‌لين؟.

ههستم به نیکا سووتینه ره که ی شه مس کرد که ئاراسته ی کردم. هه موو جهستم که وته له رزین، هه ر وهک چۆن ئه وسا که وته له رزین، کاتی له پشت دهرگا داخراوه کانه وه خۆم لئ داگرتبوو.

‘وهک دهیی نی ناگرئ بیته یاوهرم، ئه مه ی به پیتمیک گوت بۆنی تاوانبارکردنی لیده هات، ‘تۆ زۆر بایه خ به بۆچوونی خه لک ده دهیت، تۆ ئه مه ت زانیوه؟ زۆر به ته نگ به دهسته ئینانی په زامه ندیی خه لکه وهیت، ئی هه رچه ند هه ویش بدهیت له په خنه یان په زگار نابیت.’

زانیم که هه لی یاوهریکردنیم وا دوور ده که ویته وه، ئیدی دهستم به بهرگریکردن له خۆ کرد، ‘چۆن بتوانم که بزانم تۆ به م پرسیاره تاقیم ناکه یته وه؟ ئاخه ئیسلام شه رابی هه رام کردووه، ‘به لام ئه مه گه مه کردنه به خودا. ئه رکی ئیمه ئه وه نییه که یه کیکمان به یار له سه ر به روای ئه وی تر بدات، شه مس ئاوها وه لامی دامه وه.

به ئاومیدی دیقه تی ده ور به ری خۆم دا و نه مه ده زانی چۆن وه لامی قسه کانی بده مه وه، مه ژگم وهک هه ویری هه لاته تیک هه لده چوو.

شه مس له سه ر قسه که ی پۆشیت و وتی: ‘تۆ ده لیت گویا ده ته وی پینگه که به یریت، لی ناته ه وی له پای وه ده ئینانی ئه م ئامانه، قوربانی به هیه شتی بدهیت. سامان یان هیز یان نیوبانگ یان زیده پۆیی یان چیژی جهسته یی. گه ره که یه که م جار له و شتانه خۆت په زگار بکه ییت که لای مروف ئازیزن.’

شه مس له سه ر ئه سه په که ی جیی خۆی خوشکرد و به مه کوتایی به قسه که ی هینا: ‘پیم وایه ده بن بۆ به غدا بۆ لای خیزانه که ت بگه پیتته وه، منه ی پیشه وه ریکی راستگۆ بکه و له به رده ستیدا فیزبه. وای بۆ ده چم په نگه پۆژی بیت بیته بازرگانیکی باش، به لام چاوچتۆک مه به. پینگه بده گه ره که به ۆم.’

به م شینویه بۆ دواجار دوعاخوازیی لیکردم و ئاوزهنگی له ئه سه په که ی دا، تیتته قاند و دوورکه وته وه، دنیا له ژیر سمه کانی ئه سه په که یدا گرمه ی ده هات و ده خزی. خۆم هه لدایه سه ر ئه سه په که م و به ره و ده ره وه ی به غدا دووی که وتم، به لام مه ودا ی نیوانمان تا ده هات زۆرتر ده بوو، تا بوو به خالیکی تاریک و دوور، ته نانه ت تا دوا ی ماوه یه کی زۆر که خاله تاریکه که ش له ئاسقوه دیار نه مابوو، ههستم به کاریگه ریی نیگای شه مس ده کرد.

ئىلا

نۇرتامبىتن، ۲۴ ئىيارى ۲۰۰۸

بەيانىي ھەموو پۇژىك، ئىدى كۆتايى پشوروى ھەفتە بوايە يان
پۇژەكانى تر، ئىلا پرووى دەكرده ناندینه كه و به خوى دەوت ژەمى قاوہلئى
باش، پەوتى پاشماوہى پۇژەكه دىارى دەكات، چونكه پىي وا بوو ژەمى
بەيانىان گرینگىرىن ژەمى پۇژەكه يە. لە يەكئ لە گۇفارەكانى تاييەت بە
ئافرەتان خويندبوويەوہ كه ئەندامانى ئەو خىزانەى پىكەوہ بە پىكوپىكى
قاوہلئى دەكن، لە ئەندامانى ئەو خىزانە تەباتر و يەكگرتووترن كه بە
نيوہتيرى لە مال دەردەچن. ھەرچەندە وەك گۇفارەكان باسيان دەكرد، برواي
بەوہ ھەبوو كه دەبىت چىژ لە خواردنى بەيانىان وەربگريت، بەلام ئەزموونى
لەگەل ژەمى بەيانىاندا وەك پىكدادانى ھەسارەكان وا بوو، چونكه لە خواردندا
ھەر يەكئ لە ئەندامانى خىزانەكهى ئارەزوويەكى جياوازي ھەبوو و
ھەريەكەيان ھەزى لە خواردنىكى جيا بوو، ئەمەش دژى بىرۆكەى پىكەوہ
نانخواردنى ئىلا بوو. ئىدى چۆن لە سەر مىزى نانخواردن ھەماھەنگى
دروست دەبىت، كاتى جانىت لەتە نانىك بە مرەباوہ دەقرتىنىت و ئافى نانى
تيرى بە ھەنگوینەوہ دەخوات و دەيفىد چاوەرپىيە قاپى ھىلكەى كولالوى بىتە
بەردەم، ئۆرلىش نايەھوئى ھىچ بخوات؟ سەربارى ھەموو ئەمانە، ژەمى بەيانى
گرىنگ بوو و بەيانىي ھەموو پۇژى ئامادەى دەكرد. سووربوو لەسەر ئەوہى
كه نايت ھىچ يەكئ لە مندالەكانى پۇژەكهى بە خواردنى پارچە پىكىتىك، يان
خواردنىكى دىكەى ھەرزان، دەست پىيكات.

بەلام ئەم بەيانىيە كه ئىلا چووە ناندینهكه، يەكەم شتى كه كردى ئەوہ
بوو لە بەردەم مىزى نانخواردنەكه دانىشت و كۆمپيوترەكهى كردهوہ.

لهجياتى ئوھى قاوھى يان خوشاوى پرتقال ئامادە بىكات، يان نان بىكات،
ئىنتەرنىتەكەى كىردەوھە تا بزانىت ئاخۇ عەزىز نامەى ئەلىكترونىى بۇ ناردوھە.
ئای لەو خوشىيە كە نامەيەكى بىنى!

ئىلاى ئازىز

كە زانىم نىوان تۆ و كچەكەت باش بووھ شادمان بووم. دوتىنى
دەمەوبەيان گوندى مۆمۆستىنانگۆم جىيەشت. سەير لەوھەدا بوو من جگە لە
چەند پۆژى زياتر لەوئى نەمامەوھ، كەچى كە كاتى دوعاخوازى ھات زۆر
خەمبار بووم، بەلكو ھەستم بە خەمۆكى دەكرد. لە خۆم پىرسى ئاخۇ جارىكى
دى دەتوانم لە گواتىمالا ئەم گوندە بچووكە بىيىنمەوھ؟ پىم وا نىيە.

ھەر جارى مالتاوايى لە شوپىنى بىكەم كە خوشم دەوئ، ھەست دەكەم
پاژىك لە خۆمى تىدا جىدەھىلەم. وام بە خەيالدا دىت، گەر ئىمە وھك ماركۆپۆلۇ
گەرىدەيى ھەلېژىرىن، يان لەنىو بىشكەوھ تا ناو گۆر لە ھەمان شوپىن
بىيىننەوھ، ئەوا ژيان دەبىتە زنجىرەيەك لە لەدايكبوون و مردن، چونكە
چركەساتىك لەدايك دەبىت و لەوى تردا دەمرىت. جا بۇ ئەوھى تاقىكردنەوھى
نوى دەربەكون، تاقىكردنەوھى كۆن دەپووكىتەوھ. ئەرى تۆش پىت وا نىيە؟

كە لە مۆمۆستىنانگۆم بووم، دەستم بە پامان كرد و ھەولم دا پەنگ و
خەرمەنەى تۆ وىنا بىكەم. ھەر زوو سى پەنگ لە بەردەمىدا دەركەوتن كە
ئەمانە بوون: زەردىكى گەرم، پرتەقالىيەكى شەرمىون، ئەرخەوانى. وام
مەزەندە كرد كە ئەمانە پەنگەكانى تۆن، بە خەيالدا ھات كە ئەمانە چ بە جىا
بن يان پىكەوھ بن، پەنگەلىكى جوانن.

لە گواتىمالا، تشاگۆل دوا وىستگەمە - شارۆچكەيەكە خانووەكانى پەرش
و بلاو و لە قور دروستكراون. حىكمەتىك لە چاوانى منداڵەكانىاندایە لە
سەرووى تەمەنىانەوھەيە. ئافرەتەكانى لە ھەموو جۆرە تەمەنىك لە مالاكانى
خۆياندا خەرىكى چىنىنى فەرشى سەر دىوارن كە بە نەخشى ناياب
پازاۋنەتەوھ. داوام لە پىرئىنىك كرد كە فەرشىكى سەر دىوارم بۇ ھەلېژىرىت،
پىم گوت كە بۇ خاتوونىكى دەنىرم لە نۆرتامبۆن دەژى. دواى ئەوھى
كەمەكىك بىرى كىردەوھ، لەنىو كۆمەلە فەرشىكى زۆرى پىشت خۆيەوھ،
فەرشىكى پاكىشا. بە خۇدا سوتىدى خوارد، ئەو كۆمەلە پىر لە پەنجا فەرشى

له هه موو پهنگه كان تيدا بووه، به لام ئه و فهرشه ی که بق توی هه لېژارد، ته نها به سې پهنگ چنرابوو: زهر د و پرته قالی و وهنه وشه یی. وا بزانم تو حه ز دهکیت ئه م پیکه و ته بزانت، گهر له مه دا شتی هه بیت، ئه و ا هه ر له خودا وه یه. ئایا به خه یالندا هاتووه که نامه گۆرینه وه ی نیتوانمان پهنگه له پیکه و ته وه نه بیت.

له گه ل سلاوی گهرمندا

عه زیز

تیبینی: گهر ویستت، ده توانم فهرشه که ت به پۆستدا بق بنیرم، یان تا ئه و پۆژه دیت چاومان به یه ک بکه ویت و کوپن قاوه پیکه وه بخوینه وه، چاوه پری بکه م و خۆم پیشکه شتی بکه م.

ئایلا چاوه کانی نوقاند و هه ولی دا ئه وه وینا بکات که چۆن پهنگه کانی دهووری خهرمانه ی دهموچاوی ده دن. سهیر له وه دا بوو که ئه و وینه یه ی له خه یالیدا به رجهسته بوو بوو، ئه و وینه یه نه بوو که هی ژنیکه ی له ته مه ن خۆیدا بیت، به لکو وینه ی ئه و کاته یه تی که کیزۆله یه کی حه و ت سالان بوو.

بیره وه ریبه کی زۆر هه لده قولان و بق لای ده گه رانه وه، یاده وه ریگه لی بوون وایده زانی ده میکه له بیر ی چوونه ته وه. وینه ی دایکی که وه ستاوه و پشتینیکه ی فستقی سه وز ئامالی به دهووری که مه ریدا به ستووه و کوپنیکه ی پیوانه کردنی به دهسته وه یه، ماسکینیکه ی خۆله میشی ئازارای دهموچاوی داپۆشیوه، چه ندین دلی کاغه زینی دره وشاوه و بریقه دار به دیواره که وه هه لواسراوه.

جهسته ی باوکی وه ک ئه وه ی بیهه وچ له گه ل که ره سه ی پازاندنه وه ی جه ژنی له دایک بوون تیکه ل بیت، له بنمیچه که وه شۆر بووه ته وه و شیوه یه کی دلگیری به ماله که به خشیوه. بیر ی که وه ته وه چۆن سالانی هه رزه کاری به سه ر بردوه، چۆن به رپر سیاری تپی خۆکوشتنه که ی باوکی خسته ئه سقوی دایکی. که ئایلا هیشتا کیزۆله یه کی بچوک بوو، به لئنی به خوی دا که شووی کرد ده بیت میرده که ی به خسته وه ر بکات و نابیت وه ک دایکی له شوو کردندا سه رکه و توو نه بیت. به پینی توانا هه ولبدات هاوسه رگیریه که ی له وه ی دایکی

جیا بیت، شووی به پیاویکی کریستیانی نه کرد، به لکو پیی باش بوو هر له
ثایینه که ی خوی شوو به پیاویک بکات.

ئوه چهند سالیکی که مه ئیلا وازی له وه هیناوه که رقی له دایکه
پیریژنه که ی بیتوه. هر چنده له م دوا بیه دا نینوانیان باش بووه، لی که یادی
ر ابروو ده کاته وه، هینتا له ناخه وه دلته نگیه که دایده گریته.
'دایکه! ... خاک دایکمانه! خاک دایکمانه.'

ئیلا له دوا ی خویه وه شه پۆلیک پیکه نین و چه چپی ژنه وت. که ئاوری
دایه وه، بینیی چوار جوت چاو چاودیری ده کن. بۆ یه که مین جار، ئورلی و
ئافی و جانیت و ده یقید پیکه وه بۆ قاوه لئیکردن هاتن. هه موویان به تهنیشت
یه که وه وهستان و وهک ئه وه ی بوونه وه ریکی نامۆ بیت، تئیان ده روانی. له
شیوه ی ته ماشا کردنه که یانه وه دیار بوو که ئه وان ده می بوو له وی وه ستاون
و هه ولیان داوه سه رنجی رابکیشن.

ئیلا به زه رده خه نه وه گوته: 'به یانی هه مووتان باش.'
'ئه وه گویت لیمان نه بوو؟' ئورلی به سه رسورمانه وه لی پرسی.
ده یقید بی ئه وه ی ته ماشای بکات، وتی: 'تۆ ته واو نوقمی نیو ئه و
شاشه یه بوو بویت.'

ئیلا دوا ی نیگای شووه که ی که وت و له سه ر شاشه کراوه که ی به رانه بری
نامه یه کی عه زیز. ز. زاهارای بینیی که به شیوه یه کی کال بریسکه ی ده دا. به
په له به بی کوراندنه وه کۆمپیوته ره که ی داخست.

'چهند نامه یه کی په خشکاری ئه ده بی هه یه، ده بی بیان خوینمه وه، ئیلا
له سه ری پویشته، 'خهریکی نووسینی راپورته که م بووم.'
ئافی به ده موچاویکی گرژ وه گوته: 'نه خیر، تۆ نامه ئه لیکترۆنییه کانت
ده خوینده وه.'

ئیلا له خوی پرسی ئاخۆ چی وای له مندا له هه رزه کاره کانی کرد وه
ئاوها پرژد بن و خه وش یه کتر و دروی ئه وانی تر ئاشکرا بکه ن؟ به لام که
ئه وان به لای باب ته که دا نه چون، به لکو ته ماشای شوینیکی دیکه یان ده کرد و
چاویان بری بووه میزی نانخواردنه که، بۆیه هه ستی به ئاسوده یی کرد.

ئۆرلى لای به لای ئىلادا كرده وه و له برى هموويان پرسى: "دايكه،
 بۆچى ئەم به يانيه ژهمى قاوه لىت ئاماده نه كردوه؟"
 ئىلا به ره و مىزه كه ئاوپىدايه وه و بينى كه ئه وهى ئه وان ته ماشايان
 ده كرد، نه قاوهى لى بوو نه هيلكهى كولاو و نه نانى گهرم و نه مره باى ترى.
 چهند جارى سه رى بادا و وهك ئه وهى له ناوه وهيدا به و دهنگه قايل يىت كه
 راستيه كى حاشاهه لنه گر ده دركىتت.
 راسته، له بهر خۆوه گوتى چۆن بىرت چوو خواردنى به يانى دروست
 بكه يت؟

بەشى دووھم

ئاو

شتە شلەمە نىيەكان دەگۆرپىن و

پېشېنى ناكرىن

پۆمی

قونیا، ۱۵ی تشرینی یه‌که‌م ۱۲۴۴

ب‌بنیم مانگه پ‌ر و دره‌وشاوه‌که‌ی ئاسمان له مروارییه‌کی نایاب و هه‌لواسراو ده‌چوو، له‌نیو جیگه‌که‌م پ‌ابووم و له په‌نجه‌ره‌که‌وه ته‌ماشای هه‌شه‌که‌م کرد که لیوانلیو بوو له تریفه‌ی مانگ، لی ئه‌م جوانیه‌ی د‌ل‌رفینه‌ی که دیتم خورپه‌ی د‌لم و له‌رزینی ده‌سته‌کانمی سووک نه‌کرد.

‘ئه‌فه‌ندی، تۆ په‌نگت زه‌رد هه‌لگه‌پاوه. ئایا دیسان خه‌ونت بینیه‌؟’
هاوسه‌ره‌که‌م به‌ نه‌رمی وای پ‌ن گوتم، ‘جامی ئاوت بۆ بیتم؟’.

د‌ل‌نیام کرده‌وه و داوام لی‌کرد که بۆ ناو جیه‌که‌ی بگه‌ڕێته‌وه و ناتوانیت هیچ شتی بکات، چونکه خه‌ونه‌کانمان به‌شیکن له چاره‌نووسمان و خودا چۆنی بویت ئاوها په‌وتی خۆیان وه‌ردگرن. به‌ خۆم گوت بی‌گومان هۆیه‌ک هه‌یه وام لی‌ده‌کات که هه‌موو شه‌ویک له‌و چل شه‌وه‌ی پ‌ابردوو هه‌مان خه‌ون ببینم. له‌ هه‌ر جارێکدا سه‌ره‌تای خه‌ونه‌که که‌می جیاواز بوو، یان په‌نگه به‌رده‌وام هه‌مان خه‌ون بووبیت، به‌لام ئه‌وه من بووم له‌ هه‌ر شه‌ویکدا له‌ خانه‌یه‌کی جیاوه م‌لم‌لانیم کردوو.

ئه‌م‌جاره له‌ ژووریکه‌ی به‌ فهرش پ‌اخراو و ئاشنا خۆم بینی قورئانم ده‌خویند، به‌لام له‌ هیچ شوینی له‌و شوینانه نه‌ده‌چوو که پ‌یشتر بینیبووم. ده‌رویشیکه‌ی بالابه‌رز و باریکه‌له‌ به‌رانبه‌رم قیت دانیشتبوو، ده‌مامک له‌سه‌ر ده‌موچاوی بوو و مۆمدانیکه‌ی به‌ ده‌سته‌وه بوو، پ‌ینج مۆمی داگیرساوی تیدا بوو، پ‌ووناکیان بۆ ده‌کردم تا بتوانم بخوینمه‌وه.

د‌وای که‌می سه‌رم هه‌لب‌ری تا ده‌رویشه‌که له‌و چامه‌یه ئاگاداربکه‌مه‌وه که ده‌مخوینده‌وه. وای له‌و ترسه‌ی که دای‌گرتم، ئاخ‌ر ئه‌وه‌ی من به‌ مۆمدانم

دهزانی، دهستی راسته‌ی پیاویک بو. که ده‌رویشه‌که دهستی بۆ دریژکردم، بینیم هر په‌نجه‌یه‌ک له په‌نجه‌کانی داگیرسابوون.

به ترسه‌وه ته‌ماشای ده‌ورو به‌ری خۆم کرد و له ئاو ده‌گه‌پام، به‌لام چه‌ند چاوم گه‌پا، ئاوم ده‌ست نه‌که‌وت. ئیدی عه‌باکه‌م له به‌ر خۆم داکه‌ند و دام به‌ سه‌ر ده‌رویشه‌که‌دا تا ئاگره‌که بکوژینه‌وه.

کاتی عه‌باکه‌م به‌رز کرده‌وه، ئه‌و نه‌ما بوو و له دوا‌ی خۆی مؤمیکی داگیرسای جیه‌یشتبوو.

له‌وساوه وام لی‌هاتوو به‌رده‌وام هه‌مان خه‌ونم ده‌بینی. له ماله‌که‌دا به‌دوایدا ده‌گه‌پام و هه‌موو گۆشه و سووچی‌کم ده‌پشکنی. دوا‌جار به‌ره‌و حه‌وشه‌که رامکرد، گوله‌کانی ناو حه‌وشه‌که له ده‌ریایه‌کی ره‌نگی زه‌ردی دره‌وشاوه‌دا پشکوتوو بوون. به‌ راست و چه‌پدا بانگم کرد، وه‌لی له هه‌یج شوینی پیاوه‌که‌م نه‌دی.

‘هۆو خۆشه‌ویست بگه‌رێوه، تو له کویت؟’

له کۆتاییدا وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌سته‌وه‌رییه‌کی شووم پێش خۆی دابم، له بیره‌که نزیک بوومه‌وه و له بنی تاریکی بیره‌که‌دا ته‌ماشای ئاوه‌که و شه‌پۆله‌که‌یم کرد. سه‌ره‌تا هه‌یج نه‌دی، لی دوا‌ی که‌می، له تریفه‌ پووناکه‌که‌ی مانگ لی‌وانلیتو بووم و حه‌وشه‌که‌ی پووناک کرده‌وه. ئه‌وسا دوو چاوی په‌شم بینی که له بنی بیره‌که‌وه به‌ خه‌میکی بپێشینه‌ نیگایان ده‌کردم.

‘کوشتیان، یه‌کێ بانگی کرد، په‌نگه‌ ئه‌وه هه‌ر ده‌نگی خۆم بوویت. له‌وانه‌یه ده‌نگه‌که‌ی خۆم له دۆخی ئازاریکی بپه‌رانه‌وه‌دا، وا ده‌رکه‌وتییت.

ئیدی هاوارم کرد و هاوارم کرد، تا هاوسه‌ره‌که‌م به‌ توندی گرتمی و به‌ سینگی خۆوه‌ی نوساندم. به‌ ناسکی لی‌ی پرسیم ‘ئه‌فه‌ندی، دیسان هه‌مان خه‌ونت دیوه‌؟’

* * *

دوای ئه‌وه‌ی کیرا دووباره‌ نوسته‌وه، به‌ره‌و‌ حه‌وشه‌که‌ دزهم کرد. له‌و‌ ساته‌دا‌ ئه‌و‌ سه‌رنجه‌م‌ لا‌ دروست‌ بوو، که‌ هه‌شتا‌ خه‌ونه‌که‌ به‌ پوونی و ترسناکیه‌وه‌ ده‌بینم. له‌ کپی شه‌وه‌که‌دا‌ به‌ بینینی بیره‌که‌ ته‌زوویه‌ک‌ به‌ هه‌موو‌ جه‌سته‌مدا‌ تپه‌په‌ری، به‌لام‌ توانام‌ نه‌بوو‌ له‌ ته‌نیشتییه‌وه‌ دابنیشم، ئیدی بۆ سهرته‌ی‌ شنه‌ی‌ شه‌وبای‌ نیو‌ دره‌خته‌کان‌ گویم‌ هه‌لخست.

له‌ کاتی‌ ئاوه‌ادا، نۆره‌خه‌میک‌ دایده‌گرتم‌ و نه‌مده‌زانی‌ به‌وای‌ چیه‌وه‌یه. ئاخ‌ر‌ منیک‌ ژبانی‌ خۆم‌ دروست‌کردوه‌ و ئه‌وه‌ی‌ به‌هه‌ویای‌ بووم‌ وه‌دیم‌ هه‌تاوه. خودا‌ سه‌ شتی‌ ئازیزی‌ پی‌ ره‌وا‌ بینبوم‌ که‌ ئه‌مانه‌ن: زانست، چاکه‌خوازی، توانای‌ یارمه‌تیدانی‌ خه‌لکی‌ تا‌ به‌دوای‌ خودادا‌ بگه‌رین.

دوای‌ ئه‌وه‌ی‌ گه‌یشتمه‌ ته‌مه‌نی‌ سیوه‌هشت‌ سالی، خودا‌ له‌وه‌ زۆرت‌ری‌ پی‌ به‌خشیم‌ که‌ داوام‌ ده‌کرد. خویندم‌ تا‌ بووم‌ به‌ وتارخوین‌ و زانایه‌کی‌ ئیسلامی‌ و شه‌رعی، زانسته‌کانی‌ عیرفانم‌ خویند، ئه‌مه‌ش‌ زانستی‌که‌ به‌ پله‌ی‌ جیاجیا‌ ته‌نها‌ به‌ پتغه‌مبه‌ران‌ و پیاوچاکان‌ و زانایانی‌ ئایینی‌ ده‌به‌خشری. به‌ موچپاری‌ باوکم‌ خودا‌ لێ‌ خۆش‌ بیت، له‌ لای‌ باشترین‌ زانایانی‌ سه‌رده‌مه‌که‌مان‌ خویندم‌ و بۆ‌ قوول‌کردنه‌وه‌ی‌ باوه‌ره‌که‌م‌ که‌ ئه‌رکی‌که‌ خودا‌ منی‌ بۆ‌ تایبه‌تمه‌ند‌ کردوه، ده‌وانیکی‌ زۆرم‌ دا.

سه‌ید‌ بوره‌انه‌دینی‌ کۆنه‌مامۆستام‌ ده‌یگوت‌ من‌ له‌و‌ که‌سانه‌م‌ که‌ خودا‌ زۆر‌ خۆشی‌ ده‌وین، چونکه‌ بۆ‌ ئه‌م‌ ئه‌رکه‌ پیرۆزه‌ راسپێردراوم‌ تا‌ په‌یامه‌که‌ی‌ بگه‌یه‌نمه‌ به‌نده‌کانی‌ و بۆ‌ جیا‌کردنه‌وه‌ی‌ دادوبی‌دای‌ کۆمه‌کیان‌ بگه‌م.

چه‌ندین‌ سال‌ له‌ حوچه‌ خویندم، له‌گه‌ل‌ زانایانی‌ دیکه‌ی‌ ئایینناسیدا‌ له‌ لاهوتم‌ کۆلییه‌وه، فه‌قی‌کانم‌ فیر‌کرد‌ و له‌ زانستی‌ ئایینی‌ و فه‌رمووده‌م‌ کۆلییه‌وه‌ و وتاری‌ هه‌ینیم‌ له‌ گه‌وره‌ترین‌ مزگه‌وته‌کانی‌ شاردا‌ خوینده‌وه. به‌ ده‌گمه‌ن‌ ناوی‌ ئه‌و‌ فه‌قی‌انه‌م‌ له‌ بیرده‌چوو‌ که‌ وانه‌م‌ پێ‌ گوتبوونه‌وه. هه‌ست‌ به‌ زیاده‌ڕوویی‌ ئه‌و‌ که‌سانه‌ ده‌که‌م‌ که‌ لێیان‌ ده‌بیستم‌ ده‌لێن‌ گوايه‌ یه‌كجار‌ ئاتاجی‌ ئه‌و‌ وتارانه‌ی‌ من‌ بوون‌ و پینوینینی‌ کردوون‌ و ژبانیا‌نی‌ گۆریوه.

خودا‌ به‌ خه‌زانیکی‌ خۆشه‌ویست‌ و براده‌ری‌ باش‌ و مریدی‌ دلسۆز‌ خه‌لاتی‌ کردووم. له‌ ژبانمدا‌ هه‌ژاری‌ و نه‌بوونیم‌ نه‌چه‌شتووه، هه‌رچه‌نده‌ به‌ له‌ده‌ستدانی‌ یه‌که‌مین‌ هاوسه‌رم‌ ئیشیکی‌ توند‌م‌ پتگه‌یشته‌ و پێم‌ وا‌ بوو‌ ئیتر‌ ژن‌

ناهیتمهوه، بهلام ژنم هیئا. له سایه ی کیراوه ژیانیکې پر خوشی و گهشی ژيام. ههردوو کورپهکهم گهوره بوون، لهگهڵ ئهوهشدا ههړ ئه پرسیاره دهکهم چۆن دهبیت یهکتیکیان لهوی دیکه جیابیت. ئهوه دووه مینا دوو تۆون، لهگهڵ ئهوهی به تهنیشت یهکهوه و له ههمان خاکدا پوینراون و ههمان خۆر گهشه ی پیداون و ههمان ئاو پاراوی کردوون، ئیدی سهریان دهرهینا و دوو پروهکی تهواو جیایان لئ پیدابوو. من شانازییان پیوه دهکهم، شانازی بهو کچه مانهوهش دهکهم که ههلمانگرتووهتهوه و خاوهن چهند بههرهیهکی دهگمهنه. من پیاویکی بهختهوهرم، به ژيانی خۆم و بهو کۆمهلهی که تێاندا دهژیم، پهزامه ند و قایلیم.

کهواته بۆچی له ناوهوهمدا ههست به بۆشایی دهکهم و پۆژ له دواي پۆژ بۆشاییه که قوول و ههراوتر دهبیت؟ وهک نهخۆشی پۆحم بۆگهن دهکات و بۆ ههړ کوئییه که برۆم لهگهلمدایه، وهک مشک هیمنه، بهلام موزیر و درندهیه.

شنه مس

قونیا، ۱۷ ی تشرینی یه که م ۱۲۴۴

بهرله وهی له دهروازهی هر شاریک که پیشتر نه م دی بیت، بجمه ژووره وه، که می دهوهم تا سلاو له پیاوچاکان و پیروزه کان بکه م، ئیدی به مردوو و زینوویانه وه، به ناسراو و گومناویانه وه. هر کاتی گهیشتیتمه شوینیکی نوچ، یه که م شتی که کردومه ئه وه یه فهرم له پیاوچاکانی خیرخواز وهرگرتوه، ئیدی موسلمان بووبن یان کریستیان یان جووله که بن، چونکه بروام وایه پیاوچاکان له سهرووی ئه م ناولینانه جیاوازه توورپه هاتانه وهن، چونکه ئه وان سهر به هه موو مرقفایه تین.

هر ئه وهنده بۆ یه که م جار له مه ودایه کی دووره وه قونیا م لی ده رکه وت، ئه وه ی له وه پیش کردبووم لیره ش کردم، به لام شتیکی نااسایی پرووی دا. له بری وه لامدانه وه ی سلاوه که م و فهر پتیه خشینم، پیاوچاکان وه ک کیلی وردوخاشبووی گۆرپه کان بیده نگ بوون. دووباره به دهنگیکی به رزتر و توندتر سلاوم لی کردنه وه، به لکو ئی نه یانیستیتم. دیسان بیده نگی بالی کیتشا. ئیدی زانیم ئه وان به باشی گوینان له من بووه، به لام فهری خویان پی نه به خشیوم.

‘پیم بلی ئه وه چی قه وماوه؟’ داوام له (با)یه که کرد تا به درێژی و پانایی ولاته که قسه کانم بۆ پیاوچاکان و ریز لینگراوه کان بیات.

دوای که مه کی بایه که به خو و وه لامه وه گه رایه وه و گوئی: ‘هۆ ده رویش، له م شارهدا له دوو شتی دژ به یه کتر زیاتر نابینیت و له نیواناندا شتی تر نییه، ئه ویش یان خۆشه و یستییه کی بی غه لوغه شه، یان رقیکی ئه ستووره. ئیمه

ئاگادارت دەكەينەۋە گەر بېرۇيت لەسەر بەرپرسيارىتتى خۇت دەچىتە ناو
شارەكەۋە.

وتم: لەم بارەدا پىزويست بە پەژارە ناكات، من تا ماوم خۇشەويستى
بىگەرد دەدۆزمەۋە، ئەمەش بۇ من بەسە.

كاتى پياۋچاكانى قۇنيا ئەۋەيان بىست، فەرى خۇيان پى بەخشىم، بەلام
من بىيارم دا لە چۈنە نىۋشارەكە پەلەنەكەم، ئەۋە بوو لەژىر داربەرۋويەك
دانىشتىم. لەۋ دەمەدا كە ئەسپەكەم لەۋ گىاۋگۇلانە دەلەۋەر، دەستىم بە
تەماشاكردنى شارەكە كرد كە لە دوورپا لىمەۋە دىاربوو. منارەكانى قۇنيا
لەبەر تىشكى خۆرەكە ۋەك پارچە بلوور دەبرىسكانەۋە. ناوبەناۋ ۋەرىنى
سەگ ۋ زەرەى كەر ۋ پىگەنىنى مندانان ۋ دەنگى فرۇشيارانم دەبىست كە بە
هەموو ھىزىانەۋە بانگيان دەكرد - دەنگەلىكى ئاسايى كە نىشانەى
دەنگەكانى شارىكە پرە لە ژيان. لە خۇم پرسى ئاخۇ دەبىن لە پشت دەرگا
داخراۋەكان ۋ پەنجەرە بە پەردە داپۇشراۋەكان، جۆرى شادمانى ۋ خەم چى
بىن؟ لەبەر ئەۋەى لەگەل ژيانى گەپىدەيىدا راھاتبووم، بۆيە مانەۋە لە شاردا
كەمى بىزارى دەكردم، بەلام پىسايەكى بنچىنەى دىكەم ھاتەۋە ياد كە دەلىت:
(ھول مەدە بەرەنگارى ئەۋ گۇرپانكارىيانە بىيەۋە كە پىت لىدەگرن، بەلكو
لىگەپى با ژيان لەناۋتدا بۆى. گەر ژيانى سەرەۋژىر ۋ قۇپەۋە بوو، نىگەران
مەبە. چۈن دەكرى بزانىت كە ئەۋ شتەى لەگەلىدا راھاتوويت، لەۋ شتە باشترە
كە بەپىۋەيە؟).

دەنگىكى ناسك لە زىندەخەۋەكەم ۋەئاگاي ھىنام ۋ گوتى: 'دەرويش،
سللاۋ لى بىت'.

كە ئاۋرپ دايەۋە، جوتيارىكى پىستەسەمەر ۋ دەستوبازوو ئەستور ۋ
سىمىلشۇپم دى. سوارى پەيتوونىك بوۋبوو كە گايەكى لەپوللاۋاز رايدەكىشا،
ئەم گياندارە بەستەزمانە ۋا دىاربوو ھا ئىستا ھا نەختىكى تر گيانى
دەردەچىت.

ۋەلامم دايەۋە: 'سللاۋ لە تۇش، بەرەكەتى خودات بەسەردا بېرژىت'.
ئەۋە بۇ لىزە بە تەنيا دانىشتوويت؟ گەر لە سوارى ئەسپەكەت ماندوو
بوويت، ئەۋە دەتوانم بىگەيەنم.

به زهردهخه نه وه پټم وت: "سوپاست ده کهم، پټم وایه به پټیان برؤم له گایه کهی تو زووتر ده کهمه چی".

جوتیاره که وتی: "گایه کهم به کهم مه زانه"، ههستی به سووکایه تی کرد، "پهنگه پیر و لاواز بووبیت، به لام نازیزترین هاوپټمه".

ئهم قسانهم به دلوه نووسان، ئیدی به رزه پټی پاپه پټیم و به رانبهر جوتیاره که دانوشتامه وه. ئاخړ منیکی ساکاری پټکهاته ی بازنه فراوانه کهی خهلقه ندهکانی خودا، چوڼ ده کرئ پټکهاته یه کی دیکه ی ئهم بازنه یه به کهم بزائم، ئیدی ئهو پټکهاته یه ئاژهل بیت یان مروڤ؟
گوتم: "داوای لیبوردن له خوټ و له گایه کهت ده کهم، تکات لینده کهم بمبه خشه".

سټیهریکی باوه پنه کردن له سهر پوخساری جوتیاره که نه خش بوو. ماوه یه که له شوین خوټ و شک وهستا و وایزانی شوخی پټده کهم، گوتی: "قهت هیچ کهس وای پټ نه وتووم"، زهردهخه نه یه کی گهرمی به پرومدا پژاند. "مه به ست ئه وه یه داوای لیبوردنم له گایه کهت کرد؟".

"مه به ستم ئه مه شه، به لام قهت هیچ کهس وای لیبوردنی لئ نه کردووم، به لکو گهر پرویشی دابیت ئه وه به پیچه وانه وه بووه، به ردهوام منم ته وازو ده خوازمه وه. ته نانهت کاتی خه لکی هه له یه کم به رانبهر ده کهن، ههر من داوای ته وازو یان لینده کهم".

به بیستنی ئه وه نیگه ران بووم، به هیمنی گوتم: "قورئانی پیروز ده لیت (مروڤمان له باشتترین شیوه دا دروستکرد)، ئه مه ش پټسایه که له پټساکان".
پرسی: "کام پټسا؟".

"خودا مژوولی ته واوکردنی دروستکردنی دهره وه و ناوه وه ی تویه. ئهو ته واو مژوولی تویه. ههر بنیاده میتک بریتییه له کرده یه کی به ردهوام و له سه رخ و بزواو، به لام به خوراگرییه کی به ره و بهرکه مالبوون. ههر یه کی له ئیمه بریتییه له کاریکی هونه ری ته واونه کراو و لیبواونه هه ولی بهرکه مالبوون ده دات. خودا له گه ل هه ری که ماندا به جیا مامه له ده کات، چوڼکه مروڤایه تی تابلویه کی جوانه و شیوه کاریکی به هره مند وټنه ی کیشاوه، له پرووی بایه خیشه وه هه موو خاله کان له ته واوکردنی وټنه که دا یه کسانن".

‘ئایا هاتوویت تا گوئ له وتاره که ش بگریت؟’، جوتیاره که سه ره نوئ به بایه خه وه پرسباری کرد و له سه ری پویشت: ‘وا دیاره شوینه که له خه لکی جمه ی بیت. ئەو پیاویکی مه زنه’.

که زانیم مه بهستی کینه، دلم به توندی که وته خورپه، لیم پرسی: ‘پیم بلی جیاوازی و تاره کانی پۆمی له چیدایه؟’.

جوتیاره که بیدهنگ بوو و چاوی برییه ئاسۆی فراوان. وا دیاربوو که بیرى له هه موو شوینیکدا ده هات و ده چوو، بئ ئەوه ی له شوینیکی دیاریکراو بگرسیته وه.

ئینجا وتی: ‘له گوندی رزئیه وه به کۆمه لئ ده رده سه رییه وه هاتم. سه ره تا برسیتی داها، ئینجا مه غۆله کان هاتن و پرویان ده کرده هه ر دینه ک ده یان سووتاند و تالانیان ده کرد، به لام ئەوه ی به شاره گه وه رکانیان کرد، خراپتر بوو. ئەوه بوو ئەرزه پۆم و سیواس و قه یسه رییه یان داگیر کرد، هه رچی نێزینه بوو سه ریان برین و ئافره تانیان به دیل گرت. بۆخۆم که سینکم له خۆشه ویستانم له ده ست نه چوه یان مالم تیدا نه چوه، به لام شتیکی گرینگم له ده ست داوه، ئەویش خۆشی و گه شییه’.

لیم پرسی: ‘ئوه چی په یوه ندیه کی به پۆمییه وه هه یه؟’.

جوتیاره که دووباره چاوی برییه وه گایه که ی و به ئاخافتنیکی خالی له هه ر ریتیک، که وته بلمه بلم: ‘هه موو خه لکی ده بیژن گه ر گوئ له وتاره کانی پۆمی بگریت، خه مه کانت ده ره وینه وه؟’

به ش به حالی خۆم پیم وا نیه که له گه ل خه مدا کیشه یه ک هه بیّت، به لکو ته واو به پینچه وانه وه یه – ئەوه دوو پروویه که خه لکی به خته وه ر ده کات، به لام پاستی وایان لیده کات هه ست به خه مباری بکه ن، به لام ئەوه م به جوتیاره که نه وت، به لکو پیم گوت: ‘بۆچی تا قونیا هاوه لیت نه که م تا ده رباره ی پۆمی پتر قسه م بۆ بکه یه ت؟’.

هه وساری ئەسه په که م به گالیسه که وه به ست و سه رکه وتم و به ته نیشته جوتیاره که وه پۆنیشتم. که زانیم گایه که گوئ به سه رباره که ی نادات، هه ستم به خۆشحالی کرد. به شیوه یه کی بیتزارکه ر یه کجار له سه رخۆ ده ستی به پۆیشتن کرد. جوتیاره که له تی نان و پارچه یه ک په نیری بزنی پندام و ده ستم

به خواردن بیان کرد. ئینجا به بهر چاوی نه‌نوستووی پیاوچاکانی شاره‌که‌دا و له‌ژیر ئاسمانیکی سامال و شین و خۆره‌تاویکی داگیرساودا چووینه ناو قۆنیاوه.

‘هاوړیم خودا پشتیوانت بیت’، ئه‌مه‌م گوت و له‌سه‌ر گالیسکه‌که‌یه‌وه قه‌له‌مبازیکم دا و هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌م کرده‌وه.

‘له‌ بیرت نه‌چیت ئاماده‌ی وتاره‌کان بیت’، جوتیاره‌که به‌په‌رۆشه‌وه بانگی کردم. سه‌رم له‌قاند و به‌ ئاماژه‌ی ده‌ست دوعاخوازیم لیکرد، گوتم ‘گه‌ر خودا مه‌یلی لئ بیت’.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی ئه‌له‌های بیستنی وتاره‌که و چاوه‌ڕێی بینینی ڕۆمی بووم، به‌لام سه‌ره‌تا ویستم له‌ شاره‌که‌دا هه‌ندێ کات به‌سه‌ر ببه‌م، بۆ ئه‌وه‌ی یه‌که‌م جار ده‌رباره‌ی ئه‌م وتارییژه‌ مه‌زنه‌ بۆچوونی دانیشتوانی شاره‌که‌ بزانم. ده‌مه‌ه‌ویست به‌ر له‌وه‌ی به‌ چاوی خۆم ببینم، له‌ چاوی خه‌لکه‌که‌وه‌ ببینم، له‌ چاوی یار و نه‌یاره‌وه‌، چاوانی خۆشیان ده‌وێ و چاوانی ڕقیان لێهه‌تی.

حه سه نی سواکهر

قونیا، ۱۷ ی تشرینی یه کهم ۱۲۴۴

پاوه ده کهیت یان نایکه ییت، ئه وان بهم پاککه ره وه زه مینییه* ده لنین (ئازاری پیروز). ئاخر منیکی گه روگولی له یه مبوروس** هه لواسراو له وه زیاتری ناوی که ته نیا بیئن له ناویاندا بییت، ئیدی مردوو بن یان زیندوو. له شه قامه کاندایه که کان بۆ ترساندن مندا له هارو هاجه کانیا ن ئاماژه به من ده کهن، مندا لان به ردبارانم ده کهن، خاوه ن دوکانه کان له به رده م دوکانه کانیا ن ده رم ده کهن تا تووشی ئه و به دبختیه یان نه کهم که بۆ هه ر شوینی برۆم له گه لمدا یه، ژنه دوو گیانه کان که چاویان به من ده که ویت له ترسی ئه وه ی مندا لی شیواویان نه بییت، رووی خویان داده پۆشن. ئه وانه نه یانده زانی چه ند خویان له من دوور بگرن، منیش به هه مان شیوه خۆم لییان دوور ده گرم تا له نیگا توور به کانیا ن خۆم بپاریزم.

بیستم ده گۆرا و رهش هه لده گه را و ئه ستوور ده بوو، له سه ر هه ردوو شانم و چۆکه کانم و باله کانم و ده موچاوم له پهنگی هیلکه ی پیس به قهواره ی جیاجیا بلق ده رده که وتن و هه ستم به زوورانه وه و سووتانه وه یان ده کرد، به لام ئه وه نده ی نه ده برد ئیشه که ی نه ده ما. ئه م په لانه گه وره ده بوون و هه لده ئاوسان و کیسه ی ناشیرینیا ن لی پهیدا ده بوو، ده سته کانم چرنۆکیان لی پهیدا ده بوو و ده موچاوم به راده یه که ده گۆرا هه ر نه ده ناسرایه وه. که ده گه یشتمه دوا دوا یی، نه مده توانی پیلو وه کانم لی که بنیم. لی که به ده ممدا ده چۆرا یه وه و هه ر له خو وه چاوه کانم فرمی سکیان ده پژانده، شهش نینۆکی

* پاککه ره وه ی زه مینی: دیواریکی نیوان به هه شت و دۆزه خه.

** یه مبوروس: پینچیکی نیو دۆزه خه.

په نجه كانم كه وتن و نينؤكيكي ترم خهريكبوو دهكوت. سهير له وهدايه كه هيتشتا جه ستم مووى پتوهيه، بؤيه دهبنى له مه دا خؤم به بهخته وهر بزانم. بيستبووم كه گه پرووهكان فرينده دهنه دهره وهى شووراكانى شار، به لام له م شاره دا مادام گروئ بوون بؤ ئاگادار كردنه وهى خه لكى زهنگيكي پتیه تا لى نزيك نه كه ونه وه، وازيان لى هيتاوه تا له ناوشار بؤى.

ههروه ها ريگه ي دهرؤزه كردنيان پيداوين، ئه مه ش شتيكى باشه، چونكه گه ر ئه وه نه كه ين، له برسان دهمرين. دهرؤزه كردن يه كيكه له و دوو ريگه يه ي پنى ده ژيين، به لام ريگه ي دووهم نوؤژ كردنه، ئه مه ش نهك له بهر ئه وهى كه خودا چاوديرييه كي تاييه تى گه پرووهكان دهكات، به لكو هه ندئ پتيان وايه كه به هؤيه كي سهيره وه ئه مه دهكات، بؤيه دانيشتوانى شاره كه به قه د ئه وهى نه فره تيان لى ده كردين، به و ئوميد ه ي بري زياده نزا له دهممان دهرينن، خؤشيان دهويستين و بري پاره يان خواردنيان پينده داين. رهنگه له شه قامه كاندا گه پرووهكان له سهگ خراپتر مامه له يان له گه لدا بكرئ، به لام له و شوپانه ي كه تارمايى مهرگ يان نا ئوميد ييان لى دهرده كه ويئت، ئه و ا ئيمه مانان تيدا ده بين به پاشا.

كه داوام لى دهكري بهرانبه ر هه ندئ پاره بؤ كه سيك هه ندئ نزابكه م، سه رم بهرده ده مه وه و به چه ند وشه يه كي ناحالى به عه ره بي بلمه بلميك دهكه م و خؤم وا پيشان دهده م كه نوقمى نئو نزاكردن بووم. هه موو ئه وهى له ده ستم ديت تا بيكه م ئه وهيه زؤر له خؤم دهكه م، چونكه له و باوه ره دام كه خودا نامبيستيت، ئى هؤكار يكيشم به دهسته وه نيه و ام لى بكات كه ئه و ده مبيستيت.

هه رچه نده سوال كردن قازانجيكى واى نيه، به لام له نزاكرن پيم ئاسانتره. خؤ هيچ نه بيت كه س هه لئاخه له تينم. پؤژى هه ينى بؤ دهرؤزه كردن باشتري پؤژه كانى هه فته يه، به لام هه موو پؤژه كانى ره مه زان به هه رمينه. دوا هه مين پؤژه كانى ره مه زانيش باشتري پؤژى سوال كردن، خه لكى ته نانه ت ئه وانه ي هيچيان نيه، بؤ زهكاتدان كيتركى دهكهن، تا خودا له گونا هى سه ره تا و كوتاييان خؤش بيت، بؤيه ده بينين خه لكى له ساليكدا يهك جار له سوالكه ر پاناكهن، به لكو به دواى سوالكه ردا ده گه رين، ئيدى تا سوالكه ره كه داموتر

بیت، باشتره و شانازی به‌وه‌وه ده‌که‌ن که به‌خشنده‌ن و حه‌زیان له چاکه‌یه. ئەوان تهنه‌ها کێپرکی له‌سه‌ر ئەوه‌ ناکه‌ن که زه‌کاتمان بده‌ن، به‌لکو ئەوه‌سته‌شمان لا دروست ده‌که‌ن که له‌و پۆژهدا خوشیان ده‌وین.

په‌نگه‌ ئەم‌پۆ له‌ هه‌موو پۆژه‌کان به‌هه‌رمیتر بیت، چونکه‌ پۆمی وتاری هه‌ینی ده‌خوینیت‌وه‌. مزگه‌وته‌که‌ پ‌په‌ له‌ نوێژکه‌ران و ئەوانه‌ی له‌ناو مزگه‌وته‌که‌ جێیان ده‌ست ناکه‌ویت، له‌ناو حه‌وشه‌که‌ پ‌زده‌به‌ستن. نوێژی عه‌سر بۆ نوێژکه‌ران و گیرفانه‌بران باشترین کاته، ئەوانیش وه‌ک من هه‌موویان لێره‌ن و له‌ پ‌یزی نوێژکه‌ره‌کاندا بلابوونه‌ته‌وه‌.

به‌رانه‌ر مزگه‌وته‌که‌ دانیشتم و پشتم دایه‌ دره‌ختیکی که‌وته‌وه‌. هه‌وای دوا‌ی باران له‌ بۆنی شێ یه‌قی دابوو‌وه‌ و تیکه‌لی ئەو بۆنه‌ خوشه‌ بووبوو که له‌ باخه‌ دووره‌کانه‌وه‌ هه‌لیک‌ردبوو. جامولکه‌ی سوال‌کرده‌که‌م له‌ به‌رده‌م خۆم دانا. وه‌ک سوال‌که‌ره‌کانی تر به‌ ئاشکرا داوا‌ی خیرم نه‌ده‌کرد. ئاخ‌ر گه‌پوگول ئاتاجی ناله‌ و گریان و پارانه‌وه‌ نییه‌، حه‌وه‌جه‌ی ئەوه‌ش نییه‌ هه‌ندێ چیرۆک دروست بکات و کلۆلی و نه‌خۆشیی خۆی پ‌یشان بدات، چونکه‌ هه‌ر به‌ ب‌ینی ده‌موچاوم کاریگه‌ری هه‌زار وشه‌ی هه‌یه‌، بۆیه‌ پ‌ووی خۆم هه‌لمالی و دانیشتم.

دوا‌ی سه‌عاتی پ‌ارچه‌ دراوی کانه‌زایی یه‌ک له‌دوا‌ی یه‌ک که‌وته‌نه‌ نیو جامولکه‌که‌مه‌وه‌، هه‌ره‌مه‌مووی پ‌ارچه‌ مسی شکاوبوون. من ئەله‌ای ئەوه‌م ده‌کرد پ‌ارچه‌ زیریکم ده‌ست بکه‌ویت که هه‌یمای خۆر یان شیر یان مانگی دووشه‌وه‌ی له‌سه‌ر هه‌لکۆل‌رایت. ئیدی له‌وته‌ی خوالیخۆشبوو عه‌لا‌ئه‌دین که‌یقوباد یاسا سه‌پت‌راوه‌کانی له‌سه‌ر دراوه‌کان سووک کرد، ب‌پ‌یار درا هه‌موو ئەو پ‌اره‌ کانه‌زاییانه‌ی که له‌ لایه‌ن والیه‌کانی حه‌لب و فه‌رمان‌په‌وا فاته‌میه‌کانی قاهیره‌ و خه‌لیفه‌ی به‌غدا و ق‌لۆرینی ئیتالی لێده‌درێن بۆ مامه‌له‌ به‌کاردێن، ئاوه‌اش فه‌رمان‌په‌وا‌یانی قونیا به‌ سوال‌که‌ره‌کانی شاریشه‌وه‌ هه‌موویان قایلن به‌کاری به‌یتن.

چهند پارچه پاره‌یه‌کی کانزایی و هه‌ندئ پاره‌ی وشکه‌ی کاغه‌زین که‌وته‌نه
 کوشمه‌وه. که‌لازیرین و مه‌یله‌و سووره‌کانی دارکه‌وته‌که‌ش داده‌پژان و که
 بایه‌کی توند هه‌لیکرد مینا دره‌خته‌که‌ش بیهه‌وئ خیرم پی بکات، هه‌ندئ له
 که‌لاکانی که‌وته‌نه ناو جامه‌که‌مه‌وه. له‌ناکاو زانیم که‌شتیکی هاوبه‌ش من و
 دارکه‌وته‌که‌که‌کوده‌کاته‌وه. ئه‌و دره‌خته‌ی که‌له‌پایزدا که‌لاکانی ده‌ورین و له‌و
 پیاوه ده‌چیت کاتی ده‌گاته دوا قوناغه‌کانی نه‌خوشیی که‌پروویی و په‌له‌کانی
 هه‌لده‌ورن.

وه‌ک دره‌ختیکی پرووت بووم. پینستم و ئه‌ندامه‌کانم و ده‌موچاوم
 هه‌لده‌ورین، ئیدی هه‌موو پوژئ به‌شیکی دیکه‌ی جه‌ستم جینی ده‌هیشتم و
 وه‌ک دارکه‌وته‌که‌که‌وه‌رزیکی به‌هارم نه‌بوو گوله‌کانم تیندا خونه‌چه‌ده‌ربکات.
 ئه‌وه‌ی له‌ده‌ستی ده‌ده‌م، هه‌تاهه‌تایه‌له‌ده‌ستی ده‌ده‌م. کاتی خه‌لکی ته‌ماشام
 ده‌که‌ن، بۆ ئه‌وه ته‌ماشام ناکه‌ن تا بزائن من کیم، به‌لکو ته‌ماشای ئه‌وه ده‌که‌ن
 که‌له‌ده‌ستی ده‌ده‌م. کاتی پارچه‌دراوئیکیان فریده‌دایه‌نیو جامه‌که‌مه‌وه، زۆر
 به‌خیرایی فریانه‌ده‌دا و وه‌ک ئه‌وه‌ی گهر ته‌ماشام بکه‌ن تووشی
 نه‌خوشییه‌که‌م ده‌بن، خویان له‌ته‌ماشاکردنی چاوه‌کانم ده‌دزییه‌وه. من به‌لای
 ئه‌وانه‌وه له‌دزیک یان بکوژیک خراپتر بووم. هه‌رچه‌نده‌ ئه‌وان رقیان له‌و
 تاوانبارانه‌بوو و په‌تیان ده‌کردنه‌وه، به‌لام به‌شێوه‌ی که‌سانی نه‌بینراو
 مامه‌له‌یان له‌که‌لدا نه‌ده‌کردن، به‌لام ئه‌وه‌ی له‌مندا ده‌یانینی مه‌رگیک بوو له
 ده‌موچاویانی ده‌پروانی. ئه‌وه‌ی ده‌یترساندن بینینی ئه‌و مه‌رگه‌نزیک و دزیوه
 بوو که‌به‌و پاده‌یه‌لیتانه‌وه‌نزیکه‌.

له‌ناکاو له‌پشته‌وه‌هاتو‌هاواریک به‌رزبووه‌وه، گویم لئ بوو یه‌کئ هاواری
 ده‌کرد: 'وا هات! وا هات!'

وه‌ک چاوه‌پروان ده‌کرا، پۆمی هات. سواری ئه‌سپیکی سپیی وه‌ک چۆپی
 شیر بووبوو، عه‌بایه‌کی عه‌نبه‌ریی نایابی له‌به‌ردا بوو که‌به‌گه‌لای زێڕین و
 مرواریی بچووک نه‌خشیترا‌بوو، به‌شانازی و حیکمه‌ت و خانه‌دانیه‌وه‌خوی
 قیت گرتبوو. هه‌شیمه‌تیک له‌هه‌واداران و مریدانی دوا‌ی که‌وتبوون. سه‌نگینی

و دنیایی لى ددره وشایه وه، ئاوه اش وهك دسترپویشتوویهك ددره كه وت نهك زانایه كى ئایینی - دهسه لاتنداری با و ئاگر و ئاو و خاك - ته نانه ت ئه سپه سهنگینه كه یشی وهك ئه وهی گرینگی ئه و پیاوهی له سه ر پشتیتی بزانت، به ئارامیه وه وه ستابوو.

پاره كانم ئاخنییه نیو گیرفانم و سه رم پتچایه وه و نیوهی ده موچاوم به هه لمالراوی هیشه وه و چوومه ناو مزگه وته كه وه. مزگه وته كه به رادهیهك له خه لكی جمه ی ده هات، هه سه ته مبوو بنیاده م بتوانیت هه ناسه بدات، چجای شوینیکی ده ست بكه ویت و لئی دابنیشیت، به لام باشتر وایه شوینه كه چه ند جه نجال بیت، كه روگول ده توانیت شوینی ده ست بكه ویت، چونكه كه س نایه وئ له ته نیشتییه وه دابنیشیت.

'براكانم'، رۆمى به ده م قسه وه دهنگى به رز و نزم ده كرد، 'فراوانیى گهردوون وامان لنده كات هه ست به بچووکی، به لكو به بیبایه خیی خۆمان بكه یـن. رهنگه هه ندئ به رسن: 'له زانینى سنوورداریى من ده رباره ی خودا ده كرى چ واتایه كم ده ست بكه ویت؟ ناوبه ناو وام به بیردا دیت رهنگه ئه م پرسیاره به خه یالى زۆرتاندا بیت. له وتارى ئه مپۆدا، ده مه وئ هه ندئ وه لامى دیاریكراو ده رباره ی ئه م پرسیاره بدۆزمه وه'.

هه ردوو كوڤه كه ی رۆمى له ریزی پتسه وه دانیشتبوون، قۆزه كه یان كه (سوڵتان وه له ده) هه مه وان ده لێن له دایكه خوالیخۆشبووه كه ی ده چیت، عه لئه دینی كوڤه بچووکی ده موچاوی پر چالاکییه و چاوه كانی مه كراوین.

رۆمى له سه ر قسه كه ی پویشت و گوتی: 'مرۆف به زانیاریی مه زنى ئه وتو خه لاتكراوه، ته نانه ت چیاكان و ئاسمانه كانیش ناتوان هه لى بگزن، بۆیه خودای گه وره ده فه رمویت (انا عرضنا الامانة على السموات والارض والجبال فابین ان یحملنها واشفقن منها وحملها الانسان - ئیمه ئاوه زمان به ئاسمان و زهوی و چیاكان دا، به لام لئی ترسان و نه یانتوانی هه لى بگرن، مرۆف هه لیگرت). دواى ئه وهی ئه م پایه به رزه ی به مرۆف به خشی، پتویشه ئامانجیان له وه كه متر نه بیت كه خودا پتیی به خشیون'.

پښتو ډېر باره یې خدایا قسمی ده کړد و پټه بزویڼه کانی به شیوه یه ک
 ددرکاند، مه گهر هر زاناکان بتوانن ټاوها بیاندرکیتن. پنی له سره ټوه
 داده گرت که خدایا له ئاسماندا له سره عرشیکی دور دانه نیشته وه، به لکو له
 هره یه که مانه وه نژیکه. هره وه ها وتی جگه له ئیش و نازارچه شتن، هیچ شتیکی
 دیکه له خدایا نژیکمان ناخاته وه.

ده ستت به رده وام ده کریته وه و داده خریت، گهر وانه که یت، تووشی
 ئیفلجی ده بیت. له هه موو گرژبوونه وه و خاوبوونه وه یه کدا تو هه بوویه کیت،
 جا با ټو دووه بچووکیش بن، هه ردووکیان مینا دوو بالی په له وهر به
 شیوه یه کی جوان هاوسه نگ و پکن.

له سره ټاوه به قسه کانی سرسام بووم، ټوه ی دلمیشی گهرم کړد، ټو
 بیروکه یه بوو که خووشی و خه م وهک دوو بالی بالنده پشت به یه کتر
 ده به ستن، به لام له هه مان ساتدا هه ستم به شه پۆلیک توورپی کړد که به ره و
 ټو کم هه لده کشا.

پښتو یه که که کوپی پیاویتی ناسراو و میراتگری خانه واده یه کی
 ده وله مهنده و به تیروته سله ی ده ژی، ئیدی دهر باره ی ئیش و نازار چی
 ده زانیت؟ هه رچهنده ده مزانی که ژنی یه که می مردووه، به لام پیم وا نییه
 تووشی مهینه تییه کی راسته قینه بوویت. که له دایک بووه که وچکی زیوی بو
 ده می بردووه و لای باشتین زانایان خویندوویه تی، هه میسه خو شه ویست و
 نازپراگراو و پیزگراو بووه، ئیدی چون زات ده کات دهر باره ی ئیش و نازار
 وتار بدات؟

به دلکی خه مینه وه زانیم که به راورد کړدنې نټوان من و پښتو سوودیکی
 نییه. بیرم له نادادپه روه ی کړده وه، خدایا هزاری و نه خووشی و کلولی به
 من به خشیوه و به پښتو سامان و سرکه وتن و حکمه ت، ناوبانگی پاک و
 په فتاری بالا. ټو مه گهر چونها، ده نا سر به م دنیا یه نییه، هر هیچ نه بی
 سر به م شاره نییه، به لام من تا خه لکی به بینیم سل نه که نه وه، گهر که
 ده موچاوی خوم هه لپیچم، که چی پښتو دهره وشیته وه و مینا به ردی

گرانبه‌ها دهربیسکیت‌هه. له خۆم پرسى گەر ئه‌و له شوین من بوایه‌ چۆن
 په‌فتارى ده‌کرد؟ ئایا قه‌ت به‌ خه‌یالیدا هاتووه‌ که‌ کسێكى نمونه‌یى و خاوه‌ن
 پایه‌ و ده‌سکه‌وتى وه‌ک ئه‌و پوژى پێى هه‌لده‌که‌ویت و ده‌که‌ویت؟ ئایا پوژى
 بیری له‌وه‌ کردووه‌ ته‌وه‌ گەر مروف ته‌نانه‌ت بۆ تاقه‌ پوژىک نه‌فره‌تلیکراو بێت،
 هه‌ست به‌ چى ده‌کات؟ ئایا پۆمى مه‌زن گەر ژيانىکى وه‌ک ئه‌وه‌ی من ژیا،
 هه‌ر ئاوها به‌ ژياندۆستى ده‌مايه‌وه‌؟

له‌گه‌ل هه‌ر پرسىارىکى نویدا، بىزارتر ده‌بووم و هه‌موو
 سه‌رسامبوونه‌که‌مى پاده‌مالى. به‌ هه‌ستىکى تال و سه‌ره‌پۆیه‌وه‌، هه‌ستام و
 به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ پێى خۆم کرده‌وه‌، ژماره‌یه‌ک له‌ نوێژکه‌ران به‌ ته‌وسه‌وه‌
 ته‌ماشایان ده‌کردم و له‌به‌ر خۆوه‌ ده‌یانپرسى ئاخۆ ده‌بێ بۆچى وتارىک جێ
 به‌یلم که‌ خه‌لکێكى زۆر به‌ په‌رۆشه‌وه‌ ئاماده‌ی بوون.

شەمس

قۇنيا، ۱۷ ئىشەنچى يەكەمى ۱۲۴۴

بەھار ئۇ جوتيارەھە كە گە ياندىمىيە ناۋەندى شار، شوئىنى داكرىنىم بۇ
خۇم و ئەسپەكەم دۆزىيەھە. بۇم دەرگەوت كە خانى بازارگانانى شەكر بۇ من
گونجاۋە. لەو چوار ژوورەي پىشانىيان دام، ئەو ژوورەم ھەلبۇزارد كە كەمترىن
كەلوپەلى تىندا بوو، ھەسسىرىك بۇ خەوتن پاختابوو، پەتۋەكى بۇگەن و
فانۇسىك كە خەرىكبوو دەرگەزايەھە، لەگەل خىشتىكى كال كە ھەك سەرىن
بەكار دەرھىنرا. ھەموو دىمەنى شار بە تەپۇلكەكانى دەرۋوبەرىشىيەھە لەوئە
دىاربوو.

دوای ئەۋەي لە خانەكە جىگىر بووم، دەرچووم و لە شەقامەكان دەستم
بە گەپان كرد. لەو تىكەلەيەي ئايىنەكان و دابونەرىتەكان و زمانەكان سەرم
سوپما كە دەرۋوبەرىكەيان پىكرىدبوو، چونكە بەدەم پىۋە قەرەجم بىنى
مۇزىكىيان دەرۋەنى، پىبوارانى ھەرەب و ھەجكەرانى كرىستىيانى و بازارگانانى
جوولەكە و كاھىنانى بوودايى و شاعىرانى گەپۇكى ئەۋروپايى و
ھونەرماندانى فارس و پالەۋانانى چىنى و جادوۋگەرى ھىندى و
ئەفسونگەرانى زەردەشتى و فەيلەسووفانى يۇنانىم بىنى. لە بازارى
كەنيزەكاندا ئافرىدەتەنى سىپىيىستى ھەك چوپرى شىر و قولەپەشى خەسىنراوم
بىنى كە لەو زەھرى ترسەي چىشتىبويان، تواناي قەسەكرىيان لەدەست دابوو.
لە بازاردا توۋشى دەرگەي گەپۇك بووم كە تفاقى كەلەشاخگرتەھەيان پى
بوو. فالگەرەھەم بىنى تۋپى بلورىنىيان پى بوو، جادوۋگەرانم بىنى ئاگرىيان
قوت دەدا. ھەندى حاجى بەرەو قودس دەرۋىشتىن، ھەندى دەرۋەدەرم دى
مەزەندەم بۇ ئەۋە چوو كە سەرباز بن و لە دواپەلامارى خاچپەرستەكاندا

هه لاتبن. گویم لئ بوو که سانیک به زمانی ئیتالی و فه رهنسی و ساکسونی
یونانی و فارسی و تورکی و کوردی و ئهرمەنی و عیبری و چه ندین شتوه زار
قسه ده کهن و من لییان تیناگه م. له گه ل جیاوازییه پواله تییه بیکۆتاییه کانیاندا،
هه موویان له که موکووپی و ناته واویدا له شتیکی له یه کترچوو ده چوون،
ئه ویش ئه وه یه هه ریه که یان پارچه یه کی هونه ریی ته واونه کراو پیکدینن.

شاره که له تاوه ری بابل ده چوو. به رده وام هه موو شتیکی تیدا ده گۆپا،
لقی لیده بووه وه، خۆی ده دایه بهر پرووناکی، په رت ده بوو، گه شه ی ده کرد،
ئینجا ده توایه وه و بۆگه ن ده بوو و ده مرد. له جه نگه ی ئه م ئاژاوه یه دا، له
شوینیکی خامۆش و په نا وه ستام. گویم به دنیا ی ده وروبه ری خۆم نه دا، لئ
له هه مان کاتدا بۆ هه موو ئه وانه ی تیده کۆشن و ئازار ده کیشن، هه ستم به
خۆشه ویستییه کی بیقه وام کرد. پێسایه کی زی پینی دیکه م هاته وه یاد که
ئه مه یه: (ئاسانه خودایه کت خۆش بوو که خاوه نی که مال و بیکه ردی و
پاکژی بیت، لئ له وه قورستر ئه وه یه که برامرۆقه کانت به هه موو که موکووپی
و خه وشیکیان وه خۆش بوو. له بیرت بیت که مرۆف جگه له توانای
خۆشه ویستی، هه چی تر نازانیت. به بی خۆشه ویستی حیکمه ت به نرخ ی
نه بووانه. گه ر فیر نه بین چۆن ئافه ریده کانی خودامان خۆش بوو، ئه و
ناتوانین خۆشه ویستی راسته قینه له دلماندا بیت و به راستی خودا بناسین).
به نێو کوچه و کۆلانه ته نگه کاند ده ستم به گه ران کرد، له وێ پیشه وهران
له ته مه نی جیا جیادا له دوکانه بچووک و په رپووته کانیان په نجیان ده کیشا.
پووم له هه ر شوینی کردبا له نێو خه لکی شاره که دا باس باسی پۆمی بوو. له
خۆم پرس ی کات مرۆف ناوبانگ ده رده کات و ده بیته جیی سه رنجی
جه ماوه ریکی زۆر، ئاخۆ ده بی هه سستی چۆن بیت؟ ئه ی ئه وه چ کار یکی
ده روونی ده بیته؟ له کاتیکدا بیرم به م پرس یاران وه مژوول بوو، پێگه ی
پێچه وانه ی ئه و مزگه وته م گه رته بهر که پۆمی وتاری تیدا ده خوینده وه،
شوینته که ی ده وروبه رم ورده ورده تا ده هات ده گۆپا. تا به ره و باکوور
ده بوومه وه، ماله کان په رپووت و دارووخاوتر و دیواری باخه کان په ماوتر
ده بوون و مندالانی ژاوه ژاوکه ر و چه قاوه سوو زیاتر ده رده که وتن، بۆنه کانی
گۆپان و بۆنی به هارات و سیر تیژتر بوون. له کۆتاییدا گه یشتمه شه قامیک

سى بۆنى لى ھەلدەستا: شەراب، عەتر، شەھوت. لىرەدا زانيم كە من گەشتوومەتە بەشى ھەژارنشىنى شارەكە.

لە سەرۋى شەقامە زۆر لىژەكەو ھەلەكەو خانوۋىيەكى پەپپووت دىاربوو، دىوارەكانى بە كۆلەكەى دارحەيزەران راگىرابوون و سەربانەكەى گژوگيا دايپۆشى بوو. لە بەردەم مالاكە كۆمەلى ئافرەت دانىشتبوون و خەرىكى دەمەتەقى بوون. كە بىنىيان و لىيان نەزىك دەبمەو، بە چاۋى خۆتپەلقورتانەو تەماشايان كردم، لى دىاربوو گوینەدەرەن. لە نەزىك باخىك دانىشتبوون ھەموو جۆرە گۆلىكى تىدا بوو و نايابترىن بۆيان لى ھەلدەستا. لە خۆم پرسى تو بلىنى كى سەرپەرشتى ئەم باخە بكات؟

زۆر چاۋەرپىم نەكرد و ھەلامەكەم دەستكەوت. كە گەشتەمە باخەكە دەرگای چوونەزۋورەو ھەلامەكە كرايەو ھەلەكەى قەلەۋى لى ھاتە دەرەو، خەشلى بەقەد خۆيەو كەردبوو و بالا بەرز بوو. كە چاۋەكانى بە نيوەنوقاۋى دادەخست، ھەردوو چاۋى ھەك ئىستا دەمىنى لە توۋى گۆشتەكەيدا ون دەبوون. سەمىلىكى بارىك و پەشى ھەبوو و دوو گوارەى ئەستۋورى لە گۆى بوو. تا زانيم كە ئەمە ھاۋكات پياۋە و ژنىشە ماۋەيەكى پىچوو.

‘چىت دەۋى؟’ نىرەموۋكەكە بە گومانەو لى پەرسىم. بەردەوام سىماي دەموچاۋى دەگۆرا: لە ساتىكدا دەموچاۋى ھەك ئافرەت دەينواند، ئىنجا دەگۆرا و دەموچاۋى پياۋىك جىگەى دەگرتەو. خۆم پىنى ناساند و پەرسىارى ناویم كرد، بەلام خۆى لە پەرسىارەكەم نەبان كرد.

‘ئىرە شوۋىنى تو نىيە’ ئەمەى گوت و مينا مەشەك لە خۆى دوور بخاتەو دەستەكانى ھەلتەكاند. ‘لەبەر چى؟’

‘ئەى نابىنىت كە ئەم شوۋىنە سۆزانیخانەى؟ دەرۋىشىنە، ئەى ئىۋە سوۋىندتان نەخواردوۋە كە لە ئارەزوۋى سەكسى خۆتان دووربەنەو؟ ھەرچەندە خەلكى پىيان وايە كە من لىرە خەرىكى گوناھكارىم، ھەلى خىر

دهكهم و له مانگی په مه زاندا دهرگاكانم داده خه م. نه ميستا دهمه وي پرزگارت بكم. دهی دووره وه بكه وه. له شار هكه دا ئيره پيسترين شوينه.

به نار هزاييه وه وتم: "پيسي له ناوه وه خوی حه شار داوه، نهك له دهره وه. پيساكه وا ده ليت."

به دهنكيكي بهرز گوتي: "نه وه باسي چی دهكيت؟"

"نه مه يه كيكه له چل پيساكه، هه ولم دا پروونی بكه مه وه: (پيسي راسته قينه له ناوه وه خوی حه شار داوه، به لام پيسييه كهی تر به شور دن دهروات.

يهك جوړه پيسي هه يه كه به سازگار ترين ئاو پاك نايته وه، نه ويش پيسي بق و دهمارگيرييه و پرح ده له وتيښت. ده توانين جه سته مان به خودا پرستي و نويز پاك بكه ينه وه، به لام ته نها خوشه ويستی دله كانمان پاك ده كاته وه).

نه وهی گوتم نيره موو كه كه گوئی پي نه دا، گوتي: "هیی دهر ويښينه، ئيوه ئاوه زتان له ده ست داوه. من ليره له هه موو جوړه مه عمليكم هه يه، به لام دهر ويش و ئيره؟! گهر شاخيش له سهرت برويت، نايه لم بچيته ژووره وه. ئاخر له بهر نه وهی خودا ناسيک له پي دهر ده كه ين، خودا نه م شوينه مان به سهر دا دهر ووخيتت و بهر نه فره تي ده كه وين."

له پيكه نيندا خوم پي بهر زه وت نه كرا و گوتم: "نه م بيروكه تووره اتانه ت له كويوه هيتا؟ ئايا پيت وايه كه خودا باو كيكي مگيز دهمده مييه و هر كاتي هه له يه كمان كرد له ئاسمانه وه بهر د و بقمان به سهر دا دهر يښت؟"

خاوه ن سوزانيخانه كه لايه كي سميته باريكه كهی گرت و كه می باي دا و به بيزاری و قينه وه ته ماشای كردم؟

"نيگه ران مبه، من بق نه وه بق ئيره نه هاتووم تا سهر له سوزانيخانه كه ت بده م، بق دلنيا كرده وهی نه مه م گوت، "به لكو حه زم له بينيني گوله كانی باخه كه ت بو."

"ئي ئي، كه واته ئاوها، نيره موو كه كه به ته وسه وه شان هكانی هه لته كاند، كچيك پروان د وونی كه لای من كرده كات، ناوی گولی بيا بانه."

نیزه مووکه که ئاماژه‌ی بۆ کچیکی جحیل کرد که به رانبه رمان له ناو له شفرۆشه کان دانیشتبوو. ده موچاوی گنده مووی پتوه بوو، ناسک، پتسته که‌ی وهک مرواری دهره وشایه وه، چاوه کانی باده می و خه میکیان له سه ر نیشتبوو، یه کجار جوان بوو. که ته ماشام کرد، هه ستم کرد که له م شوینه زۆر نامینیتته وه.

بۆ ئه وه‌ی جگه له خاوه ن سۆزانیخانه که زیاتر که‌سی تر نه میبستیت، ده نگم نزم کرده وه و گوتم: 'ئو کچه، کچیکی باشه. پۆژیک دیت بۆ گه‌ران به‌دوای خودادا ده‌ست به سه‌فه‌ریکی پۆحی ده‌کات. ئو ئه م شوینه جیده‌هیلیت و قه‌ت بۆ نیزه ناگه‌ریتته وه. که ئو پۆژه هات هه‌ول مه‌ده‌ه پینگه‌ی لی بگریت'.

نیزه مووکه که به سه‌رسورمانه وه ته‌ماشای کردم، پیش ئه وه‌ی به‌ته‌قینه وه گوتی: 'ئو ته‌ تو ده‌لێیت چی؟ که‌س بۆی نییه‌ه فره‌مانم پی بکات که له‌گه‌ل کچه‌کانم چی ده‌که‌م! ده‌ی لێزه برۆ، ئه‌گینا بانگی سه‌رچه‌قه‌ل ده‌که‌م'. لیم پرسی: 'ئو که‌سه‌ کێیه‌؟'.

'بروا بکه، پیم وا نییه‌ که تو به‌تویت تیگه‌یت، نیزه مووکه که به‌ده‌م قسه‌وه په‌نجه‌کانی راده‌وه‌شاند و پیی له‌سه‌ر ئو خاله‌ داده‌گرت که ده‌یه‌ویست جه‌ختی له‌سه‌ر بکات.

به بیستنی ئه‌م ناوه نامۆیه که‌می ته‌زووم پێدا هات، به‌لام گویم به‌شته‌که نه‌دا و گوتم: 'ئێستا ده‌پۆم، به‌لام ده‌گه‌ریمه‌وه، که دووباره‌ چاوت پیم که‌وته‌وه سه‌رت سورپنه‌مینیت. من له‌و خوداپه‌رستانه نیم که ژیا‌نی خۆیان له‌سه‌ر به‌رمالی نوێژکردن به‌چۆک‌دادانه‌وه به‌سه‌رده‌به‌ن و چاو و دلی خۆیان بۆ دنیا‌ی دهره‌وه داده‌خه‌ن و بۆ پووکه‌شی نه‌ییت قورئان ناخوینن، به‌لام من له‌میان‌ه‌ی گولی پشکوتوو و بالنده‌ کۆچه‌رییه‌کانه‌وه ده‌بخوینمه‌وه. من ئو هه‌ناسانه‌ی قورئان ده‌بخوینمه‌وه که له‌میان‌ه‌ی مرقه‌وه تیده‌په‌رن'.

'ئایا ئه‌مه‌ وا ده‌گه‌یه‌نیت که تو که‌سه‌کان ده‌خوینیتته‌وه؟'، خاوه‌ن سۆزانیخانه که به‌ته‌سه‌وه پێکه‌نی، 'ئه‌م شته‌ تووپه‌هاتانه‌ چیه‌؟'.

'هه‌ر بنیاده‌میک بریتیه‌ له‌ کتییکی کراوه، هه‌ریه‌کی له‌ ئیمه‌ قورئانیکی که‌پۆکه. گه‌ران به‌دوای خودادا له‌ دلی هه‌مواندا هه‌لده‌قولیت، ئیدی ئو که‌سه‌

پیاوی خودا بیټ یان قەدیسێک بیټ یان داوینپیس. لەو ساتەوێ لەدایک دەبین، خۆشەویستی لە دلی هەریەکەماندا چەکەرە دەکات، ئیدی چاوەڕێی هەلێکە و لە کاتی خۆیدا دەرەکەوێت. هەر وەک یەکیک لە چل بنەماکە دەلیت: لە ناوەوێ هەر مەژوێکدا هەموو گەردوون جێگیر بوو - لە ناوەوێ تو. ئەوێ لە دەورووبەری خۆتا دەیبینی، بەو شتەنەشەوێ کە خۆشت ناوین، تەنەت ئەو کەسانێ کە بیژت لیان دەیتەو و ڕەت لیانە، بە پلە جیا جیا لە ناوەوێتا خۆیان جێگیر کردووە، بۆیە لە دەرەوێ نەفسی خۆت منە شەیتانیشت مەکە. شەیتان هیزیکێ لەتوانا بەدەر نییە لە دەرەو پەلامارت بدات، بەلکو دەنگیکێ خواسابی و لە ناوەوێتا هەلدەقولیت.

گەر بەتەواوی خۆت ناسی و بە راستگویی و دلەرقیەو پووبەرووی هەردوو لای تاریکی و ڕووناکی بوویتەو، ئەوسا دەگەیتە بالاترین شیوەکانی وشیاوی و هەر ئەو دەمە خۆت دەناسیت، ئاواش خودا دەناسیت.

نێرەمووێکە هەردوو باسکی لەسەر سینگی تیکەپەڕاند و بەرەو پێشەوێ خۆی نوشتاندەوێ، بە نیگایەکی هەپەشەئامیزەو تەماشای کردم. ئینجا وتی: "دەرویشیک و ئامۆژگاری سۆزانیان بکات! من ئاگادارت دەکەمەو، ڕینگەت نادەم بە بیروێکە توو پەهاتەکانت لێرە کەس بیزار بکەیت.

باشتر وایە لەم سۆزانیخانە پە دوور بکەویتەو! چونکە گەر وا نەکەیت، سویند دەخۆم کە (سەرچەقل) ئەو زمانە درێژت دەبریت و منیش بەو پەری لەزەتەو دەخۆم".

ئىيلا

نۇرتامبىتون، ۲۸ى ئايارى ۲۰۰۸

بە خەمبارىيەۋە ئىيلا رابوۋ، نەك لەبەر ئەۋەى گريانى دەھات، يان لەبەر ئەۋەى شادمان نەبوۋ، بەلكو لەبەر ئەۋە خەمبار بوۋ، چونكە ھەستى نەدەكرد كە ئارەزوۋى زەردەخەنەى ھەيە تا شتەكان بە ئاسانى ۋەربگرىت. ھەستى دەكرد ۋەك ئەۋەى گەيشتېتە خالىكى گرىنگ و خۇى بۇ ئامادە نەكردوۋە. لەو كاتەدا لە ناندېنەكە قاۋەى ئامادەدەكرد، لە چاۋى مېزەكە لىستى ئەۋ بېرارانەى دەرھىنا كە تۇمارى كىردبوون. ئىدى دەستى بە خويىندەۋەيان كىرد.

پېش ئەۋەى بگەيتە تەمەنى چل سالى، دە شت ھەن گەرەكە بىيانكەيت:

۱- كاتى خۇت بە باشى پىك بىخە. باشتىن پىكخەر بە و تا ئەۋپەرى پلان بۇ باش بەكارھىنانى كاتەكەت دابنى. بۇ تۇماركىردنى پلانەكانى رۇژانەت، دەفتەرىكى تېبىنى بىكەر. (جىبەجى كرا).

۲- قىتامىن و كانزا تەۋاۋكەرەكان و دژە ئۇكساندن بۇ خواردنەكەت زىاد بىكە. (جىبەجى كرا).

۳- بۇ نەھىشتىنى لۇچەكان شىتېك بىكە. بەرھەمەكانى ئەلفا ھايدىرۇكسىد تاقى بىكەۋە، كرىمى لۇريالى نوئ بەكار بېتە. (جىبەجى كرا).

۴ - قوماشى تاخمى ناۋمال بىگۆرە، دەرختى نوئ بىكەر، سەرىنى نوئ بېتە. (جىبەجى كرا).

۵ - ژيانىت و بەھاكانىت و بىروباۋەرەكانىت ھەلسەنگىتە. (بەتەۋاۋى جىبەجى نەكراۋە).

۶- گوشت له لیستی خواردنه کانت دهر بکه، هه موو هه فته یه ک لیستیکی تهن دروست دابنئ، بهو شیوه یه پیزی جه ستهت بگره که شایانیتئ. (به ته وای جیبه جئ نه کراوه).

۷ - ده ست به خویندنه وهی شیعره کانی پومی بکه. (جیبه جئ کرا).

۸ - منداله کان بۆ برۆدوای بۆ شانۆیی موزیک ببه. (جیبه جئ کرا).

۹ - ده ست به نووسینی کتییی چیشتلێتان بکه. (جیبه جئ نه کراوه).

۱۰ - دلت بۆ خۆشه ویستی بکه وه.

ئێلا لێره له شوێن خۆی وهستا. چاوه کانی له سهر به ندی دهیه می لیسته که ی گیرکرد، نهیده زانی ئایا ده بیئت تیبینیه ک له تهنیشتی دابنیت یان نا. تهنانهت کاتی ئه و بهنده ی نووسی به پراستی خۆیشی نه یزانی مه بهستی چی بووه. ئه ی بیرئ له چی ده کرده وه؟ به چه به خۆی گوت بینگومان ئه وه له ژیر کاریگه ری پۆمانی (کفری شیرین) وه بووه. برۆای به خۆی هینا که له م دوا یه دا زۆر بیر له خۆشه ویستی ده کاته وه.

* *

سه یدا عه زیز

ئه مپۆ رېکه وتی پۆژی له دایک بوونه! هه ست ده که م له ژیاندا گه یشتوومه ته خالێکی بنچینه یی. دهوترئ ته مه نی چل سالی به تایبه تی بۆ ئافره ت ساتی یه کلاکه ره وه یه، هه ره ها دهوترئ که چل بۆخۆی سییه کی تازه یه (شه ستیش چلیکی تازه یه)، لئ له به پراست وه رگرتی ئه وه دا به گویره ی ئاره زووی من شته که ئامانجیکی دووره. مه به ستم ئه وه یه به کئ پێده که نن؟ چل هه ر چله! پێم وایه ئه میستا من هه موو شتیکم به زیاده وه ده ست ده که ویت - زانستی زیاد، هیکمه تی زیاد، بینگومان له چرچولۆچی و سپیوونی پرچیش به زیاده وه.

به رده وام جه ژنه کانی له دایک بوون شادیان به دلم به خشیوه، به لام ئه م به یانییه که له خو و رابووم له سهر سینگم هه ستم به قورساییه ک کرد. پرسیاریکی زۆر گه وره پووبه پرووی ئافره تیک ده که مه وه که هیشتا قاوه ی

به یانی نه خوار دووه ته وه. له خوم پرسى ئایا نهو پړیگه یه ی له ژیانمدا
 گرتمه بهر، هر نهو پړیگه یه یه که دهمه وئ له سهری بهرده وام بم؟
 دواى ترسینک دایگرتم. نه ی نه گهر ههردوو وشه ی به لئ و نه خیر بوونه
 مایه ی نه نجامگه لیکى خراپ؟ بویه وه لامیکى دیکم دوزییه وه، نه ویش: په نگه.

سلاوى گهرم

ټیلا

تیبینی: بیووره، چونکه نه متوانی نامه یه کی له وه گه شبینانه تر بنووسم.
 نازانم بوی بوی نه مړو هه ست به خه موی ده که م و خومیش نازانم هوی که ی
 چیه. (مه به ستم جگه له گه یشتنم به چل سالی، پیم وایه که نه مه یه ناویان
 ناوه ته نگزه ی ناوه پاستی ته مه ن).

* * *

ټیلاى نازیز

جه زنی له دایکبوونت پیروژ! ته مه نی چل سالی بوی پیاوان و نافرته تان وه کو
 یهک جوانترین ته مه نه. ئایا ده زانیت که چل له بیرى سوفیگه ریدا بوی پراچه نینی
 پوچ هیمايه بوی هه لکشان له ئاستیکه وه بوی ئاستیکى بالاتر؟ کاتى تووشى
 خه میک ده بین، بوی ماوه ی چل پوژ خه مبار ده بین، که مندالیک له دایک ده بیت تا
 چله ی ده چیت و بوی ژیانى سهر زه وى ئاماده ده بیت چل پوژ ده خایه نیت، کاتى
 عاشق ده بین، ده بی چل پوژ چاوه پری بکه ی تا له ئاستى هه سته وه ریمان دلنیا
 ده بین.

توفانى نوح چل پوژ بهرده وام بوو، له کاتیکدا ئاو ژیانى ویران کرد،
 به لام هه موو خلت و خاشاکینکیشی رامالی و توانای دایه مروژ تا ده ست به
 ژیانیکى نوئ بکاته وه. له ئیسلامدا چل ئاستى سوفیتی هیه که مروژ له
 خدا جیاده کاته وه. سهربارى نه وه له و شیاریدا چوار قوناعى بنه پرتى هیه،
 له هر یه که یاندا ده پله هیه و کوی هه موویان ده بیت چل. مه سیح چل شه و

و چل پوڙ پرووی کرده چۆلی و بیتاوه دانی. محهمه د له تهمه نی چل سالیدا
سرووشی بۆ هاته خواره وه. بوودا له ژیر درهختی زه یزه فۆن چل پوڙ له
پاماندا بوو. ئهمه جگه له چل پیتسا که ی شه مس.

تۆ له چل سالیدا ئه رکینکی نوێ و ژیانینکی نویت ده که ویتته ئه ستۆ! ئیدی
تۆ که یشته ویتته ته ژماره یه کی پیروژ و له هه موو ژماره کان زیاتر مزگینی و
فه پری پییه. پیروژه! نه که ی خه م داتبگریست له بهر ئه وه ی سالیک
که وره تر بوویت. نه هیزی چرچولۆچی و نه سپیتیی سه ر ده توانن پووبه پرووی
هیزی چل ببه وه.

به هیوای به خته وه ری

عزیز

گوئی بیابانی له شفرۆش

قونیا، ۱۷ی تشرینی یه کهم ۱۲۴۴

بۆچی هه ندی ده لێن که خه لکی رقیان له چاره ی له شفرۆشه، له کاتی کهدا له دیر زه مانه وه خانه ی له شفرۆشان که ئافره تانی وه ک من له خۆ ده گرن، هه ره هه بوون. به مه ش سه رم سو پرما وه که هاوکات ژیان له وه له شفرۆشه تال ده کهن، که ده یه هوی تۆ به بکات و ژیا نیکی نو ی ده ست پێ کاته وه؟ وه ک ئه وه یه پێ مان بیژن که به زه ییان پێ ماندا دێ ته وه، چونکه که وتووینه ته نیو زلکا وه وه، بۆ یه ده بی هه تاهه تابه له وه شو یته به مێ نیه وه که تێ که وتووین. ناتوانم هۆ ی ئه وه تێ یگم، به لام ئه وه ده زانم هه ندی که س له سه ر به ده ختی که سانی تر ده ژین و چه زنا کهن ژماره ی به ده خته کانی سه ر زه وی که م بی نه وه، به لام هه رچی به ک بلێن یان بیکه ن، ئه وا من پۆ ژێ له م شو یته هه ره ده ره چم.

ئه م به یانی به که له خه و را بووم، بۆ بیستی وتاری پۆ می مه زن ئاره زوویه کی سه رکێ شانم لا په یدا بوو. گه ر پاس تی به که م به خا وه ن سۆ زانی خانه که گوتبا و داوام لی کردبا که رێ گه ی پۆ یشتنم بدات، ئه وا گال ته ی پێ ده کردم و ده یگوت: ئه وه له که یه وه له شفرۆ شه کان پوو له مزگه وت ده کهن؟، ئیدی له پێ که نیندا شه قی ده برد و ده مو چا وه خه ره که ی سوور هه لده گه را، بۆ یه درۆ م له گه لدا کرد. ئه وه بوو دوا ی ئه وه ی ئه وه ده رو ی شه پو و ته له یه پۆ یشت، دیار بوو بیر ی ئالۆ ز بوو بوو، بۆ یه هه ستم کرد ئی ستا کاته که ی له باره تا برۆ م قسه ی له گه لدا بکه م. ئاخه مه گه ر خه یالی به بیر کرد نه وه یه ک مژوول بوایه، ئه گینا قسه ی له گه لدا به کردن نه ده هات. پێ م وت بۆ کرینی بری پۆ یستی بۆ بازار ده چم. با وه پی پێ کردم دوا ی نو سال کار کردن له لای، ئینجا وه ک دێ له سه گیک با وه پی پێ کردم.

وتی: 'به مهرچیک کونجی له گه لندا بیت'.

ئوه کیشیهک نه بوو، کونجیم خوش دهویست، ئه و پیاوه قهله و گۆشتنه عه قلی مندالانه و ساویله و راستگۆ و جیگه ی برپا بوو. نازانم چۆن توانیبوو له دنیا پر دلره قییه دا بژی. ئه مه بۆ من مه ته لیک بوو. که سیک ناوی راسته قینه ی نه ده زانی، پهنگه خویشی هه ر نه یزانی بیت. ئه و ناوه مان بۆیه لیتی نابوو، چونکه خووی دابووه خواردنی شیرینی به کونجییه وه. کاتی یه کێ له له شفرۆشه کان له خانه ی سۆزانییه کان بچوایه ته ده ره وه، وهک سینه ریکی بیدهنگ یاوه ری ده کرد، بۆیه باشتترین پاسه وان بوو که ده مه ویست یاوه رم بیت.

ئو ریگه خۆله مان گرته به ر که به باخه کانداییده په پی. که گه یشتینه یه که م دوورپیان، داوام له کونجی کرد که چاوه پیم بکات. ئیدی له پشت ئه و چال و بارسته خۆلانه ی که جانتایه کی پر له جلی پیاوانه م تیدا شارده بووه وه، خۆم هه شار دا.

له به رکردنی جلی پیاوانه له وه قورستریبوو وهک بیرم لیکردبووه وه. جا بۆ ئه وه ی سینگ تهخت ده ربکه وئ، ملیچی درێژم له ده وری مه مکه کانم ئالاند، ئینجا شهروالکی پان و به روانکه یه کی لۆکه و عه بایه کی درێژ و سووری تیرم له به ر کرد و میزه ریکم له سه رم به ست. ئینجا به له چکیک نیوه ی ده موچاوم داپۆشی تا وهک عه ره بیکی په وه ند ده ربکه وم.

که بۆ لای کونجی گه رامه وه، سلی کرده وه و سه ری سوپما بوو.

'ده ی با برۆین، ئه مه م گوت و هانم دا. که بینیم له شوینی خوی نابزویت، ده موچاوی خۆم هه لمالی و پیم گوت 'ئازیم، ئه وه نامناسیته وه؟'. 'گولی بیابان، ئه ری ئه وه تۆیت؟، کونجی هاواری لی هه ستا و وهک مندالکی ترساو دهستی خسته سه ر ده می، 'بۆچی ئه م جلانه ت له به ر کردووه؟'.

'نهییه که هه یه، ئایا ده توانیت بیشاریته وه؟'.

کونجی سه ری بادا و چاوه کانی ئه بله ق بوون.

به چه گوتم: 'ده ی با بۆ مزگوت برۆین، به لام به خاوه ن سۆزانیخانه که مه لی'.

لچی کونجی کهوته تهتهله و گوتی: "نا، نا، ئیمه بۆ بازار دهرۆین".
 "بهائی ئازیزم، بهلام یهکهه جار بۆ مزگهوت دهچین تا گوێ له وتارهکهی
 پۆمی مهزن بگرین".

به هۆی گۆڕینی پلانهکهوه، وهک پێشبینیم کردبوو، کونجی له رزی لێهات.
 بهپارانهوهوه پیم گوت: "تکات لیدهکهه، ئاخو ئهه شته بۆ من زۆر گرینگه، گهر
 قایل بیت و بهلینم پێ بدیهت که شتهکه به کهس نالیت، ئهوا پارچهیهک
 شیرینی گهرهت بۆ دهکړم". کونجی وهک ئهوهی قسهکه تامیکی شیرینی له
 دهמידا جی هێشتیت، به خۆشحالییهوه به زمان دهستی به ملچهملچ کرد.
 بهههویای پارچه شیرینییهکهوه، بهرهو ئهو مزگهوته کهوتینه پێ، که
 پۆمی وتارهکهی تیدا دهخویندهوه.

* * *

له دنیهکی بچووکی نزیک نیکیا له دایک بووبووم. دایکم بهردهوام
 پێی دهوتم: "له شوپنیککی گونجاو له دایک بوویت، من لهوه دهترسام که له ژیر
 ئهستیزهیهکی شوومدا له دایک ببیت". ئهو دهمه پۆژگارهکه خراپ بوو و سال
 له دواى سال شتهکان دهگۆران. سه رهتا دهنکو بلاوبووهوه که خاچه رستهکان
 دهگه پێنهوه، ههروهها چیرۆکی ترسناکمان دهبارهی ئهو کوشتاره دپندانیه
 ده بیست که له قوستهنتینه کردبوویان، کوشکهکانیان داگیر کردبوون و
 تالانیان کردبوون و ئایکونهکانی که نیسهکانیان شکاندبوون. دواى ههوالی
 هێرشهکانی سه لجوییهکانمان بیست. پێش ئهوهی خه لکی ئهو چیرۆکه
 ترسناکانه و ئهو تاوانانهیان بیربچیتهوه که سوپای سه لجویی کردبوویان،
 مه غۆله بیتیه زه ییهکان هاتن. هه رچهنده ناو و پو خساری دوژمن دهگۆرا، بهلام
 ترسی په لامارده ره دهره کییهکان وهک به فر له سه ر لوتکه ی چیا ی ئیدا وهک
 خۆی مایه وه.

دایبام هه ردوکیان نانکه ر و کریستیانى باوه ردار بوون. بۆنى نان که له
 نانه واخانه که وه هه لده ستا، یه کیکه له و یاده وه ریپانه ی که تا ئه مرۆ هه ر
 له که لمدایه. خێزانیکی ده وله مند نه بووین، هه ر له مندالییه وه من ئه وه م ده زانی،
 به لام نه داریش نه بووین. له چاوی هه ژاره کاندایه و نیکایانه م ده بینى که بۆ

نانه و اخانه که ده هاتن و بۆ و ده ده سته ئانی له ته نانیک سوالیان ده کرد. هه موو شه وی پیتش ئه وه ی بچه نیو جی، سو پاسی خودام ده کرد، چونکه به برستی نه یار دوومه ته نیو نوینی نوسته وه. وا هه ستم ده کرد که هاو پتیه کم ده دوینم، چونکه ئه وه ده مه خودا هاو پیم بوو.

که له ته مه نی حه وت سالی دا بووم، دایکم دوو گیان بوو. پیم وایه به ره له وه ی به من دوو گیان بیت، چه ند جارێ مندالی له بار برد بوو، به لام له و باره یه وه هه چم نه ده زانی. ئه وه ده مه من کیژۆ له یه کی بیگونا هه بووم، که ر لیان پرسیبام مندال چۆن دروست ده بیت، ده مگوت خودا له هه ویریکی شیرین و ته ر دروستی ده کات.

به لام بیگومان ئه وه مه لۆتکه یه ی که خودا بۆ دایکمی شیلا، که وه بوو، چونکه ئه وه نه ده ی نه برد زگی هه لاوسا و به رز بووه وه، دایکمی ده رمانی لی برا و ئیدی نه یده توانی جووله بکات. مامانه که گوتی که گویا ئاوبه ن بووه، بۆیه ئازاری هه یه، به لام به لای منه وه ئه وه شتیکی خراپ نه بوو.

ئه وه شته ی نه دایکم و نه مامانه که ش ده یان زانی، ئه وه بوو یه ک مندال له زگیدا نه بوو، به لکو سێ مندال بوون و هه رسیکیانی ش کور بوون. براکانم له نیو مندالانی دایکدا ده ستیان به شه ر کرد، ئیدی یه کیکیان وه ک ئه وه ی بیه وه ی تۆله بکاته وه، به ناوکه په تکه که ی، براکه ی خۆی خنکاند. منداله مردو وه که ده ریچه که ی داخست و پێگه ی ده رچوونی له دوو منداله که ی دیکه گرت. دایکم به دریزی چوار پۆژ به ژانه وه مایه وه و شه و و پۆژ گویمان له هاواری بوو و جگه له هاواری ئه و، گویمان له هه چی تر نه بوو.

مامانه که که نه ی توانی دایکم پزگاری بکات، ئینجا بۆ پزگاری کردنی براکانم هه رچی له توانیدا بوو به کاری هه نا. مقه سیکی به ده سته وه گرت و زگی دایکمی هه لدری. له کو تاییدا ته نیا مندالکیان پزگاری بوو. به م جوړه ئه وه برایه م له دایک بوو که باوکم لی خۆش نه بوو و له پتیه سه می شتن و پاک کردنه وه که یشی ئاماده نه بوو.

دوای ئه وه ی دایکم مرد، باوکم هه می شه گرژ و مۆن بوو، ئیدی ژیا نمان وه ک جارێ نه ما، کاره کانمان له نانه و اخانه که دا زۆر به خیزی هه ره سیان هه نا و مه عمیله کانمان ته کینه وه. که هه ستم کرد له هه ژاری ده ترسم و په نگه

پۆڭڭ ناچار بىم دەروۆزە بىكەم، ئىدى نەنە پەقم لە ژىر سەرىنەكەم دەشاردەو، تا وشك و پەق دەبوونەو. براكەم سەختىرەن ئازارى دەچەشت. ھەر ھىچ نەبى من لە پابردودا خوشەوېستى و نازىكەم پى درابوو، لى ئەو لە ھەردوو كيان بېشەش بوو. كە دەمىنى باوكەم خراپ مامەلەى لەگەلدا دەكات، زۆر نىگەرەن دەبووم، بەلام لەگەل ئەو ھەشدا شتىكەم تىدا بوو ئاسوودەى دەكردم و ئەرخايەن بووم، چونكە بەواى ئەو ھەو نەدەبوومە ئامانجى توورەيەكەنى باوكەم. ئاواتەخووزبووم بىتوانم براكەم بپارىزم. خۆ ئەگەر وام لى نەھاتبا، ئەوا ئەمىرۆ لى نەدەبىرام لە قۇنيا لە خانەى سۆزانیەكان كاربىكەم. ئاى لە سەپروسەمەرەيى ژيان!

دواى سالىك لە مردنى دايكەم، باوكەم ژنى ھىتايەو. ئىدى تاقە جياوازيەك كە بەسەر ژيانى براكەمدا ھات، ئەو بوو، باو ھەژنەكەم چووە پال باوكەم و بە ھەمان خراپى مامەلەى لەگەل براكەمدا دەكرد. ئىدى لە مال ھەلدەھات، كە دەگەرپايەو خراپترىن خووى لەگەل خۇيدا دەھىتايەو و ھاوپىيەتى كەسانى خراپى دەكرد.

پۆڭڭيان باوكەم ئەو ھەندەى لى دا خەرىكبوو بىكوژىت. لەو ھەو ھەرزەكارەكە گۆرا و لە چاوەكانىدا نىگايەكى توند و سارد و تازە دەرەكەوتن. دەمزانى شتىكى لە بن سەردايە، بەلام نەمدەزانى ئەو پلانە سامناكە چىيە كە لە سەرىدا دەخولیتەو، ئاى ئاواتەخووز بووم بزانم. چەند حەزم دەكرد پىگە لە پوودانى كارەساتەكە بگرم.

بەيانى پۆڭڭى بەھار بوو، باوكەم و ژنەكەى بە مردوويتى دۆزرانەو كە بە ژەھرى رسق كوژرابوون. كاتى ھەوالەكە بلابووەو، ھەموو خەلكى گومانى ئەو ھەيان كەركە بكوژەكە براكەمە. كە پاسەوانەكان دەستيان بە تاقىبىردنى كەرد، لەترسان ھەلات، ئىدى لەو ساو ھەمىنىيەو. بەم ئاواھايە لەم دىنپايەدا بە تەنپا مامەو و بەرگەى ئەو ھەم نەگرت لە مالەكەدا بىمىنمەو كە ھىشتا بۆنى دايكىمى لىدەھات، لە توانامىشدا نەبوو لە نەواخانەكە كار بىكەم كە يادەو ھەرى ناخۆشى تىدا بوو. ئىدى بپارىم دا پووبىكەمە قوستەنتىنە تا لەگەل پوورىكى و جاخكويز و پىرمدا كە ئىستا تاقە خزمىكەم بوو، بژىم. ئەو كاتە تەمەنم سىانزە سالان بوو.

به گالیسکه يهک بۆ قوسته ننتينه سه فهرم کرد. له گالیسکه که دا من مندالترین پښتواری بووم و تاقه مینه یه کیش بووم که به ته نیا سه فهرم ده کرد. دواي ټو هی چهند سه عاتن پښکه مان بری، کومه له دزیک پښکه یان لنگرتین و هه موو شتیکیان لی سهندین: جانتا، جلو به رگ، پیللو، پشتین، خشل، ته نانه ت ټو قاوړمه یه ی که خاوه ن گالیسکه که پښی بوو، ټو هه شیان برد. له بهر ټو هی من هیچ نه بوو بیانده می، به هیوری له لایه که وه وه ستام و دلنیا بووم که هیچ نازاریکم پښ ناگه نن، لی کاتن کاره که یان ته واو کرد و خریک بوون برۆن، ده مرسته که یان ټاوپری لیدامه وه و لیتی پرسیم: ټه ری جوانکیله تو پاکیزه یت؟

له شهرمان ده موچاوم سووره لکه را و وه لامی ټم پرسیاره ټا بروو به ریه م نه دایه وه، به لام نه مزانی شهرم کردنه که م وه لامی که ټو چاوه پښی بوو.

ټه ی با برۆین، سه رکړده ی ده سته که دهنگی دان و ټه مه یشی وت: ټه سپه کان و که که به ن.

که ده ستم به گریان کرد و خوم له ده ستیان راپسکان، هیچ به کی له پښتواریه کان هه ولی نه دا یارمه تیم بدات. پښکه ره کان به ره و دارستانیکی چر پیش خویان دام. که بینیم له ناو دارستانه که گوندیکی ته واویان چیکردوه و ټافره ت و مندال و مراوی و بز و به رازی تڼدایه، سه رم سوړما. وهک گوندیکی شاعیرانه ده هاته به رچاو، به لام له هه شارکه یه کی کومه له تاوانباریک زیاتر نه بوو.

ټو هنده ی نه برد زانیم بۆچی سه رده سته ی پښکه ره کان ده رباره ی پاکیزه یم پرسیاری لیکردم. گه وره ی گونده که نه خوش بوو و تووشی گرانه تا بوو بوو. ده می بوو له سه ر جی که وتبوو و هه موو جه سته ی بوو بوو به په له ی سوور، ده رمانیکی زوری تاقی کردبووه وه و دادی نه دابوو. به کی له گونده که قایلی کردبوو که ټه گه ر له گه ل کچیکی پاکیزه دا بنویت، ټه وا نه خوشیه که ی بۆ که که ده گویرز یته وه و ټم چاک ده بیته وه.

هه ندی شت له ژياندا هه ن نامه وی بیتنه وه یادم، له وانه ټو ماوه یه ی که له دارستانه که به سه رم برد، تا ټه مړو جگه له دار سه رووه کان، شتی ترم له

یاد نییه. چه زم ده کرد له ژیر ئه و درهختانه دا له گهل ژماره یهک له ئافره ته کانی گونده که دابنیشم که زۆربه یان ژن یان کچی پیکره کان بوون. هه ندی له شفرۆش هه ر خۆیان بۆ ئه وئ ده هاتن، به لام له وه تینه ده گه یشتم که بۆچی هه لئایه ن، له کاتیکدا من پلانم دانابوو که هه لبینم.

چه ندین گالیسکه به دارستانه که دا تیده په پین، که زۆربه ی خاوه نه کانیا ن له خانه دانه کان بوون. تالانته کردنی ئه و گالیسکه نه بۆ من بووبوو به مه ته لیک، دوا جار تیگه یشتم که هه ندی له گالیسکه وانه کان پیش ئه وه ی به دارستانه که دا تیپه ن، به رتیلیان به دزه کان ده دا تا به سه لامه تی سه فه ر بکه ن. که تیگه یشتم کاره کان چۆن پایسی ده بن، مشووری تایبه تی خۆم خوارد. دوا ی ئه وه ی گالیسکه یه کم راگرت که به ره و شاره گه وره که ده پزیشته، له گالیسکه وانه که پارامه وه که هه لم بگریته، به لام ئه و داوا ی بریکی زۆر پارهی لی کردم، هه رچه نده ده یشیزانی که من ه یچ شتیک شک نابهم، ئیدی به و تاقه ریگه یه ی خۆم ده یزانم، قایلم کرد.

که گه یشتمه قوسته نتینه، دوا ی ماوه یه کی زۆر ئینجا زانیم که بۆچی له شفرۆشه کان له دییه که ی ناو دارستانه که رانا که ن، چونکه دۆخی شاره که خراپتر بوو، شویتیکه به زه یی نازانیت. له پووره پیره ژنه که میش نه گه رام، چونکه ده مزانی خانمیکه به پزیزی وه ک ئه و قایل نابیت له گهل ئابروو تکاوکی وه ک من بژی. ئیدی ئاوها به ته نیا مامه وه. ماوه یه کی زۆر به سه ر هاتنه که مدا بۆ شار تینه په پیبوو، وره م به ردا و جه سته م هه لاهه لا بوو. له پر خۆم له دنیا یه کی تر دا دۆزیه وه - دنیا یه ک پر له بق و ده ستریزیکردن و وه حشیکه ری و نه خۆشی. چه ندین جاری یه ک له دوا ی یه ک مندالم له بار خۆم برد تا جه سته م په کی که وت و لاواز بوو، سوپی بینوژییم وه ستا و ئیتر توانای دوو گیانبوونم نه ما.

له شه قامه کاندایه که دی ناتوانم به وشه ی رووت باسیان بکه م. دوا ی ئه وه ی شاره که م جیهیتشت، له گهل سه ربازان و پیاوانیکه قوشمه و قه ره ج سه فه رم کرد و به ده م هه موو پتویستییه کانیا نه وه ده چووم. ئینجا پیاویک به ناوی (سه رچه قل) دۆزیمیه وه و بۆ ئه م خانه ی له شفرۆشانه ی هیتام له قونیا. به لای خاوه ن سۆزانیخانه که وه گرینگ نه بوو بزانتیت له کویتوه

هاتووم، به لکو ئه وهی لا گرینگ بوو ته ندروستییه کی باشم هه بوو. که زانیی مندالم نابیت یه کجار خو شحال بوو، چونکه ئه مه هیچ کینشه یه ک بۆ کاره کهم دروست ناکات. به وای نه زۆکییه که مه وه ناوی نام (بیابان)، جا بۆ ئه وهی په ونه قێک بهم ناوه ببه خشیت، وشه ی (گول) ی خسته سه ر و منیش دلم گرتی، چونکه عاشقی گول بووم.

وای داده نیم که بپروا شیوازیکه وه ک باخچه یه ک بیت و گولی شاراهوی تیدا بوو بیت و پۆژی به ناویدا سووراپیتمه وه و بۆنیانم هه لمژیبت، به لام نه متوانیوه بچمه ناوییه وه. ده مه وێ هه ر وه کو جاران خودا بیته وه به هاو پیم و بهم ئه له هایه وه به ده وری ئه و باخچه یه دا بخولیتمه وه. ئیستا له ده رگای چوونه ژووره وه ده گه پیم، په نگه ده رگایه ک بدۆزمه وه تا بتوانم بچمه ژووره وه.

* * *

کاتی له گه ل کونجیدا گه یشتمه مزگه وته که، بپروام به چاوانی خۆم نه کرد. پیاوان له جۆره ها ته مه ن و پیشه له سووچه کانی مزگه وته که و ته نانه ت ئه و شوینه ش که بۆ ئافره تان ته رخانکرا بوو، دانیشتبوون. خه ریکبوو ئاومید بيم و بپروم، کاتی سه رنجم دا سوالکه ریک وا جینه که ی جیده هیلیت و ده روات. سوپاسی به ختی خۆم کرد و پێگه ی خۆم له نێو خه لکه که کرده وه و به ره و ئه و شوینه پۆیشتم که چۆلی کردبوو. داوام له کونجی کرد که له ده ره وه چاوه پیم بکات.

به مجۆره له مزگه وتیکی پر له پیاو خۆم بینیه وه و وا گویم له رۆمی مه زن گرتووه. ته نانه ت نه مویت بیر له وه بکه مه وه گه ر بۆیان ده رکه وت وا ئافره تیک له نیویاندایه، چی پرووده دات، چجای ئافره ته که له شفرۆشیش بیت. دوا ی ئه وه ی هه موو خه یاله ناخۆشه کانم له سه ری خۆم ده رکرد، ئیدی هه موو هۆشی خۆم خسته سه ر وتاره که.

پۆمی گوئی: 'خودا ئازاری دروستکردووه تا له میانه ی دژه که یه وه به خته وه ری ده ربکه ویت. شته کان له میانه ی دژه کانیانه وه ده رده که ون. له بهر ئه وه ی خودا دژیک نییه، بۆیه به نادیا ری ده مینیتته وه'.

له کاتیکدا وتارییژه که قسه ی دهکرد، وهک چون بهفری تواوه گور ده داته جوگه له ی چیا، ئاوها دهنگی بهرز و نیر ده بوو: "ته ماشای پووچی زهوی و شکومه ندیی ئاسمان بکن. بزائن که هه موو ئه و شتانه ی له دنیا دا پرووده دن، وهک: لافاوه کان و وشکه سالی و ناشتی و جهنگ، له بیرتان نه چیت هه رچییهک پروودات، خودا له خوڤایی دروستی نه کردوون. ئیدی شته که توو پهی یان خه ونیین بیت یان راستگویی یان زیره کی."

له و دانیشتنه ی ئه ویدا خه ریکبووم تیبه گم که هه موو شتی له ژیا ندا ئامانجیکی هه یه. په ته ناوکه که ی دایکم و کوشتاری براکانم له مندا لاندانیدا، ئه و دۆخه ته نیاییه ی براکه م تیندا ده ژیا، به لکو ته نانه ت تاوانی کوشتنی باو کم و باوه ژنه که م و ئه و پۆژه سامناکانه ی که له دارستانه که دا ژیا م، هه موو ئه و شته وه حشیگه رییا نه ی له شه قامه کانی قوسته نتینه تووشیان بووم، که هه ری که یان به شیوازی تاییه تی خو ی به شداری له چیرۆکه که مدا کرد. له پشت هه ری که ی له م ده رده سه ری و ئاسته نگانه وه، پلانیکی گه وره تر خو ی مه لاس دابوو و به روونی لینی تینه ده گه یشتیم، به لام به هه موو بوونیکمه وه ده متوانی ههستی پی بکه م. دوا ی ئه وه ی له مزگه وتیکی پر له خه لک و له عه سری ئه و پۆژه دا گویم له پۆمی گرت، ههستم به هه وریکی سوکنایی کرد که به سه ر سه رمدا داده به زی، هه روه ها چون دایکم ده بیینی نانی ده کرد، ئاوها ههستم به شادمانی و ئاسووده یی کرد.

حه سه نى سوالكه

قونيا، ۱۷ تشرینی یه كه ۱۲۴۴

به تورده یی له بن داركه وه ته كه دانیشتبووم، له پۆمى تووپه بووم، چونكه له وتاره به ئاو و تاوه كه یدا باسى ئیش و ئازارى ده كرد و وا دیاربوو شتیكى ئه وتۆی لى نازانیت. سیتیهری مناره كه خه ریکبوو ده كه وته سه ر شه قامه كه. نیوه نوستوو و نیوه به ئاگا ته ماشای پئیوارانم ده كرد. خه ریک بوو خه وم لى بکه ویت، چاوم به ده رویشیک كه وت كه له وه و بهر نه م دی بوو. جلیکی رهش و کۆنى له به ردا بوو، دارده ستیکی دریژی به ده سته وه بوو، پیشی تاشی بوو، گواره یه کی کردبووه یه کی له گوینه کانی، ئه وهنده له خه لکی جیابوو، به ته واوی نه متوانی ته ماشای بکه م.

له کاتیکدا به راست و چه پدا چاوی ده گێرا، هه ر ئه وهنده چاوی پیم كه وت، له جیاتی ئه وه ی خۆیم لى گیل بکات، هه ر وه ک چۆن خه لکی له پێگاوبان ده مبین و خۆیان لیم گیل ده که ن، ده ستی راسته ی خسته سه ر دلی و وه ک ئه وه ی دوو هاوپنی دیرین بین، سلاوی لیکردم. سه رم سوپما و به ده وری خۆمدا چاوم گێرا تا دلنیا بم كه سلاوی له كه سیکی تر نه کردوو، به لام جگه له من و داركه وه ته كه كه سی تر له وئ نه بوو. به په شوکاوی و سه رسوپمانه وه ده ستم خسته سه ر دلم و سلاوه که یم سه نده وه.

ده رویشه که به هه نکاوی سه نگینه وه به ره و لام هات. چاوم له وه بوو كه پارچه دراویکی مس بخاته ناو جامیلکه که مه وه، یان پارچه نانیکم پیندات، به لام ئه وه ی نه کرد و به رانه رم به چۆکدا هات.

گوته: 'هۆ سوالكه، سلاوت لى بیت.'

وهلامم دایه وه و گوتم: "دهرویش، سلاو له توش، دهنگم به جوړی بیناکانه بوو، به لای خومیشه وه نامۆ بوو. شاخړ ماوهیه کی زور بوو قسم له گهل که سدا نه کردبوو، به جوړی خه ریکبوو تونی دهنگی خومیش بیربچینه وه.

خوی ناساند و گوتی که ناوی شه مسی ته ورزییه، ئینجا پرسپاری ناوی منی کرد.

پنکه نیم و گوتم: "پیاوړکی وهک من چ پتویستییه کی به ناو هیه؟". به ناقایلییه وه وتی: "هر که سه و ناوړکی هیه. خودا ناوی زوری هیه و له نه وه دونو ناوه که زیاتر نازانین. ئی ته گهر خودا نه وه نده ناوی هه بیت، ئیدی چۆن ده کړی بنیادهم که وینه یه کی خودایه، به بیتاو جووله بکات؟". نه مزانی چۆن وهلامی بدهمه وه، به لکو هر هه ولیشم نه دا، ئینجا وتم: "پوژئ له پوژان هاوسه و دایکم هه بوو، به ناوی حه سه ن بانگیان ده کردم". که واته ناوت حه سه نه، دهرویشه که سه ری بادا، ئینجا ئاوینه یه کی زیوینی دامی و گوتی: "لای خوت بیپاریزه. له به غدا پیاوچاکنیک پتشکه شی کردم، به لام پهنگه تو له من زیاتر ئاتاجی بیت. ئه م ئاوینه یه نه وهت ده خاته وه یاد که تو له ناوه وهی خوتدا خودات هه لگرتوه".

به ره له وهی هه لی وهلامدانه وهم بۆ هه لکه ویت، له پشتمانه وه غه لبه غه لیکمان ژنه وت. یه که م شت که به خه یالمدات، نه وه بوو که پهنگه گیرفانبریکیان له مزگه وته که دا ده ستگیر کردییت، لئ کاتی دهنگه دهنگه که بهرز بووه وه و پتر بوو به توندوتیژی و ژاوه ژاو، گوتم بیگومان شته که له وه گه وره تره، چونکه ده ستگیرکردنی گیرفانبریک نه م بگروه به رده یی لئ ناکه وینه وه.

نه وه ندهی نه برد شته که مان بۆ ده رکه وت. نه وه بوو له مزگه وته که دا ئافره تیکی له شفروشی ناسراویان دوزیبووه وه که خوی گورپیوو و جلوه برکی پیواونه ی له بهر کردبوو. چه ندين پیاو به ره و ده ره وهی مزگه وته که پالیان پیوه دهنه و هاواریان ده کرد: "ئه م ئافره ته فیلبازه بهر قامچی بدهن! ئه م له شفروشه بهر دباران بکن".

لەم کاتەدا کۆمەڵی چەورە و دەستوپێوەندی تووڤە گەشتە شەقامەکە. ئافەرەتە جەیلەکەم بینی که جلی پیاوانە ی پۆشیبوو، پەنگی مردووی لی نیشتبوو، چاوە بادەمیەکانی ترسیان تیدازابوو. لەو پێش کاری کوشتنی زۆرم دی بوو، بۆیە سەرم سوورنەدەما که ببینم چۆن هەندێ خەلک دەگۆڕین و دەچنە پال تیکدەران، چونکە لەپر پیاوانی ئاسایی که پێشینه یەکی توندوتیژیان نییە پێشەوەر یان فرۆشیار یان فرۆشیاری دەستگێژ- دەگۆڕین و دەبنە کەسانێکی شەپانگێز، تەنانت کاتی کۆدەبنەو، دەبنە بکوژ. ئیدی کاری کوشتن تەشەنە ی کردبوو، جا بۆ ئەوێ چاوی خەلکی پێش بکشین، کارەکە بەو کۆتایی دەهات لاشەکانیان لە شەقامەکاندا پیشان دەدا.

"ئای چەند ئافەرەتێکی بەستەزمانە!، وەرەریکم بەربای گوێی شەمسی تەوریزیدا دا، لی که ئاوڤم دایەو تەو لایەکی بژنەوم، ئەو نەمابوو، بەلکو دەرۆشەکەم بینی وەک ئەوێ تیرێکی دایساو بیت و هاوێژایت، بە توندی بەرەو ناو ئاژاوێکە تەکانی دەدا. بەرزەپ پاپەڕیم و پامکرد تا بگەم پێی. که گەشتە بەرایی کۆرەوێک، شەمس داردەستەکە ی چون ئالایەک بەرزکردەو و بە هەموو دەنگیەو بانگی کرد: "پاوەستن، هۆو خەلکێنە پاوەستن!"

بێدەنگیەک بالی بەسەر پیاوەکاندا کێشا و بەواقورمانەو تەماشایان کرد. "دەبی شەرم لە خۆتان بکەن!" شەمسی تەوریزی هاواری دەکرد و داردەستەکە ی بە زەویدا دەکوتا: "ئەو سێ پیاو پەلاماری تاقە ئافەرەتێک دەدەن. ئایا ئەمە دادپەرۆرییە؟"

"ئەمە شایستە ی دادپەرۆری نییە، پیاوێکی کەتە و دەموچاو چوارگۆشە و چاومات وای گوت و دیاربوو خۆی کردبوو بە دەمراستی ئەم تاخمە که هەر لەخۆو دروست بووبوو. ئیدی دەسبەجێ ناسیمەو. حەسەسیک بوو ناوی پێپەرس بوو، بە هۆی دڕندەیی و چاوچنۆکییەو هەموو دەرۆزەکەرەکانی شارەکە دەیانناسی.

پێپەرس گوتی: "ئەم ئافەرەتە خۆی گۆپیو و جلۆبەرگی پیاوانە ی لە بەر کردوو و بە دزییەو هاتوو تە ناو مزگەوتەکەو تا موسڵمانە باوەردارەکان لەخستە بیات، ئێمەش دۆزیمانەو."

‘ئایا مەبەستت ئەوھەيە كە ئۆيە دەتەنەوئى سزەي كە سىڭ بىدەن ھەر لەبەر ئەوھەي پەروەي كەردووتە مەزگەوتەكە؟ ئایا ئەمە تاوانە؟’ شەمسى تەورەزى بە دەنگى قىزھاتتەوھەي لى دەتكا، لى پەرسى.

ئەم پەرسىارە ھەنۇر بىوونەوھەيەكى ئۆزەتەي دروست كەرد. دىار بىو كەس بىرى لەم شتە نەكەرد بىوھەي.

‘ئاخر ئەمە لەشفرۆشە!، پىاويكى دىكە كە لە تەورە بىياندا گەي گەرتىو و دەموچارى سەور ھەلگە پابىو، ھەوارى كەرد، ‘مەزگەوتىكى پاك، شەيئى ئەو نىيە’.

دەركەوت كە ئەو قەسەيە بەسبىو تا دووبارە خەلكە كە گەپگەرنەو، چەونكە كەسانىكى تەرتىپەلچەون: ‘ئەمە لەشفرۆشە! زىناكارە! بى ئەم لەشفرۆشە بىكۆزىن’.

لاويك بەرەو پىش تەكانى دا و مەزەرى ئافەرەتەكەي گەرت و بە تەندى پاكىشە. مەزەرەكەي كەوت و قەزە دەرئەز و زەردەكەي دەركەوت كە وەك دەرەختى گولەبە پۆزە شەپۆلى دەدا و دەدرەوشايەو. ھەموومان ھەناسەمان قەتەس بوو. لە جوانىيە كەجار بىئۆنە و جەئەللى ئافەرەتەكە سەرمان سەپما. بىگومان شەمس دەركى بەم ھەستە جۆراو جۆرانە كەرد بىو، چەونكە بە تەورە بىيەو پەخەنەي لىدەگەرتەن: ‘بەراكانم، گەرەكە ئەو بەكلا بەكەنەو، ئایا ئۆيە بەپەستى پەقتان لەم ئافەرەتەيە، يان ھەزەتان بۆي دەبەزەيت؟’.

دەرویشەكە دەستى لەشفرۆشەكەي گەرت و بەرەو خۆي پاكىشە و لە لاوھەكە و گەزە شەيئەنەكان دەرورى خەستەو. ئافەرەتەكە وەك چۆن كەزۆلەيەك لە پەشت بالاپۆشەكەي دايكىيەو خۆي بەشارىتەو، خۆي دايە پەنەي دەرویشەكە.

‘تۆ ھەلەيەكى گەورە دەكەيت، سەردەستەي كۆمەلەكە دەنگى بەسەر غەلبە غەلبەي ھەشەمەتەكە دا بەزەردەو و گوتى: ‘تۆ لەم شارەدا نەناسىكىت و دابونە رەيتى ئۆمە نازانىت و خۆت لەم شتە ھەلمەقورتىنە’.

ئىنجا كە سىڭى تەراتە قەسە: ‘تۆ چ دەرویشىكىت؟ ئەرەي جگە لە پاراستى لەشفرۆشەكە، شەيئى دىكەت بەدەستەو نىيە؟’.

شەمسی تەوریزی وەک ئەوەی بێر لەم پرسیارانە بکاتەو، ساتنیک
 بێدەنگ بوو. هیچ نیشانەیەکی توورپەیی پێوە دیارنەبوو و هێمنیی خۆی
 پاراستبوو، ئینجا گوتی: 'بەلام توخوداتان چۆن هەستتان پێکرد؟ هەرچەندە
 ئێنۆ هاتوچۆی مزگەوت دەکەن، لێ پتر هۆشتان دەخەنە سەر ئەوانەی
 دەورووبەرتان، نەک خودا. خۆ ئەگەر وەک خۆتان دەلێن، بەراستی بڕوادار
 بوونایە، ئەوا ئەم ئافەرەتە پرووتیش بوایە، هەستتان پێی نەدەکرد. دەی بەرەو
 لای وتارەکە بگەڕێنەو و شتیک لەمە باشتر بکەن'.

بێدەنگییەکی قورس هەموو شەقامەکی گرتەو. گەلای درەختەکان کە بە
 درێژایی پیادەپۆکە پەرت بووبوون بۆ ساتەوختیک تاقە شت بوو
 دەجوولانەو.

'دەوی خەلکینە! دەوی بگەڕێنەو و گوێ لە وتارەکە بگرن، شەمسی
 تەوریزی بە دەم قسەو بە داردەستەکی ئاماژەی دەکرد و وەک ئەوەی کەشە
 لە مێشومەگەز بکات، کەشی لە پیاوێکان دەکرد.

هەموویان وەرسووپان تا بڕۆن، بەلام چەند هەنگاوێک بە لارەلار
 کەشەنەو و نەیانەزانی دواي ئەو چي بکەن. ژمارەییکی کەمیان وەک ئەوەی
 لە گەڕانەو دەوێل بن، تەماشای مزگەوتەکیان دەکرد. لەم کاتەدا
 لە شەفرۆشە کە زاتی خستە بەرخۆی تا لە پشت دەرویشە کە دەربچیت، ئیدی
 پشت لە خەلکە کە، وەک کەرویشک بە خێرای تێتەقاند و پرچە درێژەکی بە
 هەموو لایە کەدا پەخشان بووبوو و بەرەو نزیکترین شەقامی لاوەکی هەپپای
 لێکرد.

دوو پیاو هەولیان دا دواي بکەون، بەلام شەمسی تەوریزی پێگەی لێ
 گرتن و داردەستەکی دایە بەر پێیان و ساتمەیان کرد و کەوتن. هەندێ
 خەلکی رەوتەنی ئەوەیان بینی، پێکەنین، منیش پێکەنیم. دوو پیاوێک بەخۆدا
 شکانەو و بە جۆرە گێژبوونیکی هەستانەو، بەلام لە شەفرۆشە کە ون
 بووبوو، دەرویشە کەش دواي ئەوەی ئەم ئەرکە ئێرەیی بەجێ هێنا، پڕۆشت
 و دوورکەوتەو.

سليمان سهرخوش

قۇنيا، ۱۷ ئىيۇن ۱۲۴۴

بەر لە پوۋدانى ئەۋ بگرەۋبەردەيە، پىشتم بە دىۋارى مەيخانەكەۋە
دابوۋ و سەرخەۋم دەشكاند، بەلام ئەۋ بگرەۋبەردەيەى كە لە دەرەۋە بەرپا
بوۋبوۋ، ۋاي لىكردم خەرىكبوۋ لە پىشستى خۆم بىتمە دەرى.
ئەۋە لىترە چى پوۋدەدات؟، لەگەل چاۋكردنەۋەدا ھاۋارم كرد، ئايا
مەغۇلەكان ھىرشىيان كىرۋەتە سەرمان؟.

شەپۆلىك پىكەنن بەرزبوۋەۋە. ئاۋرپم دايەۋە و بىننم چەند مەمىلىك
شۆخىم پىدەكەن. ئاي لەم بىزىيە چەپەلانە.

ئەينى پىرى سەرخوش، نىگەران مەبە، خرىستۇسى خاۋەن مەيخانەكە
پىي و تم مەغۇل لىترە نىن تا پراۋەدووت بىنن، بەلكو ئەۋە پۆمىيە بە خۆى و
كەزاۋەكەيەۋە تىدەپەرىت و بە حەشىمەتىك لە ھەۋاداران و مرىدەكانى
دەرەدراۋە.

پوۋم كىرە پەنجەرەكە و تەماشاي دەرەۋەم كرد. كەزاۋەكەم لە مرىدان
و ھەۋادارانى بەجۆشوخروش بىنى، ھاۋارىيان دەكرد: خۇدا گەۋرەيە، خۇدا
گەۋرەيە، لە ناۋەندىاندا پۆمى بە بالا قىتەكەيەۋە، سوۋارى ئەسپىكى سىپى
بوۋبوۋ، دەموچاۋە بەتىن و لەخۆ دۇنياكەى دەرەۋشايەۋە. پەنجەرەكەم
كىرەۋە و سەرم دەر كىرە دەرەۋە و دىقەتىانم دا. كۆرەۋەكە كە زۆر
لەسەرخۆ دەجوۋلا و نىزىكبوۋەۋە. لەناۋ كۆرەۋەكەدا ھەندى لە پىاۋەكان زۆر
لە منەۋە نىزىك بوۋن، بە جۆرى دەمتوانى دەستم بگاتە سەرى ھەندىكىان.
لەناكاۋ بىرۆكەيەكى نايابم بۆ ھات، ئەۋىش ئەۋەبوۋ مىزەرى سەرى
ھەندىكىان بىرقتىم.

ئەو داری پشتخوراندنەم بە دەستەو گرت کە هی خریستۆس بوو. بە دەستیگم پەنجەرەگم کردەو، بە دەستەگەئێ ترم داری پشتخوراندنەگم گرت. خۆم بەرەو پیشەوێ چەماندەو و توانیم دارەگە بگەینەنمە میزەری یەکیگ لە پیاوێگان. ئەوەندەئێ نەما بوو میزەرەگە رابکێشم، بە ریکەوت پیاویکی دی چاوی هەلبێری و بینیمی.

“سلاوتان لێ بیت، بە زەرەخەنەو سلاوم لێی کرد.
“موسلمان و لە مەیخانە بیت! ئەمە بۆ تۆ شوورەییە، پیاوێگە بەسەرما نەپاندی، ئەئێ نازانیت شەرابخوراندنەو کارێکی نەگریسی شەیتانە؟”
زارم هەلینا تا وەلام بدەمەو، بەلام پیش ئەوێ دەنگێگم لێو بیت، وژەییکی تیز بە لای سەرما تێپەری. بە ترسیکی زۆرەو زانیم کە ئەو بەرد بوو. خۆ ئەگەر لە دواسادا سەرم لانەبردبا، ئەوا کەللەسەرمی وردوخاش دەکرد. ئیدی لە پەنجەرە کراوەگەو تێپەری و لە پشتمەو کەوتە سەر ئەو میزەئێ کە بازەرگانیکی فارس لەسەری دانیشتبوو. بازەرگانه کە زۆر سەرخۆش بوو و ئاگای لەو نەبوو کە لە دەورووبەریدا چی پروودەدات، بەردەگەئێ هەلگرت و وەک ئەوێ ئاگادارکردنەو یەکی ئالۆز بیت و لە ئاسمانەو بەربووبیتەو، هەر دیقەتی دەدا.

“سلیمان، ئەو پەنجەرەئێ دابخە و بگەڕێوێ لای میزەگەت، خریستۆس بە بۆلەبۆل و بە دەنگێکی بەرز و پەژارەو بانگی کردم.
وتم: ئەئێ بینیت چی پرووی دا؟، بە لەتردان بەرەو میزەگەم گەپامەو، یەکیکیان بەردی تیگرتم. خۆ خەریکبوو بمکوژیت.”

خریستۆس برۆکانی هەلبێری و گوئی: “بەداخەو، بەلام تۆ چاوەپێی چیت دەکرد؟ ئەئێ نازانیت خەلکانێگ هەن چاویان بە موسلمانێگ هەلنایات کە لە مەیخانە بیت؟ ئەو تا تۆ خۆت ئاشکرا دەکەیت و بۆئێ شەرابت لێدیت و لووت وەک گری فانۆس سوورەلگەراوێ.”

“ئاخر ئەمە چ زیانیکی هەیه؟، بە ترمەترم گوتم، ئەئێ من مرووف نیم؟”.
خریستۆس وەک ئەوێ بلێت، دەئێ باشە، باشە، دەستی خستە سەرشانم.

گوتم: 'هر به وای نه مه ویه رقم له ئایینه، چونکه ئایینه پوره ره کان پیتان وایه که خودا له ته کیان وه ستاوه و وا ده زانن ئه وان له سه رووی خه لکی دیکه وهن'.

خریستۆس هیچ وه لامیکی نه دایه وه. پیاویکی برادر بوو، هاوکات خاوه ن مه یخانه یه کی لیزان بوو، ده یزانی چۆن مه عمیلیکی توو په هتور بکاته وه. قاپی شه رابی سووری دیکه ی بۆ هینام، من هه لمده قوراند و ئه و ته ماشای ده کردم. له ده ره وه بایه کی توند هه لیکردبوو و په نجه ره کانی هینابوو ته قوه وپ، گه لای وشکی دره خته کان به چه پ و راستدا په رت ده بوون. وهک ئه وه ی گوئی له ئاوازیکی بگرین، ساتنیک گویمان هه لخت.

وتم: 'من تیناگه م بۆچی خودا له م دنیا شه رابی حه رام کردوه، که چی له به هه شتدا وهک به لیتنیک به خه لکی داوه. گه ر وهک ده لێن به م راده یه خراپه، ئه ی بۆچی له به هه شتدا پیتان ده درئ؟'

'پرسیار، پرسیار....' خریستۆس وره وریکی کرد و هه ردوو ده ستی به رز کردوه، 'تۆ به رده وام پرسیار لیده پرژیت. ئایا پتویسته ده رباره ی هه موو شتیک پرسیار بکه یه ت؟'

'بێگومان. ئه ی بۆچی ئاوه زمان پێ به خه شراوه؟'

'سلیمان، من ده مێکه ده تناسم. تۆ لای من ته نها مه عمیلیک نییه ت. تۆ هاوڕیمیت، من بۆ تۆ نیکه رانم'.

'باش ده بیت، که وام گوت خریستۆس قسه که ی پێ بریم و گوته: 'تۆ پیاویکی باشیت، به لام زمانت وهک خه نجه ر تیژه، هه ر ئه مه شه په ژاره ی کردووم. له قونیا خه لکی هه مه جوو هه ن و شاراوه نییه که هه ندیکیان پیزی موسلمانیک ناگرن که خووی دایته مه یخواردنه وه. گه ره که فیر بیت چۆن له نێو خه لکدا ئاگات له خۆت بیت. به نه ینی شته کانت بکه و ئاگات له هه ر وشه یه ک بیت که ده لیتیت'.

زه رده یه کم هات و گوتم: 'ئایا ده توانین ئه م قسه یه مان به چه امه یه کی خه یام برازینینه وه؟'

خریستۆس هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا، به‌لام بازرگانه‌ فارسه‌که که گوئی لیم بوو به‌خۆش‌حالییه‌وه ده‌نگی به‌رز‌کرده‌وه، 'به‌لئ، ده‌مانه‌وئ گویمان له چامه‌یه‌کی خه‌يام بیت'.

مه‌عمیلی تریش هاتنه پالمان و به‌توندی چه‌پله‌یان لئ دا. به‌ته‌کانیکی پر له‌جۆشو‌خروشه‌وه به‌ره‌و میزه‌که بازم دا و ده‌ستم به‌خویندنه‌وه کرد:

'ئایا پیت وایه که خودا خۆی دارمێوی دروست کرد

دوایی حه‌رامی کرد و شه‌رابه‌که‌یشی کرد به‌گونه‌؟'

بازرگانه‌ فارسه‌که هاواری کرد، 'بیگومان نه‌خێرا! ئه‌مه مانایه‌کی نییه'.

'سوپاسی ئه‌و که‌سه بکه که ئاوها بۆی فه‌راهم کردین،

بیگومان ئه‌و ته‌نانه‌ت حه‌زی له‌به‌یه‌ک‌دادانی په‌رداخه‌کانیشه!'

گه‌ر له‌ماوه‌ی ئه‌م سالانه‌دا له‌خواردنه‌وه‌وه شتی فێزبووبم، ئه‌وه‌یه که خه‌لکی له‌شێوازی خواردنه‌وه‌یاندا جیاوازن. من که‌سانیکم ده‌ناسی هه‌موو شه‌وئ چه‌ند کاسه شه‌رابیان ده‌خوارده‌وه، ئیدی ده‌بوون به‌که‌سانیکی که‌یفساز و گۆرانییان ده‌چڕی، ئینجا ده‌چوونه‌خه‌ویکی قووله‌وه، که‌چی که‌سانیکی تر له‌چه‌ند فڕیک زیاتریان نه‌ده‌خوارده‌وه، ده‌بوون به‌دپنده. گه‌ر خواردنه‌وه هه‌ندێ بکاته مه‌شره‌بخۆش و قسه‌شیرین و بڕیکی دیکه بکاته خراپه‌کار و شه‌پانگیز، که‌واته بۆ گازانده‌که نه‌خه‌ینه سه‌ر شه‌رابخۆره‌که، نه‌ک شه‌رابه‌که؟

'بخۆره‌وه! چونکه نازانیت له‌کوێهه‌اتوویت و بۆ هه‌اتوویت

بخۆره‌وه! چونکه نازانیت بۆچی ده‌پۆیت و بۆ کوێ ده‌پۆیت'

گرمه‌ی چه‌پله‌لێدان به‌رزبووه‌وه، ته‌نانه‌ت خریستۆسیش به‌شداریی چه‌پله‌لێدانه‌که‌ی کرد. له‌قۆنیا، له‌گه‌زه‌کی جووله‌که‌کان له‌مه‌یخانه‌یه‌ک که‌خواه‌نه‌که‌ی کریستیایان بوو، ئیمه‌کۆمه‌له‌تیکه‌له‌یه‌کی هه‌موو ئایینه‌کان و عه‌شقی شه‌راب، پیکه‌وه پیکه‌کانمان به‌رز‌کرده‌وه و به‌خۆشیی یه‌ک‌تر خواردمانه‌وه. هه‌رچه‌نده قورسه باوه‌ر به‌وه بکری که خودا خۆشی بوین و لێمان خۆش بیت.

ئىيلا

نورتامبىتون، ۳۱ ئايار ۲۰۰۸

نېپە سەلامەتى بگەيت لەوۋە باشترە ژىوان بېيتەوۋە، يەككى لە سايدەكانى ئىنتەرنېت باسى ئەمەى كوردبوو، بۆ ئوۋەى لە دەۋسى پەلەى سووراۋ دلىيا بېت، دېقەتى كراسەكانى بدە. ئاگاداربە كە بۆ مال دەگەپىتەوۋە، بزانە ئاخۆ بۆنى عەترىكى نامۆى لىدېت.

ئەوۋە يەكەم جار بوو ئىيلا پۇبىشتاين لە ئىنتەرنېت بەم ناۋىشانە خۆى تاقى بكاۋە: نچۇن دەتۋانېت ئەوۋە بزانېت ئاخۆ شوۋەكەت غايەنەتېت لەگەلدا دەكات يان نا؟، ھەرچەندە پرسىيارەكەى توۋرەھات دياربوو، بەلام ئىستا بۆى دەرەكەوت كە پەنگە خۇدى ژيان بۆخۆى دەرېپىنكى دەمدەمى بېت و ھېچى تر.

لەگەل ئەوۋەى ئىيلا نەيدەۋىست لە ئەنجامى ئەو تاقىكردنەۋەيەى كە ئەنجامى دابوو، پوۋبەپوۋى دەيىقىد بېيتەوۋە و لىتېشى نەدەپرسى ئاخۆ ئەو شەۋانەى كە لە دەرەۋەى مال بەسەرى دەبات لە كوئىنە. لەم ماۋەيەدا زۆربەى كاتەكانى بە خويندەۋەى پۆمانى (كفرى شىرىن) بەسەردەبرد و پۆمانەكەى ۋەك بىيانۋويەك بۆ داپۇشىنى بېدەنگىيەكەى بەكار دەھىتا. لەبەر ئەوۋەى ئاۋەزى پەرتبوو، بۆيە ماۋەيەكى لە كاتى خواساى زىاترى دەۋىست، بەلام چىژى لە چىرۆكەكە و لە ھەر پىسايەكى نوئى پىساكانى شەمس ۋەردەگرت كە خەرىك بوو سەراپاى ژيانيان دەگۆرى.

ئىيلا كاتى مندالەكانى ئامادەبونايە بە شىۋەيەكى خواساى پەفتارى دەكرد، بەلام ئەو دەمەى بە تەنھا لەگەل دەيىقىد بوايە، دەيىقىد ۋەك ئەوۋەى بېرسىت ئەمە چ جۆرە ژنىكە لە مېردەكەى ناپرسىتەوۋە ئاخۆ شەۋەكەى لە

کوی به سهربردوه، ئیدی به جوریکی تر ته ماشای ده کرد، به لام ئیلا نهیده ویست ئه و زانیاریانه بیستیت که نه زانیت به رانه ریان چون پهفتار بکات. وا بیرى ده کرده وه تا که متر ئاگای له په یوه نندیه ئه فینییه کانی شو وه که ی بیت ئه وه نده که متر بیرى لیده کاته وه. پاسته گوتوویانه بیئاگایی نیعمه ته.

یه که م جار بوو که له جه ژنی له دایکبونی رابردودا کاتی له یه کئی له هوتیله ناوخییه کانه وه فورمیکی ئاگادار کرنه وه که یشته سندووقی پۆسته که یان و ئاراسته ی ده یقید کرابوو، له قه ی له و خیروخوشییه دا. ئه وه بوو به شی (خزمه تگوزاری مه عمیله کان) ویستی بزانیته ئایا له و ئوتیله ی که چهند جار یک لئی نیشته جی بووه کاتیکی ئاسووده ی تیدا به سهربردوه یان نا. ئیلا نامه که ی له سهر کۆمه لئ نامه ی دیکه له سهر میزه که جیه نیشت و ئه و ئیواره یه دهستی به چاودیرکردنی کرد. ده یقید نامه که ی له زه رفه کراوه که ده رهینا و خویندییه وه.

ناه، فورمی هه لسه نگاندنه له لایه ن ئه و که سانه وه که ده بنه میوانی هوتیل! ئه مه دواشته ده مه وئ ببیینم، ده یقید به ده م قسه وه زه رده خه نه یه کی به پرووی ئیلا دا، پار ئاماده ی کۆنگره یه کی پزیشکی ددان بووم. بیگومان ئه وان ناوی هه موو به شداربووانیان له لیستی میوانه کانی خویمان تۆمار کردوه.

ئیلا برپوای پیکرد. به لای که مه وه برپوای به و لایه نه ی کرد که هزی نه ده کرد گۆمه که بشله قینیت، به لام لایه نه که ی تر که په شبینی و گومانی هه لده گرت، ئه وه بوو پۆژی دواتر به دوای ژماره ی هوتیله که دا که را تا په یوه ندی پنه بکات و گوئی له و شتانه بیت که له بنه په ته وه نهیده زانین، ئه ویش ئه وه بوو که له هوتیله که یاندا نه ئه مسال و نه پار کۆنگره ی پزیشکی ددان نه به سترابوو.

ئیلا له ناخه وه خۆی سه رزه نشت کرد. ئاخو و خه ریکه به سهاله وه ده چیت و له ماوه ی شهش سالی رابردودا کیشی زیادی کردبوو. له گه ل زیادبوونی هه ر په تلکی تازه ی جهسته یدا، جۆشی سیکسی کز ده بوو. وانه ی چیشتلینان خۆپزگارکردنی له په تله زیاده کان لی قورس کردبوو، که چی ئافره تانی

خوڤاسا له و باشت و زياتر چيشتيان ليدنه و کيش و قه باره يان نيوهی کيش و قه باره ی ټو بوو.

که ژيانی رابردوی خوی بیرکته وه، زانی یاخیبون دادی ټو نادات، چونکه قهت له پشت دهرگا داخراوه کانه وه له گهل کچاندا تلیاکي نه کیشاوه، له مه یخانه کان ودهر نه نراوه، دهرمانی دژه دووگیانبوونی به کار نه هیتاوه، نوره تووړه بوونی نه بووه، یان دروی له گهل دایکید نه کردووه و له قوتابخانه هه لنه هاتووه و له تافی ههرزه کاریدا کاری جووتبوونی نه کردووه. له کاتیکدا کچانی هاوته مهنی ټم مندالیان له بارخو دهرد یان ټو مندالانه ی که پيش شوو کردن دهیانخستنه وه دهیانده که سانی تر تا هه لیانبرگنه وه. ئیدی وهک ټوهی دهرباره ی برستی له ټه سیوبیا بهرنامه یه کی ته له قزیونی ببینیت، گوئی له چیرۆکه کانیان دهرگرت. ټو شته ی که له دلی ئیلادا مایه ی، خه م بوو، بلاو بوونه وهی ټم کاره ساتانه بوو له جیهاندا، به لام پیی وا نه بوو که له هه مان ټو دنیایه دا دهری که ټو که به سته زمان و کلؤلانه تیدا دهرین.

تهنانه ت کاتی له ته مهنی ههرزه کاریدا بوو، به شداری ټو ټاهه نگانه نه ده بوو که لاهه کان ساریان ددها، به لکو پیی باش بوو له ماله وه بمینیتته وه و له شهوی هه ییندا کتییکی نوی بخوینیتته وه، نهک له ټاهه نگیکي به ره لاییدا به شداری کومه له لویکی نه ناس بکات.

’بوچی وهک ئیلا ناکه ن؟‘ له گه ره که که دا دایکه کان له کهه کانی خو یان دهرپرسی، ’ته ماشا بکه ن، ټو خوی له هیچ کیشه یه ک تیوه ناگلینیت‘.

له کاتیکدا دایکانی کهه کان زور پزیان له م دهرگرت، که چی کچان و کورن ټه میان به جیددی و ټالوز و خالی له رۆحی خو شنوودی ده بینی. ئیدی سهیر نه بوو له قوتابخانه ی دواناوه ندی کچیکي زور خو شه ویست نه بوو. جاریکیان یه کی له کوربه هاو پوله کانی پیی گوت: ’ټایا ده زانیت کیشه ی تو چییه؟ تو ژیان ت زور به قورسی گرتووه. کچیکیت تا بلیت بزار که ریت‘.

به وردی گوئی لیگرت و گوتی که بیریک له شته که ده کاته وه.

ټو ویک به درژیایی ټو سالانه شیوه ی پرچیشی نه گوړپیوو – پرچیکي دريژ، په خشان، زهرديکی ههنگوینی، له شیوه ی کتیکدا هه لیده گه رانده وه – یان دهیکرده په لک و تا خواره وهی پشتی شوړده بووه وه. خوی زور

نه ده پازانده وه، به لكو توښښكي تهكي له سووراوي قاوه يي مهيله و سووري به كار ده هيتا، هر وهك كچه كي ده يگوت سيټه ريكي سهوز ئامالي بو چاوي ده كرد و له جياتي نه وه ي دهر يان بخات، په ننگه شين و خو له مي شيبه كه ي ده شارد وه.

له هه موو باريكدا نه يده تواني به باشي دوو هيلي چه ماوه بو سيټه ري چاوه كاني بكي شيت و به زوري هيله كي شراوه كه ي سر يه كي له پيلووه كان له پير هوي خوي دهر ده چوو و له هيله كي شراوه كه ي سر پيلووه كه ي تر نه ستور تر دهر ده كه وټ.

ئخلا واي به خه يالدا ده هات كه خه وشيكي تيډايه. ئاخړ ئو يان خو تپه لقور تيڼه ريكي منجره (وهك خو هه لقور تان دنه كه ي له شوو كړ دنه كه ي جانيټ)، يان نه رم و ملكه چه (وهك په يوه ندييه سيكسيه كاني ميړ ده كه ي). ئيدي له وي ئيلايه كي ده سه لاتخواز و ليړه ئيلايه كي تا ئه و په پي نائوميډ و به سته زمان. نه يده زاني له م دوو شته كاميان و كه ي دهر ده كه وټ.

ئيلايه كي سيټه ميش هه بوو، ئيلايه ك به هيمني سه رنجي هه موو شتيكي دها و چاوه پني كاتي ته قينه وه ي ده كرد. له بن خودي ئيلاي هيمن و خنكاودا، توو په يي و ياخي بوونيكي توند خو يان هه شارد ابو. ئيلاي سيټه م ئاگاداري ده كړ ده وه كه ئه گه ر له سر نه م په و ته به ر ده وام بيت، نه وه بيگومان پوژي ك هه ر ديت بته قينه وه، نه مهش به ند بوو به په خساني كاته وه.

دواي نه وه ي ئخلا له دوا پوژي مانكي ئاياردا نه وه ي كړ دي ده مي بوو شتي واي نه كړ دبوو. نو پوژي كرد و له خودا پارايه وه كه خو شه ويستي به كي واي پي ببه خشيت هه موو بووني پر بكاته وه، يان واي لي بكات نه وه نده دلره ق و گوينه دهر بيت، بير له وه نه كاته وه و گوئ به وه نه دات كه له ژيانيدا خو شه ويستي نيه.

له م دوو كاميان هه لده بژي ريت، تكايه زوو وه لام بده وه، به دم تكاوه بير ي كه و ته وه په ننگه بيرت چووبيټ كه من كه يشتوومه ته ته مه ني چل سالي. وهك ده بينيت، من سالاني ته مه نم به باشي به كار ناهيتم.

گوئی بیابانی له شفرۆش

قونیا، ۱۷ی تشرینی یه کهم ۱۲۴۴

به هه ناسه برکێوه به کۆلانه تهنگه کاندایه هه ر پامده کرد و پامده کرد، نه مده توانی ئاورێ دواوه بده مه وه. سییه کانم ده سووتانه وه و سینگم ده هه زی، تا له کۆتاییدا گه یه شتمه بازاره قه ره بالغه که و پشتم دایه دیواریکه وه که زگی دابوو و خه ریکبوو ده رووخا، ئه وسا زاتم وه بهر خۆ نا و ته ماشای دواوه ی خۆم کرد. وای چه ند واقم و پیمان و ئاسووده بووم. بینیم تاقه که سینک دوامکه وتوو، ئه ویش کونجیه. به هه ناسه برکێوه به ته نیشه مه وه وه ستا و ده ستیکی که وتبووه ئه ملا و ده سته که ی تری ئه ولا، سه ری سو پمابوو و تو وره یی به ده موچاوییه وه دیار بوو. له وه تینه ده گه یشت که بوچی له پڕ وه ک شیت به کۆلانه کانی قونیا دا پامده کرد.

شته کان به خیرایی روویان دا. تا نه گه یه شتمه بازاره که، راستیه کهم بو پوون نه بووه وه. کاتێ له مزگه وته که دانیشه تبووم و به قوولی گویم له وتاره که گرتبوو، به گه وه ره ی حیکمه تی وته کانی پۆمی مه ست بوو بووم. له گه رمه ی ئه و مه ستیه مدا، سه رنجی ئه و هم نه دا که ئه و لاوه ی به ته نیشه مه وه دانیشه تبوو، به بی مه به ست پێی خسته سه ر ئه و ملپنچه ی که ده موچاوی خۆم پێدا پۆشی بوو. ئیدی به بی ئه وه ی ئاگام لی بیت ملپنچه که هاته خواره وه و میزه ره کهم لاری بووه وه و ده موچاوم و به شیک له قزه کهم ده رکه وتن. به په له ده مامکه کهم توند کرده وه و له سه ر گوینگرتن له پۆمی به رده وام بووم و دلنیا بووم که کهس سه رنجی شتیکی نه داوه، به لام کاتی دووباره چاوم هه لبرێ، بینیم گه نجیک له ریزی پێشه وه چاوی تیرپیوم. ده موچاوی شیوه چوارگۆشه

بوو، چاوی مات بوو، لووتنکی دريژ و تيژي هه‌بوو، ده‌می وا پيشان ده‌دا که بيزی دیته‌وه. ئەمبستا زانیم که ئەوه پپرسه.

پپرس یه‌کێ بوو له‌و مه‌عميله بيزارکه‌رانه‌ی که هیچ کچی له سۆزانیخانه‌که ئاره‌زووی نه‌بوو له‌گه‌لیدا بنویت. ئاخ‌ر پیاوانیک هه‌ن له‌گه‌ل له‌شفرۆشدا جووت ده‌بن و هاوکات پ‌قیان لێیان ده‌بیته‌وه و سووکایه‌تیان پێده‌که‌ن، پپرسیش یه‌کێ بوو له‌و جزره‌ پیاوانه و له‌ قسه‌ی سووک و نوکته‌ی ناشیرینی خۆی نه‌ده‌که‌وت و ته‌بیاتیکی یه‌کجار خراپی هه‌بوو. جاريکیان به‌ شیوه‌یه‌کی کوشنده له‌ کچیکي دا، خاوه‌ن سۆزانیخانه‌که هه‌رچه‌نده به‌ر له‌ هه‌رشتی حه‌زی له‌ پاره‌ بوو، ده‌ریکرد و پنی گوت که جاريکی تر پێ نه‌خاته‌وه ئەم شوینه، به‌لام دواي چه‌ند مانگیک هاته‌وه. دوايی نه‌مزانی هۆیه‌که‌ی چیه‌ له‌ناکاو وازی له‌ هاتوچۆی سۆزانیخانه‌که هیتا و ئیدی ده‌نگوباسیمان نه‌بیسته‌وه. ئەوه‌تا ئبستا مینا پیاوانی خودا‌په‌رست ریشیکی دريژی هیشتووه‌ته‌وه و له‌ ريزی پيشه‌وه دانیشتووه، به‌لام هیشتا بروسکه‌ی توندوتیژی له‌ چاوانیه‌وه سه‌ری ده‌کرد.

ده‌موچاوی خۆم لێی شارده‌وه، به‌لام کار له‌کار ترازابوو. ئیدی منی ناسیبوووه. پپرس شتیکی چپانده بن گوینچه‌کی ئەو پیاوه‌ی له‌ ته‌نیشتییه‌وه دانیشتبوو، ئینجا وه‌رسوو‌پان و چاویان تییریم، دوايی ئاماژه‌یان بۆ پیاویکی تر کرد، ئیدی هه‌موو پیاوه‌کان له‌و ریزه‌دا یه‌ک له‌ دواي یه‌ک ته‌ماشایان ده‌کردم. ده‌موچاوم سووره‌له‌گه‌را و دلم داخو‌ریا، به‌لام نه‌متوانی له‌ شوینی خۆم ببزویم، به‌لکو خۆم دایه‌ ده‌ست ئەو ئومیده مندالانه‌یه که ئەگه‌ر هه‌ر وا به‌بی جووله له‌شوین خۆم دابنیشم و چاوه‌کانم بنووقینم، ئەوا تاریکیه‌که هه‌موومان قووته‌ده‌ات و په‌ژاره‌ی ناویت.

که زاتم وه‌به‌رخۆ نا و دووباره‌ چاوم کرده‌وه، بینیم وا پپرس له‌نیو حه‌شیمه‌ته‌که رینگه‌ی خۆی ده‌کاته‌وه و به‌ره‌و لای من دیت. ئیدی پرووه‌و ده‌رگا‌که رامکرد، به‌لام هه‌سته‌م بوو بتوانم رابکه‌م، چونکه به‌ ده‌ریایه‌کی هه‌لچووی پیاوان ده‌وره‌ درابووم. پپرس له‌ چاوترووکانیکدا پیم گه‌یشته و ئەوه‌نده لیم نزیک بووبوووه‌وه، بونی هه‌ناسه‌یم کرد. قۆلی گرتم و له‌نیوان

ددانه به چیره وه چوه کانییه وه گوتی: "سۆزانییه ک لیره چی دهکات، ئه وه شهرم ناکهیت؟".

"تکات لیده کهم... لیت ده پاریمه وه وازم لی بینه با برۆم، زمانم گیرابوو، به لام پیم وا نه بوو گویی لیم بوو بیت.

هاورپیکانی هاتنه پالی. پیاوانی گیل، ترسناک، لووتبه رز، له خورازی، بۆنی توورپهی و ترشه لۆکیان لیده هات، ئیدی سووکایه تیارانیان کردم. پیاوه کانی دیکه ئاورپیان دایه وه تا بزانن چی پوو دعات، هه ندیکیان ورته ورتیکی نارهبانیان دهربری، به لام که سیکیان نه هاته بهینه وه. جهسته مینا پارچه هه ویریک خاوبوو بووه وه. خۆم شلکرد تا به ره وه دهرگا پالم پیوه بنین. که گه یشتینه شه قامه که، ئاواته خواز بووم کونجی راپه ریت و یارمه تیم بدات. به ته مابووم گهر له مه خراپتر پوو بدات، رابکه م، به لام ههر ئه وهنده پیته کانم که وتنه سهر زه ویی شه قامه که، توندوتیژی و شه رانگیزی پیاوه کان زیاتر بوو. ئه وان له ناو مزگه وته که دا به وای وتارییژه که و نوێژکه رانه وه، سلیمان ده کرده وه دهنگ به رز بکه نه وه، یان پالم پیوه بنین، به لام ئیستا ترسی ئه وه م لی نیشت له شه قامه که دا شتیک نه بوو به ریان پی بگریت.

له ژیاندا گه لی ئاسته نگم دیون، لی باوه رناکه م قهت هه سستیکی خه مینی وه ک ئیستم هه بوو بیت. دوا ی سالانیک له دوودلی، وا ئه مرۆ هه نگاو یک به ره وه خودا نزیکه بمه وه، ده بی ئاوها وه لامی نزیکبوونه وه که م بداته وه؟ به تیه لدان و دهرکردنم له مالی خوی!

"نه ده بوو بۆ ئه وی بچم، وام به کونجی گوت و ده نگم چون به فریکی ته نک درزی برد، ئه وان راست ده که ن، چونکه له مزگه وت یان که نیسه یان ههر مالیک له ماله کانی خودا سۆزانییه ک جی نایته وه".

"وا مه لی".

که ئاورم له ئاخیره ره که دایه وه، باوه رم به چاوه کانی خۆم نه کرد. خۆ ئه وه دهرویشه گه پیده پیژیشه که یه. زه رده خه نه یه کی ئاشکرا له سهر پوخساری کونجی نه خش بوو، خۆش حال بوو که جاریکی تر دهرویشه که ی بینیه وه. ته کانم دا ده سته کانی ماچ بکه م، به لام راپگرتم و نه یه یشت، ئینجا گوتی: "نا، تکات لیده که م".

به پارانه ووه گوتم: 'ئاخر چۆن بتوانم سوپاست بکه؟ من زۆر قهرزاري تۆم.'

به گويته دانه ووه شانەکانی هه‌له‌تەکاند و گوتی: 'تۆ به هه‌چ شتی قهرزاري من نیت. جگه له خودا ئیمه قهرزاري هه‌چ که سیک نین.'

خوی پیناساندم و گوتی که ناوی شه‌مسی ته‌وریزییه، ئینجا باسی سه‌یرترین شتی کرد که له ژيانمدا نه‌میستبوو: 'هه‌ندێ خه‌لک ژيانیان به خه‌رمانه‌یه‌کی گه‌ش ده‌ست پیده‌که‌ن، به‌لام ئه‌وه‌نده نابات ئه‌و گه‌شیه کال ده‌بیته‌وه. وا دیاره تۆش به‌کێکیک له‌وانه. خه‌رمانه‌ی ژيانی تۆش پۆژی له‌روژان پڕبوو له‌گوله‌زنه‌به‌قی سپی و خا‌خالاوی، وه‌لێ ورده‌ورده کالبوونه‌وه و ئه‌میستا بوون به‌ته‌لخیکی مات. ئه‌رێ تۆ په‌نگه په‌سه‌نه‌کانی خۆت له‌ده‌ست نه‌داوه؟ ئه‌رێ هه‌ز نا‌که‌یت مه‌یدان‌خوازی گه‌وه‌ری خۆت بکه‌یت؟'

هه‌ستم کرد وا خه‌ریکه تینووی وشه‌کانی ده‌بم. 'خه‌رمانه‌که‌ت دره‌وشانه‌وه‌ی نه‌ماوه، چونکه به‌دریژیی ئه‌م سالانه باوه‌رت به‌خۆت هه‌تاوه که تۆ له‌ناوه‌وه و له‌دره‌وه پیسیت.' 'من پیس نیم، به‌ده‌م قسه‌وه لیوه‌کانی خۆم گه‌ست، ئاخر تۆ ئه‌وه نازانیت، ئه‌ی بۆ خۆژياندن چی بکه‌م؟'. 'په‌نگه‌م بده با هه‌کایه‌تیکت بۆ بگه‌رپه‌وه، شه‌مس وای گوت و ئه‌مه‌ی گه‌رپه‌وه:

پۆژی له‌شفروشیکی به‌لای سه‌گیکی به‌ره‌للادا تێپه‌ری. سه‌گه‌که له‌به‌ر خۆره سووتینه‌ره‌که‌دا له‌تینویتی و بیچاره‌یی‌دا هه‌ناسکه‌هه‌ناسکی بوو. له‌شفروشه‌که ده‌سه‌به‌جی تاکێ له‌پتلاوه‌کانی دا‌که‌ند و له‌بیریکی نزیک پری کرد له‌ئاو تا‌ئاو به‌سه‌گه‌که بدات. ئینجا به‌پێی خۆیدا پڕوشت. پۆژی دوا‌ی تووشی سۆفیه‌کی به‌حیکمه‌ت بوو. که له‌شفروشه‌که‌ی بینی ده‌سته‌کانی ماچ کرد، ئه‌میش سه‌ری سوپما. سۆفیه‌که پێی گوت که ئه‌و به‌پاستگویی به‌زه‌یی به‌سه‌گه‌که‌دا هاتووه‌ته‌وه، بۆیه خودا له‌هه‌موو گونا‌هه‌کانی خۆشبووه.

تیگه‌یشتیم که شه‌مسی ته‌وریزی ده‌یه‌وی چیم پێی بلیت، به‌لام شتی له‌ناوه‌مه‌دا ئه‌وه‌ی په‌تده‌کرده‌وه که باوه‌ری پێی بکات، بۆیه گوتم: 'با دلنیا‌ت

بکه مه وه، گهر من هه موو سه گه کانی قونیا تیراو بکه م، بایی ئه وه نییه له گونا هه کانم پاک ببه مه وه.

له توانای تودا نییه ئه وه بزانی، هه ر خودا خوی ئه وه ده زانی. ئه ی چی وات لیده کات بیت وای بیت که یه کئ له و پیاوانه ی له مزگه و ته که ده ریان کردیت، له هه موویان له خودا وه نزیکتره؟.

ته نانه گهر له خوداش نزیک نه بن، هه ر له خو وه وه لامم دایه وه، ئاخه کئ ئه وه یان پئ بلیت؟ تو؟.

ده رویشه که سه ری بادا و گوئی: ته خیر، شته کان ئاوها به ریوه ناچن، گهره که تو خوت پئیان بلیت.

بیت وایه که ئه وان گویم لیده گرن؟ ئاخه ئه و پیاوانه رقیان لیمه.

دئ گوئ بگرن، به جه خته وه ئه مه ی گوئ، چونکه شتی نییه ناوی (ئه وان) بیت، هه روه ها شتیکیش نییه ناوی (من) بیت، هه موو ئه وه ی له سه رته بیکه یت ئه وه یه که بزانیته له م گه ردوونه دا هه موو شتیکی و هه موو که سیک پیکه وه به سه تراون. ئیمه بریتی نیین له سه دان و هه زاران بوونه وه ری جیاوان، به لکو هه موومان یه ک شتین.

چاوه ریم کرد تا بۆم روون بکاته وه، ئه و له سه ری رویشته و گوئی: ئه مه رپسایه که له چل رپساکه: گهر مرؤف بیه وئ ئه و شیوازه بگوریت که خه لکی له گه لیدا مامه له ی پیده که ن، ئه و پئویسته یه که م جار ئه و شیوازه بگوریت که له گه ل خودی خویدا مامه له ی پیده کات. گهر مرؤف فیژی ئه وه نه بوو چون به ته وای و راستگو یانه خوی خوش بوئ، ئیتر هیج شیوازیکی دی نییه وای لی بکات که خوشه ویستی له دلیدا بیت. لی کاتی ده گاته ئه و قوناغه، ئه و سوپاسی هه ر دپکیک ده کات که له لایه ن خه لکی دیکه وه پئیدا ده چه قیترئ، ئه مه ش نیشانه ی ئه وه یه که ها کا گولباران کرا. که مئ وه ستا و ئینجا له سه ری رویشته: گهر مرؤف خوی به شایسته ی ریزگرتن نه زانیته، ئیدی چون ده کرئ گازانده له خه لکی تر بکات له به ر ئه وه ی ریزی ناگرن؟.

که هه ستم کرد ئه وه ی له نیو چنگمدایه وای خه ریکه لیم ده چه رپته وه، بۆیه لیتره دا وه ستم و نه متوانی وشه یه ک بدرکینم، چونکه هه موو ئه و پیاوانه م هاته وه یاد که له گه لیاندا نوسته بووم، بۆنیان، به رکه و تنی ده ستیان و پستی

زېريان، ئاخوئۇفى ساتى پەرحەتبوونيان... گەنجانى سەلارم بىنى دەبوونە درېندە، درېندە دەبوونە گەنجى ناسک و سەلار. جارىتيان مەمىلىك ھات بۆلام كە بەوۈ پراھاتبوو لە كاتى سەرجىيىكردندا تفى لە سۆزانىيەكان دەكرد و دەيگوت (چەپەل)، تفى لە دەموچاوم كرد و پىنى وتم (ھەى قەھپەى چەپەل).

كەچى ئەم دەرويشە پىنى وتم كە من لە ئاوى كانى پاكترم، وام بەخەيالدا ھات كە ئەمە نوكتەيەكى بىتنامە، ويستم زۆر لە خۆم بكەم و پىيكەنم، دەنگ لە ئەوكمەوۈ دەرنەچوو، ئىدى ھەناسەى خۆم قەتيس كرد.

‘رابدردو خولانەوۈيەكى بەردەوامە، گەر خۆت بۆ شل كرد، ئەوا بەسەر ساتى ئىستاتدا زال دەبىت، ئىتر ھەلتدەمژىت و راتدەمالىت، شەمس وەك ئەوۈى غايەكانمى خوئىدبىتەوۈ وای پى گوتم، ‘رۆژگار لە وەھمىك زياتر نىيە، گەرەكە بە تايبەتى بۆ ئەم ساتە بژىت و ئەوۈى گرینگە ئەمەيە’.

كە ئەمەى گوت، دەستەسرىكى ئاورىشمى لە گىرفانى عەباكەى دەرھىنا و گوتى: ‘لاى خۆت بىپارىزە. لە بەغدا پياوچاكيك پىنى بەخشىم، بەلام تۆ لە من پتر پىويست پىنى دەبىت. ئەم دەستەسرى بىرت دەخاتەوۈ كە تۆ دىپاكىت و لە ناوۈۈى خۆتدا خودات ھەلگرتوۈ’.

دەرويشەكە داردەستەكەى ھەلگرت و ھەستا و خۆى ئامادەكرد بېروات، گوتى: ‘واز لەو سۆزانىخانەيە بىتە’.

‘بۆ كۆى و چۆن بېرۆم؟ ئاخىر شوئىنكى دىكەم نىيە پروى تىيكەم’.

‘ئەمە گرفت نىيە، دەرويشەكە بەدەم قەسەكردنەوۈ چاۋەكانى درەوشانەوۈ، ‘گۆى بەوۈ مەدە رىگە بەرەو كۆيت دەبات، بەلكو چاۋت لەھەنگاۋى يەكەم بىت، كە قورستىن ھەنگاۋە و گەرەكە بەرپرسىارىتى ھەلگىرىت. ھەر ئەوۈندە ئەو ھەنگاۋەت ھەلئىنا، ئىدى ھەموو شتەكان بە شىۋەيەكى سىروشتى بۆخۇيان دەپۆن و ئەوۈى دەمىنئىتەوۈ ھەر لەخۆۋە دىت. لەگەل شەپۇلدا مەپۆ، بەلكو خۆت بىبە بە شەپۇل’.

سەرم لەقاند. ئىدى ئاتاجى ئەوۈ نەبووم پرسىار بكەم تا تىبگەم كە ئەمىش يەككىكە لە چل پىساكە.

سليمان سه رخوش

قونيا، ۱۷ ي تشريني يه كه م ۱۲۴۴

بهر له نيوه شهو، دوا پيكي شهرابم خوارده وه و مه خانه كه م جي هيشته.
ته وه ي پيم وتيت له بيرت بيت. ورياي هر وشه يه كه به كه له دهمت
دهرده چي ته، خريستوس وهك ناگادار كردنه وه يه كه ته مه ي پي گوتم و دهستي
دو عاوازي بي هو ه لبريم.

سهرم له قاند و ههستم به بهخته وهري كرد، چونكه هاو پييه كم هه يه و
به ته نگمه وه يه. وه لي هر ته وهنده پييه كانم كه وتنه سهر شه قامه چول و
تاريكه كه، ههستم به ماندوو بوونيك كرد كه له وه و پيش ههستم پي نه كرد بوو.
شه للام كرد كه قايي شهرابم له گهل خوم هيتابا، چونكه هيشته تواناي
خواردنه وه م هه بوو.

له كاتيكدا ده پويشتم و له ترم دها، پيلاوه دريژه كانم له سهر شه قامه
ناپيكه كه ته قه ته قيان لي هه لدهستا. وينه ي ته و پياوانه ي كه له گهل كه ژاوه كه ي
پوميدا ده پويشتن هاته وه بهر چاوم. يادي نيكا رقاوييه كانی چاويان ئازاري
دام. گهر له دنيا دا شتيك هه بيت رقم لي ي بيته وه، سهنگينييه، له م باره وه
دهوله مهند و هه ژار تانه يان ليداوم، ئيدي هر به ياد كردنه وه يان ته زوويه كه به
هه موو جهسته مدا تيده په پريت.

له كاتيكدا ته م غايلانه مژووليان كرد بووم، لاي ليژاييه كه پيچم كرد وه و
به كو لانيكي لاوه كيدا پيم گرته بهر. به وای درهخته لقوپوپ به رزه كانه وه
كو لانه كه تاريكتر بوو، سهرباري تاريكيه كه له ناكاو مانگيش له پشت
په له هه وريكه وه ون بوو. ئيدي تاريكيه كي ته نگوسته چاو ده وري دام. خو

ئەگەر تارىككە نەبوايە ئەوا ئەو دوو حەسحەسەم دەبىنى كە خەرىكبوون
نزىك دەبوونەو.

وتم: 'سلاوتان لى بيت،' دەنگم خۇشچالى پىتو دياربوو و ھولم دا
نىگەرانىي خۆم بشارمەو.

دوو حەسحەسەكە سلاوئەكەمىيان نەسەندەو، بەلكو لىيان پىرسىم كە بەم
درەنگى شەو لەم شەقامە چى دەكەم.

بە بلمە بلم گوتم: 'پىاسە دەكەم.'

پووبەپووى يەكتەر وەستائىن، بىدەنگىيەكى قوزس بالى كىشا و جگە لە
حەپەي دوورى سەگەل، ھىچى تر نەدەبىسترا. يەكئ لە پىاوھەكان ھاتە پىشەو
و بۆنى بە ھەواوھ كرد، ئىنجا گوتى: 'بۆنىكى ناخۆش دەكەم.'

'بەلى، بۆنى شەراب دىت،' پاسەوانەكەي تر دلئاي كىردەو.

پىرىرم دا كە شتەكە بە ئاسانى چارەسەر بكم، بۆيە وتم: 'خۆتان عەزىت
مەدەن. ئەم بۆنە ناخۆشە تەنھا بۆنىكى خوازەيە. لەبەر ئەوھى ئىمەي
موسلمان جگە لە شەرابى خوازەيى پىگەمان پى نادىر شەرابى دىكە
بخۆينەو، بىگومان بۆيە بۆنەكەيشى دەبىتە بۆنىكى خوازەيى.'

'بۆ خاترى دۆزەخ، ئەم پىاوھ چ وپىنەيەك دەكات؟' پاسەوانى يەكەم
ترمەترمىكى كرد.

لەو ساتەدا مانگ لە پىشت ھەورەكەوھ دەركەوت و بە تىرىفە ناسك و
زەردەكەي كۆيكردىنەو و توانىم ئەو پىاوھى بەرانبەرم وەستابوو بىيىنم،
دەموچاوى چوارگۆشە بوو، پىشىكى بەردابووھەو، چاوەكانى شىن و
ساردوسر و لووتىكى تىژى ھەبوو. خۆ ئەگەر چاوە ماتەكانى و دەموچاوە
مۆنەكەي نەبوونايە، پەنگە قۆز بوایە.

'لەم كاتە درەنگەدا لەم شەقامە چى دەكەيت؟' پىاوھەكە پىرسىارەكەي
دووبارە كىردەو، 'لە كۆتوھ ھاتووت و بۆ كۆچ دەپۆيت؟'

خۆم پى نەگىرا و گوتم: 'پۆلە ئەم پىرسىارانە قوولن، گەر وەلامەكانىانم
بزانايە، ئەوا مەتەلى بوونى خۆمانم لەم دنيايدا ھەلدەھىتا.'

'ھەي چەپەل، ئەوھ گالەم پىدەكەيت؟' پاسەوانەكە بە مۆنىيەو پىرسىارى
كرد و بەخىرايى قامچىيەكى دەرھىتا و لە ھەوادا پايوھەشاند.

له جووله كانيدا زور زيده پړوي ده كړد، بډيه به نهرمي پټكهنيم، پاشان قامچيه كي له سهر سينگم دا. ليدانه كه بډ من كتوپر بوو، له نگره تيكچوو و كه وتم.

‘رهنكه ئه مه فترت بكات كه چوڼ به ويځله وه ربهفتار بكهيت، حه سحه سه كه به دهم قسه وه قامچيه كه ي ئه مده ست و ئه وده ست كړد، ئه ي نازانيت كه شه رابخواردنه وه له گوناوه گه وړه كانه؟’

ههستم كړد خوښم هاتووه ته كول، سهرم له ده رياهه كي ئازاردا دهستي به خولانه وه كړد و هينشتا باوه رپم نه ده كړد كه گهنجي له ته مه ني كوپره كه ي خومدا له ناوچه رگه ي گه ركه دا بهر قامچيم بدات.

‘ده ي سزام بده، به دهم قسه كړدنه وه هاوارم كړد، گهر به ههشت بډ كه ساني وهك تو ته رخان كراييت، ئه وا پټم باشته له ئاگرې دوزه خدا بسووتيم.’

له نوره تووړه بيهه كي تونددا حه سحه سه لاهه كه تا هيزي تيدا بوو به قامچي لني ددهام. به دهسته كانم ده موچاوي خوم ده شارده وه، به لام ئه وه هيچ داديكې نه دام. له و ساته دا سترانيكي خوشم بيركه و ته وه، كه به زور له نيوان هه ردوو ليوه خلتان خوښووه كانه وه ريگه ي خوي كړده وه. سووربووم له سهر ئه وه ي خوم به زه بووني پيشان نه دهم، له گهل هه ر زه بريكي قامچيه كه دا به ده نكيكي به رز و به رزتر دهستم به گورانگوتن كړد:

‘هو خوشه ويستم ماچم بكه، هه موو دلم پاره پاره بكه ليوه كانت تامي شيريني شه رابي گيلاس ددهن، ده ي زورترم بډ تن بكه.’

ئهم شوخي كړدنه م پاسه وانه كه ي تووړه تر كړد. چهنده به دهنگي به رز گورانبيه كه م ده چري، توندتر لني ددهام. له و باوه رده نه بووم كه ئهم جوړه تووړه يي و رقه به م راده يه له ناخي تافه كه سيكدا هه بيت.

‘پټپرس راوهسته، ئيتر به سه، گويم ليتوو حه سحه سه كه ي تر به ترسه وه هاواري كړد.

له پر چوڼ دهستي به ليدانم كړد، هه ر واش دهستي لني هه لگرتم. ويستم دوا قسه بكه م و شتيكي له ناكاو و توند بلنم، لني سيلاوي خوښي ناو دهم له هه ناومه وه قولبي دا و دهنگي خهفه كړدم و رشامه وه..

تو پیاوئیکی نه خوشیت، پیپرس به تانه وه وای پی گوتم، دهر باره ی
ئه وه ی پیم کردیت ته نیا لومه ی خوت بکه.

پشتیان تیکردم و هه پیا یان لیکرد، ئیتر له نئو تاریکی شه وه که دا بزر بوون.
نه مزانی تا که ی له وئ که وتبووم، رهنگه ماوه ی چند خوله کیک یان به
دریژایی شه وه که بوو بیت، چونکه زه من و هه موو شتیکی تر په وتی خوی
له ده ست دابوو، مانگه که ش له پشت هه وره کانه وه ون بوو، ئیدی نه که هر
پروناکیه که ی جیی هیستم، به لکو به جوړی جیی هیستم که نه میس ده زانی
من کیم. زوری نه برد له نیوان دهر یاه کی بیرچونه وه ی نیوان زیان و مهرگدا
دهستم به گینگدان کرد، ئیتر گویم به وه نه ده دا کوتاییم به چی دیت. ئینجا تا
ده هات سړی جهستم نه ده ما و جیگه ی هر گاز و هر لیدانیکی به زه بر و
هر برینیکی جهستم، شیتانه دهستی به ئازار کرد و شه پؤل دوی شه پؤلی
ئازار ده یان کوتامه وه. سه رم له قه له قی بوو، ده ست و لاقه کانم ئازاریان لی
هه لده ستا. له و دؤخه دا مینا گیانداریکی بریندار دهستم به ناله نال کرد.

بینگومان کویراییم داهاتوووه. تاوئ چاوم کرده وه، میزم به خومدا کردبوو،
ده ست و پنیه کانم یه کجار ده ئیشان. له خودا پارامه وه که جهستم سړ بکات،
یان شه را بم پی بیه خشیت. له م کاته دا گویم له ترپه ی هه ناوگه لی بوو نزیک
ده بوونه وه. دلم به توندی که وته خورپه، رهنگه به ره لایه کی شه قامه کان بیت،
یان دزیک، یان پیاو کوژیک بیت، به خومم گوت له چی بترسیم؟ ئیدی
که یشتوومه ته راده یه ک هیچ شتیکی ئه م شه وه نامترسینیت که له گوینه بیته
پینگام.

له پشت سیبه ره کانه وه دهر ویشیکی بالابه رز و باریکه له و ریشناشراو
دهر که وت و له ته نیشتمه وه داچه مایه وه، یارمه تی دام که ههستم. خوی پی
ناساندم که ناوی شه مسی ته وریزیه، ئینجا له ناوی پرسیم.

سلیمان سه رخوش، خه لکی قونیا م و له خزمه تتدام، به دهم وه لامدانه وه وه
ددانیکی له قم له زارم دهر هیتا، به بینیت خوشحالم.

تو خوینت له بهر دهر وات، شه مس به دهم سړینه وه ی خوینی ده موچاوم،
بلمه بلمیکی کرد، نه که هر له دهر وه، به لکو له ناویشه وه.

که ئه وهی گوت، که مۆله یه کی زیوی له گیرفانی عهباکهی ده رهینا و گوتی: 'بهم مهره مه برینه کانت چه ور بکه. پیاوچاکێک له به غدا پێی به خشییم، به لام تو له من زیاتر پێویستیت پێی ده بیت. وهک ده زانیت برینه کانی ناوه وهت قوولترن و ده بی خه میان بخۆیت. ئه وه شت بیرده خاته وه که تو له ناخدا خودات هه لگرتوه'.

'سوپاست ده کهم'. گویم له خۆم بوو بلمه بلمه ده کرد. دواي ئه وهی نه رمونیانی و سۆزه که ی کاریان تیکردم، گوتم: 'ئه و حه سه سه.. به قامچی لێی دام و گوتی که گویا من شایسته ی ئه وه م'.

کاتی ئه م قسانه م ده کرد، سه رم له کپرو زانه وهی مندالانه ی خۆم و دهنگی پێوستبوونم به یارمه تی سوپما.

شه مسی ته وریزی سه ری بادا و گوتی: 'کهس بو ی نییه ئه وه بکات. هه ر که سه و له خودی خۆیدا له خودا ده که رێت. له م باره یه وه بنه مایه ک هه یه: خودا هه موومانی له سه ر شیوه ی خۆی دروستکردوه، له گه ل ئه وه شدا ئێمه هه موومان ئافه ریده ی جیاواز و دیارین. دوو که سی له یه کترچوو ده ست ناکه ون و دوو دلێش به هه مان پێتم لێنا ده ن. که ر خودا ویستبای هه موومان له یه کتر بچین، ئه واه که یه کتر دروستی ده کردین، بو یه پێژنه گرتنی جیاوازییه کان و سه پاندنی بۆچوونی خۆت به سه ر ئه وانی تر، پێژنه گرتنی ئه و سسته مه پێرۆزه یه که خودا دایناوه'.

'باشه'، سه رم له نیانی دهنگی خۆم سوپما، 'به لام ئایا ئیوه ی سو فی ده باره ی ئه وه گومانتان نییه؟'.

شه مسی ته وریزی زه رده خه نه یه کی ماندووانه ی هاتی و گوتی: 'به لێ، گومان شتیکی باشه. ئه مه ش ئه وه ده که یه نیت که تو زیندوویت و به رده وام له منه کردن دایت'. ئه مه ی به جو رێ و ت، وهک ئه وه ی خه ریکی خوێندنه وه ی کتێبیک ییت.

'ههروه ها مرۆف له شه و و پوژیکدا ناییت به بروادار، چونکه مرۆف وا بیرده کاته وه که برواداره، ئینجا شتیکی له ژیا نیدا پرو ده دات و ده بیست به بیباوه، ئینجا دووباره ده که رێته وه و ده بیته وه به بروادار، ئینجا ده بیته خانه گومان. ئیدی به م ئاوه یه تا ده گاته قوناغیکی دیاریکراو. ئاخه ئێمه

به‌رده‌وام له دوودلی داین، ئەمەش تاقە پێگەیه‌که که وامان لێده‌کات به‌ره‌و
نواوه‌ برۆین. له‌گەڵ هەر هەنگاوێکی نوێدا له‌ حەقیقەت نزیک دەبینەوه‌.

وتم: 'ئەگەر خریستۆس گویی لێتیی‌ت ئاوها قسە ده‌که‌یت، ئەوا داوای
لێده‌کردیت که ئاگات له‌ قسەی خۆت بیت. ئاخر ئەو دە‌لێت هەموو قسەیه‌ک بۆ
هەموو گۆنیه‌ک ناگونجیت'.

'قەیدی چیه‌، ئەویش بۆچوونی خۆی هەیه‌، شەمسی ته‌وریزی به‌ده‌م
قسە‌کردنه‌وه‌ به‌ ئاسته‌م پێکه‌نی و به‌رزە پی هەستا، 'ده‌ی با تا ماله‌وه‌
یاوه‌ریت بکه‌م، گەرکه‌ ئاگامان لێت بیت و ده‌بی که‌می بخه‌ویت'.

یارمه‌تی دام تا هه‌ستم و له‌سه‌ر پێی خۆم به‌هستم، لێ توانای پۆیشتنم
نەبوو و به‌لادا ده‌هاتم، بۆیه‌ ده‌رویشه‌که وه‌ک شتیکی سووک له‌کۆلی کردم.
به‌ شه‌رمه‌وه‌ وه‌ه‌وریکم کرد، 'ده‌مه‌وی ئاگادارت بکه‌مه‌وه‌ که من بۆنێکی
ناخۆشم لێدیت'.

'سلیمان، خه‌مت نه‌بیت و هەر گۆنیشی مه‌ده‌ری'.

به‌م جو‌ره‌ ده‌رویشه‌که به‌بی ئەوه‌ی گۆی بداته‌ خوین و میزه‌که‌م و بۆنه
بۆگه‌نه‌که‌م، به‌ کۆلانه‌ ته‌نگه‌کانی قۆنیادا له‌ کۆلی کردم. به‌ به‌رده‌م مالان و
کوخته‌گه‌لێکدا تێپه‌رین له‌ پرخه‌ی خه‌ودا بوون، له‌ پشت دیواری باخه‌کانه‌وه‌
سه‌گه‌ل به‌ ده‌نگی به‌رز و دڕنده‌نه‌ ده‌ستیان به‌ لووره‌لوور کرد و پیمان
ده‌وه‌رین تا هەموو خه‌لکیمان لێ وه‌ئاگا بیتنه‌وه‌.

گوتم: 'هه‌میشه‌ ده‌مه‌رسی له‌ شیعی سۆفیه‌کاندا باسی شه‌راب کراوه‌،
ئایا ئەو شه‌رابه‌ی که سۆفیه‌کان پێیدا هه‌لده‌دن، شه‌رابی پاسته‌قینه‌یه‌ یان
شه‌رابی خوازه‌یه‌؟'.

'هاوپیم، ئەوه‌ که‌ی گرینگه‌؟'، شەمسی ته‌وریزی پێش ئەوه‌ی له‌ به‌رده‌م
ماله‌که‌ی خۆم دامبیت، له‌سه‌ر قسە‌که‌ی پۆیشت: 'بۆ لێکدانه‌وه‌ی ئەمه‌
پێسایه‌ک هەیه‌: کاتی عاشقیکی پاسته‌قینه‌ی خودا ده‌چیته‌ مه‌یخانه‌یه‌که‌وه‌، ئەوا
مه‌یخانه‌که‌ ده‌بیته‌ ژووری نوێژکردنی ئەو، به‌لام ئەوه‌مه‌ی شه‌رابخۆریک
ده‌چیته‌ هه‌مان ژووره‌وه‌، ئەوا ژووره‌که‌ ده‌بیته‌ مه‌یخانه‌ی ئەو. هەر شتی
بکه‌ین ده‌وه‌ستیته‌ سه‌ر دلمان، نه‌ک دیوی ده‌ره‌وه‌مان. سۆفیه‌کان به‌ دیه‌نیان
که‌سایه‌تی خه‌لکی هه‌لئاسه‌نگین، کاتی سۆفیه‌ک دیقه‌تی که‌سیک ده‌دات،

هەردوو چاوی دەنوو قینیت و چاوی سێتیم دەکاتەوێ - ئەو چاوەی کە دنیای
ناوەوێ دەبینیت.

دوای ئەو شەوێ دوورودریژ و تاقەتپروو کینە، بە تەنیا لە مالهەکی خۆم
بووم و بیرم لەو شتێکە دەکردەوێ کە پرویان دابوو. لەگەڵ ئەوێ
خەمباربووم، بەلام لە ناخەوێ هەستم بە ئارامییەکی خۆش دەکرد. بۆ ساتیکی
پەوتەنی شەمسەم بینی و ئەلھام دەکرد بۆ هەتاھەتایە لەوێ بمینیتەوێ. هەر
لەو ساتەدا زانیم کە خودایەکی هەیە و خوشی دەویم.
هەرچەندە جەستەم ئازاری هەبوو، بەلام سەیرم پێدەهات کە هەستم بە
ئازار نەدەکرد.

ئىلا

تورتامبىتن، ۳ى حوزيران ۲۰۰۸

بەر زبۇنە ۋەى رېتىمى گۆرانىي (لاۋانى پۇخەكە) لە پەنجەرەكراۋەكانى ئۆتۈمبىلى قوتايىانى زانكۈۋە دەبىسترا، يەكەم تىنى گەرمى خۇرى ھاۋىن بە دەموچاۋياندا چزا. ئىلا بىن ئەۋەى گۈى بە شادمانىيان بدات، تەماشاي دەکرد و يادگەى بەرەۋ ئەۋ چەند پۇژە كەمەى رابردوۋ گەراپەۋە. ئەۋەبوۋ سەگە (سپىرىت) *ى بە تۇپسوى لە ناندېنەكەدا بېنى، لەگەل ئەۋەى خۇى بۇ ئەم چركەساتە ئامادە كردبوۋ، بەلام غەمىكى گەرە داگرت و ھەستى بە لاۋازى و تەنبايى خۇى كرد. پىنى وا بوۋ بە لەدەستدانى سەگەكەى لەم دنباپەدا بە تەنبا ماۋەتەۋە. دۋايى بۇى دەرەكەۋت كە ئۇرلى بەدەست نەخۇشىي (پۇلىميا) **ۋە موبتەلا بوۋە و ھەموو دەستەخوشكەكانىشى لە قوتابخانە ئەۋە دەزانن. شەپۇلىك لە ھەستكردن بە گوناھبارى ئىلاى داگرت و دەربارەى پەيۋەندىي نىۋان خۇى و كچە بچوۋكەكەى گومانى لە لا پەيدا بوۋ، ئەمەش واى لىكرد ۋەك دايكىك بىر لەۋە بكاۋەكە بە تۆمارەكەيدا بچىتەۋە. ھەستكردن بە گوناھبارى لە لاى ئىلا شتىكى تازە نەبوۋ. لى متمانە بەخۇ نەبوۋن لە پەرۋەردەكردندا ۋەك دايكىك، واى لىكرد ھەست بەۋە بكاۋ.

لەۋ ماۋەپەدا ئىلا ھەموو پۇژى لەگەل عەزىز. ز. زاھارادا چەندىن نامەى ئەلىكترۇنىيان بۇ يەكتەر دەنۋوسى. دوۋ، سىن، ھەندى جار پىنج نامەى بۇ

* سپىرىت: لە زمانى ئىنگلىزىدا ۋاتا رۇخ، بەلام لەم پۇمانەدا ۋەكو ناۋىك بۇ سەگەكەى ئىلا بەكار ھىتراۋە.

** پۇلىميا: ئارەزوۋىيەكى بەردەۋام و نارېك لە زۆرخۇرىدا، كە لەدۋاي تىزىبون زۆرخۇر ھەۋلدەدات بېشىتەۋە، يان دەرمانى پەۋانى يان رېجىم بەكار دىتت. زۆرخۇر بەزۇرى ھەست بە گوناۋ و خەمۇكى دەكات.

دەنوووسی و باسی ھەموو شتیکی بۆ دەکرد. لەو سەری سورمابوو کە یەكسەر وەلامی دەدا یەو. ئیلا لەو تێنەدەگەشت ئەویك بۆ شوینە دوورەکان سەفەر بکات، ئیدی کە کاتی ئەو هی، یان چۆن دەپەرژیتە سەر خۆیندەو هی پۆستی ئەلیکترۆنیی ئینتەرنیت. ئەوئەندە نەبرد ھۆگری دەربەرینەکانی بوو. بەیانیان یان لە ھەر دەرفەتیکێ تردا یەكەم شت پۆستە ئەلیکترۆنییەکە دەکردەو، ئینجا دواى قاوئەلتی، کە لە پیاسەى بەیانیان دەگەراییەو و ژەمی خواردنی ئامادە دەکرد، ھەر وەھا بەر لەو هی بۆ پیویستییەکان لە مال دەربچیت، بەلکو لەو کاتەشدا کە لای قاوئەخانەى ئینتەرنیت ھەلۆستەییەکی دەکرد، ھەر وەھا لەو دەمەیدا کە تەماشای بەرنامە دلخوازەکانی خۆی لە تەلەفزیۆن دەکرد، یان لە یانەى چیشتلێنان تەماتەى قازقاز دەکرد، یان ئەو کاتەى بە تەلیفۆن لەگەل دەستەخوشکەکانیدا قسەى دەکرد، یان ئەو کاتانەى کە گوئی لە ھەردوو مندالەکەى دەگرت کە دەربارەى قوتابخانە و ئەرکەکانی قوتابخانەیان گفتوگۆیان دەکرد، کۆمپیوتەرەکەى بە کراوھیی دەھێشتەو و پۆستە ئەلیکترۆنییەکەى دەکردەو. کە نامەى تازەى عەزیزى نەدەبینی، نامە کۆنەکانی دەخویندەو. لە ھەموو جارێکدا کە نامەییەکی نوێی لەو وە پێدەگەشت، بەی دەستی خۆی، زەردەییەکی دەھاتی و لەو هی پووی دەدا، تیدا دەما، چونکە شتی ھەر پووی دەدا.

زۆری نەبرد ئیلا لە سۆنگەى نامەکانی نیوان خۆی و عەزیزدا وای لێھات لە ژيانى سەلاری و سەنگینی دابیریت و لە ئافەرەتیکەو کە تابلۆی ژيانى بریتی بیت لە پەنگی خۆلەمیشییەکی مات، بگۆریت بۆ ئافەرەتیکى خاوەن پەنگی نەینی و سووری درەوشاوە، چونکە حەزى لینی بوو.

عەزیز پیاویکی ھەرزە نەبوو. لەو باوەرەدابوو کە ئەوانەى دلیان ناکەن بە پیئوینیکی سەرەکی تا لە ژياناندا رابەریان بکات، ئەوانەى ناتوانن خویان بۆ عەشق والا بکەن و وەك چۆن گولەبەرۆژە روو لە خۆر دەکات، ئاوا پووی تیبکەن، ئەوانە زیندووی راستەقینە نین. (ئیلا بە خۆی گوت، گەر بکری ئەمەش بخاتە سەر لیستی ئەو شتانەو کە زیندووپییان پیویستە). عەزیز دەربارەى زەپۆش یان دوا فیلمیک کە دیویتی نەیدەنووسی، بەلکو دەربارەى شتگەلى دەینووسی کە وەك ژيان و مەرگ قوولن، لەوئەش گرینگتر دەربارەى

عەشق دەینووسی. ئیلا پانەھاتبوو رازی خۆی ئاشکرا بکات، بە تایبەتی بۆ کەسێکی نەناس، بەلام پەنگە ھەر ئەم نەناسە بێت کە وای لە ئافرەتێکی وەک ئەم کردبێت، ئەوەی لە دلێدایە بیدرکینێت.

ئیلا بە خۆی گوت، ھەرچەندە نامەکانی نێوانیان بۆنی جۆرە ئەفینییەکی لێدیت، بەلام ئەفینێکی پاکە و پەنگە بۆ ھەردووکیان باش بێت، پەنگە یەکیکیان حەزی ئەوی تر ببزوینێت و خۆیان لە پەناو پاساریکی بیکۆتایی جیھانیکی گریمانەیی دابنێن. ھەر لە سایەی ئەم نامەگۆرینەو یەدا ئومیدی بەو بەو بەشێک لەو ئاومیدیەیی کە لەمیانە شووکردنەکە یەو لە دەستی دابوو، بە دەستی بێتتەو، چونکە عزیز یەکیک بوو لەو پیاوانەیی کە بەبێ ئەوەی پیزی خۆی لە دەست بدات، بۆی ھەبوو ئافرەتێک بخاتە داوی خۆشەویستی خۆیەو، پەنگە ھەست بە بەختەو ەریش بکات، چونکە بوو ەتە جینگەیی سەرنج و بایەخی ئافرەتێکی تەمەن مامناو ەندی ئەمریکایی. ئیدی لە ەو ەوی سروشتی تایبەتی خۆی، ئینتەرنێت بوو بە مایەیی کرانەو و نیانی، بەبێ ئەوەی ھەست بە گوناھباری بکات (حەزی لێ نەبوو، چونکە تیری لەو ەوار دەبوو)، سەرکێشی بەبێ مل پێو ەنان (خۆشی ئەمەیی دەوێست، چونکە پێشتر تاقیی نەکردبوو ەو). دیارە ئەمەش وەک ەواردنی خۆراکیکی خۆشی ەرامکراو و بێ ئەوەی گۆی بداتە زیادە کالۆری – ئەنجامیکی خراپی نییە. پەنگە کاریکی نەشیاو بێت کە ژنێکی مێرددار و مندالدار نامەیی ئەلیکترۆنی ناو ەخن سۆزداری بۆ کەسێکی نەدی و نەناس بنووسیت، بەلام بە ەوی سروشتی پەیو ەندییە ئەفلاتوونییەکە یانەو، ئیلا گەیشتە ئەوەی بلیت: ئەمە کفریکی شیرینە.

ئىلا

نورتامبىتون، ۵ى حوزىران ۲۰۰۸

باوانم عەزىز

لە يەككى لە نامەكانى پىشووئىدا باسى ئەو بىرۆكەيەت كەردبوو كە ئەگەر
هەلبۇاردنەكانمان ئاوەزمەندانە بىت، ئەوا دەتوانىن دەست بەسەر پەوتى
ژيانى خۆماندا بگرىن، پىم وایە بىرۆكەيەكى توورەهاتە و لە ماسىيەك دەچىت
هەولبەت دەست بەسەر ئەو ئوقیانوسەدا بگرىت كە مەلەى تىدا دەكات. زۆر
بىرم لەو پرستەيە كەردەووە كە دەلەيت: "مرۆڤ خۇدى خۇى دەناسىت، ئەم
بىرۆكەيە نەك ھەر نەبوو بە ماىەى پرودانى پىشېبىنيەكى ھەلە، بەلكو لەو
شۈيتانەى كە ژيان تىدا لەگەل پىشېبىنيەكانمان ھەماھەنگ نىيە، ماىەى
ناؤمىدییە".

ئەمىستە كاتى ئەو ھاتووە ددانى پىدا بنىم: من خواستى دەست
بەسەرداگرتن و دەسەلاتخوایم ھەيە. بە لای كەمەو ھەوانەى بە راستى
دەمناسن ھەر ئەمەت پىدەلەن. تا ئەم ماوہیە من دایكىكى توند بووم و بنەماى
زۆرم ھەبوو (بروام پى بکە، وەك رىسا سۆفىگەرىيەكانى تۆ، رىساگەلىكى
جوان نەبوون)، ھىچ رىگەيەكم بۆ سازشكردن بەرانبەر بە خۆم
نەھىشتىبوو ھە. جارىكىان كچە گەورەكەم بەو تۆمەتبەارى كەردم كە من
پەپرەوى رىبازى پىوانى چەتە دەكەم. پى گۆتم كە من دەست لە وردەكارىيە
ژيانىان وەردەدەم و لە سەنگەرى خۆمەو ھەولەدەم لەسەر ھەر بىرۆكەيەك
يان ئارەزوویەكى ھەلەى ئەوان ھەلبەدەم كە پەنگە دەرى بېرن.

گۆرانىي ("SERA.QUE SERA" چى دەبىت با بىت)م بىرکەوتەو، دەى بە
ھەرحال پىم وا نىيە كە ئەمە يەككە بووبىت لە گۆرانىيە دلخوازەكانم، چونكە

دهسته واژه‌ی (چی ده‌بیت با بیت) قهت له‌گهل مندا نه‌ده‌گونجا. ئاخ‌ر من ناتوانم له‌گهل شه‌پولدا برۆم. ده‌زانم تو پیاویتی ئاینه‌روه‌ریت، به‌لام من ئاینه‌روه‌ر نیم. هه‌رچه‌نده خیزانه‌که‌ی ئیتمه ناوبه‌ناو به‌بۆنه‌ی پۆژی شه‌ممه‌وه ئاهه‌نگ ده‌گیرین، لی من ئه‌و دواچاره‌م له‌یاد نییه که نوێژم تیدا کردبیت. (ئاه ئیستا بیرم که‌وته‌وه، دوو پۆژ له‌مه‌وبه‌ر له‌ناندینه‌که‌ی خۆم نزام کرد، به‌لام ئه‌مه به‌نوێژ ناشیت، چونکه وه‌ک گله‌بیه‌ک بوو به‌ره‌و زاتی بالا).

ئه‌و ده‌مه‌ی له‌زانکو بووم، ماوه‌یه‌ک خووم دابووه پۆحگه‌رایسی پۆژه‌هلای، هه‌ندئ شتم ده‌رباره‌ی بوودایی و تاوی خوینده‌وه، ته‌نانه‌ت له‌گهل ده‌سته‌خوشکیکی ره‌وتار سه‌یرمدا بۆ به‌سه‌ربردنی مانگیک له‌ئه‌شرامی هند هه‌ندئ پلانم دانا، لی ئه‌و قوناغه‌ی ژیانم زۆری نه‌خایاند. له‌گهل ئه‌وه‌ی سرووته سوڤیه‌کان جوان و سه‌رنجراکتیش بوون، به‌لام وام به‌خه‌یالدا ده‌هات که ئه‌وانه سرووتی نه‌رمی و ملکه‌چین و له‌گهل ژیا‌نی هاوچه‌رخدا ناگونجین. ئیدی له‌وساوه‌ بۆچوونی خۆم نه‌گۆریوه.

ئومیده‌وارم به‌م خۆدوورگرته‌م له‌ئاین خراپه‌م له‌گهل نه‌کردبیت. تکایه ئه‌مه به‌دانپێدانانیکی دره‌نگه‌خته‌ی که‌ستیک دابنی که به‌ته‌نگته‌وه‌یه.

له‌گهل که‌رموگوریم

ئێلا

ئێلای ئازیز، ژنه‌ جه‌نگاوه‌ره‌که‌ی شه‌پی پارتیزانی.

ئه‌و کاته‌ی نامه‌که‌ت پێم که‌یشت خۆم ئاماده‌ کردبوو ئامستردام جی به‌یلم و بۆ مه‌لاوی برۆم. راسپێرده‌رابووم له‌ گوندیکدا وینه‌ی خه‌لکانیک بگرم که ئایدیزان تیدا بلابوووه‌ته‌وه و ژماره‌یکی زۆر مندالی بێ دایابی تیدایه.

ئهمیستا که‌ر هه‌موو شتیکی وه‌ک پیویسته به‌پێوه‌ بجیت، ئه‌وه دوا‌ی چوار پۆژی تر ده‌گه‌ریمه‌وه. ئایا ده‌توانم ئه‌و ئومیده‌م هه‌بیت؟ به‌لی. ئه‌ی ئاخۆ ئه‌وه له‌ده‌ستی خۆمدا‌یه؟ نه‌خیر! ئه‌وه‌ی ده‌توانم بیکه‌م، کۆمپیوته‌ره‌که‌م له‌گهل خۆم هه‌لبگرم و هه‌ولی په‌یوه‌ندییه‌کی باشی ئینته‌رنیت بده‌م، هیوادارم که پۆژیکی

تریش بژیم. ئیدی ئەوەی دەمئێتەوه لە دەستی مندا نییه. سۆفییەکان بەمە دەلێن توخمی پێنجەم - بۆشایی. ئەو توخمە خوداییەکی که ناتوانی لێک بدریتەوه و ناتوانی دەستی بەسەردا بگیریت و ئیمەکی مەرۆف ناتوانین لێی تێگەین، لەگەڵ ئەوەشدا گەرەکه دەرکی پێکەین. گەر مەبەستت ئەوەیە که تو بەتەواوی هیچ شتێ ناکەیت و بە قوولی بایەخ بە ژیان نادهیت، ئەوە من بڕوام بە (خۆ دواخستن و گوێنەدان) نییه، بەلام بڕوام بە ڕیزگرتنی ڕەگەزی پێنجەم هەیه.

پێم وایە که هەر یەکی لە ئیمە پەیمانێکی لەگەڵ خودادا بەستووه. من دەزانم که ئەوەم کردووه. کاتی بووم بە سۆفی، بەلێنم بە خودا دا که ئەوەی لەسەر من پێویستە بەگوێزەوی توانای خۆم بیکەم، ئەوەی دەمئێتەوه بۆ ئەوی جێ بهێلم تەنها بۆ ئەو و بەس، چونکه بەو راستییە قایل بووم که شتەگەلی هەن سنووری من و توانای من تێدەپەرێن. ئیدی جگە لە هەندێ بەش وەك چەند پارچەیهکی سەرئاوکهتووی نیو فیلمێکی سینهما هیچی تر نابینم، بەلام پلانه گەرەکه لە سەرۆکی تێگەیشتنی منەوهیه.

ئەمبێستا تو پێت وایە که من پیاویکی ئایینپەرۆهرم. نەخێر من ئەوە نیم، بەلکو پیاویکی پۆحگەرەم و ئەمەش شتێکی دیکەیه. ئایینپەرۆهری و پۆحگەرایی هەمان شت نین. پێم وایە لەپێشدا ئەو بۆشاییەکی نێوان ئەم دوو شتە وەك ئەوەی ئەمەڕۆ قوول نەبوو. که دەرپانامە دنیا دەبینم کێشەکه قوولتر بووه. لە لایەکهوه جگە لە بڕواوونمان بە خودا، بڕوامان بە ئازادی و توانای تاکەکەس، یان حکومەت، یان کۆمەڵ هەیه. لە زۆر پووهوه مەرۆف خۆپەرستی زیادی کردووه و جیهان تا دیت ماددیتر دەبێت. لە لایەکی دیکەوه مەرۆفایەتی بە گشتی دەبێتە پۆحگەرە. دواي ئەوەی ماوهیهکی زۆر پشتیمان بە ئاوەز بەست، وا دیاره ئێستا گەیشتووینەتە نوختهیهک که دەبێت ددان بەوهدا بنێن ئاوەز سنووری هەیه.

ئەمەڕۆ هەر وەك چاخەکانی ناوهراست ڕابوونێکی پۆحگەرایی بەرپا بووه. خەلکیکی زۆری پۆزاوا سەرباری سەرقالیان بە کارکردنەوه، هەولەدەن لە پۆحگەرایی نزیک ببەنەوه، بەلام لەگەڵ نیازی باشیان زۆر جار شیناوهکانیان بای ئەوە نییه. پۆحگەرایی ترشوخییهکی تر نییه بۆ هەمان

خواردنه کونه که. گەر گۆرانیکی سهرهکیی تیدا نه کهین، ناتوانین شتیک بخهینه
سهر ژيانمان.

من دهزانم تو چهز له چیشتلینان دهکهیت. ئایا دهزانیت شه مسی ته وریزی
وتوویه تی که دنیا مه نجه لیکه گهرهیه و شتی گهره ی تیدا دهکولینری؟ به لام
تا ئیستا نازانین ئه و شته چیه. هه موو ئه وه ی دهیکهین، یان بهرمان دهکهویت،
یان بیرى لیده کهینه وه، یه کیکه له پیکهاته کانی ئه و تیکه له یه. ده بی له خۆمان
بهرسین چی دهکهینه ناو مه نجه له که وه. ئایا بیزاری یان دوژمنکاری یان
توهره یی یان توندوتیزی تیده کهین؟ یان عه شق و ته بابی تیده کهین؟

ئیلای ئازیز، ئه ی تو چیی تیده کهیت؟ ئه و پیکهاتانه چین که پیت وایه
ده بییت بیکه یته ناو شوربا یه کی مرۆفینی هاو به شه وه؟ کاتی بیر له تو
ده که مه وه، ئه و ئه و پیکهاته یه ی که تیده کهم، بریتییه له زهرده خه نه یه کی
ته و او.

له گه ل هه موو خوشه و یستیم

عه زیز

به شی سینیه م

با

نهو شتانهی که ده بزوین، گه شه ده کهن،

مه یدانخوازی ده کهن

دهمارگیره که

قونیا، ۱۹ ی تشرینی یه کهم ۱۲۴۴

بِه پهنای په نجره کراوه که مه وه سه گهل ده وه پین، له سهر جیگه کهم
راستیو مه وه و گومانی نه وه م کرد که دزیک هاتو وه ته سهر ماله کهم، یان
سهر خوشی کی چه پهل به به رده م ماله که مدا تیده په ریت. دواي نه وه ی
بیړه وشتی و گونا هکاری له هه موو شوینیک بلاو بو وه وه، ئیدی خه لکی
ئابرو مه مند له زه تیان له خه ویکي هیمن نه ده کرد. دۆخه که له مه و بهر وا نه بوو،
چند سالی بوو نه م شاره نارام بوو. پیم وایه گنده للی په وشت جیاوازی به کی
له گهل نه وه په تا ترسناکه نیبه که له ناکاو دیت و به خیرایی بلاو ده بیته وه و
وهک یهک تووشی ده وله مند و هه ژار، گه وره و بچوک ده بیت. نه مرق نه مه
دۆخی شاره که مانه. گهر له بهر نه وه نه بوايه له سوخته خانه کار ده کهم، نه وه
مالم جی نه ده هیتشت .

من سوپاسی خودا ده کهم که خه لکانیک هه ن بهر ژه وه ندیی کومهل
ده خه نه پیش بهر ژه وه ندیی خویانه وه و بۆ سه پاندنی یاسا شه و ده دهنه ده م
پوژه وه. له نینو نه وانه ش پیپرسی لاو و برازام، که خه لکی خوشیان ده وئ و
من و ژنه که میش شانازی پیوه ده که یین. نه وه ی خه می پیده خوم نه وه یه که
پیپرس و هاوړی حه سحه سه کانی له م کاته دره گانه ی شه ودا بۆ پاراستنی
ئیمه تا پر و پوچه کان و تاوانباره کان و سهر خوشه کان خراپه کاری
بلاونه که نه وه، به ده وری شاره که دا ده سووړینه وه.

که برا کهم مرد، من خاوه ننداریتیی پیپرسم له نه ستو گرت. لاو یکی
دهمارگیر بوو، پیش شه ش مانگیک وهک پاسه وانی شه وانه (حه سحه س)
ده سته کار بوو. زوړ بلنیکان دهنگوی نه وه بلاو ده که نه وه که گوايا بۆیه نه م
کاره ی ده سته که وتووه، چونکه من ماموستای سوخته خانه م. لی من وه لامیان

دهدمه وه كه ئه وهى ئه وان دهيلين قسهى بيسهروبه ره، چونكه پيپرس خوى گهنجىكى ليهاتوو و به توانايه و شايستهى ئه م كارميه و پهنگه بيهته سهربازىكى ليهاتووش. ئه و زور پهروش بوو كه بو شه پى خاچه رستان بو قودس بروت، به لام من و ژنه كه م بريارمان دا كه كاتى ئه وهى هاتوو دابمه زريت و خيزان پيكه وه بنيت.

پيم گوت: كورم، ئيمه ليره پيوستمان به تويه، چونكه هه ندئ شت هه ن پيوسته به ريان لى بگريئ.

به راستى ليره هه ندئ شت هه ن گه ره كه به ريان لى بگريئ، به تايبه تى ئه م به يانييه به هاوسه ره كه م گوت ئيمه به كاتىكى پر تهنگوچه له مه دا تيده په پين. ئاخو به پيكه وت نيه پوزانه رووداو يكي كاره ساتبار ده ژنه وين. خو ئه گه ر مه غول سه ره كه وتن، يان ئه گه ر خاچه رستان توانييان په يامه كه يان بلاوبكه نه وه، هه روه ها ئه گه ر بينيمان دوژمنانى ئيسلام كاولكارى و داگركارى ده كه ن و شار له دواى شار و گوند له دواى گوند تالان ده كه ن، ئه مه ش ته نها له بهر ئه وهى كه خه لكى هه ر به ناو بوون به موسلمان. كاتى خه لكى وابهستهى ئايين نابن و پابه ندئ فه رمانى خودا نابن، ئه و پيگه ي راست ون ده كه ن. هه ر له بهر ئه و گونا و تاوانه ي كردو ومانه، خودا وهك سزايهك مه غولى بو ناردوو ين. خو ئه گه ر مه غوليش نه هاتبان، ئه و زه مينه لزه يهك رووى ده دا، يان برسيتى داده كه وت، يان لافاو هه لده ستا. ئاخو به واي ئه و گونا هبارانه ي كه له م شاره دا به دره وشتى بلاوده كه نه وه، ده بئى تووشى چه ند كاره سات ببين، تا له په يامه كه تيبگه ن و توبه بكه ن؟ ده ترسم ئه مجاره له ئاسمانه وه به ردمان به سه ردا بياريت و ئه و پوژه نزىكه هه موومان له نيو بچين و وهك نه ته وهى سه دوم و عامووره ده وسمان نه ميتيت. لى ئه م سو فيانه كاريگه رييه كى خراپيان هه يه. ئاخو چون زات ده كه ن ناوى خويان بنين موسلمان، له كاتىكدا هه ندئ شت ده لين هيج په يوه ندييه كى به ئيسلامه وه نيه، شتگه لى ناييت به خه يالى موسلمانىكدا بيت، يان هه ر بيرى لى بكاته وه، چونكه كاتى ده بيستم ناوى پيغه مبه ر (د.خ) دئن تا بيروبو چوونه تووره اته كانيان بلاوبكه نه وه، خوينم ديتا كول. ئاخو ئه وان بانگه شه ي ئه وه ده كه ن كه محمه دى په يامبه ر دواى يه كى له جهنگه كان وتوويه تى ئيمه له

خۆبەختکردنى بچووكەوۈ بۆ خۆبەختکردنى گەورە گەپرايسنەوۈ -
پوۋبەپوۋوبوۋنەوۈى نەفس- سۆفییەكان پىن لەسەر ئەوۈ دادەگرن كە گوايا
لەو كاتەوۈ (نەفس) بوۈ بە تاقە دوژمنىك كە موسلمان شەپى دەكات. ئەم
قسەيە لە پۈالەتدا جوانە، لى من دەپرسم بۆ بەرەنگاربوۋنەوۈى دوژمنانى
ئىسلام ئەوۈ دەبىتتە چ يارمەتیدەرىك؟

سۆفییەكان پىداگرى دەكەن و پىيان واىە كە شەرىعت قۇناغىكى پىگەكەيە.
دەپرسم كام قۇناغ، باسى چى دەكەن؟ وەك ئەوۈى ئەمە هىچ ترس و
پەژارەيەك نەخاتەوۈ، دەبىنىت پىن لەسەر ئەوۈ دادەگرن كە نابت بىنەماكانى
قۇناغى پىنشۈنەكان كەسى پۇشنگەر كۆتۈبەند بكات. بانگەشەى ئەوۈ دەكەن
كە ئەوان گەپشتۈنەتە پلەيەكى بالا و ئەمەشيان كردوۋتە بىانۈويەك تا
بىنەماكانى شەرىعت پىشتگۈى بخەن و بەپاستى پابەندىان نەبن. وا ديارە ئەوان
شەراب و سەما و شىعر و وىنە لە ئەركە ئايىنىيەكان بە گرینگتر دەزانن،
دەشلىن لەبەر ئەوۈى لە ئىسلامدا پىزبەندى نىيە، بۆيە ھەر مرقۇتىك بۆى ھەيە
منەى خودا بكات. لە پۈالەتدا ئەم وتەيە باشە و زىان و ئازارى نىيە، لى لە
شتەكە وردىبىتەوۈ، لە ناواخنى قسەكەدا لايەنىكى شەپانگىزىت بۆ دەردەكەوۈت،
بەواتا ئىدى پىويست ناكات گۈى لە دەستەى پىاوانى ئايىنى بگىرىت.

سۆفییەكان پىيان واىە كە قورئانى پىرۆز لىوانلىوۈ لە ئاماژەى ئالۆز و
ھىماگەلى كە لە چەندىن چىنى جۇراوجۆر پىكەھاتوۈ، بۆيە گەرەكە
ھەريەكەيان بە شىۋازىكى سۆفییانەى باتىنى لىك بدرىتەوۈ، بۆيە لەوۈ
دەكۆلنەوۈ كە چۆن ھەر وشەيەك بۆ ژمارە دەگۆپن و لەواتاى شاراوۈى
ژمارەكان دەكۆلنەوۈ و لە ئاماژە و سەرچاۈە ناديارەكانى ناو دەقەكە
دەگەپىن. ئىدى ھەموو توانايان بۆ ئەوۈ بەكاردىنن تا خۇيان لە خويندەنەوۈى
ئاسان و پوۋنى پەيامى خودا بدزنەوۈ.

تەنانتە ھەندى لە سۆفییەكان بانگەلاى ئەوۈ دەكەن كە مرقۇقەكان خۇيان
ھەمان قورئانى قسەكەرن. ئى ئەگەر ئەم قسەيە كفرىكى پوۋت نەبىت، نازانم
دەبى كفر چى بىت؟ ھەندى دەرويشى گەپىدە ھەن كە كۆمەلى سەرلىشىۋاۈى
ترن و برىتىن لە كەسانىكى نادروسىت و شتەكانيان لى تىكەل بوۈ، وەك
قەلەندەرى و ھەيدەرى و چەندىن ناۋى تر كە پىنى دەناسرىنەوۈ. من دەلىم

ئەوانە خراپترین خەلقەندەى خودان. ئاخىر پياويك نەتوانىت لە شوپىنكىدا جىگىر بىت، ئىدى كام شتى بەسوودى لى دەوشىتەو. گەر بنىادەم ھەستى بە پابەندبون نەکرد، دەبىتە سەرەپۆ و پوو لە ھەموو شوپىن دەكات و ھەك گەلای وشكى درەخت (با) دەبىت. ئەو قوربانىيەكى نمونەى شەيتانە.

دۆخى فەيلەسووفەكانىش لە سۆفییەكان باشتەر نىيە، ئاخىر ھەك ئەو ھەى بە ئاوەزى سنوورداریانەو ە بتوانن لە ئالۆزى گەردوون تىگەن، كاویژ دەكەن و بىردەكەنەو. چىرۆكىك ھەيە ئاماژە بۆ (سازش)ى نىوان فەيلەسووفەكان و سۆفییەكان دەكات.

پۆژىكيان فەيلەسووفىك تووشى دەرويشىك دەبىت و زۆرى نەبرد بوون بە ھاوڕى. چەندىن پۆژ ھەر قەسەيان کرد و ھەريەكەيان قەسەى ئەوى دىكەى تەواو دەکرد. لە كۆتايىدا كە لە يەكتر جىابوونەو، فەيلەسووفەكە دەربارەى ئەو قەسەى لە نىوانىندا رووى دابوو گوتى: (ھەموو ئەو ھەى من دەيزانم، ئەو دەبىنىت).

لەكۆتايىدا دەرويشەكە وتى: (ھەموو ئەو ھەى من دەبىنم، ئەو دەيزانىت). بەم جۆرە سۆفى لەو باوەرپەدايە كە دەبىنىت، فەيلەسووفىش پنى وایە كە دەزانىت. من پىم وایە ئەوان نە شتى دەبىن و نە شتى دەزانن. ئاخىر نازانن كە ئىمەى ئادەمىزاد بەو پىيەى بوونەو ھەرى لەنتوچووین و بەو سادەى و توانا سنووردارەمانەو لە توانای زانىنى خۆمان زياتر نازانىن؟ چونكە بنىادەم دەربارەى خودا زۆرىش بزانىت، ئەو ھىشتا شتىكى كەمى دەست دەكەوێت. ئەمە ھەموو شتەكەيە. ئەو ھەركى ئىمە نىيە پىنمايەكانى خودا لىك بەدەينەو، بەلكو تەنھا ملكەچى و كارکردنە بە پىنمايەكانى خودا.

ئەو دەمەى پىپرس بۆ مال دەگەپتەو، باسى ئەم شتانە دەكەين. ئەو بوو تە خوويەك لە خووەكانمان و سرووتە بچووكەكانمان. ھەموو شەويك دواى ئەو ھەى نۆرە پاسەوانىيەكەى تەواو دەكات، ئەو شۆربا و نانە دەخوات كە ھاوسەرەكەم بۆى ئامادە دەكات، ئىنجا باسى ئەو پووداوانە دەكەين كە لەم شارەدا پوودەدن. زۆر خۆشچالەم كە دەبىنم ئارەزووى خواردنى باشە، ئاخىر دەبىت بەھىز بىت، چونكە ھەك لاويكى خاوەن بپوا، لەم شارە پىر ئاشووبەدا كارى زۆرى لەپىشە.

شه مس

قونیا، ۳۰ ی تشرینی په کم ۱۲۴۴

په ر لهو شه وهی چاوم به پومی بکه ویت، له سهر سه کوکه ی خانى
بازرگانانى شه کر دانیشتبووم. دلم به مه زنى و نایابى گه ردوون دایسابوو که
خودا له سهر شیوه ی خو ی دروستی کردوو، بویه به ره و هر کوئیک
وهرسوورپین و ته ماشا بکه ی، ده توانین لئی بکه پین و بیدوزینه وه، به لام
بنیادهم به که می ئوه ده که ن.

ئو که سانه م هاتنه وه یاد که تووشیان بووبووم: سوالکه ره که و
له شفرۆشه که و سهرخۆشه که. خه لکئیکى خواسایى به ده ست نه خۆشییه کی
هاوبه شه وه موپته لان، ئویش جیابوونه وه یه له خودای تاک و ته نیا. ئو
زانایانه ی که له شوینی بهرز دانیشتون، ئه م جوړه که سانه نابین. له خوم
پرسی ئاخو ده بی پومی له م زانایانه جیاییت؟ به خوم گوت گه ر جیانه بییت،
ئوه ده بی بېمه میانگیری نیوان ئو و بنکه ی کومه ل.

له کوتاییدا شاره که که و ته خه ویکى قووله وه. له و کاتانه ی شه ودا ته نانه ت
گیانداره شه ویه کانیش نایانه وه ی ئو ئارامیه بشله قینن که بالی به سهر دنیا دا
کیشاوه. گوپه لڅستن بو شاریک که له دؤخى نوستندایه، وام لیده کات
هاوکات خه مین و شادمان بم، ده پرسم ده بی ئو چیرۆکانه چی بن که له
پشت دهرگا داخراوه کانه وه ده گنډرینه وه. ئه ی ئو چیرۆکانه چین که په نگه
له گه لیاندا برژیم له کاتیکدا گه ر سهرپشک بکریم پیگه یه کی تر بگرمه بهر. لی
من سهرپشک نه بووم، به لکو ئوه پیگه بوو که منی هه لېژارد.

حه کایه تیکم هاته وه یاد که ده لیت، دهر ویشیکى گه پیده گه یشته شاریک،
خه لکه که ی متمانه یان به که سانی نه ناس و لایده نه بوو، تییان خوړی: 'برؤ!
لیړه که س تو نانسیت'.

دەرویشەكە بە ھیمنی وەلامی دایەو، بەلێ، بەلام من خۆم دەناسم،
بپوام پێ بکەن، لەگوین بوو گەر مەسەلەكە شتیکی تر بواوە، زۆر لەو
خراپتر دەبوو.

مادام خۆم دەناسم، شتەكان بە باشی دەپۆن. ھەر كەسێك خۆی بناسیت،
خودای تەك و تەنیاش دەناسیت.

مانگەكە بە تریفە ی ڕووناك و فیتكی لیوانلیوی كردم. پرووشەیهكی نەرم
بەسەر شارەكەدا باری، نەرم ھەر وەك سەرپۆشێكی ئاوریشم. بۆ ئەم ساتە
پیرۆزە سوپاسی پەروردگارم كرد و خۆم پادەستی كرد. بیرم كەوتەو كە
ژیان فشەل و كورتخایەنە. ھەر وەھا رێسایەكی دیکم بیركەوتەو: (ژیان لە
قەرزێكی ئێرەتیی پتر نییە، ئەم جیھانە لە لاساییكردنەوێكی لاوازی
راستییهكان زیاتر نییە. تەنھا منداڵان دەتوانن گەمە و راستەقینە تێكەل بکەن.
لەگەڵ ئەوەشدا مرقوف یان دلبەندی گەمەكە دەبن، یان بە لاقرتیو دەیشكێنن
و تووپی دەدەن. لەم ژیانەدا خۆت لە ھەموو جۆرەكانی زیندەپۆیی دور
بگرە، چونكە ھاوسەنگیی ناوھەت تێكەچیت).

سۆفی لە ڕەوتاریدا زیندەپۆیی ناكات، بەلكو ھەر لیبور دەیه و بەردەوام
میانرەوێ.

سبە ی بەیانی ڕوودەكەمە مزگەوتە گەورەكە و گوێ لە پۆمی دەگرم.
وەك باسی دەكەن ڕەنگە وتارییژێكی مەزن بیت، لێ گرینگی و جەماوەرداری
ھەر وتارییژێك لەژمارە ی ئەو كەسانەو دەردەكەوێت كە پووی تێدەكەن.
دەشی وشەكانی پۆمی مینا سەوزەلانی دەشتودەر بیت، پڕ بیت لە درەخت و
گیاوگۆل و داری سەروو و كورته درەخت، بەلام میوان ھەمیشە بۆی ھەیه بە
ئارەزووی خۆی شتیك لێبكاتەو. كەچی خەلكێكی زۆر بۆ كردنەوێ گولێكی
جوان یەكسەر پادەكەن، لێ كەمێكی كەم بە لای ئەو درەختانەدا دەچن كە
دركاوین و ڕەنگە دەرمانی باشیشیان لێ دروست بكړی.

ئایا ھەمان شت بۆ باخچە ی عەشقیش ناشیت؟ ئاخەر ئەگەر بنیادەم تەنیا
شتەجوانەكانی ھەلبژارد و وازی لە شتە دزیو و قورسەكان ھێنا، ئیدی چۆن
دەكړی عەشق شایستە ی ناوھەكە ی خۆی بیت؟ ئاسانە چیژ لە شتە باشەكان
وەرگیری و قیز لە شتە خراپەكان بكریتەو. ھەر كەسێك دەكاری ئەو

بکات، لی مهیدانخوایی راسته قینه ئه وهیه که مروف شته باشه کان و شته خراپه کانی پیکه وه خوشبوئی، نهک له بهر ئه وهی شته کانی به شیرینی و تالییه وه قه بوول بیت، به لکو له بهر ئه وهی ده بی ئه م خه سیتانه تیپه پینیت و تیکرای خوشه ویستی قه بوول بکات.

تهنها پوژیک ماوه تا بگه م به هاوه له که م. وا خه ویشم لی تورا.
هو پومی! هو پاشای دنیا ی په یف و واتا! ئاخو کاتی ده مبینیت،
ده مناسیت؟

دهی با به یه ک بگهین!

پۆمى

قۇنيا، ۳۱ ئىشرىنى يەكەم ۱۲۴۴

بەپراستى ئەمىر پۇرۇشكى پىرۇزە، چۈنكە چاوم بە شەمسى تەورىزى كەوت. ئەمىر دواين پۇرۇشكانى مانكى تىشرىنى يەكەمە و ھەوا ساردتر بوو و بايەكى توند ھەلىكردوو و كۆتايى پايزى راگەياند. عەسرى ئەمىر وەك ھەمىشە مزگەوتەكە لە نوپۇشكەران جەمەى دىت. كاتى بۇ ئەو خەلكە زۆرە وەعز دادەدەم، بەردەوام خەمى ئەو ھەمەك ئەو بىرپادارانەم بىر نەچىت گوى لە وتارەكانم دەگرن. بۇ بەجىھىتئانى ئەو جگە لە تاكە رىگەيەك، ھىچ شىتىكى دىكەم بەدەستەو نىيە، ئەویش وا بىرىكەمەو ھەمەك جەماوەرەكە برىتتىيە لە يەك تاكە كەس. ھەرچەندە ھەمەو ھەفتەيەك سەدان كەس گوى لە وتارەكانم دەگرن، لى من يەك كەس دەدوینم، ئەویش ئەو كەسەيەك گوى لە دەنگدانەو ھەي پەيغەكانم دەگرىت و بەرەو ناو دلى شۇرپەبىتەو، ھەر ئەویش دەمناسىت و كەسىكى تر ناناىت.

كە لە وتارەكەم بوومەو ھەمەك لە مزگەوتەكە دەرچووم، ئەسپەكەيان بۇ ئامادە كىردبووم و چەند زەنگولەيەكى زىو و زىپى بچووكيان بە چەند تالەموويەكى يالى ئەسپەكەو بەستبوو. لەگەل ھەر ھەنگاويكى ئەسپەكەدا، چىژم لە زىنگەي زەنگولەكان وەردەگرت، لى لەبەر ئەو ژمارە زۆرەي خەلكەكە كە لە پىشمەو دەپۇشتن، ھەستەم بوو خىراتر بىرۇم. لەسەرخۇ بە بەردەم دوكان و خانووى پەرشوبلاوى بەھەلەشك سەركىراودا پۇشتىن. بانگەلاي فروشىاران و گرىانى مندالان و كىرۇزانەو ھەي دەپۇشكەران تىكەل بووبوون و داواي نەختى پارەيان دەكرد. زۆرەي خەلكەكە داوايان دەكرد كە پىرۇزىان بىكەم و نزاين بۇ بىكەم. بىرىكى تريان ھەر بەو دادەكەوتن تەنھا لە

نزیکه وه برۆن، به لام هه ندىكى دىكه يان داواكارى گه وره تر يان هه بوو، داوايان لى ده كردم كه له نه خۆشيه كى قورس چاكيان بكه مه وه، يان روحي پيسيان لى دوور بخه مه وه. بۆ ئه مانه نىگه ران بووم، ئاخىر ئه وانه نه يانده زانى كه نه پىغه مبه ر و نه هه كىمىكى دىكه له تواناياندا نه بووه له م باره يه وه په رجوويه ك به كار به يئن؟

كاتى لای لىژاىيه كه ي شه قامه كه وه پىچمانكرده وه و له خانى بازىرگانانى شه كر نزيك بووينه وه، پياوچاكيكى خواپه رستى گه ريده م كه وته به رچاو، له ناو خه لكه كه وه رىگه ي خوى ده كردوه و راسته وخۆ به ره و لای من ده هات و به دوو چاوى تىژه وه تىى ده پوانىم. جووله كانى لىژانانه و چر بوون، خه رمانه يه كى تواناي خودى لى ده دره وشايه وه. ته راشى كردبوو، نه ريشى هه بوو نه برۆ. هه رچه نده وهك هه ر پياوئىكى ئاسايى ده موچاوى به دره وه بوو، به لام سىمايه كى ئالۆزى هه بوو.

به لام ئه وه ديمه نه كه ي نه بوو كه به دلمه وه نووسا و سه رنجى راكيشام، چونكه سالانىكى زۆر بوو له هه موو جوړه ده روئيشىكم دى بوو به قونىادا تىپه رپيوون و به دواى خودادا ده گه ران، زۆربه ي ئه وه ده روئيشانه به ره وتارى چه مووشيان و به خاله كو تراوه زه قه كانيان و به گواره ي گوئ و حه لقه كانى لووتيان ده ناسرانه وه. ئه وانه يان پرچيان به رده دايه وه، يان به ته واوى ده يانتاشى، به لكو هه ندئ ده روئيشى سه ر به رپىزى قه له نده رى، زمان و گوئ مه مكيان ده سمى و حه لقه يان تىده خست، بۆيه كه چاوم به م ده روئيشه كه وت، توئىكى ده ره وه ي نه بوو كه سه رنجى راكيشام، به لكو ده توانم بىژم نىگاي بوو به دلمه وه نووسا.

چاوه ره شه كانى كه تىيان ده پوانىم له خه نجه ر تىژتر بوون. له ناوه پاستى شه قامه كه وه ستا و هه ردوو بالى به رزكرده وه و تا ئه وه پى والاي كـردنه وه. وهك ئه وه ي به م كاـره ي بـيه وئ نهك هه ركه ژاوه كه بوه ستىنيت، به لكو ره وتى پوژگاريش را بگريت. هه ستم كرد شتىكى نه زانراو وهك ته زوويه ك به هه موو جه سته مدا تىپه رى. ئه سپه كه م شله ژا و به ده نىگى به رز حىلاندى و به ملا و به ولادا ده ستى به سه رپاوه شاندىن كرد. هه ولم دا

ترسه‌که‌ی بره‌وینمه‌وه، به‌لام به‌له‌سه‌ بوو، بۆیه منیش هه‌ستم به‌ شله‌ژاننیک کرد.

ده‌رویشه‌که به‌ به‌رچاومه‌وه له‌ ئه‌سه‌په‌ ره‌ویوه‌که‌م نزیک‌بووه‌وه. شتیکی چپانده‌ بن‌ گوینچه‌یدا. ئه‌سه‌په‌که‌م که‌ هه‌ناسه‌برکینی بوو، به‌ ده‌ستی ئاماژه‌یه‌کی بۆ کرد و ده‌سه‌به‌جی هتوربووه‌وه. چپه‌چپنیک له‌نێو حه‌شیمه‌ته‌که‌ په‌یدا بوو، گویم لێ بوو یه‌کنیک به‌ ترمه‌ترم ده‌لیت: 'ئمه‌ جادووه'.

ده‌رویشه‌که به‌ بێ ئه‌وه‌ی گوێ بداته‌ ده‌ورو به‌ری خۆی، نیکایه‌کی سه‌رکێشانه‌ی کردم و گوتی: 'هۆ زانای مه‌زنی پۆژه‌لات و پۆژاوا، زۆرم له‌ باره‌ی تۆوه‌ بیستوه‌وه. من ئه‌مرۆ بۆ ئێره‌ هاتووم، گهر پینگه‌م بده‌یت، پرسیاریت لنده‌که‌م'.

به‌ چپه‌ گوتم: 'فه‌رموو'.
'باشه‌، یه‌که‌م جار گهره‌که‌ له‌ ئه‌سه‌په‌که‌ت دابه‌زیت، تا بکه‌وینه‌ یه‌ک ئاسته‌وه'.

به‌م قسه‌یه‌ سه‌رم سوپما، بۆ ساتنیک نه‌متوانی هیچ بلێم، خه‌لکه‌که‌ی ده‌ورو به‌رم سه‌ریان سوپما. ئاخ‌ر تا ئێستا که‌سیک زاتی نه‌کردبوو به‌م شینوازه‌ ب‌مدوینیت.

هه‌ستم کرد ده‌موچاوم داده‌گیرسیت و ئازار ده‌که‌ویت هه‌ناوم، به‌لام بیزاریه‌که‌ی خۆم شارده‌وه و له‌سه‌ر پشتی ئه‌سه‌په‌که‌م دابه‌زیم. ده‌رویشه‌که پشتی تێکردم و پۆشت و دوورکه‌وته‌وه.

'هۆو له‌گه‌ل تۆمه‌، راوه‌سته'، بانگم کرد و خۆم پێی گه‌ياند، 'ده‌مه‌وی گویم له‌ پرسیاره‌که‌ت بیت'.

وه‌ستا و وه‌رسوو رایه‌وه، بۆ یه‌که‌م جار زه‌رده‌یه‌کی هاتی و گوتی: 'ده‌ی باشه‌، تکایه‌ پێم بلێ به‌بۆچوونی تۆ محه‌مه‌دی په‌یامبه‌ر و ئه‌بو یه‌زیدی بوستامیی سوڤی کامیان مه‌زنتره‌؟'.

وتم: 'ئمه‌ چ پرسیاریکه‌؟ چۆن ده‌توانیت پێغه‌مبه‌ری مه‌زمنان دروود و سلّوی خودای لێ بیت که‌ دوا پێغه‌مبه‌ر و نێردراوه‌کانه‌، له‌گه‌ل سوڤیه‌کی ناوبانگ‌زراودا به‌راورد بکه‌یت؟'.

خەلکی خۆتېھەلقورتىنەرى نىۋ قەربالغىيەكە لە دەورمان كۆبۈنەو، بەلام
 ۋا دياربۈ دەرويشەكە ھەر گویشيان پىئادات. ئەو ھىشتا كە دىقەتى دەدام،
 بە سووربۈنەو گوتى: "تكاىە بىرى لى بىكەو. ئەى پىغەمبەر ئەى گوتوۋ:
 (ئەى خودايە، لە ناسىنى راستەقىنەى خۆتدا لە بىدەسەلاتىم خۆش بە)، لە
 كاتىكدا بوستامى گوتوۋىتەى: (خۆشى لە خۆم، مەنىك بىتوانم خودا لەنىۋ
 عەباكەم ھەلبىگرم؟)، گەر پىاۋىك ھەبىت ھەست بىكات كە بەچاۋ خوداۋە
 ئەۋەندە بچوۋكە، كەچى پىاۋىكى تر لافى ئەۋە لىبىدات كە خوداى لە ناۋەۋەى
 خۆيدا ھەلگرتوۋە، ئىدى كامىان مەزىنترە؟".

دەلم بە توندى داخۇرپا. ئىدى پىرسىارەكە نامۇ نەبۈ. لە راستىدا ۋەك
 چۆن پەردەيەك لادىرىت ۋ لە ژىرىدا مەتەلىكى سەرنجراكىش چاۋەرىم بىكات،
 ئاۋا ھەر كەۋت. لەسەر لىۋەكانى دەرويشەكە زەردەخەنەيەكى مەكراۋى مىنا
 شەنەيەكى رەۋتەنى نەخش بو. ئەمىستا زانىم كە ئەو شىت نىيە، بەلكو ۋەك
 ھەر پىاۋىك پىرسىار دەكات، پىرسىارىك لەۋەۋبەر بىرم لى نەكردبۈۋە.
 دەبىنم ئەۋەى ھەۋلدەدەيت بىلىت، ۋام گوت ۋ نەمۈىست ئەۋ لەرزىنەى
 كە لە دەنگى شەۋاۋمدا پەيداۋوبۈ، بژنەۋىت، كە ھەردوۋ ۋتەكە بەراۋرد
 دەكەم، دەبىنم ۋتەكەى بوستامى بەرزتر ديارە، پىتىش دەلىم بۆچى
 پىچەۋانەكەى راستە".

دەرويشەكە ۋتى: "ھەموو گىانم گوتىيەكى سوۋكن".
 ۋەك دەبىنىت، خۆشەۋىستى خودا ئوقيانوۋسىكى بىكۆتايىيە، مەرۋف
 ھەۋلدەدەن زۆرتىن بىرى ئاۋى لى ھەلىنجىن، لى لە كۆتايىدا ئەۋ بىرە ئاۋەى
 كە ھەرىەكى لە ئىمە دەستى دەكەۋىت، دەۋەستىتە سەر قەبارەى ئەۋ دەفرەى
 بەكارى دەھىنىت. لە كاتىكدا ھەندى كەس بەرمىلىان پىيە ۋ ھەندىكى دى
 دۆلكەيان پىيە، كەچى ھەندىكى تىران جامىلكەيان پىيە".

كە قسەم دەكرد، چاۋم بىرى بوۋە دەرويشەكە كە سىماى لە سوۋكە
 تەۋسىكەۋە دەگۆرا ۋ دەبۈۋ بە سوپاسكردنىكى ئاشكرا، ئىنجا دەبۈۋە
 زەردەخەنەيەكى ناسكى كەسىك كە بۆچۈنەكانى خۆى لە قسەى كەسىكى
 تردا بىيىنئەۋە.

دەفرەكەى بوستامى نەختى بچووك بوو، دواى ئەوەى چۆرىكى لى خوار دەو، تىنۆيتى شكا و بەو قۇناغەى پىى گەيشتبوو داكەوت، ئەوەش شتىكى مەزن بوو كە لە خودى خۆيدا هەست بە خودا بكات، بەلام سەربارى ئەوەش نەيتوانى جىاوازى لە نىوان خودا و يەكيتىى خوددا بكات، بەلام هەرچى پىغەمبەرە، خودا هەلبىژارد و دەفرىكى زۆر گەورەترى هەبوو تا پىى بكات، بۆيە خودا لە قورئاندا لىى پرسى: ئەى دلى تۆمان بۆ بىروا فراوان نەكرد؟ ئا بەم جۆرە دلى فراوان كرد و دەفرەكەى يەكجار گەورە بوو و تا دەهات تىنۆوتر دەبوو، بۆيە سەير نىيە كە وتوويەتى: (ئىمە وەك چۆن پىويستە بىتناسىن، ئاوها نەتمانناسىو)، لەگەل ئەوەشدا بىگومان ئەو بە جۆرى دەيناسىت، كەسىكى تر ئاوها نايناسىت.

دەرويشەكە زەردەخەنەيەكى ئاشكرا و دۆستانەى نواند. سەرى لەقاند و سوپاسى كردم. ئىنجا وەك پىزانىنىك ماوہەك دەستى خستە سەر دلى. كە دووبارە چاومان ئامبازى يەكتر بوون، سەرنجم دا، جۆرە ناسكىيەك لە نىگايدا دەرگەوت.

بەرەو پىشتەوہى دەرويش ھەلمروانى، دىمەنى سروشتى خۆلەمىشى ئامالى مروارى رەنگم بىنى كە لەم وەرزەى سالددا شارەكەمانى پى دەناسرىتەوہ. چەند گەلەيەكى وشكى درەختەكان بەدەور پىماندا خزان. دەرويشەكە بە بايەخىكى تازەوہ دىقەتى دەدام، سویند دەخۆم كە لەو زەردەى خۆراوايەدا بۆ ساتىك خەرمانەيەكى عەنبەرىن رەنگم بە دەورىدا بىنى.

بە پىزەوہ بۆم داچەمايەوہ و بۆى داچەمامەوہ. نازانم ئاوها چەندى وەستائىن، ئاسمان بە رەنگە وەنەوشەيەكەيەوہ بەسەر سەرمانەوہ شۆرپووبووەوہ. دواى كەمى ئەو خەلكەى كە بە دەورماندا ھەلقەيان بەستبوو و ئىمەش قسەمان دەكرد، بە سەرسوڤمانىكى نىمچە رەتكردنەوہ و توورەيەوہ بەنىو يەكدا دەهاتن، چونكە قەت ھىچ كەسى منى نەبىنىبوو بۆ يەكى داچەمىمەوہ، بۆيە ھەندى كەس تەنەنات بە مرىدە نزىكەكانى خۆمىشەوہ كە ميان بىنى بۆ سۆڤىيەكى سادە و گەڤىدە دادەچەمىمەوہ، تووشى شۆك بوون.

بىگومان دەرويشەكە ھەستى بە توورەيى تىكرای خەلكەكە كردبوو.

“باشتر وایه ئیستا برۆم و له گه‌ل مریده‌کانتدا جیت به‌یلم”، به‌ده‌م
قسه‌کردنه‌وه ده‌نگی نزم کرده‌وه تا وه‌ک دوا زرینگی زه‌نگیک بوو به‌چه‌.

به‌ناقایلییه‌وه گوتم: “چاوه‌ڕێ بکه‌، مه‌ڕۆ. تکایه‌ بمیته‌وه‌.”

تویژالی په‌رۆشیم له‌ پوخساریدا به‌دی کرد، به‌خه‌مه‌وه‌ لێوه‌کانی
هه‌لقه‌چاند، وه‌ک ئه‌وه‌ بوو بیهه‌وئ شتی بلیت، ئینجا یان نه‌یده‌توانی، یان
نه‌یده‌ویست بلیت. له‌و ساته‌ بیده‌نگیه‌ کورته‌دا، ئه‌و په‌رسیاره‌م ژنه‌وت که‌ لێی
نه‌پرسی بووم.

ئهی وتاریژی مه‌زن، ئهی ده‌رباره‌ی خۆت چی ده‌لیت؟ پیم بلی قه‌باره‌ی
ده‌فره‌که‌ی تو چه‌نده‌؟

شتیکم پێ نه‌بوو بیلیم، چونکه‌ وشه‌کانم چکیان کرد. له‌ ده‌رویشه‌که‌
نزیکبوومه‌وه به‌ راده‌یه‌ک خه‌ته‌ زیرنه‌کانی نێو چاوه‌ ره‌شه‌کانیم بینی. له‌په‌ر
وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌مه‌وه‌ به‌ر له‌م چرکه‌ساته‌ی ئیستادا ژیا‌بم، هه‌ستیکی سه‌یر
دایگرتم. نه‌ک جاریک، به‌لکو پتر له‌ ده‌ جار ده‌ستم به‌ بیره‌یتانه‌وه‌ی پارچه‌کان
کرد. پیاویکی بالابه‌رز و لاواز پووی خۆی داپۆشی بوو، ئه‌نگوسته‌کانی
داگیرسابوون. ئینجا زانیم که‌ ئه‌م ده‌رویشه‌ی له‌ به‌رانبه‌رم وه‌ستاوه‌، ده‌بی
هه‌ر ئه‌و پیاوه‌ بیت که‌ به‌رده‌وام له‌ خه‌ونه‌کاندا ده‌مبینی.

زانیم که‌ من هاوه‌له‌که‌ی خۆم دۆزییه‌وه‌، به‌لام وه‌ک به‌ خه‌یاڵدا هات،
له‌بری ئه‌وه‌ی له‌ خۆشییان بگه‌شتمه‌وه‌، هه‌ستم به‌ ترسیک کرد.

ئىيلا

نۇرتامبىتون، ۸ى حوزىران ۲۰۰۸

بە كۆمەلە پىرسىياريكى بىن وەلام ئىيلا دەورەدراپوو، تەماشاي كىرد لە نامەكانى نىوان خۇي و عەزىزدا پووبەپووي شتەپەك بووئەتەو، بە تايىبەتى ئەو پاستىيەي كە لەگوينە بە كىردەيى پووبدات. لە ھەموو پووبەكەو تەواو لەيەكتىر جىابوون. لە خۇي دەپرسى ئەو شتە ھاوبەشانەي نىوانيان چىن تا بىنە ھۇي ئەوئەي نامە بۇ يەكتىر بنووسن.

عەزىز لە تابلۇيەكى شىئەكارى دەچوو كە لە چەند پارچەيەكى گەورە پىكەتەيت. لە ھەر نامەيەكى ئەليكترونى تازەدا كە دەينارد، پارچەيەكى دىكە لە شوينى پاستەقىنەي ئەو تابلۇيە دادەنرا. ئىيلا دەيەويست ھەموو تابلۇكە بىيىت، بەلام دەربارەي ئەو پىاوەي كە نامەي لەگەلدا دەگوپىيەو، چەند شتىكى ئاشكرا كىرد.

لە تۆمارەكەي عەزىزدا لەسەر ئىنتەرنىت، ئىيلا زانىي كە ئەو وىنەگرىكى پىشەكارە و ھەموو شوينىكى گۇي زەوئەي دەگەپىت و ئەم گەپانەيشى بەدنيادا ئەوئەند لە لا ئاسايى و ئاسانە وەك ئەوئەي لە باخچەي گەپەكەكەي خۇيدا باي بالىك بدات. لە ناخدا خىلەكەيەكى سەرسەختە، ھەموو دنيا دەگەپىت، لە سىبىريا بىت يان لە شەنگەھاي يان لە كەلكەتا، يان لە دارولبەيزا، ئىدى لە ھەر شوينى بارگە بخات، تىيدا ئاسوودەيە. سەفەر دەكەت و كۆلەپشتىك و شمشالىكى لەقامىش چىكراو لەگەل خۇي ھەلدەگرىت و لەو شويتانە دۆست بۇخۇي پەيدا دەكەت كە ئىيلا ناتوانىت لەسەر نەخشەش شوينيان ديارى بكات. تووشى ئەو پاسەوانە مېشكىپوچانەي سنوور دەبىت كە مامەلەكەردن لەگەلئاندا ھەستەمە، بە زەحمەت قىزاي ئەو ولاتانەي دەست دەكەوئەت كە

حکومه ته کانیان ناشتیخواز نین، تووشی ئه و نهخوشییه درمانه ده بیت که له پښه ی ئاوه وه ده گو یز یتنه وه، له نهجامی خواردنی پیسه وه تووشی تیکچوونی کوته ندای هه رس ده بیت، تووشی مه ترسیی گیرفان برین ده بیت و ده که و یتنه نیتو باز نه ی کیتشه کانی حکومت و شورشگیره کانه وه. ئیدی شتی نییه بیته پښگر له نیوان ئه و و سه فه رکردن به ره و پوژه لات و پوژاوا، به ره و باکوور و به ره و باشوور.

ئیلا به خوی گوت که عه زیز تافگه یه کی به خوړمه. به هه موو هیز و توانایه وه بۆ ئه و شویتانه ده روات که ئه م ناو یریت پیتی بخاته سه ریان. ئاخو ئیلا پیتش ئه وه ی بۆ کاریک هه نگاو بنیت، راپا و به گومانه، که چی له سه ره تادا بۆی به په رۆشه و دوا یی دوودلی و په ژاره دایده گریت. لسی ئه و ه یچ دوودلییه کی نییه. که سیتی عه زیز لیوانلیوه له چالاک، به جوړی به که سیتی نموونه یی و پر له خو شه ویستییه کی و ناسرابوو که هه سته م بوو له یه ک جه سته دا پښکه وه جیگه یان بیته وه. چه ندین جوړه شه پقه ی له سه ر ده کرد و ده یوانی هه ر یه که یان به شیوه یه کی باش له سه ر بکات.

ئیلا خوی و ده بیینی که ئافره تیکی ئازاده و سه ر به پارتی دیموکراسه و جووله که یه کی ناوابه سته ی ئایینه و پوهه کخوړیکی به ته ماحه. له سه ر ئه وه مکووپه که پوژیک هه موو جوړه گوشتیک له ژمه خواردنه کانیدا به لاوه بنیت. وهک چو ن کاروباری ماله که ی پښکه ده خست، ئاوه اش شته کانی به پوونی بۆ چه ند جوړیک پۆلین ده کرد و دنیا که ی خوی به وردی و پیز به ندی پښکه ده خست. ئیدی ئاوه زی به دوو لیستی دریزی دژبه یه ک کاری ده کرد: ئه و شتانه ی که خوشی ده ویستن، به رانه ر ئه و شتانه ی رقی لیان ده بووه وه.

هه رچه نده ئیلا ئایینه په ره و نه بوو، لسی ناو به ناو چیتزی له جتیه جیکردنی هه ندی سرووتی ئایینی وه رده گرت. پیتی و بوو که ئایین کیتشه یه کی سه ره کییه و هه ر وهک چو ن له رابردو دا دنیای مژوول کردبوو، ئه مپروش دنیای مژوول کردوو. ئاخو ئایینه په ره ره کان به و لووتبه رزییه زۆره یان به و بپوا خود په رستییه یانه وه شیواز و کرداری خو یان له سه رووی هه موانه وه ده بینن، ئه مه ش ده ماری ده گرت، چونکه ئه و هه وسه له ی ده مارگیری ئایینی یان

تیره‌گه‌رایی یان هر شتیکی له‌م بابته‌ی نه‌بوو، به‌لام له ناخوه پنی وا بوو که موسلماننه توند‌په‌وه‌کان له هه‌موویان خراپ‌ترن.

عه‌زیز پیاویکی پ‌و‌حانی بوو، ئایین و بر‌وای به‌راستی وهر‌گرتبوو و له شته سیاسییه سه‌رده‌مییه‌کان خ‌و‌ی دوور ده‌گرت و (پ‌ق‌ی) له هیچ شتی یان که‌سی نه‌ده‌بووه‌وه. گ‌وش‌ت‌خ‌و‌ریکی به‌هه‌له‌په بوو و ده‌یگوت ناتوانیت قاپی که‌بابی به‌له‌زه‌ت ر‌ه‌ت ب‌کاته‌وه. له ناوه‌راستی هه‌فتا‌ک‌اند‌ا خودانه‌ناس بوو ئینجا بوو، به‌موسلمان، هر وه‌ک خ‌و‌ی به‌لا‌ق‌رتی‌وه ده‌ل‌یت د‌و‌ای که‌ریم عه‌بدول‌جه‌بار و پیش کاتی ستی‌ق‌نز. ئیدی له‌وساوه وای ل‌ی‌ه‌ات نانی خ‌و‌ی له‌گه‌ل سه‌دان سو‌فی له ولاتانی جیا و ئایینی جیادا به‌شده‌کرد و ده‌یگوت: (ئه‌وان به‌دریژایی ر‌ی‌گه خوشک و برای ئیمه‌ن).

عه‌زیز پیاویکی موسلمان بوو و توند‌وتیژی ر‌ه‌ت ده‌کرده‌وه، بیروب‌و‌چوون‌یکی م‌ر‌و‌ف‌د‌وستی به‌ه‌یزی هه‌بوو، هه‌روه‌ها بر‌وای وا بوو که هه‌موو جه‌نگه ئایینییه‌کان له گه‌وه‌ردا (ک‌ی‌شه‌ی زمانه‌وانی)ن. ده‌ل‌یت زمان له‌جیاتی ئه‌وه‌ی ر‌استی ئاشکرا ب‌کات، ده‌یشاریت‌ه‌وه، له‌به‌ر ئه‌وه خه‌ل‌کی له‌ن‌ت‌و خ‌و‌ی‌اند‌ا خراپ له‌یه‌ک‌تر حالی ده‌بن و که‌س ر‌ی‌زی ئه‌وی دی‌که نا‌گ‌ر‌یت. ئیدی له دنیا‌یه‌کی ت‌ژی له وهر‌گ‌یرانی خراپ چاوه‌روانی هیچ سوودیک له‌و که‌سانه‌ش نا‌ک‌ر‌ی که خ‌و‌یان ب‌و هر باب‌ه‌ت‌یک ته‌رخان ده‌که‌ن، چون‌که ب‌و‌ی هه‌یه باش‌ترین قه‌ناعه‌تمان ده‌رهاو‌یشه‌ی به‌حالی‌بوون‌یکی ساده بیت. به‌گشتی م‌ر‌و‌ف نای‌یت له هیچ شتی‌ک‌دا توند‌وتیژ بیت، چون‌که ب‌و‌ ئه‌وه‌ی م‌ر‌و‌ف ب‌ژی، گه‌ره‌که به‌رده‌وام په‌نگه‌کان ب‌گ‌و‌ر‌یت.

عه‌زیز و ئیلا له باری پیشه‌یی و خ‌وازه‌یییه‌وه، هه‌ریه‌که‌یان له ناوچه‌یه‌ک ده‌ژیان، له پرووی کاته‌وه جیاوازیان هه‌بوو، کاتیش ب‌و‌ ئه‌و به‌ش‌یه‌یه‌کی سه‌ره‌کی، واتا بانه‌روژ. به‌ش‌یکی ز‌و‌ری له پ‌و‌ژه‌کانی به‌و ئاره‌زووه‌وه به‌سه‌ر ده‌برد که ب‌و سالی داها‌ت‌وو و مانگی داها‌ت‌وو و ب‌و سه‌به‌ینی، به‌ل‌کو ب‌و خوله‌کی داها‌ت‌وو‌ش پلان داب‌ن‌یت. ئیلا ته‌نانه‌ت له شتی تازه‌ی وه‌ک باز‌پ‌کردن یان کورسییه‌کی شکاو و ب‌و هر ورده شتی پ‌ی‌شو‌ه‌خته پلانی داده‌نا و به‌پ‌نی خ‌شته و چه‌ند لیستی‌ک ئه‌و ورده شتانه‌ی جیبه‌جی ده‌کرد و جانتا‌که‌ی له‌مانه پ‌ر‌کرد‌بوو.

به لام کات له دیدگای عهزیزدا له دهوری ساته وهختی ئیستادا
 کۆبوو بووه وه، ئیدی جگه له م چرکه ساته، له خه یالیک پتر نه بوو. ههر به وای
 ئه مه وه له و باوه په دا بوو که خوشه ویستی په یوه ندیی به (پلانی سبه ینی) وه،
 یان به (یاده وه رییه کانی دویتنی عه لائەدین) وه نییه، خوشه ویستی ته نها لیره
 و له ئیستادا نه بیست، ئیتر نییه. ئه وه بوو له یه کئی له نامه کانی پتشیویدا به م
 دهسته واژه یه کۆتایی هینابوو: "من سوفیم، مندالیکئی ئه م چرکه ساته ی ئیستام".
 ئیلا وه لامی دایه وه: "لام سهره باسی ئه وه بۆ ژنیک ده که یت که زۆر بیر
 له پابردوو ده کاته وه و زۆر تریش بیر له بانه پۆژ ده کاته وه، لی بهر
 ساته وهختی ئیستا نه که وتوه".

عه لائەدين

قۇنيا، ۱۶ى كانوونى يەكەم ۱۲۴۴

بە رېكەوت كاتى دەرويشەكە رېى لە باوكم گرتېوو، من لەوئى نەبووم. ئەوەبوو لەگەل ھەندى برادەردا بۆ راوہئاسك دەرچووبووم و پۆژى دوایی گەرامەوہ، ئەمىستا دیدارى باوكم و شەمسى تەوريزى كەوتبووہ سەر ھەموو زارىك. خەلكى دەيانپرسى ئەو دەرويشەكتىيە و چۆن دەكرى زانايەكى سەنگىنى وەك پۆمى ئاوها بايەخى پييدات و كار بگاتە ئەوہى بۆى دابچەمىتەوہ؟

ھەر لە منداليمەوہ خەلكيم دەبينى بەرانبەر باوكم دادەچەمانەوہ، ئەوہم بە خەيالدا نەدەھات كە پۆژى داديت باوكم دەبينم جگە لە پاشا يان سەدرى ئەعزەم، بۆ يەككى تر دادەچەمىتەوہ، بۆيە بە نيوہى ئەوہ باوہپم نەكرد كە بىستبووم و بىزارىشم دەرنەبرى تا كاتى گەيشتمەوہ مال و كىراى باوہژنم كە نە درۆدەكات و نە زيادوكەمى پتوہدەنيت، لە ھەموو واريقاتەكە دلىاي كىردم. بەلى، راستە كە دەرويشىك بە ناوى شەمسى تەوريزى لە بەردەم ھەموو خەلكەكە مەيداندارى باوكمى كردوہ، بەلكو ئىستا لە مالى خۆماندا دەژى.

تۆ بلىيت ئەو نەناسە كى بيت وا ئاسمان وەك تاشەبەردىكى ناديار توورپى داوہتە نيو ژيانمانەوہ؟ لە پەرۆشى ئەوہى بە چاوى خۆم بىبينم، لە كىرام پرسى: "كەواتە ئەو دەرويشەكە كۆنيە؟".

‘بیده‌نگ به’، کیرا به چپه و به نه‌ختی شله‌ژانه‌وه وه‌لامی دایه‌وه، ‘باوکت و ده‌رویشه‌که له کتیبخانه‌که’.

له دووره‌وه ده‌نگی هه‌ردووکیان ده‌گه‌یشه ئیمه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌سته‌م بوو بزانی چى ده‌لین. پروم کرده کتیبخانه‌که، به‌لام کیرا پنی لیگرتم. ‘جاری پاره‌سته. داویان کردووه که که‌س بی‌زاریان نه‌کات’.

به درێژی پۆژه‌که له کتیبخانه‌که ده‌رنه‌چوون، ئیدی بۆ سبه‌ینی و دووسبه‌یش هه‌ر ده‌رنه‌چوون. ده‌بی باسی چى بکه‌ن؟ ئاخۆ چ شتی که‌سیکی وه‌ک باوکم و ده‌رویشیکی ساده‌ کو‌بکاته‌وه؟

هه‌فته‌یه‌ک رابرد و ئینجا هه‌فته‌یه‌کی تری به‌داوا هات. هه‌موو به‌یانییه‌ک کیرا خواردنی قاوه‌لێی دروست ده‌کرد و ده‌یخسته‌ سه‌ر سینیه‌ک و له‌به‌ر ده‌رگای ژووره‌که‌یان دایه‌نا. هه‌ر خواردنێکی خوشیان بۆ ئاماده‌که‌رابا ده‌میان لێ نه‌ده‌دا، به‌یانیان به‌ له‌ته‌ نانێک و ئیواران به‌ کو‌پی شیرى بزن داده‌که‌وتن. له‌م ماوه‌یه‌دا ترس و دوودلییه‌ک دایگرتم و هه‌وسه‌له‌م نه‌ما. به‌ درێژی پۆژ کون و درزی ده‌رگا که‌م تاقیکرده‌وه تا به‌ دزیه‌وه ته‌ماشای ناو کتیبخانه‌که بکه‌م. گویم به‌وه نه‌ده‌دا گه‌ر له‌ناکاو ده‌رگا که‌ بکه‌نه‌وه و ببینن وا گویم هه‌لخستووه. ماوه‌یه‌کی زۆر خۆم کو‌وپ ده‌کرده‌وه و هه‌ولم ده‌دا بزانی باسی چى ده‌که‌ن، به‌لام هه‌موو ئه‌وه‌ی که‌ ده‌مبێست، ته‌نها چه‌په‌چێکی نزم بوو، زۆریشم نه‌ده‌بینی، چونکه‌ ژووره‌که به‌وای په‌رده دادراره‌که‌نه‌وه نیمچه تاریک بوو. که‌ هیچم نه‌ ده‌بینی و نه‌ ده‌بێست، جله‌وم بۆ ئاوه‌زم شل ده‌کرد تا بیده‌نگیه‌که پر بکاته‌وه و ئه‌و قسه‌وباسانه هه‌لبه‌ستیت که‌ له‌گوینه له‌ نێواندا بکری.

جاریکیان کیرا بینیمی وا گویم خستووه‌ته سه‌ر ده‌رگا که‌، به‌لام هیچی نه‌گوت، که‌چى له‌ من په‌رۆشتر بوو تا بزانی چى پووده‌دات. ئاخ‌ر ئافره‌تان به‌ سروشت هه‌ز له‌ خۆه‌لقورتان ده‌که‌ن، به‌لام به‌ پێچه‌وانه‌وه، کاتی سولتان وه‌له‌دی برام بینیمی وا گوینیان لێ راده‌گرم، نیگایه‌کی تیژی کردم و له‌

تو پره بیان دهموچاوی سوورهلگه را. به تانه وه گوتی: 'مافی ئه وه ت نییه سیخوړی به سهر که سانی دیکه وه بکه یت، به تاییه تی به سهر باوکت ه وه'.

شانه کانم هلته کاند و گوتم: 'برام، بروام پی بکه. ئه ی ئه وه نیگه رانت ناکات که باوکمان کاتی خوی له گهل که سیکی نه ناسدا به سهر بیات؟ ئه وه مانگی زیاتریان پیچووه و هه موو ئه م ماوه یه باوکمان خیزانه که ی خوی فهراموش کردوه. ئه ی ئه مه ته نگه تاوت ناکات؟'.

'باوکمان فهراموشی نه کردووین، براهکم ئه مه ی گوت و له سهری پرویش، 'چونکه شه مسی ته وریزی پی وایه که هاوه لیکي باشی دوزیوه ته وه، جا توش وهک فه قتیبه کی سوخته خانه له جیاتی ئه وه ی وه پس بیت، گهر به راستی خوشت ده وی، گهره که به باوکمان شادمان بیت'.

براکم هر ئه وه نده ی لی ده وه شیت ه وه که ئه م شتانه بلئ. جا له بهر ئه وه ی من له گهل بوچونه کانی راهاتبووم، بویه به قسه په قه کانی ته نگه تاو نه بووم. ئه وه هه میشه ئه وه گهنجه ناسکه بوو که له دلئ خیزانه که و گهره که که دا خوشه ویست بوو، لای باوکمیش کوره پریلنگیراوه که بوو.

دوای ئه وه ی چل پوژ به سهر خه لوه ته که ی باوکم و شه مسی ته وریزی له کتیبخانه که دا تیپه پری، شتیکی سه یر پرووی دا. ئه وه بوو له تهک دهرگا که خوم کووړ کردبووه وه و گویم له بیده نگیه کی زور نا ناسایی دهرگرت، گویم لی بوو له پې دهرویش ه که ده نگی بهر ز کرده وه.

'ئه وایر ه چل پوژ به سهر خه لوه ته که ماندا تیپه پری و هه موو گفتوگو یه کمان له سهر هر پړسایه ک له چل پړساکه ی عه شق کرد. ئه میستا دوای ئه وه ی لیپووینه وه، به مه زه نده ی من باشتر وایه بچینه دهره وه، په ننگه ئه م دیار نه بوونه ت خیزانه که تی ته نگاو کردیت'.

باوکم به ناقایلییه وه وتی: 'خه مت نه بیت، هاوسه ره که م و کوره کانم له ئاستیکی باشی پیگه یشندان و له وه تیده گهن که په ننگه من حه وه جه ی هندی کات بم تا ناوبه ناو لیان دووربم'.

‘دهی باشه، من دهرباره‌ی هاوسه‌ره‌که‌ت هیچ نازانم، به‌لام هه‌ردوو کوربه‌که‌ت وه‌ک جیاوازیی شه‌و و پوژ له‌یه‌کتر جیان، شه‌مس وه‌لامی دایه‌وه، چونکه‌کوره‌گه‌وره‌که‌ت پینچک‌یه‌ی خۆتی گرتووه، به‌لام کوره‌بجووکه‌که‌ت، ده‌ترسم به‌پینگه‌یه‌کی ته‌واو جیاوازا‌دا بروت، چونکه‌دلی پره‌له‌پق و ئیره‌یی.’

له‌توورپه‌بیان ده‌موچاوم دایسا. ئاخ‌ر ئیمه‌یه‌ک قه‌ت یه‌کترمان نه‌بینیییت، چون ده‌توانییت دهرباره‌ی من شتی وا خراب به‌زاریدا بییت.

‘پینی وایه‌که‌من نایناسم، به‌لام من باش ده‌یناسم، ده‌رویشه‌که‌دوای که‌می گوتی، ئه‌و خۆی کوور کردووه‌ته‌وه‌و چنچکانی دانیشتووه‌و گوتی ناوه‌ته‌ده‌رگا‌که‌وه‌و له‌درزه‌کانی ده‌رگا‌که‌وه‌ته‌ماشام ده‌کات و منیش چاودیری ئه‌و ده‌که‌م.’

له‌په‌ته‌زوویه‌کی سارد به‌جه‌سته‌مدا گه‌را و مووی سه‌ر بازووه‌کانم په‌پبوون. هه‌ر له‌خۆوه‌پالم به‌ده‌رگا‌که‌وه‌ناو چوومه‌ژووره‌وه‌باوکم وه‌ک ئه‌وه‌ی باوه‌ر نه‌کات، چاوه‌کانی ئه‌بله‌ق بوون، به‌لام زۆری نه‌برد توورپه‌ییجینگه‌ی شوکبوونه‌که‌ی گرتووه‌.

‘عه‌لاهه‌دین، ئه‌وه‌تیکچوویت؟ چون زات ده‌که‌یت ئاوها بیزارمان بکه‌یت، باوکم هاواری به‌سه‌رمدا کرد.

خۆم له‌پرسیاره‌که‌ی باوکم نه‌بان کرد و ئاماژه‌م بو شه‌مس کرد، به‌ده‌نگی‌کی به‌رز وتم : ‘بۆچی یه‌که‌م جار له‌و ناپرسییت، چون زات ده‌کات ئاوها باسی من بکات؟’

باوکم هیچی نه‌وت، وه‌ک ئه‌وه‌ی باریکی قورس بم به‌سه‌ر شانیه‌وه‌ته‌ماشایه‌کی کردم و هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیشا.

‘باوک، تکات لیده‌که‌م، کیرا بیرت ده‌کات، هه‌روه‌ها فه‌قیکانتیش. ئاخ‌ر چون ده‌توانییت بو ده‌رویشینی خراپه‌کار پشت له‌خۆشه‌ویستانت بکه‌یت؟’

هەر که ئەم قسانەم کرد، یەكسەر ژێوان بوومهوه، بهلام ئیدی کار لهکار ترازابوو. باوکم به چاویکی یهكجار بێزاریهوه تێپروانیم که لهوهوبهركهت ئاوها نه‌مبینی بوو.

“عه‌لانه‌دین، ده‌ی هەر ئیستا برۆ ده‌ره‌وه‌، باوکم له‌سه‌ری پۆیشت، “برۆ بۆ شوینێکی هێمن و بیر له‌وه‌ بکه‌وه‌ که کردت. تا به‌ قوولی بیرى لێده‌که‌یتوه‌ و هه‌له‌که‌ی خۆت ده‌زانیت، قسه‌م له‌گه‌لدا مه‌که‌.”

“به‌لام، باوکه‌...”

“برۆ ده‌ره‌وه‌، باوکم دووباره‌ی کرده‌وه‌ و پووی خۆی لێم وه‌رگیرا.

به‌ دلێکی برینداره‌وه‌ ژووره‌که‌م جێهێشت. ناوله‌په‌کانم ئاره‌قه‌یان کردبوو و نه‌ژنۆکانم ده‌له‌رزین.

له‌وساته‌وه‌ زانیم که ژيانمان ئالۆزکاوه‌ و گۆراوه‌ و ئیدی شته‌کان وه‌ك جاران نه‌ماون. له‌وساوه‌ که پێش هه‌شت سال دایکم کۆچی دواى کردبوو، ئەمه‌ دووه‌م جار بوو هه‌ست بکه‌م که باوکم وازی لێ هێناوم.

رۆمى

قۇنيا، ۱۸ى كانوونى دووم ۱۲۴۴

بۇ ئەۋەى پاستى بېينىم، ئاۋەزم والا بىكە ھۇ خوداى پوخسار پەنھان -
خودا ناديارە.

كاتى شەمسى تەۋرىزى دەربارەى محەمەدى پىنغەمبەر و بوستامى
سۆفى پرسىياري لىكرىم، ھەستم كىرد ۋەك ئەۋەى ھەردوۋكىمان لەسەر زەۋى
بە تەنیا مابىنەۋە و ھەر ھەوت دۆخەكەى پىگەى پاستەقىنە لە بەردەمماندا
والا بوۋىت - ھەوت پىگە دەبى ھەموو پۆھىك پەنجى بۇ بدات تا دەگاتە
يەكتاى.

دۆخى يەكەم نەفسى فەرماندارى خراپەكارە و لە ھەموو جۆر و
دۆخەكان سەرەتايىترە و لە گەردووندا بەربلاۋە، ئەمەش لە كاتىكدايە كە پۆخ
دەكەۋىتە داۋى ھەۋلى دنيايىيەۋە. زۆرىيەى خەلكى لەم دۆخەدا دەمىتنەۋە،
پەنجەدەن و ئازاردەكىشن، چونكە سەرقالى خزمەتكردنى نەفسى كلۆلى
خۆيانن، بەلام بەرپرسىيارىتىنى كلۆلىيە بەردەۋامەكەيان دەخەنە ئەستۆى
كەسانى دى.

كاتى بىيادەم دەزانىت گەشتوۋەتە ئەۋ دۆخى داۋوۋخانى پۆھىيە، ئىدى
بەرەنگارىيى نەفس دەكات تا دەگاتە قۇناغى دۋاى ئەۋە كە پىچەۋانەى دۆخى
يەكەمە. ئىدى ئەۋ مرقۇقەى كە نەفسى خۇى گەياندوۋەتە ئەۋ دۆخە لەبرى
ئەۋەى بەردەۋام خراپەكارىيەكە بخاتە ئەستۆى ئەۋانى تر، ھەندى جار دەگاتە
پلەى لەنىۋېردنى نەفس. لىرەدا نەفس دەبىتە نەفسىكى لۆمەكار و ئاۋھاش
سەفەرەكە بەرەۋ پاككرىنەۋەى ناۋەۋە دەست پىدەكات.

له دؤخی سټیه‌دا بنیاده‌م پتر پټده‌گات و نه‌فس به‌رهو قوئاغی گواستنه‌وه
 هه‌نگاو ده‌نیت تا ببټته نه‌فسیکی سرووشبه‌خش. مروټ ته‌نیا له‌م دؤخدا
 ده‌توانیت له واتای پاسته‌قینه‌ی وشه‌ی (ملکه‌چی) تټیگات. به‌م ئاو‌هایه له
 دؤخی زانیارییه خوداییه‌کاندا ده‌ست به سوورانه‌وه ده‌کات. ئه‌و که‌سه‌ی که
 ده‌گاته ئه‌م قوئاغه، ده‌بټته خاوه‌ن ئارامی و خوټاگری و حکمه‌ت و خاکه‌پایی.
 دنیای به تازیه‌ی و لیوانلیو له سرووش دټته به‌رچاو. هه‌رچه‌نده زۆربه‌ی
 ئه‌وانه‌ی که ده‌گه‌نه ئه‌م سټیه‌م پاییه، ده‌یان‌ه‌وئ تټیدا بمټنه‌وه، ئازایه‌تی
 له‌ده‌ست ده‌دن و ئه‌و ئاره‌زوویه‌یان نامټنیت جټگۆرکی بکه‌ن یان بچه‌ نیو
 دؤخه‌کانی تره‌وه، بۆیه هه‌رچه‌نده دؤخی سټیه‌م جوان و پیروژ دیاره، که‌چی
 بۆ ئه‌و که‌سه‌ی که چاوی له‌ویه بگاته پله‌یه‌کی به‌رزتر، وه‌ک هاوبه‌ش
 په‌یداکردنیک وایه.

به‌لام ئه‌وانه‌ی که ده‌توانن به‌رهو پټشه‌وه برۆن، ئیدی ده‌گه‌نه دۆلی
 حکمه‌ت و ئاشنای نه‌فسی دلیا ده‌بن. لی‌ره‌دا هه‌سته‌وه‌ری نه‌فس له‌گه‌ل دؤخی
 پټشدا جیایه، چونکه به‌رهو پله‌یه‌کی به‌رزتری وشیری هه‌لده‌کشیت. ئه‌وانه‌ی
 که ده‌گه‌نه ئه‌م دؤخه ئه‌م خه‌سټانه‌یان تټدایه: به‌خشنده‌یی، خوداناسی،
 هه‌ستی ره‌زاهه‌ندی، ئیدی سه‌ختی و ئاسته‌نگه‌کانی ژیان له هه‌ر راده‌یه‌کدا بن
 ئه‌و پټیان قایله. ئینجا دۆلی یه‌کبوون (یه‌کټی‌بوون) دټت. ئه‌و که‌سه‌ی که
 ده‌گاته ئه‌م پاییه، به‌هه‌موو باریکی خودا قایله و گوئ به‌شته دنیاییه‌کان
 نادات، چونکه گه‌یشته‌وه‌ته نه‌فسی ره‌زاهه‌ند.

دؤخی دواي ئه‌وه نه‌فسی قایلکه‌ر دټت. له‌م دؤخدا بنیاده‌م بۆ مروټایه‌تی
 ده‌بټته چرا و وزه به‌هه‌موو داواکاریک ده‌به‌خشیت، وه‌ک مامۆستایه‌کی
 پاسته‌قینه خه‌لکی فیر ده‌کات و بیریان پووناک ده‌کاته‌وه. هه‌ندئ جار مروټ
 ده‌بټته خاوه‌ن زیده وزه‌یه‌کی وا پووبکاته هه‌ر شوټنیک ده‌وسټیکی گه‌وره له
 ژیانی خه‌لکدا جټده‌هټیت. هه‌ر شتیک بکات له‌میان‌ه‌ی خزمه‌تکردنی ئه‌وانی
 تره‌وه، ئامانجی خزمه‌تکردنی خودایه.

له کوتاییدا دؤخی حه‌وته‌م دټت و مروټ ده‌گاته نه‌فسی پاکژ و ده‌بټته
 (مروټیکی کامل و ته‌واو)، به‌لام ده‌رباره‌ی ئه‌م دؤخه که‌س شتیکي ئه‌وتۆ
 نازانیت، ته‌نانه‌ت ئه‌و هه‌نده که‌سه‌ی پټیشی ده‌گه‌ن، قسه‌ی له‌سه‌ر ناکه‌ن.

کورتکردنه وهی پښه ی گه یشتن به دڅه کان ئاسانه، لی برینی زحمه ته. نهو ئاسته ننگانه ی که به دريژایي پښه راسته قینه که دهرده که ون، نهوانه ن که دهسته به ریک بو چوونه پتسه وه و بهرده و امبون نییه، پښه که ش هر له دڅی یه که مه وه تا دوا دڅ هیلکی راست نییه و بهرده و ام نه گری نه وهی هیه بکه ویت و بو دڅه کانی سهره تا بگه پښته وه، بری جار بو ی هیه که و تنه خواره وه که له تر و پکی دڅه کانه وه به ره و دڅی یه که م بیت. جا به دريژایي پښه که به هو ی ته له ی زوره وه، سهیر نییه که نهو که سه نه گاته دڅه کوتاییه کان، دنا له هر سده یه کدا که میکی که م پتی ده گن.

* * *

شه مس که نه م پرسیاره ی لیکردم، نیازی به راورد کردنی نه بوو، به لکو دهیه ویست بزانت تا چ راده یه ک ناماده ییم تیدایه به ره و نهو به چم که سایه تیی خوم له خودادا بتوینمه وه. له پرسیار ی یه که میدا پرسیاریکی شاراوه هه بوو. نه ی وتاریژی مه زن، نه ی دهر باره ی خوت چی؟، پرسیار ی لیکردم، له نیو هه رحه وت دڅه که دا، نه میستا تو له کام دڅ خدایت، نایا بویری نه وهت هیه تا کوتایي بر ویت؟ پیم بلئ، قه باره ی ده فره که ت چنده؟.

کیرا

قونیا، ۱۸ ی کانوونی یه کهم ۱۲۴۴

بۆ بئ یه غباللی خۆم، خه مخواردن دادیکم نادات، به لام سهرباری ئه وه
ئاوا ته خوازبووم شاره زایی زۆر ترم دهرباره ی ئه و شتانه هه بیست که
په یوه ندییا ن به ئایین و میژوو و فله سه فه وه هه یه، هه روه ها شاره زاییم له سه ر
هه موو ئه و شتانه ی که رۆمی و شه مس به درێژایی شه و و رۆژ باسی
ده که ن. سات له دوای سات ئاره زووی یاخیبوون ده که م له به ر ئه وه ی وه ک
ئافره تی که دروستبووم. که وه ک کچیک له دایک ده بیست، گه ره که فیتری
چیشتلینان و شتتی جلی کۆن و پینه کردنی گۆره ویی دپاو و دروستکردنی
سه رتویژ و په نیر و شیردانی مندال بیست، هه روه ها هه ندی ئافره ت فیتری
هونه ری خۆشه ویستی ده کراین که چۆن وا له خویان بکه ن سه رنجی پیاوان
رابطیشن، به لام هه موو شته که ئه وه یه، که سیک کتیب به ئافره تان نادات تا
چاویان نه کریته وه.

له یه که م سالی ژن و میردایه تیماندا، ئه وه نده ی بۆم پیکه وتبا، ده خزامه
نیو کتیبخانه که ی رۆمییه وه و له ناوه راستی ئه و کتیبانه داده نیشتم که زۆر
خۆشی ده ویستن، ئه و تۆزه ی که له سهریان نیشتبوو، ئه و بۆنه گه لمه خاوییه ی
که لیتان ده هات، هه لمده مژی و له خۆم ده پرسی ئاخۆ ئه و مه ته لانه چین که له
دوو توپیاندا هه شاریان داوه. ده مزانی رۆمی چه ند عاشقی ئه و کتیبانه یه که
زۆر به یان له به هادینی باوکی کۆچکردوویه وه بۆی ماونه ته وه. له نیو ئه م
کتیبانه دا عاشقی کتیبی (زانارییه کان - ئینسکلۆپیدیا) بوو. چه ندین شه و تا
به ره به یان به دیارییه وه شه و بیداری ده کرد و ده یخویندنه وه. پیم وا بوو که
هه مووی له به رکردووه.

پړومی دهیگوت: "کتیبه‌کانی باوکم به هیچ شتی ناگړپمه‌وه، تهنانت گهر چهنډین کیسه زیرېشم بدهنئ. هر کتیپیک له‌م کتیپانه کولتووریکي به‌نرخه و پېشوونانم بویان جیته‌شتووم، له باوکه‌وه بوم ماونه‌ت‌وه و منیش بوم منډاله‌کانم جتیان دهیلیم."

ده‌مزانۍ که کتیبه‌کانی بوم نه‌و چی ده‌گه‌یه‌نن. له‌سالی یه‌که‌می ژن و می‌ردایه‌تیماندا، پوژیکیان به‌ت‌نیا له‌ماله‌وه بووم و به‌خه‌یال‌مدا هات که کتیپخانه‌که پاکبکه‌مه‌وه. هه‌موو کتیبه‌کانم له‌سهر په‌ف‌ه‌کان داگرت و به‌رگه‌کانیانم به‌پارچه مه‌خمه‌لنکی به‌گولاو ته‌پرکراو پاککرده‌وه. دانیش‌توانه خو‌ج‌تیپه‌کان له‌و باوه‌پ‌ه‌دان که جنوکه‌یه‌کی بچووک هه‌یه‌ناوی (کتیپه‌که) و چیژ له‌له‌ناوبردنۍ کتیپ وهرده‌گریت. جا بوم نه‌وه‌ی ریگه‌ی نه‌و کاره‌ی لی بگیری، ده‌سته‌واژه‌یه‌کی ناگادارکرده‌وه‌یان له‌سهر هر کتیپیک ده‌نوسۍ: "هتی کتیپه‌که راه‌سته، له‌م کتیپه‌که دووره‌وه‌که‌وه". ناخر چون بزاتم کتیپه‌که تاقه که‌س نه‌بوو که ده‌بوو له‌کتیبه‌کانی شووه‌که‌م دوور بکه‌ویته‌وه، به‌لکو ده‌بی منیش دوور بکه‌ومه‌وه.

له‌عه‌سری نه‌و پوژده‌ا، توژی سهر هه‌موو کتیبه‌کانی ناو کتیپخانه‌که‌م ته‌کاند و پاکم کرده‌وه. من خه‌ریکی نه‌وه‌بووم، ده‌ستم به‌خویندنه‌وه‌ی کتیپي (ژيانندنه‌وه‌ی زانسته‌ثايننيه‌کان)ی غه‌زالی کرد. کاتي له‌پشتمه‌وه‌ده‌نگيکی وشکم ژنه‌وت و زانیم که ماوه‌یه‌کی زورم به‌خویندنه‌وه‌به‌سهر برده‌وه. "کیرا، نه‌وه‌خه‌ریکی چییت؟"

نه‌وه‌پړومی بوو، یان یه‌کینکی دیکه بوو له‌شیوه‌ی نه‌و - پیتی ده‌نگی زور تووپه و یه‌کلاکه‌ره‌وه‌بوو. له‌ماوه‌ی هه‌شت سالی* ژن و می‌ردایه‌تیماندا نه‌وه‌یه‌که‌م جار بوو به‌و شیوازه‌قسم له‌گه‌لدا بکات. (پاکیان ده‌که‌مه‌وه)، به‌ده‌نگیکي نزم وه‌لامم دایه‌وه، (ویستم دلت خوش بکه‌م).

* پېم وایه روماننوس لیره‌دا له‌رووی کاته‌وه‌تووشی غافلپوونیک بووه، چونکه کاتي کیرا چوو‌ته‌ناو کتیپخانه‌که‌وه‌ده‌لیت (پوژیکیان له‌سالی یه‌که‌می ژن و می‌ردایه‌تیماندا)، که‌چی میشتا هر له‌ناو کتیپخانه‌که‌یه‌و ده‌لیت (له‌ماوه‌ی هه‌شت سالی ژن و می‌ردایه‌تیماند). و. کوری.

رؤمی وه لامي دايه وه: له وه تئده گهم، به لام تكايه جاريكي تر دهست له
كتيبه كانم مه ده. له راستيدا پيم باشه به هيچ جورئ نه يه يته ناو ئهم
ژووره وه:

له و رۆژه به دواوه ته نانهت گهر كه سيش له مال نه بوايه، نه ده چوومه ناو
كتابخانه كه وه. ئيدي تيگه يستم و به وه قايل بووم كه دنياي كتيب نه بق من
بووه و نه بق منيش ده بيت.

به لام كه شه مسي ته ورئزي بق مالمان هات و له گهل ميترده كه مدا ماوه ي
چل رۆژ له كتيخانه كه دا كه وته خه لوه ته وه، هه ستم به رقيك كرد كه له دلمدا
پهنگي ده خواره وه. برينيك بوو نه مده زاني ئاوها خويني لن ده تكيته وه.

کیمیا

قۇنيا، ۲۰ى كانوونى يەكەم ۱۲۴۴

باوک و دايكى راستەقىنەم لەو جۆرە كەسانەن كە لە كارکردندا زۆر خۇيان دەرەنجىتن و زوو پىردەبن. ئاخىر من لە خىزانىكى جوتيارى سادە، لە يەككى لە دەشتايىيەكانى چياكانى تۆرۆس لەدايك بووم. لە تەمەنى دوانزە سالىمدا رۆمى ھەليگرتمەوہ. لە خانوويەكى بچووكدا دەرڭايان و من و خوشكەكەم پىكەوہ لەگەل تارمايى برا مردووەكانمان لە ژوورىكا بووين. ئەو پىنچ مندالەي كە ھەموويان بەواي نەخۆشىي سووكەوہ مردن، لە مالەكەدا من تاقە كەسيك بووم كە دەمتوانى تارمايىيەكانيان بىينم. ھەر كاتى باسى ئەوہم كىردبا كە رۆحەكان چى دەكەن، خوشكەكەم و دايكم دەترسان و دەگريان.

ھەولم دەدا وایان لى بكم لە ھىچ نەترستىن و خەم نەخۆن، بەلام بىسود بوو. ئاخىر ھىچ شتى دەرەنەدەكەوت كە پەيوەندىي بە برامردووەكانمەوہ ھەبىت و مايەي ترس و پەژارە بىت، لى نەمتوانى برۋا بە خىزانەكەم بەيتم.

رۆژىكيان خوداپەرستىك بە دىيەكەماندا تىپەرى، كە باوكم بىنيبووى ماندووە، فەرمووى لى كىردبوو تا شەو لە مالمان بىيىتتەوہ. ئەو ئىوارەيە ھەموومان بە دەورى كوانووەكەدا كۆبوو بووينەوہ و پەنبرى بىزمان دەرڭاند، خوداپەرستەكە ھەندى چىرۆكى شوينانى دوورى بۆ گىرپاينەوہ. لەو كاتەدا كە چىرۆكەكانى بۆ دەگىرپاينەوہ، چاوەكانم لىك نا و لەگەلیدا بەرەو بىابانى ەرەبى و ھەوارى رەوہندەكان لە باكورى ئەفرىقا و بۆ ئەو دەريايەي كە ئاوەكەي لە ھەموو ئاوەكان شىنترە و پىي دەلین دەرياي سىپى ناوين، سەفەرم كىرد. لە كەنارەكەيدا گوچكەماسىيەكى گەورە و درزبردووم

دۆزییه وه و خسته گیرفانه وه. خۆم هه لده نا که ده توانم له مسهری که ناره که یه وه تا نه مسهری که ناره که ی برۆم، لی له نیوه ی رینگه بۆنیکى تیژ و بۆگه ن رایگرتم.

که چاوه کانم کرده وه، خۆم بینى له سهر زهوییه که راکشایم و نهوانه ی ناو ماله که به په ژاره وه دهوریان دابووم. دایکم به دهستیکى سهرمى گرتبوو و نیوسه لک پیازیش به دهسته که ی دیکه یه وه بوو تا بۆنى بکه م.

'هاته وه هۆش خۆی، خوشکه که م به دهم قسه کردنه وه چه پله ی لیده دا. 'سوپاس بۆ خودا، دایکم به دهم قسه وه هه ناسه ی هه لده کیشا، ئینجا ئاورى له خودا په رسته که دایه وه و به دهم پوو نکر دنه وه وتی: 'کیمیا هه ره وه ساوه که کیژۆله یه کی بچووک بوو نۆره فته یه کی له که لدا بوو.

به یانى خودا په رسته که بۆ میواندارییه که مان سوپاسی کردین و دوعا خوازی لیکردین، به لام پیش نه وه ی پروات به باوکمى وت: 'کیمیای کچت مندالیکى ئاسایى نییه و کچیکى به هره داره، جینگه ی داخه گه ر پیزی نه م به هره یه ی نه گیرئ. پتویسته بیخه یته به ر خویندن.

'گه ر کچ فیرى خویندن بیت، چ سوودیکى هه یه؟' دایکم هاوارى لی به ر زبووه وه، 'شتى وات له کوئ بیستوه؟ گه ره که تا شووده کات لای خۆم بمیتیتوه و له فهرشچیندا یارمه تیم بدات. وهک ده زانیت فهرشچنیکى ده ستره نگینه.

خودا په رسته که به بى دوودلی وه لامى دایه وه: 'په نگه پۆژى بیت بیتته زانایه کی ناودار. ئاشکرایه خودا پشتى له کچه که ت نه کردوه له بهر نه وه ی کچه، بۆیه چه ندین به هره ی پى به خشیوه، ئینجا له دایکمى پرسى: 'تایا تو بۆت هه یه له خودا زۆر تر بزانیته؟ گه ر سوخته خانه ش لیره نه بیت، بینیره لای یه کئ له زاناکان تا نه و زانیارییه وه ربگريت که شایسته یه تی.

دایکم سهرى بادا، به لام بینیم باوکم بۆچوونى جیابوو، چونکه ده مزانى چه ند فیربوون و زانیاریى خوش دهوئ و پیزی تواناکانى من ده گريت، هه ره له بهر نه وه پیم سهر نه بوو که گویم لی بوو لى ده پرسیت: 'ئیمه هه یه زانایه ک نانسین. ئاخه چۆن بتوانم یه کیکى ئاوها بدۆزمه وه؟'

خوداپه‌رسته‌که ناوی زانایه‌کی هینا که په‌وتی ژیانمی گوږی، وتی: "من زانایه‌کی پایه‌به‌رز له قونیا ده‌ناسم و ناوی مه‌ولانا جه‌لاله‌دینی پښمیه، پښم وایه بڼ فیرکردنی کچیکي وهک کیمیا، خوشحال ده‌بیت. بڼ لای ئه‌و بیبه و په‌شیمان نایسته‌وه."

که خواپه‌رسته‌که پښت، دایکم ده‌سته‌کانی به‌رزکرده‌وه و گوتی: "من دوو‌گیانم، ها‌کا مال‌ه‌که‌مان ده‌میکی دیکه‌ی بڼ زیاد بوو، تا خواردنی بڼ په‌یدا بکړی. ئاخر من پښو‌ستیم به یارمه‌تیبه. کچان پښو‌ستیان به کتیب نییه، به‌لکو پښو‌ستیان به فیربوونی کاروباری مال و سه‌ره‌رشتیکردنی من‌داله."

حه‌زم ده‌کرد ناقایلیبه‌که‌ی دایکم به‌وای شتی دیکه‌وه بوایه. گه‌ر وتبای به‌رگه‌ی ئه‌وه ناگړیت به ئیره‌تیش بیت بمبه‌خشیته خیزانیکي تر و منی له‌ده‌ست بچم، له‌گوین بوو که بمینمه‌وه، به‌لام شتیکی ئاوه‌ای نه‌گوت، که‌چی باوکم پښی وا بوو که خواپه‌رسته‌که راست ده‌کات.

دوای ماوه‌یه‌ک من و باوکم بڼ قونیا سه‌فه‌رمان کرد. له‌ده‌ره‌وه‌ی ئه‌و سوخته‌خانه‌یه‌ی که پښم وانه‌ی تیدا ده‌وته‌وه، چاوه‌پیمان کرد. کاتی هاته‌ده‌ره‌وه، شه‌رم کرد سه‌ر هه‌لبېرم و ته‌ماشای بکه‌م، بڼیه چاوم بریبه هه‌ردو ده‌ستی. ئه‌نگو‌سته‌کانی دريژ و خالخالوای بوون و پتر له‌ئه‌نگو‌ستی پیشه‌کاریک ده‌چوون، نه‌ک هی زانایه‌ک. باوکم به‌ره‌و لای ئه‌و پالئ نام .

"کچه‌که‌م به‌هره‌یه‌کی باشی هه‌یه، به‌لام خڼم پیاوړیکی ئاسایم و ژنه‌که‌میش هه‌ر وایه. پښان وتین که تو له‌ناوچه‌که‌دا زاناترین پیاوړی. ئایا ده‌ته‌وئ فیزی بکه‌یت؟"

بڼ ئه‌وه‌ی ته‌ماشای ده‌موچاوی بکه‌م، هه‌ستم کرد که پښم به‌داواکه‌ی باوکم سه‌ری سوږنه‌ما، بیگومان ئه‌و له‌گه‌ل ئه‌و جوړه‌داواکاریانه‌دا پرا‌هاتبوو. له‌کاتیکدا ئه‌و و باوکم مژوولی قسه‌کردن بوون، به‌ره‌و گوږه‌پانه‌که پښتم. ئه‌وه‌بوو ژماره‌یه‌ک کوږم بیني و هیچ کچیک نه‌که‌وته به‌رچاوم. کاتی گه‌پامه‌وه سه‌رم سوږما که کچیکي جحیلیم بیني به‌ته‌نیا لای لیژاییه‌که وه‌ستا‌بوو. ده‌موچاوه‌خره‌که‌ی مینا به‌ردی مه‌پمه‌ر هیمن و سپی بوو. ده‌ستم لئ هه‌لته‌کاند، دیاربوو به‌بینیم سه‌ری سوږما، لئ دوای که‌مه‌کئ دوودلی، ئه‌ویش ده‌ستی بڼ هه‌لته‌کاندم.

لښی پرسیم: 'کچه گه نجه که سلاو، ئایا ده توانیت بمیینیت؟'.
 که سهرم بوی له قاند، زهردهی هاتی و دهسته کانی پښکا دا و گوتی: 'نمه
 زور نایابه، جگه له تو، نمه له توانای که سی تر دا نییه'.
 بهره و لای پړومی و باوکم پړوشتین، پښم وا بوو نه وان هر که نه و
 ثافره ته ببین، واز له قسه کردن دینن، لی نه و پاستی ده کرد، نه یان توانی ببینن.
 پړومی گوتی: 'کیمیا وهره. باوکت پښی وتم که تو حزت له خویندنه، پښم
 بلن، حزت له چ جوړه کتیبیک ده که یت؟'.
 بههسته م تفه که م بؤ قووت درا و نه متوانی وهلامی بدهمه وه. شاخ
 دهسته و سان بووم، دیاربوو باوکم بیزای دایگرتبوو، گوتی: 'نازیم وهره'.
 ویستم وهلامیکی گونجاو بدهمه وه، وهلامیک مایه ی شانازی باوکم بیت.
 له گرمه ی په ژاره که م دا ته نیا دهنگیک که له زارمه وه سهری کرد،
 هه ناسه یه کی ناو میدانه بوو.
 گهر نه م ثافره ته نه هاتایه ته نیوانه وه، له گوین بوو له گهل باوکم دا به
 دهستی خالیه وه بؤ گونده که مان بگه پښمه وه. ژنه که دهستی گرم و گوتی:
 'دهی پښی بلن له وانه کانی نه و دا حزت له چیه. دلنیا ت ده که م هه موو شتی به
 دلی تو ده بیت'.
 که ههستم کرد له دڅخیکی باشتردام، بهره و پړومی ئاورم دایه وه و وتم:
 'نه ی مه ولانا، شانازی ده که م که له بهر دهستی تودا فیری قورئانخویندن بیم.
 ئاماده م له خویندنه که دا هه ولېدهم'.
 ده موچاوی پړومی گه شایه وه و گوتی: 'نمه نایابه، لی وهک نه وهی
 هه ندی شتی خرابی بیرکه تیبته وه، گوتی: 'به لام تو کچیت، ته نانه ت گهر
 خویندت و قوناغیکی باشیشت بری، نه وهنده نابات شوو ده که یت و مندالت
 ده بیت. نه وسا هیچ سوو دیک له و سالانی خویندنه نابینیت'.
 نه مزانی چی بلیم، ههستم کرد که من کچیکی به دبختم، به لکو گونا هیشم.
 دیاربوو باوکمیش نیگه رانه و خه ریکبوو له پتلاوه که ی ده گه را. جاریکی تر ژنه
 جحیله که به هانامه وه هات و گوتی: 'پښی بلن که ژنه که ی حزی ده کرد
 کچیکی بیت، ئیستا خوشحال ده بیت ببینیت وا نه و خه ریکه کچیکی تر فیره
 خویندن ده کات'.

که په یامه که م پښی گه یاند، پږمی پیکه نی و گوتی: 'وا دیاره که تو سهردانی مال که ی منت کردووه و قسه ت له گه ل هاوسه ره که مدا کردووه، به لام با دلنیا ت بکه مه وه کتړا ده ست له کاروباری وانه وتنه وه ی من وهر نادا ت'. وتم: 'من دهر باره ی گه وهر قسه م ده کرد، ناوه که یم به باشی گو کرد، دایکی هردو و کو په که ت'.

پوخساری پږمی زهرده لگه را و به وشکی گوتی: 'کیزوله که م، گه وهر مردووه. تو دهر باره ی هاوسه ره کو چکر دووه که م چی ده زانیت؟ ئه مه له گالته یه کی تو وپه هات زیاتر نیه'.

باوکم هاته نیوانه وه و گوتی: 'ئهی مه ولانا، دلنیا م که ئه و مه به سستی کی خرابی نیه. ده توانم دلنیا ت بکه مه وه کیمیا کچکی په روش و کارایه و زور پیزی ئه وانه ده گری ت که له خوی گه وره ترن'.

زانیم که ده بیت راستیه که بلیم، بویه وتم: 'هاوسه ره کو چکر دووه که ت لیره یه. ئه وه تا ده ستی گرتووم و هانم ده دا ت قسه بکه م. چاوه کانی مه رین، خالی جوان به ده موچاوییه وه یه، عه بایه کی زهردی دریزی له به ره ...'.

وه ستام و سهرنجم دا وا ئافره ته گه نجه که ئاماژه بو نه عله کانی ده کات، وتم: 'ئو داوام لیده کات که باسی نه عله کانیت بو بکه م. جووته نه علیکی ئاوریشمن، په نگیان پرته قالییه کی دره وشاویه و به ورده گولی سوور نه خشینراون و یه کجار جوان'.

پږمی وتی: 'له دیمه شق بوم هینان، چاوه کانی فرمیسکیان تیزا 'خوشی ده ویستن'.

مه ولانا بیده نگ بو و پیشی خوراند، سیمای په روشی گرژبوو، به لام که دووباره ده ستی به قسه کرده وه، ده نگی ناسک و دوستانه بوو و هیچ دهوستی کی خه می پیوه دیار نه بوو.

'نیستا تیگه ی شتم بزچی ده لین کچه که ت به هره داره، پږمی به باوکمی وت، 'با بو مال که ی من برزین و له باره ی ئاینده یه وه قسه بکه ین و نانی شتوانیش بخوین. من دلنیا م که ده بیته فه قیه کی لیها توو و له کو په کان زور با شتر ده بیت'.

ئىنجا پۇمى ئاۋرى لى دامەۋە و لىنى پرسىم: 'ئايا ئەمە بە گەۋەر
پادەگەيەنيت؟'

وتم: 'ئەي مەولانا، پىۋىست بەۋە ناكات، چونكە ئەو خۇي گۈيى لىت بو،
لەسەرى پۇيشتىم، 'وا ئەو دەلىت دەبى ئىستا بىروات، ئاخىر ئەو بەردەوام
چاۋى خۇشەۋىستى لەسەرتە.'

پۇمى زەردەخەنەيەكى گەرم گرتى و باۋكمىش زەردەي ھاتى. ئىستا بە
پىچەۋانەي پىشتىر ئاسوودەيى بالى كىشا. لەو ساتەدا زانىم كە ئەم دىدارەم
لەگەل پۇمىدا ئەنجامىكى دوورمەۋداي دەيىت.

قەت پەيۋەندىيەكى پتەوم لەگەل دايكىدا نەبو، لىن ۋەك ئەۋەي
قەرەبۋى دوورىي دايكم بۇ بىكرىتەۋە، خودا دوو باۋكى پىيەخشىم، باۋكى
پاستەقىنەي خۇم و ئەو باۋكەي كە ھەلىگىرمەۋە.

بەم ئاۋاھايە بەر لە ھەشت سال گەيشتە مالى پۇمى، كچۆلەيەكى
شەرمەن و پەرۋشى زانىارى.

كىرا ئافرەتىك بوو لە دايكم زىاتىر خۇشەۋىستى و سۆزى پىيەخشىم.
ھەردوۋ كۈپەكەي پۇمى پوۋخۇش بوون، بە تايبەتى كۈپە گەۋرەكەي دۋاي
ماۋەيەك ۋاي لىھات بوو بە براگەۋرەم.

لە ئەنجامدا قسەي خواپەرىستەكە ھاتە دى. ھەرچەندە باۋك و خوشك و
براكانم لەدەست دابوون، لى بۇ چركەساتىك لەۋە ژىۋان و خەمبار نەبووم كە
بۇ قۇنيا ھاتم و لەنىۋ خىزانەكەي پۇمى گىرسامەۋە. ئىدى پۇزانىكى زۇر
خۇشم لەژىر مىچى ئەم مالەدا بەسەربىرد.

تا ھاتنى شەمسى تەۋرىزى دۇخەكە بەم شىۋەيە مايەۋە، ھاتنى ئەو
ھەموو شتىكى گۈرى.

ئىيلا

نۆرتامبىتون، ۹ى حوزىران ۲۰۰۸

بەھاۋى ئەۋەى ئىيلا قەت چىزى ۋەرنەدەگرت كە لەگەل خۇيدا بگەۋىتە خەلۋەتەۋە، لە دوايىشدا بۆى دەرگەوت كە خۆى ئەۋەى ويستۋە. خەرىكى دوا پىنداچۈنەۋەى ئەۋ پاپۇرتە بوو كە دەربارەى پۇمانى (كفرى شىرىن) نووسى بووى. ئەۋە بوو داۋاى لە مېشېل كىرد كە ھەفتەيەكى تر لەسەرى بوەستىت، لە كاتىكدا دەيتۋانى كارەكەى زووتر تەۋاوبكات، لى نەيدەۋىست ئەۋە بكات. ئەم كارە بيانۋىيەكى بۆ دروست كىرد تا پرسوپايەك لەگەل ئاۋەزى خۆى بكات و خۆى لە ئەرگەكانى ژن و مېردايەتى و خىزانەكەى بدزىتەۋە كە دەمى بوو چاۋەپنى ئەمەى دەكرد. بۆ يەكەم جار بوو لەم ھەفتەيدا بۆ يانەى چىشتىلتان نەچۈو، چونكە ھەستى نەدەكرد لەگەل پانزە ژندا كە ھەموۋىيان دۇخى ژيانىيان ۋەك يەكە، ئارەزوۋى لە چىشتىلتان و چەنەبازى ھەبىت، ھاۋكات دۇنيا نەبوو كە چۆن مامەلە لەگەل ژيانى خۇيدا بكات. ئىدى پەيۋەندى پىۋەكردن و ئاگادارىكردنەۋە كە تاى لىتە.

ئىيلا زۆر بە نەپنى نامەى لەگەل عەزىزدا دەگۇرپىيەۋە. عەزىز نەيدەزانى كە ئەۋ ھەر پۇمانەكەى ناخوئىتەۋە، بەلكو پاپۇرتىشى لەسەر دەنووسىت، پەخشكارە ئەدەبىيەكەش نەيدەزانى ئەۋ دۇدارى لەگەل نووسەرى ئەۋ پۇمانەدا دەكات كە راسپىرراۋە بىخوئىتەۋە و بۆچۈۋنى خۆى لەسەر دەرېبىرېت، ھەرۋەھا مندالەكانى و مېردەكەى دەربارەى بابەتى پۇمانەكە و نووسەرى پۇمانەكە و ئەۋ نامانەى كە دەينووسىن، ھىچيان نەدەزانى. ئىيلا لە ماۋەى چەند ھەفتەيەكدا لە ژنىكەۋە كە ژيانى ۋەك مندالىكى تازە لەدايكبوو بىگەرد بوو، گۇرا و بوو بە ژنىكى پىر لە پىچۈپەنا و لەنىۋ نەپنى و درۇدا

گینگلی دەدا. ئەو ھەي لەم گۆرانیەدا تووشی سەر سوڤمانیکی زۆری کردبوو، ئەو ھەبوو ھەستی بە ھیچ بیزارییەک نە دەکرد. وەک یەکن پەفتاری دەکرد کە بە دلتیایی و ئارامییەو چاوە پیتی شتیکی گرینگ بیت. ئەم پێشبینییە نادروستەئە بە شتیک بوو لە ئەفسوونی مگیزە تازەکەئە کە سەرباری ھەموو نەپتییەکان، بە لایەو ە دڵگیر بوو.

شتەکە ھەر بە گۆرینەو ھەئە نامەئە ئەلیکترۆنییەو ە نەو ەستا، ھەرچەندە ئیلا لە نامەنووسیندا دەستپێشخەر بوو، لەگەل پێنج سەعات جیاوازی کاتی نیوانیان، ئەم ەستا وایان لئ ھاتبوو پۆژانە بە تەلیفۆن قسەیان لەگەل یەکدا دەکرد. عەزیز پیتی گوت کە دەنگی نەرم و ناسکە. کە پێکەنئە، پێکەنئەکەئە بە جۆری ھاتە بەرگونی لە خوڤەئە ئاوی جۆگەلە دەچوو و وەک ئەو ھەئە پیتی وای بیت کە دەبئ زۆر تر پێکەنئە، نەختئە ھەناسەبڕکئە دەکەوتە نیو پێکەنئەکەئەو ە. پێکەنئە ئاڤرەتیک بوو کە قەت فیری ئەو پێسیانە نەبوو بوو چون خەلکئە تر لە پێکەنئەدا پەیرەوئە دەکەن.

"خۆت بدە دەم شەپۆلەو بە لەگەل خۆیدا بتبات"، وتئە: "وا لە خۆت بکە لەگەل شەپۆلدا ھەلبۆلئەت".

بەلام ھەلبۆلئەکانئە دەورووبەری جیگیر نەبوون، چەند شتیکی پێگری بوون و لە مالاکەئە خۆیدا پووئەیان دەدا. ئاڤی خەریک بوو وانەئە تاییەتی وەر دەگرت، ئۆرلی سەردانئە پاویژکاریکی پزیشکی دەکرد، تا چارەسەری ئەو ئازارە بکات کە لە دوائە خواری تووشی شەژان دەبوو. ئەم بەیانییە نیو کولێرە بە ھێلکەئە خوارد -چەند مانگیک بوو یەکەم جار بوو ژەمی قورس بخوات- ئەو ھەبوو یەکسەر پرسپاری ژمارەئە ئەو کالۆرییەئە کرد کە تێیدا، سەیر لەو ەدا بوو کە ھەستی بە ھەلەکەئە خۆئە نەکرد و خۆشی بەو ە سزا نەدا کە ئەو ھەئە خواری دووئەئە ھەلئە بھێنئەو ە. ھەر لەم کاتەدا جانئەت پرایگەیاندا کە لەگەل سکۆتدا جیا بوو ەو ە، بەمەش بۆمبیکئە تەقاندەو ە، لەبەر ئەو ھەئە ھەریەکەیان پتووستئە بە کەشتیکئە تاییەت بە خۆئە ھەئە، ھیچ شتیکی پوون نەکردەو ە. ئیلا پرسپئە ئاخۆ وشەئە (کەش) ھێمایە بۆ عەشقیکی نوئە، لەبەر ئەو ھەئە لە بەردەم ھەریەکە لە جانئەت و سکۆتدا ھێشتا کاتیکی زۆر ھەئە تا کەسێکی دی بدۆزەو ە.

ئەو پەيۋەندىيە مەۋجۇت بولغانىكى كە خىرا دەست پىندەكەن و ھەلدەۋە شىنەۋە، لە ھەموو كاتىك زياتر ئىلاى دىن كەردىبو، لەگەل ئەۋەشدا ھەۋلى دەدا بۇچوۋنى خۇى بەسەر ئەۋانى تردا نەسەپىنىت. ئەۋەى لە نامەكانى نىۋان خۇى و عەزىز فىرى بوۋبو، ئەۋە بوۋ ھىمنى و ھاۋسەنگى خۇى بپارىزىت، لى لەگەل مەندالەكانىدا كىشەى زىادى كەردىبو. كە ۋازى لەۋە ھىنا بەدۋاياندا رابكات، ئىنجا ئەۋان لى ھەلنەدەھاتن. شەكەن خەرىكەۋون بە ئاسانى بە دلى ئەۋ بەرپوۋە دەچون، نەك ۋەك جاران كە ھەۋلى دەدا لىپراۋانە يارمەتيدەر بىت.

ۋا دىتە بەرچاۋ كە ئەۋ بۇ گەشتەن بەم ئامانجە ھىشتا شىتىكى ئەۋتۋى نەكەردۋە. لەجىياتى ئەۋەى ۋا بىر بىكەتەۋە پۇلى ئەۋ لە مەلەكەدا جۇرىكە لە ماددەى پىۋەلكاندن و بوۋەتە چەقى پىكەۋەژىيانىكى نەپىنى ئەۋتۋ ۋا دەزانىت پىكەۋە نوۋساۋن، لى ئىستە بوۋەتە تەماشاكەرىكى بىدەنگ. دەستى بە چاۋدىرىكىردى پوۋداۋەكان كە تا دەھات پۇژبەپۇژ لە بەردەمىدا ئاشكرا دەۋون، ئەمەشى ۋەك پىۋىستىۋونىك يان خوينساردى و گوئەدانىك نەدەكە، بەلكو بە بابەتتىانە و نەپنى چاۋدىرىكى دەكەرن. ئىدى گەشتىۋە ئەۋ بىروايەى كە ئەۋىك بەۋە قايل بىت، ئىدى پىۋىست ناكات ھەست بە شەۋان بىكات و دەرھەق بەۋ شتەنەى دەسەلاتى بەسەرياندا ناشكىت، فشار بخاتە سەر خۇى. بەم جۇرە خۇدىكى تر لە ناخىدا سەرى ھەلدا، خۇدىكى ھۆشمەندتر و ھىمىتر و ھەستەۋەرت.

پەگەزى پىنچەم، لەۋ پۇژەدا چەند جارى لەبەر خۇۋە ۋەۋەرى كە، بە بۇشايى قايل بە.

زۇرى نەخايانە مىردەكەى سەرنجى دا كە لە پەۋتارىدا شىتىكى نامۇ پەيدا بوۋە، شىتىك لە ئىلاى پاستەقىنەدا نەبو. ئاخۇ ھۆيەكەى ئەۋەبوۋ كە ھەزى دەكەد كاتىكى زۇرتى لەگەلدا بەسەر بىات؟ چونكە لەم پۇژانەدا زوۋ بۇ مال دەگەراپەۋە، ئەمەش ۋاى لە ئىلا كەد گومانى ئەۋە بىكات، كە ماۋەيەكە چاۋى بە ژنى دىكە ناكەۋىت.

خۇشەۋىستم، ئايا تۇ باشىت؟، دەقىد چەندىن جارى لى پەرسى.

ۋەك چۇن باران باشە، مەنىش ئاۋا باشم، ھەموۋ جارى بە زەردەخەنەۋە ۋەلامى دەداپەۋە. ۋا دىاربوۋ ئەۋ پەنابردەنى بۇ كەشىكى ھىمەن

و تاییهت به خۆی ئەو ڕەفتارە سەنگینهی لێ دامالی بوو کە سالانیک بوو لە پشت ژن و میردایەتیەکیانەو بە هێمنی خۆی مەلاس دابوو، لێ ئەمیتستا دواى ئەوێ بیانگ و لافلیدانەکانیان نەما، ئیدی دەبیینی خەوش و هەلەکانیان ڕووتبوونەتەو. ئیتر وازی لە نواندن هینا و ئەو هەستەى لا پەیدا بوو کە دەیفید وا خەریکە شتیک بکات.

لە کاتی قاوەلتی و شێودا بە دەنگی دوو کەسى پینگەیشتوو و سەنگین دەربارەى ڕووداوی ڕۆژەکە قەسیان دەکرد، هەروەها لەسەر ڕاپۆرتی داھاتی سالانەى وەبەرھێنانەکانیان لە بازاڕی پارەگۆڕینەو گفتوگۆیان دەکرد، ئینجا بێدەنگ دەبوون و بە ئاشکرا دەیانزانى کە ئیدی شتیکی ئەوتویان پێ نییە قەسەى لەبارەو بەکن، چونکە ئیدی شتەکە وەکو جارێ نەمابوو.

ھەندێ جار دەبیینی میردەکەى بە دیقەتەو تەماشای دەکات و چاوەڕێیە کە شتی بێ، ھەر شتی. ئیلا ھەستى دەکرد گەر لە بارەى پەیوەندییە سۆزدارییەکانییەو پرسىاری لێ بکات، ئەوا بە خۆشحالییەو ددانى پێدا دەنیت.

لە ڕابردوودا بۆ ئەوێ ڕاپۆرتی ژن و میردایەتیەکیان نەھەژیت، وەک ئەوێ ھەر نەشرانیت ئەو لە دەرەوێ مأل چى دەکات، خۆی بە بیئاگا پێشان دەدا، لێ ئەمیتستا وازی لەو ڕەفتاری نواندنە هینابوو. ئەو بوو پێشانی دا کە ئەو ھەموو شتی دەزانیت، بەلام گویی پێ نادات. ھەر ئەم خۆکێرکردنەى بوو کە شووھەکە ترساندبوو، ھەرچەندە ئیلا دەیتوانى شتەکەى تێگەیەنیت، بەلام لە ناخەو خۆیشی دەترساند.

خۆ ئەگەر مانگى پێش ئیستا، دەیفید ھەنگاویکی بچووکى بۆ ئاساییکردنەوێ نێوانیان ھەلینایە، ئەوا ھەستى بە پێزانین دەکرد و ھەر ھەلێک لە لایەن ئەوێ گەشییەکی دەخستە دلییەو، بەلام شتەکە وا نەکەوتەو و پێی وا بوو کە ژیانیکى راستەقینەى نییە. ئەى چۆن گەیشتە ئەم ئەنجامە؟ ژنیکى خۆبەختەر بۆ سێ منداڵ چۆن ئاوا خەموکى و ئائۆمیدیى خۆى ئاشکرا کرد؟ لە ھەموو ئەوانە گرینگتر وەک ڕۆژیکیان بە جانیى گوت گەر بەختەوەر نەبوا، وەک چۆن کەسانی نابەختەوەر ڕەفتار دەکن، ئەمیش ئاوا ڕەفتاری نەدەکرد؟ نە گریانى ناو گەرماو، نە ھەنسکی بەردەم

دهستشوری ناندین، نه بهدهم خه مه وه به پئی پویشتنی دوور له مال، نه به دیوار دادانی شته کان.. نه هیچ شتی.

بیدهنگیه کی سهیر بالی به سهه ئیلادا کیشا. وا دیاربوو که دۆخی له هه موو کاتیک جیگیر تره، که چی زۆر به خیرایی به رهو ژیانیکی دوور له و ژیا نه ی ناسیبووی ده خزا. به یانی ته ماشای ئاوینه که ی کرد تا بزائیت ئاخو هیچ گۆرانیکی ئاشکرا له ده موچا ویدا پووی داوه، ئایا وای لینه اتوو ته مه نی بچوو کتر و جوانتر دیار بیت، یان بۆی هه یه تژی بیت له ژیان؟ به لام هیچ جیاوازییه کی نه دی. هیچ شتی نه گۆر ابوو، له گه ل ئه وه شدا ئیدی شته کان وه ک خۆیان نه بوون.

کیرا

قونیا، می ئایار ۱۲۴۵

بە پوکاری ئەودیوی پەنجەرەى ژوورەكەماندا، گولەكان لەسەر چلى شۆڤەوہبووى ژىر قورسايى بەقر خەرىكبوون دەپشكوتن. شەمسى تەوريزى ھىشتا لەگەلماندا دەژيا. لەم ماوہيەدا دەميينى مێردەكەم تا ديت دەبیتە پياويكى تر، پۆژ لەدواى پۆژ لە من و لە خيزانەكەى دوور دەكەوتەوہ. سەرەتا واى بۆ دەچووم كە يەكيكيان لەوى تر بيزار دەبیت، بەلام وا دەرئەچوو، بەلكو ئەوان پتر پێكەوہ دەلكان. كە بەيەكەوہ دەبوون، يان بە شىوہيەكى سەير بێدەنگ دەبوون، يان بە شىوہيەكى بەردەوام بە كپى قسەيان دەكرد، ھەندى جار گفتوگۆكەيان پێكەنينى تێدەكەوت. دەمپرسى ئەرى جۆگەلەى وشەكانيان ھەر چكى نەكرد. پۆمى دواى ھەر گفتوگۆيەك كە لەگەل شەمسدا دەيکرد، وەك ئەوہى بووييت بە پياويكى تر و بە ناو ژوورەكەدا دەھات و دەچوو، وەك ئەوہى بە سركەريك سركراييت و لە تواناي مندا نەبیت تامى بكەم و ببينم، دەكەوتە خەيالەوہ و كەيل دەبوو.

ئەو بەندیواربيەى كە كردبوونى بەيەك ھىلانەيەكى دوو كەسى بوو و جيگەى كەسى ستيەمى تيدا نەدەبووہوہ. وايان لى ھاتبوو پێكەوہ زەردەخەنە دەيگرتن و پێدەكەنين، يان بە ھەمان شىوہ ڤوويان گرژ دەبوو، لە ھەمان كاتدا لە نێوان ئەو قسانەى كە دەيانكرد بە دوورودريژى و مەبەستەوہ تەماشاي يەكتريان دەكرد، تەنانەت ھەواسى ھەريەكيكيان بە ھەواس و سەرودلى ئەوى تريانەوہ بەندبوو. دەتبيينى ھەندى پۆژ ھيئەت و ھيچ شتى ناخۆن و ھيچ شتى نالين، كەچى پۆژانى تر دەتبيين بە جورى بە خۆشحاليەوہ بە دەورى يەكتردا دەخوليتەوہ، گەر كەسى ديياناي واى بۆ

دهچوو كه ئهم دوو پياوه ئاوهزيان له دهست داوه. له ههردوو باردا، ئیدی من مێردهكهى خۆم نهدهناسییهوه، ئهو پياوهى كه ههشت سال زیاتر بهسهر ژن و مێردایهتیماندا تێپهڕی بوو، ئهو پياوهى كه منداڵهكانى وهك ئهوهى منداڵى خۆم بن بهخێوم كردن و خۆمیش منداڵیکم لێى بوو، ئهمیستا بووه به پیاویكى نامۆ. تهنها ئهو کاتانه ههستم به نزیکیى ئهو دهکرد كه خهوى لێدهكهوت. له ماوهى چهند ههفتهى رابردودا چهندين شهو به دیارییهوه نهوستم و گویم له پیتی ههناسهى دهگرت و ههستم دهکرد ههناسه ناسكهكانى بهر پێستم دهكهوتن و لێدانی دلى وهك چپهیهك بهر گوێچكهكانم دهكهوت، تا به یادی خۆم بێنمهوه كه ئهو هیشتا ئهو پياوهیه كه شووم پێى كرد.

بهوهوه ناوهستم و به خۆم دهلیم نهخیر، ئهمه قوناغیكى كاتییه و بهسهردهچیت، بێگومان شهمس پوژى ههردو پوات، چونكه ئهو دهرویشیكى گهڕیدهیه، ئهوسا پۆمى بۆ لام دهگهڕێتهوه، چونكه سههر بهم شاره و مریدهكانیتى، بهلام جگه له چاوهروانییهكى خۆراگرانه، هیچ شتیكى دیکه له دهست نایات، خۆراگریش به ئاسانى دهست ناکهوێت و پوژبهپوژ شتهكه قورستر دهییت. كه ههست به ناویمیدی دهكهم، ههولدهدم یادی پوژانى رابردوو بکهمهوه، به تایبهتى ئهو کاتانهى سهربارى ههموو ئاستهنگهكان پۆمى پشتیوانم بوو.

"کیرا کریستیانییه، خۆ ئهگەر بپیته موسلمانیش، قهت نابیته یهكێ له ئیمه". خهلكى كه بیستیان وا خهريكه شووى پێدهكهم، دهستیان به زۆربلیى كرد، "له بهر ئهوهى زانایهكى ئیسلامی مهزنه گهركه ئافرهتێك نهخوازیت كه سههر به ئایینهكهى خۆى نییه".

بهلام پۆمى نه ئهوسا و نه ئیستاش هیچ گویی پێ نهدان، بۆیه ههتا ماوم هههر بۆى وهفادار دهیم.

ئهنادۆل تیکهلهیهكه له ئایین و گهلان و خواردن. ئاخوهر گهر ئیمه ههمان خواردن بخوین و ههمان سترانى خهمگین بچرین و بپروامان به ههمان پڕوپوچ ههپیته و ههمان خهون ببینین، ئیدی بۆ نهتوانین پێكهوه بژین؟ من دهمزانی ههندێ منداڵى کریستیانى ناوى ئیسلامیان لێ نرابوو، منداڵانیكى موسلمان دایکانى کریستیانى شیرى خوێانیان دهدانى. دنیاكهمان دنیاى یهكێ

نیانه و هه‌موو شتیکی لی هه‌لده‌قولیت و تیکه‌لی یه‌کتر ده‌بن. خو ئه‌گه‌ر له
نیوان کریستیانی و موسلماندا سنوورگه‌لی هه‌بن، ئه‌وا ئه‌و سنووران هه‌وه
نهرمونیا‌تترن وهک پیاوانی ئایینی هه‌ردوو لا بیرى لیده‌که‌نه‌وه.

که من هاوسه‌ری زانایه‌کی ناسراو بووم، خه‌لکه‌که پێیان وا بوو که من له
ئاستیکدام قه‌در و پێزی زانایان ده‌زانم، به‌لام له پاستیدا له‌و ئاسته‌دا نه‌بووم.
پێگومان زاناکان شتی زۆر ده‌زانن، به‌لام کاتی شته‌که دێته‌ سه‌ر
وابه‌سته‌بوون به‌ بڕاوه، ئایا ئه‌و شت زۆرزانینه بنیاده‌م وابه‌سته‌ ناکات؟

ئاخر ئه‌وان واز له قسه‌ی گه‌وره‌ ناهێنن، بۆیه‌ تیکه‌یشتن و هه‌رسکردنی
ئه‌وه‌ی ئه‌وان ده‌لێن هه‌سته‌مه. زانا موسلمانه‌کان په‌رخه‌ له ئایینی مه‌سیحی
ده‌گرن، چونکه‌ بڕوایان به‌ سێینه‌ی پیروژ هه‌یه. قه‌شه‌ی مه‌سیحیه‌کانیش
په‌رخه‌ له موسلمانه‌کان ده‌گرن، چونکه‌ قورئان به‌ کتییکی ته‌واو داده‌نێن و
پێیان وایه‌ هه‌ردوو ئایینه‌که‌ دوو دنیای جیا، به‌لام به‌ بۆچوونی من، که
شته‌که دێته‌ سه‌ر میتۆده‌ سه‌ره‌کیه‌کان، ئه‌وا کریستیان ه‌ ئاساییه‌کان و
موسلمان ه‌ ئاساییه‌کان له شتگه‌لیکدا به‌چاو پیاوه‌ ئایینییه‌کانه‌وه‌ زۆرتر
هاوبه‌شن.

ده‌لێن قورستین شتی بۆ ئه‌و موسلمانه‌ی که بڕوا به‌ ئایینی مه‌سیحی
بیتیت، قه‌بوولکردنی سێینه‌ی پیروژه، قورستین شتیکیش بۆ ئه‌و مه‌سیحیه‌ی
که ده‌بێته‌ موسلمان وازه‌یتانه‌ له سێینه‌ی پیروژ. له قورئاندا مه‌سیح ده‌لێت:
"من به‌نده‌ی ئه‌و خودایه‌م که کتییی بۆ په‌وانه‌کردم و کردمى به‌ پێغه‌مبه‌ر".

به‌لام من هیچ لام هه‌سته‌م نییه‌ بڕوا به‌و بیروکه‌یه‌ بکه‌م که مه‌سیح کوپی
خودا نییه‌، به‌لکه‌و به‌نده‌یه‌تی، به‌لام وهک بۆم ده‌رکه‌وت له‌وه‌ هه‌سته‌متر
وازه‌یتانه‌ له‌ مریه‌م. ئه‌وه‌م به‌ که‌س نه‌گوتوو، ته‌نانه‌ت به‌ پۆمیش، به‌لام
هه‌ندێ جار ئه‌له‌های بێنینی چاوه‌ کال و میهره‌بانه‌کانی مریه‌م ده‌که‌م، چونکه‌
به‌رده‌وام نیکاکانی کاریگه‌رییه‌کی هێورکه‌ره‌ویان له‌سه‌رم هه‌یه.

له‌وساوه‌ که شه‌مسی ته‌وریزی پێی خسته‌ به‌رده‌رگای ماله‌که‌مان،
خه‌مۆکی و شله‌ژانیک دایگرتووم، هه‌ست ده‌که‌م له‌ هه‌موو کاتی زیاتر
تاهه‌زرووی مریه‌م، وهک ته‌زوویه‌ک به‌ جه‌سته‌مدا ده‌گه‌رێت و وهک جاران
ئاره‌زوو ده‌که‌م نوێژ بۆ مریه‌م بکه‌م، ئاره‌زوویه‌ک خه‌ریکه‌ نه‌توانم کپی

بکه مه وه. ئیدی وهک ئه وهی خایه نه تی له ئایینه نوییه کهم بکه م، ههستیکی
گونا هباری دهست به هه لکولیم دهکات.

که سیک به وه نازانیت، ته نانهت سه فیهی دراوسیمیش که له هه موو
شتیکدا نه ئینیۆشم بوو نهیده زانی، چونکه لیم تیناگات. زۆر ئاواته خواز بووم
که لای میژده کهم باسی ئه وه بکه م، به لام نه مده زانی چون ئه و باسهی له گه لدا
بکه مه وه، چونکه زۆر لیم دوور که وتوو ته وه، ده ترسم گه ر ئه وهی پی بلیم،
پتر لیم دوور بکه ویته وه. ئاخر پۆمی بۆ من هه موو شتیکه، که چی ئیستا بۆ
من بوو ته نامۆیه ک. ئیدی نازانم ئاخۆ ده توانم له ژیر یه ک میچدا له گه ل
که سیکدا بژیم و له سه ر هه مان جیخه و له گه لیدا بنووم و هه ست بکه م که ئه و
به راستی بوون و هه موو شتیکه منه.

شەمسى تەورىزى

قۇنيا، ۱۲ى حوزىران ۱۲۴۵

بېروادارىكى دەمدەمى! گەر مۇقەنك ناوى خوداى لى ھىنا و ھەموو مانگى پەمەزان بەپۇژوو بوو، ھەموو جەژنەيەك بەرخىك يان بىزنىكى كىردە قورىبىنى تا خودا لە گوناھەكانى خوش بىت، گەر كەسىك بە درىژايى ژيانى ھەولى دا لە مەككەى پىرۆز حەجى مالى خودا بكات، ئەگەر ھەموو پۇژى پىنج جار لەسەر بەرمال كىرئوشى برد و شويىن بۇ خوشەويستى لە دليدا نەبوو، ئىدى ئەم ھەموو ماندووبوونە چ دادىكى دەدات؟ بېروا گەر لە گەوھەردا خوشەويستى تىدا نەبوو و ھەر قسەبوو، ئەوا دەبىتە شتىكى بىيەھا و لە ھەموو جۆرە ژيانىك بەتال دەبىتەوہ و دەبىتە، شتىكى ئالۆز و بۆش و ناتوانىت بەپراستى ھەستى پىنكەيت.

ئايا لەو باوہ پەدان كە خودا لە مەككەى پىرۆز يان لە مەدىنەى منەوہرە نىشتەجىيە؟ يان لە ھەر مزگەوتىك لە مزگەوتەكانى دنيايە؟ ئاخىر چۆن دەتوانن ئەو وىنا بكن كە خودا لە قالايىيەكى سنوورداردا قەتيس بوو، لە كاتىكدا ئەو خۇى دەفەرمونىت: (ما وسعنى ارضى ولاسمائى، ووسعنى قلب عبدى المؤمن - 'نە لە زەويىيەكەم جىم بووہوہ نە لە ئاسمانەكەم، بەلام لە دلى بەندەيەكى بېروادارمدا جىم بووہوہ').

من بەزەيىم بەو كالفامەدا دىتەوہ كە پىي وايە سنوورى ئاوہزى مۇقە ھەر سنوورى خوداى بەرز و بەتوانايە. بەزەيىم بەو نەزانەدا دىتەوہ كە پىي وايە دەتوانىت سازش لەگەل خودادا بكات و ژمىرە و قەرزەكانى خۇى لەگەلدا يەكلا بكاتەوہ. ئايا ئەمانە پىيان وايە كە خودا بەقالىكە و چاكەكانمان و خراپەكانمان لە دوو تەرازووى جىادا پىوانە دەكات؟ ئايا پىيان وايە كە ئەو

گوڤاڤه كانمان له دهفته رى ژميړه كانيدا به وردى تومارده كات، تا پوژى خوى
 نه وهى له سه رمانه بيدهينه وه؟ ئايا دهر باره ي يه كتايى ئاوا بېرده كه نه وه؟
 خوداي من نه به قاله و نه ژميړيار، به لكو خودايه كي مه زنه، خودايه كي
 زيندووه! من خوداي مردووم بو چيه؟ نهو زيندووه، ناوى زيندوو و
 به دهوامه، ئاخو بوچى له ترسيكي هه تاهه تايى و په ژاره يه كي بيكو تاييدا گيتگل
 بدهم و به رده وام به هرامكراوه كان و به كان كۆتم بكات؟ نه ويك كه ناوى
 خوشويستراو و په رستراو بيت، ئيدى به زه يى نهو سنوورى بو نيه. من به
 شيوه يه كي سروشتى و ئاسان به هه موو وتن و په فتارمه وه، وهك چوڼ هه وا
 هه لده مژم، سوپاسى ده كه م.

ناوى سوپاسكراوه، ئيدى چوڼ بتوانم له پاشمله ي كه ساني تر قسه
 بكم و ناويان بزړيتم، له كاتيكا له قولايى دلمه وه ده زانم خودا ده بيسيت و
 ده بيسيت؟ ناوى مزگينيدره، جوانه و له سه رووى هه موو خهون و
 ئوميديكه وه، جوان، به دهوام، دهه نده، دلوفان. له كاتى برسيتى و
 لافاوه كاندا، له كاتى بيتاراني و تينو تيدا، تا چوكه كانم شل ده بن، تا جه ستم
 به لادا ديت، تا دلم له ليدان ده كه ويټ، گوراني ده چرم و سه ماي بو ده كه م.
 نه فسي خوځم ده شكنم و وردوخاشي ده كه م تا له گه رديله يه كي زياتر هيچى تر
 نه بم، تا له بوشاييه كي ته واودا ده بم به په وته نيه كه، له نه اندازياريه مه زن و
 نايابه كه يدا ده بم به بينموو ديكي بينموود. به پيزانين و خوشحالييه وه ده ست له
 پيدا هه لگوتنى مه زنى و به خشنده يى نهو هه لئاگرم. بو هه موو نهو شتانه ي پيى
 به خشيووم و لئى قه دهغه كردووم، سوپاسى ده كه م، چونكه هه ر خوى ده زانيت
 چى له قازانجى مندايه.

كاتى له ليسته كه مدا ريسايه كي ترم بېر كه وته وه، شه پوليك له به خته وه رى
 و ئوميدى نوئ پرى كردم. مروق له نيو ئافه ريده كانى خودادا شوينيكى
 تاقانه ي بهر كه وتووه، چونكه خوداي به رز و بالا ده فهرمويت (ونفخت فيه من
 روحى) له روحى خوځم گيانم وه به ردا كرد). هه موومان به بى جياوازي
 دروست كراوين تا له سه ر زه وي بينه جيگره وهى خودا. له خوټ بېرسه چه ند
 جار وهك جيگره وهى نهو په فتارت كردووه، له كاتيكا گه نه وهت كرديت؟

ئەو بېنەو يادى، ئەركى ھەريەكىكمەنە كە پۇخى خودايى لە ناخى خۇيدا بدۇزىتەو، تا بەپىتى ئەو بۇى.

ئايىنپەرورە دەمارگىرەكان لەجىياتى ئەوئى خۇيان لە عەشقى خودادا بتوئىننەو و بەرەنگارى نەفسى خۇيان بېنەو، دژايەئى كەسانى تر دەكەن و شەپۇل لەدوای شەپۇل ترس دەخەنەو. بە چاويكى توقىوئە دەپوانسە ھەموو گەردوون، بۇيە ئەوئى ئەوان باسى دەكەن خەلكى لىيان دەترسىت. كاتى زەمىنلەرەيەك، يان بىيارانىيەك، يان كارەساتىك پرودەدات، ئەمە بە نىشانەى توورەيى خودا دادەنئىن، وەك ئەوئە خودا نەيفەرموويىت (ان رحمتى سبقت غضبى - بەزەيىم پىش توورپىم كەوتوئە). كاتى بەوای ھەر شتىكەوئە يىت توورە دەبن، پىيان وايە كە خوداى سوپاسكرار و بالا لەجىياتى ئەوان دىتە نۆوانەو و تۆلەيان بۇ دەكاتەو. ئىدى بەردەوام ژيانيان پەر دەبىت لە دۇخى ناخۇشى و دوژمنكارى و پرو بكنە ھەر شوئىتك، توورەيىيەكى ئەستور وەك ھەورىكى رەش دوايان دەكەوئىت و پابردوو و بانەپۇژيان تارىك دەكات.

لە پروابووندا شتى ھەيە وا لە بنيادەم دەكات كە نەتوانىت دارستان ببىنىت، چونكە تەنھا درەخت دەبىنىت. ئايىن بە ھەموو بوونىكىيەو كەلى لە بەشە بچووكە پىكەنەرەكانى مەزنتەر و قوولترە، گەرەكە ھەر پىسايەك لە چوارچىوئەى تىكرای پىساكاندا بخوئىرتەو. ئىدى پىسا تەواوكانىش لە گەھەردا ون دەبن.

دەمارگىرەكان لەجىياتى ئەوئى لە گەھەرى قورئان بگەپىن و وەك گشتىك وەرىبگرن، ئايەتىك يان دوان وەك خۇى وەردەگرن و گرىنگى بەو فرمانە خودايىانە دەدەن كە لەگەل شىوازى ئەو بىرکردنەو و ئاوەزەيان ھەماھەنگە كە ترس ھىلانەى تىدا كردوو. واز لەو وەبىرھىتانەوئەش ناھىتن كە لە پۇژى پەسلاندا ھەموو مەروۇف ناچار دەكرىن تا بەسەر ئەو پردەدا بپەرنەو كە لە موو بارىكتەرە و لە شمشىر تىژترە. ئەوسا ئەو گوناھبارانەى كە ناتوانن لە پردەكە بپەرنەو، بەردەبنەو و دەكەونە قوولايى دۇزەخەو و ھەتاهەتايە ئازار دەكىشن، بەلام ئەوانەى بە خوداپەرستى ژيانيان بەرى كردوو، دەتوانن تا ئەوسەرى پردەكە بپۇن، ئىدى بە ميوئە بەلەزەت و

ئاوى سازگار و حۆرى خەلات دەكرين. بە كورتى دەربارەى پۇژى پەسلان
ئەمە بىر كىردنە وەيانە. لە ژياندا ھەموو خەيالان لەسەر ترس و پاداشت و ئاگر
و ميوە و فريشتهكان و شەيتانەكان چىبوو و تەوہ. بىوچان بۇ بانە پۇژىك
ھەلەدەن تا بىسەلمىنن كە ئىستا ئەوان كىن، ئاوماش خودايان
بىرچوو و تەوہ! تۆ بلىيت لە چل پىساكە ئەم پىسايە نەزانن؟ كە دەلىت: وا
ئىستا دۆزەخ لىرەيە، ھەروەھا بەھەشتىش ھەر لىرەيە. واز لە بىر كىردنە وەى
ترسى دۆزەخ و خەون بىنن بە بەھەشتە وە بىنن، چونكە لەم ساتەدا
ھەردوو كيان بەتەواوى ھەن. ھەر كاتى خۆشەويستى لە دلماندا بىت، بەرەو
ئاسمان ھەلەدەكشىن، ھەر كاتى كىش پق يان ئىرەيى لە دلماندا بىت، يان
دژايەتتى يەككە بگەن، ئەوا يەكسەر دەكەوينە نىو ئاگرى دۆزەخەوہ. ئەمە
پىساي بىستوپتەجەمىنە و ئاوما دەلىت.

ئايا دۆزەخىك لە چىشتى ئەو ئازارە خراپتر ھەيە كە مەروڤ لە قوولايى
ويزدانىيە وە ھەست بكات گوناھىكى كردووە، گوناھىكى گەرە؟ لەو كەسە
بپرسە، ئەو پىت دەلىت كە دۆزەخ چىيە. ئايا بەھەشتىك لەو خىروفەرە باشتر
ھەيە كە لەو چركەساتە دەگمەنانەى كۆمەكانى گەردوون دەكرىنە وە و ژيان
دەرژىتە سەر مەروڤ و ھەست دەكات ھەموو نەپتىيەكانى نەمرىي پىيە و
بەتەواوى لەگەل خودادا يەكى گرتووە؟ لەو كەسە بپرسە ئەو پىت دەلىت
بەھەشت چىيە.

ئەم ھەموو نىگەرانىيە بۇ ئەو بانە پۇژە خەيال كىردەيەى كە دواى ژيان
پوودەدات لەپاي چى؟ بە تايبەتتى كاتى ئەو چركەساتە دەبىتە تاقە زەمەنىك
كە بەراستى و بە شىوہەيەكى تەواو لە ژيانماندا ھەست بە بوون و نەبوونى
خودا دەكەين؟ سۆفییەكان لە ترسى سزاي ئاگرى دۆزەخ و ئارەزووى خەلات
و پاداشتى بەھەشت خودايان خۆش ناوئ، بەلكو تەنھا لە خۆشەويستىيەكى
پاكەوہ خودايان خۆش دەوئ، خۆشەويستىيەكى بىگەرد و ئاسان و نەلەوتاو
و بىبەرژەوہندى.

عەشق ھۆيە، عەشق ئەنجامە.

كە عەشقى خودا دەبىت، كاتى ھەموو بوونە وەرەكانىت لە پىناو ئەودا
خۆشويست، ئىدى لە ساىەى ئەو وەوہ ھەموو دابەشبوونەكان دەتوینە وە و ون

دهبن. ئىدى لىرەوۈ شتىك نامىنىت پىي بوترى (من) و ھەموو ئەوۋى پىي
 دەگىت برىتيە لە سەرەتايەكى گەورە و ھەموو بوونت دەگرىتەوۈ.
 پىش چەند پۇژى من و پۇمى بىرمان لەم شتانه دەكردەوۈ، لەپر
 چاۋەكانى نوقاند و ئەم دىرانەى بە دەمدا ھات:
 'نە كرىستيانم و نە جوولەكە و نە موسلمان، نە بوودايىم و نە ھندۇكى،
 نە سۇفيم و نە زەن. نە سەر بە ھىچ ئايىنىكم و نە ھىچ سىستەمىكى
 پۇشنىرى. نە پۇژەلاتىم و نە پۇژئاۋايى. شۈينى من ناشۈينە،
 شۈينەۋارىكى ناشۈينەۋارە'.
 پۇمى پىي واىە ناكرى بىتتە شاعىر، بەلام لە ناۋەۋەيدا شاعىرىك ھەيە،
 شاعىرىكى ناياب و وا ئىستا دەردەكەۋىت!
 بەلى پۇمى راست دەكات، ئەو نە سەر بە پۇژەلاتە و نە سەر بە
 پۇژاۋايە، ئەو سەر بە مەملەكەتى عەشقە، ئەو سەر بە مەعشوقە.

ئىلا

نۇرنامبۇتون، ۱۲ى حوزىران ۲۰۰۸

بە كۇتايىھاتنى خويندەنەۋەى رۇمانى (كفرى شىرىن)، ئىلا دەستى بە دوا پىداچوونەۋەى راپۇرتەكەى كرد. ھەرچەندە پەرۇش بوو لەگەل عەزىزدا باسى وردەكارى رۇمانەكە بكات، لى ھەستى پىشەى كاركردن رىگەى ئەۋەى پى نەدا، چونكە پىش تەۋابوونى كارەكە ئەۋە نەشیاو بوو، تەننەت بە عەزىزى رانەگەياند كە دواى ئەۋەى لە خويندەنەۋەى رۇمانەكە بوۋەۋە، دانەيەكى لە چامەكانى رۇمى كرىۋە و ھەموو شەۋىك بەر لەۋەى بنوئىت ھەندىكى لە چامەكان خويندەۋەتەۋە. توانى بە شارەزايىۋە مەۋداى نىو كاركردى لەسەر رۇمانەكە و ئەۋ نامانەى بۇ نووسەرەكە دەنىۋوسى بگۇنجىت، لى لە دوانزەى حوزىراندا شتى رۋوى دا، مەۋداى نىۋان ھەردوۋكىانى شلەقاند.

ئىلا تا ئەمۇق وىنەى عەزىزى نەدىبوو، چونكە لە سايدەكەيدا لەسەر تۇرى ئىنتەرنىت وىنەى نەبوو و نەشى دەتوانى لە خەيالى خۇيدا وىنەكەى وىتابكات. سەرەتا چىزى لەۋ ئالۋزىيە ۋەردەگرت كە نامەى بۇ پىاۋىكى بى دەموچاۋ. دەنۋوسى، لى وردەۋردە ئەۋ ئارەزوۋەى زىادى دەكرد كە وىنەى دەموچاۋىك لەگەل نامەكاندا بىنىت، بەلام ئەۋ داۋاى وىنەى ئىلاى نەدەكرد، بۇيە ئەمەى زۇر بە لاۋە سەير بوو.

ئىلا وىنەيەكى خۇى بۇ نارد، لە وىنەكەدا لەگەل سەگە سىپىرىتىدا لە بەلەكۇنەكە ۋەستابوو و جلىكى شىنى كەمى تەنگى لە بەر بوو و شوئىنە

هه‌ستیاره‌کانی جه‌سته‌ی دهر‌خستبوو. له‌ وینه‌که‌دا زهرده‌خه‌نه‌یه‌کی به‌سه‌ر لی‌وه‌وه‌ بوو، زهرده‌خه‌نه‌یه‌ک تیکه‌ل له‌ دوودلی و خۆش‌حالی. وه‌ک ئه‌وه‌ی خۆی به‌ سه‌گه‌که‌وه‌ گرتییت، به‌ په‌نجه‌کانی توند قه‌ره‌ویته‌ی سه‌گه‌که‌ی گرتبوو. ئاسمان تیکه‌له‌یه‌ک له‌ په‌نگی زیوی و ئه‌رخه‌وانی له‌سه‌ر خۆی و سه‌گه‌که‌ی دروست کردبوو. ئه‌م وینه‌یه‌ له‌ هه‌موو وینه‌کانی تری جوانتر بوو، به‌لام شتیکی پۆحیی تیدا بوو که‌ له‌ پۆژی په‌سلانه‌وه‌ نزیک بوو، یان خۆی ئاواتیکی وای ده‌خواست. ئیلا بۆی نارد و ده‌ستی به‌ چاوه‌پوانی کرد. مه‌به‌ستی ئه‌وه‌ بوو داوای له‌ عه‌زیز ده‌کرد تا وینه‌ی خۆی بۆ بنیتریت.

ئه‌وه‌بوو وینه‌که‌ی خۆی نارد.

کاتی ئیلا ئه‌و وینه‌یه‌ی بینی که‌ عه‌زیز ناردبووی، به‌ خۆی گوت بیگومان له‌ یه‌کیک له‌ ولاتانی پۆژه‌هلانی دوور گیراوه‌، ولاتی که‌ ئه‌و قه‌ت نه‌یبینیوه‌. عه‌زیز له‌ وینه‌که‌دا به‌ ژماره‌یه‌ک مندالی قز په‌شی ولاته‌که‌ ده‌وره‌ درابوو. کراسیکی په‌ش و پانتۆلیکی په‌شی له‌ به‌ر بوو، بی جورم بوو، لووتی تیز بوو، پرچه‌ په‌ش و ورینه‌داره‌که‌ی تا سه‌ر شانەکانی هاتبووه‌ خوار. چاوه‌کانی زوموردی بوون و هیزیان لی‌ هه‌لده‌قولا، هه‌ستی کرد شتیکی تریشی وه‌ک جۆره‌ میهره‌بانیه‌کیان تیدایه‌. حه‌لقه‌یه‌کی بچووک له‌ یه‌ک له‌ گوینیه‌کانی کردبوو، له‌گه‌ل ملوانکه‌یه‌که‌دا که‌ شیوه‌که‌ی باش دیار نه‌بوو. له‌ قالایی وینه‌که‌دا ده‌ریاچه‌یه‌کی زیوین درێژ بووبوووه‌ و به‌ گژوگیای درێژ ده‌وره‌ درابوو. له‌ یه‌ک له‌ سووچه‌کانه‌وه‌ سیته‌ری شتیکی یان که‌سێک له‌ ده‌ره‌وه‌ی چوارچێوه‌ی وینه‌که‌ ده‌بینرا.

ئیلا ده‌ستی به‌ ته‌ماشاکردنی پیاوه‌که‌ی ناو وینه‌که‌ کرد و له‌ هه‌موو ورده‌کارییه‌کانی وردبووه‌وه‌. هه‌ستی کرد که‌ ده‌یناسیت و له‌ شوینیکی دیویتی. به‌ پاده‌یه‌کی سه‌یر ده‌یتوانی سویند بخوات که‌ پێشتر بینویتی.

له‌پر زانیی.

که لیکچوونیکى زۆر له نىوان شه‌مسی ته‌وریزی و عەزیز. ز. زاهارادا هه‌یه. ته‌واو به‌و شیوه‌یه بوو که وه‌سفی شه‌مسی ته‌وریزی کردبوو پیش ئه‌وه‌ی بۆ دیداری پۆمى پروبکاته قۆنیا. ئیلا له‌ خۆی پرسى ئاخۆ عەزیز که باسى ئه‌و که‌سیتییه‌ی کردووه، پشتی به‌ سیمای ئه‌و به‌ستووه. په‌نگه وه‌ک نووسه‌ریک ویستیتی وه‌ک خودا چۆن له‌سه‌ر شیوه‌ی خۆی بنیاده‌می دروست کردووه، ئه‌میش که‌سیتییه ته‌وه‌ره‌یه‌که‌ی له‌سه‌ر شیوه‌ی خۆی دروست بکات.

له‌و ده‌مه‌یدا که بیرى له‌وه ده‌کرده‌وه، ئه‌گه‌ریکی تریشى به‌ خه‌یالدا هات، ئه‌ویش ئه‌وه بوو ئایا پێی تێده‌چیت که شیوه‌ی راسته‌قینه‌ی شه‌مسی ته‌وریزی وه‌ک له‌ کتێبه‌که‌دا وه‌سفی کردووه، ته‌واو ئاوها بووینت، ئه‌مه‌ش وا ده‌گه‌یه‌نینت، په‌نگه به‌ پێکه‌وت لیکچوونیک له‌نىوان دوو پیاویدا په‌یدا بووینت که نزیکه‌ی هه‌شتسه‌د سال نىوانیانه‌؟ ئایا ده‌کرێ ئه‌م لیکچوونه به‌ مه‌به‌سته‌وه نه‌بووینت، به‌لکو په‌نگه له‌ سه‌رووی تێگه‌یشتنی نووسه‌ره‌که‌وه بووینت؟ ئیلا چهند بیرى له‌م کێشه‌یه ده‌کرده‌وه، گومانى ئه‌گه‌رى پێکه‌وه‌به‌ستنى نىوان شه‌مسی ته‌وریزی و عەزیز. ز. زاهارای له‌ لا زیاترده‌بوو و له‌ سه‌رووی شینوازی ساده‌ی فێلى ئه‌ده‌بیه‌وه بوو.

ئهم دۆزینه‌وه‌یه دوو کاریگه‌ریی چاوه‌پواننه‌کراویان له‌سه‌ر ئیلا هه‌بوو، یه‌که‌میان ئه‌وه بوو هه‌ستی کرد پێویسته‌ بگه‌ڕێته‌وه سه‌ر پۆمانی (کفری شیرین) و به‌ چاویکی جیاوازه‌وه دووباره‌ بیخوینته‌وه و ئه‌م جاره‌یان نه‌ک له‌پای تێگه‌یشتنی چیرۆکه‌که‌، به‌لکو بۆ ئه‌وه‌ی نووسه‌ره‌که‌ بدۆزێته‌وه که له‌ پشت شاکه‌سه‌که‌وه خۆی هه‌شارداوه، مه‌به‌ستیشی ئه‌وه‌بوو عەزیز له‌ شه‌مسی ته‌وریزیدا ببینیت. دووه‌میان ئه‌و تا ده‌هات دلبه‌ندى عەزیز ده‌بوو، بۆیه ده‌یه‌ویست بزانی‌ت که ئه‌و کێشه‌؟ به‌سه‌ره‌اتى چیه‌؟ له‌ نامه‌یه‌کی ئه‌لیکترۆنیی پێشوو، پێی گوتبوو که ئه‌و ئۆسکۆتله‌ندییه، لى ناویکی

پوڙهه لاتییانه ی هه یه - عه زیز؟ ئایا ئه مه ناوی راسته قینه ی خو یه تی؟ یان
 ناو ینکی سوفیانه یه؟ ئه ی سوفیگه رای ی بو ئه و چی ده گه یه نیت؟
 شتیکی تریش مژوولی کردبوو: له سه ره تادا هر ئه وه تا ئاره زووی
 ده جوولا، که چی ماوه یه کی زووی برد و ههستیکی وا داینه گرتبوو، بۆیه دوا ی
 چهنده چرکه یه ک، به هیز و سووربوون و سه رکه شانوه توانیی ئه و ههسته
 بناسیته وه که دایگرتبوو. ئیدی زانیی دلی به و پیاوه وه یه که له ناو وینه که دایه.
 ههستیکی ئه وهنده چاوه پواننه کراو و شه رماوه ر بوو، به راده یه ک وه ک
 ئه وه ی پیاوی ناو وینه که به ره و خو ی پای بکیشیت، خیرا لاپتۆپه که ی
 کوژانده وه.

پېپرسى جەنگاۋەر

قۇنيا، ۱۰ى تەمموز ۱۲۴۵

”بېرۋا بە كەس مەكە، پۇلە پېپرس، مامم گوتى، چۈنكە لە دىيادا خراپەكارى پەرەى سەندوۋە. وتىشى تاكە پۇژگارى باش سەردەمى زىپىنى محەمەدى پەيامبەر (دروودى خۋاى لى بىت) بوو. دۋاى كۆچى دۋايى ئەو، ھەموو شىئى لىژبوۋەو ۋ ئەو شوپنەى لە دوو كەس زىاترى لى بوو، بوو بە مەيدانى جەنگ، بەلام ئايا لە سەردەمى پىغەمبەرىشدا جەنگ ھەلنەگىرساۋە؟ ئاخىر جەنگەكان كرۇكى ژيانن.

شىز شور ھەلدەلووشىت، باشووكە كەلاك لرف دەكات و تەنھا ئىسكە پۈوتەكەى دەھىلپتەو. سروشىت بىبەزەببە، ئىدى لەسەر زەوى بىت يان لەناو دەريا يان لە ھەوا، لە تاقە پىگەيەك زىاتر لە بەردەم ھەر بوونەو ھەرىكدا نىبە تا بتوانىت لە ژياندا بىمىنپتەو: ئەویش ئەو ھەبىت لە دېرندەترىن دوژمەنت زىرەكتر و بەھىزتر بىت، جا بۇ ئەو ھەى لە ژياندا بىمىنپتەو دەبىت بجەنگىت. بە سادەبى ھەموو شتەكە ئەمەيە.

گەرەكە بجەنگىن، تەننەت ساۋىلكەترىن كەس پىيى واىە لەم پۇژ و سەردەمەماندا جگە لەو ھە پىگەيەكى تر نىبە. ئەو پىنج سالا شتەكان ئاراستەيەكى خراپىيان گرتوۋە. كاتى جەنگىزخان بۇ گفتوگۈى ئاشتەوايى سەد نىردەى خۋى نارد، ئەو بوو ھەموويان كوژران، ئىدى جەنگىزخان بوو بە تۈپەلى ئاگرى توۋرەيى و جاپى شەپى بەسەر ئاشتىدا دا. كەسىك نەيزانى ئەم نىردانە چۈن كوژران و لەبەر چى. ھەندى كەس گومانى ئەو دەكەن كە جەنگىزخان خۋى فەرمانى كوشتنى ئەو نىردانەى دەرکردوۋە كە ناردوۋنى، تا بىيانۋى ھەلگىرساندنى ئەم جەنگە نەفرىنەى بکەۋىتە دەست. پەنگە ئەمە

پاست بیت، له گهل ئه وه شدا كه س نازانیت، لی ئه وه ی من دهیزانم ئه وه یه دواى پینچ سال مه غول په لامارى تیکرای هریمی خاوه رشارى دا و پپی خراپه کاریان له هر شویینک دابنایه کولیان ده کرد و مهرگیان تیدا ده چاند. پینش دوو سال مه غول هیزه سه لجووقیه کانیان له کوسیداغ به زانده و سولتانیان خسته ژیر ده سه لاتی خویانه وه و

ناچاریان کرد باجیان پی بدات. تاقه هویه ک وای له مه غوله کان کرد که له ناومان نه بهن ئه وه بوو ده یانه ویست به زیندوویی بمینینه وه تا ملکه چیان بین.

پهنگه هر له نه زله وه جهنگ هه بوو بیت، به لای که مه وه له وساو هه که قابیل هابیلی برای کوشت، لی میژوو شتیکی له وینه ی سوپای مه غولی به خویه وه نه دیوه. شاره زاییان له به کاره ی تانی چه ندین چه ک هه بوو، که هه ریه که یان بۆ مه به سستیکی تاییه تی دروست کرابوو. هه موو سه ربازانی مه غول چه کدار بوون و ئه م چه کانه یان پی بوو: دارده ست، پاچ، شمشیر، قه مه که جوړه تیریکیان پتوه بوو زریی ده سمی و ده ی توانی دپیه که به ته وای بسووتینیت و قوربانیه کانی ژه هراوی بکات، یان په قترین ئیسکی جه سته ی مرؤف کون بکات. جوړه تیریکیان هه بوو وژه ی ده هات و له تیپیکه وه بۆ تیپیکی تر وهک ئامازه به کاریان ده هیتا. مه غوله له خودا نه ترسه کان به م شاره زاییه جهنگیه پیشکه وتوانه وه به هر شار و شاروچکه و گوندیکدا تیپه پریان، په لاماریان ده دا و خه لکه که یان له نیو ده برد، ته نانه ت شاریکی دیرینی وهک بوخاریان کرده کومه لی داروپه ردوو. ئاخو خو هر مه غوله کان کیشه نین، به لکو قودسیش کیشه یه و گهره که له خاچه رسته کان وهری بگرینه وه. ئه مه سه رباری فشاری بیژنتیه کان و ململانیی نیتوان شیعه و سونته. ئاخو کاتی له هه موو لایه که وه به دوژمنی درنده ده وره بدرین، ئیدی چون له مه ترسییان ده خه له سین؟

له بهر ئه وه ی رقم له که سانی وهک پۆمیه، ئیدی لام گرینگ نییه که خه لکی چه ند پیزی ده گرن و به مه زنی ده زانن. من پیم وایه ترستوکه و ته نها ماکی ترسنوکی بلاوده کاته وه، پهنگه له رابردوودا زانایه کی ئایینی باش بوو بیت، به لام ئیستا که وتوو ته ژیر کاریگه ری شه مسه وه، ئه و زورزانه

خراپه کاره. ئاخر دوژمنانی ئیسلام ئاموژگار ییه کانی پومی چون پیشان دهدهن؟ ئه داوای ئاشتیی و خوړاده سترگدن و ملکه چی دهکات.

هق براکه م، بهرگه ی بازار بگره.
خوت له ژههری ئاره زووه کانت بپاریزه
ئاسمان بهرانبهر جوانیت داده چه میتوه
گره ئهوت کرد... ئهوا دپک ده بیته گول و
له گول ههردوو دنیا دا ده دره وشیتوه

پومی بۆ ئهوه ئاموژگار یمان دهکات تا دهسته پاچه بین، وا له موسلمانان دهکات له میگه له مه پیک زیاتر نه بن و بهسته زمان و شهرمن بن. ده لیت هه ر پیغه مبه ریک شوینکه وتووانی خوی هه یه و هه ر کۆمه لگه یه کیش پوژگاری خوی هه یه. سه رباری په یقی (عه شق)، وا دیاره په یفگه لیکه ی بهرخی وهک ئه مانه یشی هه یه (ئارامگرتن) و (هاوسهنگی) و (خوړاگری). گه ر شته که به دهستی ئه و بیته، ئهوا هه موومان چوارمشقی له ماله کانی خو ماندا لئی داده نیشین و چاوه پی ده که یین تا به دهستی دوژمنه کانمان سه رده بردریین، یان تا کاره ساتیکه دیکه مان به سه ر دیت. من دلنایم داوی ئه وه دیت و ته ماشایه کی خیرای کاو لکار ییه که دهکات و ناوی لیده نیت (فه پ)، ئاخر هه ندی بیستوو یانه گو توو یه تی: کاتی سوخته خانه و مزگوت و شوینی بانگدان برووختیرین، ئه وسا ده رویتشه کان ده توانن کۆمه لگه که یان بنیاد بنین. ئه ری ئه م وته مانای چیه؟

که له شته که ورد ده بیته وه، ده بینیت تاقه هو کاریک پومی له م شاره جیگیر کرد، ئه وه بوو چه ند ده یه یه ک له مه و بهر ژماره یه ک له زانایان و دهوله مەندان داوه تنامه یه کی کراوه یان له سولتانی سه لجووقیه وه پیگه یشت و یه کی له وانه باوکی پومی بوو، ئیدی خیزانه که ی ئه فغانستانی جیه یشت و په نای هپنایه بهر ئه نادۆل. به م جوړه خانه واده که ی پومی که له سایه ی خیر و خو شیی و ئارامی و دهوله مەندی و ناز هه لگیراویدا بوو، ئه فغانستانی جیه یشت که ئه وه ده مه ئاژاوه ی تیکه وتبوو، ئیدی به ره و باخه کانی قونیای ئارام و ئاشتیخواز هات. که میژوو یه کی ئاوه ات له پشته وه بیته، ئاسانه ده رباره ی لیئورده ییش وتار به دیت!

چەند رۆژ ئى لەمەوبەر چىرۆكىكم بىست كە دەلىت گوايا شەمسى تەورىزى لە بازار قسەى بۆ كۆمەلە كەسىك كىرەووە و وتووەتى كە عەلى خەلىفەى پىغەمبەر و يەكئى لە هاوەلانى شەرى لەگەل گاورىكى دپندەدا كىرەووە، شەپەكەى نىوانيان درىژە دەكىشەت. لە كۆتايىدا رەزاي خواى لى بىت بەسەر دوژمنەكەيدا سەردەكەوئەت و گاورەكە دەكەوئەتە ژىر پىنى عەلى كۆپى ئەبى تالىبەو و برىندار دەبىت. عەلى شمشىزەكەى بەرز كىرەبووە و خەرىكبوو دايووەشىنىت و بىكوژىت، گاورەكە تفىكى لە عەلى كىرە. ئەو بوو وازى لى هئنا و دەستى لە كوشتنى هەلگرت. كە هۆى ئەو هئنا لى پرسى، گوتى: من لە پىناو خودادا لەگەلیدا دەجەنگام، كاتى تفى لە دەموچاوم كىرە، هەستم كىرە كە من دەموئى تۆلەى خۆمى لى بكەمەو، بۆيە وازم لى هئنا. بەم جۆرە عەلى پىاوەكەى ئازاد كىرە. ئەمە زۆر كارى لە گاورەكە كىرە، ئىنجا بە ئارەزووى خۆى بوو بە موسلمان و بوو بە يەككىك لە شوپىنكەوتوانى عەلى.

دىارە شەمسى تەورىزى حەزى لەم جۆرە چىرۆكەى، بەلام لەم چىرۆكەدا دەبەهوى چ پەيامىك بكەيەنىت؟ بەئىت تا كافىرەكان تىف لە چارەت بكەن! من دەلىم چ كافىر يان هەر كەسىكى تر بىت، مەگەر بەسەر لاشەكەمدا بىرات، ئەگىنا كەس ناتوانىت تىف لە دەموچاوى پىپرسى جەنگاوەر بكات.

ئىلا

ئورتامبىتون، ۱۲ى حوزيران ۲۰۰۸

پۇعەزىزى خوشەويست

پىم دەلىيت كە من شىتم، لى شتىك ھەيە دەمەوى لىتى بېرسىم: ئايا تو
شەمسىت؟

يان پىچەوانەكەي راستە؟ ئايا ئەو شەمسە ھەر خوتىت؟

دلسۆزت

ئىلا

* * *

ئىلاى ئازىزم

شەمس بوو بە مايەى ئەوہى كە رۆمى لە پياوئىكى ئايىنى ناوخويىەوہ
بگۆرپىت بۆ شاعىر و سۆفىيەكى ناودارى جىھانى.

سەيد سامىد پىتى دەوتم: "تەنانەت گەر كەسىكى وەك شەمسىشمان
دەست بگەوئىت، ئەى كەسىكى وەك رۆمىمان لە كۆئ دەست دەگەوئىت؟".

لەگەل رېزىمدا

عەزىز

* * *

عەزىزى قەدرگران

ئەو سەيد سامىدە كىتە؟

جوانترىن سلاو

ئىلا

* * *

ئىلاى خوشەويست
ئەو چىرۆكىكى درىزە. ئايا بەپاستى دەتەوى بزانيىت؟
سلاوى گەرمم
عەزىز

* * *

عەزىزى بەھادار
ھىشتا كاتىكى زۆرم بەدەستەوہ.يە.
لەگەل خوشەويستىم
ئىلا

رۆمى

قۇنيا، ۲۷ ئابى ۱۲۴۵

بە خەيالىدا دىت كە ژىانت پېر شانازىيە، لىپاولىيە، بى كەموكوورپىيە، تا كەسىك سەرھەلەدات و وات لىدەكات لەو بەئاگا بېتتەو كە لەو ماوھە چىت ون كىردبوو. مېنا ئاوينتەيەك كە شتىكى نادىارت پىشان بدات، نەك ھەر ئىستا، بەلكو لە پۇختا بۇشايىەكت پىشان بدات _ ئەو بۇشايىەى چاوت لە بىنىنى دەپۇشى. پەنگە ئەو كەسە خۇشەويستىك بىت، يان ھاوپىيەك يان مامۇستايەكى پۇخى بىت، پەنگە مندالىك بىت و پىويستە خۇشەويستى و سەرپەرىشتى پى بېخەشەرى. گرېنگ ئەوھە ئەو پۇخە بدۇزىتەو كە تەواو كەرى پۇخى خۇتە. ھەموو پىغەمبەران ھەمان ئەم ئامۇزگارپىيەيان پىشكەش كىردوۋە: ئەو كەسە بدۇزەرەو كە دەبىتە ئاوينتە! بەش بە ھالى خۇم ئەو ئاوينتەيەى من شەمسى تەورىزىيە، كاتى ھات واى لىكردم تا لە قوولايى و پىچەكانى پۇخمدا بگەرىم، چۈنكە من راستىيە بىچىنەيەكەى خۇم نەدۇزىبوۋەو: لەگەل ئەوھى من لەدەرەو زانايەكى سەر كەوتو بووم، لى ھەستم بە تەنھايى دەكرد و لە ناوھەى خۇمدا ھىچ شتىكم بەدى نەھىتابوو.

وا ديارە مېنا چەندىن سالت بە كۆكربنەوھى فەرھەنگىكى تايىتە بەسەر بىردىت، ھەر چەمكىت پى گرېنگ بوويىت پىناسەت كىردوۋە، ۋەك (پاستى)، يان (بەختەوھى)، يان (جوانى). ئىدى لە ھەر ۋەرچەرخانىكى ژىانتدا بۇ ئەم فەرھەنگە گەراويتەتەو، لى كەم وا بوو ھەستت بە پىويستىبونى گەران لە پىشەكپىيە لۇزىكىيەكان كىردىت. ئىدى كەسىكى نەناس دىت و فەرھەنگە

به نرخه که ت لیده سه نیت و فرپی ددهاته لاوه و پیت دهلیت: پیویسته هه موو
ئهو پیتاسانه ی داتناون، دووباره پیتاسه یان بکه یته وه. کاتی ئه وه هاتووه که
هه موو ئه وه ی ده یانزانیت له بیر خوتیان ببه یته وه.

له بهر هویه ک که عه قلت بری ناکات، به لام بق دلت پروون و ناشکرایه.
قایل مه به به وه ی کردووته، یان به مایه پووچی مه زانه، به لکو به خوشحالییه وه
به دهم ویسته کانییه وه بچو، شه مسیش هر ئه مه ی به من کرد.
هاورپییه تییه که مان فیری زور شتی کردم، لی له هه مووی گرینگتر ئه وه بوو
فیری کردم هه موو ئه وانه له بیر خۆم ببه مه وه که دهمزانی.

کاتی که سیکت به م راده یه خوش بو، پیت وایه هه موو ئه وانه ی
ده ورو به ریتش خوشیان ده وئ و به شداریی خوشی و گه شییه که ت ده که ن، لی
کاتی ئه وه نایه ته دی، تووشی سه رسو پرمان ده بیت و هه ست ده که یه که ئه وان
سووکایه تی و غه دریان لیکردوویت.

ئاخر چون داوا له خیزانه که م و دوسته کانم بکه م ئه وه ی من ده بیینم
ئه وانیش بیبین؟ چون بتوانم وه سفی ئه و شتانه بکه م که هه سته مه بتوانم
وه سفیان بکه م؟ چونکه شه مس ده ریای میهره بانی و فره ی منه، شه مس
حه قیقه ت و بروای منه و ناوم ناوه پاشای پاشاکانی رۆح. ئه و کانیای ژیانمه
و دره ختی کاژی لقو پۆ پداری سه نگین و هه میشه سه وزی منه، هاوپییه تییه
ئه و له خویندنه وه ی چواره می قورئان ده چیت - سه فره یکه ته نها له ناوه وه
هه سته پیدکرئ و قه ت له دهره وه هه سته پین ناکرئ.

بۆ به دبه ختی زۆربه ی خه لکی خه ریکی واته وات و پرو پاگهنده ن، پیتان
وایه که شه مس ته نها ده رویشیکی ره قتار سه یره و گوته و ره قتاره
سه یره کانیشی کفریکی ته واون، هه روه ها به که سیکی ده مده می داده نین و
گوا یا نابیت بروای پین بکرئ، لی به لای منه وه نمونه یه که له خوشه ویستی و
له هه موو شوینه جیاکانی گه ردووندا له جووله دایه، هه ندی جار به ره و دواوه
ده کشیته وه تا پارچه په رتبه وه کان کۆبکاته وه و بیانخاته وه سه ر یه ک. بری

جاری تر ده ته قیته وه و پارچه پارچه ده بیټ. دیداریکی ئاوها ته نها یه ک جار،
هر سیوه شت سال جاریک له ته مه ندا پرووده دات.

له وساوو که شه مس ها توو ته نیتو ژیا نمانه وه، خه لکی لیم ده پرسن ئه وه ی
له ودا دیوته، ئه و له چیدا له خه لکی تر جیا یه، به لام وه لامیک بۆ ئه م پرسیا ره یان
نادۆز مه وه. له کۆتاییدا ئه وانه ی ئه م پرسیا ره ده که ن، ئه وه خۆیا نن که لیتی
تینا گن، لئ ئه وانه ی لیتی تیگه یشتوون قه ت ئه م پرسیا ره نا که ن.

ئو کیشه یه ی که خۆمی تیدا ده بینمه وه، چیرۆکه که ی له یلا و هارون
ئه لپه شیدی خه لیفه ی ناسراوی عه باسیم دینیته وه یاد. کاتی بیستی که
شاعیریکی خه لکی و په وه ند تووشی داوی عه شقی له یلا بووه و له پینا ویدا
دین بووه و ناوی (مه جنوون - دین) ی لیتراوه، ئیدی خه لیفه په رۆشی ناسینی
ئو ئافره ته ده بیټ که مه جنوونی گه یاندووه ته ئه م راده ی کلۆلییه.

به خۆی گو ت ده بیټ ئه م له یلایه بوونه وه ریکی زۆر تاییه تی بیټ،
ئافره تیک بیټ له سه رووی هه موو ئافره تانی تره وه، په نگه ئه فسوونیکی وای
تیدا بیټ له جوانی و شوخیدا هه یچ ئافره تیک شان له شانی نه دات. ئه وه بوو
هه موو ئه و فیل و شیوازانیه ی که له نیتو کتیباندا باسکراون تاقیکرده وه تا له یلا
به چاوی خۆی ببینیت.

پۆژینکیان له یلایان بۆ کۆشکی هارون ئه لپه شید هینا، که پوو پۆشه که ی
لادا و ده موچاوی بینی، ههستی به نا ئومیدییه کی زۆر کرد. له یلا پیریژنیک یان
که مه ندامیک یان ناشیرینیک نه بوو، به لام هاوکات به و راده یه سه رنجرا کیش و
جوانیش نه بوو، ته نها ئافره تیکی ئاسایی بوو و خه وشیی خۆی هه بوو،
ئافره تیکی ساده و وه ک هه موو ئافره تانی تر بوو.

خه لیفه ههستی زهن به خه ساریی خۆی نه شارده وه و لیتی پرسى: 'ئه ری
تۆ ئه و ئافره ته ی که مه جنوون بۆی شیت و شهیدا بووه؟ ئه و شته چیه تۆی
کردووه به و ئافره ته ی مه جنوون بۆی دین بیټ، له کاتیکدا تۆ ئافره تیکی
خواساییت؟'

لڼوه کانی له یلا به زه رده خه نه یه ک کرانه وه و گوتی: 'به لڼ، من له یلام،
به لام تو مه جنوون نییت. جا بو ئه وهی ئه م مه ته له هه لیبتیت که ناوی عه شقه،
ده بی به چاوه کانی مه جنوون ته ماشام بکهیت'.

چون بتوانم هه مان مه ته ل بو خیزانه که م، یان براده ره کانم، یان فه قینکام
رافه بکه م؟ چون وایان لی بکه م تیښکه ن تا بزائن ئه وهی له شه مسی ته ورزیدا
هه یه، که ره که ئه وان به چاوه کانی مه جنوون ته ماشای بکه ن؟

نایا تا نه بیت به عاشق ږښکه یه که هه یه له واتای عه شق تیښکه یه؟
عه شق لڼکنا درېته وه، هه روه ها تا تییدا نه ژیت و ئه زموونی نه که یه،
هه ست به هه بوونی ناکه یه. هه رچه نده عه شق لڼکنا درېته وه، لی ئه وه هه موو
شتیک لڼکه دهاته وه.

کیمیا

قونیا، ۱۷ی ئاب ۱۲۴۵

بە پەرۆشەوێ چاوەڕێم دەکرد پۆمی بانگم بکات تا وانەم پێ بلیتەو، بەلام کاتی ئەوەی نەبوو. هەرچەندە وای لێهات وانەکانم لەدەست دەدا و هەستم دەکرد پشتگوێی خستووم، بەلام من لێی زویر نەبووم، پەنگە بەوای ئەوەوێ بێت خۆشم دەویست، یان پەنگە لەبەر ئەوە بوو بێت من لەوانی تر زیاتر دەمزانی چۆن بێردەکاتەو، لێ ئەوەی لە ناوەوەم وەک ئەوانی تر تووشی سەرسوڕمانی کردبووم، شەمسی تەوریزی بوو.

چۆن درەختی گۆلەبەرۆژە دوای خۆر دەکەوێت، چاوەکانی پۆمیش ئاوا دوای شەمس کەتبوون. خۆشەویستی نێوانیان ئاشکرا و بەهێز بوو، شتێکی یەکجار دەگمەن هەبوو کۆی دەکردنەو. ئیدی هەموو ئەوانەکانی لە مالهەدا بوون ئەو شتەیان بۆ قووت نەدەچوو، بە تاییبەتی عەلەدین کە چەندین جار بینیبووم بە توورپەییەو تەماشای شەمسی دەکرد. پەژارە کێرایشی گوشتی بوو، بەلام وشەیک لە دەمی دەر نەدەچوو. ئاوا هەموومان لەسەر بەرمیلێکی پڕ لە بارووت دانیشتبووین، سەیر ئەوە بوو ئەو هەموو ئالۆزییەکانی بەسەرماندا کێشایبوو شەمس لێی بەرپرسار بوو، کەچی ئاگای لێ نەبوو کە چی ڕووی داو، یان ئاگای لێ بوو و خۆی لێ کێکردبوو.

بەرانبەر بە شەمس لە لایەکەوێ هەستم بە دەر دەسەرییەک دەکرد، چونکە پۆمی لێ زەوت کردبووین، لە لایەکی ترەوێ پەڕۆش بووم زیاتر بیناسم. ماوەیەک بوو ئەم هەستە دژانە لە دەروونمدا لە مەلانییدا بوو. وا ئەمڕۆ ترسی ئەوەم هەیە کە هەندێ لە غایەکانم ئاشکرا کردبێت.

ئەم ئىۋارەيە قورئانە ھەلۋاسراۋەكەى سەر دىۋارەكەم ھىنايە خوارەۋە و
 بىرپارم دا خۆم بە تەنھا بىخوئىنمەۋە. لەمەوبەر پۆمى پەپرەۋى ئەو
 پىزبەندىيەى دەکرد كە ئايەتەكانى تىدا ھاتبۈنە خوارى، لى دواى ئەۋەى كە
 كەسەك نەبوو پىنمايىم بىكات و دواى ئەۋەى ژيانمان سەرەونخوون بوۋەۋە،
 بىنمىم ھىچ زىيانىك لە پىزبەندى نەكردنىدا نىيە، بۆيە ھەر وا لەخۆۋە
 لاپەرەيەكم كەردەۋە و چاوم بە يەكەم سوورەت كەوت، ئەۋىش سوورەتى
 (النساء - ئافرەتان) بوو، كە زۆر ھەزم لىي نەدەكرد، چونكە تىگەيشتنى ئەو
 ھەرمانانەى پەيوەندىيە بە ئافرەتەۋە ھەيە بۆ من زەھمەت و قورس بوو. چەند
 جارى سوورەتەكەم خوئىندەۋە، بىرم كەردەۋە كە داۋاى لىي بىكەم يارمەتىم
 بدات. ھەرچەندە پۆمى ئىدى وانەى پى نەدەۋتمەۋە، بەلام ھۆيەكەش نەبوو
 پىم لى بگىرىت تا پرسىياري لى بىكەم، بۆيە قورئانەكەم ھەلگرت و پووم كەردە
 ژوورەكەى.

كە پۆمىم لە ژوورەكەدا نەبىنى سەرم سۈرپما، بەلكو شەمس بىنى لە
 نزىك پەنجەرەكە دانىشتبوو و تەزىبىحاتى دەكرد و زەردەى خۇراۋا ختوۋەكەى
 دەموچاۋى دەدا. زۆر قۇز دىاربوو و دەموچاۋى خۆم لىي شارەدەۋە.
 پىم گوتى: "بىمبۈرە لە مەۋلانا دەگەپىم، دواى دىمەۋە".
 شەمس گوتى: "پەلەى چىتە؟ راۋەستە. دىارە بۆ ئىرە ھاتوۋىت تا
 دەربارەى شتى پرسىيار بىكەيت. پەنگە بىتوانم يارمەتەيت بىدەم".
 شتى نەبوو پىم لى بگىرىت تا پرسىياري لى نەكەم، بە دوۋزلىيەۋە وتم:
 "باشە، بە زەھمەت لەم سوورەتە تىدەگەم".

شەمس ۋەك ئەۋەى خۆى بدوئىنەت، ۋرەۋرىكى كرد و گوتى: "قورئان
 ۋەك بوۋكىكى شەرمە، ھەتا نەبىنەت كە تەماشاكەرەكەى لە ناخەۋە لەگەلدا
 نەرمونيان و بەسۆزە، چارشىۋەكەى لانابات، ئىنجا خۆى پاست كەردەۋە و
 پرسىي: "كام سوورەت؟".

گوتىم: "سوورەتى ئافرەتان. ھەندى ئايەتى تىدايە دەلەت پىاۋان لە ئافرەتان
 دەسەلاتدارترن، تەنەت دەلەت پىاۋان بۆيان ھەيە لە ھاۋسەرەكانى خۇيان
 بىدەن.....".

‘تایا شته که وایه؟’ شه مس به بایه ختیکی زیده پرویییه وه لیتی پرسیم، جا نازانم به پراستی بوو یان هه ولی وروژاندنی منی دهدا، که منی بیدهنگ بوو، ئینجا زه رده خه نه یه کی ناسک که وته سهر لیتی و هه ره بهر دهستی به خویندنه وهی تایه ته که کرد:

(الرجال قوامون على النساء بما فضل الله بعضهم على بعض وبما انفقوا من اموالهم، فالصالحات قانتات حافظات للغيب بما حفظ الله واللاتي تخافون نشوزهن فعظوهن وامجروهن في المضاجع واضربوهن فان اطعنكم فلا تبغوا عليهن سبيلا ان الله كان عليا كبيرا).

کاتی له خویندنه وهی بووه وه، چاوه کانی نوقاند و بهم شیوهیه دهستی به لیکدانه وهی تایه ته که کرد:

(پیاوان به ختیوکه ری ئافره تانن، چونکه خودا بژیویی هه ندی که سی له هه ندی که سی دیکه زیاتر کردووه، تا له سامانی خویان خه رج بکه ن و ‘ئافره تان به ختیو بکه ن’. ئافره تانی باش و ملکه چی خودا پارێزه ری نادیارن هه ره وهک خودا ئه و نادیاره ی پاراستووه، به لام ئه و ئافره تانه ی که لیتیان ده ترسن یاخی ببین، ئه و ‘بێ ئه وه ی ئازاریان بده ن’ ئامۆژگاریان بکه ن و سه رجیتیان له گه لدا مه که ن. ‘که ره خویان ئاره زوویان لی بوو’ سه رجیتیان له گه لدا بکه ن. که ره لیتان هاتنه پێشه وه، له بیانوویهک مه که پێن تا سه رکو نه یان بکه ن. خودا له سه رووی هه موو توانایه که وه یه).

شه مس پرسیی: ‘تایا جیاوازییه که ده بینیت؟’.

وتم: ‘به لئی، جیاوازییه کی گه وره هه یه. له کاتی کدا وا دیاره که تایه ته که له گه ل ئه وه دایه پیاوان له هاوسه ره کانیان بده ن، لیکدانه وه که ی ئامۆژگاریی پیاوان ده کات لیتیان ل سووته لابن و لیتیان دوور بکه ونه وه. پێم وایه که جیاوازییه کی گه وره هه یه. ئه وه بۆ وایه؟’.

‘ئه وه بۆ وایه؟ ئه وه بۆ وایه؟’ شه مس وهک ئه وه ی چێژ له پرسیاره که ببینیت، چه ند جار ئی وتیه وه، ‘کیمیا، شتی کم پێ بلی. تایا له مه و بهر هه یه له دوبرادا مه له ت کردووه؟’.

که بیره وه رییه کانی مندالیم له یادگه مدا بروسکه یان دا، سه رم له قاند. ئه و جوگه له ئاوه ساردانه م بیرکه وته وه که له چیاکانی تۆرۆس ده هاتنه خواری و

تینویتیپان دہشکاند، ہر وہا بیرہ ویریہ کانی کیڑولہ یہ کی بچکولہ کہ چہندین ئیوارہ ی خوشی لہ گہل خوشکەکی و دہستہ خوشکەکانیدا لہ پۆخی ئو جۆگە لانہ بەسەر دہبرد، کہ ئەمیتسا جگە لہ ہندی شتی کہم ہیچی نہ ماوہ. دہموچاوی خۆم لہ شەمس شار دەوہ، چونکہ نہ مویست ئو پروندکانہ بیینیت کہ لہ چاوہ کانمەوہ ہاتنہ خواری.

کیمیا، کاتی لہ دوورہوہ تەماشای پروباریک دہکەیت، پەنگە ہست بہ تەنیا یەک دەرایی ئاو بکەیت، بەلام گەر خۆت لہ ئاوہکەدا نوقم بکەیت، ئەوسا تیدەگەیت، کہ لہ پروباریک زیاتر ہای، چونکہ پروبار چەندین تەوژم حەشار دەدات کہ ہموویان بہ یەک پیتەم ہەلدەقولین، بەلام ھاوکات ہەریەکیان لہوی دیکە جیایہ.

شەمس بەدەم قسە کردنەوہ لیم نزیکبووہوہ و بہ دوو پەنجە چەناگە ی گرتەم و ناچاری کردەم راستەوخۆ تەماشای چاوہ قول و بەسۆزەکانی بکەم. خەریکبوو دلم لہ لیدان بکەویت، تەنانەت نہ مدەتوانی ہەناسە بدەم.

ہەر وہا گوئی: "قورئان پروباریکی ہەلقولاوہ. ئەوانہ ی لہ دوورہوہ تەماشای دہکەن، جگە لہ یەک پروبار، ہیچی دیکە نابین، بەلام ئەوانہ ی مەلہ ی تیدا دہکەن، چوار تەوژم دہبین. مینا ماسییە جیاوازەکان، ہەندیکمان لہ نزیک پرووی ئاوہکە مەلہ دہکەین و ہەندیکی ترمان لہ ئاوی قولتەر مەلہ دہکەین.

وتم: "تیناگەم، ہەرچەندە خەریکبوو تیدەگەیشتم.

ئەوانہ ی حەز دہکەن لہ نزیک پرووی ئاوہوہ مەلہ بکەن، بہ واتای دەرہوہ ی قورئان قایل دہبن و کەسانیکی زۆر سەر بەم دہستەین، ئیدی ئایەتەکان بہ شیوہ ی وشەبەوشە لیکدەدەنەوہ، سەیریش نییە کاتی سوورەتیک ی وەک (النساء) دەخویننەوہ بگەنہ ئو ئەنجامە ی کە پیاوان لہ ئافرەتان پایەبەرزترن، چونکہ ئەوان دہیانەوی تەنہا ئەمە بینن.

لیم پرسی: "ئە ی دەربارہ ی تەوژمەکانی تر چی دہلئیت؟"

شەمس ہەناسە یەکی ناسکی ہەلکیشا، بەدەست خۆم نہبوو تەماشای ناو دہمە ئالۆزەکەیم کرد کہ چیژی باخچە یەکی نہیتی دہا.

"سێ تەوژمی تر ہەن: تەوژمی دووہم لہ تەوژمی یەکەم قولتەر، بەلام لہ سەرہوہ نزیکە. کە رادہ ی وشیاریت فراوان دہبیت، ئاستی تینگەیشتنت بۆ

قورئانیش فراوان ده‌بیت، به‌لام تا ئه‌وه پیکدیت، گهره‌که به‌رهو قوولایی خۆت
نوقم بکه‌یت.

که گویم لینی راگرتبوو هاوکات هه‌ستم به‌بۆشایی و به‌تیگه‌یشتن ده‌کرد،
ئینجا به‌وریاییه‌وه لیم پرسى: 'ئه‌ی کاتی خۆت نوقم ده‌که‌یت چی
پرووده‌دات؟'

'به‌لام ته‌وژمی ژیره‌وه‌ی سییهم خویندنه‌وه‌ی نادیاره. ئه‌گهر سووره‌تی
(ئافره‌تان) ت خویندنه‌وه و چاوی ناخت کراوه‌بوو، ئه‌وا ده‌بینیت که سووره‌ته‌که
ده‌باره‌ی ئافره‌تان و پیاوان قسه‌ناکات، به‌لکو ده‌باره‌ی مێیایه‌تی و نیرایه‌تی
ده‌دوێ. له‌ لای هه‌ریه‌کێ له‌ ئیمه، به‌ من و تۆشه‌وه، مێیایه‌تی و نیرایه‌تی
هه‌یه، به‌لام به‌چه‌ند پله و سێبه‌ری جیا. که فیربووین چون ئه‌م دوو خه‌سێته
له‌ ئامیز بگرین، ده‌توانین یه‌کتاییه‌کی هه‌ماهه‌نگ به‌دی بێنین.'

'ئایا ده‌ته‌وێ پیم بلێیت که له‌ ناوه‌وه‌دا شتی له‌ نیرایه‌تی هه‌یه؟'

'به‌لێ، بێگومان. له‌ منیشدا لایه‌تیکی مێیایه‌تی هه‌یه.'

سووکه پێکه‌نینێک گرتمی و لیم پرسى: 'ئه‌ی ده‌ربه‌اره‌ی پۆمی ده‌لێیت
چی؟'

شه‌مس به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌ گوتی: 'له‌ناو هه‌ر پیاویکدا پله‌یه‌ک له‌ مێیایه‌تی
هه‌یه.'

'ته‌نانه‌ت ئه‌و پیاوانه‌ش که پیاوه‌تیان زۆر زاله؟'

'نازیم به‌ تایبه‌تی ئه‌مانه، شه‌مس وه‌ک ئه‌وه‌ی نه‌هێنیه‌کم له‌ لا بدرکینیت،
به‌ده‌م قسه‌وه وشه‌کانی به‌ چاوداگرته‌وه ده‌پازانده‌وه و ده‌نگیشتی تا ده‌هات
ده‌بوو به‌چه‌.

وه‌ک کچیکى بچکوله پێکه‌نینه‌که‌م خه‌فه‌کرد. زۆر نزیک‌بوونه‌وه‌ی شه‌مس
ئه‌و کاره‌ی تیکردبووم، پیاویکی سه‌یر بوو، ده‌نگی ئه‌فسوونیکی سه‌یری تیدا
بوو، ده‌سته‌کانی نه‌رم بوون، قۆل و باسکی په‌گه‌گاوی بوون، نیگای چون
هێلێک له‌ تیشکی خۆر هه‌ر شتێک بکه‌وتایه‌ته سه‌ری تیزتر و چالاکتری
ده‌کرد. که شانبه‌شانی وه‌ستا‌بووم هه‌ستم به‌ توانای جیڵی خۆم ده‌کرد،
هه‌روه‌ها له‌ ناوه‌وه‌دا هه‌زیکى زگماکانه‌ی دایکایه‌تی به‌ ناوه‌وه‌دا تینه‌پێی و

بۆنى شىرىكى خەستى داياكايەتى لىدەھات. ويستم بىپارىزم، ئىدى چۆن و
لەبەرچى، خۆمىش نەمدەزانى.

شەمس دەستى لەسەر شانەكانم دانا، دەموچاوى زۆر لە دەموچاوم
نزيكخستەوہ و ھەناسە گەرمەكانى پىمدا چزان. لە چاوەكانيدا نىگايەكى
خەونىينى تازەم بينى. كە سەرئەنگوستە گەرمەكانى بەرمكەوتن وەك گرېك
پىستەكەمى داگىرساند و ختووكەى گۆناكانمى دا. كەمى پەنجەكانى بەرەو
لىوى خوارەوہم شوپكردەوہ و سەرم سورما، ھەستم بە سەرەگىژكە و
شلەژانىك كرد. چاوەكانم نوقاند و لە ھەناومدا ھەستم بە شەپۆلىكى
وروژاندن كرد كە بارتەقاي تەمەنىكى تەواو بوو، بەلام شەمس زوو دەستى
لە لىئەكانم دوورخستەوہ.

ئازىزم كىميا، گەرەكە ھەر ئىستا بېۆيت، شەمس بە ورەورىكەوہ
ناوہكەمى وەك پەيفىكى خەمىن گۆكرد.

چوومە دەرەوہ و ھەستم بە شلەژانىكى ناو مەژگم كرد، لە گەرمان
پوومەتەكانم سوورەلگەپابوون. كە بۆ ژوورەكەم گەپامەوہ، لەسەر
خەسبرى خەوتنەكەم لەسەر پشت پاكشام و چاوم بېيە بنمىچەكە و لە خۆم
پرسى ئەى ئەگەر شەمس ماچى كردبام ھەستم چۆن دەبوو. بىرم كەوتەوہ
كە بىرم چوو دەربارەى ژىرىنەى چوارەمى خستەكە لىنى بېرسم -
خويندەوہى قوولتري قورئان. ئەمە چىيە؟ بنیادەم چۆن دەتوانیت بگاتە ئەو
پادەيە ئاوا قوول بىتتەوہ؟

ئەى دەربارەى ئەوانەى خۆيان نوقم دەكەن چى پروودەدات؟

سولتان وهلهد

قونيا، ٤ ئىللول ١٢٤٥

بىراگه ورهئ عهلائەدين بووم و ھەمىشە دىلم لە لای بوو، بەلام ئىدى
پەژارەگەم وەك ئەوھى لەمەبەر نەبوو. ئەو ھەر لە منداڵىيەو توندە تەبىيات
بۆ و زوو توورپە دەبوو، لى ئىستا ھەزى لە چەتوونى و شەپانگىزى بوو.
بەردەوام لەسەر ھەر شتى، ئىدى شتەكە چەند توورپەھات و ھىچ بوايە
ئامادەئى شەپکردن بوو. بىخەوسەلە و چەتوون بووبوو. مندا لان كە لە شەقام
دەياندى لىئى دەترسان. ھەرچەندە تەمەنى لە ھەقدە سال تىنەپەرى بوو،
بەواى خۆگوشىن و پقەو ھەند لۆچىك بە دەورى چاوەكانىدا دروست
بووبوون. ئەم بەيانىيە بە تايبەتى سەرنجى دا لۆچىكى تازە كەوتبوو
لادەمىيەو، چونكە بەردەوام دەمى كرژدەكردەو.

لەسەر پىستىكى تەنكى مەر خەرىكى نووسىن بووم، كاتى لە پىشمەو
گويم لە دەنگىكى نزم بوو. ئەو عەلائەدين بوو بە لىو ھەلقراوەكانىيەو.
خودا دەزانىت لە كەيەو لەوئى وەستابوو و بە چاوە مەرى و نىگا
شلەزاو ھەكانىيەو سەبرى دەكردم. لى پىسىم كە چى دەكەم.

گوتم: "وانەيەكى كۆنى باوكمان كۆپى دەكەم. باشتر واىە وىنەيەكى
زىادەئى ھەموو وانەكانى بپارىزىن."

"ئەو سوودى چىيە؟" علائەدين ھەناسەيەكى توندى ھەلكىشا، "ئاخر ئەو
وازى لە وانەوتنەو ھەكان و تارەكانى ھىتاو، مەگەر تىبىنى ئەوت نەكردو
وازى لە وانەوتنەوئى سوختەخانەش ھىتاو. ئەئى نابىنىت دەستى لە ھەموو
بەرپىسارى تىبىيەكانى ھەلگرتووە؟"

گوتم: "ئەو شتىكى كاتىيە. بەم زووانە دەگەپتەو سەر وانەوتنەو."

تو خوټ هه لده خه له تینیت. ئه ی نابینیت باوکمان جگه له شه مس کاتی
 ئه وه ی نه ماوه بپه ر ژیته سهر شتیک یان که سیکی تر؟ ئایا ئه مه جیگه ی
 پیکه نین نییه؟ وا گریمان ئه و ده رویشیکی که پیده یه، به لام له ماله که ماندا ره گی
 داکوتاوه.

عه لائه دین به ته وسه وه پیکه نی و پیسی وا بوو که من له گهل
 بچوونه که یدام، لی که من وه لامیم نه دایه وه، به ناو ژووره که دا دهستی به
 هاتوچو کرد، ته نانه ت بی ئه وه ی ته ماشای بکه م ههستم به بلیسه ی ئه و
 تو په ییه کرد که له چاوه کانیدا بریسکه ی ده دا.

خه لکی زور قسه ده که ن، عه لائه دین به غه مبارییه وه له سهری پویشیت،
 خه لکی هه مان پرسیار ده که ن: خودانه ناسیک چون توانی که مه به زانایه کی
 سه نگین بکات؟ ئاخر ناوبانگی باوکمان خه ریکه وه که به فری بهر تاو
 ده تویته وه، خو ئه که ر زوو واز له و نه هینیت، رهنگه له م شارهدا مریدی دیکه ی
 دهست نه که ویت، چونکه ئیتر که س وه که ماموستایه که نایه وه ی، من له و
 باره یه وه گله یی له وان ناکه م.

پیسته ته نکه که م خسته لاوه و ته ماشای برا که م کرد. ئه و هه رچه نده
 لاویکی تازه پیکه یشتوو بوو، خه ریکوو سیمای پیاوه تی لیدمیشیت. له پاره وه
 زور گورپابوو و گومانی ئه وه م ده کرد که ئه و عاشقه، لی نه مده زانی ئه و کچه
 کتیه و براده ره کانیشی نه یانده ویست پیم بلین.

برام، من ده زانم که تو شه مست خوش ناوی، لی میوانیکه و هاتووه ته
 ماله که مان و پتویسته ریزی بگرین. گه ر شته که راستیش بیت، گوئی له
 واته واتی خه لکی مه گره. گه ره که ئه م شته ئالوزنه که ی و ژاوه ژاو
 نه وروژنین.

که ئه م قسانه م کرد، ژیوان بوومه وه، لی کارله کار ترازابوو. عه لائه دین
 مینا داری وشک به خیرایی گری گرت.

ژاوه ژاو؟، عه لائه دین هه ناسه یه کی هه لکیشا، ئه ری ئه و کاره ساته ی
 به سه رماندا هاتوو ناوی ده نیت ژاوه ژاو؟ چون ده کری ئاوها کویر بیت؟.

پیسته یه کی ته نکي دیکه هه لگرت و ده ستیکم به پوه ته نکه که یدا هینا.
 کوپیکردنی وتاره کانی باوکم چیژیکی که وره یان پیده به خشیم، بویه به گویره ی

توانا ههولم دهدا لهسهری بهردهوام بم، تا خه لکی بتوان و تاره کانی باوکم بخویننه وه. و سرووشی لی وهریگرن. کاره کهم له گهل بچووکیشیدا وای لیده کردم ههست به شانازی بکه م.

عه لائهدین به تهنیشتمه وه وهستابوو و لهسهر بیزاریده ربپینی خوی بهدهوام بوو و به دووچاوی خه مین و ئازارزه ده وه ته ماشای کاره کهی منی ده کرد. هه زوو له چاره کانیدا ئه لهایه کم له پوخساری لاهه که دا به دی کرد و زانیم که هه وه جهی خوشه ویستی باوکیتی. دلم گوشره و زانیم که ئه و له شه مس تووره نییه، به لکو له باوکم تووره یه.

عه لائهدین له باوکم تووره بوو، چونکه زور خوشی نه ده ویست. هه رچه نده باوکم زانایه کی سهنگین و لیها توو بوو، که چی نهیتوانی دایکمان له مردن رزگار بکات که له سه ره تای ته مه ندا بوو.

ئینجا گوتی: "ده لئین شه مس جادووی له باوکمان کردووه، ههروه ها ده لئین گویا تلیاککیتشه کان خویان ئه ویان ناردووه."

تلیاکیه کان گرووپیکن به وه ناسراون به شیوازیکی ورد به ژههر دوژمنه کانیان ده کوژن. کهسانی ئه م گرووپه خاوهن دهسه لاته کان و خاوهن پایه کانیان ده کرده ئامانج و قوربانیه کانیان له شوینه گشتیه کاندای ده کوشت تا ترس و دله راوکی له نیتو خه لکیدای بلاوبکه نه وه. ئه وه بوو هه ندی هه لوای ژههراوییان له گهل نامه یه کدا له ناو ختوه ته که ی سه لاهه دینی ئه یوبی دانا و تئیدا نووسیویان تو له بهرده ستماندایت. سه لاهه دین، ئه و سه ره کرده موسلمان. مه زنه ی که به رانبهر خاچه رسته کان جهنگا و قودسی رزگار کرد، زاتی نه کرد شه پریان بکات، به لکو پینی باشتربوو ئاگر به ستیان له گهلدا مؤر بکات. ئاخر چون ده کری خه لکی وا بیربکه نه وه که شه مس په یوهندی به م گرووپه وه هه بیت که ترس له دلی خه لکیدای ده چیتیت؟

دهستم خسته سه ر شانی عه لائهدین و ناچارم کرد ته ماشای ده موچاوم بکات.

"سه رباری ئه وه، ئه ی نازانیت که ئیدی گرووپه که وهک جارن نه ماوه؟ ئیستا ته نیا له ناویک زیاتر نییه."

علائه‌دین که من له قسه‌که وردبووه‌وه و کوتی: به‌لی، به‌لام ده‌لین سی لهو سه‌ربازانه‌ی که زور ملکه‌چی حه‌سه‌ن ئه‌سه‌باحن، قه‌لای ئه‌له‌مووتیات جیه‌نشتووه و سویندیان خواردووه که بگه‌نه هر شوینی ترسی تیدا: بچینن. هه‌ندی پینان وایه که شه‌مس رابه‌ریانه.

خه‌ریکبوو ئارام نه‌میتیت، بۆیه وتم: 'خودا یارمه‌تی من بدات! ئایا ده‌توانیت پیم بلیت بۆچی ئه‌و تلیاکیانه ده‌یاننه‌وی باوکمان بکوژن؟'. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی رقیان له‌که‌سانی خاوه‌ن پایه‌یه و حه‌زیان له‌بلاوکرده‌وه‌ی ئاژاوه‌یه، علائه‌دین که‌وتبووه ژیر کاریگه‌ری پیلانگیرانه‌وه، بۆیه ئاوها وه‌لامی دایه‌وه، به‌جۆری هه‌ندی سوورایی که‌وته سه‌ر پوومه‌ته‌کانی.

ده‌بوو زور به‌پیداگری شته‌که چاره‌سه‌ر بکه‌م، بۆیه کوتم: 'ته‌ماشاکه، خه‌لکی به‌رده‌وام ده‌رباره‌ی هه‌موو شتی قسان ده‌که‌ن، نابیت بره‌وا به‌م پروپاگه‌نده خراپانه بکه‌یت. ئه‌م بیره پر له‌کینه‌نه عه‌قلت ژه‌هراوی ده‌که‌ن. له‌سه‌ر خۆت ده‌ریان بکه‌'.

هه‌رچه‌نده علائه‌دین نرکه‌یه‌کی توورپه‌یی لی هه‌ستا، لی له‌سه‌ر قسه‌که‌م به‌رده‌وام بووم و کوتم: 'وا دیاره تو به‌تایبه‌تی شه‌مست خوش ناوی، هیچ پیوستیش ناکات خوشت بو، هر له‌به‌ر پیزی باوکمان گه‌ره‌که خۆت وا پیشان به‌دیت که نه‌ختی پیزی ده‌گریت'.

علائه‌دین به‌کولوکه‌سه‌ر و رقه‌وه ته‌ماشای کردم. ئیدی تیگه‌یشتم که برا گچکه‌که‌م هر ته‌نها له‌باوکه‌م نیگه‌ران نییه و له‌شه‌مس توورپه‌ نییه، به‌لکو له‌منیش یه‌کجار توورپه‌یه، چونکه پنی وا بوو که من له‌به‌ر لاوازیم پیزی شه‌مس ده‌گرم، رهنه‌گه بیرى له‌وه‌ش کردبیته‌وه که من بۆیه ملکه‌چ و بیده‌سه‌لات دیارم تا په‌زانه‌ندی باوکه‌م به‌ده‌ست بێنم. هه‌رچه‌نده ئه‌وه هر گومان بوو، به‌لام زور ئازاری ده‌دام.

سه‌رباری ئه‌وه لینی توورپه‌ نه‌بووم و ته‌نانه‌ت گه‌ر لیشی توورپه‌بام، توورپه‌یه‌که‌م زۆری نه‌ده‌خایاند، چونکه برای بچوکه‌م و بۆ من هر ئه‌و هه‌رزه‌کاره‌یه که له‌شه‌قامه‌کاندا به‌دوای پشیلاندا رایدیه‌کرد و پینه‌کانی به‌گوماوی باراناو قورپوای ده‌بوون، هه‌روه‌ها به‌م پوژگاره خه‌ریکی نان و

شیرخواردن بوو. وهک لایوئیک له دهموچاودا که من پته و به چاو ته مهنیه وه کورته بالا دیار بوو. ئه و لاهه کاتن هه والی مردنی دایکی بیست، تاقه دلۆپتیک عه سری نه پشت، هه موو ئه وهی که کردی سهری داخست و ته ماشای پیلاره کانی خوی کرد، وهک ئه وهی له سۆنگه ی پیلاره قوراوییه کانییه وه تووشی شهرمه زاری بوو بیت به جۆری لئوی خوی گهست رهنگی تیدا نه ما. ئه وه بوو نه وشه یهک له ده می ده رچوو و نه هه ناسه یه کی ساردی هه لکیتشا، که چی ئاواته خواز بووم که بگریاهه.

لیم پرسى: 'ته ری له یادته که له گه ل مندا لانی گه رهک شه پت کردبوو و به گریان وه بق ماله وه هاتیه وه و خوینی لووتت به ربووبوو، دایکمان چیی پی کوتیت؟'

چاوه کانی عه لائه دین یه که م جار بچوو کبونه وه ئینجا کرانه وه، لی وشه یهک له ده می ده رنه چوو.

'پیی وتیت کاتن له که سئ توو ره ده بیت، پتویسته له جیاتی دهموچاوی ئه و که سه، دهموچاوی که سینک بینیه به رچاوت که خۆشت ده وئ. ئایا هه ولت داوه له جیاتی پوخساری شه مس، پوخساری دایکمان بینیه به رچاوت؟ رهنگه شتیکی تیدا بدۆزیه وه که خۆشت ده وئ.'

زه رده خه نه یه کی ره وته نی و خیرا و شهرمن وهک هه ورئکی ره وته نی له سه ر لئوه کانی عه لائه دین نه خش بوو. چهند سه رم سوپما که ئه م زه رده خه نه یه رقه که ی دهموچاوی ره وانه وه.

وتی: 'رهنگه بمتوانیاه، ئه میستا توو ره یی دهنگی ره وپیو وه وه.

دلم توایه وه و برا که م له نامیز گرت و نه مزانی دوا ی ئه مه چیی پی بلیم. که باوه شی لیدام هه ستیکی دلنایی دایگرتم و پیم وا بوو که له گه ل شه مسدا په یوه ندیی خوی باش دهکات و ئه وهنده نابات ته بایی ده که ویته وه ماله که مان. ئه و شتانه ی دوا ی ئه وه پرویان دا، به هه له دا نه چوو بووم.

کیرا

قونیا، ۲۲ تشرینی یه‌که‌م ۱۲۴۵

به‌جۆشه‌وه‌ده‌رباره‌ی خودا و ئه‌و شتانه‌ی له‌خودا زیاتر که‌س نایانزانیت، ئه‌و پۆژه له‌پشت ده‌رگا داخراوه‌که‌وه‌شه‌مس و پۆمی قسه‌یان ده‌کرد. سینییه‌کم هه‌لگرت که‌قاپی شیرینی له‌سه‌ر بوو، له‌ده‌رگام دا و بی ئه‌وه‌ی چاوه‌ڕێی وه‌لام بکه‌م چوومه‌ژووره‌وه. شته‌که‌وا ده‌قی گرتبوو که‌من له‌وئ بوومایه، وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌وای منه‌وه‌قسه‌ی بۆ نه‌یات و نه‌توانیت له‌خواردن دروستکردندا ستایشی ده‌ست‌ه‌نگینیم بکات، هه‌یج قسه‌یه‌کی نه‌ده‌کرد. به‌هه‌رحال ئه‌و زۆر خواردنی نه‌ده‌خوارد و پیم وا بوو که‌ئو به‌لایه‌وه‌گرینگ نییه‌خواردنی خوشی بده‌می یان نانه‌ره‌ق. لئ ئه‌مجاره‌کاتی ئه‌و پارچه‌شیرینییه‌ی خوارد که‌خۆم دروستم کردبوو، چاوه‌کانی بریسکانه‌وه.

وتی: "کیرا، ئه‌مه‌ زۆر به‌تامه. ئه‌وه‌چۆن دروستت کردوه؟".

خۆمیش نازانم چیم به‌سه‌ر هات، ئیدی له‌بری ئه‌وه‌ی په‌سنه‌که‌یم بۆ ئه‌و هه‌لوایه‌ی دروستم کردبوو، پی خوش بی‌ت، گویم له‌خۆم بوو وا وه‌لامی ده‌ده‌مه‌وه: "بۆچی ده‌پرسیت؟ گه‌ر پیتیش بلی‌م چۆن دروستم کردوه، خۆ تۆ ناتوانیت دروستی بکه‌یت".

شه‌مس وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌قسه‌که‌م قایل بی‌ت، ته‌ماشایه‌کی کردم و که‌می سه‌ری له‌قاند. چاوه‌ڕیم کرد له‌وه‌لامی ئه‌وه‌دا شتی‌ک بلی‌ت، لئ به‌بی‌ده‌نگی و هه‌یمنی هه‌ر وا له‌وئ وه‌ستابوو.

دوای نه‌ختی ژووره‌که‌م جیه‌نشت و بۆ ناندینه‌که‌گه‌رامه‌وه و بیرم له‌وه‌ده‌کرده‌وه که‌پووی دا. گه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌م به‌یانیه‌ی پووی نه‌دابایه، په‌نگه‌هه‌چم له‌یاد نه‌مایه.

* * *

له ناندینه که دا به تهنیشت ئاگردانه که وه خه ریکی شیر تیکدان بووم، له
حه وشه که گویم له هه ندئ دهنگه دهنگی سهیر بوو. به په له بۆ دهره وه پۆیشتم
و چاوم به شیتانه ترین دیمه ن کهوت که له ژیانمدا نه مدیبوو. کتیبه کان به
هه موو شویتیکدا بلوو بوو بوونه وه، هه ندیکیان له سه ر یه ک که له که کرابوون و
له قه له قیان بوو، هه ندئ کتیبی دیکه سه ر ئاوی گوومه که که تیبوون و به وای
مه ره که بی تواوه وه ئاوه که ی زۆر شین هه لگه رابوو.

له کاتیکدا پۆمی له ولاره وه ستابوو، شه مس له نیو کتیبه به سه ریه کدا
که وتووه کان کتیبیکی هه لگرت - دیوانی موته نه بی - بوو، به نیگایه کی مۆنه وه
ته ماشای کرد و تووپی دایه نیو ئاوه که وه. که کتیبه که له ئاوه که دا نوقم بوو،
کتیبیکی دیکه ی هه لگرت. ئه مه یان کتیبی نه پنییه کانی عه تار بوو.

له ترسان زارم به شه کرده وه. ئاخه شه مس یه ک له دوا ی یه ک کتیبه
به نه رخانه کانی پۆمی له نیوده برد! دوا کتیب که تووپی دایه نیو ئاوه که، کتیبی
(زانسته خوداییه کان) بوو که باوکی پۆمی داینا بوو. له بهر ئه وه ی ده مزانی تا
چ راده یه ک پۆمی باوکی خۆشه و یست و چه ند خووی به م ده ستوو سه
کۆنه وه گرتووه، ته ماشایه کیم کرد و پیم وا بوو که له توو پره بیاندا ده ته قیته وه،
به لام پۆمی به پوخساریکی وه ک مۆم زه رده هه لگه راو و ده ستی له رزۆکه وه
له ولاره وه ستابوو. نه مزانی بۆ هیه شتی نالیت. ئاخه ئه و پیاوه ی به وای
ته کاندنی تۆزی سه ر کتیبه کانی سه رکۆنه ی کردم، وا ئیستا بی ئه وه ی
وشه یه ک له ده می ده ربجیت، پیاویکی شیت به به رچاوییه وه هه موو
کتیبخانه که ی له نیو ده بات. که پۆمی نه هاته ده ست تا سنووریک بۆ ئه وه دابنی،
من خۆم هاته ده ست، چونکه ئه مه دادپه روه ری نییه.

"ئه وه تو چی ده که یته؟"، له شه مسم پرسی: "ئاخه دانه ی دیکه له م کتیبانه
نییه و زۆر به نه رخن. له به رچی توو پران ده ده یته ناو ئاوه که وه؟ ئه ری تو شیت
بوویت؟".

شه مس وه لامی نه دایه وه، به لکو ئاوپی له پۆمی دایه وه و لیتی پرسی:
"ئه مه بۆچوونی تۆشه؟".

پۆمی لیوه کانی هه لفرچاند و سووکه زه رده خه نه یه ک گرتی، لی هه ر
بینه نگ بوو.

"بۆچی شتیک نالیت؟"، به سەر شووه که مدا هاوارم کرد.
 بۆمی لیم نزیکه بووه و به توندی دهستی گرتم و گوتی: "کیرا، تکات
 لیده کهم هیمنبه ره وه. من بروام به شمس هیه."
 شمس به ئاسوودهیی و بروابه خۆبوونه وه له شانی وه ستابوو و
 تهماشای ده کردم، قۆله کانی هه لکرد و کتێبه کانی له ئاوه که ده رهینا. کاتی بۆم
 ده رکهوت که هه موو ئه و کتێبانه ی له ئاوه که دا ده ریان ده هینیت و شکن، و اقم
 و پرما.

لیم پرسى: "ئایا ئه مه جادووه؟ چۆن ئه مه ت کرد؟"
 شمس گوتی: "بۆچی ده پرسیت؟ خو ئه گه ر پیتیش بلیم، تو ناتوانیت ئه وه
 بکهیت."

توو په بووم و فرمیسکه کانم قه تیس کرد، ئینجا به ره و ناندینه که خزام که
 له م ماوه یه دا بووبوو به دالده م. له نێو مه نجه ل و مه قاله و کۆمه لی گزوکیا و
 به هارات دانیشتم و له سه لای گریانم دا.

پۆمى

قۇنيا، كانوونى يەكەم ۱۲۴۵

بېيارمان دا لەگەل شەمس پىكەو نوپۇزى بەيانى لەدەشتودەر بکەين،
ئەو بوو دواى كازيوە كەمى بەدواوہ لە مال دەرچووین. ھەريەكەمان
سواری ئەسپى خۆى بوو و ماوہيەك رۆيشتين. دەشتى پەر لە گياوگۆل و
شيو و جۆگەلەمان بېرى كە ئاوى زۆر ساردیان پيدا دەرپويشت. چيژمان لەو
شەنى بەيانىيە وەرەگرت كە بەر دەموچاومان دەكەوت، دەنگى
ئاگاداركەرەوہى جۆراوجۆرى سەير لە پەلەگەنمەكانەوہ سلاويان ليدەكردین،
كاتى لەو نيمچە تاريكانەدا بە بەردەم مالا لادىيەكدا تىپەرین، جلوہبرگى
تازەشۆردراو و ھەلخراومان بيىنى بە خىرايى بە ھەموو لايەكدا دەشەكانەوہ.
لە گەرانەوہماندا شەمس جەلەوى ئەسپەكەى توندكرد و ئاماژەى بۆ
داربەرپويەكى زەبەلاحى دەرەوہى شارەكە كرد. پىكەوہ لەژىر دارەكە
دانىشتين، ئاسمان بەسەرمانەوہ لەنتو سىتېرەيكى ئەرخەوانيدا ھەلواسرايوو.
كە لە مزگەوتە نزىك و دوورەكانەوہ دەنگى بانگدان بەرزبووہوہ و بۆ
نوپۇزكردن بانگى موسلمانانى كرد، شەمس عەباكەى لەسەر زەوييەكە راخست
و پىكەوہ نوپۇزمان كرد.

كە گەيشتمە قۇنيا، لەژىر ئەم دارە دانىشتەم، شەمس بەدەم قسەوہ
بیرەوہرييەكى دوور لە سەريدا بروسكەى دا و زردەخەنە گرتى، لى
ئەوہندەى نەبرد كەوتە دۇخىكى جدييەوہ و گوتى: ئەوہبوو جوتيارىك
گەياندميە جى زۆر سەرسامى تۆبوو و گوتى كە وتارەكانى تۆخەمپەوينن.
وتم: ئاوى ئەفسوونكارى پەيفانيان لى نابووم، لى ئەوہ ئەمىستا وەك
ئەوہيە لە پۇژگارىكى كۆندا بووييت. ئارەزووى وتاردانم نەماوہ و
ليبوومەتەوہ.

تو ئەفسونكارى پەيغەنەت، شەمس ئەوھى بە جەختەوھ وت، بەلام لەجىياتى ئەوھى بىيت بە خاوەنى ئاوەزىكى وتارىيىژى، بوويت بە خاوەنى دلئىكى رەتەدار.

لە مەبەستى تەنەگەيشتم و لىيشىم نەپرسى. بەياني پاشماوھى شەوى رابردووى بەزاند و ئاسمان بوو بە رەنگىكى پەتەقالىئامىز. لە مەودايەكى دوورى پىشمانەوھ شارەكە خەرىكبوو لە خەو رادەبوو. قەلەرەشكە ھەرشىيان بۆ گىلگەي سەوزايەكان ھىنا تا بتوانن شىتيكان دەست بکەوێت. دەنگى جىرەي ئەو دەرگايانەي كە خەرىكبوون دەرگەنەوھ دەگەيشتە گوچكەمان، ھەروھە زەرەي كەر و گرەگرەي ئاگرى كوئوھ دایساوھەكان ھەموو پىكەوھ پىشوازي پوژىكى نوينان دەرکەد.

لە ھەموو شوپىنەكا خەلكى، بى ئەوھى كەسىك ئاراستەيان بکات يان رابەرەيەتيان بکات كە دەبى چى بکەن، بۆ خۆسەلماندن سەرەخۆ ھەر خۆيان خەبات دەرکەن، شەمس بە سەربادانەوھ ورەورىكى كرد، پەيغەكانى تو يارمەتيان دەدات و منىش ئەوھى لە توانامدا بىت يارمەتیت دەدەم. من خزمەتكارى تو.

وا مەلئ، بە ناقلەيەوھ پىم گوت، تو ھاوړى منیت.

شەمس بى ئەوھى گوێ بداتە ناقلەيەكەم، لەسەر قەسەكانى پوڤىشت و گوتى: ئەوھى پەژارەي كردووم ئەوھى تو لە ناوخۆ قەتیسكردندا دەرئىت. جا لەبەر ئەوھى وتارىيىژ و ئاموژگارەيكەريكى ناودارىت، ھەواداران و مريدەكانت دەورت دەدەن، بەلام دەرەبارەي خەلكە پەشوكىيەكە چى دەزانیت؟ وەك سەرخۆشەكان و سوولكەرەكان و دزەكان و لەشفرۆشەكان و قوماربازەكان – كە دلدەرەوھەكيان نىيە و تووشى سەختترین جۆرەكانى سەتم و كۆلۆلى دەبن. ئایا دەتوانن ھەموو خەلقەندەكانى خودامان خۆش بوو؟ ئەمە تاقىكردنەوھەيكى قورسە و تەنھا خەلكىكى كەم دەتوانن پىندا تپەرن.

كە درێژەي بە قەسەكەي دا، بىنیم ناسكى و پەژارەيكە لەسەر پوختسارى نەخش بوون، شىتيكى دىكەشم بەدى كرد كە لە سۆزىكى دايكانە دەچوو. وتم: تو راست دەرکەيت. من بە خوشگوزەرانى ژيام، تەنەت نازانم كە خەلكى ئاسايى چۆن دەرژين.

شەمس چنگى خۆلى ھەلگرت، لە كاتىڭدا خۆلەكە لە نىوان
ئەنگۈستەكانىيەو دەھاتە خوارى، بە ھىمنى لەسەرى پۆيشت: 'گەر بتوانىن
بېوا بە ھەموو شتە جىاواز و دژەكانى گەردوون بەيىن، ئەوا ھەموو شتىك
لە يەك بۆدەقەدا دەتۆيتەو'.

ئەوسا شەمس چلەدارىكى وشكى ھەلگرت و بە دەورى داربەرووھەدا
جەزىكى گەورەى كىشا. كە ئەوھى تەواوكر، ئىنجا ھەردوو بەلى بەرەو
ئاسمان بەرزكردەو، ھەك ئەوھى بە دەستەكانى پەتتىكى نادىارى گرتىت،
دەستى كرد بە وتتى ھەر نەودونۆ ناوھ جوانەكەى خودا و ھاوكات لەنىو
بازنەكەدا دەستى بە خولانەوھە كرد، سەرەتا بە ھىمنى و لەسەرخۆ، ئىنجا مينا
ھەلكردى شىنەى ئىوارە. زۆرى نەبرد چەشنى گەردەلوولتەك بە توندى و
خىرايىوھە خولانەوھەكەى زۆرتەر كرد. خولانەوھە بە جەشوخووشەكەى ئەوھەندە
دەلگىر و كارىگەر بوو، خەرىكبوو ھەستم دەكرە ھەك ئەوھى تىكرەى
گەردوون - زەوى و ئەستىزەكان و مانگ - لەگەلدا بخولتەوھە، دەستم بە
تەماشاكردنى ئەم سەما سەيرە كرد و ئەو وزەيەم بېرچووەوھە كە لىتى
دەدرەوشايەوھە و پۆح و جەستەمى داگىر كردبوو.

شەمس وردەوردە خولانەوھەكەى ھىواش كەردەوھە تا بەتەواوى وەستا. كە
ھەناسەى دەدا سىنگى دەھەژى، دەموچاوى سىپى ھەلگەر، لەناكاو ھەك
ئەوھى بە قوولەى دەنگى لە دوورەوھە بىت، گوتى: 'گەردوون يەك خەلقەندەيە.
ھەموو شتىك و ھەموو كەسىك بە تۆپىكى شاردرەوھى كۆمەلە چىرۆكىكەوھە
بەستراونەتەوھە. ئىدى بزانىن يان نا، ھەموومان لە گفتوگۆيەكى بىدەنگدا
ھاوبەشىن. لەوھەدا ھىچ زەرەر و زيانىك نىيە. مېھربان بە و تەنانەت ئەگەر
قەسەكانت بى مەبەست و پاكىش بوون، چەندوچوون مەكە، چونكە پەيغەكان
كە لە زارمانەوھە ھەلدەقولتەن ون نابن، بەلكو لە ئالايىيەكى بىگوتايىدا بۆ
ھەتاهەتايە دەمىنەوھە و لە كاتىكى گونجاودا بۆ لامان دەگەرپەنەوھە. ئازارىي
تاقە مەوۆتىك ھەموومان ئازاردەدات، خووشى و گەشىي تاقە مەوۆتىك
ھەموومان دەخاتە زەردەخەنە.

يەككى لە رىساكانى عەشق وا دەلەيت.

ئىنجا نىگايەكى خۆتىھەلقورتانى كىردىم، دەۋسى ناھىيەدەك لە قوۋلايى
چاۋەكانىدا دياربۇو، دەۋسى خەمىك كە پىشتىر لەۋدا نەمدىبوو.
شەمس گوتى: 'پۇژى دىت تۇ لە پۇژەلات و لە پۇژاۋا بە دەنگى
خۆشەۋىستى دەناسرىت، ئەۋ كەسانەى كە قەت دەموچاۋىشتىان نەدى بىت،
سرووش لە دەنگت وەردەگرن.'

بە گومانەۋە لىم پرسى: 'چۆن دەبىت ئەۋە روۋىدات؟'.
شەمس لە ۋەلامدا گوتى: 'لەميانەى پەيغەكانتەۋە، بەلام من لىرەدا
دەربارەى ۋانەۋتەۋە و وتارەكان قەسەناكەم، بەلكو دەربارەى شىعر دەدویم'.
'شىعر، بە دەنگىكى پىچىچىر وتم: 'ئاخر من شىعر دانانىم. من زانايەكى
ئايىنىم. قەسەكەم زەردەخەنەيەكى شاراۋەى لەسەر دەموچاۋى شەمس نەخش
كرد.

'ھاۋپىم، تۇ دەبىتە يەككى لە جوانترىن ئەۋ شاعىرانەى كە دىنا دەيانناسىت'.
خەرىكبۇو ناپەزايى دەربىرېم، لى نىگايە كەكلاكرەۋەى چاۋەكانى شەمس
ژىۋانى كىردمەۋە و نەموىست دەحكەى لەگەلدا بكەم، بۆيە گوتىم: 'ئەۋەى
پىۋىست بىت پىكەۋە دەيكەين. پىكەۋە لەسەر ئەم پىگەيە دەپۆين'.
شەمس بە تىفكرىنەۋە سەرى بادا و بە شىۋەيەكى ترسناك بىدەنگ بوو و
چاۋى بېرىيە پەنگە كالەۋەبوۋەكانى ئاسۆ. كە دەستى بە قەسە كىردەۋە بەۋ
ۋشە شوۋمانە دەستى پىكرد كە قەت بەرۋكىيان بەرنەدەدام و بەردەوام
پۇچيان برىندار دەكردىم: 'ھەرچەندە يەكجار خەزەكەم لەگەلدا بىم، لى دەبىت
خۆت بە تەنيا ئەۋە بكەيت'.

لىم پرسى: 'مەبەستت چىيە؟ بۇ كۆى دەپۆيت؟'.
شەمس بە خەمبارىيەۋە لىۋەكانى كرژ كىردەۋە و چاۋەكانى ھەلبېرى و
وتى: 'شەكە لەدەست مىندا نىيە'.

بايەكى سارد مىنا ھەۋالى ئەۋەى پى بىت كە پايز ۋا لە دەرگامان دەدات،
لەپ بەسەرماندا ھەلىكرد و ھەۋا ساردى كرد. ئاسمانى شىن و بىگەرد بە
خوناۋى فېتك ۋەك بەركەۋتنى پەپۋولەيەك ختۋوكەدەر و ناسك، دەستى بە
خوناۋا كرد. ئەمە يەكەم جار بوو بىرىم لەۋە كىردەۋە كە شەمس دەپۋات. ئىدى
ئەۋە بوو بەۋاى ئازارىكى تىژ لە سىنگىدا.

سولتان وهلهد

قونیا، کانوونی یه کهم ۱۲۴۵

به بیستنی ئه واته واته، پهنگه هه ندی کهس چیژیان وه رگرتیت، لی من به بیستیان ئازارم ده چه شت. ئاخر چون ده کری خه لکانیک ده رباره ی شتگه لی دلیا نه بن و ئه وه ندده داخ له دل و له خو بایی بن؟ خه لکیک ئه وه ندده له راستیه وه دوور بن، گهر ترسناک نه بن شتیکی سهیره! ئاخر ئه وان له وه پیه وندییه قووله تیناگه ن که من به باو کم و شه مسه وه ده به ستیتته وه. ئاشکرایه که ئه وانه قورئانیان نه خویندو وه ته وه، خو ئه گهر بیان خویندایه ته وه، ئه وه ده یانزانی که چیرو که لیککی هاوشیوه هه ن و باسی خیر و به زه یی پو حیی ده که ن، وه ک چیرو کی موسا و خدر.

له سووره تی (الکھف - ئه شکه وت) دا، زور به پوونی باسی ئه وه کراوه. موسا پیاو یکی پهیره وکرا و مه زن بو و بوو به پیغه مبه ر، سه رباری ئه وه ش پابه ر و یاسادانه ریکی بیهاوتا بو. ئه وه بوو که کاتی ئه وه هات هه سقی کرد زور ئاتاجی-هاوه لیککی پو حیه تا چاوی ستیه می بکاته وه، ئه وه هاوه له ش ته نیا خدر بوو، که دله ره وه ی کۆستکه وتوان و که سه رداران بوو.

خدر به موسای گوت: "خودا فه رمانی پیکردم که به دنیا دا بگه ریم و ئه وه بکه م که پتویه سته بیکه م. تو ده لیت ده ته وی له گه لمداییت. جا گه ره ر ده ته وی له گه لمداییت، ئه و تا خو م بۆتی باس نه که م، ده رباره ی هیه شتی پرسیارم لی مه که."

موسا وتی: "ده مبینیت ئارام ده گرم و له هیه شتیکدا بیفه رمانیت ناکه م." هه پیا یان لیکرد و له پینگه دا سهریان له چه ندین شوین دا، لی موسا سهری له کرده وه کانی سو رما بوو. به بهر چاویه وه میژدمندا لیککی کوشته و

پاڤړيکي کون کړد. موسا خوی پي نه گيرا و لږي پرسى: 'ئهم کاره کاره ساتبارانه تې ټوچي کړد؟'

'ئهی پيم نه وتیت که پرسيارم لی نه کهیت؟'

موسا هه موو جارې پرسياری لیده کړد و هاوکات ته وازوی لی ده خواسته وه و به لږني پیده دا که دووباره پرسياری لی نه کاته وه، لی به لږنه کهی نه ده برده سهر. له کوتاییدا خدر هوې په فته راکانی خوی ټو پروون کړده وه. موسا ورده ورده تیگه یشته که هندی شته به خراپ یان به مایه ی به دبه ختی دهرده که ون، لی زور جار ده بنه مایه ی خیر و خوشیه کی له شیوه دا به کاره سات داږوشراو، کاتیکش شته کان پروون ده بنه وه، په ننگه ټو ماوه یه کی دوور زیانیان لی بکه وینته وه. ئیدی ئو ماوه کورته ی که له گهل خدر دا بوو، له ژیانیدا بوو به زورترین نه زموونی سهر سوپه یتنه.

وهک له م حه کایه ته هتاداره دا دیاره، له م دنیا یه دا هندی براده رایه تی هه یه ټو که سانی ئاسای پروون نیسه، لی راسیته که ی نه وه یه نه و براده رایه تی هه ندی که نالی تر پتکدینیت و ده بیته مایه ی فراوانکردنی حکمت و دووربینیه کی قولتر. شه مسیش له ژیانی باوکمدا ئاوها ده بینم.

ده زانم خه لکی تر به و شیوازه شته که نابین که من ده بینم، نه مهش نیگه رانم ده کات. شه مس ټو به دبه ختی شته کان و ئاسان ناکات تا خوشه ویستی و دوستایه تی خه لکی ټو خوی به ده ست بیتیت. ئاخر نه و له بهر دهر گای ته کی که به شیوه یه کی هه په شه ئامیزه وه داده نیشت و هه ر که سی بیه وی ټو بیننی باوکم بچیته ژوره وه، پتی لیده گریته و لږي ده پرسیت: 'ټو ده ته وی مه ولانای مه زن بینیت؟ نه و دیاریه چیه که ټوت هیناوه؟'

ئیدی میوانه که زمانی تیکده ئالیت و ده که وینته ترمه ترم، به لکو داوی لږووردنیش بکات شه مس پتگه ی نادات بچیته ژوره وه. هندی له م سهر دانیکه رانه داوی چهند رږڅ دووباره به ده ستودیاری و هک میوه ی وشکه وه کراو یان چهند دراویکی زیو یان به رمالی ئاوریشم یان به رخه کورپه، ده هاتنه وه. شه مس به بیننی ئه م شتانه ده هری ده بوو و چاوه په شه کانی ده بریسکانه وه و ده موچاوی سوور ه لده گه را و دووباره ده ری ده کړدنه وه.

پوژنیکیان پیاویک رقی هستا و به پووی شه مسدا هه لشاخا: "کئی ئو مافهی پیداویت که دهرگای مه ولانا به پووماندا دابخهیت؟ واز له وه بینه که ههر که سئی دیت و پرسپاری لیده که ییت که چیی له گهل خۆیدا هیتاوه! ئهی تو خۆت چیت هیتاوه؟".

شەمس بۆ ئەوێ هەموویان گوێیان لێی بێت بە دەنگێکی بەرز و تێ: "من ئەفسی خۆم هێناوە. لەپای ئەودا قوربانیم بە سەری خۆم داوە."
پیاوێک بە ترمە ترم و بە شلە ژاوییەوێکە لە توورپەیی زیاتر بوو، دوورکەوتەوێ.

* * *

له هه مان پوژدا له شه مسم پرسى ئاخو کاتى هه موو خه لکى به خراپى
لبنى تیده گن و پیزی ناگرن، هه ست به نیکه رانی ناکات؟ به ترسیشه وه ئەمەم
پینگوت ئاخو له م دواییه دا دوژمنیکی زوری بوخوی پهیدا کردبوو.
شه مس وا دیار بوو که و ته بیر کردنه وه وه و وهک ئەوه ی ئەو شتانه ی
دهرباره ی ئەو دهیانلیم، بیرۆکه یه کی پی نه بیته، گوتی: "به لام من هیچ
دوژمنیکم نییه"، له سه ری پویشته، "پهنگه عاشقانی خودا په خه گریان
رکابه ریان هه بیته، لی دوژمنیان نییه".

به نا قاييليه وه گوتم: "به لئی، به لام تو له گهل خه لکيدا شه پر ده که يت".
شه مس بهر په رچی دامه وه و گوته: "من شه پران له گهلدا ناکه م، به لکو
شه پر له گهل هه ستی خو به زلزانيناندا ده که م، نه مه يان شتيکی جيايه".
ئينجا به هيمنی گوته: "نه مه پرئسايه که له چل پرئساکه: (نه م دنيايه له
چپايه کی به فرگرتوو ده چيت که دهنگی تو بداته وه، هه موو نه وه ی ده يليت،
باش يان خراب به شيوه يه که له شيوه کان بق لای خو ت ده که پرته وه. له بهر
نه وه که ر که سيک به خراپه باسی کردیت، تو ش به هه مان شيواز به خراپه
باسی نه وت کرد، نه وا شته که خراپتر ده ييت. نه وسا نه فسی خو ت ده بينيت له
بازنه يه کی به تالدا بووه ته هيژيکی رقبه خش. له بهر نه وه که ره که به دريژايی
چل شه و چل پوژ ده رباره ی نه و که سه به شيوازيکی ناسک قسه بکه يت و
بيربکه يته وه. له کوتاييدا هه موو شته کان له گهل يه کتردا جيا ده بن، چونکه
خو ت له ناوه وه حيا ده بيت).

گوتم: 'بهلام خه لکی دهرباره ی تو شتی زور ده لئین، تهنانهت گومان له و په یوه نندیه ی نیوان دوو پیاو ده کهن، که ناکړی باس بکړی،' له کوتاییدا خه ریکبوو ده نگم لیم ټیکبات.

که شه مس ئه وه ی بیست، دهستی له سره قوالم خا وکرده وه و وهک هه میسه زه رده خه نه یه کی ئاسووده گرتی و ئهم چیرۆکه ی بۆ گنپامه وه.
دوو پیاو له ولاتیکه وه بۆ ولاتیکي تر سه فه ریان ده کرد، که یشتنه جوگه له ئاویک که به هو ی بارانی زوره وه ئاوه که ی هه ستابوو. ئه و نده ی نه مابوو له جوگه له که به پنه وه، ئافره تیکي جحیل و جوانیان بینی به تنیا وه ستابوو و ئاتاجی یارمه تی بوو. ده سه بجی یه کی له پیاوه کان به ره و لای رۆیشت و به باوه ش هه لیگرت و له جوگه له که په راندیه وه، ئیدی له وه به ره وه داینا و دهستی دو عاخوازیی بۆ هه لبری، ئینجا که و تنه وه ری.

له ماوه ی ئه و مه و دایه ی له سه فه ره که یان مابوو یان، ریپواری دوو هم هه ر بیده نگ و گرژ بوو و وه لامی پرسیاره کانی براده ره که ی نه ده دایه وه. دوا ی چهنده سه عاتیکی گرژی، ئیدی بیده نگیه که ی شکاند و گو تی: 'بۆچی ده ستت بهر ئه و ئافره ته که وت؟ بۆی هه بوو له خشته ت بیات! چونکه بۆ پیاو هه رامه دهستی بهر ئافره تیکي ئاوها بکه ویت.'

پیاوی یه که م به هیمنی وه لامی دایه وه: 'هاو پریم، من ئه و ئافره ته م هه لگرت و له وه به ری جوگه له که دامنا و له وئ وازم لئی هینا، لئ تو له وساو هه یشتا هه ر هه لگرتوه.'

'هه ندی که س ئاوه ان، شه مس گو تی، ترس و بیر کردنه وه ی لایه نگرانه یان به شان هه لگرتوه و ئه و باره قورسه ده یان پلیشینیته وه. که ر له ده می یه کیکت بیست گوا یا ناتوانیت له و په یوه نندیه ی نیوان من و باوکت ټیگات، پتی بلئ با مه ژگی خوی بشواته وه.'

ئىلا

نۇرتامبىتون، ۱۵ى حوزيران ۲۰۰۸

بېرسىت و بلىت چۆن بووم به سۆفى؟ منىش پىت دەلىم له نىوان شه و
و پۇژىكدا نه بووم به سۆفى.

ناوى راسته قىنهم كرىگ ريتشارد سۆن-، له شارى كىنلق تشپىرقى
له دايك بووم، كه به ندهرىكى دووره و دهكه وىته ناوچه به رزاييه كانى
ئوسكوته نداوه. كه رابردووم بىردهكه وىته وه، به ئهلهايهكى زۆره وه به له مى
پاوكردن و ئه و گه نجانهم بىردهكه وىته وه كه بارى قورسى ماسىيان
هه لگرتبوو، هه روه ها پىشووى گژوگىاي ده رىاييم بىردهكه وىته وه كه چون
مارى سهوز شۆرپووبوونه وه، ئه و بالنده فیتووكه رانهى كه به درىژايى لمى
كه ناره كه ده فرين و كرمىان هه لده كرته وه، ئه و گژوگىايانهى له هه ندئ شوئى
ده گمهن و سهخت ده روان، هه روه ها بۆنى تىژ و سوئرى ده رىام
بىردهكه وىته وه. ئىدى ئه و بۆنه و سه ربارى بۆنى چىاكان و ده رىاچه كان و
ئه و دلىاييه خه ماوييهى كه بالى به سه ر ژيانى ئه و رووپاي دواى جهنگدا
كىتسابوو، پاشخانى مندالىى منيان پىك هىنابوو.

له كاتىكدا له شهسته كانى سه دهى بىسته م جيهان لىژ بووبووه وه و
بووبوو به شانۆى خۆپيشاندانى قوتابىيان و فراندنى فرۆكه و هه لگىرساندنى
شۆر شه كان، من له هه موو ئه وانه دووربووم و له سووچىكى هىمن و سهوز
خۆم مت كردبوو. باوكم كىتبخانه يه كى بۆ فروشتنى كىتپى به كار هىتراو هه بوو،
دايكمىش ئه و مه رانهى به خىوده كرد كه خورىه كى زۆر نايابيان هه بوو. له
مندالىمدا هه ستم به له زه تى ئه و ته نىاييه ده كرد كه شوانه كه تىندا ده ژيا،
هه روه ها ئه و هه ستهى كه كىتيفروش هه يه تى. پۇژانىكى زۆر به سه ر

درهختیکی به ته مه ندا هه لده زنام و ديقه تی ديمه نی دهو روبه رم ددها و پيم وا بوو که من هه موو ژيانم له وئ به سه رده به م. دلم ئه لهای سه رکيشی دهکرد، به لام کينلو تشپيرقيم زور خوشده ويست و به خته وهر بووم و بپوام به شته چاوه پوانکراوه کانی ژيانی خوم هه بوو. ئاخو چون بزنام که خودا نه خشه يه کی تری داناوه؟

دواي ئه وهی گه يشتمه ته مه نی بيست سال که متر، دوو شتم دوزييه وه که بۆ هه تاهه تايه ژيانميان گۆری، يه که میان ئامیری وينه گرتنی پيشه يی بوو، ئه وه بوو ناوی خوم له خولیکی فيزبوونی وينی فۆتوگرافي تومارکرد و نه مه ده زانی که خوو ده ده مه شتی به دريژايی ژيانم به حه زیکی لاهه کیی داده نيم. دووه میان خوشه ويستی بوو. ئه وه بوو ئافره تیکی هۆله نديم خوشويست که ناوی مارگو بوو که له گه له دهسته خوشکه کانيدا به ئه ورووپادا گه شتی دهکرد.

مارگو هه شت سال له من گه وره تر بوو، بالابه رز و جوان و لامل بوو. خوی به بۆه يمی و نموونه يی و راديکالی داده نا و تیکه لاوی هه ردوو په گه زه که ی دهکرد، چه پره و ئازاوه گير و فره پۆشنبيری و چالاکی بواری مافی مرؤف و چالاکیکی به ره له ستکاری پۆشنبيری باو بوو، هه روه ها ميينه يه کی ژينگه پاريز بوو. ئه مانه زاراوه گه لی بوون گه ر يه کی له باره يانه وه پرسيايی لی کردبام نه مه ده زانی پيناسه يان بکه م، به لام هه ر له سه ره تاوه سه رنجم دا که ئه وه شتیکی تر ده گه يه نیت: ئافره تیکی ئه مبه ر و ئه و به رکه ر. مارگو ئافره تیک بوو ده يتوانی له چه ند خوله کيکدا له نيوان دلخوشييه کی زيده رۆ و خه مۆکيه کی ته نکدا بيت و بچیت. زور ده مه ده می بوو و هه ميشه به و شته توور په ده بوو که خوی به دوو پووی (شينوازی ژيانی بۆرژوازيانه) ليکی ده دايه وه. هه ولی ددها له هه موو ورده کاريه کانی ژيان بگه ریت و دزی کۆمه لگه جهنگی به رپا دهکرد. تا پۆزی ئه مپۆمان ئه وه م له لا بووه ته مه ته ليک که هيشتا ده ستبه رداري نه بووم و وازم ليی نه هيتاوه، به لکو خوم داوه ته ده ست گيتراوی که سايه تيه ده مه ده مييه که يه وه، چونکه له خوشه ويستی ئه ودا نوقم بوو بووم.

مارگۇ پىنەۋپەزىيەكى بىۋىنەبوو، ھەرچەندە لىۋانلىق بوو لە بۇچوونى شۆرەشگىنرەنە و بويىرىيەكى رەھا و داھىنەرەنە، ھاۋكات گوللىكى دەستىردى فەشەل بوو. ئىدى بىر يارم دا پىشتى بگرم و بىپارىزم، نەك ھەر لە دىنای دەرەۋە، بەلگولە نەفسى خۇيشى بىپارىزم. ئايا ئەۋەندەى من خۇشم دەۋىست، ئەۋىش منى خۇش دەۋىست؟ پىم وا نىيە، بەلام دەمزانى كە ئەۋ بە شىۋازە خۇپەرسىتىيەكەى خۇى كە برىتى بوو لە پوخاندنى خود، خۇشى دەۋىستم.

بەم جۆرە تەمەنم بىست سال بوو لە ئەمستردام گىرسامەۋە، ئىدى لەۋى ھاۋسەرگىرىمان كرد. مارگۇ كاتى خۇى بۇ ئەۋ پەنابەرەنە تەرخان كرد كە بە ھۆكارى سىياسى يان مرقىي پوويان كرده ئەۋروپا. بەۋاى كارەكەيەۋە لە پىخراۋىك كە سەرپەرشتىي پىۋىستى پەنابەرەكانى دەركد، كۆمەكى ئەۋ زىانلىكەۋتۋانەى دەركد كە لە ھەموو شىۋىنكى دىۋاۋە بۇ ھۆلەندا ھاتىبون و ئەمىش بوۋبوو بە فرىشتەى فرىادپرەسىان و زۆر لەۋ خىزانانەى لە ئەندۇنىسىا و سۇمال و ئەرژەنتىن و فەلەستىنەۋە ھاتىبون، ناۋى كچەكانى خۇيان نا مارگۇ.

لى من ئەۋەندە بايەخم بە شتە گرىنگەكان نەدەدا، چۈنكە سەرقالى ئەۋە بووم پلەم بەرز بىيىتەۋە. دۋاى ئەۋە لە كۆلىزى كارگىرى دەرچووم، لە كۆمپانىيەكى ئىۋدەۋلەتى كارم كرد. مارگۇ گوئى بە بارودۇخم يان موۋچەكەم نەدەدا، ئەمەش ۋاى لىكردم تەماحم بىكەۋىتە سەر ۋەدىيەنى دەستكەتى تورپەھات. زۆر تىۋوى دەسەلاتخۋازى بووم و دەمەۋىست دەۋسى دەست و پەنجەم بەسەر ھەموو دىۋادا جىيەيلىم.

پلانم بۇ ھەموو ژيانمان دانابوو، بىر يارمان دابوو دۋاى دوو سال ئىنجا مىندال بىخەينەۋە. دوو كىژۆلە ئەۋ ۋىنەيەيان تەۋاۋ دەركد كە لە ھىزرى خۇمدا بۇ خىزانلىكى نمۈنەيى ۋىنەم كىشاپوو. لەۋ بانەپۇژەى لە بەردەممان دىاربوو دلىا بووم. لە ۋلاتىك دەژيان لە ھەموو ۋلاتانى سەر زەۋى ئاسايشى زياتر تىدا بوو، يەككى نەبوو لەۋ ۋلاتانەى كە ئازاۋەيان تىدا بلاۋبوۋبوۋەۋە خەلكى ۋەك ناركازىكى ئاۋ لىپراۋ بە لىشاۋ پوويان دەركد ئەۋروپا. لە ھەرەتى لاۋىتى بوۋىن و تەندروسىتىيەكى باشمان ھەبوو و يەكترمان خۇشەۋىست.

ئىستا زۆر ھەستەمە بېروابكەم كە من گەيشتومەتە تەمەنى پەنجاوچار
سالى و مارگو مردوۋە.

مارگو يەكجار لەشساغ بوو، لە سەردەمىكدا ئەو پوۋەكخۆر بوو، ھىشتا
ئەم وشەيە نەناسرابوو. ھەولى دەدا خواردنى تەندروست بخوات و بەردەوام
وەرزشى دەكرد و ھىچ دەرمانىكى نەدەخوارد. دەموچاۋە پەريئاساكەى
تەندروستى لى دەتكا و بەردەوام جەستەى بارىكەلە و لاواز بوو. بە جۆرى
بايەخى بە خۆى دەدا لەگەل جياوازيى نىوان تەمەنمان، من لەو بەتەمەنتر
دياربووم.

مارگو بە شىۋەيەكى چاۋەپواننەكراو مردنىكى ئاسايى مرد. شەۋيىكان
لەدواى سەردانىكى بۆ لاي پۆژنامەنووسىكى پووسى كە داواى پەنابەرىتى
كردبوو، لە گەپانەۋەدا لە ناوہراستى رىگەى خىرا ئۆتۆمبىلەكەى پەكى
دەكەۋىت. ئىدى شتىكى كردبوو لەگەل كەستى راستەقىنەى ئەودا نەدەگونجا.
ئاخر ئەو ژنىك بوو بە كەمى وابەستەى ياساكان بوو. ئىدى لەجياتى ئەۋەى
چار لايى ھەلبكات و چاۋەپى بەھاناھاتنەۋە بكات، ئۆتۆمبىلەكەى
جىدەھىلەت و بەپى بەرەو گوندىكى نزيك دەپوات. چاكەتىكى خۆلەمىشى
تاريك و پانتۆلىكى تۆخى لە بەر بوو و ھىچ ئاماژەيەكى ۋەك لايت يان ھەر
شتىك واى لى بكات كە بىنرئ، پىنى نەبوو. ئىدى بارھەلگرىك كە لە
يۆگسلاۋياۋە دەھات لى دەدات. شوفىرەكە گوتبوى نەيدىۋە، چونكە مارگو
بەتەۋاۋى لەنىو تاريكەشەۋەكەدا توابووۋە.

پۆژانىك گەنج بووم. خۆشەويستى چاۋەكانى بۆ ژيانىكى جوانتر
كردەۋە، بەلام دواى ئەۋەى ئەو ژنەى كە خۆشم دەويست لەدەستم دا،
گۆرانيكى گەرە لە شىۋەمدا پوۋى دا، ئىدى نە ئەو لاۋە بووم و نە ئەو پياۋە
پىگەيشتوۋە، بەلكو بووم بە ئاژەلىكى سەندمكراو. ئەم قوناغەى ژيانم ناو دەنيم
پىتى (س) لە وشەى (سۆفى).

ھىوادارم بەم نامە درىژە بارتم گران نەكردىت.

لەگەل خۆشەويستىم.

عەزىز

گوئی بیابانی له شفرۆش

قونیا، کانوونی دووهم ۱۲۴۶

بەه‌وای ئەو شەرمەزارییەیی که له مزگەوتەکه تووشم بوو، ئیدی خاوەن سۆزانیخانەکه پێگهی نەدەدام بۆ هیچ شوێنی دەرچم و بۆ هەتا هەتایە له سۆزانیخانەکه بووم به بەندکراویک، بەلام ئەوە بیزاری نەدەکردم، چونکه ئارەزووم له هیچ شتیک نەما بوو.

ئەو دەموچاوه‌ی که به‌یانی هەموو پۆژیک له ئاوی ئەویدا سلاوی لێدەکردم تا دەهات زەردتر هەل‌دەگەڕا، قژم شانە نەدەکرد، یان پوومەتەکانم هەل‌نەدەگۆفی تا پەنگی سووراوه‌که بگرن. کچه‌کانی دیکه خەریکبوون له پوختسارم دەپه‌وینه‌وه له‌بەر ئەوه‌ی سەرنج‌راکێش نەبوو، دەیانگوت سەروسەکووت وا دەکات مەعمیلەکان بته‌کینه‌وه. پەنگه‌ قسه‌که‌ی ئەوان راست بوو. پۆژیکیان پێیان گوتم که مەعمیلێک سووره له‌سەر ئەوه‌ی بمیینیت، بۆیه هەستم به‌ دانیاییه‌ک کرد.

کاتی بۆم دەرکه‌وت که ئەوه‌ پێپرسه، ترسم لێنیشتم. که له ژووره‌که‌دا به‌ ته‌نیا له‌گه‌ڵیدا بووم، لێم پرسی: 'خه‌سه‌سیکی وه‌ک تو لێزه چی ده‌کات؟'. به‌ ده‌نگیکی قورسی هێما‌داره‌وه‌ گوتی: 'ده‌ی باشه. خۆ هاتنی من بۆ سۆزانیخانەیه‌ک له‌ چوونی له‌ شفرۆشیک بۆ مزگەوت نامۆتر و سه‌یرتر نییه‌'. گوتم: 'من دانیای بووم که له‌و پۆژه‌دا ده‌ته‌ویست بمکوژیت. من به‌ ژیانم قه‌رزازی شه‌مسی ته‌وریزیم'.

وتی: 'جاریکی تر له‌ به‌رده‌م مندا ناوی ئەو زه‌ندیق و کافره‌ قێزه‌وته به‌ ده‌مدا نه‌یه‌ت'.

‘نەخىر ئەو خوانەناس نىيە، نازانم چىم بەسەرھات، لى گويم لە خۆم بوو
 ئاۋاھ دەلنم: ‘لەو رۆژەو شەمسى تەورىزى چەند جارى سەردانى كردوم.
 ‘ئاۋاھ! دەرويشىك و لە سۆزانيخانە بىت!، پىپرس مشەمشىكى لىوھەت،
 ئەوھەم لا سەير نىيە.

وتم: ‘شەكەكە وا نىيە. ئەوھى تۆ بىرى لىدەكەيتەوھە قەت وا نىيە.
 لەوھە پىش باسى ئەوھەم بۆكەس نەكردبوو، ئىدى نازانم چى وای لىكردم
 كە ئىستا ئەوھە بە پىپرس بلنم، بەلام شەمس لەم چەند مانگەى دوايىدا ھەموو
 ھەفتەيەك سەرى لىدەدام. نازانم چۆن دەيتوانى بى ئەوھى كەسىك بىيىنىت بە
 تايبەتى خاۋەن سۆزانيخانەكە، دزە بكات و بىتە ناو سۆزانيخانەكەوھ. رەنگە
 كەسىكى تر مەزەندەى ئەوھى بگردايە كە جادووى رەش دەكات، بەلام
 دەمزانى كە ئەمە راست نىيە و شەمس پياۋىكى باشە- بېروادارە - و بەھرەى
 تايبەتى ھەيە. جگە لە دايكم لە كاتى مندا لىمدا، شەمس تاكە كەسىك بوو كە
 بەبى بەرانبەر بە ناسكى و نيانى مامەلەى دەكردم. ھەر ئەو بوو فىرى كردم
 گەر شەكەكە گەيشتە ئەوپەرى خراپىش، نا ئومىد نەبم. كە پىم گوت كەسىكى
 وەك من ناتوانىت لە رابردووى خۆى رزگار بىت، يەكسى لە رىساكانى
 بىرھىنامەوھە كە دەلەت: (رابردو لىكدانەوھە و ئايندە خەيالە. دنيا وەك
 ئەوھى ھىلىكى راست بىت لەميانەى رۆزگارەوھە ناجوولەت، تا لە رابردوۋەوھە
 بەرەو ئايندە بېرات، بەلكو رۆزگار لەميانەى ئىمەو لە ناوھەماندا لە چەندىن
 لۆلەپى بىكۆتايىدا دەجوولەت. ھەتاھەتايى زەمەنى رەھا ناگەيەنەت، بەلكو
 نەمرى دەگەيەنەت. گەر ويستت پووناكى ھەتاھەتايى تاقي بگەيتەوھ، ئەوا
 دەبىت رابردو و ئايندە لە ئاۋەزت دەرېكەيت و لەنىو چركەساتى ئىستادا
 بژيىت).

شەمس لەسەر قسەكەى بەردەوام بوو: ‘وەك دەبىنىت، ئەم ساتەى ئىستا
 ھەموو ئەوھەيە كە بووھە و ھەموو ئەوھەشە كە دەبىت. كاتى لەم راستىيە
 تىدەگەيت، ئىدى شتى نامىنىت لىنى بترسىت، ئەوسا دەتوانىت ھەتاھەتايە ئەم
 سۆزانيخانەيە بەجى بھىلىت.

* * *

پٽپرس سهيري دهموچاوي دهكردم. وهك ئهوهي له ژوورهكه دا كه سيكي ديكه مان له گهلدا بيت، چاوي راسته ي بهرو لاوه خپلكرده وه، كه سيك كه من نه مده بيني، ئه مهش ترساندمي.

زانيم ئيدي نابيت باسي شمس بكه م، قاپي بيرهم دائي و به په له هه ليقوراند.

كه واته شاره زانيت له چي هه يه؟، دواي ئه وه ي پٽپرس قاپيكي ديكه ي بيره ي خواره وه، ليي پرسيم: ته ري ئي وه ي كچان به هره يه كي تايبه تيتان نيه؟ ئايا سه ماي پوژه لاتي ده زانيت؟.

وتم به هره يه كي له م بابه تانم نيه، ئه و به هرانه يش كه له رابردو دا هه ميوون، دواي ئه وه ي تووشي نه خو شيه كي ناديار بووم، له ده ستم دان. ئي ئه گه ر خاوه ن سوزانيخانه كه ش بژنه ويت شتي ئاوها به يه كيكي له مه عميله كان ده لييم، ئه واهه ده مكوژيت، لي ئيدي گوئي پي نادم. هيوام ده خواست كه پٽپرس ئه م شه وه ي له گهل كچيكي تر دا به سه ر ببات، به لام پٽپرس هيوا بر اوي كردم، چونكه ده ستي به سه ربادان كرد و گوئي كه ئه و گوئ به وه نادا ت. ئينجا كيسه يه كي ده ره ئنا و ماده يه كي قاوه يي سوور ئامالي پژانده ناو له پي و هاوي شتية ده مييه وه و ده ستي به جويني كرد، ئينجا ليي پرسيم: ئايا كه ميكت ناوي؟.

سه ري نه خيتم له قانده. ئاخو ده مزاني ماده كه چيه.

تو نازانيت چيت له ده ست داوه، كه له سه ر ته خسته خه وه كه پاكشا جه سته ي سربووي پاده ستي تليا كه كه بوو.

له و ئيواره يه دا، پٽپرس دواي ئه وه ي به واي بيره كه و حه شيشه كه وه هه ستي به خاوبوونه وه كرد، به شانازيه وه ده ستي به باسكردني ئه و كار ه ساتانه كرد كه له مه يدانه كان ي جه نگدا بينيووني. وتي هه رچه نده كه جه نگيز خان مردو وه و لاشه كه ي دار زاوه، به لام هيشتا سيپه ر و تارمايي ئه و له گهل سوپا كان ي مه غولدايه. هه ر تارمايه كه ي ئه وه سوپاي مه غول هانده دا ت په لاماري كار وانه كان بدا ت و ديهاته كان تالان بكات و داگيريان بكات، ئافره تان و پياوان سه ربپر يت. ئينجا دواي ئه وه ي سه دان كه س ده كوژران و بريندار ده بوون و ده يان كه س دوا هه ناسه يان ده دا. باسي ئه و بينده نكيه ي بو كردم

که وهک سیپالئیکی تهنک له شهوانی زستانی سارددا بالی به سهر مهیدانی
جهنگدا دهکیشا. به دهنگیکی ئالۆز گوئی: "ئهو بیدهنگییهی که دواي
کارهسانیکی گهوره بال دهکیشیت له هه موو ئهو دهنگه بیستراوانهی سهر
زهوی هیمتره".

به ورته ورت گوتم: "شته که زۆر خه مین دیاره".

له ناکاو قسه کان چکیان کرد، ئیدی شتی نه بوو قسهی له سهر بکهین. قۆلی
گرتم و به رهو سهر جیخه وه که پالی نام و جلهکانی له بهر داکه ندیم. چاوهکانی
بیشه رمانه تر و دهنگی بهرتر بوو. بۆنی تیکه له یهکی له بۆگه نی حه شیش و
ئاره قه و برسیتی لینه هات. مسه کۆله یهکی توندی لیدام. هه ولیم دا خۆم
بخه مه لاوه و رانه کانم خاوبکه مه وه تا ئازاره زۆره کهم سووک بکه مه وه، به لام
به هه ردوو دهستی فشاریکی توندی خسته سهر سینگم و له شوینه کهی خۆم
وشکی کردم. ئیدی وهک بوو که له یهکی بزواو که دهستی نادیار بیجوولیتیت
به بانمه وه دهیهینا و دهیبرد تا پژاندهیه ناوم. دیاربوو که ئهو توو پهیه و
گیلانه دهجوولایه وه. ترسام که دووباره بکه ویته وه سهر باری پهیبوون، به لام
له پر هه موو شتی کۆتایی هات. هینشتا له بانم بوو و به په قه وه دیقه تی ده دام، وا
دیاربوو ئهو جهسته یه ی که پیش چهند چرکه یه ک ورووژانده بووی، ئه میستا
بوو بوو به مایه ی قیزهاته وهی.

"جله کانت له بهر بکه"، فه رمانی پیدام و خۆی خسته لاوه.

جله کانم له بهر کرد و به تیل چاو سهیریم ده کرد ئه ویش که من تلیاکی
خسته ده مییه وه و گوئی: "ده مه وئ له ئیستا به دواوه بیته دۆستم"، به دهم
قسه وه قه پۆزی به رهو ده ره وه ده ره په راند.

پووی نه دابوو که مه عمیله کان داوای شتیکی وام لی بکه ن. خۆم ده مزانی
ئهم جوړه شته چاره سهر بکه م، ئیدی بیرو که یهکی درۆم هه لده به ست و وام
پیشان ده دا که گوا یا له و زیاتر خزمه تی که سی تر ناکه م و دۆستی ئه وم، به
مه رجی بۆ رازی کردنی خاوه ن سۆزانیخانه که پاره یه کی زۆرتر بدات، به لام
ئهم رۆ نه مو یست خۆم ئاوها پیشان بده م.

وتم: "ناتوانم ببم به دۆستت، چونکه بهم زوانه ئهم سۆزانیخانه
جیده هیلیم".

پېپرس وهک ئه وهی سه مه ره ترين شتی له ژيانيدا بيسستيت، له قاقای پېنکه نینی دا، ئینجا به دلناییه کی ته واهوه وتی: "توانیت ئه وه بکیت".

دهمزانى كه نابیت به ره و پرووی بیمه وه، به لام خۆم پې به رزه وت نه کرا و گوتم: "من و تو ئه وه نده جیاوازیمان نییه. له مه وه بهر هه ریه که مان شتگه لیکمان کردووه زۆر لای ژیانین، به لام تو به وای پینگه و ریشوینی مامته وه به هه سهس (پاسه وانی شه وانه) دامه زراویت، لئ من مامیکم نییه پشتم بگریت". دهمچاوی پېپرس وشک هه لگه را، له تو وره ییان چاوه ساردوسپه کانی کرانه وه. به ره و لام ته کانی دا و به پرچ رایکیشام. به گرمه گرم گوتی: "من له گه لندا نهرم بووم، تو خۆت به چی ده زانیت؟".

زارم هه لینا تا شتی بلیم، به لام ئازاریکی تیژ بیدهنگی کردم. پېپرس مسته کۆله یه کی توندی به دهمچاومدا کیشا و به ره و دیواره که ره تی پندام. ئه مه یه که م جار نه بوو ئاوها لیم بدن، مه عمیلکی زۆر لیان دابووم، به لام نه که به م دلپه قیه.

* * *

پېپرس له سه ر زه ویه که ته ختی کردم و به جنیودان به توندی به پیله قه کهوته ویزه ی باسکه کانم و لاقه کانم. هه ستم کرد له ژيانمدا سه مه ره ترين ئه زموونم بینی. له و ساته دا پېچم ده خوارد و ئازارم ده چه شت، جه ستم له بهر زه بری هه ر لیدانیکدا ده پلېشایه وه، ئیدی پۆحم - یان وام هه ست ده کرد که ئه وه پۆحمه - له جه ستم جیا ده بیته وه و ده بم به کۆلاره یه کی کاغه زینی ئازاد. دواى که مه کیک له بۆشاییدا ده ستم به خولانه وه کرد، ئیدی وهک ئه وهی تو و پر دابیتمه نیو سه ره تای دروستبوونیکى هیمنه وه و بهر هیچ شتیک نه که ویت و شوینیکیش نه بیت په نای بۆ بهیت، به ئاسانی ده ستم به خولانه وه کرد و به سه ر په ریزی گهنمی تازه دره وکراودا فریم. له وئ (با) له چکی سه ر کچانی جوتیاری ده فراند، له شه ویشدا لیتره وه لئوئ گۆله ئه ستره کان چه شنی ئاگری یاری تروسکاییان دها. وا دیار بوو خه ریکبووم ده که وتم، به لام من پووه و هه و ده که وتم، به ره و ئاسمانی قوول و بین.

ئاخۇ من لە گيانەلادا بووم؟ ئەگەر ئەمە مردن بىت، ئىدى نامترسىنىت. كەمى پەژارەكەم سووک بوو. لە شوپىنىكى پاك و رەھا سووک كەوتم، ناوچەيەكى ئەفسووناوى وا بوو لە توانای هېچ شتىكدا نەبوو بەرەو خوار پامبىكىشىت. لەناكاو زانيم كە من لە سەختترین دۆخى ترسدام، كەچى لە نەترسانى خۆم سەرم سوپما. ئەى ھەر ترسى ئەو ئازاردانە نەبوو واى لىكردم بە درىژايى ئەم ماوہيە نەوئىرم سۆزانیخانەكە جى بهيلىم؟ ئىدى مادام لە مردن ناترسم، بە خوشحاليیەو زانيم كە من ئەم كونی جرجانە جىدەھيلىم. شەمسى تەوریزى راستى دەوت، تەنھا پىسییەك ئەو پىسییەيە كە لە ناوہوي مرقدا مۆلى خواردووہ. چاوەكانم نوقاند و كەسىتيیەكەى ترمم ویناكرد، پاك، تۆبەكار، گەنج. ئىدى سۆزانیخانەكەم بەجى ھىشت و دەستم بە ژيانىكى نوئى كرد، كە پربوو لە لاوتى و پروابەخوبوون، ژيانىك لیوانلیو لە ئاسايش و ئارامى و خوشەويستی. ھەرچەندە خوینم لەبەر دەپۆیشت و باسكەكانم تريوہ تريویان دەكرد، بەلام دیدىكى دلبزوین و یەكجار راستەقىنە بوو. بى دەستی خۆم، بزەم كەوتە سەر لیوان.

کیمیا

قونیا، کانوونی دووهم ۱۲۴۶

بەتەمابووم دەربارەى قوولترین ئاستەکانى خویندەنەوہى قورئانى پیرۆز لەگەڵ شەمسى تەوریزی قسە بکەم و پرسىارى لى بکەم، لى چەند ھەفتەىەک بوو ھەلم بۆ ھەلنەدەکەوت. ھەرچەندە ئیمە لەژێر یەک میچدا دەژیاین، بەلام قەت چاومان بە یەکتەر نەدەکەوت. ئەم بەیانىیە خەرىكى حەوشەمالىن بووم، لە تەنیشتمەوہ پەیدا بوو و وام بە خەيالدا ھات کە سەرودلى لە دۆخیکدايە دەکری قسەى لەگەلدا بکری. ئەم جارە نەک ھەر توانیم بۆ ماوہیەکى زۆرتر قسەى لەگەلدا بکەم، بەلکو توانیم تەماشای چاوہکانىشى بکەم.

کیمیای ئازیزم، کاروبار چۆن دەروات؟، بە خوشییەوہ پرسى. شەمس وەک ئەوہى ھەر ئیستا لە خەو رابوویت یان خەونىکى دیکەى دىیت، خاوخلیچک دیاربوو. زانیبووم کە خەون دەبینیت و ئەمىستا فێربوو بوو ئاماژەکانى لىکدەدایەوہ. ئاخەر ھەر جارێ خەونى دىبا پەنگى زەرد ھەلدەگەرا و چاوہکانى خەوالو دەبوون.

بەم زوووانە زریانیک ھەلدەکات، شەمس ورتەورتىکى کرد و چاوى بەرەو ئاسمان ھەلبرى کە خەرىک بوو کړیوہیەکى خۆلەمىشى دەکرد و یەکەم بەفربارىنى سالاکەى رادەگەياند.

پێم وا بوو ھەلەکەى لەبارە تا ئەو پرسىارەى لى بکەم کە دەمى بوو لە خەيالدا بوو. بە وریاییەوہ وتم: "لە یادمە کاتى پیتگوتم کە ھەموومان بەپى قوولیی بیرکردنەوہمان لە قورئان تیدەگەین؟ لەوساوہ دەمەویست دەربارەى ئاستى چوارەم پرسىارت لى بکەم."

شەمس ئاوپرى لى دامەۋە و خەرىكبوو نىگاي پوخسارم بسووتىنىت.
حەزم دەکرد بە بايەخەۋە تەماشام بکات، چونكە تا دەھات قۆزتر دەھاتە
بەرچاوم، بە تايبەتى ئەو دەمەي لىۋەكانى كرژ دەكردەۋە و كەمى تەۋىلى
تىكدەنا.

گوتى: "ناكرى ۋەسپى ئاستى چوارەم بكرى، چونكە دواي ئەۋە قۇناغىك
ھەيە زمان لە ئاستىدا دەستەوسانە. كاتى دەچىتە ھەرىمى عەشقەۋە ئىدى
حەۋەجەي زمان نابىت".

ۋتم: "ئومىدەۋارم پۆزى بىت بچمە نىۋ ھەرىمى عەشقەۋە، دەسبەجى
شەرم داىگرتەم، بەلام لەسەرى رۆيشتەم: "مەبەستم ئەۋەيە تا بتوانم قورئان بە
دېدىكى قوولترەۋە بخوئىنمەۋە".

سوۋكە بىزەيەكى سەير لەسەر لىۋەكانى شەمس نەخش بوو و گوتى:
"گەر ئەۋە لە ناۋەۋەتدا خۆي مەت كرديت، دەتوانىت ئەۋە بکەيت، ھەروەھا
دەتوانىت لە شەۋلى چوارەمدا خۆت نوقم بکەيت تا دەگەيتە جۇگەلەكە".

من ئەم ھەستە تىكەلەيەم بېرچوۋبوۋەۋە كە جگە لە شەمس كەسىكى تر
نەيدەتوانى بېوروۋىتىت. ئەو دەمەي بە تەنىشتىيەۋە دەۋەستم، ھەست دەكەم
كىژۆلەيەكم و سەرلەنۆي فېرى بىنەماكانى ژيان دەبم، يان ئافرەتېكم و ئامادەم
گېرى ئاگرى ژيان لە مەندالدانى خۆم بەربدەم.

لېم پرسى: "مەبەستت لەۋە چىيە ئەگەر لە ناۋەۋەتدا خۆي مەت كرديت؟
مەبەستت چارەنۋوسە؟".

"بەلى ئەمە راستە، شەمس سەرى لەقاند.

"بەلام واتاي چارەنۋوس چىيە؟".

"ئاتوانم پىت بلىم چارەنۋوس چىيە. ھەموو ئەۋەي دەربارەي چارەنۋوس
بتوانم بۆتى باس بکەم لە يەككى لە چل رېساکەي عەشقا بەرجەستە دەيىت:
(چارەنۋوس ئەۋە ناگەيەنېت كە ژيانت بە چارەنۋوسىكى ھەتمىيەۋە بەندە،
بۆيە گەر ھەموو شتەكان بىر چارەنۋوس جى بھىلىت و ھاۋبەشى لە ژەنىنى
مۇسقىاي گەردوون نەكەيت، بەلگەي نەزانىنى رەھايە. مۇسقىاي گەردوون
ھەموو شوئىنېك دەگرىتەۋە و لە چل ئاستى جياواز پىكدىت. چارەنۋوسى تو

ئەو ئاستەيە كە ئاوازی خۆتى تىدا دەژەنیت، رەنگە ئامىرى مۇسقىفەكت
نەگۈرپىت، بەلكو ئەو پلەيە دەگۈرپىت كە لە ژەنىنىدا دەستپەنگىنیت).

بە نىگايەكى شەلەژاۋەو تەماشايىم كەرد، چونكە شەمس ھەستى كەرد
پىۋىستىم بە لىكداۋەو ھى قسەكەيەتى. دەستى خستە سەر دەستم و بە ناسكى
كوشىي و بە دوۋچاۋى قوۋل و خومارەو ھى گوتى: 'با چىرۋكىكت بۆ
بگىرەو'.

ئەمە چىرۋكەكەيە كە بۆي گىرەمەو:

پۇژىكىيان كچىكى جىپىل دەر بارەى چارەنۋوسى خۆى پرسىيارى لە
دەرويشىك كەرد. دەرويشەكە وتى دەى با پىكەو ھى بىرۋىن و چاۋىك بە دىنیدا
بگىرپىن. ئەو ھەندەى نەبەرد توۋشى كەژاۋەيەك بوون، بكوژىكىيان بۆ مەيدانىك
دابوۋەپىش تا لەسىدارەى بدەن. دەرويش پرسىي: 'ئایا ئەم پىاۋە لەبەر ئەو
لەسىدارە دەدرى، چونكە يەككىك بۆ كرىنى ئەو چەكەى كە ئەم يەككىكى پى
كۈشتوۋە، پارەى پىداۋە؟ يان لە كاتى تاۋانەكەدا يەككىك پىي لى نەگرتوۋە تا
تاۋانەكە نەكات؟ يان لەبەر ئەو ھى دواچار دەستگىر كراۋە؟ ئایا لەم
مەسەلەيدا ھۆ و ئەنجام لە كۈين؟'.

قسەكەم پىي بىرى و گوتىم: 'ئەم پىاۋە بۆيە لەسىدارە دەدرى، چونكە
ئەو ھى كەردوۋىەتى كارىكى قىزەۋنە و ئەمەش پاداشتى كەدەۋەكەيەتى. كەۋاتە
ھۆكار ھەيە و ئەنجامىش ھەيە. شتى باش ھەيە و شتى خراپىش ھەيە، لە
نىۋان ھەردوۋىكىانىشدا جىاۋازى ھەيە'.

'ھىي كىمىيائى جوان، شەمس ۋەك ئەو ھى لەپىر ماندوۋ بوۋىت بە
دەنگىكى نەرم ۋەلامى دايەۋە، تۆ ھەزەت لە جىاكرەنەۋەيە، چونكە پىت ۋايە
ئەو جىاكرەنەۋەيە ژيان ئاسان دەكات. ئەى ئەگەر شتەكان بە شىۋەيەكى
پوون نەبوۋنايە؟'.

'بەلام خودا داۋامان لىدەكات كە پوون بىن، ئەگىنا چەمكى ھەلال و
ھەرام نەدەبوون، بەھەشت و دۆزەخىش نەدەبوون. ئەو ھى بىنە بەرچاۋت كەر

نەتوانىت بە ئاگرى دۆزەخ خەلكى بترسىنىت، يان بە چۈنە بەھەشت پاداشت نەكرىن و ھان نەدرىن، ئەوہ لە دىئادا خراپەكارى زۆرتەر دەبوو.

بەفرەكە بەدەم باوہ پەرتدەبوو، شەمس داچەمايەوہ تا لەچكەكەم توندبكاتەوہ. كەمەكتىك بە پىنوہ وشك وەستام، بۆنىكى خوشى لىندەھات كە تىكەلەيەك بوو لە بۆنى درەختى سەندەل و كارەمان، سووك وەك بۆنى خاكى پاش باران. ھەستم بە گرپكى گەرمى نىو ھەناوم و شەپۆلىكى ئارەزوو لە نىوان لاقەكانم كرد. شتەكە سەير و تىدامان بوو، بەلام ئەو بە ھىچ جورى تىدا نەمابوو.

لە ەشقدا سنوورەكان تىكەل دەبن، شەمس بەدەم قسەوہ بە جورە مېھر و بايەخىكەوہ تى دەپوانىم.

تۆ بلىيت دەربارەى ەشقى خودايى بدوئەت يان ەشقى نىوان ئافرەت و پىاو؟ يان ئاماژە بۆ ھەردووکیان دەكات؟ ئەى شتىك ھەيە كە ناوى (ئىمە) بىت؟

شەمس بەبى ئەوہى ئاگای لە غايەكانى من بىت، لەسەر قسەكانى پۆيشت و گوتى: "بە لای منەوہ ەلال و ەرام گرینگ نىن. من ەزەدەكەم ئاگرى دۆزەخ بكوژىنمەوہ و ئاگر لە بەھەشت بەربدەم تا خەلكى لەپای خوشەويستىيەكى پاك و بىگەرددا، خودايان خوشبوئ.

وتم: "گەرەكە لەنىو خەلكى باسى ئەم شتانە نەكەيت. خەلكى خراپن، ئەوہى تۆ دەبلىيت ھەموويان تىيناگەن.

لەسەر پوخسارى شەمس بىزەيەك دەرگەوت كە نىشانەى ئازايەتى و بوئىرى دەگەياند. ئىدى رېگەم پىدا دىلم بكات، ناولەپە گەرم و قورسەكەى خستە ناو لەپم.

"رەنگە تۆ راست بكەيت، بەلام پىت وا نىيە كە ئەوہ زاتىكى گەورەترم پىدەدات تا بە ئاشكرا بۆچوونى خۆم دەربېرم؟ سەربارى ئەوہ، ئەو كەسانەى كە كەچىبن و گوئىشان گرانە. بە ھەرجۆر بەواى گوئچكە داخراوہكانيانەوہ، واى دادەنن ھەموو ئەوہى من دەبلىم كفرىكى تەواوہ.

‘هه موو ئهوانه ی به منی ده لئیت شیرین و جوانن’.

شه مس نیگایه کی کردم که نیشانه ی باوه پنه کردن و تا راده یه ک
سه رسو پمان بوو، لی من له و پتر سه رم سوپما، ئاخو چۆن ده کری شتیکی
ئاوها بلینم؟ تو بلئیت جلّه وم بۆ ههستی خۆم شل کرد بیت؟ دیاره جنۆکه یه ک
یان شتیکی له و جۆره دهستی لی وه شان دووم.

‘به داخه وه م، باشتر وایه ئیستا برۆم’، به دهم قسه وه راپه ریم.

له شه رماندا پروومه ته کانم داگیرسابوون، به وای ئه و شتانه ی که
وتبوومان و ئهوانه شی که نه مانو تبوون دلم که وتبووه خورپه خورپ. به په له
له حه وشه که به ره و ماله وه رۆیشتم، به لام کاتی پامده کرد، هه رئه وه تا زانیم
که له دالانه که تیپه ریوم. ئیدی له مه ولا ناتوانم ئه و راستیی هه رامۆش بکه م که
پنی گه یشتووم: ئه ویش ئه وه یه که من شه مسی ته ورینیم خوشده وئ.

شەمس

قۇنيا، كانوونى دووم ۱۲۴۶

بۇ ھەندى كەس دووزمانى و ناوزپاندنى خەلكى و جوين پيدانيان،
سروشتى دوومەن. واتەوات و پروپاگەندەى زۆرم دەربارەى خۆم
پىگەيشتونەتەو. لەوساوە ھاتومەتە قۇنيا، قسەوباسى ھەلبەستراوى زۆر
بلاوبونەتەو، بەلام بەو سەرم سورنامىنىت. ھەرچەندە قورئان دەلىت كە
دووزمانى و ناتۆرەھەلبەستىن بۇ خەلكى گوناھىكى گەرەيە، لى زۆربەى
بەشەر، مەگر چۆنھا، دىنا ھەولنادەن لەم بارەيەو خۆيان بەرزەوت بكن.
ئەوان واز لە لاقرتیکردن بە سميئە تاشراوھەم ناھيتن، يان بەدواى ئەو
ئافرەتە زىناكارانەدا دەگەرپن تا بەردبارانيان بكن، لى كاتى شتەكە دیتە سەر
دووزمانى كە لای خودا گوناھىكى گەرەيە، نازانن گوناھىكى گەرەدەكن.

ھەمو ئەمانە چىرۆكىكم بىردەخەنەو.

رۆژىك پىاوئىك لە سۆفییەك نزىك دەبیتەو و بە ھەناسەبىركى پىى
دەلىت: 'ھۇ سۆفى، ئەھا تەماشای ئەوئى بکە، ئەوانە سىنىيان پىئە'.

سۆفییەكە بە ھىمنى وەلامى دایەو: 'جا ئەو چ پەيوەندىيەكى بە ئىمەو
ھەيە؟ ئايا شتەكە تايبەتە بە ئىمەو؟'.

پىاوھەك ھاوارى كرد: 'ئاخر ئەوانە ئەو سىنىيانە بۇ مالى ئتو دەبەن. ئەى
ھىشتا شتەكە پەيوەندىى بە تزو نىيە؟'.

مەخابن! خەلكى بەردەوام چاويان بىوہتە سەر سىنىى ئەوانى تر، جا
لەبرى ئەوہى خەرىكى كاروبارى تايبەتى خۆيان بن، بىرپار لەسەر ئەوانى
دىكە دەدەن. سەرم لەو شتانە سورپەمىنى كە ھەلیدەبەستىن! ئاخىر كاتى
گومان لە يەكىك دەكەن و ناوى دەزپىنن، خەيالى سەركىشيان سنوور

تیده په پښت. له م شارهدا هندی پښان وایه که من سه رکړدیه کی نه پښی
 گروو پښکی تلپاکیه کانم، به لکو هندیکیان له وه دوورتر ده پښ و بانگه شهی
 نه وه ده کهن که گویا من کورپکی دیکه ی ئیمام ئیسماعیلیم له قه لای نه له موت،
 هه روه ها ده لښ که من خه ریکی نه فسوون و جادووی په شم و نه فرهت له هر
 که سیک بکه م ده سبه جی ده مریت، هه روه ها هندیکی دیکه تومه تیکی قیزه و نپان
 خستووه ته دووم که گویا جادووم له پومی کردووه، جا بق نه وه ی نه م
 جادووه به تال نه بیته وه، ناچارم کردووه که به ره به یانی هه موو پوژی
 شوربای مار بخوات.

کاتی نه و چنه چنه ده ژنه وم، پیده که نم و جپان ده هیلم. ئاخر له وه
 زیاتر چیم له ده ست دیت؟ نه و رقه ی نه وان هه لیان گرتووه چ زیانیک به
 ده رویشیک ده که یه نیت؟ نه گهر ده ریا هه موو دنیا قووت بدات، مراوی چ باکی
 هه یه؟

به لام من هه ست ده که م هندی که سی ده ورو به رم په ژاره دایگرتوون، به
 تایبه تی سولتان وه له ده، که لویکی ژیره و دلنیم به م زووانه ده بیته
 یارمه تیده ری باوکی. ئینجا کیمیا، کیمیا ی جوان.. که نه ویش دوودل دیاره،
 به لام له نیو هه موو نه م زوړیلتیه دا له هه مووی خراپتر نه وه یه که
 تانه وته شه ریکی زور بهر ناوبانگی پومی ده که ویت. ئاخر نه و هک من
 رانه هاتووه قسه ی ناشیرینی خه لکی بژنه ویت. که ده بینم هندی کالقام قسه ی
 سووکی له باره وه ده کهن، خه مبار ده بیته، زور ئازار ده کیشم. له ناخی
 مه ولانادا جوانیه کی یه کجار زور هه یه، به لام له ناوه وه ی مندا برپکی جوانی
 و برپکی دزیوی هه یه، بویه من له و زیاتر ده توانم مامه له له گه ل کریتی
 خه لکیدا بکه م، به لام زانایه کی سه نگین که له گه ل په روشی و به ره نجامی
 لوژیکی راهاتیت، چوون بتوانیت به ره نگاری قسه ی پرپو وچی نه زانان
 بیته وه؟

سه یر نییه که محمه د پیغه مبه ر وتوویه تی: "من به زه یم به سی جوړه
 که سدا دیته وه: نه و ده وله مهنده ی سامانه که ی له ده ست داوه، نه و به ریزه ی که
 ریزی له ده ست داوه، نه و زانایه ی نه قامان ده وریان داوه."

پهنگه ئه وه له قازانجی رۆمیدا بێت. ناوزپاندن پهگه زێکی ئازار به خشه،
 به لکو بۆ گۆرپینی ناوه وهی رۆمی پتویسته. ئه وێک به درێژایی ژیا نی هه موان
 پێزیان لێگرتبوو و سه رسامی بوون و لاساییان ده کردوه و خاوه ن
 ناوبانگێکی بێگه رد بوو، ئیستا نازانیت چۆن ده بی خه لکی خراپ لێی تێبگه ن و
 په خنه ی لێبگه رن. قهت هه سته به و لاوازی و ته نیاییه نه کردوه که ناوبه ناو
 خه لکی تر هه سته پێده که ن، خۆ که سیش نه فسی به رزی ئه و ی
 نه رپوشاندوه، به لام ئه و ئاتاجی ئه وه یه. له گه ل ئه وه ی ناوزپاندن و
 قسه بۆه لبه ستن ئازار به خشه، به لام بۆ سۆفیه کی که پیده سوود به خشه،
 ئه مه ی خواره وه پێسای سییه مینه: سۆفی پراسته قینه ئه وه یه، ته نانه ت گه ر له
 هه چیش تاوانبار بکری و له هه موو لایه که وه هێرشی بکریته سه ر، ئه و ته نها
 وشه یه کی ناشیرین به ره و رپووی په خنه گره کانی ناکاته وه و به ئارامیه وه
 به رگه ده گریته. سۆفی گازانده له که س ناکات. ئاخه ر چۆن ده کری دوژمنیک
 یان پکا به ریک یان ته نانه ت (ئه وانی دیکه یه ک) هه بن، له کاتیکدا له پله ی
 یه که مدا (نه فسیک) نه بێت؟ چۆن ده کری یه کیک هه بێت گله یی لی بکات، له
 کاتیکدا جگه له (تاک و یه کتا) که سی تری تیدا نییه؟

ئىيلا

نۇرتامبىتون، ۱۷ى حوزىران ۲۰۰۸

باوانەكەم ئىيلا، ئەوسا بەوپەرى نىيانييەو داوات لىكردبووم كە دەربارەى خۆم زۆرترت بۆ باس بكەم. لە راستىدا ئاسان نىيە دەربارەى ئەم ماوہەى ژيانمىت بۆ بنووسم، چونكە ھەندى شىتم دىنئىتەوہ ياد، نامەھوئى دووبارە بىرى خۆمىيان بىنمەوہ. لەگەل ئەوہشدا بۆتيان باس دەكەم:

دواى ئەوہى كە مارگۆ مرد، گۆرانيكى گەورە بەسەر ژيانمدا ھات. دواى ئەوہى ھاوئىشىنى كۆمەلى (مدمن - خووپتوہگر)م كرد، لە ئەمستردام شەوانە ھاتوچۆى يانەكانى سەمام دەكرد كە لەوہ پىش ھاتوچۆم نەدەكردن. ئىدى لە شوپتە ناشايستەكاندا بەدواى رابواردن و دەستگەرمكردنەوہدا دەگەپام. ئاواھا بووم بە بوونەوہرىكى شەوگەر و تووشى كەسانىك بووم كە نەدەبوو تووشيان بىم، لەئىو نوئىنى كەسانى نەناسدا بىداردەبوومەوہ. بەم ئاواھايە لە ماوہى چەند مانگىكدا كىشىم پتر لە بىستوپىنچ رەتل كەمىكرد.

بۆ يەكەم جار لە ژيانمدا ھىرۆيىنم ھەلمزى و رىشامەوہ و نەخۆشكەوتم، نەخۆشى گەياندمىيە دۆخىك بە درىژايى رۆژەكە نەمدەتوانى سەرم ھەلبىرم، چونكە جەستەم ماددەى سىركەرى رەتدەكردەوہ، ئەمەش ئاماژەيەك بوو بەرەو پروم بووبووہوہ، بەلام پەندىم لى وەرەنەدەگرت. دواى ماوہەيەكى كەم لەجىياتى ھەلمزىن، دەرزىم بەكار دەھىتا، وەك ماريوانا و تلياك و كوكايىن - ئىدى ئەوہى بەردەستىم كەوتبا تاقيم دەكردەوہ. زۆرى نەبرد تا بە جەستە و ئاوەزەوہ كەوتمە دۆخى سەرلەنشىوان و شلەژانەوہ - ھەموو شىتىكم دەكرد تا خۆم بەسەر پتوہ بەيلىمەوہ.

که دهچومه دۇخی سەرگەرمییەوه، پلانی سەیرم بۆ خۆکوشتن دادەنا، تەنانت جاریکیان وەک چۆن سوکرات خۆی ژەهرخواردو کرد، هەولم دا خۆشاوی شەوکه‌رانی* ژەهراوی بخۆمه‌وه، بەلام دیاربوو کاریگەری ژەهرەکه بابی ئەوه نەبوو کارم تێکات، یان ئەو گیایە پەشەیی که بە نهیتی له چیشخانەیه‌کی چینی کریم که خواردنی ئاماده‌یان دەرۆشت، تەنها گیایەکی ئاسایی بوو، یان پەنگە فیللیان لێکردیم و جۆره چایەکی سەوزیان پێ فرۆشتیم. چەندین رۆژ که به‌یانی له‌خه‌و راده‌بووم، خۆم له‌ شوینی نامۆ ده‌بینی‌یه‌وه و که‌سیکی تازەم به‌ تەنیششت خۆمه‌وه ده‌بینی. ئافره‌تان ده‌یانلاواندمه‌وه و ئاگادارییان ده‌کردم، له‌گه‌ل ئەوه‌شدا له‌ ناوه‌ومدا هه‌مان بۆشایی هه‌لیده‌کۆلیم. ئەو ئافره‌تانه‌ی ده‌یانلاواندمه‌وه و ئاگیان لێم بوو، هه‌ندیکیان له‌ تەمه‌ندا له‌ خۆم منداڵتر بوون و بریکیان له‌ خۆم زۆر به‌تەمه‌نتر بوون. له‌ ماله‌کانیان ده‌مامه‌وه و له‌سه‌ر جیخه‌وه‌کانیان ده‌نووستم و کۆتایی هه‌فته‌م له‌ کوخته‌کانیان به‌سه‌رده‌برد، خواردنیان بۆ دروست ده‌کردم و جلی خه‌وتنی میرده‌کانیانم له‌ به‌ر ده‌کرد، بۆ کرینی پتووستیه‌کانم له‌ بازار کارتی متمانه‌ی ئەوانم به‌کار ده‌هێنا، له‌گه‌ل ئەوه‌شدا ئاماده‌ نه‌بووم که‌مترین ئەو خۆشه‌ویستییه‌یان پێ ببه‌خشم که‌ لێیان ده‌ویستم و بیگومان شایسته‌ی بوون.

ئەو ژيانە‌ی که‌ هه‌لم بژاردبوو به‌ خێرای زیانی گه‌وره‌ی لێدام. ئیدی کاره‌که‌م و هاوڕێکانم له‌ده‌ست دا، له‌ کۆتاییدا ئەو باله‌خانه‌یه‌شم له‌ده‌ست دا که‌ من و مارگۆ پۆژانیکێ زۆر به‌خته‌وه‌ریمان تیدا به‌سه‌ربردبوو. دوا‌ی ئەوه‌ی ده‌رکه‌وت که‌ ئیدی من توانای ئەم جۆره‌ شیوازی ژيانە‌م نه‌ماوه، له‌ نیوان چەندین مالی‌ هاوبه‌شی سادەدا ده‌ستم به‌ گۆزه‌گۆز کرد. له‌ پۆتردام له‌ یه‌کێ له‌م مالانه‌ پانزه‌ مانگ زیاتر مامه‌وه، که‌ نه‌ ده‌رگای حه‌شه‌ی هه‌بوو، نه‌ هی ژووره‌وه، تەنانت گه‌رم‌اوه‌که‌یشی ده‌رگای نه‌بوو. ئەوانه‌ی له‌وئ نیشته‌جێبووین له‌ هه‌موو شتی‌کدا هاوبه‌شبووین: سترانه‌کانمان، خه‌ونه‌کانمان،

* شەوکه‌ران: دهره‌ختیکێ ژه‌هراوییه و گولیکێ سپیی هه‌یه و لاسکه‌که‌ی سه‌وزه. له‌ کۆندا یۆنانیه‌کان وەک شیوازیکی کوشتن دهرخواردی ئەو که‌سانه‌یان ده‌دا که‌ فه‌رمانی له‌سپاردەدانیان بۆ دهرده‌چوو. (وه‌رگیزی کوردی).

خه رجبیه کانمان، ماده هۆشبه ره کانمان، خواردنمان و جی خه وتنمان. ئیدی جگه له ئازار، له هه موو شتی کدا هاوبهش بووین، دواى سالانیک له ژيانى نێو ماده هۆشبه ره کان و به ره لایى، به ره و خواره و هى خواره وه شۆر بوومه وه و بووم به تارما ییه کى ئه و پیاوه ی که جاران هه بووم. به یانییه که کاتى ده موچاوم دهشت، ته ماشای ئاوی نه کهم کرد، لاویکی ئاوها داهیزراو و غه مگینم به و شیوه یه قهت نه بینییوو. که پامه وه سه ره جیگه کهم و مینا مندا لیک له سه لای گریانم دا. له هه مان پۆژدا ناو ئه و سندووقانه م پشکنی که شته کانی مارگۆم وه که یادگارییه که یه که له دواى یه که تیدا پاراستبوون: کتیبه کانی، جلویه ره که کانی، شریتی گورانییه کانی، ته و قه کانی قژی، ده فته ره کانی، وینه کانی. ئه وه بوو هه مووم له نێو سندووقه کان دانایه وه و به سه ره ئه و مندا له ئاوارانه دا دابه شم کردن که خۆی سه ره پهرشتی و چاودیری ده کردن، ئه مانه هه مووی له سالی ۱۹۷۷ دا بوون.

له سایه ی خودا وه کاریکی وینه گریم له گوڤاریکی گهشتیاری ناوداردا دۆزییه وه. به م جوړه جانتایه که و مارگۆم له گه له خۆمدا هه لگرت و سه فه ری باکووری ئه فریقیا م کرد و وازم له و پیاوه هینا که بوو بووم به ئه و. له چیاکانی ئه تله س له بیابانی گه و ره تووشی زانیه کی ئه نترۆپۆلۆگیای به ریتانی بووم و بیرۆکه یه کی دامی. لئی پرسیم ئاخۆ ده مه و ی بیم به و یه که م وینه گره پۆژئاوا ییه ی به ره و پیروژترین شاره کانی ئیسلام دزه بکه م. نه مه زانی باسی چی ده کات. ئینجا گوئی له سعودییه یاسا هه رامی کرد وه که جگه له موسلمان که سی دیکه بجیته ناو مه که که ی پیروژ و مه دینه ی منه وه ره وه، هه روه ها ریگه به کریستیان و جووله که نادر ی بچه نیو ئه و دوو شاره وه، که سیش نه ی توانیوه ریگه یه که بدۆزیت وه تا بجیته ناو ئه و دوو شاره وه و هه ندی وینه بگریته، هه روه ها ئه وه شی پی گوتم که ره ده سته گریم بکه ن، ئه و له زیندان به ندم ده که ن، یان ره نگه شتیکی له وه خراپترم به سه ره بیته. به بایه خه وه گویم بۆ هه لخشبوو، چونکه پۆیشتن بۆ خاکیکی قه ده غه که راو و جیبه جیکردنی شتی که که له وه و پیش که س بۆی نه که را بوو، سه ره باری ئه و ناوبانگ و پاره یه ی له کو تاییدا ده ستم ده که وتن، وایان لیکردم

پژینى ئەدرىنالىن لە جستەمدا قولىپ بدات. ئىدى بىرۆكەكە وەك چۆن مەنجهلىك ھەنگوين ھەنگ پادەكىشىت، ئاوا ھاياكىشىم.

زانائەتتە پۇلۇگياكە پىتى وا بوو كە من بە تەنيا ناتوانم ئەو بەكەم و ھەو ھەم بە ميانگىرى و پەيوەندى ھەيە، پىشنىارى كرد پەيوەندى بە خوشكە سۆفییەكانى ناوچەكەو بەكەم، ئىنجا وتى: 'تو چووزانىت. پەنگە قایل بن پارمەتیت بدەن'.

ھیچ شىتیکم دەربارەى سۆفیگەریتی نەدەزانى و بايەخیشم پى نەدەدا. كاتى پەزنامەندىيان پىشان دا كە یارمەتیم بدەن، شادمان بووم چاوم بەو سۆفییانە دەكەویت كە تەنيا وەك ئامرازىك بۆ وەدیھیتانى ئامانجەكەم تەماشام دەكردن و ھیچی تر.

ئىلا، ژيان سەیرە. لە كۆتایی شتەكەدا، نە ئەوسا و نە لەدوايیدا و تەنانت نە دواى ئەو ھى بووم بە موسلمان، نە بۆ مەككەى پىروژ چووم و نە بۆ مەدینەى مەنوەرە. ئەو ھىبوو چارەنوس بەرەو پىگەيەكى تەواو جیاواز بردمى، بەرەو گۆرانیكى چاوەپواننەكراوى پووداوەكان، گۆرانیكى ئەوتۆ دواى ماوہیەك ئامانجە پاستەقینەكەش بايەخى نەما. ھەرچەندە نیازەكانى من سەرەتا لە نیازىكى ماددى پووتەو ھەلقولابوو، لە كۆتایی گەشتەكەدا بووم بە پیاویكى تر.

بەلام سۆفیگەریتی، لە توانای كىدایە بزانتیت كە ئەو ھى من بۆ وەدیھیتانى مەبەستەكەم دامناوو، خۆى بوو بە مەبەست؟ من ئەو بەشەى ژيانم ناوناو ە دیدارم لەگەڵ پىتى (ۆ) لە وشەى سۆفى.

دلخواز

عەزیز

گوئی بیابانی له شفرۆش

قۇنيا، شوباتى ۱۲۴۶

بەو بەفرەى باریبوو، شەقامە پىچاوپىچ و تەنگەکان دەدرەوشانەو، ھەر ئەو پۆژە سۆزانیخانەکەم جیھەشت کە پۆژیکى ناخۆش و خەمین بوو و ساردترین پۆژەکانى چل سال لەمەوبەر بوو. بە گویسوانەى مالهەکان و منارەى مزگەوتەکاندا چلوورەى تیژ شۆرپووبووو و جوانییەکی دلرپىنى ھەبوو. کە ئیوارە داھات سەرما توندی کرد و لە شەقامەکە چەند پشیلەيەکم دی، مووھکانى سمیلیان بوووبو بە تالی تەنک و بەستوو، خیرا دەپۆیشتن و لەپ دەوھەستان. چەند خانوویەک لە ژیر قورسایى بەفردا بەلادا ھاتبوون و پووخابوون. لە شارى قۇنيادا بىتەواکان لەدوای پشیلەکان سەختترین دەردەسەرییان دەچەشت. شەش لاشەى بەستووم بىنى، ھەموویان وەک دۆخى مەلۆتکەيى ویکھاتبوونەو و مینا بۆ ژيانیکى باشتر و گەموگۆرتر چاوھەروانى سەرلەنوئ لەدایکبوونەو بەکن، زەردەخەنەيەکی خۆشنوودی لەسەر دەموچاویان بوو.

پۆژیکیان دەمەوخۆراوا، ئەو دەمەى ھەموو کچەکان پىش دەست پیکردنى چالاکیى شەویان، سەرخەویک دەشکینن، لە ژوورەکەى خۆم دزەم کرد و جگە لە کەمى جلوبەرگی سادە، ھیچم لەگەل خۆمدا ھەلنەگرت. پۆشاکەکانم و ئەو جلە ئاوریشمانەى کە بۆ مەعمیلە تاییبەتیەکان لە بەرم دەکردن، جیتم ھیشتن. ھەموو ئەو شتانەى لە سۆزانیخانەکە دەستم کەوتبوون، دەبوو ھەر لەوئ بمریننەو.

لە ناوھەراستی پەیزەکەدا مانۆلیام دی کە لە لای دەرگاسەرەکییەکە وەستابوو و گەلای درەختیکى سوورباوى دەجوى کە خووی پینوھ گرتبوو.

له ناوهختدا كۆتاييان هاتوو نهكەين كه ليرە كاريان كردوو، هەروەها له و
بۆنه دهگمەنانەى كه باسماڻ دهكردن، هەولمان دەدا ناويان نههيتن، چونكه
پيويستى نهدهكرد لهناو گۆرهكانيان بيزاريان بكەين، ئاخىر ئەوان ژيانىكى
سەختيان بەسەربردبوو، باشتەر وا بوو وازيان لى بێتەن تا له مردنهكهياندا
ئاسووده بن.

"تهنانهت گەر توانيت راشبكهيت، ئەى چۆن بژيوىي خۆت پەيدا دەكەيت؟"،
مانۆليا بە پێداگرييهوه ئەمەى گوت و لەسەرى پۆيشت: "ئاخىر له برسان
دەمریت".

ئەوێ له چاوهكانى مانۆليادا دەمبىنى ترس بوو - نهك له ترسى ئەوێ
كه سەركەوتوو نهبم و سزا بدریم - ، بەلكو له ترسى ئەوێ كه سەربكهوم.
گەر بۆى كرابا ئەويش ئەو شتەى دهكرد كه من خەونم پيوه دەدى، بەلام هېچ
زاتى نهدهكرد خەونهكەى بېتێته دى، بۆيه ئیستا بەواى بویريهكه مهوه ريزى
دهگرتم و هاوكات رقيشى ليم دەبووهوه. زوو كهوتمه دوودلى و گومانهوه،
خۆ ئەگەر دەنگى شەمسى تهو ريزى له سەرمدا دەنگى نهدايهتهوه، لهگوين
بوو بگهريمهوه.

گوتم: "مانۆليا، ليمگه پى با برۆم. ئيدى پۆژىكى تر ليرە نامێنمهوه".
دواى ئەوێ پيپرس لى دام و مەرگم بە چاوى خۆم بىنى، هەستم دهكرد
شتيكم تيدا گۆراوه و ئيتەر گهپانهوهى بۆ نيه، هەستم دهكرد ترس له ناخدا
پهويوهتهوه. بە هەر جۆر ئيدى گويم پى نهدهدا و بپيارم دا پاشماوهى ژيانم
بۆ خودا تەرخان بكەم. ئەوه گرینگ نيه ئەو ماوهيه يەك پۆژيان چەندى
سالى تر دهخايەنيت. ئاخىر شەمسى تهو ريزى وتى برۆا و عەشق بنيادهم
دەكەن بە پالەوان، چونكه ترس و دلەپاوكى له دلیدا بنبر دەكەن. ئاوها
خەريك بوو له مەبهستهكەى تیدهگەيشتم.

سەير له وهدابوو كه مانۆلياش لهوه تىگەيشتوو، بە نىگايەكى دوورودريژ
و پوون تهماشای كردم و خۆى دايه لاوه و رېگەى پيدام تا دەرېجم.

ئىيلا

نورتامبىتون، ۱۹ى حوزيران ۲۰۰۸

بەرئىز ئىيلا،

سوپاس بۇ رېزىنلاندنەكتە. خوشحالم كه تو پۇمانەكەمت بەدلە و زۆر
بىرى لىدەكەيتەو. ھەرچەندە من رانەھاتووم باسى رابردوو بىكەم، پىم سەيرە
كه باسكردنى رابردوو بۇ تو وای لىكردم ھەست بە بارسووكى بىكەم.
ھاوینی ۱۹۷۷م لە مەغرىب لەگەل كۆمەلى سۆفى بەسەر برد. ژوورەكەم
سادە و بچووك و سېى بوو، لە كەلوپەلى پىئويست زىاترى تىدا نەبوو:
ھەسرىك بۇ نوستن، چرايەك، تەسبىحىكى عەنبەر، چەند ئىنجانەيەكى گول
بە تەنىشت پەنجەرەكەو، نوشتەيەكى چاوەزار، مېزىك لە دارى گويىز
دروستكراو كه ديوانىكى پۇمى لە يەككە لە چاوەكانىدا بوو. ئىدى نە تەلىفون
و نە سەعات و نە كارەباى تىدا بوو. ھەر گويشم بەو نەدەدا. ئاخىر مېك
چەندىن سال لە خانووگەلىكى مىللى و ساكاردا ژىابووم، ئىدى لە تەكتىەكى
دەرويشەكاندا ژيانم لە لا قورس نەبوو. سەيد سامىد يەكەم ئىوارە لە تەكتىە
بۇ ئەوھى لە دۇخم دلنیا بىت ھات بۇ ژوورەكەم و گوتى ئەوان زۆر
خوشحالن لەگەلىاندا بىمىنمەو تا ئەو دەمەى كاتى پويشتنم بۇ مەككەى پېروز
دیت، بەلام بە مەرجى نایىت ھىچ جۆرە ھۆشبەرىك بەكار بەئىت.
لە يادەم چون مندالىك دايىبابى بىيىنن وا دەستى خستوو تە نىو پاكەتە
پسكويتىكەو، دەموچاوم سوورھەلگەرا. چۆن زانىيان؟ ئايا كاتى لە دەرەو
بووم ناو جانتاكەمیان پشكنیو؟ دواى ئەو تا لە ژياندا ماوم ئەو م بىرناچىت
كه سەيد پىى گوتم: 'كاكە كرىگ، ئىمە پىويستمان بەو نىيە ناو كەلوپەلەكانت
پشكنىن تا بزانین ئاخو ماددەھۆشبەرەكان بەكار دىئىت يان نا، بەلكو
چاوەكانت گەواھى دەدەن كه تو خووپتوھەگرى.'

ئىلا ئەوھى مايەى پىكەننە، ئەوھىە من تا ئەو پۇژە خۆم بە خووپئوھگر-
مدمن دانەدەنا، بەلگو دلىيا بووم كە خۆم بەسەر شتەكەدا زال دەبم و
ماددەھۆشبەرەكان يارمەتيم دەدەن كىشەكانم چارەسەربكەم. ئەوھبوو سەيد
ساميد گوتى: 'هتوركدنەوھى ئازار بە ماددەى ھۆشبەر بنېرناكرئ، كاتى
كارىگەرىيەكەى نامىتت، ئازارەكە وەك خۆى دەمىتتەوھ'.

دەمزانى ئەو پاست دەكات. بە شىوازيكى خۆنەشكاندەوھ ھەرچى
ماددەى ھۆشبەرم پى بوو رادەستم كردن، تەنانت ئەو ھەبى
خەوليكەوتتانهشم دانى كە دەمخواردن. زوو بۆم دەرەكەوت كە پلانەكەم
ئەوندە بەھىز نەبووھ تا لەمەولا لەتەنگزە دەرەم بەھىتت. لە ماوھى ئەو چوار
مانگەى كە لەو تەكى بچووكە نىشتەجى بووم، بەلئىنەكەم نەبردەسەر. ئىتر بۆ
كەسك كە پى باش بىت گىژوور بىت نەك بەئاگا، تەنانت گەر لايدەش بىت
زەحمەت نىيە ماددەى ھۆشبەر بدۆزىتەوھ. شەويكىان بە سەرخۆشى بۆ
تەكىكە گەرەمەوھ، بىنيم ھەموو دەرگاكان لە ناوھوھ داخراون، ئىدى لىنپام لە
باخچەكە بنووم. پۇژى دواى سەيد ساميد ھىچ شتىكى لى نەپرسىم و منىش
ھىچ تەوازۇيەكەم بۆى نەھىتايەوھ.

سەربارى ئەم پووداوھ شەرماوھرانە، لەگەل سۆفىيەكاندا گونجام و
ئىواران چىژم لەو ھىمنىيە وەردەگرت كە لە تەكىكەدا ھەبوو و ھەستم بە
ئارامىيەكى تايبەتى دەكرد، لى ئارامىيەكە سەير بوو، ھەرچەندە راھاتبووم كە
لەژىر يەك مېچدا لەگەل كەسانى تر بژىم، لەوئ شتىكى ترم دەستكەوتبوو كە
لەوھوبەر نەمىنىبوو، ئەويش ئاشتى ناخ بوو.

لە پوالەتدا ھەموومان ژيانكى ھاوبەش دەژيان، پىكەوھ دەمانخوارد و
دەمانخواردەوھ، ھەموومانىش ھەمان كارمان دەكرد، بەلام چاوەپوانى
ئەوھمان لى دەكرا كە لە ناوھەماندا بە تەنيا بمىتتەوھ و لە ناوھەوى خۆمان
رەبمىنن، بۆ ئەمەش ھانىيان دەداين: لە پىگەى سۆفىگەرئىتيەوھ يەكەم شتى كە
دەيدۆزىتەوھ ھونەرىكە كە دەبىت لە ناوچەرگەى ھەموو خەلكىدا بە تەنيا بىت،
ئىنجا دەگەيتە ئەوھى كە ھەموو خەلكى لەئىو تەنباىي تۇدا خۆيان ھەشارداوھ
و دەنگىشان لە ناوھەوى تۇدايە.

كاتى له مه غريب چاوه پى يارمه تىي سؤفیه کان بووم تا به بی کیشه بؤ مه ککه ی پیرۆز و مه دینه ی منه وهره برۆم، دهستم به خویندنه وه ی فله سه فه ی سؤفیتی و شیعی سؤفیه کان کرد. سهرتا ئەمهم بؤ ره واندنه وه ی بیتاقه تی و بیزاری ده کرد و له وه باشتريشم دهست نه ده که وت بیکهم، دواچار به بایه خێکی زۆرتره وه دهستم پیکرد، ئیتر وهک که سیک تا یه که م قومی ئاو نه خواته وه نازانیت که تینووه، بینیم ههرئه ونده سؤفیگه ریم ناسی، پتر ئەلهای که وته سهرم. له نیتو هه موو ئەو کتیبانه ی که له و هاوینه درێژدا خویندمنه وه، شیعه رکانی پۆمی بوون که کاریکی گهره یان لیکردم.

دوای سى مانگ، سهید سامید له ناکاو وتی که من که سیکى دینمه وه یاد، دهرویشیکى گه پیده که ناوی شه مسى ته وریزییه. هه ندی که س شه مس به دوو پرویه کی بچاوو پروو داده نین، به لام گهر پرسیار له پۆمی بکهیت، ئەو له وه لامدا پیت ده لیت که شه مس مانگ و خۆره. گیرۆده ی بووم، به لام شته که ته نها خۆتیه له قورتان دینک بوو. که گویم له سهید سامید ده گرت و ئەویش باسی شه مسى ده کرد، ته زوویه ک به بربره ی پشتما تیده په پى و ئەو ههسته سهیره م له لا دروست ده بوو که من له وه وپیش ئەوم بینوه.

ئهمیستا، رهنگه بلتیت که من دینم، لی سۆیند به خودا دهخۆم، له و ساته دا له پشته وه گویم له دهنگیکى سووکی ورشه ی ئاوریشمیک بوو، سه ره تا له مه ودایه کی دووره وه بوو، ئینجا دهنگه که تا دههات زۆر و زۆتر نزیک ده بووه وه، ئینجا له نه بوو سییه ری که سیکم بینى. له وهیه شنه ی ئیواره بوو بیت که له نیتو چله کانه وه ده بزوا. له ناکاو زانیم که من له مه ولا پتویستم به وه نییه بؤ هیچ شوینیک برۆم. له و ئاره زووه به رده وامه بیتاقهت و بیزار بووم، که به بی دهستی خۆم و به تهکانی به رده وام بؤ شوینانی تر، بؤ شوینی دوور سه فه رم ده کرد.

ههر شوینیکم ویستبا له وئى بووم، ئەوه ی ئاتاجی بووم مانه وه و رامان بوو له ناوه وه ی خۆم. ناوی ئەم به شه نوتیه ی ژیانم ده نیم دیدارم له گه ل پیتی (ف) له وشه ی سؤفی.

له گه ل خوشه ویستیم

عه زیز

شەمس

قونیا، شوباتى ۱۲۴۶

بەيانىي ئەو پۇژە لە ھەموو پۇژانى تر خىراتر پۇيشت و ئاسمان نزم و خۆلەمىشى بوو. چاۋەپوان دەكرا رۇژىكى پر رووداو بىنت. درەنگە عەسرىكى ئەو پۇژە، پۇمىم لە ژوورەكەى خۆى بىنى، لە نزيك پەنجەرەكە دانىشتبوو، رامابوو و تەۋىلى خاۋبوو بوو ۋە، بە پەژارە ۋە ئەنگۈستەكانى بەسەر دەنكەكانى تەسبيحەكەيدا دەجوولاندى. ژوورەكەى بەۋاي پەردە مەخمەلى و قورس و نىمچە داخراۋەكانىيە ۋە نىۋە تاريك بوو، لى لەو شۈينەى كە پۇمىي لى دانىشتبوو گورزە تىشكىكى سەيرى خۆرەكەى دەكەۋتە سەر و شتىكى لە شىۋەى خەۋنى بە دىمەنەكە بەخشىبوو. لە خۆم پرسى ئاخۇ دەبى پۇمى ئەو نىازە راستەقىنەيە بىيىت كە لە پىشت ئەو شتەۋىيە من داۋاي لىدەكەم بىكات، يان توۋشى شۆك دەبىت و بىزار دەبىت؟ لە كاتىكدا ۋەستابووم و لە بىگەردىيى چركەساتەكە تىدەگەيشتەم و جۆرە شلەژانىكىش داىگرتبووم. بەرچاۋم پووناكبوو ۋە، كەچى پۇمىم لە تەمەنى خۆى گەۋرەتر و لاۋازتر ھاتە بەرچاۋ. عەبايەكى سەۋزى تىزى لە بەر بوو و لە ھەمان شۈين دانىشتبوو. لە ھەر كاتىكى تر بەسۆزتر و بەخشندەتر دىاربوو، بەلام نىشانەيەكى ھەمىشەيىم لە شىۋەى خۇمدا لە دلىدا بىنى. دەسبەجى لە دوو شت تىگەيشتەم كە ئەمانەن: پۇمى سەردەمى پىرىتى ھەر لەم مالاۋا بەسەر دەبات، دوۋەمىيان ئەو بىرىنەى دۋاي من جىدەمىتت قەت سارپىژ نابىتەۋە. ئىدى چاۋەكانم فرمىسكىان تىزا.

"ئايا تۇ باشىت؟ تۇ پەنگت زەرد ھەلگەپاۋە" پۇمى وتى.

زۆرم له خۆم كرد زهردهم بیتی، بهلام قورسایى ئهوهى نیازم بوو بیلیم بارگرانییهکی خسته سهرم. دهنگم پهزاره ئامیز و لهوه کهمپه رۆشتر بوو که خۆم دههه و یست، هه رچۆنى بیت وتم: "ئه مه راست نییه. من یه کجار تینووم و له ماله دا شتی نییه تینویتیم بشکینیت".

پۆمى پرسى: "ئایا دهتههوى داوا له کیرا بکه م ئاخۆ دهتوانیت چى بکات تا گری تینویتیه کهت دابمرکیته وه؟".

"نه خیر، چونکه ئه وهى من پتویستمه له ناندین دهست ناکه ویت، بهلکو له مهیخانه هیه، وهک دهبینیت ههست دهکه م حهزم لیه سهرخۆش بيم".
وام پیشان دا که من سهرنجى نیشانهکانى ئه و تیگه یشتنم نه داوه که له دهه موچاوى پۆمى نهخش بوون، له سهر قسه که م بهردهوام بووم: "له جیاتى ئه وهى بۆ ناندین بچیت تا ئاو بخویته وه، ئایا دهتهوى بۆ مهیخانه بچیت تا شه راب بخویته وه؟".

"مه بهستت ئه وهیه که تو داوام لیده کهیت شه رابت بۆ پهیدا بکه م؟". پۆمى به دهه م پرسیار کردنه وه، وشه کهى دواى به جۆره جهختیکى ئه وتو درکاند مینا نه ویریت بیلیت.

"راسته. زۆر منه تبارت دهه م گهر تۆزى شه رابمان بۆ پهیدا بکهیت. دوو قاپ به شمان دهکات، یه کئى بۆ تو و یه کئى بۆ من، بهلام تکایه چاکه یه کم له گه لدا بکه. کاتى بۆ مهیخانه دهچیت، نه کهى ته نیا دوو قاپه که بیتیت و بگه ریتته وه، بهلکو که مئى بمینه وه و بۆ خه لکی قسه بکه. من لیتره چاوه رپیت دهکه م و پتویست ناکات په له بکهیت".

پۆمى نیگایه کى نیمچه توورپه و نیمچه سهر سوپمانى کردم. دهه موچاوى ئه و فه قتیهم له به غدا هاته وه یاد، ئه وهى که دهیه و یست یاوه ریم بکات، بهلام له وه دهترسا گهر شه راب بخواته وه ئابرووى دهچیت، چونکه ئه وه نده له قسه وقسه لۆکى خه لکی دهترسا، وای لیتهات ئه وه نه کات. ئه مپستا پرسیم: ئایا ناوبانگى پۆمیش وای لیده کات که ئه وه نه کات؟

بهلام کاتى پۆمى هه ستایه سهر پئى و سهرى له قانده، هه ستم به ئاسووده ییه کى گه و ره کرد.

‘قەت سەرم بە مەيخانەيەكدا نەكردوو و لە ژيانمدا تامی شەرابم
نەكردوو، پێمیش وا نىيە كە شەرابخواردنەو و ئەوەندە شتێكى لەبار بێت كە
دەبێ بىكەم، بەلام من بېوايەكى تەواوم بە تۆ هەيە، چونكە بېروام بەو
خۆشەويستىيە هەيە كە پىكەو و گرىيداوين. بىگومان هۆيك هەيە تا ئەو
داوايەم لى بكەيت. گەرەكە ئەو هۆيە بزانم. وا دەپۆم تا شەرابەكە بێتم.’

ئىنجا دوواخوازى لىكردم و پۆيشت.

كە ژوورەكەى جىهێشت، لەسەر زەوييەكە پاكشام و كەوتمە دۆخىكى
كەيفسازى قوولەو.

تەسبيحە عەنبەرەكەى پۆمىم هەلگرت كە جىي هىشتبوو. سوپاسى خودام
كرد، چونكە هاوێلىكى راستگۆى پىتەخشىم. لە خودا پارامەو و كە پۆحە
جوانەكەى لە سەرخۆشىيە عەشقى خوداىيى بىتەش نەكات.

بهشی چوارهم

ئاگر

ئەو شتانەى كە پووخيڻەر و

تيكشكينيەرن

سليمان سه رخوش

قونيا، شوباتي ۱۲۴۶

بِه کاريگهري مهي سه رخوش دهيم و تووشي غايلهي زور دهيم، به لام
پومي مه زن و بيته بهرده رگاي مه يفروشه که! شتي بوو بپوانه کردهني بوو.
هه رچهنده خوم کوور کردهوه، دادی نه دام و ئهوي لي نه شاردمه وه.
هاوارم کرد: "خريستوس، هو پياو، ئه وه تو چيت داومه تي؟ بيگومان
قاپه کهي دوايي شه رايکي نايابي تيدا بوو. دلنيام قهت باوه پ به وه ناکهيت که
ئه وهي ئيستا من ده بينيم".

"بيدهنگ به هي گه مژه، يه کي له پشتمه وه به چه واي پيگوتم.
ديقه تي ده وروبهري خوم دا تا بزانم ئه وه کتيه هه ولي بيدهنگکردنم
ده دات. که بينيم هه موو پياوه کاني ناو مه خانه که به خريستوسيشه وه چاويان
بريوه ته ده رگا که، ئاوه ز له مه ژگمدا نه ما. بيدهنگيه کهي به سام بالي به سهر
شوينه که دا کيشا، ته نانه ت ساکو، سه گي مه خانه که که وهرکه وتبوو و
گوئييه کاني به سهر زه وييه که دا شوربوو بوونه وه، نيشانه ي سهر سورماني پتوه
ديار بوو. بازارگانه فارسه فهرشفروشه کهش له ئاوازه ناخوشه کاني وه ستا که
ستراني ده چري، هه ستايه سه ري و به ئه توارى سه رخوشان چهنه ي
به رز کرده وه و هه ولي دا وا ده ربه که وي که ئه وه له سه رخويه.

خريستوس يه که م کهس بوو که بيدهنگيه کهي شکاند و گوتي: "هو
مه ولانا، به خير بييت بو مه خانه که م"، دهنگي به دم قسه وه پيزي ليده تکا:
"شانازيه کهي گه وره يه که له ژير ئه م ميچه دا ده بينيم. نازانم چون خزمه تت
به که م؟".

چەند جار ئى چاۋەكانىم پرووكاند و لە كۆتاييدا دۇنيا بوم كە ئەو پۇمى خۇيەتى لەوى وەستاو.

پۇمى گوتى: "سوپاس"، زەردەخەنەيەكى ئاشكرا، بەلام ساردوسىر كەوتە سەر لىۋەكانى و لەسەرى پۇيشت، "نەختى مەيم دەوى".

خريستۇسى بەستەزمان كە ئەوئى بىست سەرى سورما و دەمى بەشكردەو. كە دووبارە جوولەي تىگەر، پۇمى بەرەو يەكەم مېزى بەتال برد، پىكەوت وا بوو بە تەنيشت ئەو مېزەو دانيشت كە من لەسەرى دانيشتبوم.

"سلاوى خوداتان لى بيت"، پۇمى دانيشت و سلاوى لىكردم.

و لەمىم دايەو: سلاو لە توش، ھەندى قسەي ھەلقوبەلەقم كرد، لى دۇنيا نەبوم كە ئەو وشانەي لە دەم دەرچوون گونجاون يان نا. بە سىماي ھىمنى و بە عباگرانەھاكەي و كراسە ئاودامانە سوورخەنە نايابەكەي دياربوو كە ئەم شوينە قەت بۇ پۇمى شايستە نييە.

بەرەو پىشەو خۇم نوشتانەو و ئەوئەندە دەنگم نزم كەردەو ھەر ئەوئەتا دەبىسترا، وتم: "ئايە بىئوئى نييە بېرسىم پىاويكى وەك تۇ لىرە چى دەكات؟".

"من بە ئەزموونىكى سۇفيايەنە تىدەپەرم"، پۇمى بەدەم قسەو وەك ئەوئەي دوو ھاوپىي كۆن بىن چاۋەكانى پرووكاند و لەسەرى پۇيشت: "شەمس بۇ ئىرە ناردمى تا ناوبانگم لەكەدار بيت؟". لىم پرسى: "ئايە ئەمە شىتىكى باشە؟".

پۇمى پىكەنى و گوتى: "دەي باشە، ئەو دەوئەستىتە سەر شىۋازى تىروانىنت بۇ شتەكە. ھەندى جار دەبى ھەموو پەيوەندىيەكانت تىك بشكىنىت تا نەفسى خۇت سەربخەيت. تەننەت گەر پەيوەندىيەكانمان بەخىزانەكانمانەو توندوتۇل بوو و لەناو كۆمەلدا پىگەمان بەرز بوو، گەر پەيوەندىمان بە سوختەخانەكەمان يان مزگەوتەكەمانەو ئەوئەندە باش بوو، بەلام كاتى دەبىتە پىگر لە بەردەم يەكبوونمان لەگەل خودادا، ئەو دەمە گەرەكە ئەو پەيوەندىيە تىكبشكىنىن".

دَلنیا نه بووم که به باشی لئی تیگه یشتووم، به لام ئەم لیکدانه وهیه تا پادهیهک ئاوهزه شله ژاو و شیواوه که می ئاسووده کرد. ئاخر وام به خه یالدا دههات که ئەم سۆفییانه شیتن، کۆمه لئکی جیاوازن و هه موو شتیکی نامۆیان له دهست دیت.

ئهمیستا نۆره ی پۆمی هات تا بنوشتیته وه و به هه مان پیتمی چه دوو بپرسیت: "ئایا بیتویلی نییه که ر لنت بپرسم هۆی ئەو شوینبرینه ی سهر ده موچاوت چیه؟".

گوتم: "ئهمه چیرۆکیکی سه یر نییه، له کاتیکه درهنگی شه ودا به ره و مال ده که پامه وه، ئەو هه سه سه پئی لنگرتم و تیروپری لی دام".
 "ئاخر له بهر چی؟"، پۆمی به ده م پرسیار کردنه وه نیشانه ی نیگه رانی که وته سهر پوخساری.

"چونکه مه یم خواردبووه وه، به ده م وه لامدانه وه وه ئاماژهم بۆ ئەو قاپه کرد که ئیستا خریستۆس له به رده م پۆمی داینا.

پۆمی سه ری با دا. سه ره تا ته واو شله ژاو دیار بوو، وه ک ئەوه ی بپروانه کات که په نگه شتگه لی ئاوها پووده دن، به لام هه ر زوو به زه رده خه نه یه کی دۆستانه لئوه کانی کشان. ئاوها درێژه مان به قسه کانمان دا. له کاتیکدا خه ریکی خواردنی نان و په نیری بز ن بووین، ده رباره ی بپروا و براده رایه تی قسه مان ده کرد، هه روه ها ده رباره ی شتگه لئکی دیکه ی ژیان که پێم وا بوو زۆر له میژبوو بیرم چوو بوونه وه، لی ئهمیستا شادمان بووم که دووباره له دلمه وه ده ستیان به هه لقولین کرد.

که می دوا ی شیوان، پۆمی هه ستاو خۆی ئاماده ی پۆیشتن کرد. هه موو ئەوانه ی له مه یخانه که بوون بۆ به پرخستنی هه ستانه سه ره پین. دیمه نیکه کاریه گه ر بوو، بۆیه وتم: "تا پێمان نه لئیت مه ی بۆچی هه رام کراوه، نابین بپۆیت".

خریستۆس به پوختساریکی گرزوه به پهله هاته تهنیستمهوه، خه می
ئهوهی بوو که پرسیارهکم مهعمیله بهپزیهکهی بیزار دهکات، گوتی: 'سلیمان،
بیدهنگ به. بۆچی دهربارهی ئهم شتانه پرسیار دهکهیت؟'.

'نهخیر بهپاستیمه'، به جهختهوه ئهمهم گوت و دهپروانییه پۆمی، 'خو
ئیمهت بیینی، ئیمه خراپهکار نیین، لی بهردهوام وامان پیدهلین. پیم بلای گهر
پهفتارمان باش بیت و ئازاری یهکتر نهدهین، مهیخواردنهوه زیانی چیه؟'.

ههچهنده پهنجهرهکهی لای سووچهکه کرابوووه، ههواي ناو مهیخانهکه
بۆگهن و پپبوو له دووکهل و قورس بووبوو به چاوهپوانی و ههموان
پهروشی بیستنی وهلامهکه بوون. پۆمی لیم نزیکیوووه، ناسک و بهئاگا،
بیری دهکردهوه و ئهمهی خوارهوهی گوت:

'گهر له مهیخورددا

ناسکی و نیانییهکی قوول ههبوو،

له کاتی سهرخوشیدا پییهوه دیار دهبیت

خو ئهگهر کینه و لووتبهرزایی لهخو هشاردابوو

ئهوهیشی ههر پیوه دیار دهبیت

لهبهر ئهوهی زۆربهی خهلکی وا دهکهن

بۆیه مهی له ههموو خهلکی ههراام کراوه'.

له کاتیکدا بیرمان لهم وشانه دهکردهوه بو ماوهیهکی کهم خاموشییهک

بالی کیشا.

'برادهرانم، خواردنهوهی مهی بیزیان نییه، پۆمی به دهنگیکی لیوانلیو له
چالاکي و فرماندارانه و سهنگین و توکمه پووی تیکردین، چونکه خراپترین
شتمان تیدا دهردههینیت، بۆیه پیم وایه بو ههموومان باشتر وایه واز له
خواردنهوهی بهینین. لهبهر ئهوه ئهو شتهی که خویمان له کردنی بهپررسین
بویمان نییه گلهیهکه بخهینه سههر مهی. لهوهش گرینگتر دهبی خو بهزلزانی و
توورهبیمان جلهو بکهین. له کوتاییدا ئهوهی دهیههوی با بخواتهوه، ئهوهیشی

نايههوي با نه خواته وه. بۆمان نيه شتوازي خۆمان به سهر ئه واني تر دا
بسه پيئين و له ئايينيشدا زۆرايکردن نيه.

به دواي قسه كانيدا نيشانهي خوشي و گهشي له هه ندي له مه عميله كان
پهيدا بوو، به لام پيم باش بوو په رداخه كه م به رز بكه مه وه، چونكه بروام وايه
ناييت په ند و ئامۆژگاريه ك تيپه پييت بي ئه وهي به خوشيي ئه وه وه
نه خۆمه وه.

گوتم: ده ربارهي ئه وهي ئه مپۆ كردت خهلكي هه رچيه ك بليين، تو
پياويكي باشيت و خاوه ن دليكي مه زنييت، چونكه دلنيام خهلكي ده ربارهي تو
زۆر ده لين. له بهر ئه وهي وتاريپۆ بوويت، بي ئه وهي هيجمان به سه ردا
بسه پيينييت، قسه ت بۆ كردين، هاتنه كه تيش بۆ مه خانه بۆ خۆي ئازايه تيه كي
كه وره يه.

پۆمي نيگايه كي دۆستانه ي كردم، ئينجا ئه و دوو قاپه شه رابه ي هه لگرت
كه ده ستي بۆ نه بر دبوون، ئيدي چووه ده ره وه تا پيشوازي له شنه ي ئيواره
بكات.

عه لائەدين

قۇنيا، شوباتى ۱۲۴۶

بۇ ئوۋەى بە باوكم بلىم داخوۋىى كىمىام بۇ بكات تا شووم پى بكات،
ئوۋە سى ھەفتەيە چاۋەرىنى ئوۋ ساتە گونجاۋە دەكەم. چەندىن سەعات لە
خەيالى خۇمدا دەمدواند و ھەمان ئوۋ رستانەم چەندىن جار دادەپرشتەۋە و
دووبارەم دەکردنەۋە، بەدۋاى باشتىن شىۋازدا دەگەرەم تا نىيازى خۇمى پى
دەربېرەم. بۇ ئەگەرى ھەر رەتکردنەۋەيەك وەلامىكى ئامادەم پى بوو. گەر پى
گوتەم كە من و كىمىا برا و خوشكىن، بىرى دەخەمەۋە كە ھىچ پەيوەندىيەكى
خوين لە نىوانماندا نىيە. لەبەر ئوۋەى دەمزانى كە باوكم يەكجار كىمىاي
خۇش دەۋى، بۇيە برىارم دا ئەۋەيشى پى بلىم گەر ئىمە بوۋىن بە ژن و
مىرد، ئەۋا بە درىژايى ژيانى لە مالاكەدا لەگەلماندا دەژى، ئىدى لە خەيالى
خۇمدا بۇ ھەر شتىك رېۋوشوئىنىك دانابوو، بەلام نەمتوانى بۇ چركەيەكىش بە
تەنھا لەگەل باوكمدا قسەبكەم.

ئىۋارەى ئەمپۇد باوكم لە خراپترىن دۇخدا بىنى. خەرىكبووم لە مال
دەردەچووم و بۇ دىدەنىي ھەندى لە برادەرەكانم خۇم ئامادە دەكرد، كاتى
دەرگاكة كرايەۋە و باوكم ھاتە ژوورەۋە و دوو شووشە (مەى)ى بە
دەستەۋە بوو.

بە بىدەنگى و واقورمانەۋە ۋەستام، ئىنجا لىم پرسى: "باوكە، ئوۋەى بە
دەستەۋەيە چىيە؟".

"ئا. ئەمە!، بەبى ھىچ بەخۇداشكانەۋەيەك وەلامى دايەۋە و گوتى: 'رۇلە،
ئوۋە مەيە'.

“به‌راستیته؟” هاوارم کرد، “ئه‌ری مه‌ولانای مه‌زن وای لی‌هات؟ پیاویکی به‌ساله‌وه‌چوو و مه‌یخواردنه‌وه؟”!

“ناگات له‌ قسه‌ی خۆت بیته”، له‌ پشته‌وه‌م گویم له‌ ده‌نگیکی توورپه‌ بوو. شه‌مس بئ‌ ئه‌وه‌ی چاو بپرووکیته‌ت چاوی له‌ ده‌موچاوم بپری و وتی: “تۆ بۆت نییه‌ به‌م شیوازه‌ باوکت بدوینیت. ئه‌وه‌ من بووم داوام لی‌ی کرد بۆ مه‌یخانه‌ بچیت”.

“سه‌یر نییه‌”، ئه‌مه‌م گوت و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی ده‌ستکردم نوانه‌. گه‌رچی قسه‌کانی من بۆ شه‌مس سووکایه‌تی بوو، به‌لام نه‌یبرده‌ سه‌ر خۆی و گوتی: “عه‌لائه‌دین، گه‌ر هه‌ول‌بده‌یت توورپه‌یه‌که‌ت دووربینیت نه‌شیوینیت، ئه‌وه‌ ده‌توانین ده‌رباره‌ی ئه‌وه‌ قسه‌بکه‌ین”.

ئینجا سه‌ری لارکرده‌وه‌ و وتی که‌ ده‌یته‌ دلی خۆم نه‌رم بکه‌م. پاشان وتی: “ئه‌مه‌ یه‌کیکه‌ له‌ چل پێساکه‌ : ئه‌گه‌ر ویستت بپروات به‌هێز بکه‌یت، ده‌یته‌ له‌ ناوه‌وه‌ت نه‌رم بیته‌. بۆ ئه‌وه‌ی بپروات توندوتۆل بیته‌ و وه‌ک به‌رد په‌ق بیته‌، ده‌یته‌ دلت وه‌ک په‌ر سووک بیته‌. ئه‌گه‌ر تووشی نه‌خۆشییه‌ک بووین، یان کاره‌ساتیکمان به‌سه‌ر هات، یان تووشی زیانیک بووین، یان ترسیک دایگرتین، ئه‌وا هه‌ریه‌که‌مان به‌ شیوه‌یه‌ک پووبه‌پووی ئه‌و پووداوانه‌ ده‌بیننه‌وه‌ و فیزیسمان ده‌کات که‌ چۆن که‌متر خۆپه‌رست بین و زۆرتر به‌ حیکمه‌ت بین و به‌سۆزتر و به‌خشنده‌تر بین. هه‌رچه‌نده‌ له‌مه‌دا هه‌ندیکمان په‌ند وه‌رده‌گریته‌ و میانپه‌وتر و ناسکتر ده‌بیته‌، هاوکات هه‌ندیکی تر دلپه‌قتر ده‌بن. ئه‌و شیوازه‌ی که‌ وات لی‌ده‌کات له‌ راستیه‌وه‌ نزیکتر بیته‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ دلت جینگه‌ی مرقایه‌تی تیدا ببیته‌وه‌ و شوینیکی زیاتری بۆ خۆشه‌ویستی تیدا بمیینه‌وه‌؟”.

گوتم: “ببپه‌روه‌، جگه‌ له‌ باوکم من فه‌رمان له‌ ده‌رویشانی سه‌رخۆش وه‌رناگرم و هه‌موو شته‌که‌ش ئه‌مه‌یه‌”.

باوکم هاته‌ نیوانه‌وه‌ و گوتی: “عه‌لائه‌دین، ئه‌وه‌ی تۆ ده‌لیته‌ شووره‌یه‌”. هه‌ستم به‌ تاوانیکی گه‌وره‌ کرد، به‌لام هه‌سته‌که‌ دره‌نگ که‌وت، هه‌ستیکی بیزاری و توورپه‌یی وای دایگرتم پێم وای بوو ده‌می بوو شتی وام له‌ خۆمدا نه‌بینی بوو.

شەمس وتی: "بینگومان بەگۆیرەیی ئەوەی دەبێتیت و دەیکەیت تۆ ڕقت لە منە، بەلام لەو باوەرەدا نیم کە تۆ بۆ ساتیکیش باوکت خۆش نەویی. ئەی بۆ لە ناخەوێ بەرینداری دەکەیت؟".

وێلامیم دایەوێ: "ئەی تۆش نابینیت کە ژیا نمانت وێران کردووە؟".
لەو ساتەدا باوکم داچەمایەوێ زاری نوقاند و دەستی ڕاستەیی بەرەو لای سەری بەرزکردەوێ، وامزانی زلەم لێدەدات، بەلام کە ئەوەی نەکرد، پتر شەژام.

"تۆ ئابرووم دەبەیت"، باوکم بێ ئەوەی تەماشای دەموچاوم بکات وای پینگۆتم.

چاوێکانم فرمیسکیان تیزا. دەموچاوی خۆم لێی شارەدووە و لەپەر خۆم ڕووبەڕووی کیمیا دیتەوێ. نەمزانی لەکە یەوێ لەوێ وەستاوێ و بە دووچاوی پەر لە ترس لە سووچێکی ژوورەکە خۆی لێ داگرتووین؟ ئاخۆ دەبێ چەندی لە دەمەقالتیکەیی نێوانمان بیستبیت؟

شەرمەزارییەکەم لەبەر ئەوێ بوو کە باوکم لە بەردەم ئەو کچەی دەمەویست بێخوایم سووکایەتی پێکردم، ئەمەش لە ناخدا ئازاریکی پەیدا کرد و تامیکی ناخۆشی لە زارمدا جێهێشت. ئیدی هەستم کرد ژوورەکە بە دەورمدا دەخولیتەوێ و خەریکە دادەپمێم.

ئیدی لە توانامدا نەما چرکە یەکی تر لەوێ بپنێمەوێ، چاکەتەکەم هەلگرت و شەمس دایەلاوێ و دوور لە کیمیا و دوور لە هەموویان، لە مال دەرچوومە دەرەوێ.

شەمس

قۇنيا، شوباتى ۱۲۴۶

بۇنى شوشە مەيەكان كە لە نىوانماندا قىت دانرابوون، بۇنى خاكى گەرم و گىيە كىيى و تووى رەشيان لىدەھات. دواى ئەوھى عەلەدەين مالى بەجى ھىشت، پۇمى ماوھەك خەمىكى زۆر داىگرت و قسەيەكى نەكرد. پىكەوھ بۇ ناوھەشەكە چووينە دەرەوھە كە بەفر دايپۇشيبوو. ئەوھ لە ئىوارەى پۇژى لە پۇژە غەمگىنەكانى شوباتدا بوو، بايەكى سارد ھەلىكردبوو و كىيەكى سەير بالى كىتابوو. وەستابووين و چاومان بربووھە ھەرەكان كە دەجمان، گويمان بۇ دنيايەك ھەلخستىبوو جگە لە بىندەنگى ھىچى دىكەى پى نەدەبەخشىن. بايەكە لە دارستانە دوورەكانەوھ كزەيەكى بۇ ھىتايىن، كە بۇنى گەلمەخاوى ماسىي لىدەھات. بۇ چركەساتىك ئارەزوومان كرد بۇ ھەتاھەتايە ئەم شارە جىبھىلەين.

ئىنجا شوشەيەكم ھەلگرت و بە تەنىشت گولەباخىكى پووتەوھ كە بە خۇي و دپكەكانىيەوھ لەنىو بەفرەكەدا قىت بووبووھە، داچەمامەوھ و شەرابەكەم كرده سەر خۇلى ژىر گولەباخەكە. دەموچاوى پۇمى لە خۇشيان كەشايەوھ، زەردەخەنەيەك گرتى كە تىكەل بوو لە جۇشوخروش و سەنگىنى. گولەباخە پووتەكە ھىدى ھىدى ژيانى كەوتەوھ بەر و توپكى قەدەكەى مىنا پىستى بىيادەم نەرم بووھە و بە بەرچاومانەوھ گولنىكى گرت. كە لەسەر پۇژاندنى شەرابە بەسەر خۇلى ژىر درەختەكە بەردەوام بووم، گولەكە سىبەرى پەنگىكى پرتەقالى ھىمىن و جوانى لىنىشت.

ئىنجا شوشەى دووھەم ھەلگرت و بە ھەمان شىوھ لىم پۇژاند، ئىدى پەنگە پرتەقالىيەكەى گولەكە گۇرا و بوو بە سوورىكى درەوشاوھ و ژيانى

لیدهچؤږا. که له بنی شووشه که پر پرداخیک مایه وه، کردمه نیو پرداخیکه وه و نیوهیم خوارده وه و نیوه که ی دیکم به پږومی نا. به دوو دهستی له رزؤکه وه، به زهرده خنه یه کی گه شه وه که نیانی و سهنگینی لیده تکا، نه و پیاوه ی که له ژیانیدا دهستی بږ مای نه بر دبوو، به پیر ئاماژه که مایه وه هات.

وتی: 'بیروباوه' و کوته ئاینیه کان گرینگن، لی نابیت بږ حه رامکراوه کان بگورپن. هر بهم تیگه یشتنه وه نه مایه دهخومه وه که نه مږو پیمی ددهیت. له هه موو دلمه وه بروام وایه که دوا ی سه رخوشی عه شق راستی و سهنگینی کی عه قل هیه'.

له و دمهیدا که پږومی پیکه کی له لیوه کانی نزیک دهخسته وه، له دهستیم راپفاند و فریمدایه سر زهوییه که، ئیدی شه رابه که مینا دلوی خوین پږایه سر به فره که.

گوتم: 'مای مه خوره وه. نه مایه گه له کاتیکدا خوت مه به ستت نییه له سر نه م نه زمونه به رده وام بیت'.

'تویه که که داوام لیده که ی نه م مایه نه خومه وه، نه ی له بنه پهدا بږچی بږ مه یخانه که ناردمت؟' پږومی به پیتیک نه وهنده ی به سوز بوو، لاقرتی نه بوو لی پرسم.

به زهرده خنه وه وتم: 'تو خوت هویه کی ده زانیت، چونکه گه شه کردنی پږچی له وشیاریماندا یه، نه که به چاوگیزان له هندی شتی دیاریکراو. نه مای خواره وه ریتسای سیودوه مینه: پیویسته هیچ شتی نه که ویتنه نیوان نه فست و خودا، بروات نه به رابه ریکی ئاینی و نه قه شه یه ک و نه زانایه کی ئاینی باش، نه به هیچ دهمراستیکی دیکه ی سه رکرده ی ئاکاری یان ئاینی، نه گه وره پیاوانی پږچی، نه نانه ت بروات برواکی خوتیش نه بیت، به لام به سر خه لکانی دیکه دا مایانه پیته. نه گه ر دلی که سانی تر بشکینیت، ئیدی نه و بروا ئاینیه ی که بروات پیته ی، بروایه کی باش نییه'.

'له هه موو جوړه کانی بته رستی خوت بپاریزه، چونکه دیدگات ده شیرینیت. با هر خودا، خودا هر خوی به تنها ریتیشاندهرت بیت. هو'

هاورپم، فيري راستى ببه، به لام وريابه لهو حهقيقه تانهى كه له لات دروست دهبن، بت دروست نه كهيت.

هرچهنده زور به كه سايه تى و سوزى پومى سهرسام بووم، كه چى له زيانيدا بيده سولات بوو، بويه تا ده هات پتر پنى سهرسام ده بووم.

ئهم دنيايه پره لهو كه سانهى چاويان بريوه ته سامان يان ناوبانگ يان ده سولات، تا زياتريان ده ست بكه وييت، هه ست ده كه ن هيشتا پيوستيان پييه تى. به چاوچتوكى و تهماككارى سامانى دنيايان كردووه ته پووگى خويان و ئيدى جگه لهو ئاراستهيه، به رهو شوييتكى تر ناروانن و هه ست ناكه ن بوون به كويله ي ئهو شتانه ي كه به هه لپه وه بوى تيده كوشتن. ئه مه شيوازيكى هاوبه شه و به رده وام رووده ات. به ده گمهن، به قه د ده گمهنى مروارى پياويك ده بينيت به رهو بالايى ريگه ي خوى برييت، يان پياويك بريكى زورى له زير و ناوبانگ و ده سولات هه بيت و له پر ده ست له هه مووى هه لبريت و ناوبانگى خوى بخاته مه ترسييه وه و به رهو سه فريكى ناوه وه ي خوى هه پياى لى بكات و كه س نه زانيت له كوى يان چون كوتايى دييت. به لى پومى ئهو مروارپيه ده گمهنه يه.

وتم: "خودا داوامان ليده كات ميانرۆ و خاكه را بين".

پومى به ناسكى له سه رى پويشت: "ئهو ده يه وه ي بناسرى. ئهو داوامان ليده كات كه به هه موو گه رديله يه كى بوونمانه وه بيناسين، بويه گه ره كه وريا و به ئاگابين، ناييت سه رخوش بين و ئاوه زمان شله ژاو بيت".

قسه كانى به دلمه وه نووسان. له حه وشه كه دانيشتين، جگه له گوليتكى سوور، هيج شتيكى تر له نيوانماندا نه بوو، تا تاريكى داها ت و سه رماكه توندتر بوو. له ژير ئاسمانى پچيودا، هه ستت به ورده شتيكى ته ر و تازه و جوان ده كرد. ئيدى شه رابى عه شق واى له سه رمان كرد كه به ناسكى بخوليتنه وه، به خوشى و پيزانينه وه زانيم كه ئيدى بايه كه به ناو ميدي ناسرويتيت.

ئىلا

نۆرتامبوتن، ۲۴ ى حوزىران ۲۰۰۸

”باوانم، چىشتخانه يەكى نوئى تايلاندى لە شارەكەدا كراوئەو، دەيفيد وای گوت، ”دەلەن گوايا چىشتخانه يەكى باشە، بۆچى ئەمشەو تەنها هەردووكمەن بۆ ئەو چىشتخانه يە نەچىن؟“

لە پوژى سىشەمەدا ئىلا دواشتى كە دەيەويست بيكات، ئەوئەبوو لەگەل شووئەكەيدا بۆ نانخواردنى شيوان دەربچىت، بەلام دەيفيد پىي داگرت و ئىلاش دەسەلاتى ئەوئەي نەما رەتى بکاتەو.

چىشتخانه ي (مانگى زىوين)، چىشتخانه يەكى بچووك بوو و بە گلوپى جوان رازابووئەو، شويى تاييەتى خىزانى تىدا بوو و بە كورسىي چەرمىن و سەرچەفى رەش پۆشتە كرابوو، چەندىن ئاويئە بە نزمى لەسەر ديوارەكانى هەلواسرابوون تا مەعمىلەكان هەست بکەن لەگەل رەنگدانەوئەي خەيالەكانياندا لەناو ئاويئەكان و نان دەخۆن. ئىلا زوو هەستى بە دلئەنگى كرد، ئەم دلئەنگىيە بەوئەي چىشتخانه كەوئەبوو، بەلكو بەوئەي مێردەكەيەوئەبوو. ئەوئەبوو لە چاوانى دەيفيدا درەوشانەوئەيەكى ئاناسايى بەدى كرد كە شتىكى ئاناسايان تىدا بوو. وا دياربوو بىر لە شتىك دەكاتەو، بەلكو تەنانت پەژارەيشى پێو دياربوو. ئەوئەي بە راستى بىزارى كرد ئەوئەبوو چەند جارى دەمى تىكئالا. ئاخىر دەيزانى دەيفيد ئەو كاتەي لە قسەكردندا دەمى تىك دەئاليت كە تووشى خەمىكى قورس دەيىت، ئەمەيشى لە مندالييەوئە لەگەلدا بوو.

كچە خزمەتگوزارىكى جحیل كە جلیكى كلاسیكى لە بەر بوو، هات تا داواكارىيەكانیان جێبەجێ بكات. دەيفيد داواى قرژالى دەريای بە پىحانە و

بیبهری تیژهوه کرد، ئیلاش داوای سهوزه و توفوی به زهلاتهی گویزی هندیهوه کرد، چونکه له جهژنی له دایکبوونی چله مینییهوه به لینی به خوی دا بوو واز له خواردنی گوشت بیتیت، ههروهها داوای دوو پهرداخ شهراپیان کرد.

بق ماوهی چهند خوله کیک باسی ریکوپینکی دیکوری چیشخانه که یان کرد، ئینجا باسی کاریگه ریی دهسماله ره شهکانیان به رانبهر دهسماله سپیهکان کرد، پاشان بیدهنگیهکی که پولال که وته نیوانیهوه. بیست سال ژن و میژدایهتی، بیست سال نوستن له سهر یهک جیخه و پیکه وه خۆشتن له هه مان گه رماو و هه مان خوراک خواردن و پهروه رده کردنی سی مندا... هه موو ئه مانه بیدهنگیان لیکه وته وه، یان ئیلا له دلی خۆیدا وای لیکدایه وه. دهیقید گوتی: 'دهبینم تو پۆمی دهخوینیه وه'.

ئیلا به هه ندی سهر سوپمانه وه سهری له قاند. نه یزانی که ئه وهی تووشی سهر سوپمانی کرد ئه وه یه که: بیستی دهیقید دهر باره ی پۆمی شتی ده زانیت، یان ئه وهی ئه م دهخوینیه وه ئه و بایه خی پیده دات.

'خهریکم چامهکانی دهخوینمه وه، تا له نووسینی ئه و پاپۆرتیه ی دهر باره ی (کفری شیرین) دهینووسم، یارمه تیم بدات، به لام خهریکه ئاره زووم دهکه ویته سهر چامهکانی، خهریکم بۆخۆم دهیانخوینمه وه، ئیلا بق پاساوهیتانه وه ئه مانه ی گوت.

دهیقید به دهم خه یاله وه چاوی برپیه ئه و په له شه رابه ی سهر قوماشی بان میژه که، ئینجا نرکه یهکی لی هه ستا و گوتی: 'ئیلا من ده زانم چی پووده دات. هه موو شتیک ده زانم'.

'ئه وه تو باسی چی دهکه ییت؟' ئیلا به دهم پرسیاره که یه وه دلنیا نه بوو که دهیهه وی گوتی لی بگریت .

'دهر باره ی... دهر باره ی په یوه ندیه ئه قینییه کانت...، دهیقید به دهمی تیکئالا وه ئه مه ی وت، 'من ده زانم'.

ئیلا به واقوپمانه وه دیقه تی شووه که ی دا. ده موچاوی دهیقید له بهر پووناکیی ئه و مۆمه ی که که خزمه تگوزاره که بۆی داگیرساندن، له باریکی زۆر ناؤمیدانه دهرکه وت.

‘په یوهندی ئه څینی من؟’، ئیلا به په له و به دهنگی کی له وه بهرتر که خوی نیازی بوو هاته گۆ. سهرنجی ئه و ژن و پیاوه ی دا که له دهوری میزه که ی ته نیشتیان دانیشتبوون، ئه وانیش ئاوپیان به لایاندا دایه وه. به خویدا شکایه وه و دهنگی به جوړی کزکرد تا بوو به چپه و پرسپاره که ی دووباره کرده وه: ‘کام په یوهندی ئه څینی؟’.

‘من گیل نیم’، دهیقد له سهری پویش، پوسته ئه لیکترونییه که تم کرده وه و ئه و نامانه تم له گهل ئه و پیاوه دا خوینده وه. ‘چیت کرد؟’، ئیلا هاواری کرد.

پوخساری دهیقد له ژیر قورسایي ئه و شته ی که خه ریکبوو بیلیت گرژ بوو و خوی له پرسپاره که دزییه وه: ‘ئیلا، گله یی له تو ناکم. من شایانی ئه وه. من تو م فهرامو ش کرد و تو ش له شوینی کی تر به دوی سوزدا ده که رییت’.

ئیلا چاوه کانی داخست و ته ماشای په رداخه که ی کرد. شه رابه که په نگی کی ئه فسووناوی یاقوتی قول و تیری هه بوو. بۆ ماوه یه کی که م وای به خه یالدا هات که له سهر پووی شه رابه که چهند خالی ک ده بیلیت په نگی کۆلکه زپړینه یه کی دره وشاوه یان هیه و وهک دهوسی ئه و پروناکیانه یه که ئاراسته ی ده که ن. په نگی له وئ دهوسی کیان هه بیلیت. ئه مانه هه موو به شیوه یه کی سوریالی ده که وتن.

ئهمیستا دهیقد له قسه کردن وه ستابوو و بیري له باشترین پڼه چاره ده کرده وه، یان ده بوو ئه وه ی له خه یالیدایه ئاشکرای بکات. له کوتاییدا وتی: ‘من ناماده م بته خشم و ئه وه ی پووی داوه له بیري بکه ی ن’.

له وساته دا چهن دین شتی توند و ته وساوی و شله ژاو و دراماتیکی له دلی ئیلادا بوون و دهیه ویست بیانیلیت، به لام سوو کترینانی هه لېژارد، به دوو چاوی دره وشاوه وه لئی پرسى: ‘ئهی دربارهی په یوهندی ئه څینییه کانی خوت چی ده لیلیت؟ ئایا تو ش له بیران ده که ییت تا له دوی خو مانه وه جیان به یلین؟’.

کچه خزمه تگوزاره که خواردنه که ی بۆ هیتان. ئیلا و دهیقد بیده نگ بوون و ته ماشای کچه که یان ده کرد که خه ریکبوو قاپه کانی له سهر میزه که داده نا و به لیزانینیکی زیده پزیانه وه دووباره په رداخه کانی بۆ پرکردنه وه. که جی

هیشتن، دهیښد ته ماشایه کی ئیلاى کرد و لى پرسی: 'که واته ئاوها؟' ئه مه توله سهندنه وه یه؟'

'نه خیر، ئیلا به دهم قسه وه نائومیدانه سه ری راوه شانده،' ئه مه توله سهندنه وه نیه، قه تیش وا نه بووه.
'ئه ی چییه؟'

ئیلا دهسته کانی تیځه پانده و ههستیکی وا دایگرت مینا هه موو شتیځ و هه موو ئه وه ی له ناو چیشتخانه که دایه - به مەمیلەکان و کارگوزاره کان و چیشتلینه ره کان و به لکو ته نانه ت به ماسیی ناو هه وزی که مەری زه ویشه وه - ئاماده ن گوئ له وه بگرن که ئه م ده یلیت.

'شته که په یوه ندیی به خوشه ویستییه وه هه یه،' ئاخریکه ی به ده میدا هات، 'من عه زیزم خوش ده وئ.'

ئیلا پیی وا بوو که میرده که ی پیده که نیت، به لام له کوتاییدا زاتی وه بهر خو نا تا ته ماشای چاوه کانی بکات. له ده موچاویدا جگه له ترستیځ، هه یچ شتیځی دیکه ی نه بیڼی، هه ر زوو گورا و بوو به سیمای که سیک هه ولبدات تا کیشه یه که به که مترین زیان چاره سه ر بکات. له ناکاو ساته وه ختیځی پروون و بی پینچوپه نا دایگرت. ئاخه ئافره تیځ له مه وه بهر وا راهاتبوو زور به خراپی باسی خوشه ویستی بکات، که چی ئیستا وشه ی خوشه ویستی بو ئه و بووبوو به شتیځی راسته قینه و بارگاوی نه که خواسای.

ده یښد به ده نگیکی له رزۆکه وه گوئی: 'ئاخه سی مندالمان هه یه.'

'به لئ، زور خوشم ده وین،' ئیلا به دهم قسه وه شانی هه لته کانه، 'به لام عه زیزیشم خوش ده وئ.'

'واز له وتنه وه ی ئه م وشه یه بیڼه،' دیښد قسه که ی پی بری و پیش ئه وه ی ده ست به قسه کردن بکاته وه، قومیی که وره ی له په رداخه که دا، ئینجا وتی: 'هه له یه کی که وره ت کردووه، به لام ئیلا من ده ست له خوشه ویستی تو هه لئاگرم و له تو زیاتر که سیک دیکه م خوش ناوئ. هه ردوو کمان ده توانین په ند له هه لکانمان وه ربگرین. له لای خو مه وه په یمانت ده ده منی که ئه م شته دووباره نابیته وه، تو ش ئیستا ئاتاجی ئه وه نییت بجیته ده ره وه و منه ی خوشه ویستی بکه یه.'

‘من دەرەنەچووم تا منەى خۆشەويستى بکەم، ئىلا ورەورىكى کرد که پتر خۆى دەدواند نەک ئەو، رۆمى دەلەت ئىمە لە دەرەوہى خۆمان حەوہجەى ئەوہ نىين منەى خۆشەويستى بکەين، بەلکو ئەوہى لەسەرمان پىويستە بىکەين، ئەوہىە بتوانين ئەو کۆسپانە لاببەين که لە خۆشەويستى ناوہوہى خۆمان دوورمان دەخاتەوہ’.

دەيفيد گوتى: ‘ئای خودايە! ئەوہ تۆ چیت بەسەر هاتوہ؟ ئەمە تۆ نىيت! ئەرى تۆ دەست لەم رۆمانسىيەتە هەلناگریت؟ بگەرێوہ بۆ جارانى خۆت، ئەمەشى خستەسەرى: ‘تکات لیدەکەم’.

ئىلا برۆکانى تىک نا، وەک ئەوہى شتىک پەژارەى کردبەت، تەماشای نینۆکەکانى خۆى کرد. لە رەستیدا چرکەساتىکى ترى رۆژگارى هاتەوہ ياد، ئەو کاتەى که خۆى خۆى بوو هەمان شتى بە کچەکەى دەوت، ئىدى هەستى کرد بازنەکە تەواو بوو. بە هياوشى سەرى بادا و دەسمالەکەى سەرمىزەکەى دايە لاوہ.

ئىنجا گوتى: ‘بە يارمەتیت، ئایا دەتوانين ئىستا برۆين؟ من برسيم نىيە’.

ئەو شەوہ لەسەر دوو جىگەى جيا نوستن. ئىلا بەيانى زوو يەکەم شتى که کردى، ئەوہ بوو نامەيەکى بۆ عەزیز نووسى.

دهمارگیر

قونیا، شوباتی ۱۲۴۶

‘بۆ له وه خراپتر خۆت ئاماده بکه! هۆ شیخ یاسین! هۆ شیخ یاسین! ئایا ئابروو چوونه کهت بیستووه؟’ عهبدوڤلای باوکی یهکێ له فهقیکانم لیم نزیکه دهبووه و بانگی دهکردم: ‘دوینێ پۆمی له گه رهکی جووله که کان له مهیخانه یه ک بینراوه’.

گوتم: ‘به لێ، ئه وه م بیستووه، به لام سهرم سوپنه ما. ئاخو ههوسه ره که ی ئه م پیاوه کریستیانه، نزیکترین براده ریشی خودانه ناسه، ئیدی چاوه پیتی چیی لیده که یه ت؟’.

عهبدوڤلا به په رۆشه وه سه ری له قانده و گوته ی: ‘پیم وایه تو راست ده که یه ت. ده بوو پیشبینی ئه وه مان کردبا’.

ژماره یه ک خه لکی په وته نی له ده ورمان کۆبوونه وه و گوئیان بۆ قسه کانمان هه لخستبوو. یه کیکیان پیشنیاری کرد، ته نانه ت ئه گه ر پۆمی بۆ کاره که ی ته وازۆی له خه لکه که ش خواسته وه، نابیت پێگه ی پی بدری له مزگه وته ی گه وره و تار بخوینیته وه. له بهر ئه وه ی بۆ لای فهقیکانم له سوخته خانه که دواکه و تبووم، بۆیه به په له دوورکه و تمه وه و جیم هیشتن و ئه وان هه ر قسه یان ده کرد.

زۆر جار گومانم ده کرد که لایه کی تاریکی له پۆمیدا هیه و پۆژی هه ر دیت ئاشکرا ده بیت، به لام قه ت له و باوه په دا نه بووم که مه ی بخواته وه، چونکه ئه وه کاری نه کرده نییه. خه لکی ده لێن که شه مس هۆی سه ره کیی پوو خانی پۆمییه، ئیستاش هه ر له گه لیدایه، خۆ ئه گه ر وا نه بوایه، ئه و پۆمی بۆ ژیا نی ئاسایی خۆی ده گه رایه وه، به لام من بۆ چوونیکێ جیام هیه، ئه ویش ئه وه یه

گومانم نىيە كە شەمس پىياۋىكى خراپەكارە - كە ئاۋھايە - يان گەر
 كارىگەرى خراپى لەسەر پۇمى نىيە - كە ھەيەتى - بەلام شتەكە ئەۋەيە
 بۇچى شەمس زانايانى دىكەي ۋەك من لە پىخ دەرناكات؟ لە كۆتايى
 شتەكەدا، ئەم دوو پىاۋە لە زۆر پوۋەۋە لە يەكتەر دەچن، بەلام خەلكى ددانى
 پىندا نانئىن.

ھەندى كەس گوئييان لى بوۋە شەمس وتوۋيەتى: 'زاناي ئايىنى لەسەر
 ئامازەكانى قەلەم دەژى، بەلام سۇقى عاشق دەبىت و لەسەر دەۋسى شوئيى
 دەژى. ئاخىر ئەۋە چى دەگەيەنيت؟ ئاشكرايە شەمس پىي وايە كە زاناکان لە
 شوئيە بەرزەكان خۇيان ھەشارداۋە، كەچى سۇقى نوقمى نىو ژيانى
 پاستەقىنەيە، بەلام ئەي پۇمىش زاناي ئايىنى نىيە، يان ئەۋ خۇي بە يەكتىك لە
 ئىمە دانانئىت؟

ئەگەر شەمس بىتە ناۋ ئەۋ ھۆلەي كە تىيدا وانە بە فەقىكان دەلئىمەۋە،
 ئەۋا ۋەك مىشىكىدەرى دەكەم و پىگەي نادەم لە بەردەم مىندا باسى ئەۋ
 توۋرەھاتانە بكات. ئەي بۇچى پۇمى ھەمان شت ناكات؟ بىگومان بىمەلامەت
 نىيە. ئەۋ پىاۋە ھەر زوۋ ئافرەتتىكى كرىستيانى خواست، ئىدى بە لامەۋە
 گرىنگ نىيە بوۋە بە موسلمان يان نا، چونكە ئايىنەكەي چوۋەتە ناۋ خوينى
 خۇي و خوينى مىندالەكەيشى، بەلام بۇ بەدبەختىي خەلكى شارەكە، ئەۋ
 ھەرەشەيەي كە كرىستيانى پىادەي دەكات بە ھەند ۋەرناگرن و دەلئىن ئىمە
 دەتوانىن پىكەۋە بژىن. من بە وساۋىلكانەي كە ئاۋا بىردەكەنەۋە دەلئىم: 'ئايا
 دەكرى ئاۋ و پۇن تىكەل بن؟ ئا ئەمە ئەۋ مەۋدايەيە كە موسلمانەكان و
 دىيانەكان دەتوانن لەسەرى بپۇن.'

لەبەر ئەۋەي پۇمى ئافرەتتىكى دىيانى خواستوۋە، ھەرۋەھا لەبەر ئەۋەي
 لەگەل كەمىنەكاندا زۆر باش و لىيوردەيە، كەۋاتە بە لاي مەۋە پىياۋىكە نابىت
 پىشتى پى بىبەستىرى، ھەرۋەھا لەۋ كاتەۋە شەمسى تەۋرىزى لە مالەكەي
 نىشتەجى بوۋە، بە تەۋاۋى لە پىگەي پاست لاي داۋە. ۋەك ھەمو پۇژى بە
 فەقىكانم دەلئىم دەبى لە ھەناس فىلەكانى شەيتان چاۋكراۋە بن، چونكە شەمس
 بۇخۇي شەيتانە. من دلئىام ھەر ئەۋ پۇمى ھانداۋە تا بۇ مەيخانە بچىت،
 ئىدى مەگەر ھەر خودا خۇي بزانئىت چۆن فرىۋى داۋە، بەلام ئايا فرىۋدانى

خوداناسان به و پادهیهی وایان لی بکری سووکایه تی به پیروزییه کان بکه، له داهیتانی شهیتان نین؟

هر له سهره تاوه له خراپه کاری شه مس تیگه یستم، ئاخر چون زات دهکات پیغه مبه رمان محمه د سلاوی خودای لی بیت له گهل بوستامی، ئه و سؤفییه خودانه ناسه به راورد بکات؟ ئه ی هر بوستامی نییه گوتوویه تی: "ته ماشام بکه ن! شکوی من چند مه زنه!"، ئه ی هر ئه و نییه وتوویه تی: "کابه م بینی به دهورمدا ده سووراپیه وه؟"، به لکو له وهش دورتر پویشتووه تا ئه و پادهیه ی بلیت من ئافه رینه ری خودی خوم. گهر ئه مه کفر نه بیت، ئه ی ده بی کفر چی بیت؟ ئه مه ئاستی ئه و پیاویه که شه مس به ریزه وه شتی لی وهرده گریت، هر وهک چون بوستامی زه ندیقه، ئه میش (خودانه ناس - زه ندیق)ه.

ئیسنا به وهی باشه خه لکی شاره که خه ریکه له حه ناس راستیه ک بیدارده بنه وه و ژماره ی ئه وانه ی په خه له شه مس ده گرن پوژ له دوا ی پوژ له زیادبو ندایه. هه ندی جار له و قسه وباسانه ده ترسم که له گه رماوه کان و چایخانه کان و سه ره ریزی گه نم و ناو بیستانه کان ده کرین، که گوایا ده یانه وی پاره پاره ی بکه ن.

* * *

زور له کاتی ئاسایی خوم درهنگتر گه یستمه سوخته خانه که و به م بیرکردنه وانه سه رم قورس بووبوو. هر ئه وهنده ده رگای ژووری وانه وتنه وه م کرده وه، له پر هه ستیکم له لا دروستبوو که شتیکی نا ئاسایی پووده دات. ئه وه بوو فه قیکانم به ریزیکی راست دانیشتبوون، وهک ئه وهی موته که یه کیان دی بیت به شیویه کی سهیر رهنگیان هه لبزپکابوو و بیده نگ بوون.

دوایی هویه که ی تیگه یستم، که ئه و پیاویه له نزیک په نجه ره کراوه که وه دانیشتووه و پشتی داوته دیواره که وه و دموچاوه بیتووه که ی به زه رده خه نه یه کی به فیزه وه دهره وشینه وه، جگه له شه مسی ته وریزی که سی تر نییه.

"شیخ یاسین سلاوتان لی بیت"، به دهم قسه وه تیی ده پروانیم.

دوودل بووم، چونکه نهمده زانی ئاخۆ ده بی وهلامی سلاوه که ی بدهمه وه
 یان نا، بریارم دا وهلامی نهمده مه وه، به لکو ئاورم له فهقیکان دایه وه و لیم
 پرسین: "ئه م پیاوه لیتره چی ده کات؟ بۆچی پینگه تان دا بیته ژووره وه؟".
 فهقیکان واقیان و پرما بوو و شله ژابوون، کهسیان زاتی نه کرد وهلام
 بداته وه، به لام شه مس بیده نگیه که ی شکاند.
 به ریتمه بیچا و و پرووانه که ی و نیگا جیگیره که یه وه وتی: "شیخ یاسین،
 سه رکۆنه یان مه که. ئه وه بیرو که ی من بوو. ئه وه بوو له م نزیکه وه تیده په ریم،
 به خۆم وت بۆچی لای سوخته خانه که هه لوه سته یه ک نه که م و سه ردانیکی ئه و
 که سه نه که م که له م شاره دا له هه موان زیاتر پقی لیمه؟".

فهقی حوسام

قۇنيا، شوباتى ۱۲۴۶

بە پىز و بە پال يەكتره و بە چاوهگه شه كانمانه وه هه موومان له ژوورى وانه وتته وه كه له سهر زه وييه كه دانىشتبووين، كاتى شه مى ته ورىزى ده رگاكه ي كرده وه و هاته ژووره وه. ئيمه شتى زور خراپ و سه يرمان ده رباره ي بىستبوو، زور به شيمان له مامۇستاكه مانه وه بىستبوو، توشى شوک بووين، كاتى منىش به زوپوزىندووى له ژوورى خويندنه كه مان بىنىم، گرژبوومه وه، كه چى ئه و خاوو خلىچك و دۇستانه دياربوو. دواى ئه وه ي سلأوى له هه موومان كرد، گوتى هاتوه له گهل شىخ ياسىندا قسه بكات.

”مامۇستاكه مان هه زناكات كه سانى نه ناس بىن و له سوخته خانه كه سهرى لىبدن، به نكه باشتر وا بىت كاتىكى تر بىبىنىت”، به و نياز وه ئه مه م وت تا له دىدارى نىوانىندا شتىكى نه ويستراو پروونه دات.

”لاو، سوپاس بۆ به هۆله وه بوونت، به لام دىداره خراپه كان هه ندى جار نهك هه ر كرده نى نىن، به لكو پىويستىشن”، شه مىس وهك ئه وه ي بىر كرده وه كانى منى خويند بىته وه، وه لامى دامه وه، ئىنجا وتى: ”له گهل ئه وه شدا نىگه ران مه به، دىداره كه مان ئه وه نده ناخايه نىت”.

ئىرشاد كه له ته نىشتمه وه دانىشتبوو، له نىوان دانه قرمىسا وه كانىيه وه ترمه ترمىكى كرد و وتى: ”ده ته ماشاى ئه و حه وسه له يه ي بكه! ئه مه شه يتانىكه بۆخوى!”.

سه رم بادا، له گهل ئه وه ي پىم وا نه بوو كه شه مىش له شه يتان بچىت، زورم له خوم كرد و به قسه له پرووييه كه ي و بوئىرييه كه ي سه رسام بووم.

دواى چەند خولەكك، شىخ ياسىن بە پوخسارئكى گرژ و تىرامانەو
هاتە ژوورەو. ھەر ئەو ەندە چەند ھەنگاوىكى نا، لەپەر وەستا و چاوەكانى
بەرەو ميوانە خۆتيھەلقورتينەرەكە كەوتنە پرتەپرت.

”ئەم پياوھە لىرە چى دەكات؟ بۆچى رىگەتان دا بىتە ژوورەو؟“

من و ھاوړىكانم بە نىگاي پر سەرسوږمان و چپەى ترساوھو، تەماشاي
يەكترمان دەكرد، بەلام پيش ئەوھى يەككىمان زات بكات و شتى بليت، شەمس
وتى كە ئەو لە نزىك سوختەخانەكەو تىپەرپوھ و ويستوويەتى سەردانى
يەكك بكات كە لە قونىادا لە ھەموو كەس زياتر پقى لى دەبىتەو.

ژمارەيەك لە فەقيكان نەرمەكۆكەيەكيان كرد، بىنىم ئىرشاد بە قوولى
ھەناسەيەكى ھەلكيشا. گرژى نىوان دوو پياوھەكە بە ڤادەيەك چر بووبووھو،
چەقق ھەوای دەبى.

”من نازانم تو لىزە چى دەكەيت، بەلام من كارم ھەيە و لەوش گرینگترە
تا لەگەل تودا قسە بكەم“، شىخ ياسىن بە تەوھسەوھ ئەمەى و تە لەسەرى
پويشت: ”ئەمىستا، بۆچى نارۆيت تا لەسەر وانەكانمان بەردەوام بىن؟“

شەمس وتى: ”تو دەليت قسە لەگەل مندا ناكەيت، بەلام لە پاشملە
دەربارەم قسە دەكەيت. دەربارەى من و دەربارەى پۆمى و ھەموو
سۆفییەكان و پىيازى سۆفيگەرى، لە وتەى خراپ دەمى خۆت ناڤاريزيت.“
شىخ ياسىن لە لووتە ئىسكن و گەورەكەيەوھ ھەناسەيەكى دا و ەك
ئەوھى شتىكى تال لەسەر زمانى بيت، دەمە داچەقاوھەكى گرىدكردەو، ”ەك
وتم، شتىكم نىيە دەربارەى قسەت لەگەلدا بكەم، من دەزانم دەمەوئى چى
بزانم، بۆچوونى تايبەتى خۆم ھەيە.“

شەمس بەرەو لای ئىمە ئاوږى دايەوھ و نىگايەكى تەوسامىزى خىراى
كردىن و وتى: ”پياويك بۆچوونى زۆرى ھەبيت، بەلام پرسىارى پى نەبيت!
لەوھدا ھەلەيەك ھەيە.“

”بەراستىتە؟“، شىخ ياسىن بەدەم قسەوھ گورپىكى ھاتەوھ بەر، ”كەواتە
بۆچى لە فەقيكان نەپرسىن ئايا لەو دووھ كاميان باشتىن: ئەو پەندىارەى كە
وھلامى پىيە، يان ئەو پياوھ سەرتىشواوھى جگە لە پرسىاركردن ھىچى تىرى
پى نىيە؟“

هه‌موو براده‌ره‌کانم تای شیخ یاسینیان گرت، به‌لام هه‌ستم کرد زۆربه‌یان له‌دله‌وه‌ئه‌وه‌یان نه‌کرد، به‌لکو له‌به‌ر دلی مامۆستا که‌یان و له‌به‌ر خاتری ئه‌و بوو، بۆیه من بینه‌نگیم پێ باشتر بوو.

ئهو که‌سه‌ی که پیتی وایه هه‌موو وه‌لامیکی پتیه، ئه‌وه له هه‌موو که‌س نه‌زانتره، شه‌مس به‌ده‌م قسه‌وه لای به‌لای مامۆستا که‌ماندا کرده‌وه، به‌لام مادام تو له وه‌لامدانه‌وه‌دا باشیت، ئایا بۆم هه‌یه پرسیاریکت لی بکه‌م؟.

لی‌زه‌دا خه‌می ئه‌وه‌م لی نیشت که ئه‌م قسه‌وباسه به‌ره‌و شوینیکی خراپ سه‌ربکیشیت، به‌لام هه‌چ ده‌سه‌لاتیکم نه‌بوو که نه‌یه‌لم گرزییه‌که ته‌شه‌نه بکات. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی تو ناتۆره‌ی ئه‌وه‌ت خستووته دووم که گویا من خزمه‌تکاری شه‌یتانم، که‌واته ده‌فه‌رموویت پیمان بلیت ده‌رباره‌ی شه‌یتان بیروکه‌ی تو چیه؟، شه‌مس پرسیاری لیکرد.

بینگومان، شیخ یاسین که بۆ په‌ندادان هه‌لی له‌ده‌ست نه‌ده‌دا، وه‌لامی دایه‌وه، ئایینه‌که‌مان که دوا‌هه‌مین ئایینه‌کانی ئیبراهیمه و گرینگترینیانه، پیمان ده‌لیت که به‌وای شه‌یتانه‌وه ئاده‌م و حه‌وا له به‌هه‌شت وه‌ده‌رنران، جا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئیمه نه‌وه‌ی دایاباییکی ده‌رک‌راوین، گه‌ره‌که چاو‌ک‌راوه بین، چونکه شه‌یتان به چه‌ندین شیوه خۆی ده‌گۆریت، هه‌ندێ جار له شیوه‌ی قوما‌ربازیک‌دا ده‌رده‌که‌ویت و داوامان لێ‌ده‌کات قوما‌ربکه‌ین، بۆی جاری دی له شیوه‌ی کچیکی جوان و جحیل خۆی پیشان ده‌دات و هه‌ول‌ده‌دات له‌خشته‌مان ببات، په‌نگه شه‌یتان به‌ جووری خۆی پیشان بدات قه‌ت به‌ خه‌یالی‌شماندا نه‌یه‌ت، وه‌ک ده‌رویشیکی گه‌پیده.

شه‌مس وه‌ک ئه‌وه‌ی چاو‌ه‌پێی ئه‌م قسه‌یه‌ی کردبیت، زه‌رده‌یه‌کی زانایانه‌ی هاتی و گوتی: مه‌به‌ستت تێ‌ده‌گه‌م. ده‌بی ئه‌و بیروکه‌یه‌ی که شه‌یتان له‌ رواله‌تماندا خۆی مه‌لاس ده‌دات، ئاسووده‌یه‌کی گه‌وره و پێگه‌ی پر‌زگار‌بوونیکی ئاسانمان پێ بیه‌خشیت.

مه‌به‌ستت چیه؟، شیخ یاسین پرسیاری کرد.

باشه، وه‌ک تو ده‌لیت گه‌ر شه‌یتان ئاوها خراپه‌کار بیت و ده‌ره‌قه‌ت هاتنی هه‌سته‌م بیت، ئیدی پێ‌ویست ناکات ئیمه‌ی بنیاده‌م سه‌باره‌ت به‌و هه‌لانه‌ی که ده‌یانکه‌ین، خۆمان سه‌رکۆنه بکه‌ین، چونکه شته‌ باشه‌کان که

پرووده‌دهن هه‌موویان له دهستی خودادان و هه‌موو شتیکی خراپیش له دهستی شه‌یتاندایه. له هه‌ردوو باره‌که‌دا ئیمه له په‌خه‌گرتن و پشکینی نه‌فس به‌ده‌ر نین. له‌وه ئاسانتر هه‌یه؟.

شه‌مس له کاتی قسه‌کردندا به‌نیو ژووره‌که‌دا ده‌هات و ده‌چوو، له‌گه‌ل درکاندنی هه‌ر په‌یفیکدا ده‌نگی به‌رز ده‌بووه‌وه: 'به‌لام با بۆ ته‌نها چرکه‌یه‌ک وای دابنیتین که شه‌یتان نییه و شه‌یتانگه‌لیکیش له پارێزماندا نین تا له‌نیو مه‌نجه‌لیکی کوله‌کولدا به‌مانسووتین. هه‌موو ئه‌م وینه ترسناکانه بۆ ئه‌وه دانراون تا شتیکیان پیشان بدن، به‌لام گوپان و بوونه‌وار به‌کلێشه‌گه‌لیکی دووباره‌وه بوو، په‌یامی راسته‌قینه‌ی خویان له‌ده‌ست داوه'.

'ئه‌ی ئه‌م په‌یامه ده‌بیت چی بیت؟، شیخ یاسین به‌بێزارییه‌وه پرسى و هه‌ردوو باسکی له‌سه‌ر سینگی‌تیک په‌راند.

شه‌مس وتی: 'که‌واته پرسیا‌رت هه‌یه'، ئینجا له‌سه‌ری رۆیش‌ت: 'په‌یامه‌که ئه‌وه‌یه ئه‌و ئازاره‌ی که مرۆف به‌خۆی ده‌گه‌یه‌نیت بیکۆتاییه. دۆزه‌خ له‌ناخی خۆماندا‌یه، هه‌روه‌ها به‌هه‌شتیش، چونکه قورئان ده‌لێت مرۆف له‌هه‌موو بوونه‌وه‌ره‌کان پایه‌دار‌تره، گه‌ر توانیمان به‌باشی له‌مه‌ بگه‌ین، ئیدی واز له‌و بیره‌که‌یه‌ دینین که شه‌یتان له‌ پو‌اله‌تماندا خۆی هه‌شاردا‌وه، ددانیشمان به‌وه‌دا ده‌نا که شه‌یتان له‌ناخی خۆماندا‌یه. ئیدی ئه‌وه‌ی پێویستمانه به‌ راستگۆیی له‌ نه‌فسی خۆماندا بگه‌رین، نه‌ک چاو بیرینه‌ خه‌وشه‌کانی خه‌لک و پاویان بکه‌ین'.

'برۆ نه‌فسی خۆت تاقی بکه‌وه، گه‌ر خودا بیه‌وی گونا‌هه‌کان‌ت پاک ده‌بنه‌وه'، شیخ یاسین باگۆی دایه‌وه، 'به‌لام پیاوی ئایینی راسته‌قینه ئه‌وه‌یه که کۆمه‌لگه‌که‌ی خۆی ده‌پاری‌زیت'.

'که‌واته رێکه‌م بده‌ با چیره‌کیکت بۆ بگه‌رمه‌وه'، شه‌مس هه‌ر به‌و ناسکیه‌وه که نه‌مانتوانی دلنیا بین ئاخۆ چیره‌کیکی راسته‌قینه بوو یان هه‌ر بۆ ته‌وس بوو، ئه‌مه‌ی خواره‌وه‌ی بۆ گه‌یانه‌وه:

چوار بازرگان له‌ مزگه‌وتیکدا نوێژیان ده‌کرد، بینیان وا بانگده‌ره‌که‌ دیته ژووره‌وه. بازرگانی یه‌که‌م نوێژه‌که‌ی بری و پرسى: 'هۆ بانگده‌ر، ئایا بانگی داوه؟ یان هه‌شتا ماوی‌تی؟'.

بازرگانی دووهم نویتزهکە ی بپی و ئاوپری له برادرهکە ی دایهوه و وتی: هۆ پیاو، تۆ له کاتی نویتزکردندا قسهت کرد و نویتزهکەت بهتال بووهوه، دهبی سهرلهنوێ دهست پیتکهیتهوه. که بازرگانی سیتیهم گوئی لهوه بوو، هاته ناوهوه و گوئی: هه ی گهمزه بۆچی سهرکوئهی دهکهیت؟ دهبی ئاگات له نویتزهکەت بیت. ئهوه نویتزهکە ی تۆش بهتال بووهوه. بهلام بازرگانی چوارهم زهردهخه نه گرتی و به دهنگیکسی بهرز وتی: ده تۆ تهماشایان بکه! ئهوه ههرسیکیان ههلهیان کرد، بهلام من سوپاسی خودا دهکهه که پیتگی خۆم ون نهکرد.

شه مس دوا ی ئهوه ی ئهم چیرۆکه ی گیرایهوه، بهرانهر فهقیکان وهستا و پرسیی: کهواته پیتان چۆنه به بۆچوونی ئیوه نویتزی کام له و بازرگانانه دروست نییه؟.

که له نیو خۆماندا له سهر وهلامهکه گفتوگۆمان کرد، ماوهیهکی کهه له هۆلهکه دا غهلبه غهلبیک پهیدا بوو، له کۆتاییدا یهکی له دواوه گوئی: نویتزی بازرگانی دووهم و سیتیهم و چوارهم دروست نییه، بهلام نویتزی بازرگانی یهکهه دروسته، چونکه ههموو ئهوه ی ویستی بیکات ئهوهیه پرسپاری له بانگدهرهکه کرد.

بهلی، بهلام نهدهبوو نویتزهکە ی بپیت، ئیرشاد قسهکە ی پهتکردهوه، ئاشکرایه که ههموو بازرگانهکان ههله بوون، جکه له بازرگانی چوارهم که تهنها نهفسی خۆی دواند.

نیگام که لاخست و به هیچ یهکی له دوو وهلامهکه قایل نهبووم، بهلام بریارم دابوو که زار ههلههینم، چونکه پیم وا بوو بایهخ به بۆچوونهکهه نادهن، بهلام هاوکات ئهم بیرۆکهیهه به خهیاڵدا هات، شه مسی تهووریزی ئاوپری لیدامهوه و پرسیی: ها تۆ لهوێ! چی دهلیت.

بهه لهوه ی گویم له دهنگی خۆم بیت، بههستهه تفهکهه بۆ قووتدراپهوه، ئینجا وتم: ئهگهر ئه و بازرگانانه ههلهیهکیان کردبیت، ئهوه نییه له کاتی نویتزکردندا قسهیان کردووه، بهلکو لهبری ئهوه ی نوقمی نیو نویتزهکهه ببن و پهیههندیان به خواوه هه بیت، مژوولی دهووبهه ی خویان بوون، بهلام ئهگهر ئیمه بریاریتکیان له سهر بدهین، ئهوه من دهترسم هه مان ههله بکهین.

‘که واته وه لامه که ی تو کامه یه؟’، شیخ یاسین له پر پرسى و بایه خى به گفتوگوکه دا.

‘وه لامى من ئه وه یه که هر چوار بازارگانه که هه موویان به وای هوکارى له یه کتر چوو وه هه له یان کردو وه، به لام له گه له وه شدا ناکرئ بو ترئ که یه کئ له وان هه له ی کردو وه، چونکه ئیمه له کوتاییدا بۆمان نییه بریاریان له سه ر بدهین’.

شه مسى ته ورئزى هه نگاوئیک به ره و لام هاته پئشه وه و دۆستانه و به سۆزه وه ته ماشای کردم. هه ستم کرد منى میزدمن دال خوشه ویستییه کى باوکانه م پئ به خشرا وه، له ناوی پرسم، کاتئ ناوی خۆم پئى گوت، گوتئ: ‘حوسامى هاو پئتان دئئکى سۆفیانیه ی هه یه’.

که ئه وه م ژنه وت، له شه رمان ده موچاوم سوور هه لگه را. پئم وا بوو که شیخ یاسین دواى ته واو بوونى وانه که سه رزه نشتم ده کات و هاو پئکانمیش گالته م پئده که ن، به لام په ژاره که م زوو په ویسه وه. شئوه ی دانیشتنه که م پئکخست و زه رده خه نه یه کم به پرووى شه مسدا پژاند، که هئشتا زه رده ی ده هاتئ، چاوى لئ داگرتم و له سه ر لئکدانه وه که ی به رده وام بوو.

‘سۆفى ده لئت: له برى ئه وه ی بریار له سه ر ئه وانى تر بدهم، گه ره که به قوولئ بیرم لای په یوه ندئى ناوه وه م له گه له خودادا بئت، چونکه پیاوى ئایینى ده مارگیر به رده وام هه له ی ئه وانى تر به درۆ داده نئت، به لام فه قئینه له بیرتان نه چئت ئه و که سه ی که زۆر جار له وانى تر در دۆنگ ده بئت، ئه و خۆى هه له یه’.

‘ده ست له شئواندنى بیرى فه قئیکانم هه لگه ر’، شیخ یاسین ئه مه ی وت و قسه که ی پئ برئ، ‘به لام ئیمه ی پیاوانى ئایینى، گه ره که بایه خ به وه بدهین که خه لکى ده یکه ن، چونکه خه لکى پرسىارى زۆرمان لئده که ن و چاوه رپئ وه لامیان بدهینه وه تا بتوانن ئه رکه ئایینییه کانى خۆیان به ته واوى و به دروستى جئیه جئ بکه ن. ئاخه ئه وان لئمان ده پرسن ئایا گه ر خوئنیان به ربوو ده بئ دووباره ده ستنوئژ هه لگه رنه وه، یان له کاتى سه فه ردا پۆژوو یان

لهسهره يان نا و زور شتی تر. پړوشوینهکانی مه زه بی شافیعی و حه نه فی و حه نه لی و مالیکی دهر باره ی ئه م شتانه بۆچوونیان جیا به. ئیدی هر مه زه بیگ له م مه زه بانه کۆمه لئ وه لامی ورد و تاییه ت به خۆی داناوه که ده بیته لیتی بکۆلرته وه و فیری بین.

‘ئه مه باشه، به لام خۆت به جیاوازییه پواله تییه کان مه به سته وه’. شه مس به هه ناسه هه لکیشانیکه وه ئه مه ی گوت، ‘وشه ی خدا ته وار و بیکه موکووپیه، له سهر حیسابی هه مووه کی له ورده کاری مه گه پئ.

‘ورده کاری؟’، شیخ یاسین به پیتمیکی تژی له گومان وه لامی دایه وه و له سهری پویشته، ‘پرواداران ئه م پیتسا و میتودانه به په رۆشه وه وهرده گرن، ئیمه ی زانایانیش له هه وله کانیاان پیتمایان ده که ی.

شه مس وتی: ‘واتا مادام بیرت ناچیت که پیتماییه که ت سنووردار بیت، که واته له سهر کاری پیتماییکردن به رده وام به، ئه گینا له سهرووی وشه ی خوداوه وشه ی تر نییه ’، ئینجا ئه مه ی خسته سهر، ‘به لام هه ول مه ده ئامۆزگاری ئه وانه بکه یته که گه یشتوونه ته قوئاغی پۆشنگه ری، چونکه ئه وان چیتژی جیا له ئایه ته کانی قورئان وهرده گرن و پیتویستیان به پیتمای یان پیتیشاندانی شیخیک نییه.

که شیخ یاسین ئه وه ی ژنه وت، به جۆری تووپه بوو که هه ردوو پوومه ته داچۆراوه که ی به شه پۆلی سوورباو دهستیان به هه لله رزین کرد و سیوه که ی ئاده م -گریی قورقوپراگه سی به توندی دهرکه وت و گوتی: ‘ئیمه پیتمای ئیره تی پیتشکه ش ناکه ی. شه ریعه ت ئه وه یه که ئه و پیتسا و پیتمایانه پیتشکه ش ده کات که ده بیته هه موو موسلمانیک له سهر بیتشکه وه تا ناو گۆر په پره وی بکات و وابه سته ی بیت.

‘شه ریعه ت ته نها پاپۆریکه به ناو ئوقیانووسی حه قیقه تدا ده پروات. ئه وه ی به راستی له خودا ده گه پیت، دهرنگ یا زوو پاپۆره که جیده هیلیته و خۆی نوقمی نیو دهریا ده کات.

“بۆ ئەو ھى ماسىيى قرش بىخۆن، شىخ ياسىن بە پىكەننىكى خىكاو
و ھىلامى دايەو، ئەمە لەو كەسانە روودەدات كە پىنمايى رەت دەكەنەو.”

ژمارەھەكى كەم لە ھەقىقەت بەشدارىي پىكەننەكەيان كەرد، ئەوانى تەرمەن
بە ھىمنى و بىزارىيەو دانىشتىن. گەتوگۆكە لە تەواو بووندا بوو و نەمدەتوانى
پىشپىنى ئەو بەكەم كە ئەم باسوخواسە چۆن بە بارىكى باشدا دەشكىتەو.
بىگومان شەمسى تەورىزىش ھەمان ھەستى خەمىنى ھەبوو، چۆنكە
دىاربوو لە فەكرانراچووبوو، بەلكو ئاتومىدەش دياربوو. مەنا لەپەرماندوو
بوو، چاوەكانى لىك نا و بەناستەم جوولەھەكى كەرد.

“لەمیانەى سەفەرەكانمەو شىخەلەكى زۆرم ناسى، شەمس ئەمەيشى
گوت “ھەندىكان پياوانى دلسۆز بوون و بىرىكى دىكەيان لووت بەرز بوون و
ھىچيان دەربارەى ئىسلام نەدەزانى. مەن ئامادە نىم گەردى سەر پىلاوئىكى
كونى عاشقىكى راستەقىنەى خودا بە سەرى شىخەكانى ئەمەق بگۆرمەو. ئەو
خەيالباژە سىتەرەنەى كە لە پشت پەردەو و پىنەدەكەن لەوان باشترن، چۆنكە
لانى كەم ددان بەو ھەدا دەنەن كە ئەو ھى ئەوان پىشكەشى دەكەن تەنھا
خەيالپلاو.”

شىخ ياسىن وتى: “ئىدى بەسە! پىم وایە بە زیادەو گۆيمان لە
زماندرىزىيەكەت گرت. دەى ئىستا بىرۆ دەروەو.”

“نىگەرەن مەبە، مەن خۆم خەرىكەووم بىرۆم، شەمس بە مەكرەو ئەمەى
گوت، ئىنجا لای بە لای ئىمەدا كەردەو و گوتى: “ئەو ھى ئەمەق لىترە بىنەتەن
گەتوگۆھەكى كۆنە و دەگەرپتەو بۆ سەردەمى مەمەدى پەيامبەر دروودى
خوداى لى بىت، بەلام ئەم دەكەھە پەيوەندى بە مەژووى ئىسلامەو نىيە،
بەلكو لە دلى ھەموو ئاينە ئىبراھىمىيەكاندا خۆى ھەشارداو. ئەمە مەملانىيى
نىوان پياوى ئاينى و سۆفییە، مەملانىيى نىوان ئاوەز و دلە.”

شەمس كەمەكىك بىدەنگ بوو تا بواریمان بەدات بەتەواوى ھەست بە
كارىگەرىي پەيغەمبەرى بىكەن. ھەستم كەرد نىگەى كەوتووەتە سەر مەن، ئەو ھەش

ئالوگۆپىكى شار راوه بوو، بۇ چوونە نىۋو برايه تىيەكى ئاشكرانەكراو و
تۆمارنەكراوه.

ئىنجا لەسەرى پۇيشت: "لە كۆتايىدا، نە مامۇستاكەتان دەتوانىت و نە من
دەتوانم لەوہ زياتر بزانين كه خودا بۇى داناوين بيزانين. ھەريەكى لە ئىمە
پۇلى خۇى دەگىرپىت، بەلام گرینگ ئەوہيە ئەو مرقۇقەى كه نايەھوئى بىيىت
تىشكى خور چاوى ناديدە و كويرو كەچىين نەكات".

بەم ئاواھايە، شەمسى تەورىزى دەستى راستەى خستە سەر دلى و
دوعاخوازىى لە ھەموومان و تەنانت لە شىخ ياسىنىش كرد، كه خۇى دابووه
لاوه و دەموچاوى گرژكردبوو و وەلامى دوعاخوازىيەكەى نەدايەوہ.
دەرويشەكە چووه دەرەوہ و دەرگاگەى لە پشت خۇيەوہ داخست و لە
بىدەنگىيەكى قولدا جىيى ھىشتين و بۇ ماوہيەكى زور نەمانتوانى قسەيەك
يان جوولەيەك بکەين.

ئىرشاد بوو كه لەو سەرەگىژكەيە دەريھىتام، ئەوہ بوو سەرنجم دا بە
جۆرى تەماشاي دەكردم كه نيشانەى ئەوہ بوو خەوشىكم ھەيە. ئەوسا زانيم
كه دەستى راستەم لەسەر دلم وەك سلاويك بۇ ئەو راستىيەى دۆزىبوومەوہ،
خاوبووتەوہ.

پېرسى جهنگاوهر

قونيا، ئايارى ۱۲۴۶

باوهرم به گوئيه كانم نه كرد كه بيستم شه مس زاتى كردووه و له بهردهم فه قتيكان بهرهنكاري مامم بوووتهوه. ئهري ئهم پياوه نرخ بو هيچ كه سيك دانانيت؟ ئاي چهند هزم ده كرد كاتي چووه بو لاي مامم، من له سوخته خانه كه بوايه م پيش ئه وهى بتوانيت زاره نه فرينه كهى بكاتهو، دهرم بكردايه، به لام ئه فسووس له وي نه بووم. دياره باسوخواسيكى زور له نتيوان ئه و و مامدا پووى داوه، ئيدى فه قتيكان له وساوه هر باسى ده كن، پيم وايه به دروستى قسه كان ناگيرنه وه، چونكه به ئاوه ژوو باسى ده كن و پاستيه كى زور ده دهنه پال ئه و دهرويشه گنده له.

وا دياره ئه مشه و به واي ئه و له شفرۆشه وه، كه ناوى گولى بياپانه زور شله ژاوم و له و زياتر ناتوانم بير له هيچى تر بكه مه وه. ئه و سندوقكه ليكي خشل و مرواريم بيرده خاته وه كه شتى نه ينيى تيدا شاردرابيتته وه و وات به خه يالدا بيت كه هى تون، به لام گهر كليله كانيت پى نه بيت، ئه و ته نانه ت گهر له باوه شيتيش بن هه روا به داخراوى و دووره ده ستى ده ميننه وه.

ئه وهى زورتر ده هريم ده كات خو راده ستركدنه كه يه تى، ئيستاش له خوم ده پرسم بوچى بهرهنكاري نوره شيتايه تيبه كانم نه بوو وه، چون له ژير پتبه كانمدا به خاموشى و به بن جووله له سهر رايه خيكي كون و پيس له سهر زه وييه كه پالكوته؟ خوژگه له توله ي ئه و ليدانه ي من ليم دا، لى دابامه وه، يان كاشكى هاواري كردبا و داواى فرياكه وتنى كردبا، ئيدى دهستم له ليدانى هه لده گرت، به لام به كپى پالكوته بو و هيچ جووله يه كى نه ده كرد، چاوه كانى هه لاوس بوون و به قوولدا چووبوون. وهك ئه وهى بيه وي شته كه به

شېۋەيەكى نالەبار قەبۇل بىكات، دەمى نوقاندىبوو، بە ھەرحال ھەرچىيەك بىت. ئەرى بەپاستى بە لايەۋە گرېنگ نەبوو بمكوشتاىە يان نەمكوشتاىە؟ ھەموو ھەولنىكم دا كە جارىكى تر سەر بە سۆزانيخانەكەدا نەكەم، ۋەلى ئەمىرۇ ئارەزوۋىيەكى توند بۇ بىنىنى زورى بۇ ھىنام، بەدەم پۇيشتەۋە بۇ سۆزانيخانەكە پرسىيارم لە خۇم كىرد ئاخۇ كە چاۋى پىم دەكەۋىت كاردانەۋەى چۇن دەبىت، ئەى ئەگەر شكاتى لى كىردىبووم و شتەكە خراپ شكابوۋە، ئەوسا دەمى خاۋەنە قەلەۋەكەى سۆزانيخانەكە چەور دەكەم، يان ھەپەشەى لىدەكەم. لە مەژگى خۇمدا پلانم بۇ ھەموو شتىك دانا، جگە لە ئەگەرى ئەۋەى رەنگە ھەلاتىت. ئىدى بۇ ھەموو ئەگەرىك خۇم ئامادە كىردىبوو.

تەقىمەۋە و گوتم: "مەستت چىيە، گولى بىابان لىرە نىيە؟ ئەى لە كۆنە؟". ئەۋ لە شىفرۇشە لەبىر خۇت بىۋە، خاۋەنى سۆزانيخانەكە بەدەم قسەۋە لوقمىكى خستە دەمىيەۋە و دەستى بە لستەۋەى شىلەى شىرىنى سەر پەنجەكانى كىرد. كە بىنى زۇر توۋرەم، بە دەنگىكى نەرمتر وتى: "پىپرس، بۇچى چاۋىك بە كچەكانى دىكەدا ناگىرېت؟".

"ھەى پىرەژنى قەلەۋ و خەرقاۋ. لە شىفرۇشە ھەرزانەكانتم ناۋى. گولى بىابانم دەۋى، دەمەۋى ھەر ئىستا بىبىنم".

كە ئەۋەم بە نىرەموۋكەكە وت، بى ئەۋەى زات بىكات دەككەم لەگەلدا بىكات، ھەردوۋ برۇ تىژ و پەشەكەى ھەلېرى، ۋەك ئەۋەى پىنى شەرم بىت قسەكە بىكات، دەنگى نىمكردەۋە و بە چپە وتى: "ئىدى ئەۋ پۇيشتەۋە. ديارە كاتى ھەموان لە پرخى خەۋدا بوون ئەۋ ھەلاتوۋە".

شتەكە توۋرەھات ديارىبوو، بەلكو پىكەنىناۋىش بوو. لىم پرسى: "ئەمە لەكەيەۋە لە شىفرۇشەكان لە سۆزانيخانەكە دەرەچىن؟ گەرەكە ھەر ئىستا بىدۇزىتەۋە".

خاۋەن سۆزانيخانەكە ۋەك ئەۋەى يەكەم جارى بىت بمىنىت، چاۋى تىبىرېم و بە ۋژەۋژىك گوتى: "تۆ كىت تا فەرمانم بەسەردا بىكەيت؟"، چاۋە نەترسەكانى و بچوۋكەكانى بە پىچەۋانەى چاۋەكانى گولى بىابان بروسكەيان دا و بە تىژى تىي پوانىم.

‘من حه سحه سم و مامم پایه یه کی گرینگی هه یه، ده توانم ئەم حه شارگه یه
دابخه م و هه مووتان توورده مه سهر شه قام، به دهم قسه وه دهستم بۆ ئەو
قاپه فه خفوورییه درێژکرد که له باوهشی دایناوو، لوقمیکم هه لگرت، لوقمه که
تهر و نه رم بوو.

په نجه ليقاویبووه کانم به ملپنچه ئاوریشمه که ی سرپییه وه. له توورپیان
دهموچاوی سوور هه لگه را، به لام نه یوئرا رووبه پرووم بیته وه.

وتی: ‘بۆچی سه رکۆنه م ده کهیت؟ پئویسته ئەو دهرویشه سه رکۆنه بکهیت
که گولی بیابانی قایل کرد سۆزانیخانه که جیبهیلێت و له خودا بگه پێت.’
‘ساته وه ختیک تینه گه یستم ده رباره ی کێ قسه ده کات، به لام زوو زانیم که
مه به سستی شه مسی ته وریزییه.

یه که م جار له به رده م فه قیکان گالته ی به مامم کرد، ئێستاش ئەمه ی
کردوه. بیگومان ئەم خودانه ناس و زه ندیقه سنووری خۆی نازانیت.

ئىلا

نۇرتامبۇتون، ۲۶ى حوزىران ۲۰۰۸

بەپىز عەزىز

لەم كاتەدا بىرىارم دا، بە شىتوازيكى كۆن، بە قەلەمىكى پاندان و كاغەزىكى بۇندار زەرفىكى ھاوشىۋە بۇندار و پۈلىكى پۇست، نامەيەكت بۇ بنووسم. دواى نىۋەپۇى ئەمىرۇ بۇ ئەمىردام دەينىرم. دەمەۋى دەسبەجى ئەۋە بگەم، خۇ ئەگەر لەناردنى دوابكەۋم، پەنگە دواى ئەۋە نەتوانم بىنىرم.

سەرەتا چاۋت بە كەسىك دەكەۋىت - كەسىك لە ھەموو ئەۋە كەسانەى دەۋرۋەرت جىايە. كەسىك ھەموو شتىك لە دىدىكى جىاۋە دەبىنىت و وات لىدەكات دىدگات بگۇرپىت و سەرلەنۋى سەرنجى ھەموو شتى لە ناۋەۋە و لەدەرەۋە بدەيت، وات بە خەيالدا دىت كە دەتوانىت ئەۋە مەۋدا ئارامەى نىتوان خۇت و ئەۋ بپارىزىت، ھەرۋەھا بە خەيالدا دىت كە دەتوانىت ملبىنىت و لە گەرمەى ئەم گەرداۋە جوانەدا رىگەى خۇت بېرىت، تا لەناكاۋ تىدەگەيت فېردراۋىتە دەشتىكى چۆل و ناتوانىت بېرىار لەسەر ئەۋە بدەيت.

تەۋاۋ نازانم لەكەيەۋە پەيۋەكانت دىليان كىردوۋم، بەلكو ھەموو ئەۋەى دەيزانم، ئەۋەيە ئەۋە نامانەى نىوانمان ھەر لە سەرەتاۋە دەستيان بە گۇرپىنم كىرد، پەنگە لەۋەى دەيلىم ژىۋان بىمەۋە، لى ھەموو ژيانم لەسەر ئەۋە شتانەى كە نەمتوانى بىيانكەم بە پەشىمانى بىردەسەر، بۇيە ئىستا بە خراپى نازانم بە مەبەستى گۇرپان شتى بگەم.

لهوساوه كه لهميانهى رۆمانهكەت و نامه ئەليكتروننپهكانتەوه (به تۆ گەيشتم)، دەسەلاتت بەسەر بيرکردنەوهمدە كيشاوه. هەر كه نامهيهكى ئەليكتروننيت بۆ دەناردم و دەمخویندەوه، له ناوهوهمدە هەستم به شتى دەکرد و واى لیدەکردم كه له ناكۆتايیدا بخولیمهوه و هەستم دەکرد زۆر دەميكه هەستم به شتى وانهكردوه. ئیدی به دريژايى رۆژ ئەم بيرکردنەوانه بهرۆكيان بهرنەدەدام. بەب یدەنگى قسەت بۆ دەكەم، له خۆم دەپرسم دەبى چون بىتە نيو ژيانى رۆژانەمهوه. كه روو دەكهیتە خواردنگهيهكى باش، دەمهوى لهگەلتدا بم، كاتى شتى دەبينم و به دلّمهوه دەنووسیت، خەميك دامدەگریت، چونكه ناتوانم پيشانى تۆى بدهم. چەند رۆژى لهمهوبەر كچه بچووكەكەم لى پرسم ئاخو چيم له پرچم كردوه، چونكه قەت دەقى پرچم ناگۆرم! چونكه وا دیاره بووم به ئافرهتیکى دیکهى جیا و خەريكه هەست دەكەم كه من جيام.

ئینجا دەگەریمهوه و بیرى خۆمى دینمهوه كه ئیمە هینشتا يەكترمان نەبینیوه، ئەمەش دەمگیریتەوه سەر دۆخى راستهقییه. له راستیدا نازانم بهرانبەر به تۆ چى بكەم. له خویندەوهى رۆمانهكەت بوومهوه و راپۆرتەكەم ئامادەكردوه. (ئاه، بەلى، كه راپۆرتەم لهسەرى دەنووسى، تا دەهات كاتهكه دەرویشت و دەمهویست بۆچوونى خۆمت پى بلیم، یان لانى كەم ئەو راپۆرتەت بۆ بنیرم كه بۆ پەخشكارە ئەدەبیهكەم ناردوه، بەلام به خۆم وت ئەمە شیاو نییه، هەرچەندە من ناتوانم وردەكاریی راپۆرتەكەم پى بلیم. دەبى ئەوه بزانیست من زۆر كتیبهكەتم بەدلدا چووه، سوپاست دەكەم كه ئەو چیتۆت بۆ رەخساندم. پەیفهكانت بەردەوام لهگەلتدا دەمیتنەوه).

له هەموو بارێكدا رۆمانى (كفرى شیرین) پەيوەندى بهوهوه نییه تا بریار بدهم ئەم نامهیهت بۆ بنووسم، یان پەنگه پەيوەندى به هەموو شتیكهوه هەبیت. هەر ئەو بوو به مايهى گەشەکردنى نۆوانمان و دەسەلاتى كاریگەرییهكەى لهسەرم وام لیدەكات خۆم پى بهرزەوت نەكرى، واى لیتاتوووه

کاریگه ریبیه که ی له وه زیاتر بیت که من بهرگه ی بگرم. سه ره تا خه یاله کانت و
چیرۆکه کانت به دلمه وه نووسان، ئینجا هه ستم کرد من ئه و پیاوهم خوش
دهوێ که له پشت ئه و چیرۆکانه وه خۆی هه شارداوه.

وهک وتم، گه ره که ده سبه جی ئه م نامه یه بنێرم، ئه گینا ده یدرپێم و
وردوردی ده که م. ئاخه به شیوه یه که په فتار ده که م وهک ئه وه ی هه یج شتیکی
نوێ له ژيانمدا پرووی نه دا بیت، شتیکی نا ئاسایی.

به لێ، ده کری ئه وه بکه م که هه میشه ده یکه م، خۆمیش وا نیشان بده م که
هه موو شتی خوا سایی و سروشتیه.

ده توانم لافی ئه وه لیبده م گه ر ئه وه له پای ئه م ئازاره شیرینه ی دلم نه بیت،
ئه ی ده بی له پای چی بیت.

له گه ل خوشه و یستیم

ئێلا

کیرا

قونیا، ئایاری ۱۲۴۶

بەرایی مەینەتییه‌که. نازانم چۆن بتوانم ئەم شتە چارەسەر بکەم.
ئەم بەیانییە، ئافرەتیک بێ ئەوەی بزانی لە کوێوە هاتووە، هات و
پرسیاری شەمسی تەوریزی کرد. داوام لێی کرد کاتیکی تر بێتەو، چونکە لە
مال نییە. وتی شوینتیکی نییە پرووی تێبکات، حەز دەکات لە حەوشە‌که
چاوهرپی بکات. ئیدی چەندین گومانم لا پەیدابوون و لە خۆم پرسى ئەم
ئافره‌ته‌ کێیه و لە کوێوە هاتووە. چۆکی دادا و پەچەکە‌ی لادا و دەموچاویکی
هەلاهلە‌بووی برینداری دەرخواست که لە ئەنجامی لێدانیکی توند ئاوسابوو.
لەگە‌ل شینە‌ه‌لگە‌پان و برینە‌کانی یە‌ک‌جار جوان و باریکە‌له‌ بوو. ئەو که‌ به‌کۆل
دە‌گ‌ریا و فرمیسکی دە‌ر‌شت، به‌ شیوازیکی یە‌ک‌جار شارە‌زایانە‌ له‌و گومانانە‌
دە‌نیا بووم که‌ هە‌م‌بوون. دەرکه‌وت سۆزانییه‌که‌ و لە‌ سۆزانیخانە‌وه‌ هاتووە.
گوتی: "بە‌لام من ئەو شوینە‌ ئابرووبەرە‌م به‌جێ هێشتوو و بۆ‌گەرماوی
گشتی چووم و چل جار و سە‌لم کرد و چل نوێژم کرد، سویندم خوارد که
ئیدی توخنی پیاوان نە‌که‌وم. لە‌ ئێستا به‌دواوه‌ ژيانى خۆم بۆ‌خودا تە‌رخان
دە‌که‌م."

نە‌زمانی چیی بێ‌ بێ‌تم، تە‌ماشای چاوهر بریندارە‌کانیم کرد و پرسیم ئە‌ویک
که‌ جە‌یل و کە‌لفامه‌ چۆن ئە‌و بویرییه‌ی هە‌بووه‌ تا واز له‌و تاقه‌ شتە‌ بێ‌نتیت که
له‌ ژيانیدا هەر ئە‌وه‌ دە‌زانیت. نە‌م‌ده‌ویست ئافره‌تیک ببینم که‌ له‌ نزیک ماله‌که‌م
بکه‌ویت، لێ شتیکی تێدا بوو به‌ندی دلی پساندم، که‌ جۆری بوو له‌ ساکاری و
هە‌ندی له‌ بیتاوانی، که‌ له‌وه‌و پیش له‌ هیچ که‌سیکدا نە‌مدیوو. چاوهر کاله‌کانی
چاوانی دایکه‌ مارییان بیرخستە‌وه‌، بۆیه‌ نە‌فسم پێگه‌ی نە‌دام دە‌ری بکه‌م.

ئیدی وازم لئی هینا تا له حهوشه که چاوه پڕ بکات. ئه وهش هه موو شتی بوو که له دهستم هات. جیم هیشته و ئه ویش له وی دانیشته و پشتی به دیواره که وه دا و وهک پهیکه ری له بهردی گرانبه ها دروستکراو به بی جووله ته ماشای فالایی ده کرد.

دوای نزیکه ی سه عاتی، شه مس و پۆمی له گه شته که یان گه پانه وه، پام اکرد تا هه والی میوانیکی چاوه پوان انه کراویان پئ رابگه یه نم. 'ئه ری وتت له شفرۆشیک له حهوشه که مانه؟' پۆمی به دهم پرسیار کردنه وه سه رسورمانیک له دهنگیدا ده رکه وت. 'به لئ، ئه وه لیت بۆیه وازی له سۆزانیخانه که هیناوه تا به دوای خودادا بگه ریت.'

شه مس هاته دهنگ: 'ناه، بیگومان ئه وه گولی بیابانه.' له دهنگیدا ریتمیکی شادمانی دیاربوو، نهک سه رسورمان، ئینجا گوتی: 'بۆ هیشته له ده ره وه بیت؟ با بیته ژووره وه.'

'ئاخر دراوسێکانمان گه ر بزانه کچیکی به دپه وشته له ژیرمیچی ماله که مانه چی ده لین؟' به ناقایلییه وه وام گوت و ده نگم شله زانیکی تیکه وت. 'ئه ی له هه موو باریکدا هه موومان له ژیر یهک میچدا ی؟' شه مس به دهم قسه وه ئاماژه ی بۆ به رزایی ئاسمان کرد، 'پاشاکان و سوالکه ره کان و پاکیزه کان و له شفرۆشه کان، هه موویان له ژیر یهک ئاسماندا ده ژین.' چون بتوانم له گه ل شه مسدا ده که بکه م، ئاخر به رده وام بۆ هه موو شتی، وه لامی ئاماده ی پێیه.

بانگی گولی بیابانم کرد تا بیته ژووره وه، پارامه وه که چاوی دراوسی خۆتیه له قورتیه ره کان نه مانین. هه ر که هاته ژووره وه په لاماری دهستی شه مسی دا و ماچی کرد و دهستی به هه نسکدان کرد. 'به هاتت شادمانم، شه مس وهک ئه وه ی له گه ل هاوڕێیه کی کۆنیدا قسه بکات، به زه رده خه نه وه ده دوا،' ئیدی به ره و ئه و شوینه ناگه ریتیه وه و ئه و قوناغه له ژياندا به ته وای کوتایی هات، خودا سه فه ره که ت به ره و حه قیقه ت به ره همدار بکات.'

گولی بیابان له گولی گریانې دا و وتی: 'به لام خاوه نی سوزانیخانه که لیم ناگه پیت به ئاسووده یی بژیم، چونکه سه رچه قل به دوامدا ده نیریت. ئاخر تو نازانیت چون...'

شه مس قسه که ی پی بری و کوتی: 'کیژوله که م، ئاوه زی خوت پاک پابگره، ئینجا له سهری پویش، پرسیایه کی دیکه له بیر نیت: (له گهل ئه وه ی له م دنیا یه دا بنیاده م هه ولده دات شتیک وه ده ست بیتیت و بیتته که سیتی گرینگ، که چی دوا ی مردنی هه موو شتیک جیده هیلتیت. تو که له عه ده مدا ئامانج ئه وه یه بگه یته قوناغه بالا که، له م زیانه دا وه ک ژماره سفر به سووکی و به تالی بژی. ئیمه له مهرکانه یه کی گول جیانیین. جوانی له دهر وه نییه، به لکو له و بوشاییه ی ناوه وه ماندایه که وامان لیده کات راست له سهر پی بوه ستین. هه ستردن به عه ده م ته واو وه ک ئه وه یه، نه ک ئه وه ی هه ولی به ده سته پتانی ده ده ی، هه ر ئه مه شه بۆ به رده وامی زیان ده مانهیلتته وه)'.
* * *

ئیواره درهنگ، ئه و جیخه وه م پیشانی گولی بیابان دا که له سهری ده نوست، کاتی ده سه به جی خه وی لیکه وت، بۆ ژووره سه ره کییه که گه رامه وه که له وئ پومی و شه مس قسه یان ده کرد.
'پتویسته ئاماده ی ئه و سه مایه بیت که پتیکه شی ده که یین، شه مس که بینمی وا دیم وای پتگوتم.
لیم پرسى: 'کام سه ما؟'

'کیرا، سه مایه کی پوچییه و له مه و پیش وینه یته نه دیوه.'
به دوو چاوی ئه بله قه وه ته ماشای شووه که مم کرد. ئه وه چی پرووده دات، دهر باره ی کام سه ما قسه ده که ن؟
'مه ولانا، تو زانایه کی پایه داریت و که سیتی خواناسیت. خه لکی چیت پتیده لیت؟' به ده م پرسیاره که وه هه ستم به گه رمیه ک کرد که ده موچاومی داگیرساند.

'نیگه ران مه به، پومی پتی وتم، من و شه مس ماوه یه که دهر باره ی ئه م شته قسه مان کردووه. ده مانه وئ سه مای دهر ویشان پتیکه ش بکه یین، هه ر

پیتی دهوتری (سهما) و ئیمهش پیشوازیی ئهوانه دهکهین که دینه ناومانهوه و
ئهلههای عهشقی خودایین.

سهرم به توندی هاته ژان، وهلی ژانهکهی بهچاو ژانی ناو دلم سووک
بوو.

ئهه ئهگه ر خه لکی چه زیان لیتی نه بوو؟ خو هه موو خه لکی پیزی
سهماکردن ناگرن، بهو ئومیدهی ئهوهی وتم کاریگه ریی له سه ر قسه کانی له
مهولانا هه بیته، به شه مسم وت، به لای که مه وه ئه م سهماکردنه بو ماوه یه ک
دوا بخری.

ئاخر هه موو خه لکی وهک پیویست پیزی خودا ناگرن، شه مس وتی، ئایا
له بهر ئه وه واز له بر وای خۆمان بهیتین؟

ئه م ده ربهرینه کۆتایی گفتوگۆکه بوو. ئیدی هیچ وشه یه کی تر نه ما و
ماله که پرپوو له (با) که له میانهی درزی دیواره کانه وه دزه ی ده کرد و له
گویماندا وژه ی ده هات.

سولتان وهلهد

قونیا، حوزیرانی ۱۲۴۶

”ب’یگومان جوانی له چاوی بینهرهکهیدایه”، شه مس له سر وته که ی پوښت، ”چونکه ههموان ههمان سه ما ده بینن، لی هر که سی به شینوازی جیا ده بینیت، که واته نیگه رانیی بو چییه؟ هه ندیک هه زی لیده که ن و هه ندیکی تر هه زی لیتا که ن”.

له گهل ئه وه شدا له ئیواره ی (سه ما کردنه که) دا به شه مسم وت من ده ترسم که س ئاماده ی سه ما که نه بیت.

به جه خسته وه وه لامی دایه وه: ”نیگه ران مه به، په نگه خه لکی شاره که خوشیان نه ویم، ته نانه ت ئیتر باوکتیشیان خوش ناوی، لی ناتوانن پشتگویمان بخه ن، چونکه هه سستی خو هه لقورتانیا ن هانیا ن ده دات ئاماده بن”.

به م ئاوه ایه، ئه و ئیواره یه ی که سه ما که ی تیدا به رتوه ده چوو، هه له که پرپوو له خه لکی هه مه جوړ و هه مه کاره، ئیدی له بازرگانان و ئاسنگه ران و دارتاشان و جوتیاران و سه نگتاشان و بویاخچییان و گژوگیای پزیشکی فروشان و سه روکانی تایه فه پیشه ییه کان و نووسه ره کان و نانه واکان و سه ردولکه داده ره کان و لیزانه کان و پاوکه ری رسقان و ورده واله فروشه کان و ته نانه تا ده گاته شیخ یاسین که به خو ی و ژماره یه که له فه قیکانی هاتبوو – و ئافره تانیش له ریزی پشته وه دانیشتبوون.

کاتی بینیم شا که یخه سره و له گهل پاویژکاره کانیدا له ریزی پیشه وه دانیشتووه، هه ستم به ئاسوده یی کرد. ئیدی پیاوینک به م پایه به رزه ییه وه پشتی باوکم بگریت، ئه و هه موو زمانه کان لال ده کات.

ئامادەبوان بېرى كاتيان ويست تا جيگەى خۇيان بگرن، تەنانەت تا دواى ئەوەى جيگەى خۇيان گرت، زاوہزاوى نىو ھۆلەكە نەنىشتىبووۋە ھەنىشتا منجەمنجى گىتوگۇى ئاگرين دەبيسترا. لەبەر ئەوەى دەمەويست بە تەنىشت كەسىكەوہ دانىشم جنىو بە شەمس نەدا و بە خراپە باسى نەكات، ئەوہبوو لەتەك سلىمان سەرخوشەوہ دانىشم، كە بۆنى (مەى)ى لىدەھات، بەلام گويم بە نۆنەكەى نەدا.

ھەردو لاقم دەلەرزىن و ناو ھەردو لەپم ئارەقىيان لى دەچۆراپەوہ. ھەرچەندە ھەواكەى خۆش بوو و دەماتتوانى عەباكانمان داكەنين، چەقەى ددانەكانم دەستى پىكرد. ئاخىر ئەم سەماكردنە بۇ ناوبانگى باوكم يەكجار گرینگ بوو كە خەرىكبوو لىژدەبووۋە. لە خودا پارامەوہ، بەلام لەبەر ئەوەى بەتەواوى نەمدەزانى داواى چىى لى بكم، جگە لەوہى شتەكە بە خۆشى تىپەرپىت، بۆيە پارانەوہكانم لاواز دياربوون.

ئەوہندەى نەبرد دەنگىك بەر گويم كەوت، سەرەتا دوور و ئىنجا تا دەھات نىك دەبووۋە. دەنگىكى دلگىر و كارىگەر بوو، بۆيە ھەموان ھەناسەيان لەبەرخۆ بېرى و گوپيان ھەلخست.

'جۆرى ئەم ئامىرە مۇسقىايە چىيە؟' سلىمان بە شىۋەيەك تىكەل لە پىز و خۆشەويستى بە چە گوتى.

'ئەوہ پىى دەلەن ناي' بەدەم وتنەوہ، قسەيەكى باوكم و شەمس ھاتەوہ ياد 'دەنگى لە ھەناسەھەلكىشانى دلدەر بەرانبەر دولبەرەكەى دەچىت'.

كە دەنگى نايەكە خامۆش بوو، باوكم بە ھەنگاوى سەنگىن و لەسەرخۆ و ناسكەوہ بەرەو سەكۆكە پۆيشت، كە نىكبووۋە سلاوى لە ئامادەبووان كرد. ئىنجا شەش دەرويش دوايكەوتن كە ھەموويان مريدى باوكم بوون و جلى ئاودامان سېى و دامىن فراوانيان لە بەر بوو، دەستيان لەسەر سىنگيان تىكپەراندبوو. ئىنجا بۇ پىروۆزى و فەرۋەرگرتن بەرانبەر باوكم دانوشتانەوہ. دواتر مۆزىك لىدرا و دەرويشەكان دەستيان پىكرد. يەك لەدواى يەك سەرەتا لەسەرخۆ بە دەورى خۇياندا دەستيان بە خولانەوہ كرد، ئىنجا خىراتر و دامىنى كراسە ئاودامانەكانيان مىنا گولە لوتس كرانەوہ.

دیمه نیکي نایاب بو، ئیدی خوم پی نه گیرا و به شانازی و خوشحالییه وه زهرده خنه م هاتی. به تیل چاو چاودیری به پیره وه هاتنی ئاماده بووانم ده کرد، ته نانه ت ئه وانه ی له هموان چه نه دریتتر بوون، بینیم به سر سامییه کی ئاشکراوه ته ماشای سه ماکه یان ده کرد.

ده رویشه کان بۆ پیشاندانی نه مری هر به دهوری خویاندا سوپانه وه و سوپانه وه، ئینجا دهنگی موسیقا به رزبووه وه، دهنگی ره بابیه که له پشت په رده وه هاوشانی دهنگی نای و ده، پاشان شه مسی ته وریزی وه که گه رده لولوی بیابان سه رکه وته سه ر سه کۆکه. عه بایه کی له وه ی ئه وانی له بهر بو، به لام پهنگی تیرتر بو و له هموان بالابه رزتر دیار بو و له وان خیراتر ده خولایه وه. هه ردوو ناوله پی پرووه ئاسمان کرابوونه وه، ده موچاویشی وه که درهختی گوله به پوژه له خور ده گه را.

گویم لیبو وه ندی له ئاماده بووان به ریزه وه هه ناسه برکتیان بو، ته نانه ت ئه وانه ی که رقیان له شه مسی ته وریزی بو، وا دیار بو که وتوونه ته ژیر ئه فسوونی سه ما و موسیقا که وه. ته ماشای باو کم ده کرد، له و ساته دا شه مس زور به خیرایی ده خولایه وه، مریده کانی هه ریه که وه له خولگه ی خۆیدا ده ستیان به خولانه وه یه کی زور هتوا شتر کرد، که چی باو کم مینا پیره دار به پرویه که له جیگه ی خوی مایه وه، په ندیار و هیمن، لیه کانی له جووله ی نزا و پارانه وه دا بوون.

موسیقا خاوبووه وه و له ناکاو ده رویشه کان له خولانه وه که وتن و هه ریه کی له گوله لوتسه کان به سه ر خۆیدا داخرا. باو کم له سه ر سه کۆکه به سلاویکی ناسک هه موو سه ماکه ره کان و هه موو ئاماده بووانی پیروز کرد. بۆ ساتیک هه ستم کرد که هه موومان له دۆخیکه ته بایی ته واودا پیکه وه گریدراوین، بیده نگیه کی چر و کتوپر به دوا ی ئه وده هات. که سیک له و خه لکه نه یزانی چۆن ره فتار بکات، چونکه کهس له وه پیش شتی وای نه دیبوو.

دهنگی باو کم کپییه که ی سمی و گوتی: 'هاورپیانم، ئه مه پیی دهوتری سه ما، وانا سه مای ده رویشان. ئیدی له ئیستا به دواوه ده رویشه کان له هه موو پوژگاریکدا ئه م زیکر و سه مایه ده کن. ده ستیک به ره و ئاسمان و ده سته که ی

تر پرووه خواری و بهر و زهوی، هر خالیکی خوشه‌ویستی که له خوداوه
 دهستان ده‌ک‌ویت، به‌لین ده‌دهین به‌سەر هه‌موو خه‌لکیدا دابه‌شی بکه‌ین.
 زه‌ده‌خه‌نه که‌وته سەر لێوی ئاماده‌بووان و به‌قایل‌بوونه‌وه ده‌ستیان به
 وره‌ور کرد. شله‌ژانیکی دۆستانه و فینک هۆله‌که‌ی گرت‌وه. بینیم ئه‌م
 به‌ده‌نگه‌وه‌هاتنه باشه کاری تیکردم و چاوه‌کانم فرمیسکیان تیزا. له کۆتاییدا
 سلاوی خوشه‌ویستی و پیز له باوکم و شه‌مس کرا که شایانی بوون.
 ده‌کرا ئه‌و ئیواره‌یه به‌و که‌رموگورپیه کۆتایی بیت، هه‌روه‌ها ده‌کرا به
 سه‌رودلێکی خوشه‌وه به‌ره‌و مال بگه‌ریمه‌وه و دلنیا‌بم که شته‌کان خه‌ریکه
 باش ده‌بن، که‌ر ئه‌و شته‌ پرووی نه‌دایا که له‌وه‌ولا پرووی دا، ئه‌وه‌ی که هه‌موو
 شتیکی ویران کرد.

سليمان سەرخۆش

قۇنيا، حوزيرانى ۱۲۴۶

بىروسكە و خوئين! ئاى لەو ئىوارەيەى كە بىرناچىتەو! ھىشتا
كارىگەرييەكەى بەرى نەداوم، لەنتو ھەموو ئەو شتانەى كە ئەمشەو بىنمين،
كۆتاييەكەى لە ھەمووى كارىگەرتر بوو.

دواى تەواوبوونى سەماكە، كەيخەسرەوى دووھى مەزن ھەستايە
سەرپى و بە لەخۆپازىبون و شانازىي بەخۆكردنەو چاوى بە ھەموو
ھۆلەكەدا گىئرا. بە فيزيكى زۆرەو دواى ئەوھى لە قاقاي پىكەننىكى بەرزى
دا، وتى: دەرۋىشىنە، پىرۋزبايىتان لى دەكەم! سەماكەتان زۆر سەرسامى
كردم.

پۆمى زۆر بە ناسكى سوپاسى كرد، ھەرۋەھا دەرۋىشە وەستاوھكانى
سەر سەكۆكەش بە ھەمان جۆر، ئىنجا مۆزىكژەنەكان ھەستان و دوا
ئىكلاميان بۇ پاشا كىشا، ئىنجا كەيخەسرەو كە ئاسوودەيى لە دەموچاوى
دەتكا، ئاماژەى بۇ يەككىك لە پاسەوانەكانى كرد كە كىسەيەكى مەخمەلى دايە
دەستى. كەيخەسرەو لەناو لەپىدا دەستى بە راوھشاندى كىسەكە كرد تا
بزانىت چەند قورس و پرە لە پارەى زىر، پاشان بەرەو سەكۆكە فرېى دا. ئەو
كەسانەى لە دەورو بەرم بوون ھەناسەيەكيان ھەلگىشا و چەپلەيان لىدا. ئەو
بوو بەخشندەيى دەسلەتدارەكەمان كارى لە ھەموومان كرد.

كەيخەسرەو كە لىوانلىو بوو لە پەزىمەندى و دلىايى، وەرسوپايەو تا
بپرات، بەلام ھەر كە بەرەو دەرگا ھەنگاوى نا، ئەو كىسەيەى تىسەرەوئىرا كە
فرېى دابوو سەر سەكۆكە، ئىدى پارەكان لەژىر پىيەكانىدا پەرت بوون و
وھك زپەى بازنگى تۆبوو كىك زرىنگەيان لى ھەستا، شتەكان زۆر بە خىرايى

پروویان دا، به جوری بۆ چهند ساتی به ته وای له شوین خۆمان وشک بووین و واقمان و پما و نه مانتوانی له وه تیبگهین که له ده ور به رمان چی پرووده دات. بیگومان نه و که سهی بووه هۆی نه وهی پرووی دا، که یخه سره و خوی بوو که به راستی گری گرت. ئاخر سووکایه تیکردنه که له هه موانه وه دیار بوو و گومانی تیدا نه بوو ئاراسته ی نه و کرا، نه مهش شتیک بوو لیخۆشبوونی بۆ نه بوو. به دوو چاوی باوه رنه کرده نییه وه ته ماشای دوا وهی کرد تا بزانیته وه کتیه زاتی کردوه نه م په فتاره نابهجیه بکات.

نه وه شه مسی ته وریزی بوو. هه موو سه ره کان پرووه نه و وه رسوپان. له کاتیکدا له ناوهندی سه کۆکه وه ستابوو، هه ردوو دهستی له سه ره که مری دانابوو و چاوه سووره له گه پراوه کانی زهق زه قده یانپوانی.

به دهنگیکی قوول وتی: "ئیمه له پیتا و پارهدا سه ما ناکهین، سه ما زیکریکی رۆحیه و له پای خۆشه یستیدا دهیکهین، ته نه ا خۆشه یستی. نه ی خاوه نشکو، له بهر نه وه زی په کانت وه ربگره وه! پاره کانت لی ره دادیک نادهن."

بیتههنگیهکی سامناک بالی به سه ره هۆله که دا کیشا. کو په که ی پۆمی وهک نه وهی خوین له ده مو چاوه بچو و که که ی وشک بوو بیت هه لده له رزی، که سیک زاتی نه کرد دهنگیک ده ربکات، هه موومان هه ناسه ی خۆمان قه تیس کرد بوو. وهک نه وهی ئاسمان چاوه پتی نه م ئاماژه یه ی کرد بیت، باران به لیزمه تیی کرد، ئیدی دلۆپه کانی بارانه که هه موو شتیک و هه موو که سیک نو قم کرد. "ده ی با بپۆین"، به ده م قسه وه ده ی له پیا وه کانی کرد.

پاشا پرووی کرده ده رگا که و به و سووکایه تی پیکردنه پروومه ته کانی ده له رانه وه و لیوه کانی ده له رزین و شان ه کانی دا که وت بوون.

پاسه وانه کانی و خوبزه کانی یه ک له دوا ی یه ک به دوایدا هه یپایان لیکرد، به پیلاره قورسه کانیا ن پیتان له پار ه کانزاییه په رت بو وه کانی سه ره زه وییه که ده نا، ئیدی خه لکه که بۆ هه لگرتنه وه یان ده ستیان به پاله په ستو کرد.

هه ره که پاشا رۆیشته، بۆله بۆلی ناره زایی و نا ئومیدی له پیزی ئاماده بووان به رزبو وه وه.

"نه وه خوی به کئ ده زانیته"، نه مه بۆله بۆلی هه ندی بوو.

“چۆن دەویریت سووکایەتی بە پاشاکەمان بکات”، هەندیکێ تر هاواریان کرد، “تاخر بۆچی وا لە کەرخەسەرەو دەکات کە ئیستا هەموو شارەکە باجەکە ی بدەنەو؟”.

هەندێ کەس وەستابوون و سەری باوەپنەکردەنیان بادهدا، ئینجا بەرەو دەرگا پۆشتن و نیشانە ی ناپەزایی لەسەر دەموچاویان نەخش بووبوو. لە سەرۆکی ناپازییەکانەو شێخ یاسین و مریدەکانی بوون. ئەوێ تووشی سەرسۆرمانی کردم، ئەو بوو لەنیو ناپازییەکاندا دوو مریدی پۆمی و عەلئەدینی کوپیم دی.

عه لئه دین

قونیا، حوزیرانی ۱۲۴۶

بِه خُودا سویند ده خۆم له ژیاندا قهت وهک ئیستا ههستم به شوورهیی و تیدامان نه کردووه. ئاخِر دیمه نی باوکم و براده ره زه ندیقه که ی ئابروو به رانه بوو، کاتی بینیم ئه م سه مایه دهکات، ههستم به سووکایه تی کرد. ئاخِر چۆن توانیی به رانه ر به خه لکی شاره که به م شتیه یه ئابرووی خۆی بیات؟ ئه وهی له هه موو شتی زیاتر دایچه کاندَم ئه وه بوو بیستم که له شفرۆشیکی سۆزانیخانه که له نیو ئاماده بوواندایه. ئه و کاته ی له وئ دانیشتبووم له خۆم پرسای که خۆشه و یستی باوکم بۆ شه مسی ته وریزی ئه و شیتایه تی و کاولکارییه مان به سه ردا دیتیت. بۆ یه که م جار له ژیاندا ئاواته خوازبووم، که کوپی پیاویکی تر بوایه م.

من سه ماکردن به پیسکردنی پیروزییه کان ده زانم، به لام ئه و شته ی دوا ی ئه وه پووی دا له عه قل به ده ر بوو. ئاخِر ئه و پیاوه بیچارو و پووه چۆن زاتی کرد گالته به فه رمانه وه اکه مان بکات؟ ئه و به ختی یار بوو، چونکه که یخه سه ره و ده ستگیری نه کرد و ده سه به چی له سیتاره ی نه دا.

ئه و ده مه ی بینیم شیخ یاسین به دوا ی که یخه سه ره ودا ده رچوو، زانیم ده بی منیش وهک ئه و بکه م. دوا شتی که مه به ستمه ئه وه یه خه لکی شاره که وا تینه گهن من پشتی خوانه ناسیک ده گرم، جگه له براکه م، که ره که هه مو ان ئه وه بیین که من که مه یه ک نیم به ده ستی باوکه وه.

له و شه وه دا بۆ ماله وه نه پویشتم، به لکو له گه ل ژماره یه ک له براده ره کان له مالی ئیرشاد مامه وه و به جۆشه وه باسی پوودا وه کانی ئه و پۆژه مان کرد و به دریزی گفتوگومان له سه ر ئه وه کرد که ده بی چی بکه ی.

‘نەم پیاوھ کاریگەرییەکی گەورەیی لەسەر باوکت ھەیە، ئیرشاد بە جەختەوھ پیتی وتم، ئەوھتا لەشفرۆشیکیشی ھیناوەتە مالاھەتان. عەلانیەدین گەرەکە ناوی خانەوادەکەت پاک بکەیتەوھ.’

لە دۆخیکدا وەستا بووم و گویم بۆ قسەکانیان گرتبوو، لە شەرمان دەموچاوم دایسابوو، تەنھا یەک شت لای من پوون بوو، ئەویش ئەوھ بوو کە شەمس جگە لە بەدبەختی، ھیچی دیکەیی بۆ نەھیتاوی.

ھەموومان گەیشتی ئەو برۆایە پتۆیستە شەمس ئەم شارە جی بەیلت، گەر بە خوایشتی خۆی نەپوات گەرەکە بەزۆر پروات.

* * *

پۆژی دواتر بۆ مالاھەوھ گەرامەوھ و بریارم دا دووبەدوو لەگەڵ شەمسێ تەوریزی قسە بکەم. بە تەنیا لە حەوشەیی مالاھەوھ بوو و نای دەژەنی. سەری لارکردبووھوھ و چاوەکانی نوقاندبوون و پشستی لە من بوو. لەبەر ئەوھ نوومی نیو ئاوازیھەکی بووبوو، ئاگای لە من نەبوو. وەک مشک بە ھێمنی نزیکبوومەوھ و چاوەپێی ھەلیک بووم تا چاودیری بکەم و دوژمنەکەم باشتر بناسم.

دوای چەند خولەکیک شەمس لە ژەنین وەستا و کەمێ سەری ھەلبێی. بێ ئەوھ تەماشای لای من بکات، مینا خۆی بدوینیت، وەرەوریکێ کرد و گوتی: ‘عەلانیەدین، سلاوت لی بیت. ئەوھ منەیی من دەکەیت؟’

ھیچم نەوت. شارەزای توانای بووم، ئەویک لەمیانی دەرگا داخراوەکانەوھ شت ببینیت، ئیدی سەرم سوپنەما کە لە پشستی سەرییەوھ چاوی ھەیە.

‘چیت لە بینینی دیمەنی سەماکەیی دوینێ وەرگرت؟’ شەمس بەدەم پرسیارەوھ دەموچاوی بەرەو لای من وەرسوو پاند.

دەسبەجی وەلامیم دایەوھ ‘پیم وایە ئەوھ شەرمەزاری بوو. با بە ئاشکرا قسە بکەین. من تۆم خۆش ناوی و قەتیش خۆشم نەویستوویت، پێگەت پی نادەم لەوھ زیاتر ناوبانگ و ئابرووی باوکم وێران بکەیت.’

گرېک له چاره‌ګانی شه‌مسدا بریسکه‌یان دا. نایه‌که‌ی له لاره‌ دانا و وتی:
"که‌واته‌ ئاوها؟ نه‌ګر من به‌م جوړه‌ ئابرووی پرمیم ویران کردبیت، ئیدی
خه‌لکی وه‌ک پیاوړیکی سه‌نگین ته‌ماشای توش ناکه‌ن. ئایا له‌مه‌ ده‌ترسیت؟".

بریارم دا بواری نه‌ده‌م سوژم بوروژینیت، بویه‌ سه‌رنجه
بریندارکه‌ره‌کانیم پشتگوئ خست. پیش ئه‌وه‌ی بتوانم شتیک بلیم، زوری
نه‌خایاند و وه‌لامیم دایه‌وه‌: "بوچی نارویت و به‌ ئاسووده‌یی جیتمان به‌یلت؟
ئاخر پیش هاتنی تو به‌ ئارامی ده‌ژیاين و له‌ باشترین دوخدا بووین. باوکم
زانایه‌کی به‌پړز و سه‌روک خیزانیکي نایاب بوو. هیچ شتی له‌ نیوان ئیوه‌دا
نییه‌ تا کوتانبکاته‌وه‌".

شه‌مس به‌ره‌و پشه‌وه‌ ملی دریژ کرد و به‌ توندی بروکانی تیک نا،
هه‌ناسه‌یه‌کی قولی هه‌لکیتشا و له‌پر وه‌ک پیره‌میردیکي لاواز ده‌رکه‌وت. وام
به‌ خه‌یالدا هات که‌ ده‌توانم لی‌ی بده‌م، ئیدی پیش ئه‌وه‌ی یه‌کئ فریای
پزگارکردنی بکه‌ویت، تیروپری لیده‌ده‌م. بیروکه‌که‌ ترسناک و قیزه‌ون بوو،
به‌لام به‌ شیوه‌یه‌کی ترسناک هه‌زبزوین بوو، بویه‌ ده‌بوو پرووی خو‌می لی
بشارمه‌وه‌.

کاتی دووباره‌ ده‌ستم به‌ ته‌ماشاکردنی کرده‌وه‌، بینیم به‌ وردی نیم
ده‌روانیت و لیم ورده‌بیتته‌وه‌. نیگای کونکه‌ر و به‌هه‌لپه‌ بوو. ئایا پری تیده‌چیت
بیرکرده‌وه‌کانم بخوینیتته‌وه‌؟ هه‌ستیکي ترسناک دایگرتم و وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌زار
ده‌ریم پیدا بچه‌قینری له‌ ده‌سته‌کانمه‌وه‌ تا پییه‌کانم ته‌زووی پیدا هات، هه‌ستم
کرد ئه‌ژنوکانم به‌ جوړی شل بوون، توانای هه‌لگرتنمیان نییه‌. بینګومان ئه‌و
جادووی ره‌ش ده‌کات، بچووکترین ګومانم نه‌مابوو که‌ شه‌مس له‌ به‌هیزترین
و تاریکترین شیوه‌ګانی جادوودا داهیتته‌ره‌.

دوای که‌می شه‌مس وتی: "عه‌لئه‌دین، تو له‌ من ده‌ترسیت. ده‌زانیت تو
کیم دینیتته‌وه‌ یاد؟ شاګرده‌ خپله‌که‌".

لیم پرسى: "ده‌باره‌ی کئ قسه‌ ده‌که‌یت؟".

"ئه‌وه‌ چیروکیکه‌. ئایا هه‌زت له‌ بیستنی چیروک هه‌یه‌؟".

شانم هه‌لته‌کاند و ګوتم: "کاتی بیستیم نییه‌".

لێوه‌کانی شەمس لەرزین، ئینجا گوتی: 'ئەو پیاوێی که کاتی بیستنی چیرۆکی نەبێت لە پێتدا خوداشدا هەر کاتی نییه'. ئینجا لەسەری پۆیشت: 'ئایا دەزانیت که خودا باشتترین گێڕەر‌وه‌یه؟'.

بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌ڕێی وه‌لامی من بکات، ئەم چیرۆکە‌ی گێڕاوه‌: پێشه‌گه‌ریک شاگردێکی هه‌بوو به‌رده‌ستیی بۆ ده‌کرد، شاگرد‌ه‌که زۆر خێل بوو، به‌رده‌وام شته‌کانی به‌ دوان ده‌بینی. پوژیکیان پێشه‌گه‌ره‌که داوای له‌ شاگرد‌ه‌که کرد که گۆزه‌یه‌ک هه‌نگوینی له‌ کۆگا که بۆ بێنیت. شاگرد‌ه‌که به‌ ده‌ستی به‌تاله‌وه‌ گه‌رايه‌وه‌ و به‌ بێزارییه‌وه‌ وتی: 'به‌لام گه‌وره‌م، دوو گۆزه هه‌نگوینی لێیه، ئینجا وتی، 'ده‌ته‌وێ کام گۆزه‌یان بۆ بێتم؟'. جا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی پێشه‌گه‌ره‌که باش شار‌ه‌زای شاگرد‌ه‌که‌ی بوو، وتی: 'بۆچی یه‌کێ له‌ گۆزه‌کان ناشکینیت و گۆزه‌که‌ی دیکه‌م بۆ بێنیت؟'.

ئەفسووس، شاگرد‌ه‌که له‌ په‌ندی پشت ئەم وشانه‌ نه‌گه‌یشت، ئیدی وه‌ک پێی و‌ترابوو ئه‌وه‌ی کرد و یه‌کێ له‌ دوو گۆزه‌که‌ی شکاند. کاتی بێنی گۆزه‌که‌ی تریش وا ده‌شکیت، سه‌ری سوپما.

'ده‌ته‌وێ چیم پێ بێنیت؟'، ئەم پرسیاره‌م لێی کرد، تا وا ده‌ربکه‌وم که به‌رانبه‌ر شەمس سه‌رودل‌م ته‌واو نییه، به‌لام ئه‌وه‌م بۆ نه‌کرا. 'نه‌فره‌ت له‌ خۆت و له‌ چیرۆکه‌کانت. ئه‌رێ ناتوانیت ئه‌وه‌ی ده‌ته‌وێ پاسته‌وخۆ بێنیت؟'.

'به‌لام عه‌لاهه‌دین، ئه‌وه زۆر پوونه. من ده‌مه‌وێ پێت بێژم که تۆ وه‌ک شاگرد‌ه‌ خێله‌که‌یت، چونکه له‌ هه‌موو شوێنی شته‌کان به‌ دوان ده‌بینیت، شەمس ئه‌مه‌ی وت و له‌سه‌ری پۆیشت، 'من و باوکت یه‌کیکین. گه‌ر منت شکاند، ئه‌ویشته شکاندوه'.

به‌رپه‌رچیم دایه‌وه: 'هیچ شتیکی هاوبه‌ش له‌ نێوان تۆ و باوک‌مدا نییه. ئه‌گه‌ر گۆزه‌ی دووه‌م شکاند، ئه‌وا گۆزه‌ی یه‌که‌م ئازاد ده‌که‌م'.

له‌ راده‌ به‌ده‌ر تووڤه‌ بووم و بێزارییه‌کی زۆر دایگرتم و ئیدی بیرم له‌ ئه‌نجامی قسه‌کانم نه‌ده‌کرده‌وه، نه‌ ئه‌و کاته و نه‌ دواتریش. هێشتا کاته‌که به‌ به‌رییه‌وه‌ ما‌بوو.

شەمس

قۇنيا، حوزىرانى ۱۲۴۶

بىيخەوسەلە و توندېرەق و كەچىيىنەكان دەلەين سەما حەرامە.

كە خوداى (بەرز و مەزن) مۇسقىاى پىي بەخشيويىن - نەك تەنھا ئەو
مۇزىكەى بە دەنگى خۇمان و ئامىزەكانمان دروستى دەكەين، بەلكو ئەو
مۇزىكەش كە ھەموو شىۋەكانى ژيان دەگريتهۋە، پىم وا نىيە بىيىستىيمان لى
حەرام بكات. ئەى نابىنن تىكراى سروشت ستران دەچرېت؟ ھەموو شتىك لەم
گەردوونەدا بە پىتم دەجوولەيت: ترپەى دل، ورشەى بالەكانى پەلەۋەر،
ھەلكردنى با لە شەوى زرياندا، زرينگەزرينگى ئاسنگەر كە ئاسن دەكوتيت،
يان ئەو دەنگانەى لەناو مندالداندا كە دەورى كۆرپەلەيان داۋە.. ھەموو شتىك
بە جۆشوخروخشەۋە و لەخۇپا، بە يەك پىتمى ناياب لە ھەلقولیندا بەشدارن.
سەماى دەرويشانىش ھەر ھەلقەيەكە لە و زنجىرە بەدەوامە. ھەروەك چۆن
دەريا لە ناۋەۋەى خۇيدا تىكراى ئاۋى ئوقيانوس ھەلدەگريت، سەماكەى
ئىمەش نەيتىيەكانى گەردوون دەگريتهۋە و پىشانى دەدات.

پىش دەست پىكردنى سەماكە بە چەند سەعاتى، من و پۇمى بۇ پامان
چووينە ژوورىكى ھىمەنەۋە، ئىنجا ئەو شەش دەرويشەى كە ئەم ئىۋارەيە
سەماكەيان دەكرد ھاتتە پالمان. ھەموومان دەستتوۋىژمان شت و نوۋژمان
كرد، ئىنجا جەلكانمان لە بەر كرد. بە وردى باسى ئەۋەمان كرد كە دەيتت
درىژى كراسەكە چەند بىت، جۆرە قوماشىكى سادەمان ھەلبىژارد كە
پەنگەكانى زەۋى لەخۇ بگريت. ئەۋە تاس كلاۋە پەنگ ھەنگوينىيەكە نىشانەى
كىلى گۆر و كراسە ئاۋادامانە سېى و درىژەكە لەجياتى كفن و عەبارەشەكەش

لهجیاتی گۆر، سه‌ماکه‌مانیش هێمایه‌که‌ بۆ ئه‌وه‌ی که‌ چۆن سوڤیه‌کان وه‌ک
چۆن پێسته‌یه‌کی کۆن له‌خۆ دامالێ، به‌ته‌واوی نه‌فره‌ت له‌ نه‌فس ده‌که‌ن.
به‌ر له‌وه‌ی هۆله‌که‌ جێ به‌یژین و ڕوو بکه‌ینه‌ سه‌ر سه‌کۆکه‌، ڕۆمی
چامه‌یه‌کی خۆینده‌وه‌ که‌ ئه‌مه‌یه‌:

'سوڤی هه‌ر پێنج هه‌سته‌که‌ و
هه‌ر شه‌ش ئاراسته‌که‌ی تێپه‌راندوه‌ و
وای لێهاتوه‌

هه‌ست به‌ شته‌ متبوه‌کانی پشته‌وه‌یان بکات'.

ئێمه‌ به‌م هه‌ستانه‌وه‌ خۆمان ئاماده‌ کردبوو. سه‌ره‌تا ده‌نگی نایه‌که‌
به‌رزبووه‌وه‌، ئینجا ڕۆمی وه‌ک سه‌رده‌سته‌ی سه‌ماکه‌ره‌کان له‌سه‌ر ته‌خته‌ی
سه‌ماکه‌ هاته‌ پێشه‌وه‌، دوا‌ی ده‌روێشه‌کان یه‌ک له‌دوا‌ی یه‌ک دوا‌یکه‌وتن و به‌
خاکه‌راییه‌وه‌ سه‌ریان به‌ردابوووه‌، شێخیش دوا‌کەس بوو ده‌رکه‌وت.
هه‌رچه‌نده‌ هه‌ولێکی زۆرم دا، به‌لام ڕۆمی پێی داگرت که‌ ده‌بیی له‌و
شه‌وه‌دا سه‌ماکه‌م.

قورئانخۆینه‌که‌ سووره‌تی قورئانی خۆینده‌وه‌: (وفی الارض ايات للموقنین
وفی انفسکم افلا تبصرون - له‌سه‌ر زه‌وی و له‌ ده‌روونی خۆتاندا نیشانه‌گه‌لی
بۆ به‌واداران هه‌ن، ئه‌ی ئێوه‌ نایانبینن).

ئینجا ده‌نگی ده‌ف له‌گه‌ل ده‌نگی تیژی نای و ڕه‌بابه‌ به‌رزبووه‌وه‌.

گوێج بۆ قامیش و ئه‌و حه‌کایه‌ته‌ هه‌لبه‌خه‌ که‌ ده‌یگێرێته‌وه‌

که‌ چۆن له‌تاو لێکدا به‌ران ده‌نالێتیت:

له‌وساوه‌ که‌ له‌ قامیشه‌لان هه‌لبه‌راوم

ئه‌مێستاش زیره‌م پیاوان و ئافره‌تان ده‌گریێن

ده‌روێشی یه‌که‌م به‌ موسلمانیتی خۆی ڕاده‌ستی خودا کرد و ده‌ستی به‌
خولانه‌وه‌ کرد، دامینی کراسه‌که‌ی وه‌ک ژيانیکی جیاواز و تایبه‌ت به‌ خۆی
ده‌ستی به‌ خشه‌خشیکی ناسک کرد، ئینجا هه‌موومان چوینه‌ پال ئه‌و و به‌
ده‌وری خۆماندا ده‌ستمان به‌ خولانه‌وه‌ کرد تا جگه‌ له‌ (تاک و ته‌نیا‌ی خۆی)
هیچ شتیکی دیکه‌ به‌ ده‌ورمانه‌وه‌ نه‌ما. ئیدی ئه‌وه‌ی له‌ خوداوه‌ له‌ ئاسمانه‌وه‌
پێمان ده‌گه‌یشت، بۆ خه‌لکی بۆ سه‌ر زه‌وی ده‌مانگواسته‌وه‌. ئاوها هه‌ریه‌که‌مان

بوو به حەلقەيەکی پەيوەندیی نێوان دڵخواز و دولبەر. کە مۆسیقاکەش لە ژەنین کەوت، خۆمان بۆ هێزە پێکەینەرهکانی گەردوون نوشتاندەوه: ئاگر و با و خاک و ئاو و توخمی پێنجەمی ئالا.

* * *

بۆچی خەمی ئەوهم بیت کە لە دوای تەوابوونی سەماکە لە نێوان من و کەیخەسەر و پرووی دا، لێ داخی ئەوهم بوو کە پۆمیم خستە هەلوێستێکی ناخۆشەوه. ئاخەر پیاویکی خاوەن پایە بوو و بەردەوام دەپاریزرا. هەموو والییەکان و فەرمانرەواکان خوشیان دەویست و گلهیان لێی نەبوو، بەلام ئەمێستا وای لێهاتوووە دەربارەی ژيانى خەلکی خواسایی شتیکی کەم دەزانیت – ئەو بۆشاییە هەراوەی نێوان فەرمانرەوای دەستەبژێر و خەلکی پەمەک – وام بە خەیاڵدا دیت کە پۆژگاری من لە قونیا خەریکە بەرەو کۆتایی دەهوات.

هەموو خۆشەویستی و دۆستایەتییهکی پاستەقینە چیرۆکی وەرچەرخانه چاوەڕوان نەکراوەکانن. گەر ئێمە هەمان ئەو کەسەى پیش و دوای عاشقبوونەکەمان بین، وا دەگەینەنیت کە عەشقهکەمان ئەوتۆ نەبوو.

لە سایەى شیعەر و مۆسیقا و سەماوە، پۆمی لە وەرچەرخانهکەیدا بڕیکی زۆر پێگەیشتوو، ئاخەر ئەو لەوەوبەر زانایەکی توند بوو و شیعەری خۆش نەدەویست، وتارییێت بوو و لەو کاتەى وتاری بۆ خەلکی دەخویندەوه، چێژی لە دەنگی خۆی وەر دەگرت، وەلێ نەها گۆرپاوه و خەریکە دەبیتە ھۆزانفان و دەنگی ئالاییهکی بێگەرد، بەلام پێم وا نێیە هێشتا ئەوەى بەتەواوی هێنابیتە دی. منیش بۆخۆم گۆرپاوم و هێشتا ھەر لە گۆرپاندام، خەریکە لە بوونەوهریکەو دەگۆرپیم بۆ عەدەم، لە وەرزیکەو بۆ وەرزیکی تر، لە قونایکەو بۆ قونایکی تر، لە ژيانەو بۆ مردن.

ھاوەلێتییهکەمان بەپیت و فەر بوو، دەستکەوتیک بوو خودا پێی بەخشین. گەشەمان کرد، گەشاینەوه و پەرەمان سەند و لە ھاوپییهتی یەکتەر چێژمان وەرگرت، لەزەتمان لە پڕبوون و خوشیی پەها وەرگرت.

ئەو گوتەيەي باوەزەمانم کەوتەووە ياد کە پوژنيکيان پئي گوتم، بۆ ئەوێ
 ئاوريشممان دەست بکەوئیت، گەرەکە کرمى ئاوريشمەکە بمرئیت. کاتئ لە
 هۆلى سەماکردنى دەرويشەکان بە تەنيا دادەنيشتم، دواى ئەوێ هەموان
 دەپوئيشتن، کپيەک بالئ دەکئيشا، زانيم کە ئەو ماوہيەي لەگەل پۆميدا ماومە
 خەريکە بەرەو کۆتايئ دەپروات. لەو ماوہيەي کە پئکەوہ بووين، من و پۆمى
 چەندين جوانيئ بيئوينەمان بيني، فيرى ئەوہ بووم کە مروؤف ببينئيت چى
 دەگەيەنيئ، مينا پئکەوتئکى بيئکۆتايئ، لەميانەي دوو ئاوئنەوہ کە شتئکى
 بيئکۆتايئ پيشان بەدن، لئ پەندە ديريئەکە هيشتا لەکاردايە: لە کوئ عەشق
 هەيئت، خەميش هەيە.

ئىيلا

نۆرئامبىتون، ۲۹ى حوزيران ۲۰۰۸

بۇ پىشوازىي شتە ئاسايى و چاۋە پرواننە كراۋەكان مرقۇف ئامادە نەبىت
و ەك عەزىز گوتى، ئەۋا لە پشت جۋانتىرەن خەۋنەۋە، شتەلە نامۇ خۇ
خەشاردەدەن. لە جەستەي ئىلاشدا ھىچ ئامادەگىيەك نەبوو تا ئەۋ شتە
سەيرە قەبۇل بكات كە ئەم ھەفتەيە ۋوى دا: ئەۋە بوو عەزىز . ز . زاھارا بۇ
بۇستەن ھات تا چاۋى پىن بگەۋىت.

لە ئىۋارەي ئەۋ يەكشەممەيە دۋاي ئەۋەي ئەندامانى خىزانەكەي
پۇبىشتاين بە دەۋرى مېزەكەدا جىي خۇيان گرت، ئىلا سەرنجى دا نامەيەك
لەسەر مۇبايلەكەيەتى، پىيى وابوۋ كە پەنگە يەككى لە خانمان لە يانەي
خۇراكدروستكردەنەۋە بۇي ناردىيىت. بۇ خۇيىدەنەۋەي پەلەي نەكرد، بەلكو
خواردنىكى تاييەتى پىشكەشى خىزانەكەي كرد كە ئەم ئىۋارەيە بۇي ئامادە
كردبوون: مراۋىيەكى برژاۋ بە ھەنگۈينەۋە لەگەل پەتاتە و پىيازى پىشاۋى
سەر برنجى بە پەھەنار لىنراۋ. كە مراۋىيەكەي لەسەر مېزەكە دانا،
ھەموۋيان جۆرە شادمانىيەكەيان لى دەركەۋت، تەننەت جانىتىش كە ھەستى
بە خەمۇكى دەكرد، چونكە سىكۋتى لەگەل كچىكى تردا بىنىبوو و زانىي كە
ھىشتا خۇشى دەۋى، ھەستى بە برسىتى كرد.

ئىۋارەيەكى دوۋوردىژ بوو، شەرابىكى باشىيان خواردەۋە و
باسوخواسى ئاسايىيان لە نىۋو خۇياندا كرد. ئىلا لە ھەموو ئەۋ قسەۋباسانەي
كە لەسەر مېزەكە كران بەشدارىي كرد.

ئەۋەبوو لەگەل شوۋەكەيدا باسى ئەۋەيان كرد دوۋبارە بالكۈنەكەيان بە
بۇيەي شىنى درەۋشاۋە بۇيە بگەنەۋە. لەگەل جانىتىشدا باسى بەرنامەكانى لە

زانکودا کرد، ههروهه ها له گهل ههردوو منداله جمکه کهیدا باسی چهند فیلمیکی
فیدیویی کرد، یه کئی له وانه به ناوی (دزانی ده ریای کارایی) بوو. دواى ئه وهى
قاپه پیسه کانی خسته ناو پاکه ره وهى قاپ و کاتوی به شکولاته ی سپیه وه
پیشکەش کرد، به خه یالیدا هات که نامه تومارکراوه که ی سه ر موبایله که ی
بخوینیته وه:

ئێلا سلاو. به کاریکی گۆفاری سمیتۆنیانه وه بۆ بوستن هاتووم. هه ر
ئێستا فرۆکه که نیشه وه. ئایا هه زده که یه یه کتر ببینین؟ له هۆتیلی ئۆنیکس
دابه زیوم و هه زده که م بته بینم.
عه زیز

ئێلا موبایله که ی له لاوه دانا و له سه ر مێزه که له جێی خۆی دانیشه تا
شیرینی بخوات، هه سته ی به سه رگێژکه کرد.
"ئایا نامه ت بۆ هاتووه؟"، ده یفید دواى ئه وهى سه رى له سه ر قاپه که
هه لپری، پرسیا ری لێی کرد.

"به لێ، له مێشپله وه یه"، به بی هیچ دوودلییه ک وه لامی دایه وه.
ده یفید ده موچاوه خه مباره که ی شارده وه و به ده سته سه ره که ی ده می
سه پییه وه، ئینجا ده سته سه ره که ی له شیوه ی چوارگۆشه یه کدا، به هیواشی و
ورده کارییه کی سه یره وه لوول کرد. که لیتووه وه وتی: "باشه".

ئێلا هه سته ی کرد شووه که ی باوه ری پێ ناکات، لێ له گهل ئه وه شدا
هه سته ی کرد گه ره که له سه ر قسه هه لبه سته که ی خۆی سوور بیت، ئه مه ش نه ک
بۆ قایلکردنی شووه که ی یان خه له تاندنی منداله کانی، به لکو له به ر خۆی تا
بتوانیت ڕێتوشوینی بۆ ئه وه هه نگاوه دا بێی که له ماله که ی خۆیه وه ده بیات بۆ
ئه وه هۆتیه ی عه زیز لێی دابه زیوه، بۆیه له سه ر قسه که ی به رده وام بوو و له
هه موو وشه یه ک ورد ده بووه وه، ئینجا گوتی: "په یوه ندیی پتوه کردم تا پێم
بایست که سه به ی به یانی له گهل په خشکاره ئه ده بییه که کۆبوونه وه یه ک
سازده درێ بۆ گفتوگۆکردن ده رباره ی به رنامه کانی سالی ئاینده، ده یه وێ له
کۆبوونه وه که دا به شدارییان بکه م".

‘دەي باشە، كەواتە دەيى بېرۇيت، دەيفىد بەدەم قىسەو چاۋەكانى پرووكاند، ئەمەش ئاماژەيەك بوو كە بەشدارىي گەمەكە دەكات، گوتى: ‘بۇچى بەيانى بە ئۆتۈمبىل نەتگەيەنم، ئەوسا دەتوانىن پىكەوۈ بۇ ئەۋى بچىن؟ دەتوانم ھەندى دىدار دوابخەم’.

ئىلا بە واقورمانەوۈ لە مىردەكەي روانى. دەيەھەي چى بكات؟ ئايا دەيەھەي لە بەردەم مندالەكاندا بەشەپ بىن؟

‘ئەوۈ باشتريشە، بەدەم قىسەو زۆرى لە خۆي كرد تا زەردەخەنە بىگىرى، ئىنجا لەسەرى پۇيشت: ‘بەلام گەرەكە پىش حەوتى بەيانى لە مال دەرچىن، چونكە مىشيل گوتى كە دەيەھەي پىش كۆبۈنەوۈكە بە تەنا قىسەم لەگەلدا بكات’.

‘كەواتە بابەتەكە لە بىر خۆت بېۋە، ئۆرلى كە دەيزانى باۋكى رقى لە زوو ھەستانە، ھاتە نىۋانەوۈ و گوتى: ‘باۋكە ناتوانىت زوو لە خەو رايىت’.

ئىلا و دەيفىد تەماشاي يەكتريان كرد. تەماشاكردنەكەيان بە بەرچاۋى مندالەكانيانەوۈ بوو، ھەريەكەيان چاۋەپىنى ئەۋى دىكەي دەكرد كە يەكەم جوۋلە بكات.

‘راستە، لە كۆتايىدا دەيفىد ددانى پىدا نا.

ئىلا بە ئاسوودەيى سەرى لەقاند و دەموچاۋى سوورايىيەكى تەنك و شەرمىۋن دايپۇشى، چونكە ھەر لەو ساتەدا بىرۈكەيەكى بویرانەترى بە خەيالدا ھات.

‘ئەۋەبوو وتى: ‘بەلن، ئەۋە كاتىكى زۆر زوۋە. ئەي بۇچى ئىستا نەپۇم؟، بىرۈكەي پۇيشتى سبەي بەيانى بۇ بۇستن و لەگەل عەزىزدا قاۋەلتىكردن وای لىكرد دلى بە خىرايى لى بدات. ھەستى كرد دەيەھەي ھەر ئىستا عەزىز بىيىت و ئىدى نەيدەتوانى تا سبەيىنى چاۋەپى بكات، چونكە لەپىر كاتەكە لە بەرچاۋى بوو بە ماۋەيەكى زۆر، پۇيشتىش لە مالەكەي خۆيەوۈ بۇ بۇستن نىكەي دوو سەعاتىك دەخايەنىت، بەلام گوتى بەۋە نەدا. ئاخىر ئەۋ ھەموو

ئەم پىگەيەي لە ئەمستردامەو لە پىناو ئەمدا بېرە، بېگومان ئەمىش دەتوانىت
بۇ ماوەي دوو سەعات ئۆتۈمبىلەكەي بەرژوئەت.

دەتوانم ئەمىشەو پىش سەعات دە بگەمە بۆستىن، بۇ ئەوہي بگەمە
كۆمپانىياكە و پىش كۆبوونەوہكە مېشېل بېيىم.

توئزە ئازارىك كەوتە سەر دەموچاوي دەيفيد. وا دەردەكەت كە پىش
ئەوہي شىتېك بلىت، كاتەكە سالىك بەردەوام بوو. لەو چركەساتە
دووردىرئەدا، چاوەكانى ئەوہيان دەگەياند كە ئىتر ھىز و تواناي ئەوہي تىدا
نەماوە تا پىگە لە پۆشىتنى ژنەكەي بگرىت بۆ بېيىنى پياويكى دىكە.

دەتوانم بۇ بۆستىن ئۆتۈمبىل لىخوڧم و ئەمىشەو لە شوقەكەي خۆمان
دەمىنمەو، ئىلا بە روالەت ئەمەي بە مندالەكانى گوت، لە پاستىدا پووي
قسەكەي لە دەيفيد بوو. ئەو شىتۈزەي بۇ ئەوہ بوو كە مېردەكەي دلىيا
بكاتەوہ وەك ئەو پىي واہ ئەم ھىچ پەيوەندىيەكەي جەستەي لە نيوان خۆي و
ھىچ كەسكى تر لەئارادا نىيە.

دەيفيد لەسەر كورسىيەكەي ھەستا و پەرداخى شەرابى بە دەستەوہ بوو.
تەماشاي دەرگاكەي كرد و زەردەخەنەيەكەي دلىيايى بە پووي ئىلادا پژاند، بە
كەمى پەروشىيەوہ وتى: 'باشە خۆشەويستىم، گەر خۆت ئاوەسات دەوي،
گەرەكە ئىستا بېرۆيت.'

ئافى گوتى: 'بەلام دايكە، پىم وا بوو كە ئەم ئىتۈارەيە لەوانەي بىركارىدا
يارمەتىم دەدەيت.'

ئىلا ھەستى كرد دەموچاوي دایساوہ، وتى: 'ئازىزم دەزانم. بۆچى ئەوہ
نەخەينە سبەينى؟'. ئۆرلى ئاوپى لە براكەي دايەوہ تا پەستى بكات، وتى: 'نا،
دە لىنگەپچ با بېرات. خۆ نابىت ھەموو كاتى دايكە بەدىارتەوہ بىت. ئەوہ تۆ
كەي گەورە دەبىت؟'. ئافى چارەي تىك نا، بەلام وەلامىكى نەدايەوہ. ئۆرلى
جىددى بوو، كەچى جانىت گوينەدەرە بوو. بەم ئاوەايە ئىلا مۇبايلەكەي
ھەلگرت و بەرەو نھۆمى سەرەوہ سەرکەوت. ھەر ئەوہندە دەرگاي ژوورى

نوستنه کهی داخست، خوی به سەر چیخه وه کهیدا دا و نامه یه کی تۆمارکراوی
بۆ عەزیز نارد.

ناتوانم بپوابکه م که تۆ لێرهیت. دواى دوو سەعات له ئۆنیکس دەبم.
به ترسیکی زۆره وه چاوی برییه مۆبایله کهی و بینیی وا نامه کهی
ده پرات. چی بکات؟ به لام کات ئەوهندهی به ده مه وه نییه بۆ بیرکردنه وه، خۆ
ئەگەر ئەم ئێوارهیە تووشی پەشیمانی بیت، ئەوا پەنگه له مه ولاش هەر له
پەشیمانیدا بیت. ده بی ئیستا په له بکات. تا خۆی شت، بیست خوله کی پێ چوو،
قژی وشکرده وه و ددانه کانی پاککرده وه و کراسیکی عەزیی هەلبژارد و له
به ری کرد و دواى دایکه نده وه، ئینجا عەزییه کی تری تاقیکر وه، ئینجا یه کیکی
تر و سه ری شانه کرد و که م ئارایشی کرد، ئینجا له گواره بچو که کانی گه را،
که (پۆت)ی داپیره ی له هه ژده مین جه ژنی له دایکبوونیدا پیشکه شی کردبوو.
دووباره عەزیکه ی گۆری.

هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و که م عەتری (ئیتیرنتی)ی کۆمپانیای
کالفین کلاینی له خۆی دا. عەتره که زۆر ده م بوو له گه رماوه که هەر له ناو
قاوغه که ی خۆیدا بوو. ده یقید زۆر حەزی له عەتر نه ده کرد و ده یگوت ده بی
بۆنی ئافره ت هه مان بۆن و به رامی ئافره ت خۆی بیت، نه ک هه ندی بۆنی وه ک
قانیلا، یان تویگله هه ناری بۆگه نی لی بیت، به لام ئیلا به خۆی گوت، پەنگه
بۆچوونی پیاوی ئەورووپی له م شته دا جیا بیت، ئینجا پرسیی، ئایا له ئەورووپی
عەتر شتیکی گرینگ نییه؟

که لیبووه وه، دیقه تی ئەو ئافره ته ی دا که له ناو ئاویته که دا لیبوه ی
دیاربوو. بۆچی زووتر پێی پانه گه یاند که ئەو دیت؟ گه ر پێش ماوه یه ک
زانیبای ئەوا ده چووه کن پرچرێکخه ر و نینۆکه کانی بۆیه ده کرد و ده موچاوی
ئارایشته ده کرد و پەنگه لوولکردنیکى نوێی پرچی تاقی بکرایه ته وه. ئەى
ئەگەر به دلی عەزیز نه بوو؟ ئەى ئەگه هیچ سه رنجراکتیشانیک له نێوانیاندا
پووی نه دا و له وه ژێوانبووه وه که هه موو ئەم مه ودايه ی بۆ بۆستن بریوه؟

لەناکاو وەئاکاھاتەو. ئەرئ بۆچی دەیەویست دیمەنی خۆی بگۆریت؟
جیاوازی چییە گەر دلراکیتشان لە نیتوانیدا پووبدات یان نا؟ بیتگومان ھەر
سەرکێشییەک لەگەڵ ئەم پیاوەدا پەوتەنی دەیت. ئەمێک خێزاندارە و خاوەن
ژیانی تایبەتی خۆیەتی. رابردوو و بانەپۆژیشی ھەر لێرەییە. لە خۆی بیتزار
بوو، چونکە خەریکبوو بیری لەم سیناریۆیانە دەکردەوہ کہ لەگوین نەبوون،
ئیدی ئاوەزی خۆی کلۆم کرد، تەنیا بیری لەو شتە دەکردەوہ کہ بۆی
سەلمابوو ئاسانتترین شتیکە بیکات.

لە سەعات ھەشت چارەک کەمدا، ئیلا مندالەکانی ماچ کرد و ئاواتی
شەویکی خوشی بۆ خواستن و لە مال دەرچوو، بەلام دەیفیدی نەبینی.
کہ بەرەو لای ئۆتۆمبیلەکەی پۆیشت، بە کلیلەکانی شوقەکەی بۆستنیان
کہ لەناو دەستیدا بوون، زڕینگەزڕینگە دەکرد. ھیشتا ئاوەزی توانای
بیرکردنەوہی نەبوو، دلی بە توندی و بە خێرای لێ دەدا.

به شی پیتجهم

عهدهم

ئەو شتانهی له میانهی

نادیارییهوه هه ن

سولتان وهلهد

قونیا، تهمموزی ۱۲۴۶

باوکم که بۆ ژووره کهم هات، بههسته هه ناسه ی بۆ ده درا و هه
ئه وه تا ده ی توانی له سه ر پتیه کانی بووه ستیت. وهک ئه وه ی تارمایی ئه و پیاوه
بیت که من ده مناسی. وهک ئه وه ی به در یژایی شه و شه ونخوونی کرد بیت،
ژیر چاوه کانی هه لاوساوییه کی تاریکی پتیه دیار بوو، وهلن ئه وه ی تووشی
سه رسو پمانی کردم ریشی زۆر تر سپی بوو بوو.
"رۆله یارمه تیم بده"، به ده نگیک که له ده نگ ی خۆی نه ده چوو، ئه مه ی
گوت.

به په له به ره و لای چووم و قۆلیم گرت و وتم: "باوکه چیت ده وئ"،
هه ر چیه کت ده وئ داوا بکه". وهک ئه وه ی له ژیر قورسای ی ئه وه ی ده ی لیت
پلایشایته وه، ماوه یه ک بیده نگ بوو، ئینجا وتی: "ئه وه شه مس رۆیش ت و جیی
هیشتم".

چرکه ساتیک شله ژام و هه ستم به ئاسووده ییه کی سه یر کرد، به لام هه چم
نه گوت. سه رباری خه م و شوکه کهم، وای بۆ چووم که ره نگه ئه وه به چاک
بگه ریت. ئه ی ئاوها ژیان ئاساتر و ئاسووده تر و هه م تر نابیت؟ ئاخه به وای
شه مسه وه دوژمنیکی زۆر بۆ باوکم په یدا بوون. ئای حه زم ده کرد که شته کان
بۆ دۆخی پیش هاتنی شه مس بگه رینه وه. تو بلیت عه لانه دین له سه ر هه ق
بیت؟ ئه ی پیش هاتنی شه مس هه موومان له دۆخیکی باشترا نه بووین؟
"بیرت نه چیت شه مس بۆ من چی ده گه یه نیت"، باوکم وهک ئه وه ی
غایله کانی خۆیند بیته وه ئه مه ی وت، "ئاخر من و ئه و یه ک که سین. یه ک مانگ

دوو ته نیشتی ههیه، لایهکی پووناک و لایهکی تاریک. شه مس لایه دره وشاوه که مه.

سه رم بادا و شهرم دایگرتم. دلم له نیتو سینگمدا نوقم بوو. باو کم وشهیه کی له دهم دهرنه چوو. له ژیانمدا نازاریکی به و جورهم له چاوانی هیچ پیاویکدا نه دیبوو. هه ستم کرد زمانم له نیتو زارمدا قورسه. بۆ ماوه یه ک نه متوانی دهم هه لیتم.

دهمه وی له شه مس بگه پیت - که گهر خۆی مه به سستی بوو - بۆمی بگه پیت وه، پنی بلن که یه کجار دلم بۆی خه مینه، دهنکی باو کم به پاده یه ک نزم بووه وه تا بوو به چپه: پنی بلن رویشتی ئو دهم کوژیت.

به لیتم پنی دا که شه مسی بۆ بگه پیت وه. ده سستی گرتم و به خۆشه ویستی و پیزانینه وه گوشیی، چاوه کانم لئ که لا خست، چونکه نه مده ویست شله ژانه که م بینیت.

* * *

به و ئومیده ی شوینپی شه مس هه لبرگم، هه موو هه فته که م له شه قامه کانی قونیا دا به سوورانه وه به سه ربرد. هه موو خه لکی شاره که هه والی ونبوونی شه مسیان ژنه وتبوو. واته واته که دهر باره ی ئه وه ی بۆ کوئ چوو که وتبووه سه ر هه موو زاریک. پیاویکی گه ربووم بینی که زۆر شه مسی خۆش ده ویست، ناو نیشانی ژماره یه ک له که سانی به دبه خت و نه فره تلێکراوی دامی که دهر ویشه گه پیده که یارمه تی دابوون. نه مده زانی که سانیکی ئاوا زۆر هه ن که خۆشیان ده وی، به لام له و ده سته خه لکه بوون که من نه مده بینین.

ئێواره یه ک به ماندوویتی و شله ژاویه وه بۆ مال گه رامه وه. کیرا پری قاپله مه یه ک برنج به شیریی بۆندار به ئاوی گولی بۆ هینام و به ته نیشتمه وه دانیش و منیش خه ریکی خواردن بووم و ئه و ته ماشای ده کردم، زه رده خه نه یه کی خه مین گرتی. سه رنجم دا که ئه مسال ته واوی به سالدا چوو. لئی پرسیم: بیستومه که ده ته وه ی له شه مس بگه پیت. ئایا ده زانیت بۆ کوئ چوو؟

“هەندى دەلێن گوايا بۆ ديمەشق ڕۆيشتوو، بەلام لە هەندى كەسم
 بىستوو دەلێن گوايا بۆ ئەسفەهان يان بۆ قاھيرە ڕۆيشتوو، بەلكو تەنانت
 باسى تەوريزى شوينى لەدايكبوونيشى دەكن. گەرەكە لە هەموو ئەم شاران
 بگەيژين. من بۆ ديمەشق دەڕۆم و هەندى لە مريدەكانى باوكم بۆ سى
 شارەكەى ديكە دەڕۆن.”

دەموچاوى كيرا سيمای بەهۆلەوهبوونى لەخۆ گرت و مينا بە دەنگى بەرز
 بىربكاتەوه هەمەمەيهكى كرد: “مەولانا هۆزانى جوان دەنوسيت، ڕۆيشتنى
 شەمس كردوويهتى بە هۆزانفان.”

ئىنجا سەرى بەردايەوه و تەماشای فەرشە فارسىيەكەى كرد. گۆناكانى
 تەربوون و دەمى كرژ كردبووهوه و هەناسەيهكى هەلكيشا، ئىنجا دەستى بە
 خويندەنەوهى ئەم كۆپلەيه كرد:

“پاشام بە دەموچاوه ڕ شۆكەيهوه بينى
 ئەوه چاوى ئاسمان و خۆرەكەى بوو.”

ئىستاستى پەيداىبوو كە پيش چەند چركەيهك نەبوو. كيرام بينى لە
 ناخەوه پسابوو، كە تەماشای دەموچاويت دەكرد، هەستت دەكرد ئازارێكى
 توند بۆ مێردەكەى دەكيشيت، ئامادەبوو هەرچى لە توانايداى بىكات تا
 زەردەخەنە بۆ سەر لێوهكانى مێردەكەى بگيرێتەوه، بەلام ئاسوودەش بوو،
 بەلكو هەستى بە شادمانى دەكرد، چونكە لە ئەنجامدا لە شەمس
 ڕزگاربووبوو.

“ئەى ئەگەر بەدوايدا نەگەيژم، گويم لە خۆم بوو پرسيارم لێى كرد.
 “ئەوسا شتىكى ئەوتۆ نامينت كە بكرى، ئەوكاتە دەتوانين وەك جارى
 جاران دريژە بە ژيانى خۆمان بدەين”، واى گوت و چاوهكانى بە جۆره
 ئوميدىك گەشايەوه.

لەو ساتەدا بە ڕوونى و بەبى هيچ گومانىك تىگەيشتم كە مەبەستى چييه،
 ئەويش ئەوهيه نايت لە شەمسى تەوريزى بگەيژم و نايت بۆ ديمەشق ڕۆم.
 دەمتوانى سەينى قونيا جى بهيلم و بۆ ماوهيەك بە ناوچەكەدا بسووپيمەوه
 و لەسەر ڕيگە خانىكى باش بدۆزمەوه و تىيدا بمينمەوه، ئىنجا دواى چەند
 هەفتەيەك بە ڕيى خۆمدا بگەيژمەوه و بليم لە هەموو شوينى بۆ شەمس

گه پام. جا له بهر ئه وهی باوكم بپروا به قسه كانم دهكات، ئیدی به یه كجاری شته كهی بیرده چیتته وه. ئه وه نهك هه ر بۆ كیرا و عه لائه دین كه ته نها گومانیکیان هه ر له شه مس بوو، به لكو بۆ فه قیکانی باوكم و مریده كانی و بۆ منیش رهنگه باشتترین شت بیت.

گوتم: "کیرا، چی بکهه؟"

کیرا به نیگایه کی ئازار او ییه وه ته ماشای کردم و ده می هه لئه مینا. ئاخه ئه م ئافره ته بوو به موسلمان تا شوو به باوكم بکات، ئافره تیکه تا بلتیت بۆ من و بۆ براکه م باشه و شووه كهی ئه وهنده خو ش دهوئ، تا ئه و را ده یه ی ئه و شیعرا نه ی له بهر کردبوو كه بۆ كه سینکی تر نوو سیبوونی نهك بۆ ئه و، ئیدی له پڕ قسه كانی چکیان کرد.

ده بی خۆم وه لامه كه بدزومه وه.

پۇمى

قۇنيا، ئابى ۱۲۴۶

بە پۇيشتىنى شەمسى تەورىزى، دىنيا وشكوبرىنگ و پروتەن ديارە و ئىدى خۇرى تىدا ھەلئايات. شارەكە بوو بە شوپىنىكى خەمگىن و ساردوسىر و پۇحم بەتال بوو تەو. شەوانە خەو ناچىتە چاوم و بە پەرۇشەو بە شەقامەكانى شاردا دەسووپىمەو و ھىچى تر ناكەم. من لىرەم و لىرەش نىم - من تارمايىەكى نىو خەلكم. من لە ھەموان توورەم. ئاخىر ۋەك ئەو ھىچ شىتى نەگۇرپايت، چۆن دەتوانن لە ژيان بەردەوام بن؟ ئاخىر بەبى شەمسى تەورىزى چۆن دەكرى ژيان ۋەكو خۇى بمىنئىتەو؟

وام لىھاتوو ھەموو پۇژى ھەر لە خۇراوا بوونەو تا پۇژ ھەلدیت بە تەنيا لەنىو كىتېخانەكەم دادەنىشم و جگە لە شەمس بىر لە ھىچ شىتىكى تر ناكەمەو. ئەو ھەم بىردەكە وىتەو كە پۇژىكىان بە دەنگىكى ھەندى نووساوەو پىنى وتم: "پۇژىك دادىت دەبىتە دەنگى عەشق".

دەربارەى ئەو شىتىك نازانم، بەلام خەرىكە لەنىو بىدەنگىدا تروسكاىيەك دەدۇزمەو، پەيغەكانىش تارىكىكى ناو دلم دەسمن. ئەى ھەر لەم پىگەيەو نەبوو كە شەمس دەيەويست بمكات بە شاعىر؟

ژيان واتا بەركەمالى، ھەر پووداوىك كە پروودەدات، گەرە بىت يان بچووك، ھەر دەردەسەرىيەك پووبەپووى دەيىنەو، لايەنىكە لە پلاننىكى خودايى و تا كۆتايى پروودەدات. بەرخۇدان لە دەروونى بىنادەمەو ھەلىنجراو، لەبەر ئەو ھىچ خۇدا لە كىتېبە خۇشەويستەكەيدا دەلىت: (سنرىھم اياتنا فى الافاق وفي انفسهم حتى يتبين لهم انه الحق: "لە ئاسمانەكان و لەسەر زەوى و لە نەفس و خودى خۇياندا نىشانەكانمانيان پىشان دەدەين تا بۇيان پوون بىتەو و بگەنە ئەو راستىيەى كە خۇدا ھەق و پەوايە"). لە ويستى خودادا ھىچ شىتى نىيە پىنى بوترى پىكەوت، بۇيە پىكەوت نەبوو كە پىش

نزيكەى دوو سال و پوژنيك له پوژهكانى تشريني يهكەم شه‌مسي ته‌وريزى پيم لى بگريت.

”من به‌دهم باوه بو لاي تو نه‌هاتووم، شه‌مس ئه‌مه‌ى گوت و ئه‌م چه‌كايه‌ته‌ى بو گيرامه‌وه:

پوژنيك سوڤيه‌كى گه‌وره و له زانستدا مه‌له‌وان تا ئه‌وپه‌رى هه‌ناسه‌ى مه‌سيحى تيدا بوو، به‌لام جگه له تاقه مريدنيك، هيچى ترى نه‌بوو و به‌وه‌ى پيى به‌خشرابوو خوشحال بوو، به‌لام مريده‌كه‌ى بوچوونيكى جياى هه‌بوو، چونكه ده‌يه‌ويست خه‌لكى تر به تواناكانى گه‌وره‌كه‌ى سه‌رسام بن. ئيدى زورى ليكرد تا ژماره‌يه‌كى زورتر له مريد له خوى گرد بكاته‌وه.

”باشه، گه‌وره‌كه‌ى قايل بوو و گوتى: ”گه‌ر ئه‌مه‌ خوشحالت ده‌كات، ئه‌وه‌ى داواى ده‌كه‌يت جيتيه‌جى ده‌كه‌م.”

هه‌ر ئه‌و پوژه، پوويان كرده بازار و له دوكانيكى شيرينيفروشا پارچه شيرينييه‌كيان بينى له شيوه‌ى بالنده دروست كرابوو. هه‌ر كه گه‌وره‌كه‌ى فووى پيداكرد، ئيدى گيانى كه‌وته‌به‌ر و به‌دهم باوه فرى. خه‌لكى شاره‌كه ده‌سه‌بجى ده‌وريان لى دا و سه‌ريان سوڤما و به‌وه‌ى كردى سه‌رسام بوون. ئيدى له‌و پوژه‌وه خه‌لكى شاره‌كه ده‌ستيان به پيدا هه‌لگوتنى سوڤيه‌كه كرد و ئه‌وه‌نده‌ى نه‌برد خه‌لكيكى زور له مريد و هه‌وادارانى بو په‌يدا بوون و ئيتر مريده كو‌نه‌كه‌ى ئه‌وه‌نده نه‌يده‌بينى.

”ناه، گه‌وره‌م، من هه‌له بووم. جاران دوخه‌كه زور باشتىر بوو، فه‌قيكه به‌نك ناوَميدى ئه‌مه‌ى گوت، ”شتى بكه. تكات ليده‌كه‌م ده‌ريان بكه.” ده‌ى باشه، گه‌ر ئه‌وه خوشحالت ده‌كات، ئه‌وا ده‌ريان ده‌كه‌م.”

پوژى دواتر، له‌و ده‌مه‌دا كه گه‌وره‌كه‌ى وتارى ده‌خوينده‌وه، بايه‌كى لى به‌ربووه‌وه، ئيدى فه‌قيكانى يه‌ك له‌داوى يه‌ك ئاوڤيان دايه‌وه و بي‌زاريان ده‌ربى و هه‌مويان جيتانه‌يتشت و جگه له فه‌قى كو‌نه‌كه‌ى كه‌س نه‌مايه‌وه.

گه‌وره‌كه‌ى لى پرسى: ”بوچى له‌گه‌ل ئه‌وانى تر دا نه‌پويشتيت؟” فه‌قيكه وه‌لامى دايه‌وه: ”به‌واى يه‌كه‌م تره‌وه نه‌هاتم وانته له لا بخوڤم، به‌واى دوا تر يشه‌وه جيت ناهيتم.”

* * *

شەمس ئەوێ لە دەستی هات کردی تا بگەمە پلەى بەرکەمالی، بەلام خەلکی شار قەت لەوێ نەگەشتن. شەمس بەئەنقەست ئاگری زۆربلێنی خۆش دەکرد و دەمارى هەستەوێرى دەورووژاند و هەندێ پەيى لە دەم دەردەچوو کە بۆ گۆیچکەى ئاسایى کفرىکى تەواو بوو، تەنانت ئەوانەى خۆشیان دەویست بەگزیاندا دەچوو و پقی هەلدەستاندن. ئەوێبوو کتێبەکانى تووپردایە ناو ئاوەوێ و ناچاری کردم هەموو ئەوانەى دەمزانین لەبەر خۆم بردنەوێ. هەموان گۆیان لێى بوو پەخنەى لە پیاوچاکان و زانایان دەگرت، جگە لە کەسانىکى کەم، کەس نەیدەزانى کە ئەو پیاویکە لە زانستەکانى لێکدانەوێ قورئاندا مەلەوانە. شەمس لە کیمیا و ئەستێرناسى و ئاسمانناسى و لاهووت و فەلسەفە و لۆژیکدا مەلەوان بوو، وەلى زانیاری خۆى لە چاوەنەزانەکان دەشاردەوێ. لەگەڵ ئەوێ زانا بوو، کەچى وەک دەرویشیکى دەست لە دنیا هەلگرتو پەفتارى دەکرد.

دەرگای مالهەمانى لە پرووى لەشفرۆشیک والا کرد و وای لێکرد بەشداریى نان و خوانمان بکات. داوای لێکردم یۆ مەىخانە بچم وەمانى دام لەگەڵ سەرخۆشەکاندا تیکەل بچم. جارێکیان ئەو دەمەى کە وتاریزبووم، وای لێکردم لە بەردەم مزگەوتەکە سوال بکەم و زۆرى لێکردم لە جینگى سوالکەریکى گەربوو دانیشم. سەرەتا لەو کەسانە دوورى خستەوێ کە پێم سەرسام بوون، ئینجا لە دەسەڵدارانى دەستەبژێر دایبیریم و وای لێکردم تیکەلى خەلکى عوام بچم. لە سایەى ئەوێوێ خەلکانیکم ناسى گەر ئەو نەبواى چارم پێیان نەدەکەوت. بپروای وا بوو کە دەبێت هەموو ئەو بتانە، تەنانت بەناوبانگ و سامان و پایەشەوێ، بەلکو بە ئایینیشەوێ، تیک بشکێنرێن کە دەبنە کۆسپ لە نێوان خودا و بەندەدا. شەمس هەموو ئەو کۆتوبەندانەى لێ دامالیم کە بە ژيانەوێ بەندیان کردبووم. هەر کە کۆسپیکى هزرى یان بەلاداتاشینیک یان دەمارگیرییەکی دیبا، رادەپەرى و بە توندی پرووبەپرووى دەبووێو.

بەگوێرەى بپروای ئەو کە گویا من بە قۇناعى تاقیکردنەوێ و هەلە و بە چەندین قۇناع و دۇخدا تیدەپەرم و ئەمانەش وام لێدەکەن کە لە بەرچاوى شویتکەوتووێ دلسۆزەکانم بکەوم. ئاخىر منیک ژمارەیکى زۆر لە خەلکى پێم سەرسام بوون، لێ ئەمىستا ئەو هەستەم نەماوێ کە ئاتاجى سەرسامبوونى

دهوروبه رم بم و له وه پزگار بووم. شه مس ورده ورده ناوبانگمی ټینګشکاند و له سایه ی نه وه ورخی شیتیم زانی، تامی ته نیایی و بیده سه لاتی و نه رمی و گوشه گیریم چه شت، له کوتاییشدا تامی چه سره تم چه شت.

له هه موو نه و شتانه دوور بکه وه وه که وا ده زانی سوو دبه خشن

ژهر و زوالترین ناوی ژیان بنو شه

ده ست له نارامی هه لېگره و له شوینه ترسناکه کان بمینه وه

ده ست له ناوبانگ هه لېگره و ده ست له ملی نابروو چوون و

نه فراه تلېکراوی بکه

نهی له دواقوناغدا هه موومان دادگایی ناکرین؟ هه موو پوژیک و هه موو خوله کیک خودا لیمان ده پرسیت که له و پوژدها چیمان کردووه. زور جار بؤ وه لامدانه وهی نه م پرسیاره ترسناکانه ناماده نین، به لام خودا به سه بره و له دوو باره کردنه وهی نه م پرسیاره وه رس نابیت. گهر نه م خه مهش به شیک بیت له تاقیکردنه وه، نه و تاقه ئاواتم نه وه یه که شه مس بدوزمه وه. من ناماده م ده ست له کتیه کانم و وتاره کانم و خیزانه که م و سامانه که م هه لېگرم، ته نانه ت ده ست له ناوی خو میش هه لېگرم. من ناماده م تا جاريکی تر پوخساری شه مس ببینمه وه، واز له هر شتیک و له هه موو شتیک به ینم.

چه ند پوژئ له مه و بهر کیرا وتی که من به بی ده ستی خو م بووم به شاعیر. هر چه نده من زور پیزی شاعیره کانم نه ده گرت، بویه بیستی نه و قسه یه بؤ من کتوپر نه بوو. گهر نه وه له رابردودا بوايه، به و قسه یه قایل نه ده بووم، به لام ئیستا لاریم لئی نییه.

شعیر خه ریک بوو هر له خو وه به رده وام له زارم سه ری ده کرد، شاعرگه لئ گهر یه کئ بیژنه وتنايه بؤی ده رده که وت که به راستی من بووم به شاعیر. سولتانی پوژگار! لئ له راستیدا ده توانم بلیم که نه م چامانه هیچ په یوه نندیه کیان به منه وه نییه. من بؤ گواسته نه وهی نه و پیتانه ی که له سه ر زارمن له میانگیریک پتر نیم، من وهک نه و خامه یه م که په یقان تومارده کات، چونکه فرمانی پیدراوه تا بیاننوسیت، یان نه و نایه ی که به نوته ی موسیقا ده ژهنرئ، منیش نه وه ده که م که پتویسته له سه رم بیکه م.

هو شه مسی ته وریزی بیتونه تو له کویتیت؟

شەمس

دیمەشق، نیسانی ۱۲۴۷

بەهار لە دیمەشق سەرلەنۆی خۆی ئارایشت کرد، دواى ئەوەى دە مانگ بوو قونیا بە جێهێشتبوو، سولتان وەلەد دۆزیمییەو. ئەوەبوو لەگەڵ پەنبەنیکى کریستیانیدا کە ناوی فرانسىس بوو لەژێر ئاسمانى شین و بێگەرددا شەترەنج دەکرد. پەنبەنەكە پیاویک بوو زوو توورپە نەدەبوو، بەلکو واتای خۆبەدەستەوهدانى دەزانی. لەبەر ئەوەى ئىسلام ئارامى ناوێوە دەگەیهنیت و وشەكەش لە پەیفى خۆپادەستکردنەو داریژراو، بۆیە بە بۆچوونى من فرانسىس گەلێ لەوانە موسلمانترە کە لافى موسلمانیتى لێدەدەن، چونکە یەكێ لە چل پێساكە دەلێت: خۆپادەستکردن ئەو ناگەیهنیت کە بنیادەم لاواز یان خراپ بێت، هەروەها نابێتە مایەى بڕواکردن بە قەزاو قەدەر یان خۆ بەدەستەوهدان، بەلکو تەواو بە پێچەوانەوێ، چونکە هێزى راستەقینە لە خۆپادەستکردندایە ئەو هێزەى لە ناخووە هەلدەقولىت - جا ئەوانەى لە ژياندا خۆ پادەستى گەوهەرى خودایى دەکەن، تەنانت گەر هەموو دنیا ژێرەوژوور بێت، بە دلنایى و ئارامییەو دەژین.

وەزیرەكەم بزواند، تا فرانسىس ناچاربەكەم شا بگوزیتەو، بە بڕیارىكى بەلەز و بویرانە قەلاکەى گواستەو، ئیدی گومانى ئەوێم لا پەیدا بوو کە من ئەم یارییە دەدۆزینم. کە سەرم هەلبێرى چاوى سولتان وەلەد ئامبازى چاوم بوو. پێم وت: "بە بینیت شادمانم، کەواتە بڕیارت دا ئاوا بە دوامدا بگەریت". زەرەدەخەنەیهكى خەمینی بە پوومدا نواند، ئینجا دەموچاوى کرژ بوو. سەرى سوپما کاتى بیستى کە من ئاگام لەو کێشمەکێشمەى ناخیتى. لەبەر ئەوەى پیاویكى راستگۆ بوو، نکوولى لە راستییەكە نەکرد.

پیش ئەوێ منەى تۆ بکەم ماوەیەکم بە سوورپانەو بەسەر برد، بەلام
دواى ماوەیەک ئیتر تاقەتم لەو چوو، نەمدەتوانى درۆ لەگەڵ باوکمدا بکەم،
بۆیە بۆ گەران بەدواى تۆدا بۆ دیمەشق هاتم و بۆ دۆزینەوێ تۆ ئاستەنگى
زۆرم دى.

پێم وت: 'تۆ پیاویكى راستگۆ و کۆرپىکى باشیت و دەبیته هاوێلىکى
مەزنى باوکت'.

سولتان وەلەد بە خەمبارییەو سەرى بادا و گوتى: 'تۆ تاقە هاوێلىکى
کە باوکم ئاتاجى هاوێلىتی، بۆیە دەمەوێ لەگەڵدا بۆ قونیا بگەرێتەو.
باوکم ئاتاجى تویە'.

کاتى ئەم داواکارییەم ژنەوت، بیری جۆراوجۆر بە خەیاڵدا هاتن، سەرەتا
هیچ شتیکم لێو دیارنەبوو، بەلام نەفسم دەستى لە گەرانەوێم بۆ ئەو شوێنە
هەلگرتبوو کە ئیدى تێیدا ئەوەندە ویستراو نەبووم.

گویى لى مەگرە. ئیدى ئەركى تۆ کوتایى هات و نابى بۆ قونیا بگەرێتەو.
ئەو وتەى باوەزەمان بێنەوێ یادت، وتەیکە لەو پەرى ترسناکیدا، ئەگەر
بگەرێتەو بۆ ئەو شارە، ئەوا جارىکى تر لى دەرناییتەو.

دەمەوێ لە سەفەرەکاندا بەردەوام بىم و بە هەموو دنیاى بگەرێم و
چاوم بە خەلکانى تر بگەوێت و شارانى دیکە ببینم. دیمەشقم لى خوش
هاتوو و دەتوانم تا زستانى ئاینده تێیدا بمینمەو. بەزۆرى جیگۆرکى و
شوێنى تازە هەستى ترس و تەنیاى و خەم لە پۆحى بنیادەمدا دروست
دەکات، بەلام لەبەر ئەوێ خودام لەگەڵدا بە خەلوێتى خۆمدا هەست بە
پەزماەندى و بەختەوێ دەکەم.

بەلام باش دەزانم کە دلم ئیستاش هەر لە قونیا بە یەكجار ئەلهاى پۆمى
دەکەم، بەجۆرى هەر بە ناوھێنانى زۆر ئازاردەکیشم. لە دواقوناغدا، مادام
پۆم بە تەنیشتەو نەبیت، ئیدى لە کام شار بىم چ جیاوازییەكى هەیه؟ ئاخىر
ئەو لە هەر کۆیەک بیت پروگەى من ئەوێ.

شام لەسەر تەختەى شەترەنجەکە بزواند. فرانسىس کە بۆى دەرکەوت
دۆراو، چاوەکانى ئەبلەق بوون، بەلام لە شەترەنجدا هەر وەکو لە ژيانیشدا

وايه، بۆ ئوۋەي سەرکەۋتن بەدەست بېتىت، ھەندى جۈولە ھەيە دەكەيت،
چونكە جۈولەگەلىكن كە گەرەكە ھەر بىيانكەيت.

"تەكات لىدەكەم لەگەلمدا ۋەرەۋە"، سولتان ۋەلەد بە پارانەۋەۋە ۋاى گوت،
ئىدى زنجىرەي بىرگەردنەۋەمى پساند ۋ لەسەرى پۇيشت: "ئەۋانەي دەربارەي
تۆ پۈپاگەندەيان بىلۈدەكەردەۋە، ئەۋانەش كە خراپەيان دەرەھەقت كەرد،
پەشىمانن. ئەم جارە شتەكە باشتر دەبىت، من بەلىنى ئەۋەت دەدەمى".
ويستەم پىتى بىژم كۆرەكەم لە تواناي تۆدا نىيە ئەم بەلىنەنە بدەيت،
كەسەش ئەۋەي بۆ ناكى! بەلام سەرم لەقاند ۋ گوتەم: "دەمەۋى جارىكى
دى لە دىمەشق خۇرئاۋابون بىيەم. دەتوانىن سەبەي بەيانى بەرەۋ قۇنيا بەرپى
بەكەوين".

"بەراسىتەتە؟ سوپاس"، سولتان ۋەلەد بەدەم قەسەۋە زەردەيەكى
خۇشەنۋەدى ھاتى، "تۆ نازانىت باۋەك بەمە چەند شادمان دەبىت".
ئىنجا لام بە لاي فرانسىسدا كەردەۋە كە بۆ دىژەپىدانى يارىيەكە بە
بىئارامى چاۋەپى دەكەردەم. كە بىرى خۇم كۆكەردەۋە، زەردەخەنەيەكى خۇش
لەسەر دەمۈچاۋى نەخش بوو.
بە دەنگىك كە نىشانەۋەي بىردنەۋە بوو، وتى: "ھاۋپىم، وريابە. كەش
مەلىك".

کیمیا

قونیا، ئایاری ۱۲۴۷

پینیم ننگایه کی ئالۆز له چاوه کانیدا و دوورییه ک له رهفتاریدایه که له وه وه بهر نه مبینی بوو. شه مسی ته وریزی گه رایه وه ناو ژیانم و وا دیاربوو گۆرانیکی گه وره ی به سه ردا هاتبوو. پرچی درێژکردبوو و به سه ر چاوه کانیدا هاتبوو خوارێ، به خۆره تاوی دیمه شق پێستی ئه سمه ر بووبوو و گه نچتر و قۆزتر دیاربوو، به لام شتیکی دیکه ی تیدا گۆرانبوو که نه متوانی به وردی ده ستیشانی بکه م. له گه ل ئه و دره وشانه وه و سه رکێشیه ی له چاوه ره شه کانیه وه ده بریسکانه وه، دره وشانه وه و بریسکانه وه که یان زیاتر بووبوو. ئیدی زانیم که دوو چاوی پیاویکی هه یه، هه موو شتیکی بینیه و تاقیی کردووه ته وه.

پێم وایه گۆرانیکارییه کی قوولتر به سه ر پۆمیدا هاتوو. وام بیرده کرده وه دوا ی گه رانه وه ی شه مس په ژاره و ترسه کانی سووک ده بن، به لام شته که وا ده رنه چوو. له پۆژی گه رانه وه که یدا، پۆمی له ده ره وه ی شوورا کانی شار به گول پێشوازی لیکرد، به لام هه رنه وه نده خو شیه کانی پۆزانی یه که م که می هتور بووه وه، ئیدی په ژاره ی پۆمی زیادی کرد و زۆر له فکران پۆده چوو. پێم وایه من هۆیه که ی ده زانم. ئاخو دوا ی ئه وه ی جارێک شه مسی له ده ست چوو، ئیدی ده ترسا که جارێکی تر له ده ستی بجێته وه. ده توانم له وه تێبگه م که که سی دیکه ناتوانیت لێی تێبگات، چونکه منیش ده ترسم له ده ستی بده م. گه وه ر، ژنه مردوو هه که ی پۆمی تاکه که سیک بوو هه ستی خۆم له لای ده رده بپری. ده ی باشه، خو ئه و که سیکی راسته قینه نییه، به لام ناوی تارماییشی لی نانیم، چونکه

ئافره تېكە لە ھەموو ئەو تارمايانەى كە ديومن كەمتر خەوبين و خەيال
پويشتوو، ئاخىر لەو ھەتەى ھاتوومەتە ئەم مالا، ھەك دەرەوى ئاو لەسەرخۆ بە
دەورمدا ھەلدەقولىت و بە ئاسانى دەبزويەت. ھەرچەندە دەربارەى ھەموو
شتى قسەمان دەكرد، كەچى قسەكردنەكەى نيوئامان بە دەورى يەك بابەتدا
دەخولايەو، ئەويش شەمس بوو.

ئەمرو بە گەوھەرم وت: "پۆمى بە دۆخىكى خەمۆكى تونددا تێدەپەريەت.
ئوميدەوارم بتوانم يارمەتیی بەم."

گەوھەر بە جۆرە ئالۆزيبەك وتى: "پەنگە ئەو ھەت بۆ بکرى، لەم پۆژانەدا
شتىكى گرينگ بىرکردنەو ھى مژوول کردوو و بە ھىچ كەسىكى نەوتوو."
لیم پرسى: "ئەو شتە چيە؟"

"پۆمى پيى وايە ئەگەر شەمس ژن بەيتيت و خيزان پيگەو ھەيت، ئەوا
خەلكى شار دۆژمنايەتیی ناكەن و قسەوقسەلۆكەكانيان لەسەرى سووك
دەيت، ئيدى جاريكى تر ناپرات."

لەم بە توندى كەوتە خورپە. شەمس و ژنەيتان؟! بەلام كى ديتيت؟
گەوھەر تيل نيگايەكى كردم و وتى: "پۆمى دەپرسيت ئاخۆ تۆ
ھەزدەكەيت شوو بە شەمس بکەيت؟"

سەرم بە گيژەو ھەت. ئاخىر ئەو يەكەم جار نەبوو بىر لە شووکردن
بکەمەو، بەلام ئيستا، دواى ئەو ھى تەمەنم گەيشتوو ھە پانزە سالى، زانيم كە
كاتى شووکردنم ھاتوو، ھەرچەندە ئەو ھەش دەزانم كە ئەو كچانەى
شوودەكەن ھەتاهەتايە دەگۆرپن، چونكە بە چاويكى تازەو دەپوانن و
ئەتواريان شيوازيكي ديكە وەردەگريەت و خەلكيش بە جۆريكى تر مامەلەيان
لەگەلدا دەكەن، تەنانتە منڊالانى بچووكيش دەتوانن ئافرهتە ميژددار و كچى
پاكيژە لە يەكتر جيايەنەو.

گەوھەر زەردەخەنەيەكى ناسك گرتى و دەستى گرتە. ئيدى سەرنجم دا
ئەو شووکردنەى پەژارەى کردووم، شووکردنە بە شەمس.

* * *

دواینیوه پړوی پوژی دواتر، چووم پړومی ببینم. سهیرم کرد نوقمی نیو
خویندنه وهی کتیتییک بووه به ناوینشان (تهافت التهافت)*.

‘کیمیا، پیم بلی،’ به سوزوه پنی وتم، ‘چیم له توانادایه تا بۆت بکه؟’
‘کاتی باوکم بۆ لای توی هینام، تو پیت وت کچ وهک کور به که لکی
زانباری نایات، چونکه چاره نووسی کچ شووکردن و مندال خستنه وه و
پهروه رده کردنی منداله، من ئه وهم باش له یاده.’

‘بیگومان منیش له یادمه،’ به دهم وه لامدانه وهوه چاوه باده مییه کانی تزی
بوون له خویتییه لقورتانندن.

‘له و پوژوه به لیتیم به خۆم دا که قهت شوو نه کهم، بۆ ئه وهی هه تاهه تایه
هه ر فه قتی تو بم،’ ئه وهم گوت و له ژیر زه بری ئه وهی نیازم بوو بیلیم دهنگم
کزیوو: ‘به لام ده کړی شوو بکه،’ ئه گینا ئه م ماله جیده هیلم. مه به ستم ئه وهیه،
که شوو به که سینک بکه م هه ر لیږه ده ژی...’

پړومی لینی پرسیم: ‘تایا ده ته هوئ بلیتیت که حه زده که یست شوو به
عه لائه دین بکه یست؟’

‘عه لائه دین؟’ به سه رسو پمانه وه به په رچیم دایه وه، به لام چی وای
لیکړدوه که وا بزانیست من حه زده که م شوو به عه لائه دین بکه م؟ ئاخر من به
برای خومی داده نیتیم.

بیگومان پړومی سه رسو پمانه که می بۆ ده رکه وتوو، بۆیه گوتی: ‘ماوه یه ک
له مه و بهر عه لائه دین هات و داخوازی توی لیکردم.’

دهم داچه قاند، ئاخر ده مزانی له کچیک ناوه شیتته وه که ده ربارهی ئه م
شتانه پرسباری زور بکات، به لام من ئه لهای زانینی زورتر بووم، ‘که وره م،
ئه ی چیت پنی گوت؟’

پړومی وتی: ‘پیم وت ده بی یه که م جار پرس به تو بکه م.’
‘که وره م...’ به دهم وه لامدانه وهوه دهنگم یه کجار کزیوو، ‘ئیتستا بۆ
ئه وه هاتووم تا پیت بلیم که من ده مه وئ شوو به شه می ته وریزی بکه م.’

*تهافت التهافت: له منجددا به واتای به سه ریه کدا که وتوو، یان زوریلی، یان بابردوو هاتوو. (و.ک)

پۆمى بە نىگايەكى باوەرپەنەکردەنى سەيرى كردم و وتى: 'ئايا تۆ لەو دەلنایات؟'

وتم: 'پەنگە ئەو لە زۆر پووەو بەش بێت، هەرچەندە دەمەویست زۆرتر بزانم، کەچی هەستم کرد زۆرم وتوو، ئینجا ئەمەشم گوت: 'شەمس دەبیت بەشیک لە خیزانە کەمان و پێویستە جارێکی تر جێمان نەهێلێت'. پۆمى لێ پرسیم: 'کەواتە بۆچی دەتەوێ شووی پێ بکەیت؟ تا یارمەتیی بەدەیت کە لەگەڵماندا بمیێتەو؟'

وتم: 'نەخێر، مەبەستم ئەو یە بلێم بەلێ، بەلام ئەمە هەموو شتێک نییە... پێم وایە کە ئەو کەسەى لە چارەم نووسراوە، شەمسە. هەر ئەوەندەم لە دەست هات ددانم بەو دا نا کە من شەمسەم خۆش دەوێ.

* * *

کیرا یە کەم کەس بوو هەوالی هاوسەرگیرییەکی ژنەوت و بە زەردەخەنەییەکی نابەدلییەو و بە سەر سوپمانەو بە پیری هەوالە کەو هات، بەلام هەرئەوێندە بە تەنیا لە مالهەو مایەو، ئیدی دەستی بە پرسیارکردن کرد و گوتی: 'ئایا تۆ دلنایات لەوێ کە بەراستی ئەوت دەوێ؟ تۆ بۆ یارمەتیدانی پۆمى ئەو ناکەیت، وا نییە؟ تۆ کچی جەیلێت! ئایا پێت وا نییە کە دەبێ شوو بە یەکیک بکەیت لە تەمەنى خۆتەو نزیك بێت؟'. پێم وت: 'ئاخر شەمس دەلێت هەموو سنوورەکان لەنێو عەشقادا تیکەل دەبن'.

کیرا هەناسەییەکی درێژی هەلکێشا و گوتی: 'کێژۆلە کەم، هیوادارم شتەکان ئاوا ئاسان بن، ئینجا تەلێ لە قژە خۆلەمیشییەکی خستە ژێر سەرپۆشە کە یەو و لەسەری پۆشیشت: 'ئاخر شەمس دەرویشیکی گەپیدەیه، پیاوێکی سەرکێشە، پیاوانی وەک ئەو لەسەر ژيانى ناو مال رانەهاتوون و نابە میردێکی باش'.

'قەیناکات، پەنگە بگۆرێت، گەردەبەر ئاوام وت، 'خۆشەویستییهکی زۆری پێدەبەخشم و بەختەوهری دەکەم، بۆیە هەر دەبێ بگۆرێت. فێر دەبیت چۆن بتوانیت بێتە میردێکی باش و باوکیکی باش'.

قسه‌کانمان لیږه کوتایان هات، ئیدی نه شته‌ی که کیرا له ده‌موچارمدا
خویندیی‌وه هه‌رچییه‌ک بووبیت، هیچ ناقایلییه‌کی پتوه دیارنه‌بوو که ده‌کرا
بیورووژنینت.

له‌و شه‌وه‌دا خه‌ویکی ه‌یمنم کرد و هه‌ستیکی خوشی و به‌پلان دایگرتم.
نه‌مده‌زانی من هه‌مان نه‌و هه‌لانه ده‌که‌م که ئافره‌تان به‌دریژایی سه‌رده‌مه‌کان
کردوویانه: له‌و بر‌وا ساویل‌کانه‌یانه‌وه که گویا به‌خوشه‌ویسی خویان
ده‌توانن نه‌و پیاوانه‌ بگۆرن که خوشیان ده‌وین.

کیرا

قونیا، ئایاری ۱۲۴۷

بابا بیتیکی قول و ههستیاری وهک خوشه ویستی و قسه کردن له سهری وهک ئه وهیه ههولبد هیت گفتوگو له سهر گرتنی گهرده لوول بکهیت. پهنگه بهوای بایه که وه ئازارت پئ بگات، به لام هیچ پئنگه چارهیهک بق هئورکردنه وهی خیراییه که ی نییه. له وهه ولا ئیدی پرسپاری زیاترم له کیمیا نه کرد، نهک له بهر ئه وهی به وه لامهکانی قایل بووم، به لکو له چاوهکانیدا ئافره تیکی عاشقم بینی. ئیدی دهر باره ی ئه م هاوسه رگرییه پرسپارم لئی نه کرده وه و شته که م وا وهرگرت که ئه میش یه کیکه لهو شته سهیرانه ی ژیان که دهسه لاتم به سهیراندا ناشکیت. مانگی په مه زان خیرا پزیشته، له بهر ئه وهی به کارکردنه وه مژوول بووم، کاتی ئه وه م نه بوو دووباره بیر له م شته بکه مه وه. پوژی یه کشه ممه جه ژنی په مه زان هات و دوا ی چوار پوژ کیمیا مان له شه مس ماره کرد.

شهوی پئش زه ماوه نده که، شتن پووی دا سه رودل می تیک دا. ئه وه بوو به ته نیا له ناندینه که بووم و به رانه بر دهرخونه یه کی دارین دانیشته بووم که هه ویری له سهر بوو و نانم بق میوانه کان ئاماده ده کرد، له پر به بئ ئه وهی ئاگام له وه بیت چی ده که م، خه ریک بووم له گونکه هه ویره که وینه یه کی دایکه مریه ممانم دروست ده کرد، دایکم مریه م، ئینجا به چه قو عه با دریزه که یم دروست کرد، ئینجا ده موچاوه هئمن و میهره بانه که ی. له بهر ئه وهی سه رقالی ئه وه بووم، ئاگام لئ نه بوو که یه کئ له پشتمه وه وه ستاوه.

“کیرا، ئه وه چی ده که یت؟”

دلم له نیو سینگدا راچه نی. که ئاورم دایه وه بینیم شه مس به ته نیشت دهرگا که وه وه ستاوه و به دووچاوی خو خه لقور تاندنه وه تماشام ده کات. بیرم

کرده وه که هه ویره که بشارمه وه، به لام کاتی ئه وه نه مابوو. شه مس له ده رخونه که نزیکبوه وه و تهماشای وینه که ی کرد که دروستم کردبوو.

لینی پرسیم: "ئایا ئه مه مریه مه؟" که وه لامیم نه دایه وه، به پوخساریکی دره وشاوه و زهرده خه نه وه ئاوړی لیدامه وه و وتی: "ئه مه جوانه، ئایا ئه لهای مریه مه ده که یت؟".

"زۆر ده میکه بووم به موسلمان. من ئافره تیکی موسلمانم، به پچرپچری وه لام دایه وه.

شه مس وه که ئه وه ی گوئی له من نه بوو بیت، له سه ر قسه که ی پۆشت و وتی: "رهنگه بپرسیت بۆچی له ئیسلامدا هیمایه کی میتنه ی وه که مریه مه نییه. بیگومان ئایشه مان هه یه، بیگومان فاتیمه ش هه یه، به لام رهنگه پیت و بیت که ئه مانه شتیکی ترن".

هه ستم به شله ژان کرد و نه مزانی چی بلیم.

شه مس لینی پرسیم: "ئایا بۆم هه یه چیرۆکیکت بۆ بگێرمه وه؟".

ئه مه ئه و چیرۆکه یه که بۆی گێرمامه وه:

چوار پێبواړی یۆنانی و عهره بی و فارسی و تورکی که گه یشتنه شارۆچکه یه که، بپاریان دا که شتی بخۆن. له بهر ئه وه ی پارهی که ی زۆریان پێ نه بوو، بۆیه ته نها یه که پێگه یان به دهسته وه بوو. ئیدی هه ری که یان گوئی ئه و خواردنه ی ئه و دهیخوات له هه موو خواردنی دنیا نایابتره و له وه زیاتر هه یچی تر ناخوات. که پرسیاړی ئه و خواردنه یان لیکردن، هه ری که یان به زمانی خۆی وه لامی دایه وه. فارسه که وتی (ترئ)، یۆنانیه که وتی: (ترئ)، عهره به که وتی: (ترئ)، تورکه که ش گوئی: (ترئ). هه یچیان نه ییتوانی له زمانی ئه و ی دیکه تییگات، ئیدی له نیو خۆیاندا لینیان بوو به ده که.

هه ر ده ماقالینیان بوو و تا ده هات بیزارتی ده بوون، تا سوڤیه که به لایاندا تپه پری و قسه که ی پێ برین. به و پارهی ی له نیو خۆیاندا کۆیان کرده وه، سوڤیه که هیشووه ترینه کی کړی، ئینجا ده نکه تریکانی کرده ناو ده فریکه وه و گوشی، ئینجا داوای لیکردن خۆشاوه که ی بخۆنه وه و تلپه که ی فرییدن، چونکه ده بی بایه خ به ناوه خنی میوه که بدن نه که تلپه و توینگه که ی.

‘کریستیانه کان و جووله که کان و موسلماننه کان له م ریوارانه ده چن. له کاتیکدا نه وان له سهر شیوهی دهره وه دهمه قالیان بوو، که چی سؤفیه که له گه وهر و کرۆک ده گه را، شه مس به دهم قسه وه زهرده خه نه یه کی خوشی هاتی.

‘نه وهی دهمه وهی بیلیم نه وهیه که هویه ک نیه وات لی بکات نه لهای دایکه مریه م بکهیت، گه ره که به پله ی یه که م ده ست له وه نه گریه. هه رچه نه تو ئافره تیکی موسلمانیت، بۆتیش هیه هه ر به وابسته یی نه و بمینیت وه.’
‘نه خیر.. پیم وا نیه که نه م شته گونجاو بیت، به زمانیکی گیراوه وه نه م وت.

‘بۆ نا، ئاخو ئاینه کان وه ک روبرن: هه موویان ده پۆینه نیو هه مان ده ریاوه، چونکه دایکه مریه م هیمایه بۆ سۆز و میهره بانی و خوشه ویستییه کی بتمه رج. ئاخو نه و هیمایه که بۆ هه مان. تۆش وه ک ئافره تیکی موسلمان ده توانیت به رده وام خوشت بوو، به لکو ته نانه ت ده توانیت ناوی که هه تیش به ناوی مریه مه وه بنیت.’

وتم: ‘ئاخو من که م نیه.’

‘کچیکت ده بیت.’

‘نایا پیت وایه؟’

‘من نه وه ده زانم.’

که نه م قسانه م بیست، ختووکه م هات، لی نه وه نده ی نه برد ختووکه که په وییه وه و هه ستیکی دیکه جتی گرت وه: هاوکاری. نه وه بوو ساتیکی نا ئاساییمان له پاکی و گونجاو پتکه وه به سه ربرد و پتکه وه دیقه تی شیوه که ی دایکه مریه ممان دا. دلم له هه ناس شه مس نه رم بوو. ئاخو له وساوه هاتبووه ماله که مان یه که م جار بوو نه و شته م تیدا ده بینی که پۆمیی تیدا ده بینی: پیاویکه خاوه نی دلکی گه وره یه.

به لام هیتا گومانم هیه که نه و بۆ کیمیا بیته میردیکی باش.

ئىيلا

بۇستىن، ۲۹ى حوزىران ۲۰۰۸

بە يىئارامى و شلە ژاويىيە ۋە ئىيلا گە يىشتە ئوتىلەكە. كۆمەلى گەشتىياري ژاپۇنى لە ھۆلى پىششوازيى ھۆتىلەكە بوون كە ھەموويان لە تەمەنى ھەفتاكاندا بوون، تراشى قۇيان ئەۋەندە لە يەكتەر دەچوو، بە رادەيەك دەتوت يەك كەسن. ئىيلا بە شوئىنى پىششوازيىيەكەدا تىپەپرى و چاويكى بە تابلۇ ھەلواسراۋەكانى قەد ديۋارەكاندا گىپرا تا تەماشاي چاۋى خەلكەكەي دەۋروبەرى نەكات، بەلام ئەۋەندەي نەبرد ھەلپەكەي بەسەر شەرمەكەيدا زال بوو. ئىدى ھەر كە نىگاي بەرەو ھۆلى كۆبوونەۋەكان ئاراستەكرد، بىينى وا تەماشاي دەكات.

كراسىكى رەنگ خاكى و پانتۇلىكى كورتى تاريكى لە بەر بوو. وا ھاتە بەرچاۋى كە دوو پۇژە پىشى نەتاشىيۋە، ئەمەش واى كرىدبوو كە سەرنجراكىش بىت. قىژە قاۋەيى سوورباۋە لوولەكەي بەسەر چاۋە سەۋزەكانىدا ھاتبۈۋە خورائ و بىرئ باۋەپەخۆبوون و ھاۋكات جۆرە مەكرىكى پى بەخشىبوو. لاواز و بالابەرز بوو، پۇخسۈوك و ناسك، بەتەۋاۋى لە دەيفىد جىابوو كە بەردەۋام جلى گرانبەھاي لەبەردەكرد كە بە تايىبەتى بۆى دەدروورا. بە زارى ئوسكۆتلىندى دەدۋا كە ئەفسۈۋنىكى تىدا بىنى. بە ناسكى و ئاسانى زەردەخەنەي دەھاتى، دياربوو بە بىينى شادمان بوو. ئىيلا بە خۆى گوت چى تىدايە قاۋەيەكى لەگەلدا بخواتەۋە.

دوايى بىرى چوو كە چۆن كوپىك قاۋە بوو بە چەندىن كوپ، يان چۆن قسەۋباسى نىۋانىان دەستى پىكرد و رىتمىكى خۇيىانەي ۋەرگرت، يان چۆن لە ساتەۋەختىكدا ماچىكى سەر پەنجەي كرى و نەيزانى بۇچى ھىچى نەكرد تا

نەيەلەيت ئەو بەكات. مادام ئەو قەسەدەكات، ئىدى ئەو گونى بە ھىچ شىئى نەدەدا، مادام چاۋەكانى دەتوانن ئەو لۆچە بچووكەى كە لە لالنىۋى مەت بوو، بېيىن، لە خۇي پەرسى ئاخۇ دەبى ھەستى چۈن بېت گەر ماچىكى ئەو لۆچە بەكات. سەعات دەونيۋى شەو بوو. لەگەل پياۋىكدا لە ھۆتلىكە و جگە لە ھەندى نامەى ئەلىكترونى و ئالوگۇر كەردنى قەسى نىۋ تەلىفون و ئەو پۇمانەى نووسىۋىتى ھىچ شىئى لەبارەيەو نازاننەت و ھىچ شىئى كۆيان ناكاتەو.

ئىلا لىي پەرسى: "كەواتە لەبەر گۇڧارى سىمىتونيان ھاتوۋىت؟".

عەزىز وەلامى دايەو: "لە پاستىدا لەبەر خاترى تۆ ھاتم. دواى ئەوەى نامەكەتم خويندەو، وىستم بىن تا بىيىنم".

چەندىن شىۋازى كەردەيى بۆ دەربازبوون لەم پەنگە پەلەيە ھەبوون كە خىرا دەجوۋلا، تەننەت تا ساتىكى ديارىكراو دەكرا وا پىشان بەرى كە ھەموو شىئى بە شىۋەيەكى دۇستانە بەرپۆە دەچىت، نامە ئەلىكترونىيەكان، قەسەكەردن بە تەلىفون، بەلكو تەننەت چاۋبەركىش، پەنگە پۇچىكى ئەفنىي و جۆرە پابواردنىك لە خەيالىدا بوۋىت، لى ئەو زياتر نەبوو. خۇ دەيتوانى سنوورىك دابىت، ئىدى ئەو بوو لىي پەرسى: "ئىلا، ئايا دەتەۋى بۆ ژوورەكەى من بىيىت؟".

گەر ئەو گەمەيەك بوۋىت كە ھەردووكيان دەيانكەرد، ئەو ھەندەى نەبەرد شەكە بوو بە پاستى. ئاخىر ئەم پەرسىارەى كارىكى واى كەرد كە ھەموو شىئى بە شىۋە پاستەقىنەكەى دەربكەۋىت. ئىدى ەك ئەوەى پەردەيەك بىت و لادرايىت و پاستىيەكە دەركەوتىت، پاستىيەكى پوون و ئاشكرا و ئەمىستا تەماشاي چاۋى ھەردووكيانى دەكەرد. ئىلا ھەستى كەرد شىئى لە ھەناۋىدا دەجولەيت، ھەستىك لە شىۋەى تەنگەتاۋى و ترسئاسا، بەلام داۋاكەى پەت نەكەردەو. ئەم پەرسىارەى لە ھەموو ئەو پەرسىارەى كە لە ژيانىدا دابوونى ھەلەشانەتر بوو، لەگەل ئەو ھەشدا ھەستى كەرد ەك ئەوەيە كە لەجىياتى ئەو پەرسىارەكە دراىت. ئىدى ئەوەى لەسەر ئەو بوو پىي قايل بىت.

* * *

ژووره که ژماره ۶۰۸ بو، به شیوه‌یه‌کی جوان و به پهنگی پەش و سوور و بیجی رازابوووه. گەرموگوپ و فراوان بو. ئیلا ویستی ئەو دواجاره بینیتەوه یادی خۆی که له هۆتیلێک دابه‌زی بو، ئەو سەفەرە ی هاته‌وه یاد که ماوه‌یه‌کی زۆر له‌مه‌وپیش له‌گەل می‌رده‌که‌ی و منداڵه‌کانیدا بۆ مۆنتریال چووبوو. پاشماوه‌ی پشووه‌که‌یان له‌ ماله‌که‌ی خۆیان له‌ پۆدئایلاند به‌سەر برد، چونکه هیچ پاساویکی وای نه‌ده‌بینی تا له‌ شوینتیک بمی‌نیتەوه، خه‌لکانی تر سه‌رچه‌فه‌کان بگۆرن و پۆژانه‌ قاوه‌لتی ئاماده‌ بکه‌ن، چونکه‌ گەر له‌ ژووری هۆتیلێکدا بێت وەک ئەوه‌یه‌ له‌ ولاتیکی دیکه‌ بێت، پهنکه‌ شته‌که‌ وا بووبیت. خه‌ریکبوو وەک که‌سیک کاتی ده‌چینه‌ شارێک، ته‌واو تیندا نامۆیه‌ و چیژ وهرده‌گریت، هه‌ستی به‌و په‌هاییه‌ ده‌کرد.

هەر که‌ چوونه‌ ناو ژووره‌که‌وه، دووباره‌ شله‌ژا. هه‌رچه‌نده‌ دیکۆری ژووره‌که‌ جوان و فراوانیش بو، له‌ ناوه‌راستیدا جیخه‌ویکی فراوان دانرابوو، به‌لام که‌ به‌ ته‌نیشته‌ جیخه‌وه‌که‌وه‌ وه‌ستا و هه‌ستی به‌ ته‌نگه‌تاوی و گوناوه‌ کرد، کومه‌له‌ پرسیارێک له‌ ناخیدا که‌وتنه‌ شه‌ره‌شان، لێ نه‌گه‌یشته‌ وه‌لامێکی تیروته‌سه‌ل. ئایا ئیستا له‌گەل یه‌کترا جووت ده‌بن؟ ئایا هەر ده‌بی ئەوه‌ بکه‌ن؟ ئە‌ی ئە‌گەر ئە‌وه‌یان کرد دوا‌ی‌ی چۆن بتوانیت ته‌ماشای چاوانی می‌رده‌که‌ی بکات؟ به‌لام ده‌یفید سه‌رباری په‌یوه‌ندییه‌ سیکسییه‌ زۆره‌کانی، به‌ لایه‌وه‌ قورس نه‌بوو ته‌ماشای چاوه‌کانی ئە‌م بکات، ئی وا نییه‌؟ ئە‌ی ده‌بی به‌ لای عه‌زیزه‌وه‌ جه‌سته‌ی چۆن بێت؟ ئە‌ی ئە‌گەر به‌دلی نه‌بوو؟ ئە‌ی پتویست نییه‌ ئیستا بیر له‌ منداڵه‌کانی بکاته‌وه‌؟ ئاخۆ له‌م کاته‌دا نوستوون یان بیدارن و ته‌ماشای ته‌له‌فزیۆن ده‌که‌ن؟ ئە‌ی ئە‌گەر زانیان ئیستا خه‌ریکی چیه‌، ئایا لێی خۆش ده‌بن؟

عه‌زیز هه‌ستی به‌ په‌ژاره‌که‌ی کرد، بۆیه‌ ده‌ستی گرت و به‌ره‌و ئە‌و کورسییه‌ قۆلداره‌ بردی که‌ دوور له‌ جیخه‌وه‌که‌ له‌ سووچینکی ژووره‌که‌ دانرابوو.

به‌ چه‌ گوتی: 'بێده‌نگ به‌. ئاوه‌زت له‌ بیرکردنه‌وه‌ جمه‌ی دیت و ده‌نگیکی زۆری تیدا به‌رزده‌بیته‌وه‌'.

'خۆزگه‌ زووتر به‌یه‌ک گه‌یشته‌بان، ئیلا گو‌یی له‌ خۆی بوو وای ده‌گوت.

عهزیز وتی: 'له ژياندا شتى نښه پټى بوتړى زو و يان درهنگ، هموو شتى له کاتى خويدا پروودهات'.

'تایا به پاستى پټت وایه؟'

عهزیز زه ردهڅه نه گرتى و تالى له قژهکى له سهر چاوى دوور خسته وه، ئینجا جانتاکه یی کرده وه و پایه خټکى لى دهرهینا که له گواتیمالا کړیووی، هه روه ها قوتوویه کى بچکوله ی دهرهینا که ملوانکه یه کى زیوی تیدا بو و میرووی پیروزه یی و مهرجانی سووری پټوه لکټرaboو و وینه ی دهروشیڅى له سهر نه خش کرابو که به دهوړى خويدا دهخولایه وه.

ئېلا ریځه ی پندا که ملوانکه که بکاته گهردى، هستى کرد ئو شوینه ی په نجهکانى بهرى که وتن، گهرمییه کى تیځه پرا، لټى پرسى: 'تایا وهک چاوه پټ دهکرد ئاوها دیارم؟'

عهزیز به زه ردهڅه نه وه وتی: 'خوشم ویستیت'.

'به لام هښتا نامناسیت'.

'پټویست به وه ناکات که ده بى یه کى بناسم ئینجا خوشم بوئ'.

ئېلا پشوویه کى خوارده وه و وتی: 'ئمه شیتایه تیبه'.

عهزیز دهستى دریژکرد و ئو ته وځه یه ی لابرډ که پرچه کى له شپوه ی کټکټکا گرتبو، پرچی کرایه وه و هه ردو شانى داپوشى. ئینجا به سوزه وه به ره و جټخه وه که بردى. به کاوه خو و به ناسکى به سهر هه ردو پټیه وه تا هه ردو گوزینگی، له نیوچه وانییه وه تا سینگی به بازنه ی به رده وام و یه ک له دواى یه ک هه ردو ناوله بى جوولاند، لټوه کانیشى به په یځه لى که بو ئېلا له کوډیکى کوڼ و نه ټنى دهچو له چپه نه ده که وتن. له ناکاو تیځه یشت ئوه ی دهیکات چیه، ئاخر ئو نزاى دهکرد و دهستهکانى هموو شوینیکى جهسته یان ته ی دهکرد و چاوهکانى نووقابوون و لټوهکانى له پای ئو دا به وره و دروودیان دهخویند. ئوه مه زنتړین تاقیکردنه وه ی رځى بو که له ژيانیدا ده بیست. هه رچه نده هښتا جلهکانى له بهر بو، هه روه ها ئو ویش، له گهل ئوه ی هیچ شتىکى جهسته یی له نیوانیاندا پروى نه دابو، که چى ئوه به جوشتړین هستى جووتبوونیک بو له ژيانیدا.

کتوپر ههستی کرد ختووکه یهک به ناوله په کانی و شانەکانیدا تیده پهریت، ئینجا هه موو جهسته ی گرتەوه و وزه یهکی سهیری پین به خشی. ئاره زوویهکی خوش دایگرت و ههستی کرد که وتووته سه ر ئاویکی شه پۆلاویی فینک و ئیدی ئه وهی له توانایدا بوو بیکات خۆبه دهسته وه دان و زه رده خه نه بوو، وهک ئه وهی شه پۆلی پووناکییهک به سه ریاندا پژا بێت و نوقمیان بکات، له دهوری ئه و و له دهوری خۆی ههستی به شتیکی زیندوو کرد.

ئێلا چاوه کانی لیک نا و بێ ئه وهی دهست به شتیکه وه بگریت، خۆی دایه دهست شه پۆله کانی روبرایکی تیزه وه. ئیدی په نگه له کۆتاییدا تافکه یهک هه بێت، به لام ته نانه ت گهر توانیشی خۆی بگریته وه، ئه واه دانی نه بوو که به راستی خۆی ئه وهی ویستوه.

کاتی دهسته کانی گه یشتنه سه ر زگی و باز نه یهکیان له سه ر دروست کرد، ئێلا ههستی کرد گرێک له نێوان لاقه کانییه وه ده ئایست. متمانه ی به جهسته ی خۆی نه بوو، ئاخو دوای تیه پبوونی ئه م هه موو ساله، دوای خسته وهی سی مندا، هه ردوو که فله ی و رانه کانی و مه که کانی ئه و جوانی و ته روبریه یان نه مابوو، بۆیه په ژاره که ی ده من سووک ده بوو وه من توند ده بوو. ههستی به پاریزراوی خۆی کرد و خۆشییه کی تیگه را، ئینجا دۆخیک له به خته وهی رایمالی. ئه و سا زانیی که په نگه ئه م پیاوه ی خوش بوئ و بۆی هه یه شه ی دایشی بیت.

به م ههسته وه هه ردوو باسکی له عه زیز وه ریتا و به ره و خۆی رایکینشا و ههستی کرد که ئاماده یه له وه دوورتر بروات، به لام ئه و چاوه کانی کرده وه و ماچیکی په ره که ی لووتی کرد و لئی دوورکه و ته وه.

‘دیاره تو منت به دل نییه؟’ ئێلا به ده م پرسیاره وه له کزیی دهنگی خۆی سه ری سوپما.

‘نامه وئ شتی بکه م وات لێ بکات له دوا ییدا پنی خه مبار بیت.’

نیوه ی جهسته ی خه مین بوو و نیوه که ی تری شادمان. ههستی به بارسووکییه کی سهیر کرد. زۆر شله ژا بوو، به لام له نا کاو ههستی به ئاسووده یی کرد.

سهعات يهک و نيوی بهیانی، ئیلا له بۆستن ده‌رگای شوقه‌که‌ی کرده‌وه. له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌یه‌کی به‌چهرم پۆشراو پاکشا، چونکه‌حه‌زی لی نه‌بوو له‌سه‌ر سیسه‌مه‌که‌ بنویت، نه‌ک له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که‌ ده‌یزانی می‌رده‌که‌ی له‌گه‌ل ئافره‌تانی دیکه‌دا له‌سه‌ری نوستوو، به‌لکو له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هه‌ستی کرد باشت‌ر وایه‌ وای دابنیت که‌ ئه‌م ماله‌ هی ئه‌و نییه‌ و له‌ ژووری هۆتیلێک زیات‌ر نییه‌ و لێره‌ وه‌ک میوانیکه‌. له‌ کاتی‌کدا نه‌فسی راسته‌قینه‌ی له‌ شوێنیکێ تر چاوه‌ڕێی ده‌کرد.

شەمس

قۇنيا، ئايارى ۱۲۴۷

بۈۈكە جوانەكەم مەگرى
مالئاۋايى لە دايك و باوكت بكة
سبەينى گويت لە خوئندنى بالندەكان دەبىت
لەگەل ئەۋەشدا ئەو خۇى، خۇى نايىت

لە شەۋى پەردەماندا، دزەم كرد و بۇ ناو حەۋشەكە دەرچووم و كەمى
لەۋى دانىشتم و گويم بۇ گۇرانييەكى ئەنادۆل ھەلخست كە لە نىۋ چەندىن
دەنگى ترى نىۋ مالەكە بەرز دەبوۋەۋە، دەنگى قاقاي پىكەنن و مۇزىك و
زۆربلىنى. ئافرەتە ژەنيارەكان لە بەشى حەرەمسەرا مۇزىكيان دەرژەنى. لەۋى
ۋەستام و بىرم دەرگەۋە و سروودم دەرچى، ھەستم بە سىرپوونى جەستەم
كرد. ھەستم لە پەيغەكانى سترانەكە راگرت. بۇچى ئافرەتان ھەمىشە لە
شەۋى پەردەدا گۇراني خەمناك دەرچىن؟ چونكە سۇفییەكان مردن بە
ئاھەنگەكانى بووگكواستەۋە دەبەستەۋە و ئاھەنگ بۇ ئەو پۇژە دەگىرن كە
تىيدا دەمرن و ئەو پۇژە بەۋە دادەننن كە لەگەل خودادا يەك دەگرن،
ھەرۋەھا ئافرەتانىش شەۋى پەردە بە مردنەۋە گرى دەدەن، بەلام بە چەندىن
ھۆكارى جياۋە، تەنانت كاتى مارەپرنيان كە شادمان دەبن، جۇرە خەمىك
داياندەگرىت. لە ھەموو ئاھەنگى بووگكواستەۋە يەكدا خەمىك بەسەر ئەو
كچەدا بال دەكىشىت كە ئەۋەندە نابات دەبىتە ھاوسەر و دايك.

دواى ئەۋەى ھەموو داۋەتكراۋەكان پۇيشتەۋە، بۇ مالەۋە گەرامەۋە و لە
سوۋچىكى ھىتم دانىشتم و دەستم بە پامان كرد، ئىنجا پووم كرده ئەو

ژووره‌ی که له‌وئ کیمیا چاوه‌پئی ده‌کردم. له‌سه‌ر جینگه‌که دانیشتبوو و عه‌بایه‌کی سپیی له‌ به‌ر بوو که به‌ سوورمه‌ی زیرین نه‌خشینرابوو. پرچی کردبوو به‌ چهند په‌لکیکه‌وه و هه‌ر په‌لکه‌ی به‌ چهند میروویه‌ک رازابوووه. نه‌متوانی شیوه‌ی ده‌موچاوی ببینم، چونکه به‌ تارایه‌کی ئاوریشمی سوور و ئه‌ستوور داپۆشرابوو. مؤمیک به‌ ته‌نیشته‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه دانرابوو که ژووره‌که‌ی پووناک ده‌کرده‌وه. ئه‌و ئاوینه‌یه‌ی که به‌قه‌د دیواره‌که‌وه هه‌لواسرابوو و به‌ قوماشیکی مه‌خمه‌لی پروه‌که‌ی داپۆشرابوو، چونکه بر‌وایه‌ک هه‌یه که ده‌لێت گه‌ر تازه‌بووک له‌ ئاوینه‌دا خۆی ببینیت به‌دویمه. به‌ ته‌نیشته‌ جیخه‌وه‌که‌مانه‌وه هه‌ناریک و چه‌قویه‌ک دانرابوون تا هه‌ناره‌که به‌خۆین و به‌قه‌د ژماره‌ی ده‌نکه هه‌ناره‌کان منداڵ به‌خینه‌وه. کیرا باسی هه‌موو دابونه‌ریته ناوخۆیه‌کانی بۆ کردبووم و بیرى هه‌تاه‌وه که کاتى تاراکه له‌سه‌ر پووی لاده‌به‌م، گه‌ردانه‌یه‌ک له‌ پارهى زیر پێشکەش به‌ بووکه‌ بکه‌م، به‌لام منیک که له‌ ژياندا پارهى زیر نه‌بووه و نه‌شم ده‌ویست ئه‌و دراوه زیره‌ پێشکەشی بووکه‌که‌م بکه‌م که له‌ که‌سیکی تر قه‌رزى ده‌که‌م، بۆیه‌ کاتى تاراکه‌م له‌ پووی کیمیا لادا، هه‌موو ئه‌وه‌ی که کردم شانیه‌که‌م پێشکەشی کرد که له‌ قه‌پیلکی کيسه‌ل دروست کرابوو و به‌ئاسته‌م ماچیکى لێوه‌کانیم کرد. به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک لێوه‌کانى کشان و بۆ چرکه‌یه‌ک مینا لاویکی هه‌رزه‌کار و سه‌رده‌رنه‌کردوو شه‌رمیک دایگرتم.

پێم گوت: "تۆ جوانیت".

له‌ شه‌رمان ده‌موچاوی سوور هه‌لگه‌پا، ئینجا شانیه‌کانی خاوه‌کرده‌وه و تا له‌توانیدا بوو هه‌ولێ دا هه‌متر و پێگه‌یشته‌وتر ده‌ربکه‌ویت.

وتی: "ئه‌مێستا من هاوسه‌رى تۆم".

پاشان ئاماژه‌ی بۆ ئه‌و فه‌رشه‌ جوان و پاخراوه‌ی سه‌ر زه‌وییه‌که‌ کرد که وه‌ک به‌شیک له‌ ماره‌یه‌یه‌که‌ی به‌ وردی دروستی کردبوو. په‌نگه‌کانی هه‌ریه‌که‌و به‌ جوړی ده‌ده‌روشایه‌وه. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ چاوم پێی که‌وت زانیم که هه‌ر شیوه و وینه‌یه‌کی سه‌ر قالییه‌که‌ ئاماژه‌یه‌ بۆ من. کیمیا خه‌ونه‌کانی خۆی ده‌چنی.

دووباره‌ ماچم کرده‌وه. گه‌رمیی لێوه‌کانی شه‌پۆلیک له‌ ئاره‌زووی له‌ هه‌موو جه‌سته‌مدا وروژاند، بۆنی یاسه‌مین و گولی کتییی لێده‌هات. که به‌

ته‌نیشتییه‌وه ږاکشام بۆنه‌که‌یم هه‌لمژی و ده‌ستم به‌سه‌ر مه‌که‌ بچووک و تونده‌کانیدا هیتا. ده‌مه‌ویست بیورووژینم. وه‌ک گولیکی تازه‌پشکتوو پیشوازی دلۆپه‌ باران بکات، خۆی ږاده‌ستم کرد.

خۆم لڼی دوورخسته‌وه و وتم: 'کیمیا، به‌داخه‌وه‌م ناتوانم نه‌وه‌ بکه‌م'. به‌ وږی و کاسیییه‌وه ته‌ماشای کردم و وا دیاربوو که هه‌ناسه‌دانی بیرچووه‌ته‌وه. ناؤمیدی له‌ چاوه‌کانیدا نه‌وه‌نده به‌ ئاشکرا دیاربوو، نه‌متوانی به‌رگه‌ی بگرم. هه‌ستامه‌ سه‌ره‌ی و گوتم: 'ده‌بی من بږۆم'.

'ناکرئ ئیستا بږۆیت'، کیمیا به‌ ده‌نگیک که بۆخویشی نامۆ بوو وای گوت، 'ناخر نه‌گه‌ر ئیستا ژووره‌که‌ جئ به‌ئلیت خه‌لکی چی ده‌لین؟ وا ده‌زانن که ئه‌م هاوسه‌رگرییه‌ هه‌لوه‌شاوه‌ته‌وه و وا زه‌ن ده‌که‌ن که من هۆکاره‌که‌یم'.

'مه‌به‌ستت چیه‌؟' وره‌وریکم کرد، چونکه‌ له‌ مه‌به‌ستی تیگه‌یشتم. نیگای خۆی که‌ لا خست و ورته‌ورتیکی کرد که تینی نه‌گه‌یشتم، ئینجا به‌ هیمنی وتی: 'مه‌زنده‌ی نه‌وه‌ ده‌که‌ن که من کچینیم له‌ده‌ست داوه، ئیدی ده‌بی ژیانم به‌ ئابرووچوویی و چاوشۆږی به‌سه‌ر به‌م'.

ئه‌و بیروکه‌یه‌ی که‌ کۆمه‌لگه‌ ئه‌م یاسا تووږه‌هاتانه به‌سه‌ر ږوله‌کانی خویدا ده‌سه‌پینتیت، وای لیکردم خوینم بیته‌ کول، چونکه‌ ئه‌و یاسا ئابروومه‌ندییه‌ی که‌ خودا سه‌پاندوویه‌تی له‌گه‌ل ئه‌و یاسایانه‌دا یه‌ک ناگریته‌وه که‌ مروڤ به‌سه‌ر خۆیاندا سه‌پاندوویانه.

'ئه‌مه‌ ژاوه‌ژاوه‌. گه‌ره‌که‌ خه‌لکی خه‌ریکی کاری خۆیان بن'، به‌ ناقایلییه‌وه ئه‌مه‌م وت، به‌لام ده‌مزانی که‌ کیمیا ږاست ده‌کات.

به‌ جووله‌یه‌کی خیرا، ئه‌و چه‌قۆیه‌م هه‌لگرت که به‌ ته‌نیشته‌ هه‌ناره‌که‌وه دانرابوو. جوړه‌ ترسیکم له‌ ده‌موچاوی کیمیادا به‌دی کرد، دواپی ورده‌ورده سیمای که‌سیک جئ ترسه‌که‌ی گرته‌وه که هه‌ست به‌ شتیکی خه‌مین بکات و پئی قایل بیت، به‌بی دوودلی ناوله‌پی ده‌ستی چه‌په‌ی خۆم زامدارکرد، چه‌ند دلۆپیک له‌ خوینه‌که‌م که‌وته‌ سه‌ر په‌ږۆی ږووسووری سه‌ر جیگه‌که‌ و چه‌ند په‌له‌یه‌کی سووری تیریان دروست کرد.

”ئەم پەپۆی پووسووریەیان پیشان بدە – ئەمە دەمیان لێک دەنیت و ئیدی ناوت بە بیگەردی و پاکی دەمینیتەوه، وەک چۆن لە راستیشدا هەر وایە”.

”تکات لێدەکەم چاوەڕێ بکە! لیت دەپارێمەوه مەپۆ، کیمیا بە پارانەوهوه ئەمە ی گوت و هەستایە سەرپێ و نەیدەزانی کە ئەو هەنگاوهی دواتر دەینیت بەرەو کوێی دەبات، دووبارە ی کردەوه و وتی: ”ئاخر ئیستا بووم بە هاوسەری تۆ”.

لەوساتەدا زانیم بەو هاوسەرگیرییە ی لەگەڵیدا کردم چ هەلەیهکی گەورەم کردووه. سەرم بە توندی هاتەژان، ئیدی لە ژوورەکە دەرچووم و ملم نایە تاریکەشەوهکەوه. ئاخر نەدەبوو پیاویکی وەک من ژن بهینیت، من بۆ ئەوه نەخولقاوم تا ژیا نێکی جێگیر بژیم. خۆ من ئەوهم زۆر بە پوونی دەبینی، بەلام ئەوهی زۆر خەمباری دەکردم باجی ئەو زانینەم بوو.

ویستیکی بێقەوام دایگرتم کە لە هەموو شتێ هەلیم، نەک تەنها هەر لەم ماله و لەم هاوسەرگیرییە و لەم شارە، بەلکو لەم جەستەیهش کە پێم بەخشاوه بەلام بەیانێی پۆژی دوا ی ئەوه کە پۆمێم بینی وای لێکردم بمینمەوه، چونکە نەمدەتوانی جاریکی تر جێی بهێلمەوه.

ئیدی بە تۆپی تەلەکەوه بووم.

عه لائەدین

قونیا، ئایاری ۱۲۴۷

بېریاری لیبراوانەم دا و سوور دەمزانی که لئی ژیان دەبمەو. بێدەنگ بووم و بە ئاشکرا بەرانبەر بەم هاوسەرگیرییە نارەزاییم دەرنەبێ، بەلام لەو پۆژەوێ که کیمیا لە شەمس مارە بێدرا، بە جۆری سەرم دەئیشا لەو پێش شتی وام تووش نەبوو بوو. لەسەر جینگە کهم دانیشتم و وەک ئەوێ بخنکیم بەهەستەم هەناسەم بۆ دەدرا. پوومەتەکانی خۆم دەپنێیەو و خۆم دەلاواندەو. هەناسەیهکی خنکاو لە نێوان لێوکانمەو دەزی کرد. هەر ئەو دەنگە بوو وای لێکردم هەست بکەم که ئیدی من کۆری باوکم نیم.

ئیدی من نە دایکم هەیه نە باوک و نە برا و تەنانت نە کیمیا. لەم دنیایدا بە تەنیا مامەو، لە نێوان شەو و پۆژیکدا هەموو ئەو پێزە که مابوو وە لە باکم دەگرت، تویەو. ئاخ کیمیا لەپایە کچی ئەو بوو، پێم وا بوو تا ئەوپەری پارێزگاری دەکات و بایەخی پێدەدات، بەلام وا دیارە تا که کەسیک بە بایەخی پێدەدات هەر شەمسی تەوریزییە. ئاخ چۆن دلی هات کیمیا لە پیاویک مارە بکات که لە تەمەنی خۆیدا؟ ئاخ هەر کەسیک بگریت دەزانیت که شەمس بۆ ژن و میردایەتی ناشیت. هەرچەندە بیرم لە شتە که دەکردەو، بۆم دەردەکەوت که باوکم قوربانیی بە بەختەوهری کیمیا و بە بەختەوهری منیش دا، تا وا لە شەمس بکات هەست بە ئارامی بکات. هەموو پۆژە کهم بە مەلانیس لەگەڵ ئەم بیرکردنەوانە بەسەربرد و بە ناچاری تەماشای ئەو ئامادەکاریانەم دەکرد که بە بەرچاومەو بەپێوەچوون. ماله که بە جۆری پاککرایەو، دەدرەوشایەو، ئەو ژووری نوستەنی که بووک و زاوا

تییدا دهنوستن گولاورپشین کرا، تا پوچه شه پانگیزه کان دوربکه ونه وه، به لام
شهیتانه گه وره که یان له بیرچوو! ئاخړ چۆن بتوان شمس دهر بکه ن؟
دواینیوهر پو، ئیدی نه متوانی بهرگه ی ئه وه بگرم، بویه بریارم دا نه بمه
به شیک له م ئاههنگه که بۆ من ئازاریکی راسته قینه یه. ئه وه بوو به ره و دهرگا
پویشتم.

”عه لائهدین راوهسته! ئه وه بۆ کوئ دهر پویت؟“ له پشتمه وه دهنگی بهرز و
تیژی براهم بهرگویم که وت.

”ئه مشه و له مالی ئیرشاد دهمینمه وه“، به دم قسه وه رووی خو م لینی
وهرگیرا.

”ایا شیت بوویت؟ ئه ی نامینیته وه تا له ئاههنگی بوو کواسته نه وه که دا
ئاماده بیت؟ گهر باوکت ئه وه بژنه ویت دلی پاره پاره ده بیت.“
ههستم کرد توورپیه کی بقیه وام له هه ناومدا گرده گریته، وتم: ”ئه ی چی
له و دلانه دهکات که خو ی پاره پاره یان دهکات؟“
”ئه وه تو باسی چی ده که یته؟“

”بۆچی نازانیت؟ ئاخړ باوکمان بۆ دلپاگرتنی شه مس ئه م هاوسه رگرییه ی
پیکخست تا دووباره رانهکات! بویه کیمیای له سه ر قاپتیکی زیو پیتشکه ش کرد.“
براهم لیه کهانی هه لقرچاند و دیار بوو ئه وه ههستی بریندار کردوه،
گوته: ”دهزانم بیر له چی ده که یته وه، به لام تو هه لیت. تو پیت وایه که ئه م
هاوسه رگرییه به زور کراوه، که چی له راستیدا ئه وه کیمیا خو ی بوو
دهیه ویست شوو به شه مس بکات.“

به توورپیه وه وتم: ”وهک ئه وه یه شته که به دهست کیمیا بیت.“
”ئه ی خودایه! ئه وه بۆ تیناگه یته؟“، براهم وهک ئه وه ی داوای کۆمهک له
خودا بکات، هاواری کرد و له په کهانی به ره و ئاسمان بهرز کردوه، ئینجا وتی:
”ئاخړ ئه و شه مسی خوش دهوئ.“

”جاریکی تر وا مه لئ، چونکه ئه مه راست نییه“، دهنگم وهک به فری
هه ره سبردوو دارپا.

ئینجا سولتان وه له د وتی: ”براهم، تکات لینده که م با ههسته کانت له
حه ناس راستیه کان کویرت نه که ن. تو ئیره ییت پنی دیت، ده توانین ئیره یی به

شیوازیکی بنیاتنه رانه بۆ ئامانجیکی پیروژ به کار بینین. دهشی هندی جار باوه پنه کردن باش بیت. ئەمه یه کیکه له پيساكان، ئەویش پيسای سیوپینجه مینه: لەم دنیا یه دایه شته له یه کچووه کان یان پیکخواوه کان واما لئ ناکن ههنگاوێک به رهو پیتشهوه برۆین، ئەوه دژبه یه که کانن پیتشمان دهخن. له ناوه وهی هه ریه کیکماندا هه موو دژبه یه که کانی ئەم گهردوونه هه یه، بۆیه له سه ره برواداریک پتویسته ته ماشای ئەو که سه بیپروا متبوهی ناوه وهی خۆی بکات، ههروه ها له سه ره ئەو بیپاوه ره پتویسته ئەو برواداره بناسیت که له ناوه وهی خۆیدا یه. جا بۆ ئەوهی بگهینه ئەو پۆژهی که مرقف تیتدا دهگاته قونایه بهرکه مال، قونایه مرقفی نمونه یی، ئەوا برپا له کرده یه کی پیزبه ندیی یه که له دوا یه که پتر نییه و هه بوونی هاوشیوه که ی پتویسته: بیپروایی.

سه یرکه، لەم وته سۆفیگه ریه لووسانه بیزار بووم. جگه له وهش چی وام لیده کات تا گوچ له تو بگرم؟ ئەوه هه له ی تویه! ده بوو شه مس له دیمه شق جی بهیلت و وازی لئ بیتیت. ئاخر بۆچی هیناته وه؟ گه شته کان به رهو خرابی برۆن، که من دلنایام خراپتر ده بن، ئەوه تو بهرپر سیاریت.

براکه م هه ناسه یه کی هه لکیتشا و به تر سه وه ته ماشای کردم. له و ساته دا له زیانمدا بۆ یه که م جار بوو زانیم که ئەو لیم ده ترسیت و له و شتانه ش ده ترسیت که لیم ده وه شیته وه بیانکه م. هه ستیکی نامۆ بوو، به لام به شیوه یه کی سه یر خوشیش بوو.

به رهو مالی ئیرشاد پۆیشتم و تا که س نه مبینیت و ده گریم، ئەو کۆلانه لاوه کیانه م گرت به ره که بۆنی ناخوشیان لیده هات. تاقه شتیک که له مه ژگمدا ده خولایه وه، ئەوه بوو که شه مس و کیمیا له سه ره یه که جیگه نوستوون. بیرم له وه ده کرده وه که وا خه ریکه کراسه که ی له بهر داده که نیت و ده سه ته زهر و ناشیرینه کانی به سه ره پیتسه شیریه که یدا دیتیت، به م غایلانه رقم هه ستا و دلم گوشرا.

ده مزانی که هیل و سنووریک به زینراوه و ده بی یه کیک شتی بکات.

کیمیا

قونیا، کانوونی یه که م ۱۲۴۷

ببووک و زاوا - ده بوو ئیمه بووک و زاوا بین. حوت مانگ به سه ر
هاوسه رگریه که ماندا تپه ری و تاقه جاریک وه کو میردنیک له که لمدان نه نوست.
هرچه نده هه ولم ده دا که راستیه که له وانی دیکه بشارمه وه، به لام پیم وا بوو
که نه وان شته که ده زانن. بری جار وهک نه وهی هه ست بکه م که
شهرمه زاریه که م له نیوچه وانم نووسراییت، ده ترسام به ده موچاومه وه دیار
بیت، چونکه بیگومان که مروف ته ماشاات ده کات، یه که م جار سه رنجی نه وه
ده دات. که له گه ل دراوسیکانمدا قسه م ده کرد، یان له ناو باخه که دا کارم ده کرد،
یان له بازار له گه ل فروشیاره کاندان کالام ئالوگوږ ده کرد، خه لکانی دیکه،
ته نانه ت به نه ناسه کانیشه وه به تاقه نیگایه ک ده یانزانی که من ئافره تیکی
میژددارم، به لام من هیشتا هه ر کهچ بووم.

راست نییه که بلیم شه مس له ژووره که مدا سه ری لی نه ده دام. ئاخر
هه موو جاریک گه ر ئیواران ویستبای سه رم لیتبات، داوای مؤله تی لیده کردم
تا بزانتت ئاخو لاریم هه یه یان نا، منیش هه موو جارئ هه مان وه لامیم
ده دایه وه، 'بیگومان ده توانیت، تو میژدی منیت'.

به دریژیایی پوژده که به وپه ری بیتارامیه وه چاوه پیم ده کرد و له خودا
ده پارامه وه که له م سه ردانه یدا ژن و میژدایه تییه که مان بیتته راستی، به لام که
له ده رگای ژووره که می ده دا، بوم ده رده که وت هه موو نه وهی ده یه وهی بیکات،
نه وهی قسه م بۆ بکات. که پیکه وه ده مانخوینده وه چیژیکی زوری وه رده گرت.
پیکه وه قه یس و له یلا، شیرین و فه رهاد، یوسف و زولنخا، گول و بولبولمان
خوینده وه که عه شقی یه کتر بوون و ئاسته نگی زوریان بینیه وه. هه رچه نده هیز

و توانای شاكه سه كانی ئەم چیرۆكانه وای لێده كردم خه مبار بـم، پهنگه هـهـر له بهر ئه وهـش بوو بـیت له ناخه وه دهـمزانـی وهك ئه وان قهـت تامـی عهـشق ناكهـم. ئهـو كاتانهـی چیرۆكهـمان نهـدهـخویندهـوه، شهـمس دهـربارهـی چـل پهـتساكهـی سوڤیه گهـریده موسلمانانهـكان قسهـی دهـكرد – میتۆده بنچینه ییهـكانی ئایینی عهـشق.

جاری لهـو جـارانه سهـری خسته باوهـشمه وه و یهـكـی لهـو بنهـمایانهـی بـۆ لێكهـدهـدامه وه. له سهـرخۆ چاوهـكانی خسته سهـر یهـك و دهـنگی ئهـوهـنده كـپ بووه وه، تا بوو به چپه و خهـوی لێكهـوت. پهـنجهـكانم بهـنیۆ قهـژه درێژهـكهـیدا دهـهینا و لێوهـكانم خسته سهـر تهـویلی و ماچم كـرد. وا دیاربوو پێش ئهـوهـی چاوهـكانی ههـلنیت پۆژگاریك به سهـرچوو، ئیدی بهـرهـو خۆی راپهـشام و به ناسکی ماچی كـردم. ئهـوه نایابترین و خۆشترین سات بوو كه پێكهـوه به سهـرمان بـرد، بهـلام ئهـمه ههـموو شتهـكه بوو و تا پۆژی ئهـمرومان ههـشتا جهـستهـی ئهـو بـۆ من كیشوهـریکی نهـدۆزراوه یه، ههـروهـها جهـستهـی منیش بـۆ ئهـو به ههـمان شێوه یه.

له ماوهـی ئهـو ههـوت مانگهـدا، منیش چهـند جاری بۆ ژوورهـكهـی چووم و ههـموو جاری له ناخافلی سهـردانیم دهـكرد و دلم له پهـژارهـدا دهـگوشرا، له بهـر ئهـوهـی نهـمدهـزانی چـۆن پێشوازیـم دهـكات، چـونكه مهـحاله تهـبیاتی دهـمدهـمی شهـمس پێشبینی بكـری. وا دهـبوو ههـندێ جار گهـرموگۆر و خۆشهـمهـشـهـب بوو و ههـموو خهـمهـكانم بـیردهـچوونه وه، ههـندێ جاریش گرژومۆن بوو. جاری لهـو جـارانه دهـرگای ژوورهـكهـی به پوومدا داخست و هاواری كـرد كه دهـیههـوێ به تهـنیا بـیت. ئیدی منیش راهاتم كه ههـست به سووكایهـتی نهـكهـم، ههـروهـها فـیر بووم كاتی نوقمی نیۆ بـیركـردنه وه دهـبیت، تهـنگهـتاوی نهـكهـم.

دوای تێپهـر بوونی چهـند مانگیك به سهـر زهـماوهـندهـكهـماندا، خهـریك بووم وا خۆم پێشان دهـدا كه من به دۆخی خۆم قایلیم، پهـنگه ئهـمهـم بهـرانبهـر به خۆم زیاتر پێشان دا بـیت وهك له گهـل كهـسانی تر دا. ئیدی خۆم ناچار كـرد كه شهـمس به میـردیك دانهـنیم، بهـلكو به هاو پێیهـك، دۆستیك، گهـوره یهـك، هاوهـلێك، بهـلكو تهـنانهـت به كۆریکی خۆمی دا بنیم. دیدگای من بۆ شهـمس به

جوړی سهرودلی و به دؤخی ئه و پوژوه بهند بوو که تئیدا یه کترمان ده بیڼی، بویه بهردهوام له خه یالی خؤمدا جلیکی جیام له بهر ده کرد.

بو ماوه یه که لم شته دا سهرکه وتم و به بی ئه وهی چاوه پنی شتی زور بکه م، له و قسانه ی که له نیوانماندا ده کران ورد ده بوومه وه. که بیرکردنه وه کانمی به هه ند وهرده گرت و هانی دهادم بیرکردنه وه م فراوان بکه م، هه ستم به به خته وه ری ده کرد. زور شتی لیوه فیربووم و ورده ورده تیگه ی شتم که من ده توانم شتی دیکه ی فیربکه م، وه که له زه تی ژیا نی ناو خیزان که له وه و پیش و تا پوژی ئه مړومان نه یچه شت بوو. ده متوانی بیهنمه پیکه نین له کاتیکدا که س نه یده توانی ئه وه بکات.

به لام ئه وه به س نه بوو، چه ند هه ولّم دا نه متوانی له و بیرکردنه وه یه پرگار بم که ئه و خوشی ناویم. له گه ل ئه وه ی دلّیا بووم که ئه و خوشی ناویم و مه به ستیشی نییه خراپه م له گه لدا بکات، به لام ئه وه شتیک نه بوو له خوشه ویستییه وه نزی که بیت. ئه و بیرکردنه وه یه ئه وه ند ه ترسناک بوو تا ئه و پاده یی خه ریک بوو له ناوه وه هه لی ده کوّیم و له جه سته و پوحمی ده خواره وه. ئیدی له هه موو ئه وانه ی ده ور به رم دوور که وتمه وه، ده سته خوشکه کانم و ژنه دراوسیکان. چه زم ده کرد له ژووره که مدا بمیتمه وه و له گه ل مردووه کاند ا قسه بکه م، چونکه مردووه کان به پیچه وانه ی زیندووه کان، بریارت به سهر دا ناسه پیتن.

جگه له مردووه کان، گولی بیابان تاکه ده سته خوشکم بوو. تاقه ویستیک یه کی خستبووین ئه ویش ئه وه بوو که له چاوی خه لکی دوور دوور بکه وینه وه. ئه وه بوو دوا ی ئه وه ی بوو به سوّفی و ژیا نی گوّشه گیری هه لېژارد، دوا ی ئه وه ی سوّزانیخانه که ی به جی هیشت، بووین به دوو ده سته خوشکی گیانی به گیانی. پوژیکیان پیّم وت که من ئیره یی به بسویریه که ی و به و پلانه ی ده به م که ئاوها ژیا نیکی نوّی ده ست پیکردووه ته وه.

سه ری بادا و گو تی: 'به لام من ژیا نیکی نویم ده ست پی نه کردووه. تاکه شتیک که کردوومه ئه وه یه پیش ئه وه ی مردن یه خه م بگریت، من مردووم.'

* * *

ئەمىرۇ بە بۇنەيەكى تەواو جىاوازەوہ بۇ سەردانى گولى بىابان چووم.
 ئەوہ بوو بىيارم دا خۆم بەرزەوت بکەم و بە ھىمنى قسەى لەگەلدا بکەم،
 بەلام ھەرئەوہندە چوومە ژوورەکەيەوہ، لە سەلاى گریانم دا.
 لىنى پرسىم: 'كىميا، خۇ ھىچ نەبووہ؟'.
 گوتم: 'ھەست بە جۆرە شەکەتییەک دەکەم، پىم وایە کە من پىويستم بە
 يارمەتیی تۆيە'.

گوئی: 'دلىابە. لە چ پوويەکەوہ دەتوانم يارمەتیت بدەم؟'.
 'شەتەکە پەيوەندیی بە شەمسەوہیە، ئاخىر ئەو توخىم ناکەویت، مەبەستم
 ئەوہیە بەو شىوہیە نىيە، قسەکانم بە پچرپچرى کرد، بەلام بەمە کۆتايىم پى
 ھىنا: 'دەمەوئى خۆم بۆى سەرنجراکىش بکەم، دەمەوئى فىرم بکەیت کە چۆن
 ئەوہ بکەم'.

گولى بىابان ھەناسەيەكى ھەلکىشا و وتی: 'كىميا، سویندم خواردوہ، لە
 دەنگیدا رىتمىكى ماندوویتى دياربوو، 'بەلینم بە خودا داوہ کە بە پاکی
 بىمىنمەوہ و بىر لەو پىگەيانە نەکەمەوہ کە ئافرەت تىیدا لەزەت بە پىاو
 دەبەخشیت'.

'بەلام سویندەکەت ناشکیت، چونکە تۆ تەنھا يارمەتیم دەدەیت، بە
 پارانەوہوہ پىم وت، 'دەبى فىرى ئەوہ بىم چۆن دلى شەمس خوش بکەم'.
 گولى بىابان وتی: 'ئاخىر شەمس پىاوئىكى رۆشنفکرە، وەک ئەوہى
 بترسىت کە يەکیک گوئى لى بىت، دەنگى کپ کردەوہ و لەسەرى رۆیشت: 'پىم
 وا نىيە بۇ خۇ نزیكخستەوہ ئەمە شىوازیكى دروست بىت'.

پىم وت: 'ئاخىر ئەو پىاوہ، وا نىيە؟ ئەى ھەموو پىاوانىش کوپانى ئادەم
 نىن و رمودەى جەستە نىن؟ ئىدى رۆشنفکرىن يان نا، بە ھەموانىش جەستە
 بەخشاوہ، تەننەت شەمسىش جەستەى ھەيە، ئى وا نىيە؟'.

'بەلى، بەلام...، گولى بىابان بەدەم قسەوہ تەسبیحەکەى بە دەستەوہ گرت
 و دەنک دەنک تەسبیحاتى پىدەکرد و سەرى بەردایەوہ و کەوتە
 بىرکردنەوہوہ.

'تکات لىدەکەم، بە پارانەوہوہ پىم وت، 'تۆ تاقە کەسنىکیت کە دەتوانم
 نەینى خۆمت لە لا بدرکىتم و دەردى دلى خۆمت بۇ ھەلپرىژم. ئەوہ ھوت

مانگ به سهر هاوسه رگيريه كه ماندا تته پيوه، هه موو به يانويه كه له خه و
 راده بم هه ست به هه مان قورسي سهر سينگم ده كه م و هه موو شه ويكيش
 به دهم گريانه وه خه وم لينده كه ويت. ئاخو ناكري شته كان ئاوها به رده وام بن،
 گهره كه فيري ئه وه بيم كه چون بتوانم ميترده كه م له خسته بيه م.
 گولي بيابان هيچ شتيكي نه وت. په چه كه م لادا و سه ريم گرت و ناچارم
 كرد ته ماشام بكات، پيموت: "به راستي پيم بلن، ئايا من به و راده يه ناشيرينم؟"

"كيميا، بنگومان نه خير، تو كچيكي جوانيت."
 "كه واته يارمه تيم بده. فيرم بكه چون بتوانم دلي شووه كه م به ينمه جوش"،
 به جه خته وه ئه مه م وت.
 "ئازيزم، ريگه ي به ره و دلي پياو رهنگه هه ندي جار ئافره ت به ره و دوور
 له خودي خوي رابمالي ت"، گولي بيابان به نائوميدييه وه ئه مه ي وت.
 وتم: "به لامه وه گرینگ نيه، من ئاماده م تا ئه وپه ري دوور بروم".

گوئی بیابان

قونیا، کانوونی یەکم ۱۲۴۷

بەدەم گریانەو هەر لیم دەپارایەو تە یارمەتیی بەدەم. دەموچاوی
هەلاوسابوو و بە توندی سینگى دەهەژى، تا لە کوتاییدا قایل بووم یارمەتیی
بەدەم. هەرچەندە تەوانیم هێورى بکەمەو، بەلام لە ناخووە دەمزانی کە هەموو
ئەوانە دادیک نادەن و دەشمزانی دەبێت خۆم پادەستى ئارەزووی ئەو بکەم.
لە خۆم پرسى چۆن پێشبینى ئەم کارەساتانەم نەکردبوو؟ هەستکردن بە
گوناھەلاھەلای دەکردم و پرسیم چەند ساویلکە بووم و ئەوێم لە بەرچاو
نەبوو کە شتەکان ئەم پێچکە پێچاوپێچە ترسانکە دەگرن؟
بەلام کاتى بۆ لام هات و داواى کۆمەکی لێکردم، نەمتوانى داواکەى پەت
بکەمەو.

فێرم بکە، لیت دەپارێمەو، بەدەم قسەو دەپارایەو، وەک کچیکی
ئابروومەند بە سەلاری و سەنگینی دەستەکانى لە کۆشیدا تێک پەڕاندبوو،
پێتمى دەنگى ئەوێ دەگەیاندا کە ئیدی هیچ ئومێدێکی نەماو.

قەیدى چیبە؟ لە خۆم پرسى و ئەوێندە بەزەبیم پێیدا هاتەو دلم پێی
سووتا، چونکە دەیهویست لە بەرچاوی میژدەکەى خۆى شیرین بکات، نەک لە
بەرچاوی پیاوی نەناس! تاقە بیانوویشى خۆشەویستى بوو، بۆیە لەو کارەدا
نەنگیەک نییە، رەنگە سۆزەکەى بەجۆش بێت، بەلام بە حەلالى نەک بە
حەرامى، ئێ وای نییە؟ هەستى خۆشەویستى بەحەلالى.

شتیک لە ناوێمدا لە تەلەیهک ئاگاداری کردمەو، بەلام لەبەر ئەوێ کە
خودا هەر خۆى ئەم سۆزەى تێدا دروست کردووین، ئیدی بە خراپ نەزانی

یارمەتیی کیمیا بىدەم، ئەم كچه لادىيە ساكارە كە خەيالى ھەر لای
خۇپازاندنەوہ و دەست لەخەنەگرتنە.

فیرم كرد چۆن وا لە خۆى بكات سەرنجراكىش و جوان بىت. شاگردىكى
گوپرايەل بوو و پەرۆشى فیربوون بوو. پيشانم دا چۆن گەرماوىكى بۆندار و
دوورودریژ بكات و چۆن دەتوانىت بە پۆن و مەرھەمى بۆندار پىستى خۆى
تەرۆب بكات، چۆن بە شیر و ھەنگوین ماسكىك دروست بكات. چەند دەنكىك
قەنەقلم پىدا تا لە پەلكەكانى پرچى بدات بۆ ئەوہى بەردەوام بۆنىكى خۆشى
لى بىت: لووتەوانە، بۆنخۆشكە، چەپكەگولى چىا، زەنجەفیل، گولەزەنبەق و
گولە ياسەمین و پۆنى زەیتوون – فیرم كرد كە چۆن ھەر يەكئ لەمانە بەكار
بىنىت و دەبى لە شەودا كام جۆرە بخوور بسووتىنىت، ئىنجا پيشانم دا چۆن
ددانەكانى سىى بكات و نىقۆكەكانى ھەردوو دەستى و ھەردوو پىتى بە خەنە
رەنگ بكات، چۆن چاوەكانى بە كل بریژىت و برۆكانى ھەلبگرىت، چۆن
لئوہەكانى و گۆناكانى سووراو بكات، چۆن وا لە پرچى بكات جوان و ھەك
ئاورىشم دیاربىت، چۆن وا لە مەمكەكانى بكات گەرەتر و خرتەر دەرەكەون.
ئىدى پىكەوہ بۆ بازار بۆ دوكانىك پۆشستىن كە لەوہوپىش ھاتوچۆم دەكرد.
چەند جلیكى ئاورىشمان بۆى كرى، ھەرۋەھا جلی ئاورىشمى ژىرەوشمان
بۆى كرى، شتەپاىك كە لە ژيانیدا نە بىنى بووى و نە دەستى بەریان
كەوتبوو.

ئىنجا فیرم كرد كە چۆن لە بەردەم مىردەكەیدا سەمابكات و چۆن ئەم
جەستەپە بەكار بىنىت كە خودا لە لای خۆشەویستى كردووە. دواى دوو
ھەفتە فیركردن، ئىدى ئامادە بوو.

لە عەسرى ئەو پۆژەدا، ھەك چۆن شوان بەرخىك بۆ سەربىرین
ئامادەدەكات، ئاۋھا كىمىام بۆ شەمسى تەورىزى ئامادەكرد. سەرەتا لە
گەرماو خۆى شت و بە پارچە قوماشىك بە سابوون پىستى خۆى ھەلگۆفى
و پرچى بە پۆن چەوركرد، ئىنجا یارمەتیم دا جلیك لە بەر بكات كە ئافرەت
تەنھا بۆ مىردى خۆى لە بەرى دەكات. دواى ملوانكەپەكم لە رەنگى گىلاس

بۆی هه‌لبژارد له‌گه‌ل عه‌بایه‌کی گولگولی که به گولی یاقووت زیڤکه‌فت کرابوو، له‌وجۆره‌ی که مه‌مکه‌کانی به‌خری و قوتی ده‌رده‌خات. له‌کو‌تاییدا ده‌موچاوی به‌توێژیک بۆیه‌ جوان کرد، سه‌رباری ئه‌وه‌ش وه‌ک دوا‌پازاندنه‌وه‌ پستیک مرواری به‌ ده‌وری ته‌ویلیدا دانا. ئیدی ئه‌وه‌نده‌ جوان ده‌هاته‌ به‌رچاو، ته‌نانه‌ت من بۆخۆم نه‌متوانی چاوی له‌سه‌ر هه‌لبگرم.

که‌ ته‌واوبووین، ئیدی کیمیا ئه‌و که‌چه‌ شه‌رمن و بیته‌زموونه‌ نه‌بوو، به‌لکو‌ ئافره‌تیک بوو له‌عه‌شق و ئه‌له‌هادا گری گرتبوو، ئافره‌تیک بوو ئاماده‌بوو بۆ ئه‌و پیاوه‌ی که‌ خۆشی ده‌ویست هه‌رچی کاریکی بوێرانه‌یه‌ بیکات و گه‌ر پیویستی کرد باجه‌که‌یشی بدات. وه‌ستابووم و دیقه‌تیم ده‌دا، ئه‌و سووره‌ته‌م هاته‌وه‌ یاد که‌ له‌قورئانی پیروژدا باسی یوسف و زولێخا ده‌کات.

هه‌روه‌ک کیمیا، زولێخاش ئاره‌زوویه‌کی سه‌رکێشانه‌ی بۆ ئه‌و پیاوه‌ هه‌بوو که‌ به‌پیر عه‌شقه‌که‌یه‌وه‌ نه‌ده‌چوو. (وقال نسوة فی المدینة امرات العزیز تراود فتها عن نفسه قد شغفها حیا انا لنریها فی ضلال مبین* قلما سمعت بمکرهن ارسلت الیهن واعتدت لهن متکنا واتت کل واحدة منهن سکینا وقالت اخرج علیهن فلما راینه اکبرنه وقطعن ایدیهن وقلن حاش لله ما هذا الا ملک کریم)**.

کێ گازانده‌ له‌ زولێخا ده‌کات که‌ به‌و پاده‌یه‌ عاشقی یوسف بووه‌؟ "چۆن ده‌رده‌که‌وم؟"، کیمیا پێش ئه‌وه‌ی په‌چه‌که‌ی بپۆشیت و پێش ئه‌وه‌ی بپوات، به‌ په‌ژاره‌وه‌ لێی پرسیم.

وتم: "نازداریت. ئیدی ته‌نها هه‌ر ئه‌مشه‌و نایه‌ته‌ لات، به‌لکو‌ سه‌به‌ینیش ئه‌وه‌ ده‌کات و داوا‌ی زیاترت لێده‌کات".

* ژنانی شار قاپیان داخست: ژنه‌که‌ی عه‌زیز هه‌ر له‌ خه‌زمه‌تکاره‌که‌ی خۆی ده‌کات، له‌ دلداریدا سووتاووه‌، وا دیاره‌ ته‌واو له‌ پێ ده‌رچوووه‌.

** دوا‌ی ئه‌وه‌ی تانه‌وته‌شه‌ری ئه‌وانی بیست، له‌دووی ناردن، باله‌گه‌ و خواره‌مه‌نی لا دانان و هه‌ریه‌که‌یان چه‌قویه‌کی پێدان. وتی: بۆیان وه‌ره‌ ده‌ری. که‌ دیتیان چه‌په‌سان و ده‌ستی خۆیان بری و وتیان: ئه‌ی نامه‌خوا! ئه‌مه‌ بنیاده‌م نییه‌ و بیکومان فریشته‌یه‌کی خۆشه‌ویسته‌.

له‌ لیکدانه‌وه‌ی ئه‌م سووره‌ته‌دا سوودم له‌ وه‌رگێڕانه‌که‌ی هه‌زاری موکریان و هه‌رگرتووه‌. (و. ک).

دهموچاوی کیمیا له شهرمان سوور هه لگه را و گوناکانی گه شانیه. پیکه نیم و ئه ویش له گه لمدای پیکه نی و وهک خوریکی تازه هه لاتوو گهرمی کردمه وه.

ئه وهی دهموت به راستیم بوو، چونکه دلتیا بووم وهک چۆن گولیکی پر له هه لاله ههنگ راده کیشیت، ئاوها شه مس بوخوی په لکیش دهکات. پیش ئه وهی دهرگا که بکاته وه، چاوه کانمان ئامبازی په کتربوون و گومانیکم له نیگایدا به دی کرد، له ناکاو هه ستم کرد دلم هه لده شیویت، پهنگه مه زهندهی پروودانی شتیکی ناله بار بوو بیت.

به لام پام نه گرت. ئاخو دهبوو بزانه چی پرووده دات. دهبوو چاوه پیتی پروودانی ئه وه بم. ئیدی به دریتایی ژیانم له خۆم خۆش نابم.

کیمیا

قونیا، کانوونی به‌کەم ١٢٤٧

ب‌وی‌ر و زیره‌کی‌کی وه‌ک شه‌مسی ته‌وری‌زی لی‌وانلی‌وی‌وو له‌ چالاکی،
ده‌رباره‌ی خۆشه‌ویستی زۆری ده‌زانی، به‌لام ئه‌و شته‌ی که نه‌یده‌زانی:
ئازاری خۆشه‌ویستی یه‌ک‌لایه‌نه‌ بوو. له‌ ئیواره‌ی ئه‌و پۆژه‌ی که گولی بیابان
پازاند‌می‌یه‌وه، له‌و باوه‌په‌دا نه‌بووم که ئاوها تژی بم له‌ وروژاندن و بویری،
ئاخر ورشه‌ی جله‌ ئاوریشم و نه‌رمه‌که‌ی به‌رم و به‌و بۆنی عه‌تره‌ی که لیم
ده‌هات و به‌و تامی په‌ره‌ی گوله‌ی سه‌ر‌زمانم، وه‌ک ئافره‌تی‌کی گیل
ده‌رده‌که‌وتم، به‌لام وایشیان لی‌ کرد‌بووم هه‌ست به‌ ئازایه‌تی‌یه‌کی نا‌ئاسایی
به‌کەم. که بۆ ماله‌وه‌ که‌رامه‌وه‌ وینه‌ی خۆم له‌ پارچه‌ شووشه‌که‌دا بین‌ی.
جه‌سته‌م نه‌ کوو‌ر بوو و نه‌ شیر‌ی، مه‌مه‌که‌کانمیش وه‌ک خۆم هه‌زم ده‌کرد پێ
نه‌گه‌یشته‌بون، به‌لام له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا جوان دیار‌بووم.

چاوه‌ریم کرد تا دلنیا بووم که هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ ماله‌که‌دان خه‌ویان
لی‌که‌وت‌وو، ئینجا شال‌تی‌کی در‌یژ و ئه‌ستوورم به‌ سه‌ر شانمدا دا و له‌سه‌ر
نووی په‌نجه‌کانم به‌ره‌و ژووره‌که‌ی شه‌مس پۆیشتم.
"کیمیا چاوه‌ر‌پ‌تی هاتنتم نه‌ده‌کرد"، شه‌مس ئه‌وه‌ی به‌ده‌م ده‌رگا‌کرد‌نه‌وه‌وه
گوت.

"ده‌مه‌ه‌وی بتبینم"، پێش ئه‌وه‌ی فه‌رمووی هاتنه‌ژووره‌وه‌م لی‌ بکات،
چوومه‌ ژووره‌وه‌، له‌سه‌ری پۆیشتم، "به‌ یارمه‌تیت ده‌رگا‌که‌ دابخه‌".
شله‌ژانیک که‌وته‌ سه‌ر ده‌مو‌چاوی شه‌مس، به‌لام داواکه‌می جێبه‌جی کرد.

که له ژووره که دا هه ردووکمان به تهنیا بووین، ئاتاجی چهند چرکه یهک بووم تا زات وه به رخو بنیم. پشتم تیکرد و هه ناسه یهکی قوولم هه لکیشا، به جووله یهکی خیرا شاله کهم و ملوانکه کهم دا کهند. له سهر پشتم هه ر له ملمه وه تا پاژنه ی پتیه کانم هه ستم به قورسای چاوه ئه بله قبووه کانی شووه کهم کرد. هه ستم کرد گهرمیه که بهو شوینانه دا تیده په پیت که ئه و ته ماشای ده کردن، به لام ئه وهنده ی نه برد له جیگه ی ئه و هه ست به گهرمیکردنه، ئیدی به راستی بوو یان خه یالکرده بیده نگیه کی ساردوسر بالی به سهر ژووره که دا کیشا. له رکاتیکدا له چاوه روانیدا سینگم ده هه ژی، به روو توقووتی وهک ئه و په رییانه ی به هه شت که باسیان ده کهن، به رانبه ر شه مس وه ستام. له سیته ری ئه و بیده نگیه دا، وه ستاین و گویمان بۆ لووره و گفهی بایه که هه لخت که له ناو شاره که وه هه لده ستا.

“ئه وه تو خه ریکی چی بکهیت؟”، به ساردیه که وه لنی پرسیم. هه ولکی زۆرم دا تا دهنگی ونبووی خوّم بدۆز مه وه، لئ له کوتاییدا توانیم بلیم: “من قوم دهوئ”.

شه مس به شیوه ی نیوه بازنه به ده ورمدا سوورایه وه، ئینجا رووبه پروو به رانبه رم وه ستا و وای لیکردم راسته وخو ته ماشای چاوه کانی بکه م. هه ستم کرد چۆکه کانم شل بوون، به لام دانه پمام، به لکو به ره و لای هه نگاوم نا و فشاری جه ستم خسته سهر جه سته ی و ههروهک گولی بیابان فیری کرد بووم که مه کیک پتچم خوارد، تا گهرمی جه سته می پی بیه خشم. ده ستم به سینگیدا هیتا و چهند په یفیکی عاشقانه ی ناسکم به گویندا چپاند و په نجه کانم به سه روخواری پشته به هیزه کهیدا هیتا وبرد و بۆنی عه ترئاسایم هه لمژی. ئیدی شه مس وهک ئه وه ی گری ئاگری کوانوویه کی بهرکه وتبیت، له پر کشایه وه و گوتی: “وا تیده گهم که تو ئاره زووت له منه، به لام ئه وه ی ده ته وئ پازیکردنی له خو باییبوونته”.

هەردوو باسکەم لە گەردنی وەرینا و ماچینکی گەرموگوپم کرد. هەر وەک گولی بیابان پینی و تېبووم، زمانم خستە ناو دەمی و جار لەدوای جار پالم پتووەدەنا: "کیمیا، پیاوان حەزەدەکەن زمانی ژنەکانیان بمژن، هەموو پیاوان ئەوە دەکەن".

لێئەوانی تامی توویان لێدەهات، مەزربوون، بەلام هەرئەوەندە هەستم کرد کە گێژەلووکەیی چێژ خەریکە لە یەکتەر توندمان دەکات، شەمس وەستاندمی و خستیمییە لاوه، ئینجا وتی: "کیمیا، لێت ناو میدبووم"، ئینجا لەسەری پۆیشت: "تکات لێدەکەم هەر ئیستا بە تەنیا جێم بهێڵە".

هەرچەندە قسەکانی رەق بوون، بەلام هیچ توو پرەبوونیک بە دەموچاوییهوه دەرئەکەت. جا نەزمانی کامیان زۆرتر هەستمی بریندارکرد: قسە ناخۆشەکانی، یان نەبوونی هیچ جۆرە دەربرینیک لە دەموچاویدا.

ئەوە لە ژیانمدا ناخۆشترین سووکایەتییهک بوو کە تووشی بووم. داچەمامەوه تا ملوانکەکەم هەلبگرم، لێ دەستەکانم دەلەرزین و نەتوانی دەستم لێی گیربیت، شالەکەم هەلگرت و خۆم پێی داپۆشی. لە کاتیکیدا هیشتا هەنسکەم دەدا و هەناسەبرکیم پێکەوتبوو و هیشتا نیمچە پووت بووم، بەرەو دەرەوهی ژوورەکە پامکرد و لەو عەشقە دوورکەوتمەوه کە ئیستا زانیم لە خەیاڵی خۆم زیاتر هیچ بوونیک نییه.

* * *

دوای ئەوەی هەرگیزاوهەرگیز شەمسەم نەدیتەوه، ئیدی لەو پۆژە بەدواوه لە ژوورەکەم نەچوومه دەرەوه و هەموو کاتی خۆم بە پراکشووی لەسەر جێگەکەم بەسەر دەبرد. ئاخر توانا و ویستیکی دەویست تا لە ژوورەکەم بێمە دەرەوه. هەفتەیەک رابرد، ئینجا هەفتەیەکی تر و دوای ئەوە وازم لە ژماردنی پۆژەکان هێنا. هەموو هێز و توانایەکم لەبەر برابوو و وردەوردە گلۆردەبوومهوه، جگە لە ناوڵەپی دەستەکانم کە هیشتا یادێ بەرکەوتنی دەست و پێستی گەرمی شەمسیان تێدا مابوو، زیان هیچ بوونیک نەماوو.

نەمەدەزانی مردن بۆنی هەیه، بۆنیک توند وەک بۆنی زەنجەفیلی سوپرکراو و بۆنی دارسەروویەکی شکاو، بۆنی تیزوتالە، بەلام ئەوەندەش

خراپ نیه. تا ئو دهمه‌ی له‌ناو ژووره‌که‌مدا بونی دهرنه‌چوو و وه‌ک ته‌میکی چروشی‌دار دای انه‌پوشیم، نه‌مه‌ناسی. تایه‌کی گهرم دایگرم و خه‌ریکبوو به‌ره‌و هه‌لدیری و پینه‌کردن ده‌خزام، خه‌لکی ده‌هاتن سه‌ریان لیده‌دام، دراوسیتان و ده‌سته‌خوشکه‌کانم. کیرا له‌ لایه‌کی جیگه‌که‌م ده‌وه‌ستا و چاوه‌کانی هه‌لاوسابوون و په‌نگی زه‌رد هه‌لگه‌پابوو، گه‌وه‌ر له‌ لایه‌که‌ی تره‌وه‌ وه‌ستاوو و وه‌ک جاران به‌ لۆچه‌ جوانه‌که‌ی لایوویه‌وه‌ زه‌رده‌ی ده‌هاتی.

سه‌فیه‌ گوتی: "نه‌فره‌ت له‌و خوانه‌ناسه. ئاخ‌ر ئه‌م کچه‌ به‌سته‌زمانه‌ له‌ هه‌سه‌ره‌ت و داخدا له‌دلی دا و نه‌خۆش که‌وت. هه‌مووی به‌وای ئه‌وه‌وه‌یه‌". هه‌ل‌م ده‌دا زۆر له‌ خۆم بکه‌م تا قسه‌به‌که‌م، به‌لام ده‌نگم هه‌ر ئه‌وه‌تا له‌ گه‌رووم ده‌رده‌چوو.

"چۆن ده‌توانیت وا ب‌ل‌یت؟ ب‌و‌چی ئه‌و خودایه‌؟"، کیرا وای پ‌نگ‌وت، "ئاخ‌ر چۆن ده‌توانیت ئه‌م توانایه‌ ب‌ده‌یته‌ پ‌ال مر‌و‌ف‌یک که‌ خ‌و‌ی له‌ناوده‌چیت؟". ئافره‌ته‌کان گو‌ییان له‌ کیرا نه‌ده‌گرت و منیش له‌ د‌و‌خ‌یک‌دا نه‌بووم ب‌توانم وه‌لامی هه‌موو ش‌ت‌یک‌ی ئه‌وان ب‌ده‌مه‌وه‌. ئه‌وه‌نده‌ی نه‌برد ئیدی زانیم من قسه‌به‌که‌م یان نه‌یکه‌م، ه‌ی‌چ ش‌ت‌ی ناگو‌پ‌یت، چونکه‌ ئه‌و که‌سانه‌ی که‌ خ‌و‌ش‌ییان به‌ شه‌مس‌دا نایات ه‌و‌کار‌یک‌ی تر ب‌و‌ نه‌خ‌و‌ش‌یه‌که‌م ده‌د‌و‌زنه‌وه‌ تا ر‌ق‌ی خ‌و‌یان پ‌نی ده‌رب‌که‌ن، به‌لام من گه‌ر ئه‌و ش‌ته‌شم بو‌ی، ناتوانم ر‌قم ل‌نی بب‌یته‌وه‌.

ئه‌وه‌نده‌ی نه‌برد به‌ره‌و عه‌ده‌م پ‌ام‌ال‌رام، به‌ ج‌و‌ری هه‌موو په‌نگه‌کان ون بوون و سه‌ی هه‌لگه‌پان، هه‌موو ده‌نگه‌کان ک‌پ بوون و بوون به‌ ده‌نگ‌یک‌ی ویزه‌ویزاسای به‌رده‌وام، ئیتر ده‌مو‌چ‌اوی خه‌لکه‌که‌م ب‌و‌ ج‌یا‌نه‌ده‌کرایه‌وه‌ و ئه‌و ده‌نگانه‌م نه‌ده‌ژنه‌وت که‌ ده‌وتران، ته‌نها ورته‌ورت‌یک بوون و له‌ دووره‌وه‌ ده‌هاتن.

نازانم ئاخ‌و‌ شه‌مس ب‌و‌ ژووره‌که‌م هات تا سه‌رم ل‌ی ب‌دات یان نا، په‌نگه‌ قه‌ت ب‌و‌ سه‌ردانم نه‌هات‌ب‌یت. په‌نگه‌ ویست‌ب‌یتی بم‌یین‌یت، به‌لام ئافره‌ته‌کانی ن‌ی‌و ژووره‌که‌ پ‌یگه‌یان نه‌داوه‌ ب‌یته‌ ژووره‌وه‌ تا بم‌یین‌یت، په‌نگه‌ هات‌ب‌یت و به‌

تەنیشت جینگە كەمەۋە دانىشتىيىت و چەندىن سەعات ناي بۇ ژەنىم و دەستى
 گرتىم و دروودى بۇ پۇحم خويندىيىت. دەمەھويى بىرۋا بەۋە بىكەم، بەلام ئىدى
 ھىچ شتى گرىنگ نىيە، ئىدى نە لىنى توورەم و نە پىقم لىيەتى. ئاخىر مەنىك لە
 جۇگەلەيەكى بەئاگايى تەۋاۋدا ھەلبۇقىم، چۇن دەتۈنم ئاۋھا بىم؟
 خودا دەھەندە و دلوۋانە، بۇ ھەر شتى لىكدانەۋەيەك ھەيە، لە پىشت
 ھەمۋو ئەۋانەۋە سىستەمىكى نمونەيى ھەيە. دۋاى دە پۇژ لەۋ سەردانەيى
 كە بۇ ژوورەكەي شەمس كىردم و ملۋانكەيەكى ئاورىشىمى بۇن عەترم لە مل
 بوو، نەخۇشكەۋتم و لەنىۋ رۋبارى عەدەم و نەبۋويەكى تەۋاۋدا نوقم بووم و
 بە ئارەزوۋى خۇم مەلەم دەكرد. لە كۇتايىدا زانىم كە ئەم ھەستە لە قوۋلىيى
 خويندەنەۋەي قورئاندا بنيادەم دادەگرىت – نوقمبۋون لە ناكۇتايىدا.
 ئاخىر ئاۋە ھەلقۇلاۋەكان بۋون كە منيان لە ژيانەۋە بەرەۋ مردن
 گۋاستەۋە.

ئىيلا

بۆستىن، ۳ى تەمموز ۲۰۰۸

بۆستىن ۋەك ئىيلا بە خۆى گوت جاران ۋەك ئەمىرۇ بە پەنگوپو ۋە بوو
و ژيانى لى ھەلنەدە قوللا. ئايا ئەم ھەموو ماۋەيە من كۆيز بووم كە جوانىي
شارەكەم نەدەبىنى؟ عەزىز پىنج پۆزى لە بۆستىن بەسەربىر. ئىيلا ھەموو
پۆزى لە تۇرتامبۇتقۇنە ۋە بۇ بىنىنى بۇ بۆستىن دەپۆيشت. نىۋە پۆزەيەكى سادە
و بەلەزەتيان لە گەپەكى (ئىتالىيە بچووك) دەكرد و سەردانى مۆزەخانەى
ھونەرەجوانەكانيان دەكرد، ئىنجا لە باخى گشتى بۆستىن لە كەنارى پوپارەكە
پىياسەيان دەكرد و تەماشاي نەھەنگى نىۋە ھەوزى ماسسىيان دەكرد و لە
قاۋەخانە بچووكەكان لە گۆرەپانى ھارفرد كە لە خەلكى جمەى دەھات كوپ
لەدۋاى كوپ قاۋەيان دەخواردەۋە و دەربارەى بابەتى ھەمەجۆر قسەيان
دەكرد، ۋەك خواردنە ناوخۆيىەكان و شىۋازە جياكانى رامان و ھونەرەكان
لاى تىرەكانى ھندۇكە سوورەكان و ھەكايەتەكانى قوتىيەكان و تەماشاكردنى
بالفەدە و باخدارى و چاندنى تەماتە و لىكدانەۋەى خەۋنەكان.

ئىدى ھەريەكەيان قسەى ئەۋى تىرى دەبىرى و ئەۋى تر لەكۆيۋە دەستى
پىكردبوو، ئەم بۆى تەۋاۋدەكرد. ئىيلا لە يادى نىيە بە درىژايى ژيانى لەگەل
ھىچ كەسىكدا ئەۋەندە قسەى كرىدبىت.

كاتى بەرەۋ شەقامەكە دەرەچوون، ئاگايان لەۋە بوو كە يەككىيان بەر
ئەۋى تر نەكەۋىت، بەلام بۇ ھەردووكيان دەرەكەۋت كە ئەۋە خەرىكە زىاد لە
پىۋىست قورس دەبىت و ئەۋ كەلەبەرە بچووكانەش وروژىنەر بوون.
ئەۋەبوو ئىيلا ئەلھاي ئەۋەى دەكرد كە دەستيان بەرىكەك بکەۋىت. بوۋىيەكى
سەيرى پەيداكردبوو و نەيدەزانى بۇ گرتتى دەستى عەزىز و ماچكردنى

لئوھکانی ئو زاتەى ھەيە، جا لە چيشخانە بوونايە يان لەسەر شەقام، گويى بەوھ نەدەدا کە يەکن بيبينيت، بگرە خەريک بوو ھەست بکات ھەندى خەزيشى دەکرد کە بيبيرى. چەندىن جار پيکەوھ بۆ ھۆتيل دەگەرانیوھ و لە ھەموو جاریکدا لەوھ نزیک دەبوونەوھ کە کارى سىکسى بکەن، بەلام قەت ئوھيان نەکرد.

بەيانىي ئو پۆژەى کە عەزیز بە فرۆکە بۆ ئەمستردام سەفەرى دەکرد، ھەردووکیان لە ژوورەکەى عەزیز بوون و جانتاکەى لە نێوان ھەردووکیان دانابوو و وەک نوقلانەيەکی شووم کە نزیکبوونەوھى لیکداپرانيان بىربخاتەوھ، قیت بووبووھوھ.

ئىلا پىسى وت: 'دەموئ شتىکت پى بلیم کە ماوھەيەکی زۆرە بىرى لئەدەکەمەوھ'.

عەزیز دواى ئوھى زانىی گۆرانیکی کتوپر لە دەنگى ئىلا دەرکەوت، يەکن لە برۆکانى ھەلبرى و بە ھۆلەوھبوونەوھ وتى: 'منیش دەموئ شتىکت پى بىژم'.

'دەى باشە يەکەم جار تۆ بیلئ'.

'نەخیر، تۆ يەکەم جار بیلئ'.

ئىلا بە بیدەنگى سەرى بەردايەوھ و ھيشتا نيمچە زەردەخەنەيەک بە لا لئويیوھ بوو، بىرى لەوھ دەکردەوھ کە چى بلیت و چۆن بیلئت، لە کۆتايیدا دەستى بە قسەکە کرد: 'پیش ھاتنەکەت بۆ بۆستن، ئیوارەيەکیان من و دەفید پيکەوھ دەرچووين و بە دووردريژی قسەمان کرد. ئوھ بوو پرسىارى تۆى لیکردم، چونکە دیاربوو بى ئوھى ئاگام لى بیت نامەکانمانى خويندبووھوھ، بەواى ئو کارەيەوھ زۆر لى تۆرە بووم، لى من نکوولیم لە راستیەکە نەکرد، مەبەستم دەربارەى خۆمانە'.

ئەمىستا ئىلا چاوھکانى ھەلبرى تا کاردانەوھى عەزیز سەبارەت بەوھى بۆى درکاند بيبينيت، وتى: 'بەکورتى، بە مێردەکەم وت کە من پياويکی دیکەم خۆش دەوئ'.

لە دەرەوھ شووتى چەندىن ئۆتۆمبیلی ئاگرکوژینەوھ لە ھەموو لایەکی شارەکەوھ دەقى بیدەنگیەکیان شکاند. ئىلا کەمى خەيال برديیوھ، بەلام

ئەوھى كە بەتەمابوو بىلەت تەواوى كرد: 'دەزانم رەنگە شتەكە شىتانه بىتە بەرچا، لى بە وردى بىرم لە شتەكە كردهو. دەمەھوئى بۆ ئەمستردام لەگەلتدا بىتم.'

عەزىز بەرەو پەنجەرەكە ھەنگاوى نا و دەستى بە تەماشاكردنى ئەو جوولە بزۆز و خىزرايەى سەر شەقامەكە كرد. دووكەلىكى بىنى كە لە يەكئى لە تەلارە دوورەكانەو ھەلدەستا - ھەورىكى رەش و چر لە ھەوادا چى بووبوو، ئىدى خەرىك بوو بە بىدەنگى نزاى بۆ دانىشتوانى ئەو تەلارە دەكرد. كە ھاتەو قسە وەك ئەو ھەبوو تىكراى شارەكە بدوینتت. 'دەمەھوئى بۆ ئەمستردام لەگەلتدابم، لى ناتوانم بەلىنى بانەپۆژى ئەوئىت بى بدەم.'

'مەبەستت چىيە؟'، ئىلا بە دەمارگرژىيەو پەرسىي.

ئەوسا عەزىز گەرايەو شۆتەكەى خۆى و بە تەنیشتىيەو دانىشت و بە خاوى دەستى خستە سەردەستى. لەو ساتەدا ختووكەى دەدا و بىرى پۆشتبوو، وتى: 'سەرەتا كە بۆت دەنووسىم، يەكەم جار بوو لە ژياندا بە ھەندى كاتى سەردا تىدەپەرىم.'

'ئایا مەبەستت ئەو يە كە كەسىكى تر لە ژياندا ھەيە...؟'

'نەخىر خۆشەويستم، نەخىر، كەمى زەردەخەنە گرتى، ئىنجا زەردەخەنەكە رەوييەو ھەسەرى پۆشت: 'ھىچ شتىك لەو بابەتە نىيە. ئەو ھەبوو پۆژىكيان دەربارەى ھەرسى قوناغەكەى ژيانم بۆم نووسىيت، لە يادتە؟ ئەو ھەسەرى پۆژىكەى پەيى (سۆفى) بوو و دەربارەى قوناغى چوارەم لىت نەپرسىم، ھەرچەند ھەولەش بەدى، ھەر پىت نالەيم. گەيشتمە پىتى(ى). ئایا دەتەوئى ئىستا گوئىت لى بىت؟'

'بەلى، ئىلا ھەلامى دايەو، لەگەل ئەو ھەشدا لە ھەر شتى دەترسا كە لەگوئىن بوو خۆشەى ئەم ساتە تىك بدات. 'بەلى، دەمەھوئى.'

* * *

له ژوورېكې يه كې له هۆتېله كان له پوژېكې مانگې ته ممووزدا، عەزىز
 چەند سەعاتې پېش ئووهى به فرۆكه بۆ ئەمستردام بگريتهوه، بۆ ئىلاى
 گىزايه وه كه چۆن له سالى ۱۹۷۷دا بووه به سۆفى و ناوېكى تازەى له خۆى
 ناوه و وهك خۆى ئاواتى بووه چاره نووسىكى تازەى بۆ خۆى ديارى
 كردووه. ئىدى له وساوه وهك وینه گريكى پيشه كار و له ناخدا دەرويشىكى
 گهريده به دريژايى و پانايى ولاته كه دا گهراوه. له شەش كيشوهردا
 براده رايه تىي گيانى به گيانى له گهل كه سانيكدا گرتووه كه به ئەندامىك له
 ئەندامانى خيزانه كانى خويانيان داناووه. له گهل ئووهى دووباره ژنى
 نه هيتاوته وه، به لام دوو مندالى بى دايك و باوكى له ئوروپاي پوژهلالات
 هه لگرتووته وه. عەزىز بۆ ئووهى هه مېشه شه مىسى ته ورىزى له ياد بيت، له
 ژياندا ئو ملوانكه يهى له ملى دانه كه نيوه كه وینهى خۆرى له سەر
 هه لگه نراوه، ژيانىكى پر له سەفه ر و خويندنه وهى به سەر بردووه و په يره وى
 پتيازى دەرويشه سۆفیه كانى كردووه تا بگاته ئو ئاماژه و نيشانانهى كه له
 هه موو شوينىك و له هه موو شتىكدا ئاماژه به خدا ددهن.

ئووه دووساله به نه خۆشيه كهى خۆى زانيوه. ئووه بوو نه خۆشيه كه به
 لىويهك له بنهنگلى دهركوت، دياره درهنگ هه ستى پيكر دبوو، دواى
 پشكنينه كان ده ريانخست كه لىويه كه مىلانوماى پيسه و شيوه يه كى كوشنده يه
 له شيرپه نجهى پيست. پزىشكه كان وتيان پيناچيت دۆخه كهى باش بيت، به لام
 به رله وهى له ده ستني شانكردى كوتايى ئاگادارى بكه نه وه، ده بى پشكنينى
 زياترى بۆ بكرى. دواى هه فته يهك هه والى ناخوشيان پى راگه ياند: پهنگه
 نه خۆشيه كه به ئەندامه كانى هه ناويدا بلاو بوو بيه وه و سيبه كانى گرتبته وه.

كه ته مهنى گه يشته په نجاودوو سال، پتيان راگه ياند كه ناگاته ته مهنى
 په نجاو پينچ سالى.

ئىلا لىوه كانى بزواند تا شتى بليت، به لام وشه كان له زاريدا قه تيس بوون
 و هه ستى كرد ده مى وشكه. دوو دلۆپه عه سر كه وته سەر گوناكانى و خيرا
 سړينيه وه.

عەزىز به رېتمىكى به هيز و باوه په خۆبوونه وه له سەر قسه كانى پويشت
 و وتى كه ده ستى به قوناغىكى نووى ژيانى كردووه و هه رچونىك بيت

بەرھەمدارترە. ھېشتا ھەندى شوڭن ھەن كە دەيھەوئ بىيانبىننىت و لە پىگەيەك دەگەرپىت كە سەر لە ھەموويان بدات. دەزگايەكى سۆفيگەرىي لە ئەمستردام دامەزراند كە لق و پەيوەندىي نىودەولەتى ھەيە. جا لەبەر ئەوھى ھەزى لە ژەننىي ناىە، ئەوھبوو لەگەل مۆزىكژەنە سۆفييەكاندا چەندىن ئاھەنگى مۇسقىاي لە ئەندونىسيا و پاكىستان و مىسر ساز دا و ئەلبوومىكى بۆ كۆمەلئى سۆفىي جوولەكە و موسلمانى لە قورتوبە لە ئىسپانيا ئامادەكرد.

ئىنجا عەزىز بۆ مەغرىب گەرايەو و سەردانى ئەو تەكپەيى كرد كە لە ژيانىدا بۆ يەكەم جار چاوى بە ژمارەيەك لە سۆفييە راستەقىنەكان كەوت. ئەو كاتە ماوھەيەكى زۆر بەسەر مردنى سەيد سامىدا تىپەپرى بوو، بە تەنیشت گۆرەكەيەو نوێژى كرد و سرووتى رامانى جىيەجىي كرد و لەو پەوتەي سەيد سامىد وردبووھەو كە لە ژيانىدا پەپرەوى كردبوو.

بۆ نووسىنى پۆمانەكە كە خەونم بە نووسىنىيەو دەبينى، خۆم پەناگىر كرد، كە بەزۆرى بەواي تەمەلئى يان زاتنەكردن نووسىنىم دوا دەخست، عەزىز بە چاوداگرتنەو گوتى: "وھك دەزانىت زۆر دەمئى بوو ئەو يەكەك بوو لەو شتانەي كە دەمەويست بىكەم. ئىدى ناوئىشانى (كفرى شىرىن)م بۆ پۆمانەكە دانا و لە ئەمريكا بۆ پەخشكارىكى ئەدەبىم نارد. چاوەپرىي زۆرم نەدەكرد و خۆمىش بۆ ھەموو ئەگەرەك ئامادە كردبوو. دواي ھەفتەيەك، لە بۆستەنەو بە پۆست نامەيەكى ئەلىكترۆنىي كارىكەرم لە ئافرەتەكەو پىگەيشت كە نەمدەناسى."

ئىلا سووكە زەردەخەنەيەكى ھاتى كە نىشانەي سۆز و پىزگرتن و ناسكى و ئازارىش بوو.

عەزىز وتى لەو چركەساتەو ھەموو شتەكان گۆران، ئىدى ئەو لە پىاويكەو كە خۆي بۆ مردن ئامادەكردبوو، بۆ پىاويك گۆرا كە لە كاتىكى چاوەرواننەكراودا نوقمى نىو عەشق بوو. لەناكاو واى لىھات كە دەبوو ھەموو ئەو پارچانە بجوولپىت كە واى دەزانى زۆر دەمىكە ھەريەكەيانى لە شوپىي گونجاوى خۆيان داناو: پەوانگەرايى و ژيان و خىزان و خۆلەنىو بردن و بپوا و عەشق. پىي وا بوو كە دەبى سەرلەنوئى بىر لە واتاكانيان بكاتەو. ئىدى بەم جۆرە ويستى مردنى لە لا نەما.

ئەم قۇناغە نوڭ و كۆتايىيەى ناو ناوہ گەيشتن بە پىتى (ى)ى لە پەيفى (سۆفى) و گوتى ئەم قۇناغەى لە ھەموو قۇناغەكانى پىتشوو بە سەختەر زانيوہ، چونكە لە كاتىكدا ھاتووہ، پىتى وا بووہ گەر بەسەر ھەمووياندا زال نەبوويىت، بەسەر زۆربەياندا زال بووہ، ئەمەش وەك مەملاننى ناوہوہ واى بۆ دەچوو كە گەيشتووہتە قۇناغى پىگەيشتنى پۆجى.

لە سۆفیکەریدا فێرى ئەوہ دەبیت چۆن پىش مردن بمریت. ئاخىر من ھەنگاوبەھەنگاو ئەو قۇناغانەم تاقىکردوہ. كاتى خەرىكبوم بىرم لەوہ دەکردوہ كە من توانيومە بە شارەزايىوہ ھەموو شتى چارەسەر بکەم، لە ناخافدا ئەم ئافرەتەم لى پەيدا بوو. ئەوہ بوو بۆى دەنوسىم و وەلامىم دەدايەوہ. دواى ھەر نامەيەك بە پەرۆشەوہ چاوہ پىتى وەلامىم دەکرد، پەيفەكان تا دەھات سەنگيتەر دەبوون. ئىدى ھەموو دنيا بوو بە شاشەيەكى سىي و بەتال و چاوہ پىتى بوو لەسەرى بنوسرى. وام لىھات ئارەزووى ناسىنى ئەم ئافرەتە بکەم و كاتىكى زۆرتى لەگەلدا بەسەربىم. لەپ ئىدى ژيانم بەشى نەدەکردم و ھەستم كرد كە من لە مردن دەترسم، بەشىكم ئامادەبوو لەو خودايە ياخى بىت كە بە گەرەم دەزانى و خۆم پادەستى کردبوو.

كاتمان بەدەستەوہ دەبیت...، ئىلا بەدەم قسەکردنەوہ دەنگى خۆى دۆزىيەوہ.

پزىشكەكان پىيان راگەياندم گوايا شانزە مانگم ماوہ، عەزىز بە دەنگىكى كپ، بەلام بە بپواوہ ئەمەى وت، 'پەنگە بەھەلەدا چووبن، يان پەنگە پاستيان وتبىت. ناتوانم ئەوہ بزانم، ھۆ ئىلا وەك دەبىنىت ھەموو ئەوہى پىم دەكرى پىتى ببەخشم ئەم چركەساتەى ئىستايە، لە پاستيدا كەس لەوہ زياتر شك نابات. خۆ ھەزدەكەين لافى ئەوہ لى بدەين كە ئىمە لەوہى بەپاستى ھەمانە زياترمان ھەيە.

ئىلا تەماشاي پىيەكانى خۆى كرد و وەك ئەوہى ھاكا لايەكى ھەرەس بىتت و لايەكى دىكەى خۆى رابگرىت، بەلادا لاربووہ و لە سەلاى گريانى دا.

“نا، تڪات لينده ڪم. دهمهه وي بڻ ته مستردام له گه لندا بيت، دهمهه وي پيڻڪه وه به هموو دنيا دا سه فهر بڪهين تا ولاتاني دورور بينين و گهلاني ديڪه بناسين و پريزي خه لقه نده ڪاني خودا بگزين.”

“ته وه دي ناياب بيت، ئيلا مينا كيژوله يه ڪ بوو ڪلهي رهنگا ورهنگي پي درابي، بهدم قسه وه دهستي به گريان ڪرد.

دهموچاوي عهزيز گرژبوو و چاوه ڪاني لي ڪه لاخت و بهرو په نجره ڪه هه لپرواني.

“بهلام من دهرسام تهو داوايت لي بڪم، ته نانهت دهرسام دهستيشم بهرت بڪه ويت، چجاي تهوهي دهستبازيت له گهلدا بڪم. ئاخر چون بتوانم داوات لي بڪم له گه لندا بيت و خيزانه ڪت به جي بهليت، له ڪاتيڪدا من بانه پروژيڪي وام نه بيت ڪه پيشڪه شتي بڪم؟.”

ئيلا بهرپه رچي پرسياره ڪهي دايه وه و گوئي: “تهم ره شيبينييه له پاي چي؟ تويه ڪ بتوانيت بهرهنگاري نه خوشي بيته وه، دهشتواني له پيناو مندا دزي بجهنگيت.”

“بوچي له سهрман پويست بيت ڪه دزي هموو شتيڪ بجهنگين؟”، عهزيز پرسبي، “چونڪه بهرده وام باسي بهرهنگابونه وهي هه لاوسان و لهناوبردني ئايدز و لهناوبردني شيرپه نجه و لهناوبردني گهندهلي و تيرور دهكهين، ته نانهت باسي له نيو بردني ڪيشي زيادهش دهكهين.. ئهري ريگه يه ڪي ديڪه مان بڻ تاوتويکردني شته ڪان به دهسته وه نيهه؟.”

“من سوفي نيم”، ئيلا بهدم قسه ڪردنه وه سهري سووا. دهنگي له دهنگي ڪه سيڪي تر دهچوو، دهنگي ڪه سيڪ له خوي به ته مهنتر.

له وساته دا چند ياده وه رييه ڪ له سهري بلاچهيان دا: مردني باوڪي، له دهستداني خوشه ويستيڪي خوکوژ، بڻ چندين سال خو خواردنه وه و ژيواني بهدواي ته ماندها هات. له هموو پاڙيڪي يادگيدا به وردی له هر يه ڪي له ڪسه مردوه ڪان راما و پرسبي ته گهر له شوينيڪدا به شيوهي جيا ورده ڪارييه ڪان تيڪهل بکرين، ئايا شته ڪان جياواز دهبن؟

عەزىز زەردەخەنە گرتى و وتى: "دەزانم تۆ سۆڧى نىيت، پىئوستىش
ناكات بىيىت بە سۆڧى. تەنھا بىبە بەھەوادارى رۆمى، ئەمە ھەموو داوايەكى مەنە
لەتتى دەكەم".

لئی پرسی: "مہبہ سنت چبیہ؟".

'ماوهیهک له مه و بهر پیت گوتم گویا من له شه مسی ته وریزی ده چم، ئایا له بیرته؟ وت که من ته وت دینه وه یاد، به قه ده وهی بیستم خوشحال بووم، چونکه من ناتوانم بېم به شه مس، له بهر ته وهی پیم وایه یه کجار له سه رووی منه وهیه، به لام تو ده توانیت بییت به رومیزم، به مه رجی به یتیت له نیو خوشه ویستی نو قم بییت و بگوړییت، ته مه ش سه ره تا له میانه ی بوونی ته و ئنجا له میانه ی نادباری ته ودا به ده ست دت'.

ثِيْلًا وَتِي: "بِهْ لَامْ مِنْ شَاعِيرِ نِيْمْ".

"رۆمیش شاعیر نه بوو، به لام بوو به شاعیر".

"ئەررى تو تېناگەيت؟ ئاخىر مەن لە كابانى مالىك زياتر نىم، بۇ خاترى خودا، دايكى سېن مەندالەم، ئىلا ھاۋارى كىرد و ھەناسە بەكى قوۋلى ھەلگىشا.

”ئىمە ھەموومان ئۇەىن كە ھەىن،” ەزىز ورتەورتىكى كىرد، ”ھەروەھا ھەموومان بۆمان ھەىە بگۆپتىن. ئۇە سەفەرىكە لىزەوہ بۆ ئۇەى و دەتوانىت ئەم سەفەرە بگەىت، بە مەرجى تەواو بویر بىت و تەواو بویر بم و لە كۆتایىدا بىكەوہ بۆ قۇنبا دەرۆىن، چونكە دەمەھوئ لەوئ بمرم.”

تَيْلًا وَتَي: "وَاهِلِي".

عەزیز بۆ ساتیک تیتی ڕوانی، ئینجا چاوه‌کانی داخست. ئەمەستا وەک گەلایەکی وشک که به خێرای با بیبات، دەرپرینکی نوێ له دەموچاویدا زەق بوووه و له ریتمی دهنگیدا رههه‌ندیک دهرکه‌وت.

له سه رخو وتی: "ئایلا، ئه گینا بۆ ماله که ی خۆت بگه پێوه. بۆ لای مندا له کانت و بۆ ماله که ی خۆت بگه پێوه. ئازیزم بریار بده. هه لێ بزار دته کهت هه رچه که بێت، من رێژ له بریاره کهت ده گرم."

سليمان سه رخوش

قونيا، ئادارى ۱۲۴۸

بادەي مەي و خوین و فرمیسک. لایدهکان وا دهزانن ئەوانەي مەي دهخۆنهوه کهسانیکي تەمەل و دەستبەتال و بیکارن، بەلام نازانن پوژانە خواردنەوهي مەي ماندوو بوونیکي زۆري گەرەکه. ئیمەومانان قورسايي دنيا مان لەسەر شانی خۆمان هەلگرتوو.

ماندوو بووم و سەرم خستە سەر مێزەکه و چاویکم گەرم کرد و خەونیکي ناخۆشم دی. لە خەونەکه دا گایەکی پەش و گەورەم بینی، مینا دۆزەخ هار و دین بووبوو، بە چەندین شەقامی نامۆدا راوهدووی دەنام. لە دەست گایەکه هەلدهاتم و بێ ئەوهي بزانی چ هەلەیهکم کردوو تا ئاوها بەربیتە گیانم و دوکانەکان تیکۆپیک بدات و هەموو شتیک بپلێشینیتەوه، که بوو بەوای توو پەیی هەموو فرۆشیاری بازارەکه. هەر پامدەکرد، ئینجا بەرەو کۆلانیك پیچم کردووه و بۆم دەرکەوت که کۆلانیکی داخراوه، ئەوه بوو بەسەر هیلکەیهکی زەبەللاحدە که وتم که قەوارەکی لە قەوارەي خانوویەک گەورەتر بوو. لەناکاو هیلکەکه تروکاو پەلەوهریکی زۆر بچووک و یەكجار ناشیرینی لێ هاتەدەرەوه. ژاوه ژاویکی شەپانگیزانەي لێ بەرز دەبووهوه. که هەولم دا لە کۆلانهکه دەر بچم، بالەندە دایکانهکه لە حەوادا دەرکەوت. وەك ئەوهي من لە ناشیرینی بەچکەکهي بەرپرسیاریم، پووهو خوارەوه تیی دەرپوانیم. کاتی لە حەواوه داکشا، دەنووکە تیژ و چرنۆکە تیژەکانی پوو لە من بوون و بەئاگاهاتمەوه.

چاوم کردەوهو زانیم لەسەر مێزی نزیک پەنجەرەکه خەوم لیکەوتوو. لەگەڵ ئەوهي تامی دەمم لە تامی بزماري ژەنگن دەچوو، هەستم کرد زۆر

ئاتاجى خواردنه‌وى شتيك. يه‌كجار ماندووبووم و تواناي جووله‌م نه‌بوو، بۆيه سهرى قورسم له‌سهر ميژه‌كه خاوكرده‌وه و نوقمى نيو سربوونيك بووم و چيژم له‌و دهنگانه وهرده‌گرت كه له‌گه‌لياندا راهاتبووم. ئينجا دهنگه‌دهنگ و ده‌كه‌كه‌يك به‌رگويم كه‌وت كه چه‌شنى ويزه‌وي‌زى كووره‌هه‌نگ به‌رزونزم ده‌بووه‌وه. دهنگه‌كه لاي ئه‌و پياوانه‌وه ده‌هات كه له‌ده‌ورى ئه‌و ميژه‌ى ته‌نيشت ميژه‌كه‌ى من دانيشتبوون. هه‌رچه‌نده بۆ ساتيك به‌خه‌يالدا هات كه‌مى ئاو‌ربده‌مه‌وه تا بزانم ئه‌م پياوانه‌و كين، به‌لام دوايى گويم له‌و وشه شوومه‌ بوو، ئينجا جوولامه‌وه: تاوانى كوشتن.

سه‌ره‌تا خۆم له‌ قسه‌كانيان نه‌بان كرد و به‌ ورينه‌ى سه‌رخوشانم دانا، ئاخ‌ر بنياده‌م له‌ مه‌يخانه‌دا زۆر شت ده‌ژنه‌ويت و له‌گه‌ل پۆزگاردا فيرده‌بيت كه هه‌ر شتيك وترا به‌هه‌ندى وهرنه‌گريت، به‌لام پيتمى قسه‌كانيان بۆنى هه‌ره‌شه‌ى ليده‌هات، ئيدي له‌ توانامدا نه‌ما خۆمى لى نه‌بان بكه‌م، بۆيه گويم سووك كرد و به‌ وردى گويم هه‌لخست. كه بۆم ده‌ركه‌وت ئه‌وه‌ى ده‌يلين به‌راستيانه‌، مه‌لاشووم خاوبوووه‌وه، به‌لام ئه‌وه‌ى زۆر تووشى شوكى كردم، زانيم كه ئه‌و كه‌سه‌ى ده‌يانه‌وئى بيكوژن، شه‌مسى ته‌وريزيه‌.

هه‌ر كه پويشتن، وازم له‌وه هيتا كه خۆم به‌ نوستوو پيشان بده‌م، ئيدي هه‌ستامه سه‌ره‌پ، 'خريستوس، خيرا وهره'، به‌ ترسه‌وه هاوارم كرد. 'ئه‌مجاره چى رووى داوه؟'، خريستوس به‌ده‌م قسه‌وه به‌ راكردن بۆ لام هات، 'ئه‌وه بۆ ئاوها خه‌مباريت؟'.

به‌لام نه‌متوانى شته‌كه به‌ كه‌س بلويم، ته‌نانه‌ت به‌ خريستوسيش. له‌په‌ر هه‌موان كه‌وتنه گومانه‌وه. ئه‌ى ئه‌گه‌ر خه‌لكيكى زۆرتر له‌م پيلانه‌ى بۆ شمس دانراوه به‌شدارين؟ بۆيه ده‌بوو بيده‌نگ بم و وريابم.

گوتم: 'هه‌يچ نيه‌! ته‌نها ئه‌وه‌يه كه برسيمه، تكايه شو‌ربام بۆ بيتنه و به‌ريكى زۆر سيري تيپكه، گه‌ره‌كه به‌ ئاگاوه بمه‌نمه‌وه'.

خريستوس به‌ سه‌رسو‌رمانه‌وه ته‌ماشاي كردم، به‌لام پرسياى ترى لى نه‌كردم، چونكه له‌گه‌ل سه‌رودلى ده‌مه‌ميدا راهاتبوو. دواى چه‌ند چركه‌يه‌ك په‌ر قاين فه‌خفوورى گوشتاوى ريخۆله‌ى بزنى بۆ هينام كه به‌هاراتى تيزى

تیکرابوو. به پهله خواردم و زمانمی سووتانده وه. دواى ئه وهى بايى ئه وه هاتمه وه سه رخووم، به ره وه شه قامه که ته کانم دا تا شه مس ئاگادار بکه مه وه.

سه ره تا پروم کرده مالى پړومى و له وئ شه مسم نه بينى، ئينجا له مزگه وته که منه يم کرد، ئينجا له سوخته خانه که و قاوه خانه که و نانه واخانه که و گهرماوه که لئى گه پام... له هه موو کؤگاکان و ژيرزه مينه کانى شه قامى پيشه وه ره کان بؤى گه پام، ته نانه ت له خيسوه تى پيره ژنه قهره جه کهى نيو که لاهه کانيش منه يم کرد، به لکو ئى بؤ هه لکيشانى کاکيله يه کى ئيشاو بؤ ئه وئ چووبيت تا له نازارى ناخوشى پزگار بيت. له هه موو شوينىک بؤى گه پام، خوله ک دواى خوله ک پتر په ژاره ده بووم. خه ریک بوو ترسم لئ ده نيشت. نه کا کارله کار ترزاييت؟ ئه ی ئه گهر کوشتييتيان؟

دواى چهند سه عاتى، ئيدى نه مده زانى له کوئ بؤى بگه پریم، به خه مبارى و شه که تيه وه بؤ مه يخانه که گه پامه وه، لئ وه ک ئه فسوونىک، بينيم به دورى چهند هه نگوويک له به رده رگای مه يخانه که وه ستاوه.

"سلیمان سلاو. تو خه يالت مژوله"، شه مس به زه رده خه نه وه وای پتوتم. "ئه ی خودايه! تو هيشتا له ژياندا ماويت"، هاوارم کرد و پامکرد تا له ئاميزى بگرم.

که باوه شم له شه مس دا، ته ماشاى کردم و خوشحال دياربوو، ئينجا وتى: "بينگومان من زيندووم! ئايا له به رچاوت وه ک شه به نگ ديارم؟".

زه رده م هاتى، به لام زور نا. سه رم زور زانى ده کرد و به خواردنه وهى چهند قاپىک هتورم کرده وه تا خيرا سه رخوش بم و خه وم لئ بکه ویت.

"هاوپریم، چى بووه؟ ئايا هه موو شتى له شوينى خویدايه؟"، شه مس به گومانه وه پرسى.

به زه حمه ت تفه که م بؤ قووت درايه وه. ئه ی ئه گهر باسى پيلانه کهى بؤ بکه م و باوه رنه کات؟ ئه ی ئه گهر وای بؤچوو که من به وای مه يه که وه هه لده بزپکينم؟ په نگه هه ر واش بوويم، ناتوانم له وه دلنيابم.

پيم وت: "ئه وان ده يانه وئ بتکوژن. نازانم کين. نه متوانى ده موچاويان بينم. ئاخه من خه وتبووم، به لام خه ونم نه ده بينى. مه به ستم ئه وه يه بلنم

خه ونم ده بښی، به لام نهک خه ونیکي ئاوها. زورم نه خوار دبووه وه. به هر حال،
 چهند په رداختکم خوار دبووه وه، به لام سرخوڅ نه بووم.
 شه مس دهستی خسته سرشانم و گوتی: "هاوړیم خوټ هیور بکه وه.
 تیگه یستم."
 "به راستیته؟"

"به لږ. ئیستا بڼ مه یخانه که بکه پړوه و بڼ من نیگه ران مه به."
 "نا، نا! بڼ هیچ شوینن ناروم، هروها توش"، به ناقایلییه و تم، "ئو
 که سانه ئوه ده که ن و به راستیانه. ده بی وریابیت، نابیت بڼ مالی پومی
 بکه پړیته وه، چونکه یه که م شوین له وی لیت ده که پړین."
 شه مس بڼدهنگ بوو و گویی به ترسه که م نه دا.
 "درویش، گوی بگره، ماله که ی من هرچهنده بچوکه، لی شتی زوری
 تڼدایه. خو نه گهر نه وهت به لاوه گرینگ نه بیت، ئوه ده توانیت به ثاره زوی
 خوټ له ماله که مدا بمینیته وه."

"سو پاست ده که م که بڼ من په روشیت"، شه مس وره وریکی کرد، "به لام
 ئوه ی خدا له چاره مانې نه نووسی بیت تووشمان نابیت، ئه مه ش پړسایه کی
 دیکه یه: ئم دنیا یه له سر میتودی ئالوگور دروست بووه، هر مرقطیک
 به رانبر هر گه ریله یه کی ئو چاکه یه ی که ده یکات پاداشتی ده دریتی،
 به رانبر هر گه ریله یه کی خراپه ش که ده یکات سزاده دري. لهو پیلان و مکر
 و ته لانه مه ترسه که که سانی تر ده یینته وه، له یادت بیت گهر یه کیک ته له ی بڼ
 نایته وه، په نگه ئوه ویستی خودا بیت. ئاخر ئو خو ی پلاندانری
 هره که وره یه، چونکه به بی ئاگاداریی ئو که لای دره ختیک نابزویت. به
 ساده یی و به شیوه یه کی ته واو بروا به وه بهیته. ئاخر هر شتی خودا بیکات
 به شیوه یه کی جوان ده یکات."

شه مس که ئه مه ی وت، زهرده خه نه یه کی به پرومدا دا و دوعاخوازیی
 لیکردم. هرچهنده ئاگادارم کردبووه وه، چاوم لیتی بوو به په له به کولانه
 قوراپویه کاندایه ره و مالی پومی پړی گرت بهر.

بکوژه که

قونیا، ئاداری ۱۲۴۸

بیمیشکینه! گیلینه! ئاخیر داوام لیکردن له گهلمدا نهیهن. بۆم پروونکردنهوه که من بهردهوام خۆم به تهنیا کاردهکه م و رقم له چاره‌ی ئه و به کریگیراوانه‌یه که دهست دهخه‌نه کاره‌کانمه‌وه، به لام پتیان داگرت، چونکه پتیان وا بوو که ده‌رویشه‌که هتیزکی له راده‌به‌ده‌ری هه‌یه و ده‌بی به چاوی خۆیان به مردوویی ببینن.

به هه‌رحال، له کۆتاییدا بۆ داواکه‌یان ملم دا، "به لام تا هه‌موو شتی کۆتایی دیت، لیم نزیک مه‌که‌ونه‌وه".

قایل بوون. ئیستا سی پیاو هاتیوون. ئه‌و دوو پیاوه‌ی که پیشتر بینیبووم، پیاویکی تریشیان له‌گه‌لدا بوو وا ده‌رده‌که‌وت وه‌ک دوانه‌که‌ی تر لایکی شله‌ژاویت، وه‌ک ئه‌وه‌ی من به‌راستی گوێ بده‌مه ئه‌وه‌ی بزانم که ئه‌وان کین، هه‌موویان ده‌موچاوی خۆیان به په‌ڕۆیه‌کی په‌ش هه‌لپچابوو.

دوا‌ی نیوه‌شه‌و، من له ده‌ره‌وه‌ی مالی رۆمی وه‌ستابووم. به‌سه‌ر دیواره وشکه‌که‌له‌که‌که‌دا بۆ ناو حه‌وشه‌که بازم دا و له پشت بیریکه‌وه خۆم شارده‌وه، ئه‌وه‌بوو کریگرته‌کان دله‌یان کردبوومه‌وه که شه‌مسی ته‌وریزی هه‌موو شه‌ویک پیش یان دوا‌ی ده‌ستتوێژه‌لگرتن ماوه‌یه‌ک له حه‌وشه‌که به‌سه‌ر ده‌بات و راده‌مینیت. ئیتر هه‌موو ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر من بوو چاوه‌ڕێکردن بوو.

شه‌ویکی تۆف و زریان بوو، به‌چاو ئه‌م کاته‌ی ساله‌وه به‌ شیوه‌یه‌کی نائاسایی دنیا ساردبوو. شمشیره‌که له‌ناو له‌پمدا قورس و سارد بوو، له‌ژێر په‌نجه‌کانمدا هه‌ستم به دوو میرووه مه‌رجانییه‌که‌ی کرد که ده‌سکه

قورسه که یان پازاند بووه وه. خۆزگه ی ئه وه م خواست که خه نجه رینکی بچوو کم به کێلانه وه له گه ل خۆمدا هینابا.

خه رمانه یه کی شینی زه ردباو ده وری مانگی دابوو، له دوور گویم له لووره یه کی زۆری گیاندارانی شه و بوو، هه ناسه یه کی خۆشی بۆنی گول به سه رمدا هات که بایه که له نێو دره خته کانه وه ده یهینا. بۆنه که به شتیه یه کی سه یر وای لیکردم هه ست به شله ژان بکه م، پێش ئه وه ی بکه مه ئه م شوینه ش سه رودلم خۆش نه بوو، به لام ئیستا خراپتر بووم. که له وێ وه ستابووم و ئه و بۆنه خۆشه پری کردبووم، ویستیکی به هیز هانی دام ده ست له پیلانه که هه لبرگم و ده سه به جی ئه م شوینه ترسناکه جی به یلیم.

به لام ئه و به لینه ی دابووم لینی پاشگه ز نه بوومه وه. نه مزانی کات چهند تێپه ریوه، هه ستم ده کرد پیلوه کانم قورسن و به بێ ده ستی خۆم باویشکم ده دا. که توورپه یی بایه که تاوی سه ند، به وای شتیکه وه که نه مزانی چیه، ده رباره ی ئه و که سانه ی که کوشتبوومن خه یالم بیره وه ری ته لخ و پڕوو کینه ری زیندوو ده کرده وه. سه رم سوپما که ده ترسێم. ئاخه هه ر جارێ پابردووم ده هاته وه یاد، ده شله ژام. په نگه له بیرکردنه وه دا زۆر پۆچوو بم و دۆشداما بم، به لکو ناویه ناو ئالۆزیش ده بووم، به لام نه ده له رزیم.

بۆ به رزکردنه وه ی وره م، له سه ر پیتمی چهند سترانیک ده ستم به فیکه فیک کرد. که ئه وه ش دادی نه دام، چاو م برییه ده رگای پشته وه ی ماله که و به چپه وتم، ده ی شه مس، وام لئ مه که زۆر چاوه ری بکه م، ده ی بۆ هه وشه که وه ره ده ره وه.

نه ده نگیک، نه جووله یه ک، نه هه یچ شتیک.

له ناکاو باران تێی کرد، له و شوینه ی که لێی وه ستابووم، ده متوانی له سه ر دیواره لاره وه بووه که ی هه وشه که وه شت ببینم. زۆری نه برد بوو به شه سه تباران و له شه قامه کان لافاو هه ستا و تا سه ر ئیسقان ته ربوووم.

گوتم: نه فره تی خودای لئ بیت. نه فره ت! نه فره ت!

خه ریک بووم بیرم له وه ده کرده وه که ئه مشه و واز له پیلانه که به یتم. ئه وه بوو گویم له ده نگیک تیزبوو، بارانیش به سه ر سه ربانه کان و کۆلانه کاند هه ر ده باری. یه کێ له ناو هه وشه که بوو.

ئەو شەمسى تەوریزی بوو. فانوسیكى بە دەستەو بوو و بەرەو لای
 مەن دەهات، لە دووری چەند ھەنگاویک لەولای ئەو بارستە خۆلەوێکە مەن لە
 پشتەوێکی خۆم ھەشاردا بوو، وەستا.
 "شەوێکی لەبارە، وا نییە؟"، پرسیی.

نەتوانی شلەژانەکەم بەرزەوت بکەم و دەستم بە ھەناسەبڕکێ کرد. ئایا
 کەسێ دیکە لەگەڵدا، یان لەبەرخۆو قسان دەکات؟ ئایا دەزانیت کە مەن
 لێرەم؟ تۆ بلتیت ھەستی پێکردم؟ سەرم لە پرسیار جەمە دەهات.
 بیرۆکەیکە دیکەم بە خەیاڵدا ھات، چۆن دەکرێ بەم پەشەبا و
 شەستەبارانە فانوسەکە ھەر وا بە دايساوی بە دەستیو بەمیتێتەو؟ ھەر کە
 ئەم پرسیارەم بە خەیاڵدا ھات تەزوویەکی سارد بە جەستەمدا ھات.

ئەو قسەو باسانەم ھاقتەو یاد کە دەربارەکی شەمس بڵاویو بوونەو.
 دەلێن گوايا جادووی رەش دەکات، تەنانەت دەتوانیت ھەر کەسێک بکات بە
 نێرەکەرێک و بزەرپێت، یان بیکات بە شەمشەمەکوێرەیک، ھەر ھەما
 لەتوانایدا بە دەم خۆیندەوێ دوعای چاوەزارەو دەزوویەک بە جلۆبەرگی
 ھەر کەسێکەو بەستیت. ھەرچەندە بڕوام بەم شتە توو پەھاتانە نەبوو و
 ئێستاش نامەوێ بڕوای پێ بکەم، کەچی وەستا بووم و چاوم لە فانوسەکە
 دەستی شەمس بوو کە لەبەر ئەو شەستەبارانەدا گرەکەکی پرتەپرتی بوو،
 موچرکێکم پێدا ھات.

"چەند سالی لەمەبەر لە تەوریز مامۆستایەکم ھەبوو، شەمس بە دەم
 قسەو فانوسەکە لەسەر زەویو بە دان، ئیدی ئەوم نەدەبینی، فێتری کردم
 کە ھەموو شتی کاتی خۆی ھەبە. ئەمە بنەمایەکە لە بنەماکان".

باسی کام بنەما دەکات؟ ئەم قسە ئالۆزە چییە؟ گەر پتویستە ھەر ئێستا
 لە پشت ئەم بارستە خۆلەو دەربچم، گەرەکە بڕیارێکی بەلەز بدەم، یان
 چاوەرێ بکەم تا پشتم تێدەکات، بەلام ئەوێ ھەر نەکرد. ئەگەر زانیییتی مەن
 لێرەم، ئیتر پتویست بە خۆشاردنەو ناکات، خۆ ئەگەر نەیشی زانیییت، ئەو
 کاتی دەردەچم دەبێ زات وەبەرخۆ بنێم.

پاشان وهك ئه وهى پتر شله ژايم، ته ماشاي سى پياوه كه م كرد كه له پشت
ديوارى حه وشه كه خويان مت كردبوو. بيگومان ده پرسن بوچى بو كوشتنى
دهرويشه كه ناجووليم.

ئينجا شه مس له سهر قسه كهى پويشت: "پيساي سىو حه وته مين ده لنت:
خودا كاگره وهيهكى ورده. به رادهيهك ورده كه پيزبه ندى و پيكخستنه كهى
له سهر زهويدا وا له هه موو شتيك ده كن كه له كاتى خويدا پرووبدات، ئيدى
نه خوله كييك پيش ده كه وييت و نه خوله كييك دوا ده كه وييت. سه عاته كه بو
هه موان به بى جياوازي يه كجار به وردى ده پوات. هه ر كه سيك كا تيكي بو
عه شق هه يه و كا تيكيش بو مردن."

له وساته دا تيگه يشتم كه له گه ل مندا قسه ده كات. ئاخىر ده يزاني كه من
ليزهم، ته نانه ت به رله وهى بو ناو حه وشه كه ده ريچيت، ئه وهى زانى بوو. دلم
خه ريكيبوو به توندى لىنى دى، هه ستم كرد كه هه وا له ده ورو به رمدا نه ما،
ئيدى خو حه شار دان دادى نه ده دام، هه ستم و له پشت بارسته خو لى چاله كه
ده رچووم. له پر بارانه كه وهك چون تىي كردبوو، لىنى كرده وه و بيده نكييه كى
لال بالى كيشا. پووبه پرووى يه كتر وه ستاين، بكوژ و قوربانى. سه ربارى
دوخه سه يره كه، هه موو شتى ئاسايى دياربوو، بگره هيمنيش بوو.

شمشيره كه م هه لكيشا و بويم داوه شاندا. دهرويش زور به خيراى خوى
لى لادا، له و باوه رده نه بووم پياويكى وا ئه مهى لى بوه شيته وه. له وه دابوو بو
جارى دووهم بوى داوه شينمه وه، له پر له نيو تاريكييه كه وه جووله يه كى خيرا
پهيدا بوو و شهش پياو ده ركه وتن و به دار و پمه وه هيرشيان كرده سهر
دهرويش. دياربوو سى پياوه كه براده ركهانى خويان هينابوو. شه په كه گهرم
بوو و هه موو پياوه كان كه وتن سهر زهوى. گلورده بوونه وه و هه لده ستانه وه
و دووباره ده كه وتن وه، ئيدى پم له دواى پم ده شكان و پارچه پارچه ده بوون.
وه ستم و به سه رسورمان و توورپيه وه ته ماشاي شه په كه م ده كرد.
ئاخر قهت پرووى نه دابوو كه بو تاوانيكي كوشتن راسپيردرا بيتم و ته نيا
ته ماشا كه ر بم. له بيچاوو پرووى سى لاوه كه ده هرى بووم، ته نانه ت ويستم
واز له دهرويشه كه بهيتم و به گز نه واندا بچم.

به لّام ئه وهندهی نه برد، یه کئی له پیاوه کان شیتانه دهستی به هاوارکردن کرد، "هّو سه رچه قهّل، هاواره فریامان بکه وه! خه ریکه ده مانکوژیت".

وهک بروسکه، شمشیزه کهم فری دا و خه نجه ره کهی* به رپشتینه کهم هه لکیشا و به ره و پیتشه وه ته کانم دا. ئیدی به هه رچه وتمان ده رویتشه که مان به زه ویدا دا و به جووله یه کی خیرا له سهر دلیم دا. هاواریکی گر له ده مییه وه ده رچوو. ئیدی له جووله کهوت و هه ناسهی له بهر برا.

لاشه که یمان هه لگرت که به شیوه یه کی سه یر سووک بوو، ئه وه بوو فریمان دایه نیو بیره که وه. هه موومان هه ناسه برکیمان بوو و خواخوای هه وای زیاترمان بوو. کشاینه دواوه و چاوه ریمان کرد تا شلپهی لاشه کهی له ناو ئاوه که بییستین.

به لّام گویمان له شلپهی که و تنه کهی نه بوو. "توبی دۆزهخ، ئه وه لیتره چی رووده دات؟!، یه کئی له پیاوه کان ئه مهی وت، ئایا هیشتا نه که و تو وه ته خواره وه؟".

"بیگومان که و تو وه ته خواره وه، یه کئیکی تریان وه لامی دایه وه، "چۆن ناکه ویته خواره وه؟".

ترسیک له وان و له منیش نیشت.

"رهنگه له سنگیکی قهّد دیواری بیره که گیربوو بیت"، سیتیهم پیاو وای وت و بوچوونیکی له گوین بوو.

ئیدی له چه ندوچوون و ده حکه هه ساندینییه وه و باوه رمان پپی کرد، هه رچه نده ده مانیشزانی له سهر دیواری بیر سنگ نییه.

نازانم له وئ چه ندئ چاوه ریمان کرد، هه ریه که مان خوی له نیگای ئه وای تر لاده دا. له حه وشه که دا شنه یه کی فیتک هه لیکرد و هه ندئ گه لای زه ردباوی دارقه له متۆزه که به ده وروبهری پیماندا په رت بوون، به لّام له ئاسۆوه به یانیی شین و تاریک خه ریکبوو سوور هه لده که را. خۆ ئه گهر ده رگای پشته وهی

* هه ر له به شه دا بکوژه که که پپی ده لّین (سه رچه قهّل) له وکاته دا بق کوشتنی شه مسی ته وریزی له بۆسه دایه و شمشیری پینه و ئاواته خواز بووه که خه نجه ریکی بچووکیشی پپی بوايه، که چی لیتره دا ده لیت: (خه نجه ره کهی بهر پشیتنه کهم هه لکیشا). هه ست ده کهم غافلپوونیک دروست بووه، چونکه سه ره تا خه نجه ری پپی نییه و له کاتی کوشتنه کدا پپه تی، بۆیه لیتره دا غافلپوونیک دروست بووه. (و. کوردی)

ماله كه نه كرايه ته وه و پياويك نه هاتايه ته دهره وه، پهنگه زورتر بماینايه ته وه. دهبه جی ناسیمه وه. ئه وه مه ولانایه.

“تو له كوښت؟”، به دهنگيكي بارگاوي به په ژاره هاواري كرد، “شه مس، ئه ری تو لیره یت؟”.

هه رنه وه نده ناوی هینا، هه رحه وتمان پشتمان تیی كرد. شهش پیاوه كه به سهر دیواری هه وشه كه دا هه لگزان و له نیو تاریکي شه وه كه دا ون بوون. هه روا وه ستابووم و له خه نجه ره كه م ده گه پام كه له دوايیدا دوزیمه وه و قورپاوی بوو بوو. ده مزانی ده بی چرکه یه کیش لیره نه میتمه وه، به لام نه متواني هه زی ئاورپانه وه به رزه وت بکه م و بۆ دواوهم ئاورپنه دهمه وه، كه ئاورپم دایه وه، پزمیم بیني به لاره لار به ره وه هه وشه كه ده هات، ئینجا وهك ئه وه ی پی و ترايیت به ره وه چه پ رووه و بیره كه به لاره لار پویشته.

به ره وه پیشه وه نوشتایه وه و سه یری خواره وه ی كرد و ئاوها ساتیک وه ستا تا بهر چاوی له نیمچه تاریکي ناو بیره كه پروون بیته وه. ئینجا گه پایه وه و چوکی دادا و سینگى خوی کوتا و هاواریکی ترسناکی كرد. “کوشتیان! شه مسیان کوشت”.

به قه له مباریک به سهر دیواره كه دا سه رکه وتم، خه نجه ره كه م جیهیشت كه به خوینی ده رویشه كه خویناوی بوو بوو، به جوړی پامکرد، له وه پیش قهت ئاوها پام نه کرد بوو.

ئىيلا

نۇرنامبىتون، ۱۲ى ئاينى ۲۰۰۸

بەيەنى زوو ئىيلا لە خەو ھەستا و قاوھەلتى بۇ شووھەكەى و منداھەكانى ئامادەكرد. پۇژىك بوو ھەك ھەموو پۇژەكانى تر. ئىيلا بەيەنى زوو لە خەو ھەستا و قاوھەلتى بۇ شووھەكەى و منداھەكانى ئامادەكرد، چاوى لى بوو بۇ كار و يانەى يارى تەنس و شەترەنج دەرۆيشتن، ئىنجا بەرەو ناندېنەكەى گەپايەو و كىتېبى ئامادەكردنى خواردنى كردهو و بۇ ئەمىرۇ خواردنىكى ھەلبۇارد:

شۇرباى سېپىناخ بە قارچكى ھەنجراوھە.
گوپچەماسى لەگەل پەشكە و ماپۇنيز.
گوپچەماسى برزاو لەگەل تەرخوون.
زەلاتە بە تووى كىويپەو.
شلەى كولهكە لەگەل برنج.
كوليزە بە كرىمى قانىلا.

دواینېوھپۇكەى بە تەواوى بۇ ئامادەكردنى ئەم خواردنە تەرخان كرد. كە كارەكەى تەواوكرد، باشتىن قاپى فەخفوورى دەرھىنا و خوانەكەى پىكخست و سەركۇشەكانى لوول كرد و گولەكانى لە شوپىنى خۇيان دانا، ئىنجا فەرنەكەى بۇ ماوھى چل خولەك نايەو، تا شلەى كولهكە بۇ سەمات ھەوت بە گەرمى بىمىتتەو، ھەروھە چەند پارچە نانېكى ئامادەكرد و گىراوھى تەماتە و بەھاراتى بە تىروتەسەلى بەسەر زەلاتەكەدا كرد، چونكە ئافى ھەزى لىدەكرد. بە خەيالىدا ھات مۇمەكان دابگىرسىتت، لى

بۆچۈنەكەي گۆرى. پىي باش بوو خوانەكە وەك وئەيەكى بىگەرد و بىن هېچ
زىادە دەستكارىيەك وەك خۆى جىن بهيلىت.

ئىنجا ئەو جانتايەي ھەلگرت كە پىشتر ئامادەي كردبوو، ئاوها مالەكەي
جېھىشت. كە چووه دەرەوہ پىسايەك لە پىساكانى شەمسى لەبەر خۆيەوہ
گوتەوہ: هېچ درەنگ نىيە تا لە خۆت بېرسىت، ئايا من ئامادەم ژيانى ئىستام
بگۆرم؟ ئايا من ئامادەم لە ناوہوہ خۆم بگۆرم؟

تەننەت گەر تاقە رۆژىك لە ژياندا مايىت ھەر وەك دوئىيە و مايەي
شىنگىرانە. لە ھەر چرکەيەكدا و لەگەل ھەر ھەناسەيەكى تازەدا گەرەكە نوئ
بىيەوہ و دووبارە نوئ بىيەوہ. لەوہ زياتر هېچ رېگەيەك نىيە بۆ ئەوہي
مروف لە ژيانىكى تازەدا لەدايەك بىيەوہ، ئەويش ئەوہيە كە پىش مردن
بمرىت.

عه لائەدين

قۇنيا، نىسانى ۱۲۴۸

بەسەر مردنى شەمسدا سى ھەفتە تىپەرى بوو، تا دەھات نەمدەزانى
چۇن لەگەل كەسانى تردا پەفتار بكم، ئىنجا زاتم وەبەر خۇم نا تا لەگەل
باوكمدا قسە بكم، كە بە تەنيا و وەك پەيكەرىكى بەردىن لە ژوورى
كتىبخانەكەدا لە شوینەكەى خۇى وشك دانىشتبوو و سىتېرىك بەسەر
دەموچاويدا بازرقەى دەدا.

لیم پرسى: "باوكە، ئايا دەتوانم قسەت لەگەلدا بكم؟"

وەك ئەوہى لە دەريای زىندەخەوندا بە مەلە بەرەو كەنار گەپايىتەوہ،
لەسەرخۇ و بە ئالۇزى تەماشای كردم و ورتهى لىوہ نەھات.
"باوكە، دەزانم تۆ پىت وايە كە من لە كوشتنى شەمسدا تىوہگلاوم، بەلام
پىگەم بدە با دلنیا بكمەوہ."

لەپر باوكم پەنجەى بەرزكردوہ و قسەكەى پى برىم و گوتى: "كۆرەكەم،
لە نيوان من و تۆدا وشە چكى كرد، بۆيە نامەھوئى ھىچ شتىكت لى بژنەوم، بۆ
وہلامى ئەوہش ھىچم پى نىيە پىتى بلىم."

"تكات لىدەكەم وا مەلى. پىگەم بدە با بۆت پروون بكمەوہ، بە پارانەوہوہ
پىم وت و دەنگم دەلەرزى، "سویند بە خودا. من نەبووم. دەزانم كى ئەوہى
كرد، بەلام من نىم."

"كۆرەم، دووبارە قسەكەى پى برىم و خەمى لى دەچۆراپەوہ، ئىنجا بە
ھىمىنيەكى ترسناكى كەسك كە لە كۆتايىدا پاستىيە تالەكە قەبوول بكات،
ئارامىيەكى لى دەركەوت، "تۆ دەلىيت كە ئەوہت نەكردوہ، كەچى پەلەى
خوین بە دامىنى كراسەكەتەوہىه."

بښدهنگ بووم و په کسه رته ماشای دامینى کراسه کهم کرد و لى
 وردبوومه وه. تو بلیت ته مه راست بیت؟ ئایا هیشتا خوینى ته و ئیواره یی
 پیوه ماوه؟ به وردى ته ماشای داوینى کراسه کهم کرد، ئینجا سه رقولی
 کراسه کهم پشکنى، ئینجا دهسته کانم و نیتوکه کانم. هه مووی پاک بوون. دواى
 نه وهى دووباره سه رم هه لېرى، چاوه کانم له گه ل چاوانى باوکمدا په کانگیر
 بوون، ئیدی تیگه یستم چى ته له یه کی بو ناومه ته وه.
 کاتى داوینى کراسه کهم ده پشکنى، ددانم به تاوانه کهمدا نابوو.

* * *

به لى، نه و ئیواره یه له مه یخانه که ده ستم له گه لاند تیکه ل کرد، نه وه من
 بووم به بکوژه کهم وت که شه مس هه موو شه ویک له حه وشه که داده نیشیت و
 راده میتیت. هر له و شه وده کاتى شه مس له بهر ریژنه ی بارانه که له گه ل
 بکوژه که ی قسه ی ده کرد، من په کیک بووم له و شه ش پیاوه ی که له بن
 دیوارى باخه که گوتمان بوى هه لڅستبوو. که بکوژه کریگرته که له
 جیبه جیکردنى نه وهى له سه رى ریکه وتبووین، ده ستى به خاوه خاو کرد،
 بریارمان دا هیرش بکه یه سه رى، چونکه ئیدی نه ده کرا پاشه کشه بکه ین. نه وه
 بوو ریگه ی حه وشه ی ماله که مانم پیشان دان، به لام هه موو شته که نه وه بوو
 من له وئ وه ستم و به شداری شه ره که یان نه بووم. پیپرس په لامارى دا و
 ئیرشاد و نه وانى دیکه یارمه تییان دا، کاتیکیش ترسیان لى نیش، سه رچه قه ل
 پاشماوه ی نه رکه که ی جیبه جى کرد.

له و ساته دا چه ندین جار له گه ل خومدا راویرم کرد و نه مده زانى کامه
 راستیه و کامه خه یاله. جار یان دوو جار دیمه نى شه مسم هیتایه به رچاوم
 که له بن ده ستماندا هه لده پلکا، ئینجا هه لده هات تا له نئو تاریکه شه وه که دا خوى
 ون بکات. دیمه نه که به جورى روون بوو، هر نه وه تا باوه رم پیده کرد.

هه رچه نده خوى نه ماوه، به لام ده وسى له هه موو شوینى به ئاشکرا دیاره.
 نه وه تا سه ما و شیعر و موسیقا و هه موو نه و شتانه ی که پیم وا بوو
 به نه مانى نه و ده توینه وه، که چى هه ره موویان به مه حکه مى له زیانماندا

ماونته‌وه و باوكميش بوو به شاعير. شه‌مس راستی ده‌کرد، هه‌ركاتی يه‌كی له دوو گۆزه‌كه شكا، ئه‌وا گۆزه‌كه‌ی ديكه‌ش ده‌شكيت.

باوكم پياويك بوو ليوانليو له خۆشه‌ويستی، له هه‌موو مه‌زه‌ب و ئايينه‌كان خه‌لكی له‌خۆ ده‌گرت. خۆ هه‌ر به‌رانبه‌ر موسلمانان دلنه‌رم نه‌بوو، به‌لكو به‌رانبه‌ر كريستيانه‌كان و جووله‌كه‌كان و بگره به‌رانبه‌ر بته‌رسته‌كانيش هه‌ر وا بوو. دواى ئه‌وه‌ی شه‌مس هاته‌ نيو ژيانيه‌وه، بازنه‌ی خۆشه‌ويستی لای ئه‌و فراوانتر بووه‌وه و ئه‌و كه‌سانه‌يشی گرت‌وه كه سووك و ريسواترين كه‌سانی نيو كۆمه‌ل بوون، له‌شفرۆشان و مه‌يخۆران و سوالكه‌ران، واتا خلتە‌ی خلتە‌كان.

وام به‌ خه‌يالدا ديت كه له‌گوينه ئه‌و كه‌سانه‌يشی خوش بوئ كه شه‌مسيان كوشت، به‌لام ئه‌و كه‌سه‌ی كه ناشی خوشی بوئ: ئه‌وه كوپه‌كه‌ی خۆيه‌تی.

سولتان وهلهد

قونیا، ئیلوولی ۱۲۴۸

باوکم هرچی زیروزیوی ههیه بهسه ر تاوانبارهکاندا دابهشی دهکات،
دهرۆزهکه رهکان و سه رخۆشهکان و بى دایک و باوکهکان و دزهکان و.. لهو
شهوه شوومهوه ئیدی باوکم وهک جارن نهما. ههموو خه لکی ده لێن که خه م
بالى به سه ردا کێشاوه. که یه کى لێی ده پرسیت خه ریکى چیه، ئه ویش
چیرۆکی ئیمروئولقه یسی پاشای عه ره بى بۆ ده گێرێته وه، که پیاویکی
خۆشه ویست و ده وله مه ند و قۆز بووه، به لام پۆژیکیان کتوپر و به
شیوه یه کی چاوه پواننه کراو ده ستی له و ژیا نه نموونه ییه ی خۆی هه لگرت و
جلی ده رویشی پۆشی و ده ستی له هه موو سامانه که ی هه لگرت و له م
شوینه وه بۆ ئه و شوین ده ستی به گه پیده یی کرد.

له ده ستدانی خۆشه ویست ئه وه ت به سه ر دیتیت، باوکم وا ده لیت، ئاخه
تۆیه ک مینا پاشایه ک نه فسی خۆت بخه یته ژیر پێوه تا ببیته خۆل و خاشاک و
خۆت وهک ده رویشیک پیشان بده ی، به لام دوا ی ئه وه ی شه مس بۆ
هه تاهه تایه کۆچی کرد، منیش کۆچم کرد، ئیدی نه زانام و نه وتاریژ. من به
نرخى نه بووم . ئیره نه مانمه .. ئیره مانه وه مه .

چه ند پۆژی له مه وه به ر، بازرگانیکى قژسوور له ده رگای ماله که مانی دا،
دیابوو درۆزنترین که سی سه ر زه مین بوو. ئه وه بوو گو تی گوا یا سالانیک
له مه وه به ر له به غدا شه مسی ته وریزیی ناسیوه، ئینجا ده نگی نزم کرده وه تا
بوو به چیه یه کی پازناسا و سویندی خوارد که شه مسی دیوه و ته ندروستی
باشه، هه روه ها وتی له شوینیک دوور له چاری خه لک له ئه شره م له هندستان
نیشته جی بووه و چاوه پێی کاتیکى گونجاوه تا ده ربکه ویته وه.

که ئه‌وه‌ی وت هیچ نیشانه‌یه‌کی راستگویی به‌روخسارییه‌وه دیار نه‌بوو، به‌لام باوکم دهستی به‌ورپینه‌کرد و له‌پیاوه‌که‌ی پرسى به‌رانبه‌ر ئه‌م هه‌واله‌مه‌زنه‌چیی ده‌وئ. بازرگانه‌که‌ بئ هیچ شه‌رمکردنیک وتی گوايا که‌ من‌دال بووه‌ ویستوو‌یه‌تی ببینه‌ ده‌رویش، لی له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ژیان به‌ره‌و ئاراسته‌یه‌کی دیکه‌ بردی، بۆیه‌ به‌لانی که‌مه‌وه‌ ده‌یه‌ه‌وئ کراسیکی ئاودامانی پیاویکی ئاینیی به‌ناوبانگی وه‌ک پۆمیی ده‌ست بکه‌و‌یت. ئیدی پۆمی کراسه‌ ئاودامانه‌مه‌خمه‌لییه‌که‌ی له‌ به‌ر خۆی دا‌که‌ند و پیشکه‌شی کرد.

“به‌لام باوکه‌، بۆچی کراسه‌ به‌نرخه‌که‌ی خۆت به‌و پیاوه‌ دا، که‌چی ده‌ترانی درۆده‌کات؟، که‌ پیاوه‌ک پۆیشته‌ ئه‌مه‌م لئی پرسى.

باوکم وتی: “پیت وایه‌ که‌ نرخى کراسه‌که‌ یه‌کسانه‌ به‌ نرخى درۆکه‌ی؟ به‌لام پۆله‌ی ئازیزم، ئه‌وه‌ بینه‌ به‌رچاوت، گه‌ر ئه‌و راست بکات که‌ شه‌مس هیشته‌ زیندووه‌، ئاماده‌بووم له‌پای ئه‌ودا ژيانى خۆمى پیشکه‌ش بکه‌م.”

پۆمى

قۇنيا، ۲۱ ئىشلىرىنى يەكەم ۱۲۶۰

بە تىپەرىنى پۇزگار ئازار بۇ خەم دەگۈپىت و خەم دەپىتە بىدەنگى و بىدەنگىش دەگۈپىت و دەپىتە يەكەيەكى گەورە و فراوانى وەك ئۇقيانوسە تارىكەكان. ئەمىرۇ پىكەوتى شانزەھەمىن بىرەورەيى دىدارمە لەگەل شەمسدا لە بەردەم خانى بازىرگانانى شەكر. وام لىھاتووہ لەگەل نەفسى خۇمدا دەكەومە خەلۋەتەوہ كە پۇزبەپۇز قورستر دەپىت، لە دواھەمىن پۇزەكانى مانكى تىشلىنى يەكەمى ھەموو سالىكدا بۇ ماوہى چل پۇز لەگەلىدا خەلۋەت دەگرم و لە ھەر چل پىساكە ورد دەبمەوہ. ھەريەكى لە پىساكان بىر خۇم دەخەمەوہ و پىيدا دەچمەوہ، بەلام لە ھىچ لىۋارىكى دوورى ئاۋەزىدا جگە لە درەوشانەوہى شەمسى تەورىزى، ھىچ شىتىكى دىكە نىيە.

وات بە خەيالىدا دىت كە ئىدى لە تواناتدا نىيە لە ژياندا بەردەوام بىت، بە خەيالىدا دىت كە ئىدى پووناكى پۇخت كۇژاۋەتەوہ و ھەتاھەتايە لە تارىكىدا دەژىت، بەلام كاتى ئەم تارىكىيە ئەنگۈستەچاۋە قووت دەدات، كاتى چاۋەكانت بەسەر دىيادا دادەخەيت، لە دلتدا چاۋى سىتتەم دەپشكوپت. ئەوسا تىدەگەيت كە بىنن لەگەل زانىبارى ناۋەوہ دژيەكە، ئاخىر لەتواناي ھىچ چاۋىكدا نىيە وەك چاۋى عەشق بە پوونى و بە تىزى بىيىت. لە دواى خەم وەرزىكى تر و دۇلىكى تر و تۆيەكى تر دىن. دەست بە بىننى ئەو خۇشەويستە دەكەيت كە مەھالە لە ھىچ شوپىنك بىدۇزىتەوہ، لى لە ھەموو شوپىنك دەيىيىت.

ئىدى لەو دلوپە ئاۋەدا دەيىيىت كە دەكەۋىتە ناو ئۇقيانوسەوہ، لە ھەلچوونى ئاۋى دەريا دەيىيىت كە دواى دەرەكتى مانگ پوودەدات، يان لە

شنه‌ی به‌یانیدا ده‌ییینیت که بۆنه بئگهرد و تازه‌که‌ی بلأوده‌کاته‌وه، له‌و هئما و شئوانه‌دا ده‌ییینیت که له‌سه‌ر لم دروست ده‌بن، له‌گهردیله‌ بچوکه‌کانی تاشه‌به‌ردیکدا ده‌ییینیت که له‌ژیر تیشکی رۆژدا ده‌دره‌وشئنه‌وه، له‌ زه‌رده‌خه‌نه‌ی شیره‌خۆره‌یه‌کی تازه‌له‌دایکبوو، یان له‌یه‌کی له‌ده‌ماره‌ خوینبه‌ره‌کانتدا ده‌ییینیت. ئاخ‌ر چۆن ده‌کرئ بوت‌رئ که شه‌مس رۆیشتووه و نه‌ماوه، له‌کاتیکدا له‌هه‌موو شوینیک و له‌هه‌موو شتیکدا هه‌یه.

له‌هه‌موو رۆژیک و هه‌موو خوله‌کیکدا له‌گه‌ل شه‌مسدام. سینگم ئه‌شکه‌وتیکه و شه‌مس له‌ناویدا به‌ئاسووده‌یی خۆی هه‌شارداوه. هه‌روه‌ک چۆن چیاکان له‌ناو خۆیاندا ده‌نگدانه‌وه ده‌پاریزن، ده‌نگی شه‌مس‌یش له‌ ناوه‌وه‌ی مندا پاریزراوه. ئه‌و زانا و وتاریژده‌ی جاران له‌ مندا نه‌مان، ته‌نانه‌ت بچووک‌ترین خالیش نه‌ماوه. ئیدی عه‌شق هه‌موو هه‌لسوکه‌وت و ره‌فتاره‌کانی رامالی و له‌بری ئه‌وه‌ لیوانلیوی کردم له‌شیر. له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی هه‌یج په‌یفیک نییه‌ تا ئه‌و گه‌شته‌ی ناوه‌وه‌م ده‌ربهرن، لی من بروام به‌په‌یفان هه‌یه و من برواداری په‌یفانم.

له‌ رۆژه‌ سه‌خته‌کاندا دوو که‌س کۆمه‌کیان کرم: کورپه‌ نۆبه‌ره‌که‌م و کارسازه‌که‌م که ناوی سه‌لاحه‌دینه و زیرنگه‌ره. کاتی له‌دوکانه‌ بچوکه‌که‌ی کاری ده‌کرد و گویم لێده‌گرت، پارچه‌ زیری ده‌کو‌تایه‌وه و ده‌یگه‌یانده‌ پله‌ی به‌رکه‌مالی، له‌دواپه‌رۆقه‌ی سه‌مای ده‌رویشه‌کاندا نایاب‌ترین سرووشی پی به‌خشیم، چونکه‌ ئه‌و پیتمه‌ی که له‌دوکانه‌که‌ی سه‌لاحه‌دینه‌وه هه‌لده‌قولا له‌ لێدانی دلی گه‌ردوون ده‌چوو، ئه‌و پیتمه‌ خوداییه‌ی که شه‌مس باسی ده‌کرد و زۆر بایه‌خم پنی ده‌دا.

دوای ماوه‌یه‌ک، کورپه‌ گه‌وره‌که‌م فاته‌می کچی سه‌لاحه‌دینی خواست، که له‌ زیره‌کی و زانیاری و دۆستایه‌تیدا کیمیای بیرده‌خسته‌وه. فیری خویندنه‌وه‌ی قورئانم کرد، ئه‌وه‌نده‌ له‌لام ئازیز بوو به‌چاوی راسته‌ی خۆم داده‌نا و هه‌دییه‌ی خوشکیشی به‌چاوی چه‌په‌م، ئه‌مه‌ش کیمیای زیده‌به‌ه‌دارم سه‌لماندبووی: که کچان گه‌ر باشت‌ر نه‌بن مینا کورپان ده‌بنه‌ فه‌قی سه‌نگین، بۆ ئافه‌رتان ده‌ستم به‌پیکه‌ستنی سه‌مای سۆفییانه‌ کرد و ئامۆزگاریی خوشکه‌ سۆفیه‌کانم ده‌کرد له‌ په‌یره‌وکردنیدا به‌رده‌وام بن.

پیش چوار سال دەستم بە دانانی (مەسنەوی) کرد. ئەوەبوو لە بەرەبیانی پوژیکدا لە هیچەوہ دیری یەکەمی بە خەیاڵدا هات. لە کاتیکیدا چاوم بریبووہ پووناکی خۆر کہ تاریکی لەتەت دەکرد. ئیدی لەوساوہ چامەکان لە نێوان لێوہەکانمەوہ لەخۆرا هەلەدەقولان. نەم دەنوسینەوہ، سەلاحەدین ھەر زوو ئەرکی نووسینەوہی ئەو چامانە ی گرتە ئەستۆی خۆی و کۆرەکەم ھەموویانی کۆپی دەکرد. لەسایە ی ئەوہوہ ئەم چامانە زیان، چونکہ ئەمڕۆ گەر داوام لێ بکرایە ھەر چامە یەکیانم بیر بیتەوہ، نەمدەتوانی بیری خۆمیان بیتەوہ. ئیدی پەیفەکان بە پەخشان یان بە شیعەر بوونایە، بە پۆل بەسەرمدا کەپروکەیان دەکرد، ئینجا وەک بالندە ی کۆچەری بە ھەمان ئەو خیراییە ی کہ بۆم دەھاتن، ئاواش جێیان دەھێشتم. من لەو بەرەستە ئاوہ پتر نەیم کہ لە پێگە ی پەوتی بەرەو ناوچە ھەرەگەر مەکان ئاوہە کە پادەگریت و پشوویە ک دەدات.

کاتی دەستم بە چامە یە ک دەکرد، پیشتر نەمدەزانی چی دەلیم، پلانی ئەوہشم دانەدەنا ئایا چامە کە درێژ دەبیت یان کورت. کہ چامە کە تەواودەبوو، جاریکی دی ھێمنی بالی بەسەرمدا دەکیشا و ئیدی لەگەل بیتەنگیدا دەژیام. وشە ی بیتەنگ، یان (خامۆش)، یەکی لەو دوو واژوہ بوون کہ لەسەر غەزەلەکانم واژۆم دەکردن، بەلام واژۆی دووہم ناوی شەمسە تەووریزی بوو.

دنیا بە خیراییە ک دەبزویت و دەگۆریت، ئیمە ی بنیادەم ناتوانین دەسەلاتمان بەسەریدا ھەبیت، یان لێی تیبگەین. ئەوەبوو سالی ۱۲۵۸ مەغولەکان بەغدا یان داگیرکرد. ئیدی ئەو شارە ی شانازی بە خۆپاگری و ئازایەتی و جوانی و نایابی خۆیەوہ دەکرد، تووشی تیکشکان بوو. ھەر لەو سالەدا سەلاحەدین مرد و من و دەرویشەکانم ئاھەنگیکی مەزمان بۆ گێرا، بە دەفلێدان و دووزەلژەنێنەوہ بە شەقامەکاندا گەراين و بە خوشییەوہ سەمامان دەکرد و گۆرانیمان دەچری تا پیشانی بەدەین کہ پیاوچاکان ئاواھا دەنێژرین.

سالی ۱۲۶۰ مەغولەکان بەدەستی مەمالیکە میسریەکان تیکشکان و سەرکەوتوانی دوینی بوون بە تیکشکاوی ئەمڕۆ، ئیدی ھەموو

سەرکەوتووێک پێی وایە کە هەتا هەتا یە هەر سەرکەوتوو دەبێت و هەموو تێکشکاویکیش پێی وایە کە هەتا هەتا یە هەر تێکشکاو دەبێت، بەلام هەردووکیان لەبەر هەمان هۆ هەلەن: هەموو شتێک دەگۆرێت تەنها خودا ناگۆرێت.

دوای مردنی سەلاحەدین، حوسامەدین یارمەتی دەدام، ئەو مریدە ی بەخێرای و لەسەر پێچکە ی پۆحی پێگەیش، کە هەموان لە تۆمارکردنی شیعرەکاندا بە حوسام چەلەبی ناویان دەبرد، ئەو بوو کە هەموو کتیی (مەسنەوی)م بۆ خوێندەو. خاکەرا و بەخشندە بوو، گەر پرسیاری لێ بکرایە کە ئەو کێیە یان چ کارە، بەبێ دوودلی وەلامی دەدایەو: "من مریدێکم لە مریدەخاکەراکانی شەمسێ تەوریزی. من تەنها ئەمەم".

ورده و رده تەمەنی مەرۆف دەگاتە چل، ئینجا پەنج، ئینجا شەست سالی، لەگەڵ تێپەرپوونی هەر دەیه یە کدا، وا دەردەکەوێت کە زیاتر کامل بوو و گەرەکە لە پەوتە کە بەردەوام بێت. هەرچەندە خالێکی دیاریکراو نییە کە بتوانیت پێی بگەیت. گەردوون بە جێگیری و بەردەوامی دەسووپێتەو، هەر و هە زەوی و مانگیش بە هەمان جۆر، وەلێ ئەو ی وای لێدەکات کە بجوولیت، ئەو نەیتییە کە لە ناو وە ی ئیمە ی بنیادەمدایە. بەم تێگەیشتنەو ئیمە ی دەرویش بە شتواری خۆمان لەمیانە ی خۆشەو یستی و خەمەو سەمادە کەین، جا با کە سیش تێنەگات کە ئیمە چی دەکەین. لە گەر مە ی کێشەکاندا یان لە ناوجەرگە ی جەنگدا بە تەنیا و پێکەو، بە هتوایشی و خێرایەو، وەک هەلقولینی ئاو بە خۆشی و شادییەو بەسەر برینەکانمان و خەمەکانماندا سەمادە کەین، بەسەر خوێتماندا سەمادە کەین. هەموو ئەو شتانە ی لە گەردووندا هەن و هەموو ئەو ی تێدایە، گونجانیکی تەواو و هاوسەنگییەکی ورد هەیە. خالەکان بەردەوام دەگۆرێن و یەکیکیان جێگە ی ئەو ی تر دەگرتەو، بەلام باز نە کە هەر وەک خۆی دەمێنێتەو، ئەمەش پێسای سیوتنە مینە: لەگەڵ ئەو ی پاژەکان دەگۆرێن، لێ گشتە کە هەر وەک خۆی دەمێنێتەو، چونکە کاتی دزیک ئەم دنیایە جێدەمێنێت، دزیکێ تازە لەدایک دەبێت، کاتی کە سێکی ئابروومەند دەمریت، کە سێکی ئابروومەندی

دیکه جیی دهگریته وه. بهم ئاوهایه هیچ شتیک به بی گوران نامینیتته وه، به لکو
تهنها شتیک هه یه قهت ناگوریت.

ئایینه که مان ئایینی عه شقه، تیکرایی مرووف به زنجیره دلنیک پیکه وه
به ستراون. نه گهر حهلقه یه کی لی ترازا، حهلقه یه کی دیکه له شویننکی دیکه
جیکه ی دهگریته وه، له گه ل مهرگی ههر شه مسی ته ورزییه کدا، شه مسیکی نوی
له سه رده میکی جیا و به ناوینکی جیا وه ده رده که ویت.

ناوه کان دهگورین، دین و ده پون، به لام گه وه هر وهک خوی ده مینیتته وه.

ئىيلا

قۇنيا، ۷ ئىيىل ۲۰۰۹

بە تەنىشت جىخەۋەكە يەۋە لەسەر كورسىيەكى نايلىن ئىيلا ئوستىبوو. كاتى لەناكاۋ چاۋەكانى كوردەۋە دەنگىكى چاۋەرواننە كراۋى ژنەوت. يەككىك وشەگەلىكى لە تارىكىدا دەۋت پىشتەر لە تارىكىدا نەيىستىبوو، ئىنجا زانىي كە ئەۋە دەنگى بانگە و لە دەرەۋە دىت و بۆ نوۋىژى بەيىنى بانگى خەلك دەكات. خەرىك بوو پۇژىكى نوۋ دەست پىيكات، ۋەلى ھەستىكى واش دايگرت كە كۇتايى شتىكە.

لە ھەر كەسىك بېرسىت كە بۆ يەكەم جار گۈيى لە دەنگى بانگ بوۋىت كە داۋاي نوۋىژى بەيىنى دەكات، ھەر ھەمان شت پىندەلىت: ئاي لە ۋەستە ئالوز و دەۋلەمەند و جوانە، ھاۋكات ھەستىكى سەيرت لا دروست دەيىت كە لە ترسەۋە نىكە. ئەۋە تەۋاۋ ۋەك عەشقە.

لە كېيى شەۋەكەدا، ئىيلا بەۋ دەنگە ۋەئاگاھات. لەۋ تارىكىيەدا چەند جار چاۋەكانى ھەلگۇفى تا تۈننى ھەست بەۋ دەنگە نىزىنە يە بكات كە لە پەنجەرە كراۋەكانەۋە ژورەكەي پېر كەرد. خولەكىكى تەۋاۋى خاياند تا بىرى ھاتەۋە كە ئەۋ لە ماساشۇستىس نىيە، ئىرەش ئەۋ مالا فراۋانە نىيە كە لەگەل شوۋەكەي و سى مندا لەكەيدا تىيدا دەژى. ھەموۋ ئەۋانە ھى پۇژگارىكى تر بوون - پۇژگارىكى دوۋر و زۆر ئالوز، تا ئەۋ رادەيەي ھەستى كەرد كە لەنىۋ يەككى لە چىرۆكەكانى جۇكاندا دەژى كە لە رابردۋى خۇى ناچىت.

نەخىر، ئەۋ لە ماساشۇستىس نىيە، بەلكو لە شوۋىنكى تىرى شوۋىنەكانى دىنبايە، لە نەخۇشخانەيەكە لە شارى قۇنيا لە تۈركىيا، ئەۋ پىاۋەش كە ئىستا گۈيى لىي بوو بە نەفەسىكى رىك و قوۋل، بە دەنگىكى نزم و ناسك بانگى

به یانی دده، میړده که ی خوی نییه که بیست سال له مه و بهر شووی پی کردووه، به لکو دۆسته که یه تی که له پینا ویدا له پوژیکي خوره تاوی هاوینی رابردو وازی له میړده که ی خوی هیتا.

“تایا له پینا و پیاویتی بی بانه پوژ ده ست له میړده که ت هله ده گریته؟”، هاوړیکانی و دراوسیکانی به رده وام ئه پرسسیاره یان لیده کرد، ئه ی منداله کانت؟ تو پیت وایه لیت خوش ده بن؟.

ئیل و تیکه یشتبوو که له گوشه نیگای کومه له وه گه ر ئافره تیک له پینا و پیاویتی تر دا شتیکی له وه خراپتر ه بیته وازه یانه له میړده که ی خوی و له پای ئیستایا واز له بانه پوژ بهیتیت.

گلوی سهر میزه که ی هله کرد و دیکه تی تیشکه عه نه بریه هیمنه که ی دا و وهک ئه وه ی بیه وئ دلیا بیت که له و چند ساعته که مه ی خوی لیکه وتبوو هیچ شتی نه گوراوه. هه رچنده له ژیانیدا زور نه خوشخانه ی نه دی بوو، به لام له ژیانیدا ئه وه بچو وکترین ژووری نه خوشخانه بوو که بینیبووی. قهره ویله که پو و بهریکی ژوری ژووره که ی دا گیر کردبوو، ئیدی هه موو شته کانی تر به گویره ی شوینی قهره ویله که دانرا بوون، دۆلابیتی دار، میژیکی چوار گوشه ی بچووک، کورسییه کی زیاد، گولدانیکی به تال، سینیه ک که جوړه ها حبه ی پهنک جیاوازی تیدا بوو، به تهنیشتییه وه کتیبی (من و پومی) بوو، که عزیز له سهره تای ئه م که شته وه ده یخوینده وه.

حه وت پوژ بوو که یشتبوونه قونیا، سهره تا وهک هه موو ئه و که شتیارانه ی که سهردانی شاره که ده کن، چند پوژیکیان به سهردانی - شوینه واره کان و مؤزه خانه کان و ئه و شوینه انه ی شوینه واریان تیدایه - به سهربرد و خواردنی خومالییان خوارد و هه ر شتیکی نوینان به رچاو که وتبا وینه یان ده گرت، جا شته که ئاسایی بوايه یان تووپه هات. هه موو شتی به پیکي ده رپوشت، تا دوینی که له یه کی له چیشته خانه کان فراوینیان ده خوارد، عه زیز به لادا هات و که وته سهر زه وی، ئه وه بوو بۆ نزیکترین نه خوشخانه بردرا. ئیدی له وساو به تهنیشته قهره ویله که یه وه چاره پری ده کات و نازانیت چی پرووده دات. سهری کرد ئه مه پیچه وانه ی ئاواته که یه تی و له هه مان کاتا

به بیدهنگی له گهل خودادا به شه پ دیت، چونکه زوو ئه و دۆسته ی لځ سنده وه
که له کاتیکې درهنگی ژيانیدا پټی به خشی بوو.

“نازیم، ئایا تۆ نوستوویت؟” ئیلا لینی پرسى. خو نهیده ویست بینزاري
بکات، به لام دهیه ویست به ئاگا بیت.

جگه له گافۆکه یه کی رهوته نی و هینمی ریتمی هه ناسه ی، که بریتی بوو له
زنجیره یه ک ریتمی ونبوو، هیچی تری نه بیست.

“ئایا تۆ به ئاگایت؟” به چه پرسى، ئینجا دهنگی هه لبرى، ده ی ئیستا
بیدار به ره وه.

عه زیز به هیواشی وتی: “چی بووه، ئه وه نه نوستوویت؟”

“نوێژی به یانی...”، وه ک ئه وه ی ئه مه هه موو شتیک شی بکاته وه، ئیلا وای
وت و وه ستا: تیکچوونی بارى ته ندروستی، زیده ترسی له وه ی که له ده ستی
بدات، ئه و گه مژه ییه له راده به ده ره ی که عه شق له خو ی ده گریت – هه موو
شتیک ئه م سى په یقه ده پیچیته وه.

عه زیز خو ی راستکرده وه و دانیشت، بى ئه وه ی چاوه سه وه زه کانی
به پروو کینیت، له بهر تیشکی گلۆپه که به سه رچه فی سپی ده وره درابوو، به
شیوه یه کی خه مین ده موچاوه جوانه که ی زه رد هه لگه رابوو، به لام شتیکى
به هیزیشی تیدا بوو که بریتی بوو له نه مری.

“نوێژی به یانی تایبه ته ندی خو ی هه یه، وه ورێکی کرد و وتی، ئایا
ده زانیت له نیو هه ر پینج نوێژه که دا که هه موو پوژى له سه ر موسلمانان بووه
به ئه رک، ده وترى نوێژی به یانی پیروژتره، به لام له هه موویکن زیاتر بو
تاقیکر نه وه یه.”

“بوچی وایه؟”

“پیم وایه له بهر ئه وه یه که له خه ونه کانمان بیدارمان ده کاته وه، ئیمه ش
حه زمان له وه نییه، به لکو پیمان خو شه هه ر بنوین، بو یه له بانگی به یانیدا
رسته یه ک هه یه که له بانگی نوێژه کانی تر دا نییه که ئه مه یه: نوێژکردن له
نوستن باشتره.”

ئیلا به خو ی وت، به لام ره نگه نوستن بو هه ردوو کمان باشتر بووینت.
ئای چه ند حه زم ده کرد پیکه وه بنوین. تامه زرۆی خو یکی هیمن و ئاسان بوو

که له ئەفسوونی خەوی جوانیکی نوستوو کهمتر نه‌بێت، خەوێکی هێمنی سەد
ساله تا تاوی ئەم ئازاره سووک بکات.

دوای کهمێک بانگه‌که ته‌واو بوو و ده‌نگدانه‌وه‌که‌ی مینا شه‌پۆل
دوورکه‌وته‌وه. که دوا‌ده‌نگ ته‌وايه‌وه، به‌ شتیویه‌کی سه‌یر دنیا کپ بوو، به‌لام
تاقه‌ته‌پرووکتین بوو. سالتیک به‌سه‌ر به‌یه‌که‌گه‌یشتنه‌که‌یاندا پابردبوو، سالتیک له
عه‌شق و وشیاربوونه‌وه. زۆربه‌ی ئەو کاتانه ته‌ندروستی باشی عه‌زیز
یارمه‌تیدەر بوو تا له‌گه‌ل ئیلادا درێژه به‌ سه‌فه‌ره‌که‌ بدات، به‌لام له‌ دوو
هه‌فته‌ی پابردوودا، ته‌ندروستی تا ده‌هات تیکده‌چوو.

که دووباره‌ نوسته‌وه، ئیلا چاوی به‌سه‌رییه‌وه بوو. ده‌موچاوی هێمن و
ئازیز بوو. ئاوه‌زی لیوانلیو بوو له‌ غایله، به‌ قوولی هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکێشا و له
ژووره‌که‌ ده‌رچوو. به‌ پاره‌وه‌کاندا پو‌یشت که دیواره‌کانی به‌ ره‌نگی سه‌وزی
سێبه‌رئاسا بۆیه‌ کرابوون، سه‌ری له‌ چه‌ند به‌شیک دا که نه‌خۆشی ژن و
پیاری به‌سالداچوو و گه‌نجیان تیدا بوو، هه‌ندیکیان له‌ چاکبوونه‌وه‌دا بوون و
هه‌ندیکی دیکه‌یان نه‌خۆشی پرزه‌ی لی ب‌ری بوون. هه‌ولی دا گو‌ی به
ته‌ماشاکردنی که‌سانی خۆتیته‌لقورتینه‌ر نه‌دات، به‌لام قره‌ زه‌رده‌که‌ی و چاوه
شینه‌کانی به‌ ئاشکرا لایه‌بی ئه‌وه‌یان ده‌رده‌خست، ئیدی هه‌ستی نه‌کرد که له
شو‌تینکی نه‌گونجاوه، چونکه ئیلا ئه‌وه‌نده گه‌شت و سه‌فه‌ری نه‌کردبوو.

دوای چه‌ند چرکه‌یه‌ک بینی وا له‌ نزیک هه‌وزیک له‌ناو باخچه‌ بچووک و
قنجه‌که‌ی نه‌خۆشخانه‌که‌ دانیشتوه. له‌ ناوه‌پاستی هه‌وزه‌که‌دا په‌یکه‌ری
فریشه‌یه‌کی بچووک قیت کرابووه‌وه و له‌ بنی هه‌وزه‌که‌ش چه‌ند پارچه
دراوینکی زیو ده‌ره‌وشانه‌وه و هه‌ریه‌که‌یان پازی که‌سینکی هه‌لگرتبوو. له
گیرفانه‌کانی ده‌ستی گیرا و له‌ پارچه‌ دراوینکی کانتزا گه‌را، به‌لام جگه‌ له‌ چه‌ند
پارچه‌ کاغه‌زیک که هه‌ندێ وشه‌ و هه‌ندێ هیلێ خوار و خێچی له‌سه‌ر بوو،
هیچ شتینکی تری نه‌دۆزییه‌وه، هه‌رئه‌وه‌نده چاوه‌کانی که‌وته‌ سه‌ر باخچه‌که،
هه‌ندێ ورده‌ به‌ردی ره‌ش و ده‌ره‌وشاوه‌ی بینی. دانه‌یه‌کی هه‌لگرت و
چاوه‌کانی نوقاند و فریای دایه‌ نیو هه‌وزه‌که‌وه، له‌ نیوان لیوه‌کانییه‌وه
ورته‌ورتیکی نیازمه‌ندانه‌ی کرد و ده‌یزانی نایه‌ته‌ دی. به‌رده‌که‌ به‌ر دیواری

حه وزه كه كهوت و هه لبه زايه وه، ئينجا كهوته ئاميزى فريشته له بهرد
دروستكراوه كه وه.

ئىلا به خوى گوت، گهر عهزىز لىره بوايه، نيشانه يه كى تيدا ده بينى.
دواى نزيكهى نيو سه عات گه پايه وه، له ژووره كه دا پزى شكىك و كچه
په رستارىكى گهنجى بينى كه كاپىكى له سهر بوو، به سه رچه فى قهره وي لكه
ده موچاوى عهزىز دا پو شرابوو.
مرد.

* * *

عهزىز وهك شوينكه وتوو يه كى رۆمىي خوشه ويستى، له قونيا نيژرا.
ئىلا هه موو ئاماده كارىيه كى كرد و هه ولى دا هه موو ورده كارىيه كان
جىبه جى بكات، به لام بپوايشى به وه هه بوو كه ئه و شتانهى ناتوانيت بيانكات،
خودا يارمه تىي ده دات. سه ره تا پارچه يه ك زه وى له ژىر دره ختىكى مانولايى
گه وه له گورستانىكى كوئى موسلمانان ئاماده كرد، ئينجا دوو ژه نيارى
سوڤىي په يدا كرد و قايل بوون كه له ماوهى رۆپره سىي ناشتته كه دا ناى
بژهن، هه روه ها نامهى ئه ليكتروئى بۆ هه موو شوينىك بۆ هاوپتيانى عهزىز
نارد و داواى لىكردن تا له ناشتته كه يدا ئاماده بن. زۆر شادمان بوو، چونكه
ژماره يه كى زۆريان له شوپتيانى دووره وه هاتن، له كىپ تاون، له سان
پترسبۆرگ وه، له مورشىد ئاباده وه، له ساوباولو وه. له نيوياندا وىته گرانى وهك
خوى و زانايان و رۆژنامه نووسان و نووسهران و سه ماكران و په يكه رتاش
و پىاوانى كارگوزار و جوتيار و كابانى مالىيان تىدا بوو، هه روه ها ئه و
مندالانه ش كه عهزىز هه ليگرتبوونه وه.

رۆپره سىي ناشتته كه به گهرموگورپى به رۆپه چوو و خه لكانى سهر به
هه موو بىروباوه رپه كان ئاماده ي بوون و وهك خوى ده ويست بۆ مردنه كهى
ئاههنگيان گىرا، مندالان به شادمانىيه وه وازىيان كرد و شاعىرىكى مه كسىكى
(نانى مردووان)ى دابه ش كرد. يه كى له براده ره دىرينه كانى عهزىز كه
كه سىكى ئوسكوته ندى بوو، ته له گولى درىژى به سهر هه مواندا په خش كرد و

بەسەر ھەمواندا بلالو بوونەو، ھەر تەلەگولیک لە ڕەنگیک و گەواھیدەری ئەو ھەبوون کە مردن شتیکی دەبێت مەوێ لێ نەترسیت. یەکێ لە دانیشتوانی قونیا، کە پیرەمێردیکی موسڵمانی پشتچەماو ھەبوو، بە زەرەدەخەنە و دووچاوی تیز ھەو دیکەتی دیمەنەکی دەدا، وتی لە مێژووی قونیا دا پێوپرەسمی ناشتێ مەولانای پیش چەند سەدەیکە لێ بترازی، پێوپرەسمی ناشتێ ھەک ئەمە بەپێو نەچوو.

دوای دوو ڕۆژ لە پێوپرەسمی ناشتەنە، دوای ئەو ھەوێ لە کۆتاییدا ئیلا گەراپەو ھە سەر تەنھاییەکی خۆی، بە ھەموو شارەکان دەستی بە سووڕانەو کرد، دیکەتی ئەو خیزانانە دەدا کە بە لایدا تێدەپەڕین، سەیری بازارگەکانی دەکرد کە لەناو دوکانەکانیان ھەبوون، سەیری ئەو فرۆشیارە دەستگیرانە دەکرد کە زۆریان لێدەکرد تا شتیکیان لێ بکڕیت. خەلکە تەماشای ئەم ئافرەتە ئەمریکاییەیان دەکرد کە بە دوو چاوی گریانای و ئاوساوە ھە بەناویاندا تێدەپەڕی. لێرە تەواو نامۆبوو، بگرە لە ھەموو شوێنیک نامۆبوو.

ئیلا بەرەو ھۆتیل گەراپەو، پیش ئەو ھەوێ پارەوێ ئوتیلە بەدات و بەرەو فرۆکەخانە بڕوات، چاکەتەکی داکنە و بلووزیکی ڕەنگ قوخی خوری ئەنقەرەوێ لە بەر کرد. بە خۆی گوت بۆ ئافرەتیک ھەولێدات ئاوا نەبیت، ئەمە ڕەنگیکی سەلارنە و ناسکە، ئینجا پەییوەندی بە جانیتهو کرد، ئاخەر کە ئەو بڕیاری دا دوای ئارەزووی دلی بکەوێت، لەنێو ھەرسێ منداڵەکیداتەنھا جانیتهو گرت، ئورلی و ئافی سووربوون لەسەر ئەو ھەوێ کە قسە لەگەڵ دایکیاندا نەکەن.

“دایکە! چۆنیت؟، جانیتهو بە دەنگە گەموگۆرەکی لێ پرسی.

ئیلا زەرەدەخەنەو ھاتی و ھەک ئەو ھەوێ کچەکی بەرانبەری وەستابیت، خۆی بەرەو پیش لارکردەو، ئینجا بە دەنگیک ھەر ئەو تە دەبیسترا وتی، “عەزیز مرد.”

“وای دایکە! تەمەنی درێژ بۆ تۆ بمیشتەو.”

کاتی بیریان کردهوه که دواى ئهوه چى بلین، چهند ساتن خاموشى بالی کیشا. یه کهم جار جانیت بیدهنگیه کهى شله قاند و وتی: 'دایکه، ئایا ئیستا به رهو مال دهگه پیتته وه؟'.

ئایلا سه ری بهردایه وه و دهستی به بیرکردنه وه کرد. له پرسىارى کهچه کهیدا پرسىارىکی دیکه ی بیست که به خه یالیدا نه هاتبوو. ئایا بۆ نۆر تامبتون بۆ لای شووه کهى بگه پیتته وه و مه سه له ی له یه کتر جیابوونه وه که یان رابگریت که ناخوشی نۆوانیان و یه کتر تۆمه تبارکردنه که یان گه یشتبووه بنبه ست؟ ئه ی ئیستا چى بکات؟ ئاخر ئه و نه پارهى هیه و نه کاریکیشى به دهسته وه یه، به لام ده توانیت وانه ی تاییه تی زمانى ئینگلیزى بلیتته وه، یان له یه کینک له گۆقاره کان کار بکات، یان کى ده زانیت، رهنگه پۆژیک بیت بیتته نووسه ریکى باشى کاروبارى ئه ده بیى گرینگ.

ئایلا بۆ چهند چرکه یه ک چاوه کانی لیکنا و به له خۆپادیتن و شادمانیه وه بۆ خۆی پیتشینى ئه و شتانه ی ده کرد که پۆژانى داهاتوو ده یانه پتایه ریگه ی. هه رچهنده جارن به م جۆره ی ئیستای ته نها نه بوو، له راستیشدا هه ستى به ته نیایى نه ده کرد.

وتی: 'خۆشه وىستم بیرت ده کهم، بیرى برا و خوشکه که تیش ده کهم. ئایا دین سه رم لى بده ن؟'.

'دایکه بیکومان - دین - به لام ئیستا چى ده کهیت؟ ئایا تۆ دلناییت که ناگه پیتته وه؟'.

ئایلا گوتی: 'بۆ ئه مستردام ده پۆم، له وئى شوقه ی بچووک و جوان هه ن و به سه ر جۆگه له کانددا ده پروانن. خۆشه وىستم.. نازانم، پلانم دانه ناوه. هه ولده دم بژیم و بزائم پۆژیک دلم چیم پیتده لیت، ئه مه پیتسایه که له پیتساکان، ئى وا نییه؟'.

'دایکه، کام پیتسا؟ تۆ باسى چى ده کهیت؟'.

ئایلا چووه نزیک په نجه ره که و به هه موو لایه کی ئاسمانى شیندا هه لپروانى و هه ر له خۆوه وه ک ده رویشیک به ده ورى خۆیدا بخولیتته وه، به

خیرایی خولایه وه و ږووبه ږووی گریمانه یه کی زور بوو و له عه ده مدا ون بوو
و توایه وه.

ئینجا له سه رخو گوټی: 'پیسای چله مین ده لیت: به یی عه شق ژیان نرخیکې
نییه. له خوت مه پرسه چ جوړه عه شقیکت ده وی، ږوخی یان مادی، خودایی
یان دنیایی، ږوژئاوایی یان ږوژه لاتی، چونکه دابه شبوونه کان جگه له
دابه شبوونی زیاتر چ نه نجام ټکیان نابیت. عه شق نه ناوټکی هیه و نه نیشانه
و نه پټناسه یه ک. نه و هر نه وه یه که هیه، بیگه رد و ساده یه.'

'عه شق ناوی ژبانه. دولبه ریش ږوخیکه له ټاگر!

کاتی ټاگر عه شقی ټاو ده بیت، گه ردوونیش ده بیته گه ردوونیکې تر.

وه رگپړانی نه م ږومانه:

له ۶- ۵- ۲۰۱۴هـ

تا یه کم ږوژی پایزی ۲۰۱۴ی خایاندووم

تەلیف شەفەق

نوسەرى ئەم پۇمانە تەلیف شەفەق بە پەگەز تورکە و سالى ۱۹۷۱ لە ستراسبۇرگ لە فەپەنسا لەدايک بوو. چەندین خەلاتى ئەدەبىي وەرگرتوو و بە يەکیک لەو پۇمانتووسانە دادەنری که لە تورکیا زۆرتەین خویتەری هەیه. یەکی لە پەخنەگرەکان ناوی ناو (یەکیکە لە دەنگە هەرەجیاوازەکانی ئەدەبىي تورکی و ئەدەبىي هاوچەرخى جیهانی). بەرەمەکانى بۆ زیاتر لە سى زمان وەرگێرداون، نیشانهی فەخرى شۆپەسواری هەلکەتووی هونەر و ئەدەبىياتى پەن بەخشاوه.

تەلیف شەفەق یانزە کتیبى داناو و هەشتیان پۇمانن. پۇمانى بە هەردوو زمانى تورکی و ئینگلیزی نووسیوه و دابونەریتە پۇزاوايى و پۇژەلاتییهکان تیکەل دەکات، باسى ئافرەت و کەمینەکان و ئاوارەکان دەکات، هەرەها باسى پۇشنییری و کولتورە لاوەکییهکان و لاوان و پۇجە جیهانییهکان دەکات. لە پۇمانەکانیدا سوود لە پۇشنییری و دابە ئەدەبىیه جیاوازەکان وەرەگریت. بە ئارەزوویەکی قوولەوه دەپوانیتە میژوو و فەلسەفە و سۆفیگەری و پۇشنییری میلی و سیاسەتی پۇشنییری. شەفەق بەوێش بەناوبانگە بە چاویکی تیژەوه دەپوانیتە کۆمیدیای رەش.

پۇمانى (چل رێساکەى عەشق) باسى عەشق و خۆشەویستی نێوان پۇزاوا و پۇژەلات و پابردوو و ئیستا و عەشقی پۇجى و دنیاىی دەکات. هەموو ئەمانەش لە میانەى چیرۆکی نێوان جەلالەدینی رۇمى و شەمسى تەوریزی دەگێریتەوه. ئەم پۇمانە زیاتر لە ۶۰۰۰۰۰ دانەى لى فرۆشراوه. خالید الجبیللى ئەم پۇمانەى لە ئینگلیزییهوه بۆ عەرەبى وەرگىراوه.

زنجیره‌ی کتبیہ چاپکراوہ کانی دہزگای چاپ و پەخشى سەردەم ۲۰۱۵

ناری کتیب	نوسینی	وہ رگتپانی
چل رنساکی عەشق	ئەلیف شەفەق	جەلیل کاکەرەیس
نوسینەوہی ئاسمان	کاوہ محەمەد	

Elif Şafak THE FORTY RULES OF LOVE

T: Jalil Kakaways

ئەم پۇمانە...

پىنكە وەگرىدانی كۆلتوورە جىاوازهكانە، بە تايبەت كۆلتوورى پۇژاوايى و پۇژەهلاتى، بەلام ھەريەكە و لە دىدگا و كەشى خۆيە وە دەگەپىتە وە سەر بنەوانى پۇجى مرقۇف و پاكبوونە وەي لە و خلتەي مەترىاليىيەي كە لە ھەموو سەردەمەكاندا مرقۇفى شەكەت و ماندوو كىردوو. خەيالى داھىنەرانەي (ئەليف شەفەق) پووداوەكانى دوو سەدەي لەيەكتر دوورمان بۆ ھاوشان دەكات، سەدەي دوانزەھەم و سەدەي بىستويەكەمى ئىستامان كە بە دوو سەدەي مەملانئى ئايىنى و توندوتىژي مەزھەبگەرايى دەناسرىن، ئەمىش لە ميانى پۇمانىكە وە دەربارەي پەيوەندىي پۇجىي ئىوان دوو سۇفىي وەك (جەلالەدىنى پۇمى و شەمسى تەورىژى) كە كاريگەرييان دواي نزىكەي ھەشتسەد سال كەوتووەتە سەر پۇماننووسىكى پۇژاوايى بە ناوى عەزىز. ز. زاھارا...

دەزگای چاپ و پەخشى سەردەم

Sardam Printing & Publishing House

2015